

Ỗ Thế Hiếp Người

Contents

Ỗ Thế Hiếp Người	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	40
19. Chương 19	43
20. Chương 20	44
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	55
26. Chương 26	58
27. Chương 27	65
28. Chương 28	67
29. Chương 29	69
30. Chương 30	71
31. Chương 31	73
32. Chương 32	75
33. Chương 33	78
34. Chương 34	81
35. Chương 35	84
36. Chương 36	87
37. Chương 37	88
38. Chương 38	89
39. Chương 39	92
40. Chương 40	94
41. Chương 41	96

42. Chương 42	97
43. Chương 43	100
44. Chương 44	103
45. Chương 45	105
46. Chương 46	107
47. Chương 47	109
48. Chương 48	111
49. Chương 49	112
50. Chương 50	114
51. Chương 51	116
52. Chương 52	119
53. Chương 53	121
54. Chương 54	123
55. Chương 55	125
56. Chương 56	126
57. Chương 57	129
58. Chương 58	130
59. Chương 59	132
60. Chương 60	134
61. Chương 61	135
62. Chương 62	137
63. Chương 63	140
64. Chương 64	144
65. Chương 65	147
66. Chương 66	150
67. Chương 67	153
68. Chương 68	154
69. Chương 69	156
70. Chương 70	160
71. Chương 71	161
72. Chương 72	163
73. Chương 73	166
74. Chương 74	168
75. Chương 75	169
76. Chương 76	170
77. Chương 77	172
78. Chương 78	175
79. Chương 79	177
80. Chương 80	179
81. Chương 81	180
82. Chương 82	183
83. Chương 83	184
84. Chương 84	186
85. Chương 85	188
86. Chương 86	190
87. Chương 87	192
88. Chương 88	194
89. Chương 89	195
90. Chương 90	197
91. Chương 91	198
92. Chương 92	200
93. Chương 93	201
94. Chương 94	203
95. Chương 95	205

96. Chương 96	206
97. Chương 97	208
98. Chương 98	209
99. Chương 99	211
100. Chương 100	212
101. Chương 101	214
102. Chương 102	215
103. Chương 103	217
104. Chương 104	219
105. Chương 105	221
106. Chương 106	224
107. Chương 107	226
108. Chương 108	228
109. Chương 109	230
110. Chương 110	231
111. Chương 111	233
112. Chương 112	235
113. Chương 113	236
114. Chương 114	237
115. Chương 115	240
116. Chương 116	241
117. Chương 117	242
118. Chương 118	245
119. Chương 119	247
120. Chương 120	249
121. Chương 121	250
122. Chương 122	252
123. Chương 123	253
124. Chương 124	255
125. Chương 125	257
126. Chương 126	259
127. Chương 127	261
128. Chương 128	262
129. Chương 129	264
130. Chương 130	266
131. Chương 131	267
132. Chương 132: Kết Cục	268
133. Chương 133: Phiên Ngoại · Về Núi	271

Ỡ Thẽ Hiếp Người

Giới thiệu

Số chương: 132 chương+ 1 phiên ngoại Couple: Giang hồ thiếu hiệp công x Tiẽn nhĩn a. k. a tiểu nhĩn thụ Chuyển ngữ:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/y-the-hiep-nguoi>

1. Chương 1

Trần Nam Thủy có một đại tài chủ họ Triệu, gã có một thủ hạ chó săn, tên là Triệu Thất.

Triệu Thất này là quản sự của Triệu phủ, cả ngày dựa hơi chủ nhân mà làm loạn trên đường. Tụ tập thủ hạ lại thành một nhóm lưu manh chuyên làm chuyện bắt nạt đàn ông chọc ghẹo đàn bà.

Lúc Nhạc Thính Tùng mới tới trấn Nam Thủy thì gặp phải người này.

Khi đó y đang ăn mì tại một quán ven đường, trên bát mì rải mấy cọng hành, vừa ăn sạch hai bát, muốn thêm bát thứ ba thì đột nhiên thấy chủ quán bị người ta đánh suýt nữa ngã sấp vào trong bát.

“Lão đầu, người nợ tiền Triệu gia, khi nào trả đây?” Một giọng nói không đứng đắn truyền tới.

Nhạc Thính Tùng ngẩng đầu nhìn lên, chủ nhân giọng nói này trông rất không đứng đắn. Tuổi lại không lớn, cũng chừng hai mươi, trên khuôn mặt không đứng đắn là một đôi mắt không đứng đắn. Nhìn nghiêng, người ta chỉ thấy được nửa sườn mặt của một gã không đứng đắn đang chửi một câu không đứng đắn.

“Thất gia...” Nửa bên mặt trái của chủ quán sưng lên một cục, thế nhưng vẫn liên tục bồi tội, “Vợ tiểu nhân về nhà mẹ đẻ lấy tiền rồi, ngài đại phát từ bi, thông thả mấy ngày, thông thả mấy ngày đi.”

Vị Thất gia này dựa người trên một cái bàn, lơ đãng mà nhìn vào ngón tay mình. Đôi bàn tay dưới ánh mặt trời trắng đến chói mắt, mười ngón nhỏ dài, đẹp đến mức khiến người không dời nổi mắt.

“Thông thả mấy ngày? Người cũng bảo ta thông thả bao lâu rồi, điều này quả là làm khó ta mà.” Hắn nghịch ngón tay, nói, “Như vậy đi, người quỳ xuống dập đầu ba cái, gọi ta là ông nội. Ta sẽ suy nghĩ cho người.”

Ông chủ kia mặt xám lại như đất. Nơi này là phố lớn người đến người đi, xung quanh không ít hàng xóm láng giềng. Ngày hôm nay vì một cái quỳ lạy khấu đầu này, về sau chắc chắn ông không ngóc dậy nổi ở cái trấn Nam Thủy này nữa rồi.

Dường như phát hiện ông ta do dự, đám người bên cạnh Thất gia bẻ cổ tay răng rắc, đi đến nhắc một chiếc ghế dài như muốn đập nát.

“Đừng mà, đừng mà!” Hai chân chủ quán mềm nhũn, ngã co quắp trên mặt đất tạo ra một tiếng rầm lớn.

Thất gia nháy mắt ra dấu, những người này cũng không đem băng ghế thả xuống, cứ cầm ở trong tay, hung thần ác sát mà trừng ông chủ quán mì.

Cùng lắm thì vút mặt mũi, cũng không thể bỏ sạp hàng, nếu bỏ sạp hàng rồi vợ con ở nhà biết lấy gì mà sống đây. Ông há miệng run rẩy, hơi nhúc nhích chân, muốn dập đầu lạy nam tử tuổi chỉ nhỏ bằng con trai mình.

“Cha ...” một tiếng gào to.

Nhạc Thính Tùng và tất cả mọi người đồng thời quay đầu, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi từ trong đám người chạy ra, phía sau còn có một đứa bé ba, bốn tuổi chạy theo. Tiểu thiếu niên này môi hồng răng trắng, lớn lên cực kỳ tuấn tú, lá gan cũng không nhỏ, tiến lên dùng thân che chắn cho cha mình, lạnh lùng mà trừng Thất gia.

“Ái chà chà, người đã đến rồi đấy à.” Vẫn là giọng điệu khinh nhờn nhưng bên trong lại ẩn hàm sự vui vẻ, sung sướng, “Ta cho người cơ hội suy nghĩ, người đã nghĩ xong chưa?” Sau đó quay đầu nhìn ông chủ lúc này mặt đã trắng bệch như tờ giấy: “Ta thấy dung mạo người cũng không ra sao, không ngờ lại sinh được đứa con trai xuất sắc như thế. Mau khuyên nhủ con trai người đi, nếu hắn đồng ý, sau này người sẽ là thông gia với Triệu phủ. Nếu đã là người một nhà, ít bạc đó, ta cũng không thu nữa.”

Đám người như quả bom nổ tung, chỉ chỉ trỏ trỏ ba người bên này. Đôi phụ tử kia giận dữ và xấu hổ không thôi, mà người còn lại đang bị một đám người mắng chửi, vẫn như cũ bày ra bộ dạng không mặn không nhạt.

Nhạc Thính Tùng ngay vào lúc này nghe được tên của Triệu Thất.

Người này thật sự rất phù hợp với tiêu chuẩn trong danh sách trừ gian diệt ác của mình. Y nghĩ. Trước khi xuống núi, sư phụ cho y một quyển sách, nói là những việc đại hiệp cần làm đều ở trong này. Nhạc Thính Tùng học võ càng cao, thì chuyện trần thế lại càng không thông hiểu. Y biết khuyết điểm này của mình, cho nên luôn lật xem, ngày ngày học tập, chưa bao giờ dám lười biếng.

Dựa theo lời giải thích trong sách, việc mình phải làm bây giờ, chính là xông lên, một cước đạp lấn kẻ ác này, đánh cho hắn quỵ xuống đất xin tha, không dám tiếp tục làm điều ác.

Vì vậy Nhạc Thính Tùng liền làm theo.

Cảnh báo: Trong văn có np, ntr, sm, tuy nhiên kết vẫn he 1 vs 1 =)

2. Chương 2

Lúc y cười trên người người kia ra sức đánh, hơi thấy mất hứng. Mấy tên tay chân lâu la xung quanh căn bản không có tài cản gì, y đánh ngã hai tên, năm tên chạy mất. Chỉ có tên cầm đầu Triệu Thất này hoàn toàn ngây ngây ngốc ngốc đứng tại chỗ giống như chưa hoàn hồn.

Y đạp một cước, Triệu Thất hét lên rồi ngã gục, một quyền liền rơi vào trên eo hắn. Nhạc Thính Tùng nhìn cái eo nhỏ của hắn, cố ý giảm bớt lực, sợ đem người này đánh gãy thành hai đoạn.

“Người dám đánh ta? Người lại dám đánh ta?!” Triệu Thất cao giọng nói, “Người biết ta là ai không, dám xúc phạm người có quyền thế, ông đây liền đào mộ mẹ nhà người lên!”

Nhạc Thính Tùng chưa từng nhìn thấy mẹ mình, nếu như Triệu Thất thật sự có thể tìm ra mộ phần của mẹ y, nói không chừng y còn có thể cảm ơn hắn. Tuy rằng từ nhỏ y đã sống ở nơi rừng hoang núi hẻo, thế nhưng cũng biết đây là mấy lời mắng chửi người, vậy là y liền đem người đó lật lại, dùng đầu gối ép sát bụng kẻ đó, tiếp sau mạnh mẽ đánh vào hông, trừng phạt.

“Ôi!” Triệu Thất gào một tiếng, nước mắt đều chảy ra, “Người cái tên súc sinh bị chó thao, đồ chó chết. Ta rửa cả nhà người! Ông đây...A!”

Nhạc Thính Tùng cau mày nói: “Người nói cái gì thế, ta thấy rất khó nghe.” Sau đó lại đánh ten tét vào hông hắn.

Triệu Thất càng mắng, Nhạc Thính Tùng ra tay càng nặng. Sau đó đối phương ử rữ, Nhạc Thính Tùng còn chưa đã nghiền, cái hông của gã Triệu Thất này mềm mại co dãn, lúc đánh lên xúc cảm thực sự rất tốt. Bỗng nhiên, Triệu Thất giãy dụa muốn tháo chạy, cả người run rẩy kịch liệt, cơ hồ muốn chạy trốn khỏi ma chướng của Nhạc Thính Tùng.

Nhạc Thính Tùng không nghĩ rằng hắn còn có sức lực phản kháng, càng ghì mạnh làm cho hắn không thể động đậy, sau đó vỗ mạnh xuống. Liền thấy hai chân Triệu Thất đạp loạn, cái cổ ngẩng lên thật cao, sau một tiếng rên rỉ, thân thể triệt để mềm nhũn xuống.

Ồ?

Trực giác của Nhạc Thính Tùng mách bảo có chuyện gì phát sinh, chần chờ dừng lại, kinh nghi bất định đánh giá Triệu Thất bị mình đè dưới đầu gối này. Một lát sau mới phát hiện bất thường, lặng lẽ lấy tay xuống.

Triệu Thất ban nãy còn ngông cuồng tự đại, lúc này đứng quằn lại ướ.

Nhạc Thính Tùng không hiểu chuyện gì xảy ra. Y cũng không ngửi thấy mùi gì tanh tươi, chỉ ngửi thấy một luồng xạ hương mơ hồ, trong lúc nhất thời không khỏi có chút hốt hoảng, thật giống như mình biến thành kẻ lưu manh tội ác tày trời. Y duỗi tay nắm chặt cổ Triệu Thất, cường bách hắn quay mặt sang.

Người này nhắm chặt hai mắt, một giọt nước mắt chưa rơi xuống đất còn vương trên lông mi thật dài. Hai má đỏ bừng lên, đôi môi bị hàm răng cắn đến vừa hồng vừa sưng, càng mơ hồ hiện ra điểm điểm sắc. Một lúc lâu, mới hơi mở mắt ra, mê mê trờ trờ mà nhìn y.

Cái nhìn này giống chứa cả vạn cân lực đạo làm Nhạc Thính Tùng lập tức buông lỏng tay, ngay cả trái tim cũng đập thành thạch. Y nghi ngờ đây là võ công tà môn gì, không dám nhìn nữa, đề khí thả người, cả người hóa thành một cái bóng trắng bay đi. Mãi đến khi tiếng kinh hô bị bỏ lại ở phía sau thật xa, Nhạc Thính Tùng mới thả chậm bước chân, lại phát giác mặt mình đã đỏ tới mang tai.

3. Chương 3

Ban đêm, trăng sáng treo cao, khắp nơi sương trắng.

Một bóng người lặng yên không tiếng động rơi trên nóc nhà, quan sát cửa lớn nhà Triệu phủ.

Không hổ là đại tài chủ, xa gần đều nghe tên, chỉ cánh cửa thôi cũng hiện ra mười phần khí thế. Một đôi sư tử đá uy nghiêm đứng vững hai bên, đỉnh trên cửa ở dưới ánh trăng lóa ra ánh sáng nhạt, giống như hàm răng sạch sẽ chỉnh tề. Không chỉ có toàn bộ trấn Nam Thủy, thậm chí tài vận còn khuếch tán ra nửa tỉnh Vân Châu.

Chủ nhân Triệu phủ không dễ chọc. Thế nhưng Nhạc Thính Tùng vẫn phải tới.

Y muốn tìm Triệu Thất.

Trên thực tế, Nhạc Thính Tùng mới vừa rồi còn đang trần trọc trở mình trên giường, từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên y không có cách nào ngủ. Ngón tay phảng phất lưu lại một điểm mềm nhũn tẻ nhị, không nhện được từng lần lại từng lần nhớ lại tình huống ban ngày.

Vào lúc ấy... Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Chuyện này sự phụ không có dạy qua, trong sách không có viết đến, y trái lo phải nghĩ, cuối cùng cảm thấy vẫn nên trực tiếp hỏi Triệu Thất thì tốt hơn.

Cho nên y xuất hiện ở nơi này.

Triệu phủ diện tích rất rộng, nhà cửa tầng tầng, Nhạc Thính Tùng vốn định tránh né nhà chính, thế nhưng trong gió đêm lại truyền đến âm thanh quen thuộc.

Y lặng yên không một tiếng động đáp xuống nóc nhà, nhắc lên một mảnh ngói, nhìn vào bên trong.

Triệu Thất nha nha kêu, tay chân của hắn bị dây thừng quấn chặt buộc vào chân bàn, như một con ếch hướng bụng lên trời.

Nhưng hắn so với con ếch còn đẹp hơn rất nhiều. Tứ chi thon dài, xương thịt đều đặn, khắp toàn thân từ trên xuống dưới giống như được điêu khắc từ một khối ngọc thạch, tìm không ra nửa điểm tỳ vết.

Một nam tử trẻ tuổi quần áo chỉnh tề đứng giữa hai chân hắn, hai tay cầm lấy đùi trắng nõn, phần eo rung động mà đánh vào.

Gã đánh vừa nhanh vừa mạnh, cả bàn gỗ theo động tác của gã mà rung động không ngớt. Nhạc Thính Tùng thấy rõ, mỗi khi đụng một cái, Triệu Thất liền run rẩy một chút. Cũng không biết hắn như vậy để người kia làm bao lâu, phảng phất giống như vừa vớt ra từ trong nước, vốn là trắng. Trên thân thể tích lại một lớp nước mỏng, dưới ánh nến chiếu rọi xuống, Nhạc Thính Tùng chỉ nhớ tới bốn chữ.

Hoạt sắc sinh hương.

Dần dần, trong cơ thể y có loại cảm giác kỳ quái luân phiên xông tới. Vì vậy lập tức tĩnh khí ngưng thần, vận công đè xuống cảm giác này, tiếp tục xem tiếp.

“Lão gia, lão gia...” Rốt cục, Triệu Thất bắt đầu dứt quãng xin tha, “Nô tài không được, nô tài biết tội, cầu lão gia bớt giận. Nô, nô tài cũng không dám nữa.”

Bên trong màn truyền đến một tiếng cười lạnh tanh:

“A, người biết tội gì?”

Người trẻ tuổi dừng một chút, dường như cực khó khăn dừng động tác lại, đem dương vật từ trong cơ thể Triệu Thất rút ra, Nhạc Thính Tùng hiển nhiên thấy người đó mang ra một vết dịch trắng ẩm ướt, ở trên đùi Triệu Thất xoa xoa, sau đó cung kính lui qua một bên.

Triệu Thất nằm ngửa trên bàn, thở hổn hển một hồi, hai mắt rớt cực có điểm thần khí, mới chậm rãi nói: “Nô tài không nên ban ngày ban mặt cướp con trai nhà người ta. Nhưng mà lão gia, tiểu tử kia lớn lên trông rất thanh khiết, nếu ngài thấy —— ”

“Liền sẽ không thao người đúng không?” Mân hất lên, một nam tử vóc người tinh tráng chậm rãi bước ra.

Nam tử này thoát nhìn so với Triệu Thất lớn hơn một chút, khuôn mặt cực kỳ tuần tú. Mà có lẽ là bởi vì dung mạo quá mức tuần mỹ, trái lại dẫn theo ba phần sát khí, thành mười phần uy nghiêm, làm người thấy liền sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nhạc Thính Tùng nhận ra, gã chính là chủ nhân của Triệu phủ, đại phú giàu nhất trấn Nam Thủy, Triệu Vũ Thành.

Chỉ thấy gã đi tới trước mặt Triệu Thất, cúi đầu nhìn miệng huyết còn đang chảy ra chất lỏng trắng đục, xì cười một tiếng: “Đều rộng đến không khép lại được, bảo sao lại muốn giấu đi không cho người ta thao.”

Triệu Thất giật giật hai chân, dường như muốn khép lại, nhưng hân bị trói rất chặt, cuối cùng chỉ làm càng nhiều tinh dịch chảy ra, trong lúc nhất thời từng tiếng tí tách tí tách vang vọng, đọng lại trên đất thành một bãi nước nho nhỏ.

“Hừ, người nên vui mừng, nếu như hôm nay đem người mang về, thì người đầu tiên hân chơi sẽ là người.” Triệu Vũ Thành cười lạnh một tiếng, tay chậm rãi mơn trớn lồng ngực Triệu Thất, thường thức khối thân thể như khắc ra từ ngọc này. Mắt thấy người này hơi buông lỏng, bất thành linh ngón tay vặn mạnh đầu nhũ sưng tấy một cái.

“A!” Triệu Thất hét lên thảm thiết, toàn thân co giật, mãnh liệt giãy giụa, “Ta không dám, tha ta, tha cho ta đi!”

Nhạc Thính Tùng nhìn thấy rất kỳ quái. Người này mặt sau vừa chứa một vật lớn như vậy, vậy mà phải rất lâu sau mới mở miệng xin tha. Thế mà bây giờ chỉ bị Triệu Vũ Thành vặn một cái, liền biến thành như vậy.

Phản ứng này, hình như hơi lớn.

Triệu Vũ Thành không dễ dàng buông tay, Triệu Thất lập tức tê liệt, trên mặt tất cả đều là nước mắt, toàn thân run cầm cập cầm cập.

“Người biết sai ở đâu?” Triệu Vũ Thành hoãn thanh hỏi.

“Ta, nô tài không dám, không dám quản chuyện của lão gia.” Triệu Thất ăn nói khép nép.

Đáp lại lời hân, là một cái bấm mạnh vào nơi đau đớn chưa tiêu!

“Dừng, dừng lại! Xin người, xin người!” Triệu Thất giãy dựa giống như cá mắc cạn, âm thanh đều biến điệu, “Lão gia, lão gia, ta không nên ở trên đường —— ”

Triệu Vũ Thành ngừng tay, trên mặt hiện lên nụ cười, dụ dỗ hỏi: “Người không nên ở trên đường làm gì?”

Triệu Thất hai mắt vô thần, mồm mồm ngơ ngác mà nói: “Không nên ở ngay trên đường, bị người ta đánh tới bắn ra.”

Nhạc Thính Tùng như bị sét đánh.

Y nhớ tới phản ứng khi đó của Triệu Thất, còn có một tia xạ hương mơ hồ bay tới chóp mũi. Người này, người này bất quá bị mình đánh, dương vật cũng không bị va vào, cứ nhiên ở trước mặt mọi người, bắn tinh ra!

Chuyện này...

Nhạc Thính Tùng cảm thấy điều này thật sự là khó mà tin nổi, y cần phải đi về lật sách, tìm một từ chính xác để hình dung loại hành vi này.

“Tiện nhân dân đảng.” Triệu Vũ Thành trong lúc vô tình tháo gỡ nghi hoặc của Nhạc Thính Tùng. Nụ cười của gã như trước, nhưng lại làm người ta cảm thấy sờn cả tóc gáy: “Để người ta tùy tiện đánh một cái, liền biến thành bộ dáng này. Lần sau để người ta nhìn một chút, có phải là liền trực tiếp thư sướng?”

“Không, không phải.” Nói tới nói lui, hạ thân Triệu Thất đã nhổng lên thật cao. Triệu Vũ Thành liền trực tiếp đem hân bức ép dính trên bàn.

Nhạc Thính Tùng không có kiến thức, nhưng cũng hiểu chuyện này không bình thường. Không biết người nọ là trời sinh như vậy, hay vẫn là bị người ta dạy dỗ mà thành.

Nghĩ như thế, một loại cảm giác kỳ dị liền mãnh liệt xông tới. Nhạc Thính Tùng hoàn đảỉ giở lại trò cũ, lại vận công áp chế, bỗng nhiên nghe thấy Triệu Vũ Thành ra lệnh một tiếng: “Triệu Tam, Triệu Cửu.”

Người trẻ tuổi vừa nãy, cùng với một người khác thoạt nhìn lớn hơn một chút đáp: “Có thuộc hạ.”

“Tối nay có khách quý tới chơi, các người đi chuẩn bị một chút.” Nói xong, gã ngẩng đầu, xuyên thấu qua lỗ hồng của mái ngói bị xóc lên, mắt đối mắt với Nhạc Thính Tùng, “Không biết các hạ có thể nhận sự đón tiếp của ta, ở lại phủ mấy ngày?”

4. Chương 4

Nhạc Thính Tùng ngồi ở trước bàn.

Đây không phải cái bàn dùng để trối Triệu Thất.

Trên bàn xếp đầy rượu ngon món ngon, đều là những thứ bình sinh y ít thấy, tản ra mùi thơm làm người thêm nhỏ dãi. Thế nhưng ánh mắt của y, vẫn liếc về một bên.

Triệu Vũ Thành ngồi đối diện với y, giơ lên một chén rượu: “Nô tài trong nhà không hiểu chuyện, đừng phải Nhạc thiếu hiệp, Triệu mỗ ở đây bồi lễ.”

“Ta không gán nỡ cái danh thiếu hiệp này, cứ gọi ta Thính Tùng là được.” Nói đến đây, y liền nói, “Ta... Ta cũng có phần sai, không nên không biết tốt xấu.” Nói tới chỗ này quả là không thể chê. Mọi chuyện y đều nhìn từ đầu tới đuôi, bởi vì ngồi ở vị trí tốt trong quán mì, thế nên không ai nhìn rõ ràng hơn y, bây giờ không có khả năng không biết phân phải trái.

Gặp phải chuyện bất bình, rút dao tương trợ, bênh vực lẽ phải, trừng ác hướng thiện. Rõ ràng mỗi bước đi đều đúng, tại sao lại biến thành tình huống trước mắt như thế này?

Y liền lén nhìn Triệu Thất.

Triệu Thất không hề có bộ dạng diêu vũ dương oai như lần đầu gặp gỡ, cúi đầu quỳ trên mặt đất. Quần áo đã mặc đầy đủ trên người, vì đã từng thấy qua bộ dáng không mặc quần áo của hắn, Nhạc Thính Tùng hoàn toàn không có cách nào ngăn cản mình có ý nghĩ lột sạch hắn.

“Nếu như thế, kẻ ngốc ta già hơn vài tuổi, vậy thì mặt dày xưng với thiếu hiệp một câu hiền đệ.” Triệu Vũ Thành nhìn thấu ánh mắt của y, cười, chỉ vào Triệu Thất nói: “Vừa mới để hiền đệ cười chê rồi. Tên nô tài này vốn là gã sai vặt ta đưa tới trường để bồi đọc sách. Không ngờ trời sinh dân tiện, làm loạn học đường. Khi đó liền muốn mấy nam nhân cùng thao hắn, bây giờ tuổi tác hơi cao, không cầu được nam nhân, ta niệm tình cũ, mới tìm người giúp hắn ‘khơi thông’.”

Nhạc Thính Tùng nghe được lời này thì ngơ ngác ngác, hơn phân nửa đều nghe không hiểu, thế nhưng không tiện dò hỏi, liền thuận miệng nói: “Không nghĩ thiên hạ còn có người như vậy.”

Triệu Thất càng cúi thấp đầu, lại bị Triệu Cửu không nhẹ không nặng đá một cước, lúng ta lúng túng nói: “Tiểu nhân, tiểu nhân chính là loại thích người ta lần lượt thao rách mình, thiếu hiệp đại nhân đại lượng, đừng nên cùng tiểu nhân tính toán so đo.”

Nhạc Thính Tùng nghe lời bất luân bất loạn này, cũng không biết làm sao trả lời, liền đáp một tiếng.

“Triệu Cửu, ngày mai đưa chút bạc cho ông chủ quán mì kia, bỏ nợ đi.” Triệu Vũ Thành phân phó, “Lại tìm mấy tên lưu manh hôm nay, đánh gãy tay chân ném đi. Còn Triệu Thất ——” Triệu Vũ Thành suy nghĩ một chút, hỏi Nhạc Thính Tùng: “Không biết Nhạc thiếu hiệp cảm thấy, phải xử trí như thế nào?”

Triệu Thất lén lút nhìn Nhạc Thính Tùng, chỉ liếc mắt nhìn, lại bị Triệu Cửu một cước đạp ngã trên đất.

Nhạc Thính Tùng cảm thấy được người ở đây đối xử với Triệu Thất không phải đánh thì chính là mắng, giống như không thỏa đáng, thế nhưng Triệu Thất dù sao cũng là hạ nhân nhà người ta, hơn nữa làm việc ác mình cũng tận mắt trông thấy, nếu lúc trước mình không cứu viện, ông chủ kia chắc chắn đã bị ăn quả đắng.

“Kỳ thực, thiếu nợ thì phải trả tiền, ông chủ kia cũng có chỗ sai.” Nhạc Thính Tùng trầm ngâm nói, “Nhưng vị Triệu quân sự này làm việc hơi quá phạm, tiểu trưồng đại giới*, không bằng chép sách đi.”

*Tiểu trưồng đại giới: Khuyết điểm nhỏ lập tức khiển trách, vì được giáo huấn mà không gây nên sai lầm nghiêm trọng.

... Chép sách?

Triệu Thất không nghĩ kẻ từng ra sức đánh hấn này lại là gã có lòng dạ đàn bà, nghe được thế, cũng không đứng lên, liền nằm úp sấp trên đất, đập đầu đại lễ: “Đa tạ Nhạc thiếu hiệp khai ân. Thế nhưng tiểu nhân có một câu muốn nói, tiểu nhân là thủ phạm chính, những người khác bất quá là tòng phạm, bọn họ theo ta chưa lâu, đây là lần đầu tiên phạm sai lầm, cầu lão gia cùng thiếu hiệp giơ cao đánh khẽ, cũng tha cho bọn họ một lần đi.”

Nhạc Thính Tùng vốn cũng không cảm thấy những người kia có gì, dù sao lá gan quá nhỏ, thân thủ lại quá kém. Thế nhưng nếu Triệu Vũ Thành đã hạ lệnh... Y không thể làm gì khác hơn là nhìn Triệu Vũ Thành: “Triệu huynh...”

Triệu Vũ Thành nghe thấy, chỉ khẽ mỉm cười, hơi cúi người nhìn Triệu Thất, nói: “Người ngược lại là người trọng tình trọng nghĩa. Hay là đã bị người ta thao qua? Trên người người không có tiền, thế mà cũng dám cáo mượn oai hùm, bọn họ dựa vào cái gì theo người, còn không phải là vì chơi người không cần bạc?”

Triệu Thất nằm trên mặt đất, không nói tiếng nào, nửa ngày mới thốt ra vài chữ: “Nô tài cùng bọn họ không có tư tình.”

“Người là thứ gì mà xứng với chữ tình.” Triệu Vũ Thành lắc đầu một cái, cuối cùng nhẹ giọng, “Xem như nể mặt Nhạc hiền đệ, ta chỉ đem người đuổi ra khỏi trấn thôi. Triệu Cửu, trước tiên dắt kẻ gây sự này đi, lát nữa còn phải làm phiền người chăm sóc hấn một chút.”

Khi Triệu Thất từ trong phòng đi ra, trời đã hơi sáng.

Tóc hấn rối tung, quần áo xốc xếch, hai con mắt sưng lớn như hạch đào. Đi đường khắp khiễng khắp khiễng, bước một bước lại đảo ba bước, trong miệng vẫn luôn hùng hùng hổ hổ liên tục, rất giống gã điên say rượu.

Triệu Cửu từ phía sau chạy tới, nhỏ giọng nói: “Thất ca...”

Triệu Thất phát ông tay áo bỏ đi.

“Thất ca, đừng trách ta. Tự nhiên lão gia phân phó, ta nào dám không tuân mệnh.” Triệu Cửu đuổi theo hấn, cẩn thận tránh tai mắt người khác, “Ta biết trong lòng huynh không thoải mái. Thế nhưng ai bảo huynh nhìn ta không vừa mắt, lần trước lúc Ngũ ca làm huynh, huynh cũng đều rên đến khàn giọng.”

Triệu Thất dừng chân, nhíu mày hỏi: “Người có ý gì?”

“Ta là nói, huynh làm việc đừng quá lộ dấu vết.” Triệu Cửu nói nhỏ, “Huynh không biết, huynh càng tỏ ra ghét, lão gia lại càng thích. Lần tới bị ta làm xong huynh tỏ ra lảng lơ một chút, lão gia sẽ không tìm ta.”

Triệu Thất cười lạnh: “Ta thấy ngươi lớn lên buồn nôn như đàn bà, làm sao lẳng lơ được.”

Triệu Cửu hơi ngừng lại, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nở nụ cười: “Thất ca, chẳng trách lão gia thích dẫn vật người như thế. Không cần lão gia nói, ta cũng nguyện mỗi ngày nhìn người bị đủ loại nam nhân thao chết.”

Triệu Thất nghiêng răng ken két, một đấm đánh tới, lại bị Triệu Cửu thuận thế tiếp được, chụp vắn một cái, bắt cánh tay đè lên tường, cả người từ phía sau dính vào.

“Sau ba ngày, chúng ta phải cùng lão gia ra ngoài phủ, đi tỉnh Vượng Châu thu nợ.” Cách lớp quần áo, Triệu Cửu lấy ngón tay miết lên miệng huyết bị dính sưng tấy chưa tiêu của Triệu Thất, ghé vào lỗ tai hắn, nói, “Thất ca, thời điểm đó không ai trị ngươi, ngươi phải nhịn mấy ngày nay rồi.”

Triệu Cửu đi rồi, Triệu Thất vung tay, thầm chửi một tiếng xúi quẩy.

Thủ hạ của Triệu Vũ Thành xếp một hàng, mỗi người một lượt làm hắn.

Những người này lúc bình thường cũng ra dáng lắm, cùng hắn xưng huynh gọi đệ, mời rượu uống không ít, thịt ăn không thiếu, vậy mà lúc trên giường một người so với một người lại càng tàn nhẫn. Triệu Vũ Thành là vì giày vò hắn, không phải là vì dẫn vật thuộc hạ, bởi vậy cũng không bắt ép họ, nhưng bọn họ lại không ai nói không muốn.

Triệu Ngũ lén lút đi tìm hắn, giải thích nói là lo lắng người khác làm hắn chịu không nổi mới đồng ý. Triệu Thất cảm động đến rơi nước mắt, trong lòng đã sớm đem mười tám đời tổ tông nhà gã ra chửi.

Chó mẹ, một bụng tâm địa gian xảo còn không biết xấu hổ. Lúc ở trên giường Triệu Ngũ làm hắn ác nhất, nhiều trò nhất, hắn phí sức lao đại mới lừa gạt được Triệu Vũ Thành, để số lần xuất hiện của tên khốn Triệu Ngũ này rơi xuống thấp nhất.

Lần này cũng là do quá khứ năm xưa của hắn.

Hắn thấy con trai ông chủ tiệm mì kia có nét giống hắn lúc niên thiếu, bởi vậy mơ hồ rằng Triệu Vũ Thành có thể buông tha hắn. Thế nhưng không ngờ, nửa đường mọc ra một tên Trình Giảo Kim, quấy rối chuyện tốt không nói, còn làm hại hắn ban ngày ban mặt trước mặt mọi người mất mặt xấu hổ.

Triệu Vũ Thành lúc này hắn là tức giận đến cực điểm, mới để hắn còn sống sờ sờ bị Triệu Cửu dày đoạ một buổi tối, thế nhưng tức giận một điểm cũng không tiêu, không biết còn nghĩ ra ý tưởng gì để trị mình.

Tốt nhất là tức chết luôn đi. Triệu Thất mắng trong lòng. Rửa cho ‘thứ kia’ của Triệu Vũ Thành bất lực, thành kẻ vô dụng không cứng nổi, sớm muộn cũng có một ngày bị nam nhân ngàn xuyên vạn làm, làm chết luôn trên giường.

Nhưng mà hắn thậm chí mắng nửa ngày, chợt nhớ tới mỗi ngày bị người ta xuyên vào mông lại là mình, không khỏi có chút mất mặt, thần sắc ủ rũ ủ rũ, chậm chạp đi, không dễ dàng đi về tiểu viện chỗ mình ở, lại nhìn thấy một người đang đứng ở cửa.

5. Chương 5

Người kia lớn lên đúng là nhân mô nhân dạng, bất quá chỉ mới mười tám mười chín tuổi nhưng eo thon vai nở, tứ chi thon dài, cao hơn mình không ít, vóc người cũng rắn chắc hơn mình nhiều.

Triệu Thất nhìn có chút lạ mắt, sau một chốc mới nhớ ra người này là ai, không khỏi tức giận.

“Chó ngoan không cần đường.” Hắn cứng rắn nói. Vốn muốn vung tay tặng cho đối phương vài nắm đấm nhưng cái mông hắn lại đau dữ dội, cho nên cũng chỉ bỏ ra một câu mà hắn cho là khách khí nhất.

“Triệu quân sự, ta, ta tới đưa sách.” Nhạc Thính Tùng bối rối nâng tay, đem sách trong tay kín đáo đưa cho hắn, nói năng lộn xộn, “Từ lúc ta xuống núi tới nay, dọc đường đi đều đọc quyển sách này, học được rất

nhiều đạo lý đối nhân xử thế. Nếu người chưa tìm được sách phù hợp để chép, vậy ta cho người mượn, chép xong nhớ tới trả lại ta là được.”

Triệu Thất nghe vậy liền giận tím mặt, cũng không nhịn nữa, đem cuốn sách bại hoại kia ném xuống đất, lấy chân giẫm lên, tức miệng chửi ầm ỉ: “Cút con mẹ người đi, để ta chép sách, chép cái mông mẹ người ấy!”

Nhạc Thính Tùng nhíu mày, tay nhấc lên, áp Triệu Thất nằm ngang đầu gối mình, chính là tư thế đánh mông ngày hôm qua. Triệu Thất cứng đờ, trong lòng nghĩ mà sợ, liền nghe đối phương lạnh giọng nói: “Còn chưa bị đánh đủ đúng không?”

“Thiếu hiệp, thiếu hiệp, giơ cao đánh khẽ, tha mạng!” Triệu Thất liền miệng xin tha.

Nhạc Thính Tùng bị biến hoá lần này của hắn làm cho ngẩn ngơ, tức giận cũng không biết bay đi nơi nào, lắc đầu thở dài nói: “Tiểu nhân cách mặt, lời này quả nhiên không sai.” Dứt lời liền thả tay, tự mình nhặt sách trên đất lên, hai tay run run. May mà không bị xé rách, sau đó nhét vào trong ngực.

Thấy hắn buông lỏng, giống như không tức giận nữa, Triệu Thất mau chân trốn hai bước, liền chậm lại tốc độ, chậm rãi đi động đến cạnh cửa, muốn thừa dịp đối phương không để ý trốn vào trong phòng.

Nhưng dù như thế, hắn cũng không thể an phận, không nhịn được bắt đầu nói đâm nói xia: “Ta sống nhiều năm như vậy nhưng chưa từng thấy qua quân tử hảo hán, chỉ gặp qua súc sinh mặt người dạ sói.”

Nhạc Thính Tùng cũng không nghe ra miệt thị trong lời nói, ngược lại là vừa mừng vừa sợ: “Người từng đọc sách?” Liền nhớ ra cái gì, tỉnh ngộ nói: “Cũng đúng, người từng làm sai vật bồi đọc sách!”

“Ha ha...” Triệu Thất cười quái dị. Hắn đã cách Nhạc Thính Tùng đủ xa, cách cửa cũng gần vừa đủ. Lúc này thấy thời cơ đã đến, vội vàng cúi đầu đi vài bước, mạnh mẽ đóng cửa lại, cài then cửa, liền đem người nhốt ở bên ngoài.

Muốn đấu với lão tử? Về tu mười kiếp đi!

Triệu Thất thầm đắc ý, hắng giọng, vừa chuẩn bị chửi ầm lên. Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, Nhạc Thính Tùng tự nhiên rớt xuống, như không có chuyện gì xảy ra mà đứng ở trước mặt hắn.

“Tại sao đang nói chuyện người lại đóng cửa?” Nhạc Thính Tùng ngu ngơ hỏi hắn.

Triệu Thất chống nạnh nói: “Sao người còn chưa đi, hùng hùng hổ hổ xông vào trạch viện nhà người ta, cần thận ta kéo người đi báo quan!”

Nhạc Thính Tùng gãi gãi đầu, giải thích: “Là lão gia của người lưu ta ở lại, hắn nói mấy ngày nữa phải rời phủ một chuyến, lo lắng bên trong phủ không yên ổn, mời ta lưu lại giúp hắn hộ viện mấy ngày.”

“Hộ viện mấy ngày?” Triệu Thất chau mày, ánh mắt rơi trên mặt Nhạc Thính Tùng, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, cười xấu xa, “Hắn không phải mời người làm hộ viện, là để ý đến người. Mượn cơ lưu người lại mấy ngày, chờ hắn trở về, nói không chừng liền muốn thu người làm thiếp.”

Nhạc Thính Tùng mờ mịt hỏi: “Làm thiếp là gì? Ta vốn nhỏ hơn hắn. Người cũng nhỏ hơn hắn, người đây là làm thiếp cho hắn?”

Triệu Thất nhất thời giận dữ, vừa định mắng lại, thế nhưng nhớ đến tác phong làm việc của người này liền thấy rung mình, hít sâu mấy cái, cẩn thận hỏi: “Người... Không hiểu đây là ý gì?”

“Ta mới vừa xuống núi, có một số chuyện không hiểu. Tối hôm qua ta hỏi Triệu Cửu làm thế nào chăm sóc người, bọn họ lại nụ cười nửa ngày đấy.” Nhạc Thính Tùng cau mày nói, “Có cái gì đáng cười, chẳng lẽ người bị chăm sóc đặc biệt thoải mái sao?”

Triệu Thất lập tức đen mặt, cắn răng nói: “Đồ miệng thối!”

“Nhưng ta không hiểu mà.” Nhạc Thính Tùng âm ỉ nói, “Ngày hôm qua cũng thế, tại sao người lại bị trói, để cho người đâm vào? Là Triệu huynh phạt người?”

Hoá ra là kẻ ngu si. Triệu Thất nghĩ. Cũng không tức giận, mà là trên dưới đánh giá y một phen, bỗng nhiên nở nụ cười, dí sát vào nói: “Chuyện đó không có gì đáng nói. Nhưng mà, thiên hạ có một việc rất khoái hoạt... Người có biết là cái gì không?”

Nhạc Thính Tùng chỉ cảm thấy ánh mắt hắt hắt lấp lánh ánh sao, cứ lóe lên lóe lên, làm cho trong lòng y có điểm ngứa, mặt cũng có chút hồng, loại cảm giác kỳ quái đêm qua lại phủ tới. Y chậm rãi hỏi: “Việc này trong sách có không?”

“Trong sách không có, ta có thể dạy ngươi mà.” Triệu Thất kéo y vào phòng. Nhạc Thính Tùng một thân vô nghệ cùng khí lực thật giống như hóa thành nước, không biết rơi ở nơi nào, bị Triệu Thất nhẹ nhàng đẩy một cái, liền ngồi bệt xuống giường.

“Ngươi... Ngươi làm cái gì?” Nhạc Thính Tùng không biết mình bị làm sao vậy, trong lòng y kinh hoàng, có chút vui mừng, lại có chút ngượng ngùng. Không nhịn được nghĩ đến khi còn bé, lên giường sợ phụ ra ngoài xem con đom đóm. Một mình y độc hành dưới ánh trăng trong suốt, cũng bí ẩn như vậy, cũng hưng phấn như thế.

“Không cần hỏi, ta dạy ngươi làm chuyện vui vẻ.”

6. Chương 6

Triệu Thất nhìn thiếu niên trước mắt.

Tiểu tử này tuy rằng hơi ngốc một chút, nhưng mà thắng ở chỗ đáng đáp không tệ, thoát nhìn rất sạch sẽ. Hắn nghĩ, hai tay đã giống như rắn nước linh hoạt luồn vào trong quần áo Nhạc Thính Tùng, nắm chặt dương vật khẽ ngẩng đầu.

“Của ngươi vốn không nhỏ nha.” Triệu Thất cười nói, hài lòng nhìn thấy Nhạc Thính Tùng đỏ mặt, liền đến gần dán má vào cà cà, “Đừng thẹn thùng, đây là đang khen ngươi đó.”

Nhạc Thính Tùng lần đầu bị người nắm nơi này. Y chỉ cảm thấy ngón tay Triệu Thất giống như có ma lực, luôn có thể vừa đúng mà thăm hỏi thân thể mình, khiến mình sinh ra vô hạn khát cầu, ngay cả lực đạo hơi thô bạo cũng vừa vặn. Đỉnh chóp đột nhiên bị người cào nhẹ, Nhạc Thính Tùng không nhịn được ưỡn eo.

“Ừm... Thoải mái.” Ánh mắt y sáng lấp lánh mà nhìn Triệu Thất, “Quả nhiên là rất sung sướng.”

Triệu Thất cười hì hì nhìn y: “Còn có chuyện thoải mái hơn.”

Một tay hắn từ dưới quần áo rút ra, cầm tay trái của Nhạc Thính Tùng. Nhạc Thính Tùng vừa định hỏi y phải làm gì, liền thấy hắn để sát vào, há miệng ngậm ngón trỏ của mình.

Nhạc Thính Tùng hít vào một hơi.

Y chỉ cảm thấy mình tiến nhập vào một nơi vừa non vừa mềm, ngón tay bị khoang miệng nóng rực bao lấy, đầu lưỡi mềm mại linh xảo liếm lộng ngón tay. Y theo bản năng mà đưa ngón tay mò về nơi sâu nhất, mãi đến khi Triệu Thất phát ra một tiếng hừ nhẹ bất mãn, y mới tỉnh ngộ, xin lỗi nhìn hắn.

Nhưng mà Triệu Thất chỉ ngẩng đầu oán trách nhìn y, vẫn như cũ liếm đến ra sức, còn tạo ra từng tiếng chụt chụt, giống như đang thưởng thức món ngon mỹ vị.

Đợi đến lúc không sai biệt lắm, Triệu Thất phun ngón tay Nhạc Thính Tùng ra, kéo theo một sợi chỉ bạc mỏng dài. Hắn cũng không lau đi, chỉ liếm môi nhìn Nhạc Thính Tùng: “Ngươi có muốn không, để ta dùng miệng giúp ngươi?”

Đôi môi đỏ hồng kia ám chỉ tư vị rất mất hồn, phía dưới đã mong đợi đến gần như muốn bạo phát, Nhạc Thính Tùng nuốt nước miếng một cái, si ngốc gật đầu.

Triệu Thất cười, vô hạn dịu dàng mà nhìn hắn, cái tay bỗng nhiên dùng sức bẻ một cái!

“A!!!”

Nhạc Thính Tùng hét lên thảm thiết, thân thể lập tức cuộn thành con tôm, run cầm cập nửa ngày cũng không đứng dậy nổi.

“Ha ha ha, cho người đánh lão tử, biết võ công thì có gì đặc biệt, lão tử cho người thành thái giám!” Triệu Thất một bên cười ha hả, một bên liều mạng quyền đâm cước đá, “Còn tưởng là hộ viện, Triệu Vũ Thành nghĩ người có thể hạn chế ta? Để hấn xuân thu đại mộng đi, lão tử không động đến hấn, hấn cho rằng lão tử là con chuột bạch sao?”

Triệu Thất ra chiêu nào tàn nhẫn chiêu ấy, nếu không phải Nhạc Thính Tùng có nội lực thuần hậu, công phu lại lớn, có khi đã sớm thành kẻ tàn phế rồi. Dù là như vậy, y cũng đau đến mắt nổ đom đóm, nửa ngày mới hồi thần. Giờ khắc này thấy Triệu Thất vừa đánh vừa chửi mình, Nhạc Thính Tùng không khỏi tức giận, mặt âm trầm đưa tay ngăn lại nắm đấm của Triệu Thất, chân cong lên, sử dụng một chiêu gió thu cuốn lá vàng, liền ném tên tiểu nhân phách lối này lên trên giường.

Triệu Thất đột nhiên bị tập kích, tay chân khua loạn cào cào, dây lưng bị Nhạc Thính Tùng kéo xuống trôi chặt hai chân, lại bắt hai tay ép lên đầu, khiến hấn giống như con sâu không ngóc đầu lên được.

“Người ——” Triệu Thất vừa muốn chửi ầm lên, Nhạc Thính Tùng cũng không biết từ nơi nào lấy ra một miếng vải bố nhét vào trong miệng hấn, hấn cũng chỉ có thể nha nha mà hừ.

“Người cũng từng đọc sách, tại sao toàn nói lời khó nghe như vậy.” Nhạc Thính Tùng thở dài. Phía dưới y vẫn vô cùng đau đớn, nghĩ tới điều đó, y mở vạt áo Triệu Thất ra, lộ ra một lồng ngực trơn bóng như ngọc.

Chỉ thấy hai đầu nhũ phần hồng dựng lên, đứng thẳng lại run lấy bầy. Đem qua trải qua mấy lần làm nhục, vết tích còn chưa rút đi, hơi có điểm sưng tấy, giống như cảm nhận được ánh mắt người khác, không biết xấu hổ mà cứng lên.

“Ngày hôm qua ta nhìn thấy hấn bóp người nơi này.” Nhạc Thính Tùng như có điều suy nghĩ, đùa bỡn đầu ngực Triệu Thất, “Người sợ bị người làm như vậy, đúng không?”

Triệu Thất đỏ bừng mặt, miệng bị nhét kín không nói ra lời, chỉ có thể tiếp tục hừ hừ lung tung.

Nhạc Thính Tùng nhớ tới nghi hoặc đêm qua, liền tỉ mỉ nghiên cứu đầu nhũ phần nộn của đối phương. Dùng đầu ngón tay đâm đâm mấy cái, lại dùng ngón tay xoa xoa, không vò hai lần, hai con vật nhỏ này đã nở lớn hơn vài vòng, tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của người khác.

“Tại sao lại trở nên lớn như vậy, nơi này là có tật xấu gì sao?” Y lăm bầm lâu bầu một tiếng, nghiêm túc nói, “Người vừa nãy xé chỗ kia của ta, ta cũng chỉ lấy đạo của người trả lại cho người, giặt nhẹ nơi này của người, chúng ta coi như thanh toán xong.”

Dứt lời, y nhắc lên hai ngón tay kẹp lại hạt phấn, nhẹ nhàng chuyển động. Mắt thấy Triệu Thất hô hấp dồn dập, mặt ửng hồng, khó chịu mà lắc đầu liên tục, liền chiếu theo lực đạo vừa rồi của Triệu Thất, mạnh mẽ nhắc lên.

“A, a!”

Triệu Thất bỗng nhiên mở to hai mắt, lồng ngực nhô cao, không biết đang phối hợp hay là từ chối, chân hấn đạp vào ván giường ầm ầm vang vọng, trong miệng cũng tràn ra tiếng rên rỉ không nhịn được, đầu càng dùng sức lay động, giống như hận không thể đập đầu chết luôn đi.

Không nghĩ tới hấn lại phản ứng lớn như vậy, Nhạc Thính Tùng sợ hết hồn. Thấy vành mắt hấn ửng hồng, lệ quang điểm điểm, mà con vật nhỏ đáng thương trong tay mình còn bị kéo đến biến hình, lập tức quên người trước mắt này vừa rồi còn rất đáng ghét, nhỏ giọng an ủi, “Rất khó chịu sao? Ta có thể buông người ra, nhưng người không được hô loạn.”

Triệu Thất rưng rưng gạt đầu, bộ dáng khiếp nhược làm cho tâm can Nhạc Thính Tùng mềm nhũn, cẩn thận giúp hấn gỡ xuống vải bố trong miệng. Lại tháo dây lưng trôi chân hấn ra.

“Này, ta buông người ra rồi, người đừng khóc mà.”

“Phi phi phi.” Triệu Thất mới vừa ngồi xuống liền phun tung toé, nước bọt bay ngang, trong lòng lại có chút bối rối. Người trước mắt này thực sự không bình thường, mình thuận theo y thì tốt hơn.

Hấn cẩn thận khép lại quần áo, vải vóc ma sát đến nơi mẫn cảm, lại là một trận đau khó nhịn. Nghĩ đến y từng đánh mình trước mắt mọi người, sau đó y lại nhìn thấy bộ dạng mình bị người khác chơi đùa, bấy

giờ còn bị y đặt ngay trong phòng mình mà bắt nạt. Mà mình đánh cũng đánh không lại, mắng cũng mắng không xong, không khỏi cảm thấy oan ức.

Hắn thật sự chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể ban ngày ban mặt trắng trợn cướp đoạt dân nam, năm lần bảy lượt chọc giận Triệu Vũ Thành, mới vừa rồi còn suýt chút nữa phế bỏ Nhạc Thính Tùng. Chỉ cảm thấy hai ngày nay quả là xui xẻo cực độ, lúc này nhìn Nhạc Thính Tùng tay chân luống cuống, vừa vận biết thời biết thế, tiếp tục lạch cạch lạch cạch rơi nước mắt.

Nhạc Thính Tùng thấy người này nói khóc liền khóc, nửa điểm nam tử hán kiên cường đều không có, triệt để không còn tức giận, bất đắc dĩ nói: “Người... Người như vậy, cứ như ta bắt nạt người vậy.” Mới vừa nói xong, y nhớ tới hành động kia của mình, cảm giác mềm mại co giãn rõ ràng còn lưu lại nơi đầu ngón tay, có chút ngượng ngùng ngậm miệng.

Triệu Thất thấy hắn nghèo vốn từ, cũng khóc không được. Kỳ thực hắn vốn muốn khóc trời khóc đất một phen, có thể là ngày hôm qua bị Triệu Cửu chọc vào họng, bây giờ còn thấy căng đau, một bên vừa khóc vừa kêu, ai da, độ khó quá lớn, thôi vậy.

“Ta xin lỗi người còn không được sao?” Nhạc Thính Tùng mềm giọng, “Ừ, tuy rằng người làm không đúng ——” Nước mắt Triệu Thất nhất thời càng thêm mãnh liệt.”—— nhưng ta cũng có chỗ làm sai.”

Nhạc Thính Tùng từ từ suy nghĩ, trong sách sư phụ cho hình như có một phương pháp như vậy, nói là làm cô nương nhà người ta khóc thì mình nên làm gì, y liền theo dạng như thế mà làm, đầu tiên nắm vai Triệu Thất, ép hắn dựa vào ngực mình, một tay nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng hắn.

“Ế?”

Triệu Thất bị dọa cho khiếp sợ, nước mắt cũng lập tức ngừng, còn nhỏ tiếng kêu lên.

Cảm giác được phương pháp này quả nhiên hữu hiệu, Nhạc Thính Tùng liền không ngừng cố gắng, một bên tiếp tục vỗ về Triệu Thất, một bên đọc lại câu trong sách: “Ngàn sai vạn sai đều là ta sai. Tâm can của ta, bảo bối của ta, người cũng biết, người vừa khóc, trái tim của ta đều đau.”

Ngữ khí y cứng nhắc, âm thanh hồ hững, phối hợp với nội dung quỷ dị đến cực điểm, Triệu Thất nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy sồn tóc gáy, khắp người phát lạnh, lập tức giống như con mèo bị cắt móng, rụt đầu rụt cổ nằm trong ngực Nhạc Thính Tùng, ngay cả động đậy một chút cũng không dám.

Nhạc Thính Tùng thấy sách sư phụ cho đã thành công hóa giải nguy cơ trước mắt, người trong ngực triệt để an ổn bình tĩnh, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Thất trước nay chưa bao giờ ngoan ngoãn, trước nay chưa bao giờ yên tĩnh, cùng với lúc hắn phách lối không giống nhau, cùng với lúc bị người ta đâm chọc cũng không giống nhau, cùng với người mới vừa dạy mình khoái hoạt cũng không giống nhau. Đôi mắt hắn chớp chớp mà nhìn người, khiến Nhạc Thính Tùng nhớ tới con lừa nhỏ mình nuôi dưới chân núi, cũng động một chút liền kêu loạn quăng móng, thế nhưng chỉ cần ngon ngọt dỗ dành, nó lại ngoan ngoãn nghe lời, bảo đi hướng đông sẽ không đi hướng tây, còn biết cách lấy lòng dùng đầu cọ cánh tay của mình.

Cho nên y nhu nhu đầu Triệu Thất, nhẹ nhàng thả ngã hắn lên trên giường, cảm giác được Triệu Thất cứng đờ, liền tháo xuống trâm cài tóc của hắn, dèm chăn lên.

“Ngủ đi.” Nhạc Thính Tùng thấp giọng nói, phỏng theo động tác mình thường làm với con lừa, lấy tay giúp Triệu Thất chải mái tóc rất dài rất đen.

Triệu Thất lúc vừa bắt đầu còn bị dọa đến không dám nhúc nhích, thế nhưng Nhạc Thính Tùng sử dụng cường độ vừa phải, trên người rất nhanh liền thấy ấm áp. Hắn vừa bị giày xéo một đêm, vốn mệt không chịu nổi, tuy rằng vẫn lo người này có dụng tâm hiểm ác nhưng thân thể lại dần thanh tĩnh, mí mắt chậm rãi hạ xuống, rốt cục chìm vào mộng đẹp.

7. Chương 7

Triệu Thất vừa ngủ liền ngủ thẳng đến buổi chiều, lúc tỉnh lại liền bị cái nhìn chăm chăm của Nhạc Thính Tùng làm cho hết hồn.

“Sao, sao ngươi còn chưa đi?”

Nhạc Thính Tùng thoát nhìn có chút tiếc nuối, thở dài: “Ta vừa nhận được mệnh lệnh sư môn, phải ra ngoài một chuyến, đại khái bốn năm ngày nữa mới có thể trở về.”

Triệu Thất nghe thấy nửa câu đầu, nghĩ thầm đi đi càng tốt, thế nhưng sau khi nghe xong, lại thầm mắng người này thực sự là khó chơi.

“Vậy ta đi nhé.” Nhạc Thính Tùng nhìn Triệu Thất không thôi, cuối cùng từ trong ngực áo lấy ra quyển sách bảo bối kia, trịnh trọng giao cho Triệu Thất, “Quyển sách này giao cho ngươi bảo quản, ta trở về sẽ tìm ngươi lấy lại.”

Đây là uy hiếp sao? Triệu Thất run sợ tiếp nhận sách, không dám ném đi nữa.

Nhạc Thính Tùng hài lòng gật đầu: “Ngươi nhất định phải chờ ta trở về đó.”

Đây tuyệt đối là uy hiếp! Triệu Thất gật đầu như giã tỏi, rốt cục đem hung thần xúi quẩy này đuổi đi.

Nhạc Thính Tùng vừa rời đi, Triệu Thất lập tức hướng về phía bóng lưng y nhỏ mấy bãi nước miếng. Hắn còn muốn nhổ vào sách, thế nhưng lại nghĩ quyển sách này là bảo bối của tên kia, liền mở ra xem ——

“‘Đại hiệp’ là gì? Đại giả, phải đánh; hiệp giả, phải dọa. Trước đánh sau dọa, đủ để san bằng chuyện bất bình thế gian; trước dọa sau đánh, đủ để đánh cho kẻ muốn ăn đòn cúi đầu khuất phục. Đánh không lại, chạy. Dọa không được, chuồn. Đây là bảo mệnh, phải nhớ kỹ.”

Triệu Thất nhìn trang sách toàn lời nói bậy, phình bụng cười ha hả. Lăn trên giường hai cái, khó khăn lắm mới ngừng cười được, suy nghĩ một chút, kiếm cái bút lông, viết lên một chỗ trống: “Đại hiệp đại hiệp, đánh bừa dọa bậy. Ý thế hiếp người, chỉ là con tôm.” Dưới dòng chữ vẽ một con tôm to đang cong lưng, bên cạnh ghi một chữ ‘Nhạc’.

Hắn càng xem càng thấy thoải mái, cảm thấy mình thực sự là thơ họa song tuyệt, thưởng thức một lúc lâu, lại tiếp tục lật xem.

Sách này cũng không biết là ai viết, tất cả đều là lời ngụy biện nói bậy nói bạ. Triệu Thất càng xem càng cảm thấy Nhạc Thính Tùng quả nhiên không phải người bình thường. Bất quá cũng phải nói, quyển sách này đọc xong lại khá thú vị, không nói đạo lý lớn nhưng xen kẽ không ít tin đồn hay ho, cũng có một ít bí ẩn giang hồ, Triệu Thất chưa từng thấy thế giới thần kỳ, nhìn một chút liền mê đắm. Chờ lần thứ hai nhắc đầu lên, mặt trời đã ngã về Tây.

Sờ sờ bụng, hắn quyết định đi tìm chút gì ăn.

Vì mấy ngày trước Triệu Thất phạm lỗi, cho nên bị phạt mỗi ngày chỉ được ăn một bữa cơm. Ít như thế căn bản không có khả năng ăn no, hắn đi tới phòng ăn của đám hạ nhân, suy nghĩ cướp đồ ăn của người khác.

“Triệu quản sự đến!” Một đám tiểu thiếu niên lập tức hô bằng dẫn bạn, đem bát cơm che chở chặt chẽ, cảnh giác nhìn hắn.

Triệu Thất lắc lư đi tới, thấy bọn họ đã sớm đề phòng nghiêm ngặt, lập tức bắt mắt, nghiêng mắt nói: “Các ngươi đây là đang đề phòng cướp, hay là phòng ta vậy?”

“Triệu quản sự, mấy ngày nay lần nào người đến cũng cướp cơm của chúng ta. Chúng ta mỗi ngày cũng chỉ được phát tí ti này, còn nhỏ thế yếu, ngại không thể không nói đạo nghĩa như thế được.” Một thiếu niên nói.

Triệu Thất lý trực khí tráng nói: “Bị ta cướp chính là do các ngươi yếu ớt, những người kia cao lớn thế, ta nào giành được!”

Các thiếu niên hai mặt nhìn nhau, không ngờ hẳn lại vô liêm sỉ như thế, còn đang sững sờ liền bị Triệu Thất cướp đi một cái bánh bao, một đĩa thịt nướng, đắc ý rời đi.

Đĩa thịt nướng hẳn cướp đi là đĩa duy nhất trên bàn, đầu bếp nấu món ăn này là đầu bếp tốt nhất, quả thực là béo ngậy mà không ngấy, mùi thơm tươi giòn, cơ hồ vừa vào miệng liền tan ra. Nhóm thiếu niên nhìn đồ ăn mình mong đợi đã lâu cứ như vậy bị cướp đi, vô cùng thương tâm mất mát, ai nấy đều cảm giận ngút trời.

“Lúc ta còn nhỏ, cũng bị người cướp đồ như thế.”

Triệu Thất bên tai nghe mấy thiếu niên kia kêu rên, còn đang vui rạo rức tận hưởng chiến lợi phẩm, Triệu Bát không biết từ chỗ nào xông ra, nhìn hẳn nửa ngày, nói ra một câu không rõ ý tứ như thế.

Tiểu tử này xếp vai vế thấp hơn Triệu Thất một bậc, so với hẳn nhỏ hơn ba tuổi. Khi còn bé gầy gò ốm yếu, vừa nhìn liền biết là đối tượng dễ bị bắt nạt. Khi đó Triệu Thất mới vừa vào phủ, thường đi trêu chọc mọi người, Triệu Vũ Thành không cho hẳn còm, hẳn liền đi cướp của Triệu Bát. Hiện tại, Triệu Bát cao hơn Triệu Thất nửa cái đầu, võ công cũng thuộc hàng thượng thừa, từ lâu đã không còn là đứa bé dễ bị uy hiếp nữa. Thế nhưng Triệu Thất lại không có gì tiến bộ, vẫn như cũ chỉ có thể đi cướp đồ ăn của mấy đứa nhỏ.

“Thế thì người phải cảm ơn ta rồi, nếu không phải nhờ ta, người làm sao còn có thể khoẻ mạnh đứng đây?” Triệu Thất cũng không ngẩng đầu lên nói.

Triệu Bát cười: “Đúng là như vậy. Vậy bây giờ ta không phải nên ông mất cân giò bà thò chai rượu, cũng cướp của người mới phải chứ nhỉ.”

Nghe thấy thế, Triệu Thất lập tức ôm cái đĩa. Nhưng mà hẳn đâu phải là đối thủ của Triệu Bát, một cơn gió xoáy tới, cái đĩa đã sớm bị Triệu Bát cầm trong tay.

“Các tiểu tử, tiếp!”

Một đĩa thịt nướng bay ra, có thiếu niên công phu không tệ vươn tay tiếp được, nước chấm nửa điểm cũng không bị tràn ra.

“Rất tốt.” Triệu Bát gật đầu khen ngợi. Các thiếu niên một trận reo hò khen hay, hoan hô thắng lợi.

Triệu Thất tái mặt, nhanh chóng găm bánh bao trong tay. Miệng căng phồng, đắc chí nhìn Triệu Bát. Nghĩ thầm tiểu tử người cùng lắm cũng chỉ khiến ta không thể ăn thịt, chẳng lẽ còn có thể ngăn ta ăn bánh màn thầu sao.

Không ngờ, Triệu Bát lại mỉm cười, đưa tay xoa bóp quai hàm của hẳn, hạ giọng nói: “Thất ca, người như vậy thoát nhìn rất đáng yêu. Lần trước người ngậm lấy đồ vật của ta, chính là bộ dạng như thế này.”

Bánh bao thơm ngọt nghẹn ở trong miệng, Triệu Thất nuốt cũng không nổi mà nhổ ra cũng không xong, chỉ có thể trợn mắt nhìn Triệu Bát.

“Khi còn bé ta bị người cướp đồ ăn, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải khiến cho người trả giá thật lớn.” Triệu Bát tiếp tục chậm rãi nói, “Thất ca, người xem người ngồi ở bàn kia đi, chỉ sợ là không ít người cũng có ý niệm này.”

Ta sợ bọn họ? Nực cười! Triệu Thất nghĩ như vậy, thế nhưng ánh mắt lại kìm không nổi mà liếc về phía kia mấy cái, quả nhiên phát hiện có vài ánh mắt tối tăm không thiện chí.

“Người xem, cho nên hiện tại người rơi vào cảnh này, tuyệt đối là gieo gió gặt bão. Người không biết hôm nay người bắt nạt người này, ngày sau có bao nhiêu người sẽ ăn hiếp lại người.”

Triệu Thất lạnh mặt, khinh bỉ hừ một tiếng: “Ta trước đây che chở người nào, hiện tại cũng không thiếu người che chở ta.”

“Người nói lão Cửu?” Triệu Bát giống như nghĩ tới điều gì, ý vị thâm trường nói, “Ngày trước người đối với hẳn tốt hơn nhiều so với ta, hiện tại thấy rất hối hận đúng không?”

Triệu Thất miễn cưỡng nói: “Ta chỉ hối hận không bóp chết các người ngay từ khi còn nhỏ.”

“Ha, nếu bóp chết chúng ta, hiện tại ai cho người hàng đêm khoái hoạt?” Triệu Bát mờ ám mà nắm lấy vai hắn, liền thở dài, “Chỉ tiếc sáng sớm ngày mai ta phải đi, vậy mà tối nay lại không có phần của ta.”

“Cái gì?” Triệu Thất cau mày.

“Lần này lão gia tức giận thật rồi, năm người gọi tới bốn người, đêm nay người chịu khổ rồi.”

8. Chương 8

Triệu Thất đi vào thư phòng, nhìn thấy Triệu Vũ Thành đứng sau bốn người liền biết Triệu Bát nói không sai, đêm nay quả nhiên không dễ chịu.

Ngoại trừ Triệu Cửu mình vừa mắng chửi sáng nay, còn có Triệu Ngũ đang cười híp mắt và Triệu Lục có quan hệ thân thiết với Triệu Cửu, thêm vào đó là Triệu Tam xưa nay trầm mặc ít nói.

Hắn và Triệu Tam không có thù gì, cùng Triệu Ngũ còn chưa trở mặt. Có thể có quan hệ không tốt với Triệu Cửu, cho nên Triệu Lục cũng thích chọc ghẹo hắn. Hai người này tuổi đều nhỏ hơn hắn, thế nhưng mỗi lần làm đều thu không được. Bình thường đối với bọn họ hắn luôn bày ra vẻ mặt khó chịu, hơn nữa cộng thêm nợ cũ năm xưa, hai người này liền ghi hận. Lúc thường một người đề hắn còn đỡ được, hai người này ở cạnh nhau, dựa theo mệnh lệnh của Triệu Vũ Thành, mình rất có thể sẽ bị bọn họ đề cho tan nát.

Triệu Vũ Thành nhìn quyển sách trong tay, Triệu Thất thăm hỏi hai câu, gã mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Lão gia, ta đến lãnh phạt.” Triệu Thất cúi đầu nói.

Triệu Vũ Thành đáp một tiếng, liền cầm một quyển sách trên bàn lên, ném vào trong ngực Triệu Thất, trầm giọng nói: “Tự chọn một quyển, sao hai mươi bản.”

Hai bản sách một quyển là (Nghi Thu văn tập), một quyển là (luyện tử thơ ca), Triệu Thất nhìn thấy tên sách, sắc mặt lập tức trở nên trắng nhách.

Hắn không thể tin nhìn Triệu Vũ Thành, đột nhiên rầm một tiếng quỳ xuống đất, cúi đầu không nói một lời.

Triệu Vũ Thành nhắc mí mắt: “Không muốn lãnh phạt?”

“Cầu lão gia... Bỏ qua cho nô tài lần này đi.” Triệu Thất nằm sấp xuống. Giọng nói có chút run rẩy.

“Hừ.” Triệu Vũ Thành phát tay chặn lại, Triệu Tam liền tiến lên nâng Triệu Thất dậy. Triệu Thất tưởng mình được bỏ qua, thế nhưng khi hắn bị người ta ép lên bàn lột quần, hắn mới hiểu được ngày hôm nay vẫn tránh không thoát.

Hai quyển sách bị ném đến trước mặt hắn, Triệu Vũ Thành chỉ nói một chữ: “Chọn!”

Triệu Thất nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Luyện tử, (luyện tử thơ tuyển).”

Quyển sách mở ra, tờ giấy rõ nét, Triệu Thất bị nhét vào tay một chiếc bút lông Hồ Châu, nơm nớp lo sợ nằm phục ở trên bàn.

“Lão Thất, người nằm úp sấp gần như vậy, làm sao có thể viết xong chứ?” Triệu Lục cười hì hì tiến đến bên cạnh hắn, thay hắn đem eo lưng vặn thẳng, còn thịt của Triệu Cửu phía dưới đã trắng tấp mà đâm vào.

“A...” Triệu Thất cắn môi, ra sức đề bút, ở trong nghiến mực chà xát, nâng bút vừa định đặt lên giấy, phía sau đột nhiên thọc mạnh, trên tờ giấy xuất hiện một vạch đen.

“Thất ca, người thực sự là, ừ, quá không cẩn thận.” Triệu Cửu một mặt liên tục đâm hắn, một mặt lắc đầu tiếc rẻ, “Lãng phí tờ giấy tốt như vậy.”

Triệu Thất cũng không châm chọc lại như thường ngày, trầm mặc đặt bút đề lên vệt đen kia, mở đầu một câu “Tương tư gửi bằng gió”, viết đến chữ “gió”, ngòi bút đột nhiên trượt đi, cán bút tuột khỏi tay rơi ra.

Hắn cũng không kiên trì được nữa, ngược mắt nhìn Triệu Vũ Thành.

“Cảm thấy mất thể diện?” Triệu Vũ Thành thản nhiên hỏi.

Triệu Thất khó chịu gật đầu.

“Hôm qua ở trên đường bắn tinh, ban đêm để người nhìn thấy, sáng sớm cùng người ta lẫn lộn dính thành một khối, cũng không cảm thấy mất mặt. Hiện tại mất mặt, không cảm thấy muộn rồi sao?”

“Lão gia, lão gia...” Triệu Thất kinh hoàng mà gọi gã một trận, thấy Triệu Vũ Thành không để ý chút nào, bỗng nhiên giống như nghĩ ra quyết định gì, nhỏ giọng nói: “Vũ Thành ca ca, van người...”

Triệu Vũ Thành nghe vậy, sắc mặt thay đổi, giống như bị người đâm một kiếm, thần sắc thống khổ mà dữ tợn. Gã đi đến trước mặt Triệu Thất, nắm cầm hắn, phần nộ quát: “Người không xứng gọi như thế này!”

Triệu Vũ Thành dùng lực rất lớn, Triệu Thất nhện đau nhức, vẫn như cũ rưng rưng nhìn gã.

“... A, giống như người vậy, kỹ nữ máu lạnh vô tình, đương nhiên cái gì cũng có thể gọi ra.” Âm tình bất định nhìn Triệu Thất, Triệu Vũ Thành cảm ghét vung tay, cầm lấy bút lông Hồ Châu rơi trên bàn, để Triệu Thất há miệng ngậm cán bút, vỗ vỗ mặt hắn: “Tiếp đi, nếu người có thể ngậm đến cuối, ta liền để cho người đổi sách.”

Triệu Thất nằm ngửa trên ghế, hai chân mở lớn. Hai bắp đùi bị Triệu Lục Triệu Cửu một người nắm một cái.

Dung mạo hắn rất tuấn tú, đôi chân cũng phong lưu hơn người. Hai gã chỉ cảm thấy nơi tay một mảnh trơn mềm, nhìn chăm chú, mũi chân hơi hiện ra chút phấn, năm ngón chân mềm mịn sinh non, lòng bàn chân nửa điểm vết chai cũng không có. Người này ngày thường ham ăn biếng làm, chưa bao giờ làm chính sự, có lúc ở trong phủ muốn gì đều sẽ tìm tới làm thay, cứ lười như thế, tự nhiên được nuôi đến mềm mại.

Triệu Vũ Thành để bọn họ dùng nhánh trúc quất lên lòng bàn chân của tên bại hoại này.

Nhánh trúc kia vừa nhỏ vừa tán, một cái ước chừng mười căn, đánh lên người vừa đau vừa ngứa. Triệu Cửu vung tay quất xuống, chỉ thấy bắp đùi trong tay căng cứng, năm ngón chân co rút lại, quá một trận, mới có một vết hồng chậm rãi hiện lên. Tích thấu lòng bàn chân.

“A!” Triệu Thất vẫn cắn bút, chân lại bị nắm chắc, chỉ có thể dùng sức lắc đầu, khóe mắt đã rỉ ra một điểm lệ quang.

“Tiếp tục.” Triệu Vũ Thành đã giấu tức giận ngập trời, thản nhiên thưởng thức tách trà trên tay, thưởng thức hình ảnh trước mắt, chỉ là trong mắt thỉnh thoảng lóe mấy phần lãnh ý.

Triệu Thất Triệu Lục liếc mắt nhìn nhau, hai người đồng thời ra tay. Trong lúc nhất thời, tiếng “bach bach cộp cộp” không dứt bên tai, tiếng nhánh trúc đánh vào da thịt là một tiếng, va vào bàn là một tiếng, nghe như gió đánh chuối tây, lại có một loại vận luật đặc biệt.

Mà lòng bàn chân là nơi yếu đuối nhất, mấy lần Triệu Thất bị đánh đau đến muốn chết. Nước dãi hoà với nước mắt xuôi theo quần bút chảy xuống, làm cho bút lông bị ẩm ướt liên hồi.

Triệu Vũ Thành nhìn một lúc, nhìn thấy Triệu Thất eo mòng xoay đến không được, lại để cho Triệu Tam Triệu Ngũ luân phiên thao túng phía sau hắn. Mỗi người chỉ cho phép đâm vào một trăm cái, để cho Triệu Thất chịu đủ dày vò, không để hắn bị xuyên một cách sung sướng.

Hai người chỉ cầm một vòng, ánh mắt Triệu Thất đã trở thành một mảnh mờ mịt.

Lòng bàn chân bị đánh đến nóng hừng hực, nguyên bản là phải đau đớn không thôi, thế nhưng Triệu Lục Triệu Cửu khi thì lấy nhánh trúc nhẹ nhàng cù lên lòng bàn chân hắn, mang đến từng trận khó nhẹn khó ngứa. Phía sau bị kích thích liên miên không dứt, nhưng vẫn không cho hắn cảm giác sướng khoái. Từng cảm xúc gộp lại, cơ hồ đem hắn bức điên.

Triệu Vũ Thành thấy Triệu Thất vẫn ngậm bút lông sói không buông, liền thay đổi biện pháp. Ra lệnh cho Triệu Lục Triệu Cửu đem ra mấy sợi dây thừng thô ráp, tinh tế dày đặc mà quấn lấy bàn chân Triệu Thất,

làm một đôi giày cỏ đơn sơ. Sau đó, liền để hấn từ trên ghế đứng lên, khom lưng chống hông, lại để cho bốn người lần lượt làm.

Hai chân Triệu Thất vốn đã sưng tấy, bị dây thừng bằng da lông cao cấp đâm một cái, hai chân càng đau như nhũn ra, loạng choạng loạng choạng đứng thẳng cũng không xong. Hấn còn muốn bám víu lấy thứ gì, hậu đình bỗng nhiên bị nam căn trảng kiện của Triệu Ngũ đâm vào, làm cho hấn bổ nhào ra phía trước, hai tay chống xuống đất.

Tư thế này tuy rằng khó coi, nhưng mà cũng may có thể chia sẻ một ít áp lực trên chân. Hấn vừa an tâm một chút, hai tay lại bị Triệu Ngũ nhắc lên, cưỡng ép kéo ra phía sau.

“A... Ừm!” Triệu Thất trợn to hai mắt.

Triệu Ngũ dán bên tai hấn nhỏ giọng nói: “Lão Thất, trên đất thô ráp, đừng làm hỏng tay.”

“A, a!”

Toàn bộ cân nặng của Triệu Thất đều phải chống đỡ trên hai chân đau nhức và nam căn thô to phía sau, bị đụng đến ngã trái ngã phải. Cố tình Triệu Ngũ lại vặn cánh tay của hấn, làm cho hấn trốn cũng không có chỗ trốn mà thừa nhận những lần quất xuyên như cuồng phong mưa rào.

Nhưng mà, có lẽ là do thân thể của hấn, cũng có thể là do tinh lực không dồi dào (Triệu Thất ác ý suy đoán), thời gian của Triệu Ngũ so với ngày xưa ngắn đi một chút, không lâu sau liền bất tỉnh trong cơ thể hấn. Kế tiếp Triệu Tam cũng không cố ý làm khó dễ, buông tay hấn ra. Triệu Thất như được đại xá, không kịp chờ đợi mà nhào tới trước, giống như con chó bốn chân chạm đất, trong miệng vẫn ngậm cán bút, nhắm mắt lại một lòng chờ gã xong việc.

“Tam ca, người đối với Thất ca thực sự là quá khách khí.” Triệu Lục ở một bên khuyến khích nói, “Người xem, Thất ca cũng sắp ngủ gật rồi, là chê người không ra sức đấy.”

Cảm nhận được va chạm phía sau đột nhiên tăng mạnh, Triệu Thất mở mắt ra, tuy rằng miệng không thể nói, nhưng vẫn hung tợn nhìn Triệu Lục.

Rất nhanh, hấn liền vì cái nhìn này mà phải trả giá.

Đến phiên Triệu Lục, tiểu tử này cười hi hi lại gần, nặn nặn mũi Triệu Thất, ngay cả chào hỏi cũng không làm, trực tiếp phốc một tiếng cắm cả cây vào, chính là một trận cuồng phong bão táp. Làm làm làm, càng đụng đến mức Triệu Thất không thể không di chuyển về trước. Mỗi một bước đều làm gan bàn chân đau đến đến xót ruột, làm cho hấn không nhịn được mà khóc ra tiếng.

Triệu Vũ Thành nhìn thấy thú vị, liền để cho bọn họ cầm nhánh trúc quất eo mũi Triệu Thất ép hấn tiến lên, giống như cưỡi ngựa, làm cho hấn bò từ gian nhà bên này đến vách tường bên kia, một đường rõ xuống vệt nước dãi.

Cuối cùng, Triệu Thất cúi người, co lại thành một cục trên đất, mặc cho Triệu Cửu quất thế nào cũng không bò đi. Một lát sau, chất lỏng từ hạ thân hấn chảy ra, nhuộm ướt một mảnh lớn trên đất.

“Lạch cạch.”

Chiếc bút rốt cục rơi xuống, vòng vòng lăn đến chân Triệu Vũ Thành, lại bị gã mạn bắt kinh tâm đá trở về.

“Tự người đối quyển sách chép đi, phải dùng cây bút này.”

Triệu Thất hơi nghiêng đầu, thở một hơi rồi nhắm mắt lại.

Một lúc lâu, trên mặt hấn chậm rãi chảy ra hai vệt nước mắt, hoà với nước mắt chảy ra lúc đầu, rốt cuộc phân không rõ.

9. Chương 9

Chuyện Triệu Thất bị người ta cười như con ngựa rất nhanh liền truyền ra khắp Triệu phủ.

Hai ngày sau, Triệu Vũ Thành phải rời khỏi phủ làm việc, mấy thủ hạ từ sáng sớm liền quỳ gối góp một bàn ăn cơm. Triệu Thất dù sao cũng là quân sự, theo lệ phải tiễn bọn họ, cũng lẫn lộn bên trong, thế nhưng thần sắc ủ rũ ủ rũ, phờ phạc mà ăn cơm. Người khác nói chuyện với hắn, hắn câu được câu không mà đáp lại, khi thì nhú mày, giống như rất thiếu kiên nhẫn.

Ăn một chút, Triệu Cửu đột nhiên mở miệng nói: “Bây giờ ở trấn trên có truyền một chuyện cười, Thất ca, người từng nghe qua chưa?”

Triệu Thất miễn cưỡng nói: “Lời người nói không phải đã là chuyện cười rồi sao? Mỗi ngày cứ như con ruồi ong ong bên tai, ta tình nguyện chưa từng được nghe đấy.”

Triệu Cửu cười, tự mình nói: “Chuyện cười thế này. Đầu xuân này ở trấn Bắc có người làm lạc mấy con ngựa mẹ, tìm người coi bói tính toán, nói lạc ở trấn Nam. Thế nhưng người kia tìm nửa ngày, cũng tìm không được, liền quay lại đi tìm người kia tính sổ. Thầy tướng số kia thấy đối phương hung hăng hỏi tội, vội nói: ‘Thong thả đã, ở trấn Nam người nhìn thấy cái gì?’ người kia nói: ‘Ta nhìn thấy lục lộ, thất bảo các, bát phương lâu...’ ” (Sáu con đường, bảy toà các, tám ngôi lầu.)

Triệu Lục vỗ tay: “Không cần nói, nhất định là ở thất bảo các.” Triệu Cửu cười ha ha gật đầu.

Mấy người còn lại sững sờ, lập tức cười vang ầm ĩ.

“Oành!” Triệu Thất hất phăng bát đĩa.

“Đừng có quá đáng.” Triệu Ngũ tuy là nói như vậy, thế nhưng nụ cười trên mặt cũng không nhạt đi, rõ ràng là vừa cười rất vui vẻ, “Lão Cửu, xin lỗi Thất ca đi.”

Triệu Cửu cười hì hì đứng lên, chụp tay Triệu Thất: “Thất ca, ngại quá, ta kể chuyện cười, người cũng đừng để tâm.”

Thế nhưng trên bàn vẫn còn Triệu Thập như trước không rõ vì sao, Triệu Cửu vừa ngồi xuống, Triệu Thập liền kéo ống tay áo Triệu Cửu hỏi tại sao. Triệu Cửu thò tay xuống dưới bàn, âm thầm chỉ vào Triệu Thất: “Con ngựa mẹ tư xuân, tìm người cười thôi!”

“Người muốn chết!” Triệu Thất nổi giận dùng dùng đứng lên, cầm lấy bát canh gọi lên đầu Triệu Cửu. Thế nhưng công phu của Triệu Cửu mạnh hơn hắn rất nhiều, một đạo ám kinh bắn ra, Triệu Thất bị đau bụng tay, bát canh tự đổ vào người mình.

“Ai nha, quần ướt.” Triệu Cửu chỉ vào Triệu Thất, cười nói, “Nhanh đi đổi bộ quần áo khác, đừng giống ngày đó, ở trên đất không đứng lên nổi, lão gia suýt chút nữa để người liếm khô hết đấy.”

Sắc mặt Triệu Thất liền thay đổi, mắng: “Có cái gì mà ồn ào, liếm cái chân chó của lão tử ấy!”

“Ai nha, Thất ca, người thực sự là quá tự ti.” Triệu Cửu liếm môi nhìn hắn, “Chân Thất ca vừa thơm vừa mềm, nhẹ nhàng cắn một cái, Thất ca liền muốn vận gãy eo, tư vị tiêu hồn lắm.”

Lời này nói ra, tự nhiên càng làm Triệu Thất tức giận nhảy dựng lên. Mọi người liền đi tới can ngăn, nhất thời loạn thành một đoàn.

Thế nhưng trong đó có một người khoanh tay đứng nhìn, con người tối sầm lại.

Người này chính là Triệu Thập.

Thủ hạ của Triệu Vũ Thành tổng cộng có mười người, từ Triệu Đại đến Triệu Thập, nghe đâu Triệu Tứ ở giữa gặp chuyện không may, cho nên liền không ai nhắc tới. Ngoại trừ Triệu Thất, chín người còn lại đều rất được Triệu Vũ Thành tin cậy. Bọn họ đều là cô nhi Triệu gia thu nuôi, thuở nhỏ vừa học võ nghệ, vừa học kinh doanh. Triệu gia có không ít phúc thiện đường, thu nuôi vô số cô nhi, chỉ có người nào cực kỳ ưu tú mới được chọn ra, đi bên cạnh gia chủ.

Triệu Đại Triệu Nhị quanh năm ở bên ngoài, Triệu Thập một tuổi còn quá nhỏ, thường xuyên đến lớp học đọc sách. Đi theo Triệu Vũ Thành chỉ còn dư lại sáu người. Triệu Bát hôm nay không ở trong phủ, lần trước không luôn phiên đề Triệu Thất, kỳ thực chỉ có mình Triệu Thập.

Triệu Thập tuổi không lớn lắm, năm nay mới tròn mười bảy, đối tượng khai trai chính là Triệu Thất, vì vậy nảy sinh loại tình cảm đặc biệt với hắn. Nhưng Triệu Thập dù sao cũng không bằng mấy người khác, vóc người cũng không cao to, so với Triệu Thất còn thấp hơn một cái đầu, Triệu Vũ Thành lần kia cũng chính là nhìn cái mới mẻ.

Nghe Triệu Cửu miêu tả, trong lòng cậu không khỏi âm thầm bốc hỏa. Nói tuổi tác Triệu Thập nhỏ, kỳ thực cũng là so với Triệu Cửu nhỏ hơn hai tuổi, thế nhưng Triệu Cửu thường được lão gia gọi đi, còn mình mỗi ngày ngóng trông, nhưng xưa nay không nhận được tin tức.

Bây giờ, lão gia đều mang bọn họ ra ngoài, chỉ chừa lại mình và Triệu Thất trong phủ... Đây không phải cơ hội sao?

10. Chương 10

Hoàng hôn lặn về tây, Triệu Thất xiêu xiêu vẹo vẹo đi về chỗ mình ở.

Sáng nay lúc hắn đánh nhau với Triệu Cửu, những người khác đều tới can ngăn, lại thừa dịp Triệu Vũ Thành không phát hiện mà nắm hông và đùi của hắn. Vào đến nhà, hắn cởi quần áo ra xem, trên bắp đùi nhiều thêm vài dấu tay hồng hồng, cũng không biết là ai ra tay ác độc như vậy.

Nhưng bây giờ tốt rồi, Triệu Vũ Thành đã mang đám chó chết kia đi.

Nghĩ tới đây, hắn liền cởi giày tất, nhìn hai chân mình.

Hai ngày nay Triệu Vũ Thành giống như quyết tâm muốn chinh hắn đến khi nào hắn không thể đi được nữa mới thôi, ngày hôm trước vừa đánh sưng chân hắn, hôm qua lại bôi thuốc ngứa lên rồi để người ta cầm bút lông cù léc làm cho hắn miễn cưỡng kêu rên cả một buổi tối.

Cho đến giờ hai chân hắn vẫn thấy cực kỳ khó chịu, cảm giác ngứa ngáy thống khổ đến tận xương tủy đêm qua tựa hồ vẫn còn lưu lại trên da. Hắn đau lòng thổi phồng phồng, lại thấy rất đến run rẩy.

“Thất ca.”

Cạnh cửa truyền đến tiếng gọi.

Triệu Thất ngẩng đầu lên nhìn, Triệu Thập bưng một chậu nước, khép nép mà đứng ở đó.

“Người tới làm cái gì?” Hắn cau mày hỏi. Hắn vốn không ưa Triệu Thập bởi cậu ta còn quá nhỏ, khi nói chuyện cũng không gọn gàng, luôn là một bộ khiếp đảm nhu nhược, vừa nhìn liền thấy ngứa mắt. Bất quá dù sao người này cũng không làm gì đắc tội với hắn cho nên chỉ coi như không nhìn thấy, quan hệ mới lạ cực kỳ.

Triệu Thập liếc trộm hắn một cái, nhanh chóng cúi đầu xuống: “Ta... Ta nghe Cửu ca bọn họ nói, chân người không thoải mái, liền lấy chút thuốc bột hoà vào nước. Thất ca, thuốc này rất hữu dụng, chỉ cần ngâm một hồi, có thể tiêu sưng giảm đau.”

Triệu Thất biết Triệu Thập thường ngày thích mân mê mấy thứ đồ này, không nghi ngờ gì, liền dừng dừng ngồi trên giường, chỉ khoác một cái áo lót mỏng, để trần hai chân, vẩy tay bảo Triệu Thập hầu hạ.

Nước trong chậu có độ ấm thích hợp, tản ra một mùi thuốc thanh thanh đăng đăng. Triệu Thập cẩn thận đặt hai chân Triệu Thất ngâm vào trong nước, lấy ngón tay gỡ lên lòng bàn chân.

“Người làm gì vậy?” Triệu Thất bắt mắt nhìn xuống.

Triệu Thập cúi đầu: “Xoa bóp sẽ làm tác dụng của thuốc kích thích nhanh hơn, còn phải ngâm một canh giờ nữa đây.”

“Ừ, vậy người ẩn đi, nếu làm đau ta, cẩn thận ta đánh người.” Triệu Thất vung vung nắm tay. Trong những người này, phỏng chừng hẳn có thể đánh được Triệu Thập, dù sao cái tên này vóc người cũng nhỏ, không si mê võ học, một chiêu nửa thức kia, còn không bằng sự lợi hại của vương bát quyền mình dùng đâu.

Bất quá, coi như đánh không lại, Triệu Thất chỉ cần kiêu ngạo hung hăng như thường là được rồi.

Không nghĩ tới thủ pháp Triệu Thập lại cao siêu như thế, Triệu Thất thoải mái hừ hừ, khen một câu hiếm hoi: “Không nghĩ tới ngón người lợi hại như thế. Lại ẩn xuống một chút... Đúng, chính là chỗ này, ừ...”

“Thất ca thích là tốt rồi.” Triệu Thập cúi đầu, lỗ tai hơi đỏ lên.

Tuy rằng được hầu hạ sung sướng, thế nhưng Triệu Thất vẫn không ưa bộ dạng như cô dâu nhỏ này của cậu ta, hừ một tiếng, tiện tay cầm lấy quyển sách nói hươu nói vượn kia, say sưa nhìn. Thỉnh thoảng lại sai khiến hai tiếng, để Triệu Thập giúp hắn bưng trà rót nước, một chốc lại bưng đĩa hoa quả tới.

Thấy Triệu Thất không chút nào để mình vào trong mắt, Triệu Thập mím môi, vẫn ngoan ngoãn nghe theo sự sai bảo của hắn.

Triệu Thất vốn là người được voi đòi tiên, nhìn đối phương không chút nào phản kháng, càng thích làm tới. Chẳng thèm nói gì nữa, nếu cảm thấy lực tay quá nhẹ, hắn liền cố ý giẫm lên tay Triệu Thập; nếu như cảm thấy quá nặng, liền trực tiếp đá cậu ta một cái. Chỉ chốc lát sau, quần áo Triệu Thập đều ướt đầm, trên đầu cũng hơi thấm ra vài giọt mồ hôi.

Giữa gió đêm xuân, sai bảo một thiếu niên nhỏ hơn mình sáu bảy tuổi, Triệu Thất cảm thấy hoàn toàn đúng lý, hoàn toàn yên tâm thoải mái. Hắn lật tới chương “Làm sao lừa được phụ nữ”, thỉnh linh đọc được lời Nhạc Thính Tùng từng nói với mình, không khỏi vừa tức vừa buồn cười. Tức giận vì tên khốn nạn kia lại coi mình là phụ nữ mà dễ dàng, buồn cười vì không ngờ trên thiên hạ còn có quả dưa ngược như thế. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn mơ hồ nhớ tới lúc mình được Nhạc Thính Tùng dèm chán nhu tóc, bắt đầu thấy buồn ngủ.

Dần dần, quyển sách trượt khỏi tay, Triệu Thất mơ mơ màng màng chớp mắt mấy cái, triệt để mất đi ý thức.

11. Chương 11

“Thất ca, Thất ca?” Triệu Thập nhỏ giọng kêu lên vài tiếng.

Triệu Thất mở to đôi mắt, thế nhưng thần sắc lại như đang nằm mơ, động tác chớp mắt cũng vô cùng chậm chạp, giống như không phản ứng kịp, kéo dài âm điệu, chậm rãi nói: “... Hả?”

Xoa mồ hôi trên trán, Triệu Thập mặt không thay đổi lấy ra một bao thuốc bột khác, động tác thô bạo mà bóp miệng Triệu Thất, đem thuốc bột đổ hết vào miệng hắn, còn dùng ngón tay cái luồn vào khuấy lên, xác nhận thuốc bột toàn tan hết bên trong mới dừng lại.

Tuy rằng lão gia thoát nhìn không để ý Triệu Thất chút nào, thường đem hắn giao cho thuộc hạ đùa bỡn. Thế nhưng Triệu Thập biết, nếu như mình dám đụng vào Triệu Thất khi chưa được phép, cái mạng này sợ là giữ không nổi.

Bất quá, chỉ cần còn trong phạm vi khống chế được, chỉ hỏi mấy vấn đề, lão gia cũng sẽ không tính toán.

Gói thuốc bột này chính tay Triệu Thập điều chế, cũng là bí cung duy nhất của Triệu gia. Một phần hoà vào trong nước, để thấm vào da, một phần khác nuốt vào, như thể liên điều khiển được ý thức của người khác, để cho họ hỏi gì đáp nấy, sau khi tỉnh lại sẽ quên tất cả những gì vừa xảy ra, chỉ coi như mình đang chớp mắt trong chốc lát.

Suy nghĩ một chút, Triệu Thập quyết định hỏi mấy vấn đề đơn giản: “Thất ca, người biết ta là ai không?”

“Biết, ngươi là Triệu Thập mà.” Ngữ khí của Triệu Thất giống hệt bình thường, “Nhãi con ẻo lả như đàn bà, nhìn liền thấy phiền.”

Triệu Thập tối sầm mặt: “Ngươi không thích ta, vậy ngươi thích ai nhất, ai làm ngươi?” —— hắn vốn muốn hỏi Triệu Thất thích ai, nhưng sợ mình không tiếp nhận được đáp án, chỉ có thể đổi câu hỏi.

“Đều không thích.” Triệu Thất lắc đầu, “Ghét hết, một lũ chó chết!”

“Nhưng ta nghe Cửu ca nói, ngươi thích Ngũ ca nhất.” Triệu Thập chưa xót nói, “Mỗi lần bị hắn ôm một cái, liền đâm đến mức cái gì cũng có thể kêu ra.”

Triệu Thất đắc ý cười: “Ha, đó là ta cố ý. Tiểu tử Triệu Ngũ kia rất xấu tính, đồ vật lại lớn, lúc đâm vào như muốn đâm thủng ruột của ta. Nhân mô cầu dạng, thực sự muốn ăn đòn, đáng đời hắn thấy được, ăn không được!”

“Vậy... Cửu ca thì sao?”

“Ừ, tiểu tử Triệu Cửu kia cũng không tệ.” Triệu Thất lại nói một câu ngoài ý muốn như vậy làm cho Triệu Thập sầm mặt, đang muốn nổi giận, lại nghe hắn nói tiếp, “Đồ chơi của nó nhỏ nhất, thời gian cũng ngắn, chỉ chốc lát liền bắn, chính là số lần quá nhiều, hừ.”

Trong lòng Triệu Thập đầu tiên là vui vẻ, sau đó là ngẩn ngơ. Triệu Thập từng nhìn trộm qua, mình còn không lớn bằng Cửu ca đâu. Không khỏi có chút nửa lo nửa buồn.

Kỳ thực Triệu Thập cũng từng tự nói mình có thể trưởng thành. Nói chuyện phiếm mãi, cũng phải tiến vào chủ đề chính. Vì vậy, Triệu Thập nuốt nước bọt, khàn giọng hỏi: “Ngày hôm qua, họ làm ngươi như thế nào, ngươi kể chi tiết đi.”

“Ừm...” Triệu Thất mơ màng, tựa hồ đang nhớ lại, “Đầu tiên là để người liếm chỗ đó của ta.”

“... Ai? Chỗ nào?”

“Triệu Lục.” Triệu Thất vén áo lên, chỉ vào đầu nhũ bên trái, “Nơi này.”

Triệu Thập lạnh lùng nói: “Hắn liếm ra sao, ngươi cảm thấy thế nào, nói cho ta!”

Triệu Thập đột nhiên cao giọng —— cái này cũng là tác dụng của thuốc bột, làm cho người ta run sợ, nếu người tra tấn muốn biết chi tiết nhỏ, chỉ cần cất cao giọng, đối phương sẽ sợ đến mức nói ra tất cả những chi tiết nhỏ nhặt nhất.

“Đầu tiên hắn dùng đầu lưỡi gầy, lại dùng miệng bao lấy hút, rồi dùng răng cắn, làm ta đau.”

“Chỉ có đau sao?”

Triệu Thất nhỏ giọng nói: “Sau đó lại thấy thoải mái, phía dưới rất nhanh liền ướt.”

“Đâm tiện!” Triệu Thập mạnh mẽ đập ván giường, “Sau đó thì sao?”

Triệu Thất nói: “Sau đó, liền bị cây mây đánh. Đánh vào chỗ vừa bị liếm, rất đau.” Giống như là nhớ lại thống khổ đêm qua, Triệu Thất thương tiếc xoa đầu nhũ. Triệu Thập thấy nó bị bóp vừa sưng vừa đỏ, mà mình lại không thể đụng vào, không nhịn được căm hận nói: “Ngươi bị đánh đến bắn tinh đúng không? Đừng cho là ta không biết, ngươi bị đánh liền bắn ra. Tiện loại đâm đả!”

Vành mắt Triệu Thất hồng hồng, được vật khiêu trung khu thần kinh của hắn cực kỳ mẫn cảm, Triệu Thất găm lên làm hắn thấy như bị sét đánh trúng, sợ đến mức si si sặc sặc: “Đúng, ta mới vừa bị đánh liền thư sướng. Triệu Vũ Thành cũng để người đem treo ta lên, tay trói sau lưng, chân không chạm đất. Sau đó thoa thuốc ngứa lên lòng bàn chân, dùng bút cào nửa ngày.”

“Thật đáng thương, rất khó chịu đúng không?” Triệu Thập mềm giọng.

Triệu Thất ảm ức nói: “Này cũng được, ta cầu bọn họ giải ngứa cho ta, bọn họ liền để ta dùng chân cách lớp quần áo đi cọ thứ kia của bọn họ, cọ đến đau đớn, đám hỗn trướng kia mới buông tha ta.”

Chân của hắn vẫn trắng như tuyết mà lộ ra bên ngoài, dính chút nước chưa khô, Triệu Thập cúi đầu nhìn, nhớ tới đôi chân mình vừa nghiêm túc phục vụ từ lâu đã bị không biết bao nhiêu nam nhân chơi đùa, đêm

qua còn chủ động cầu người đùa bỡn, vậy mà bây giờ hắn còn làm bộ làm tịch mà ngại đông ngại tây với mình, càng thấy bất mãn: “Khó trách ta nhìn thấy bàn chân người đều mài hồng, hoá ra đi cọ dương vật nam nhân. Tại sao người lại không biết xấu hổ như thế hả?”

Triệu Thất bị quở trách, chớp mắt mấy cái, lắp bắp giải thích: “Ta... không chỉ cọ dương vật, còn có ngọc thể.”

(Ngọc thể = bì)

“Người nói, người còn cọ ngọc thể?” Triệu Thập chậm rãi hỏi.

Triệu Thất không cảm nhận được mưa rền gió dữ trong giọng nói của Triệu Thập, thành thật trả lời vấn đề: “Không, bọn họ lấy ngọc thể đánh lòng bàn chân của ta, đem thuốc ngứa bôi lên dương vật, lại dùng nó chơi mặt sau của ta.”

Triệu Thập hít vào một hơi.

“Sau đó liền trở nên thật ngứa, ừ... Ngứa không chịu được, Triệu Cửu lại ép ta nói ra mấy lời hạ lưu.” Đôi mắt Triệu Thất ướt nhẹp, “Ta không chịu nói, mắng hắn hai câu, hắn tức lên, nhưng lại bị Triệu Ngũ kéo lại... Triệu Ngũ tên khốn kiếp kia, có thói quen lấy lòng Triệu Vũ Thành, tìm ra cái thứ da dê gì, bọc vào ngọc thể, nói phải cho ta đừng ngứa...”

Triệu Thập nghe xong tròn tròn mắt. Da dê của Triệu Ngũ kia gã đã từng gặp quá, chỉ dùng lông dê non tinh chế mà thành, tuy lông không nhiều, nhưng bên ngoài nhỏ nhắn bên trong thô, lại có ánh sáng lộng lẫy.

Triệu Thập có thể nhìn thấy, là bởi vì mỗi lần Triệu Ngũ chơi xong lại rút đâm được vào thân thể người kia, cứ như vậy, trong thời gian sử dụng chỉ cần ngâm vào nước nóng liền có thể làm cho được hiệu ra hết. Lúc đó Triệu Thập cho là Triệu Ngũ tìm được người mới, trong lòng còn mừng thầm, bởi vì lão gia từng nói qua, nếu ở bên ngoài có người khác thì sẽ không được chơi Triệu Thất nữa.

Bây giờ xem ra, vật này là chuẩn bị cho Triệu Thất.

Triệu Thập có thể suy ra, Triệu Thất vốn là hậu đình ngứa, chịu đủ dày vò, sau lại bị vật kia không ngừng làm, cuối cùng sẽ biến thành bộ dạng chật vật cỡ nào.

“Người khi đó sáng khoái vô cùng, đúng không?” Một nửa là vì mình tình cờ nhìn thấy hình ảnh đêm qua, một nửa lại đau lòng vì Triệu Thất bị chơi đùa ác như vậy, Triệu Thập lạnh mặt nói, “Nhất định là lời đâm dật gì cũng nói ra.”

Triệu Thất cười ha ha: “Nói bọn chúng cũng không được lợi mấy. Mặt sau của ta còn có thuốc này, Triệu Vũ Thành không giải, cắm vào chẳng phải là muốn ngứa chết bọn chúng? Ta thấy bọn chúng từng người từng người miễn cưỡng nhịn đến xanh mặt, cuối cùng còn phải trở thành bé ngoan giải ngứa cho ta.”

Triệu Thập cắn răng: “Người còn có mặt mũi mà đắc ý, cái gì giải ngứa cho người, còn không phải là bị người thay phiên đè lên.”

Triệu Thất cúi đầu nửa ngày không lên tiếng, Triệu Thập cho rằng tác dụng của thuốc đã hết, đang muốn thả hắn ngã lên giường, chợt nghe hắn nhỏ giọng lầm bầm câu gì.

Lời này làm lòng Triệu Thập thất lại, bình tĩnh nhìn hắn một hồi, tựa hồ hạ quyết tâm, cẩn thận từng li từng tí thăm dò: “Nếu người không muốn để chúng chơi người nữa... Ta mang người rời đi, thế nào?”

“Rời đi? Ha, thiên hạ to lớn như thế, nơi nào là nhà? Ta như một con chó mất chủ, được sống chui nhủi ở thế gian là tốt lắm rồi.” Giọng nói Triệu Thất càng ngày càng nhỏ, câu chữ cũng hỗn loạn như nói mớ, “Ha ha, không đúng, ta nói không đúng, nơi này có quần áo có ăn, buổi tối còn có thể khoái hoạt, làm sao có thể gọi là tạm bợ. Ta ở chỗ này hưởng phúc...” Nói xong lời cuối cùng, hắn dần thiếp đi, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Triệu Thập thu dọn đồ, đặt Triệu Thất lên giường đắp chăn kỹ lưỡng. Lúc đi ra khỏi phòng, chân trái hắn lảo đảo, đau đớn từ mắt cá chân lan ra khắp cơ thể.

Triệu Thập miễn cưỡng nhìn xuống cảm giác thống khổ do gân mạch bị đoạn, trầm mặc chấp tay hướng về một góc tối.

“Nếu lại nảy sinh ý định mang Triệu Thất trốn đi, nói một lần đứt một gân mạch. Nếu như có lần sau, gia chủ tất không tha mạng.” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, dùng nhĩ lực của Triệu Thập, cũng không nghe ra người này đang trốn ở nơi nào.

“Đa tạ vị đại ca này.”

Đối phương lưu thủ. Gân mạch bị gọt rất chính tề, theo như y thuật của hắn, quá ba, năm năm liền có thể khỏi hẳn.

Cuối cùng, Triệu Thập quay đầu nhìn kẻ không tìm không phổi nằm kia, trong lòng cũng không phân biệt ra được lời mình vừa nói cuối cùng là đáng giá hay không đáng giá. Nửa ngày, ngơ ngác thở dài, một mình khập khiễng rời đi.

12. Chương 12

Ngày hôm sau lúc Triệu Thất tỉnh lại, phát hiện đầu mình đau đau, giống như đêm qua uống rất nhiều rượu. Một lát sau mới nhớ ra mình được Triệu Thập xoa bóp rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Chân không đau, tại sao đầu lại đau? Hắn buồn bực xoa huyết thái dương, cảm giác đau đớn tản đi một ít, tìm giấy đi vào, dự định hưởng thụ mấy ngày không có Triệu Vũ Thành. Hắn định đặc sắc tay áo, muốn ra đường chơi một chút.

Đây là hoạt động Triệu Thất thích nhất, ở trong Triệu phủ hắn luôn bị người ta khi dễ bắt nạt nhưng một khi ra ngoài thì có thể khênh khênh diễu võ dương oai rồi. Chỉ cần nhìn thấy bộ dạng thảm hại của người khác, hắn lập tức có thể quên đi tất cả những chuyện không vui.

Bởi vì chuyện lần trước mà đám thủ hạ kia đã bị đuổi ra ngoài, hiện tại hắn một thân một mình, cũng không dám đi trêu lão chủ quán mì kia nữa, mà trên đường cũng không ít người, nghiêm túc tìm xem nào, xem ai mình chơi được ——

À há. Kia rồi!

Một nam hài khoảng mười ba mười bốn tuổi đang gờ xâu kẹo hồ lô, vui vẻ chạy qua chạy lại trên đường. Triệu Thất thấy quanh nó không có người lớn liền lách lư đi tới, cầm viên đá ném rơi cây kẹo hồ lô của nó, rồi cấp tốc khom lưng tiếp lấy.

Tiểu nam hài không có kẹo hồ lô, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn người trước mặt, cười ngọt ngào: “Cám ơn ca ca.” Nó đưa tay ra, cho rằng vị đại ca dung mạo rất đẹp này sẽ trả lại kẹo hồ lô vừa đỡ được cho nó.

Triệu Thất cũng cười, tự cắn một miếng.

“A, mua ở nhà đầu phố đúng không, tiểu tử ngươi mắt cũng không tệ đâu.” Triệu Thất chậm rãi gặm lấy vỏ bọc đường bên ngoài quả sơn tra, hàm răng trắng nõn né tránh thịt quả, chỉ lo dính phải một chút vị chua, ăn rất tập trung.

Đứa bé kia bây giờ mới hiểu được kẹo hồ lô của mình bị người ta cướp mất. Nhưng nó tự xưng là nam tử hán có tri thức lại hiểu lẽ nghĩa, chưa bao giờ đứng bên đường khóc nháo, tưởng bởi trong nhà không cho phép nó đánh nhau, cho nên chỉ có thể tha thiết mong chờ nhìn kẻ ác đang đứng trước mặt say sưa thưởng thức đồ ăn của mình.

Hưởng thụ ánh mắt căm giận mà không dám nói của sinh vật yếu ớt này, cùng với cái chỉ chỉ chỗ chỗ của người khác, Triệu Thất ăn đến vui sướng, liếm sạch sành sanh vỏ bọc đường của xâu quả, chỉ còn dư lại quả sơn tra trơ trụi. Hắn cúi đầu nhìn thẳng nhai vẫn đang ngó chừng hắn, liền cầm chuỗi sơn tra trụi lủi đưa tới: “Ày, cho ngươi, ăn đi.”

Đứa bé trợn mắt nhìn hấn, gạt tay hấn ra, tức giận ùng ùng nói: “Buồn nôn!”

Triệu Thất cười ha hả, cổ ý lè lưỡi liếm lên quả sơn tra trên đỉnh râu, cầm ở trước mặt nó khua khoắng: “Ha ha ha, không muốn sao, nước miếng của ta cũng không bẩn —— ỉ?”

Kẹo hồ lô vốn cầm trong tay đột nhiên biến mất, Triệu Thất còn đang ngỡ, liền nghe tên tiểu quỷ kia vui cười hớn hở mà gọi một tiếng, “Sư thúc tổ”.

Hấn cảm thấy không ổn, cũng không quay đầu lại nhìn xem là cao nhân phương nào, trực tiếp bỏ chạy. Nhưng mà một trận gió mát phất qua, trước mắt hấn bỗng nhiên nhiều thêm một người.

“Người lại dám bắt nạt Tiểu Mông.” Người kia trầm giọng nói, “Lúc trước giáo huấn người người quên rồi đúng không?”

Người này vóc dáng cường đại, mày kiếm mắt sao, quanh thân tản ra một luồng chính khí oai nghiêm lẫm liệt, lúc này hơi nhíu lông mày, chính là Nhạc Thính Tùng mấy ngày không gặp.

“Ta, ta không bắt nạt nó!” Triệu Thất thấy là tên sát tinh này, chỉ lo y lại làm mình xấu hổ trước mặt mọi người, cho nên đánh chết cũng không thừa nhận.”Ta chỉ đùa với bé con thôi.”

“Sư thúc tổ, hấn cướp kẹo hồ lô của con, còn muốn con ăn nước miếng của hấn!” Đứa bé được Nhạc Thính Tùng gọi là Tiểu Mông này thấy có chỗ dựa, nhanh chóng mách tội Triệu Thất, “Có phải hấn muốn dụ dỗ con? Ở nhà con cũng có một gã hầu muốn làm vậy, liền bị mẹ con đuổi đánh.”

Nhạc Thính Tùng trừng Triệu Thất một cái.

Triệu Thất bị cái nhìn này làm cho run rẩy, trong lòng mắng thẳng nhãi ranh chết bầm này nói hươu nói vượn, đang lúc lo sợ bất an, lại nghe thấy Nhạc Thính Tùng ra lệnh: “Há mồm.”

“Hả? Ồi chào!”

Miệng Triệu Thất thình lình bị nhét một quả sơn tra chua đến buốt răng. Vị chua loét nhanh chóng tràn ngập khoang miệng, làm cho hấn nhăn nhó mặt mày.

“Phụt —— ”

“Không được phun, toàn bộ ăn hết.” Nhạc Thính Tùng lạnh lùng nói, “Nếu người ăn thiếu một quả, ta liền nhét vào mười viên.”

Cũng không biết tại sao, Nhạc Thính Tùng lại khiến cho Triệu Thất sợ sệt còn hơn cả Triệu Vũ Thành. Dù sao Triệu Thất cũng biết Triệu Vũ Thành nhiều năm rồi, biết rõ đối phương cong thẳng ngang dọc thế nào, nhưng Nhạc Thính Tùng lại là kẻ coi trời bằng vung, tác phong làm việc khác hẳn với người thường, ra tay không để ý nặng nhẹ, quả thực là gia hỏa sâu không lường được. Ví như lúc này, nếu như hấn ăn không hết, Nhạc Thính Tùng nhất định sẽ nói được làm được, không giống Triệu Vũ Thành, nhìn rất lợi hại, nhưng thực...

Triệu Thất hắt đầu, vô cùng đáng thương mà cắn tiếp quả sơn tra. Tiểu Mông đối diện lom lom giám thị hấn: “Người ăn nhanh lên, còn có năm viên, trước khi sư thúc tổ về mau ăn hết đi.”

Nhạc Thính Tùng đi mua kẹo hồ lô, Tiểu Mông ở lại trông coi, nhìn Triệu Thất sàu mi khổ kiếm mà hớn hở. Triệu Thất vừa nhìn liền biết thẳng ranh này lớn lên không phải dạng gì tốt. Hứ!

“Này, người gọi hấn là sư thúc tổ, là thứ gì thế?”

Tiểu Mông khinh bỉ nhìn hấn một cái: “Sư thúc tổ đương nhiên chính sư đệ của sư phụ của sư phụ ta. Người mới là thứ gì!”

Triệu Thất âm thầm ở trong lòng ghi nhớ cái danh này, lại hỏi: “Người cũng là người giang hồ? Môn phái nào thế? Họ Nhạc kia sao lại có bối phận cao như thế?”

Tiểu Mông vừa khinh bỉ hấn vừa tự hào nói: “Nói ra chỉ lo người sợ tè ra quần, ta chính là đệ tử thứ mười một của phái Thiên Môn đời thứ bảy, sư phụ chính là chương môn hiện thời, người trong giang hồ xưng một câu tiểu gia lừa gạt, chính là ta.”

Ha, quả nhiên rất giỏi lừa gạt. Triệu Thất cười thầm.

“Về phần sư thúc tổ ấy mà, là một nhân vật lớn cực kỳ kỳ nổi danh. Tuy rằng sư phụ không nói rõ, nhưng ta cũng nghe ra được ý của người, dùng công lực của sư thúc tổ, đủ để trở thành đệ nhất thiên hạ! Hơn nữa, sư thúc tổ có tư chất luyện võ ngàn năm khó mà tìm được, xuất thân lại càng cao quý.” Tiểu Mông nói văng cả nước miếng, vừa nhìn cũng biết là cực kỳ sùng bái vị sư thúc tổ này, nói tới đây, nó tỏ ra thần bí nhỏ giọng: “Sư Năm sư thúc tổ ra đời liền xảy ra cảnh tượng kỳ vĩ trong trời đất. Nghe đâu bởi vì chuyện này, cha người cũng không dám đặt tên, cuối cùng vẫn là đại văn hào tinh thông bói toán y thuật trình lên cái tên này.”

“Hắn là Nhạc Lam?!” Triệu Thất không nhịn được bật thốt lên.

“Ồ, sư thúc tổ tên là Nhạc Thính Tùng nha.” Tiểu Mông gãi đầu, “Ừ, nhưng danh tự này cũng rất quen tai...”

Triệu Thất cười khan: “Ha, đó là ta nhớ lầm.” Ngẫm lại cũng đúng, người kia xuất thân hoàng tộc, bất kể như thế nào cũng không thể lẫn vào chốn dân gian, chứ đừng nói đến việc lớn lên lại trở thành quả dưa ngốc thế này.

Thừa dịp Tiểu Mông còn đang trầm tư suy nghĩ, hắn lén lút tuốt xuống hai quả sơn tra cuối cùng, đang muốn tìm nơi vứt đi liền thấy Nhạc Thính Tùng bước lớn về phía này, xem thần sắc, tuyệt đối đã phát hiện ra hành động của mình.

Vì vậy, Triệu Thất chỉ có thể vô cùng âm ỉ, bất đắc dĩ, đem hai quả sơn tra nhét hết vào trong miệng.

Nhạc Thính Tùng đi tới, đưa cho Tiểu Mông xâu kẹo hồ lô vừa mới mua. Lại thấy quai hàm Triệu Thất banh ra, chau mày, trông hắn cứ như con khỉ tội nghiệp nhìn mình, y liền sờ đầu hắn, tán thưởng thưởng cho hắn một con tò he làm bằng bột đường.

“Người mua thứ rẻ rách đồ trẻ con này cho ta làm gì?” Triệu Thất miệng chưa muốn chết, trên mặt cũng không kiêng nể mà xoi mói nhìn món đồ chơi làm bằng đường kia, “Hơn nữa lớn lên trông như muốn ăn đòn, vừa nhìn liền thấy ghét!”

Nhạc Thính Tùng bật cười: “Lúc này ta bảo ông chủ dựa theo hình dáng người làm một cái, sao, rất muốn ăn đòn?”

Triệu Thất hừ một tiếng, liền nói: “Í chà, ta vừa này nhìn lầm rồi, con tò he này anh tuần tiêu sái, vừa nhìn liền biết là thanh niên tuần kiệt tiền đồ vô lượng.”

“Thế thì được rồi.” Nhạc Thính Tùng gật đầu nói, “Con của người ta nhìn không được ăn mất rồi, cái này là ta bảo ông chủ dựa theo hình tượng của ta mà làm.”

Triệu Thất cắn đầu người xuống, dùng hàm nghiền lên kèn kẹt kèn kẹt.

13. Chương 13

Chờ Tiểu Mông vui vẻ ăn xong kẹo hồ lô, Nhạc Thính Tùng nói: “Phải nói trước, nhớ kỹ. Khoảng thời gian này ta ở lại trấn Nam Thủy, nếu có tin tức gì, trực tiếp dùng trạm canh gác thông linh gọi ta là được.”

“Sư thúc tổ, người còn có chuyện gì nha, không cùng con về sao!” Tiểu Mông trừng mắt nhìn.

“Ta...” Nhạc Thính Tùng nhất thời nghẹn lời, lại nhìn Triệu Thất, “Lúc trước ta mang sách của sư phụ để ở chỗ hắn, giờ phải đi lấy về.”

Triệu Thất vừa nghe thấy thế nhất thời thấy xoắn xuýt. Quyển sách Nhạc Thính Tùng để lại sớm đã bị hắn vờ lung ta lung tung. Hắn vừa hy vọng Nhạc Thính Tùng nhìn thấy sẽ tức giận nổi trận lôi đình, nhưng lại không muốn bị y trừng phạt, loại cảm giác lo được lo mất này thực sự khó có thể nói ra.

— không thể không nói, Triệu Thất đối với cái nghề tìm chết này có một chấp niệm khó phai, có khi chấp niệm còn cao hơn một bậc so với Nhạc Thính Tùng chấp niệm với võ học.

Dọc đường đi Triệu Thất xoắn xuýt khó nhin không nói gì, Nhạc Thính Tùng rất nhanh liền được hấn dẫn về Triệu phủ.

Tiến vào tiểu viện, Nhạc Thính Tùng cũng không vội vào phòng, cũng không mở miệng bảo Triệu Thất đi lấy sách, chỉ cùng Triệu Thất mặt đối mặt đứng trong sân, tỉ mỉ quan sát hấn một lúc lâu.

Triệu Thất bị nhìn đến khó chịu, tức giận hỏi: “Không phải muốn lấy sách sao? Nhìn ta làm gì?”

“Sách vẫn để ở chỗ người.” Gãi đầu một cái, Nhạc Thính Tùng cây ngay không sợ chết đứng nói, “Nhìn người bởi vì người dễ nhìn, ta vừa nhìn thấy người liền vui vẻ, không nhin được liền muốn nhìn người. Vừa rồi chưa kịp nhìn, hiện tại đương nhiên phải bù lại.”

Triệu Thất cả người đều nổi da gà, xem ánh mắt chăm chú của Nhạc Thính Tùng, hấn không được tự nhiên lau mặt, trên tay sạn sạn, không cần nhìn cũng biết đều là đường vừa nãy ăn được, trong lòng đại khái hiểu cái gì, tiểu tử khốn kiếp kia nhìn bộ dạng của hấn nên thấy buồn cười chứ gì.

Triệu Thất không muốn trở thành trò cười cho người khác, dùng tay áo lau lung ta lung tung trên mặt, đỏ mũi nói: “Bây giờ khó coi rồi, người có thể đi được chưa?” Thấy y vẫn đứng tại chỗ bất động, lại hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Nhạc Thính Tùng khẽ mỉm cười.

Nụ cười của y như xuân gió thổi qua mảnh đất, mang tới vạn dặm hoa đào, cỏ hương xanh biếc, như e ấp nửa phần ngượng ngùng nửa phần mừng rỡ.

“Ừm... Mấy ngày nay, ta xa người, cũng không biết tại sao, vô luận làm cái gì cũng luôn nhớ tới người, làm cái gì cũng không có tinh thần. Ngay cả lúc ngủ, trước mắt cũng chỉ có hình ảnh của người.”

Triệu Thất nơm nớp lo sợ hỏi: “Hình ảnh gì của ta?”

Vấn đề này rất dễ trả lời, Nhạc Thính Tùng không chút nghĩ ngợi, dứt khoát nói: “Hình ảnh gì cũng có, nhưng nhiều nhất là lúc người bị ta giáo huấn, lù khóc lúc ngủ. Những lúc như thế, ta liền cảm thấy trong lòng có cái gì đang cào, muốn tới đây, tới đây ——” nói tới chỗ này, vẻ mặt y có chút khổ não, giống như tìm không ra từ nào thích hợp để hình dung thứ tình cảm này.

Đáng sợ quá mẹ ời! Triệu Thất hít vào một ngụm khí lạnh. Tên dưa ngốc này thoát nhìn hào sảng, thể mà lại có tính thù dai. Chỉ đắc tội một lần mà y lại nhớ kỹ như vậy, xem ra mình sống không dễ dàng rồi.

Nhạc Thính Tùng vẫn nghiêm túc nhìn Triệu Thất.

Đắm chìm trong ánh mắt như thế, Triệu Thất chỉ cảm thấy mỗi cái hít thở đều là hình phạt tàn khốc, chân run lập cập đứng không vững, thấy Nhạc Thính Tùng giật giật, suýt chút nữa bị dọa đến nhảy dựng lên mà bỏ chạy.

Hoàn hảo, Nhạc Thính Tùng cũng không định đánh hấn, chỉ nghiêng đầu nghe một hồi, tiếc nuối nói: “Ta phải đi trước.”

Đi mau đi mau! Triệu Thất trong lòng hò reo.

Nhạc Thính Tùng đi được hai bước, Triệu Thất vừa làm mặt quỷ với bóng lưng y, y liền xoay người lại, thoả thuê mãn nguyện nói: “Ừ, ta đã bảo bọn Tiểu Mông giúp ta để ý nhiệm vụ treo thưởng của trấn Nam Thủy. Chỉ cần tiếp nhận nhiệm vụ, chẳng những có thể tự nuôi sống mình, nuôi nhiều thêm một người cũng thừa sức.”

Triệu Thất nghĩ thầm, chuyện này liên quan gì tới ta, trong miệng lại bé ngoan đáp một tiếng: “Ồ.”

Nhạc Thính Tùng gật đầu, quay người liền đi. Lúc này Triệu Thất phóng mắt ra xa, bé ngoan đứng bất động, quả nhiên thấy y đi chưa được mấy bước liền nghiêng đầu nhìn lại.

“Cái này cho người.” Y lấy từ trong lòng ngực ra một cái thứ màu trắng, ném cho Triệu Thất.

Triệu Thất tiếp được, hoá ra là một chiếc lọ ngọc thạch, vừa mở ra, một mùi thuốc thanh thanh đấng đấng truyền tới.

“Ngọc Sinh Tân?” Triệu Thất hơi giật mình, nhìn Nhạc Thính Tùng bằng ánh mắt phứt tạp, “Cho ta?”

Nhạc Thính Tùng gật đầu: “Lần trước ta làm đau ngươi, ngươi dùng cái này bôi lên.” Nói xong câu đó, giống như không tìm được cớ gì nữa, rốt cục y cũng đi.

Nhạc Thính Tùng rời đi roofi, Triệu Thất không kịp chờ mà mở lọ, dùng ngón tay chấm một chút, để ở trước mắt quan sát tỉ mỉ tường tận. Ngọc Sinh Tân là thuốc quý vạn kim khó cầu, tuy rằng hắn biết mùi vị, nhưng nếu không nhìn kỹ một chút thì cũng không có cách nào xác định.

Dưới ánh mặt trời, thuốc mỡ màu trắng ngà lại hơi trong suốt, như khối thạch nhũ kết lại trong hang động, cũng giống như ngọc thạch nhũ dần, phát ra ánh sáng như viên ngọc lộng lẫy, lại long lanh như lưu ly.

Chà chà, còn là thượng phẩm, tiểu tử thoát nhìn nghèo mạt rệp kia hoá ra là thâm tàng bất lộ nha. Vừa nghĩ, Triệu Thất vừa thần nhiên đứng trong sân mở vạt áo, ban ngày ban mặt không e dè mà phan ngực, bôi thuốc mỡ trên tay lên đầu nhũ vừa sưng vừa đỏ.

Thuốc mỡ trong suốt phần nộn bôi lên đầu nhũ hồng làm phát ra ánh quang mập mờ, Triệu Thất cắn môi chậm rãi xoa nắn, để tác dụng của thuốc nhanh chóng phát huy. Không thể không nói, Ngọc Sinh Tân không hổ là Thánh phẩm chữa thương, hiệu quả rõ rệt, rất nhanh, từng trận mát mẻ từ trước ngực truyền đến, đem cảm giác khó chịu quét sạch sành sanh, hắn thở dài sảng khoái

Kỳ thực, mỗi lần Triệu Vũ Thành dẫn vật hắn xong đều sẽ sai người mang cho hắn thuốc mỡ tiêu sưng, thế nhưng đầu nhũ là bộ vị nhạy cảm gã lại không thêm ý tới. Triệu Thất chỉ có thể để mặc vạt áo thô ráp mài đến đau đớn, thậm chí có khi cả ngày đứng ngồi không yên, khó chịu không được, ngay cả lúc đi cũng phải cẩn thận, hết như cô nương nhà người ta.

Mà bây giờ có Ngọc Sinh Tân, coi như bị người chơi đến sưng tấy rách da, hắn cũng có lòng tin rằng mình rất nhanh liền có thể biến trở lại thành vị đại hán uy thế hùng hực.

Cùng lúc đó, một kế hoạch mười phần vẹn mười nổi lên trong lòng. Triệu Thất trái lo phải nghĩ một lúc, cảm thấy chủ ý của mình thiên sự là thiên ý vô phùng, quả thực là trời long đất lở, đặc chí thay quần áo, đi thẳng tới Noãn Hương Các.

14. Chương 14

Oanh ca yến vũ, cây liễu xanh biếc, tuy có lúc chợt ảm lại lạnh, nhưng có “nhuyễn ngọc ôn hương”.

Noãn Hương Các nổi danh khắp cả nước nơi gió nguyệt trăng kiệt xuất, chính là thanh lâu lớn nhất trấn Nam Thủy này.

Mặc dù mới mở được hai tháng, thế nhưng từ lâu Triệu Thất đã là khách quen của nơi này, vừa vào cửa, liền có một phụ nhân trang điểm đầy mặt mang theo gã sai vật lên đón, tươi cười nói: “Ta nói hôm nay tại sao chim khách trên cảnh lại hót không ngừng, hoá ra là Triệu quân sự đến, mau mời mau mời.”

Triệu Thất không để ý đối phương lắm nhắm mấy lời vô nghĩa, nói ngay điểm chính: “A Văn dậu, gọi hắn ra đây theo ta lên phố chơi.”

Bà chủ cười: “Triệu quân sự, thật là không khéo, vừa rồi Chu thiếu gia đến đây, Văn Diễm đang cùng ngài ấy uống rượu rồi. Nhưng mà trong các vừa có hai thủy linh mới, ta để họ bồi ngài, ngài nhất định sẽ rất thích.”

Triệu Thất nghe xong, lập tức trừng mắt: “Uống rượu?! Ta đã bao hắn rồi, làm sao có thể để cho hắn bồi người khác. Chẳng lẽ Chu thiếu gia kia là khách, ta không phải là khách à?”

Sự tức giận của hắn làm kinh động mọi người. Một kẻ trong đó mang thanh sam, bộ dáng văn sĩ, nhìn thấy bên này gây rối, nháy mắt với thủ hạ rồi đi về phía này.

Bà chủ đang cười làm lành xin lỗi, thỉnh thoảng thấy người đến, nụ cười trên mặt hóa thành kính cẩn, cung kính gọi một tiếng “Lưu gia”.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nam tử kia hỏi, ánh mắt chạm đến Triệu Thắt, dừng một chút, “Chẳng lẽ lại để chậm trễ khách nhân?”

Triệu Thắt chất vấn: “Người đầu lĩnh chỗ này? Ta muốn hỏi một chút, trên đời này có đạo lý một bao cấp hai người không? Hừ, thực sự là rất giỏi tính kế!”

“Khách nhân ngài bớt giận. Tại hạ Lưu Thanh, ở Noãn Hương Các xem như cũng chen miệng vào được.” Lưu Thanh tao nhã cười, “Nếu có chỗ nào chỗ đắc tội, kính xin khách nhân thông cảm, nhưng mà ——” gã chuyển đề tài, hỏi chủ chứa: “Rốt cuộc đây là chuyện gì, phải nói cho rõ ràng.”

Chủ chứa bị ánh mắt của hắn quét qua, thân thể cứng ngắc, vội vã đáp: “Lưu gia, Triệu quản sự này có bao, bao một tiểu quan, thế nhưng bạc đã khấu nợ hai tháng chưa trả. Ngày hôm trước vừa đến thời hạn, hôm nay ta để đứa bé kia đi tiếp rượu, Triệu quản sự liền...”

“Không phải chút tiền còn con, rõ ràng đã ghi vào sổ, cũng không phải không trả, chẳng lẽ các người không biết ta chọn tên kia rồi?” Triệu Thắt cau có cắt ngang lời giải thích của đối phương, liền hét lên, “Một đám mắt chó coi thường người khác, đắc tội ta, chính là đắc tội Triệu phủ, các người thật to gan!”

Gã sai vật ghé vào người Lưu Thanh nói cái gì, tựa hồ là giới thiệu lai lịch thân phận của Triệu Thắt, Lưu Thanh nghe, chỉ thoáng nghiêng đầu, ánh mắt ở trên người Triệu Thắt dò qua mấy lượt.

Triệu Thắt bị nhìn thì nhú chặt chân mày, Lưu Thanh thấy thế liền cười giăng hoà: “Triệu quản sự lớn lên rất giống một vị bạn hữu của tại hạ.”

Nghi ngờ đánh giá gã vài lần, Triệu Thắt lạnh tiếng: “Người có tướng mạo anh tuấn, luôn có điểm anh tuấn, người mang về này cũng vô dụng, hôm nay nếu không bàn giao cho ta, ta liền đập bằng hiệu nhà ngươi!”

“Không dám, không dám, Triệu quản sự xin bớt giận, ta đây gọi người đến.” Lưu Thanh phát tay một cái, bảo người đi tìm Văn Diễm, một mặt liền sai người lấy sổ sách, tinh tế lật một lần.

Triệu Thắt thấy gã kia lật sổ, không khỏi thấy bồn chồn. Kỳ thực chủ chứa kia nói còn thiếu, hắn không chỉ thiếu hai tháng ngân lượng, thường ngày còn bưng tiền ăn hoa quả, một tháng trước, bên này có hoa khô đại thưởng, lúc đó hắn tham gia trò vui, mua lựa mua hoa tặng giai nhân, tiền cũng đều ghi vào trong mục rồi.

Đúng như dự đoán, Lưu Thanh lật hết sổ, khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lên: “Triệu quản sự, Noãn Hương Các từ trước đến giờ đều tính tiền từng tháng. Ta xem khoản nợ kia cũng bắt đầu từ hôm khai trương. Hôm nay vừa đúng lúc, chờ đứa bé kia tới, chúng ta giải quyết hết nợ cũ đi.”

Triệu Thắt hơi biến sắc. Bình thường hắn luôn đi gây sự, tiêu tiền vung vãi khắp nơi, làm gì có dư tiền dư bạc, chẳng qua dựa hơi Triệu phủ ăn chùa mấy bữa trên đường thôi. Trước kia vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, thế nên mới cho rằng mình cũng có thể hoành hành phách lối ở Noãn Hương Các, không nghĩ tới lại có người không xem mặt mũi Triệu phủ, thẳng thừng bắt hắn trả tiền, không khỏi có chút hờn giận, lúc nói chuyện cũng có mấy phần ngoài mạnh trong yếu: “Triệu phủ lớn như vậy, còn có thể chạy được sao? Ta trông người cũng ra dáng lắm, sao lại tính toán chi li như vậy, lẽ nào lão tử, lão tử giống loại người ăn mà không trả lắm sao?”

Nụ cười của Lưu Thanh vẫn không thay đổi: “Triệu quản sự quá lời rồi. Tuy rằng ba ngàn lượng bạc đối với Triệu quản sự chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng, nhưng đối với Noãn Hương Các mà nói, đây là một con số không nhỏ.”

“Ba ngàn lượng?” Triệu Thắt giật mình, “Sao lại nhiều như vậy?!”

Lưu Thanh cười: “Giấy nợ đều viết rất rõ ràng. Ngày thường Triệu quản sự nghe hát, giá khởi điểm là mười lạng, ăn trái cây hay đồ uống cũng đều là của hiếm lạ, đơn mỗi lần đều ăn một hoa mân côi, một đĩa năm lượng bạc, thưởng cho hoa khô, Triệu quản sự đứng là vùng tiền như rác, mỗi vị hoa khô đều tặng cho

trăm gấm vải lụa dệt hoa. Hơn nữa, cái này còn chưa tính tới giá trị của Văn Diễm đâu, đứa nhỏ này cũng sắp đến tuổi, không nói ban đầu. Giá qua đêm, coi như bình thường chỉ tiếp rượu, giá tiền cũng phải nói lại.”

“Ba ngàn lượng cũng đủ để chuộc hồng bài rồi. Người cho ta là kẻ ngu ngốc sao?” Triệu Thất cau mày, hần chỉ ăn cái gì cũng không phải dễ ăn, mứt hoa mân côi và mấy thứ trái cây thế nhưng lại là đồ nhập khẩu, mỗi lần ký tên hần cũng không thèm nhìn sổ sách, lúc này bị tính toán như thế, mơ hồ cảm thấy hình như số tiền mình tiêu cũng xấp xỉ ba ngàn lượng, giọng nói cũng nhỏ hơn mấy phần.

“Đương nhiên không phải.” Lưu Thanh cười sâu sắc, “Triệu quản sự là người lạnh lẽo, ta cũng không nên làm chuyện không lạnh lẽo. Như vậy đi, Triệu quản sự vừa ý Văn Diễm, coi như ta thuận nước đẩy thuyền. Nếu như trong vòng năm ngày ngài kiếm được năm nghìn lạng, không chỉ xóa bỏ nợ cũ, ta còn miễn cho Văn Diễm, trả lại tự do cho hần, ngài thấy thế nào?”

Triệu Thất càng ngày càng nghi ngờ, lúc trước hần cũng từng nghĩ đến chuyện chuộc A Văn, thế nhưng Noãn Hương Các lại coi trọng cây rưng tiền trong tương lai này, chết sống không chịu thả người. Tại sao bây giờ lại dễ dàng như vậy?

“Người... Các người làm nghề này lại nhân hậu quá rồi.”

Lưu Thanh cười vui vẻ: “Nhìn Triệu quản sự quen mặt, muốn kết một thiện duyên thôi. Chỉ có điều, chuyện tốt như vậy, chúng ta sẽ không chờ quá hạn đâu.”

Triệu Thất đã thấy A Văn tới, tuy rằng khuôn mặt cậu vẫn lạnh lẽo như trước nhưng một bên má lại hơi hồng, giống như bị người đánh, liền quyết tâm nói: “Năm ngàn liền năm ngàn, người phải viết giấy cam kết cho ta.”

Lưu Thanh viết chứng từ, Triệu Thất ký tên, dẫn Văn Diễm đi. Mấy quy công muốn cản, lại bị Lưu Thanh ngăn về.

“Triệu quản sự, năm ngày sau gặp lại.” Lưu Thanh chấp tay tổng tiền.

Triệu Thất hừ một tiếng, ngay cả nhìn cũng lười nhìn gã, đi thẳng ra khỏi cửa lớn Noãn Hương Các.

Triệu Thất mua ở ven đường một cái bánh đường Quan Đông, bẻ thành hai nửa, đưa phần nhỏ cho Văn Diễm, mình cầm miếng to, vừa ăn vừa hỏi: “Sao rồi, cảm giác tự do rất tốt đúng không?”

Văn Diễm cúi đầu nhìn bánh đường trong tay, khuôn mặt nhỏ hơi mơ màng.

Cậu mới mười bốn, mười lăm tuổi lại đẹp đến thư hùng chó biện, thế nhưng giống như thiếu mất một dây thần kinh, bình thường đều bày ra khuôn mặt lạnh lùng, chẳng bao giờ có biểu cảm gì. Lúc Triệu Thất biết người này, trên người cậu ta đều là thương tích, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, đôi mắt như ngọc ngâm trong hàn băng, lộ ra từng tia lạnh.

Đương nhiên, chuyện cứu vớt sinh vật yếu đuối nhỏ bé là chuyện Triệu Thất chẳng bao giờ làm. Triệu Thất bao Văn Diễm, có một phần nhỏ nguyên nhân là do cậu ta rất ít nói chuyện, cho nên Triệu Thất có thể coi như đảo hạt đậu, phát tiết hết bất mãn với Triệu Vũ Thành và đám cậu nô tài của gã lên tên nhóc này.

“... Không sai.” Văn Diễm chậm rãi nói, lông mi rất dài, đôi mắt đen nhánh như chứa sao, chuyên chú nhìn Triệu Thất, “Rất tốt.”

“Gì cơ?” Triệu Thất mạn bất kinh tâm nói, hàm răng của hần bị đường Quan Đông làm dính chặt, thử tách nó ra. Chờ đến lúc không dễ dàng mở miệng, hần đã quên mất đoạn đối thoại vừa rồi, không chờ đợi được nữa nói: “Ta nghĩ phải đi kiếm tiền, nhưng muốn người phối hợp một chút. Ha, trước kia ta còn tưởng rằng muốn chuộc thân cho người phải động tay động chân một phen, không nghĩ ngày hôm nay lại làm nhanh gọn mà không tốn đến một nén nhang. Xong chuyển này, trả lại 5000 lạng bạc kia, e rằng giàu không nổi đây.”

Văn Diễm nhìn chăm chăm hần một lúc lâu, Triệu Thất cứ nói chuyện như vậy. Cậu khề cau mày, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

“Đúng rồi, ta nhìn mặt người đỏ rực, có phải Chu thiếu gì kia bắt nạt người không?” Triệu Thất lúc này mới nhớ tới chuyện vừa nãy, giống như thuận miệng hỏi.

Văn Diễm lắc đầu, miệng như vỏ trai ngậm chặt chẽ. Triệu Thất biết như thế có nghĩa là mình có làm gì cũng phí công, liền trực tiếp bỏ đi không quản nữa, nghiêm túc liềm đường trên rừng.

Tuy rằng Triệu Vũ Thành không có trong phủ, nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn, Triệu Thất cũng không tiện đem người mang về, liền ra ngoài mượn một căn nhà nhỏ, sắp xếp cẩn thận cho Văn Diễm, một mình hồi phủ không đề cập tới.

15. Chương 15

Ngày hôm sau, khi Nhạc Thính Tùng chạy đến tìm Triệu Thất liền thấy hắn ngồi trên băng ghế trong sân khóc lóc.

Hắn khóc rất thương tâm, bộ dáng cũng rất ngoan ngoãn, hai vai hơi dựng ngược lên, cổ họng phát ra từng tiếng nghẹn ngào làm Nhạc Thính Tùng liên tưởng đến con vật nhỏ nhu nhược vô hại.

Gia hỏa suốt ngày giương nanh múa vuốt biến thành bộ dạng này, lập tức khiến y mềm lòng, không nhịn được đến gần hỏi: “Người làm sao thế?”

Triệu Thất thấy y mắc câu, trong lòng vui vẻ, che mặt thút thít đáp lời: “Em trai ta, em trai ta ngã bệnh...”

“Ồ, người còn có em trai?” Nhạc Thính Tùng cực kỳ kinh ngạc. Dựa vào biểu tình của y, hình như y vẫn cho rằng Triệu Thất là từ trong cục đá văng ra.

Triệu Thất rơi lệ gật đầu: “Đúng rồi, em ruột. Nếu không phải nó sinh bệnh cần bạc, ta cũng không đi vào Triệu phủ, ngày ngày bị những người kia ức hiếp.”

Nhạc Thính Tùng nhớ tới một màn mình từng thấy trên nóc nhà, mặt đỏ hồng, nghĩ thầm loại trừng phạt này đúng là hơi quá đáng, có khi còn vượt xa cả phạm trù ‘ức hiếp’, liền hỏi: “Em trai người bị bệnh gì, cần bao nhiêu bạc? Nếu ta thay người trả tiền, có phải người sẽ không bị đám người kia bắt nạt nữa?”

Triệu Thất không nói lời nào, chỉ yên lặng rơi lệ. Trong lòng thầm mắng, tối này cay quá, hai hàng nước mắt cứ ào ào chảy xuống, đều không thấy rõ Nhạc Thính Tùng có biểu tình gì.

Thấy Triệu Thất “bị gây khó dễ” như vậy, Nhạc Thính Tùng càng nóng ruột: “Hắn ở đâu? Người dẫn ta đi tìm hắn.”

Triệu Thất ngẩng đầu lên, hai mắt rưng rưng, mơ mơ hồ hồ mà nhìn y: “Người... Người đi theo ta.”

Bởi vì nước mắt rơi quá lợi hại, Triệu Thất thấy không rõ đường lối, một đường lảo đảo, ngược lại giống như thương tâm quá độ mà hồn bay phách lạc. Nhạc Thính Tùng nhìn mà hãi hùng khiếp vía, không nhịn được ôm hắn vào trong ngực, căn cứ theo chỉ dẫn của hắn, rẽ phải rẽ trái cuối cùng cũng tìm đến một gian nhà tranh rách nát.

Nói thật, ở trấn Nam Thủy mà tìm một căn nhà heo lánh rách rưới này cũng đủ khó. Nhạc Thính Tùng nhìn cánh cửa thủng lỗ chỗ, chất gỗ tùng mà trông như miếng đậu phụ, liền dùng mười hai vạn phần cẩn thận đẩy cửa ra. May mà cánh cửa này chịu đựng được thử thách, chứ không phải đẩy một cái liền sụp, chỉ là lúc đóng cửa, từ trên rơi xuống chút mùn gỗ, tường bên cạnh tróc ra mấy mảnh lớn.

Một thiếu niên sắc mặt tái nhợt nằm trên tấm phản giữa nhà, Triệu Thất vừa thấy, liền ba chân bốn cẳng từ trong ngực Nhạc Thính Tùng bò ra ngoài, nhào tới trên người cậu cao giọng khóc rống.

“Ồi giờ ơi em trai ơi! Ca ca không có bản lĩnh, để người chịu khổ rồi!” Nhận ra Văn Diễm muốn lật người, Triệu Thất liền gắng sức đè lên cậu, lấy tay vỗ thùm thụp lên ngực cậu.

Tiểu tử này phải đóng vai nhân vật sống dở chết dở nằm trên giường, thế nhưng dựa vào khuôn mặt không bao giờ thay đổi và tính tình quái dị nửa ngày không nói câu nào thì rất dễ khiến người ta hiểu lầm là trời sinh ngu ngốc chứ không phải thân mang bệnh nặng.

Thân thể Văn Diễm chẳng hề cường tráng, lại bị hấn vỗ một cái, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thoát nhìn như muốn buông tay nhân gian.

Mắt thấy người ta gặp thảm kịch, Nhạc Thính Tùng quả nhiên không nhìn được nữa, y đỡ Triệu Thất dậy, ánh mắt chuyển sang khuôn mặt Văn Diễm, kỳ quái nói: “Ta nhìn vị tiểu huynh đệ này mặc dù có chút khí hư thể yếu, nhưng sinh khí vẫn dồi dào, ăn nhiều một chút là có thể tốt lên rồi, không giống như bệnh nặng quanh năm.”

Người tập võ đa số đều hiểu được vọng khí, Triệu Thất không biết võ công, tất nhiên liền bỏ sót điểm này, lại sợ Nhạc Thính Tùng sinh nghi, vội vàng nói: “Bệnh của nó rất kỳ quái, lúc thường thì không có chuyện gì, nhưng khi phát bệnh, cả khuôn mặt liền giống hệt quỷ, làm người ta sợ hãi.”

“Chuyện này nghe qua rất giống như bị nội công của phái Động Minh gây ra thương tích.” Nhạc Thính Tùng nói, liền đi mò cổ tay Văn Diễm, muốn bắt mạch thăm dò tình huống.

Triệu Thất vội vàng đè tay y: “Người làm cái gì vậy, em trai ta bằng thanh ngọc khiết, phi, sợ sệt người sống, người đường đột như thế, sẽ dọa nó.”

“Có đúng không?” Nhạc Thính Tùng nhìn Văn Diễm. Văn Diễm phối hợp muốn làm ra vẻ mặt sợ sệt nhưng lại không có kết quả, nhìn qua trông mặt co quắp. Nhạc Thính Tùng vừa thấy liền kinh hãi: “Quả nhiên, quả nhiên là bệnh nặng, da mặt em trai ngươi lại nhảy loạn lên kia.”

“Đúng vậy, thật sự nếu không cứu, e rằng ngày nó chết sẽ càng gần.” Triệu Thất đỏ mắt nói, “Vì bệnh này, chúng ta không biết đã phải cầu xin bao nhiêu đại phu, mua bao nhiêu thuốc, thế nhưng vẫn không khá lên. Trước đó vài ngày có một cao nhân đến, ta lấy hết tiền ra thỉnh hấn trị bệnh. Thế nhưng đại phu kia nói, nếu muốn khỏi hẳn, ít nói cũng phải có một vạn lượng bạc... Ahuhu, đây không phải là muốn giết chết hai anh em chúng ta sao?” Vừa nói vừa muốn gạt lệ.

Văn Diễm mặt không thay đổi đọc lời kịch duy nhất của mình: “Sống chết có số, giàu có nhờ trời. Ca ca, ta liên lụy ngươi nhiều năm như vậy, cũng nên...” Nói tới chỗ này, cậu cần phải ôm Triệu Thất cùng nhau khóc rống lên. Nhưng cậu vừa mới bị Triệu Thất nện lung tung, mềm nhũn cả người, chống đỡ cũng không bò lên nổi, thẳng tắp ngã trở lại, phát ra một tiếng rầm lớn.

Triệu Thất cũng bị sợ hết hồn, bất quá rất nhanh liền điều chỉnh lại, một bên lau nước mắt, một bên lén lút nhìn Nhạc Thính Tùng.

Nhạc Thính Tùng lấy hầu bao trong người ra.

“Ta có bạc nhưng cũng không nhiều, tuy rằng đi đường dùng tiết kiệm, nhưng không còn lại bao nhiêu.” Nói rồi, hấn đem hầu bao đổ lên giường, cẩn thận lấy ra toàn bộ bạc vụn giữa đồng ngân phiếu đưa cho Triệu Thất, “Chỉ có như vậy, các ngươi dùng tạm đã.”

Triệu Thất nhìn, trong lúc nhất thời ánh mắt đều ngốc trệ.

Hấn đã từng coi tiền như rác, thế nhưng sau khi từ trên trời rơi xuống vũng bùn, mới chính thức biết được giá trị của rác. Lập tức không ghét bỏ y cho tiền nhiều hay ít, chỉ nhìn những tờ ngân phiếu kia, nói lấp bắp: “Ngươi, ngươi làm sao có nhiều bạc như vậy?”

Nhạc Thính Tùng thuận theo ánh mắt của hấn, gãi đầu: “Này không phải giấy à?”

“Đây là ngân phiếu! Giá trị hơn bạc nhiều.” Triệu Thất kinh ngạc cực kỳ, “Chẳng lẽ ngươi không biết?”

Nhạc Thính Tùng so với hấn còn kinh ngạc hơn, thậm chí oan ức nói: “Ta còn tưởng là giấy sư phụ bỏ vào, cũng không nhìn kỹ, hoá ra đây đều là tiền? Vậy ta dọc đường đi ——” y muốn nói mình phải ăn gió nằm sương, chỉ có thể dùng ít bạc vụn ăn thứ gì cho chắc bụng, thế nhưng nghĩ lại thì thấy đây cũng chẳng phải chuyện tốt gì, khác nào tự nhận mình cực kỳ ngu dốt vô tri, liền ngậm miệng không nói nữa.

Triệu Thất nhìn sắc mặt y, ngược lại đoán ra mấy phần, cũng không nói gì, tỏ vẻ cả kinh nói: “Số tiền này... Cho ta hết?”

Nhạc Thính Tùng hỏi: “Này đủ chưa?”

“Đủ đủ đủ!” Triệu Thất gạt đầu liên tục, dùng ánh mắt cảm kích nhìn y, “Nhạc thiếu hiệp, người thực sự là đại hiệp có lòng hiệp nghĩa nhất, trọng nghĩa khinh tài nhất nhất, anh tuấn nhất tiêu sái nhất nhất nhất!” Không sai, thực sự là một gã mất mùa, người ta không muốn lừa cũng khó quá nha!

Nhạc Thính Tùng bị thứ ánh mắt này làm cả người bay bổng như trên mây. Y không thể không cúi đầu để xác nhận rằng mình còn đang giẫm trên đất chứ không phải dùng khinh công để bay nhảy.

“Kia, vậy người cũng mau đi mời đại phu đi.” Mặt của y đỏ như lửa, không gian này nhỏ hẹp hắc ám làm cho y thở không nổi, nhất định phải nhanh đi ra ngoài hóng mát một chút, hoặc là chạy hai vòng trên đường. Vì vậy y tùy tiện tìm cớ, giống như bay mà xông ra ngoài.

16. Chương 16

Nhạc Thính Tùng trước kia cũng từng hành hiệp trượng nghĩa, không phải chỉ một lần ở trấn Nam Thủy này. Y từng gặp phải rất nhiều kẻ ác, thế nhưng mơ hồ cảm thấy không phải kẻ nào cũng giống như Triệu Thất. Y không rõ cảm giác lâng lâng trong lòng mình lúc này là gì, nhưng y biết rất rõ, y muốn ở lại trấn Nam Thủy, muốn ở lại bên cạnh Triệu Thất.

Tâm lý vừa vui mừng vừa bất an, Nhạc Thính Tùng hoang mang đi trên đường, chớp mũi đột nhiên ngửi được một hương thơm.

Hơi thở này giống của em trai Triệu Thất như đúc, trong lòng y hơi động, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện mình nhận lầm người.

Đó là một nam tử nùng trang diễm mạo, như là không xương nằm nhào trên người một nam tử trung niên, thấy Nhạc Thính Tùng nhìn hẩn, liền phát ra một tiếng cười quái dị: “Hi hi, vị tiểu ca này, nếu coi trọng ta, hoan nghênh đến Noãn Hương Các tìm ta chơi nha!”

Noãn Hương Các? Nhạc Thính Tùng sững sờ, trong đầu nhanh như chớp xẹt qua mấy ý nghĩ, ánh mắt lạnh xuống: “Mùi vị trên người người, người ở Noãn Hương Các có không?”

Nam tử kia cười khanh khách, ngay cả vị trung niên kia cũng phát ra tiếng cười: “Ha ha, vấn đề hay, không nghĩ tới tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ, cư nhiên rất biết đùa giỡn —— ”

Nhạc Thính Tùng điểm huyết gã trung niên ồn ào, trầm mặt hỏi nam tử kia: “Ta hỏi lần nữa, khí tức trên người người, là đặc thù ở Noãn Hương Các sao?”

Nam tử không đề phòng người này nói ra tay liền ra tay, lau phần trên mặt khăn khăn đáp: “Hảo hán tha mạng! Hảo hán hỏi phần sấp sao? Đúng đúng đúng, đây đúng là xuất phẩm của Noãn Hương Các, thứ này, là đồ chuyên dụng của tiểu quan trong Các...”

Sắc mặt Nhạc Thính Tùng đã khó nhìn tới cực điểm, y cũng không giải huyết cho gã trung niên kia, nhảy lên, cả người như một luồng khói nhạt, trong chớp mắt bay về căn phòng nhỏ rách nát kia.

Trong phòng có hai người đang nói chuyện ——

“Ha ha ha ha ha, ta đương nhiên đã tính toán kỹ không một chỗ sai sót. Sớm đã nhìn ra tiểu tử kia nhẹ dạ dễ dao động, nhân gia vừa khóc liền bị lừa. Người xem, đây không phải là dễ dàng rơi vào bẫy quá sao?” Đây là giọng Triệu Thất. Hẩn cười xong, liền vui vẻ đếm ngón phiếu, gấp kỹ từng cái từng cái, chỉnh tề mà nhét vào trong hầu bao, rất có cảm giác thành công ngấm ngứa.

Văn Diễm có điểm bất an: “Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì mà nhưng mà. Người này không hiểu giá trị tiền bạc, nếu không phải ta, hắn còn đem ngân phiếu làm thành giấy lộn, áng chừng chạy khắp nơi đấy.” Triệu Thất dương dương đắc ý nói, “Ta vừa dạy hắn kinh nghiệm làm người, dạy hắn đạo lý của cuộc sống, hắn thực sự cần phải cảm ơn ta.”

“Ta...”

“Người không cần lo lắng. Ta chuộc thân cho ngươi, đương nhiên muốn ngươi được sống cuộc sống tốt. Ta nghĩ xong rồi, chờ hắn rời đi một khoảng thời gian dài, ta lại nói với hắn ngươi không chữa khỏi mà bỏ mình, không có chứng cứ, ngươi cầm số tiền này...”

“Ồnh!”

Triệu Thất sợ run lên, liền thấy ván cửa cũ nát kia bỗng nhiên chia năm xẻ bảy, một mảnh vụn gỗ trong đó thẳng tắp bay đến. Hắn muốn tránh, thế nhưng hai chân lại mềm nhũn, chỉ có thể trơ mắt nhìn khối vụn gỗ đập phải eo mình, làm cho toàn thân hắn tê dại một hồi, lão đảo vài bước, ngã ngồi trên giường.

Nhạc Thính Tùng từ cửa đi vào, mặt không thay đổi hỏi: “Ngươi cầm tiền của ta, muốn thế nào?”

Tiểu tử này làm sao đột nhiên trở lại, Triệu Thất không ngừng kêu khổ. Hắn cũng không biết Nhạc Thính Tùng nghe được bao nhiêu, chỉ một mực chắc chắn nói: “Ta muốn đi tìm đại phu.”

Nhạc Thính Tùng nhướn khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng toát, đáng sợ mà áp sát Triệu Thất.

Đột nhiên, Văn Diễm đang ở trong góc đột nhiên đánh tới, giang hai tay che trước người Triệu Thất, trong mắt như có một cây đuốc đang cháy hừng hực, không sợ hãi chút nào đối mặt Nhạc Thính Tùng: “Không được tổn thương hắn!”

“Ta không tính toán với trẻ con.” Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút, hỏi, “Ngươi là người của Noãn Hương Các?”

“Ta...”

“Hắn không phải!” Triệu Thất đột nhiên rống lên một tiếng, mặt lạnh nói với Văn Diễm: “Nhãi con, mau rút đi. Chuyện ngày hôm nay không có phần của ngươi.”

Văn Diễm đứng bất động tại chỗ, quật cường ngược đầu, nhìn chăm chú vào Nhạc Thính Tùng cao hơn mình không ít, cũng mạnh hơn mình rất nhiều.

Triệu Thất càng nóng nảy hơn: “Ngươi cái tên nhóc khốn nạn này, coi như ở lại chỗ này ta cũng không cho ngươi tiền, có nghe thấy hay không, a —— ”

Văn Diễm thấy hoa mắt, cậu giật mình quay lại, phát hiện nam nhân kia đã xuất ở trên giường, gắt gao đè Triệu Thất dưới thân. Ánh mắt cậu đỏ rực, phảng phất như liễu mạng xông tới, giống như phát rồ giờ năm đâm lên đánh.

Nhạc Thính Tùng ôm Triệu Thất lăn vào trong một vòng, xoay người lại điểm huyệt đạo Văn Diễm, cau mày tự nói: “Kỳ quái, rõ ràng là các ngươi cấu kết lừa gạt tiền của ta, tại sao bây giờ ta lại giống như kẻ ác thế này?” Nói xong, liền đưa tay mở vạt áo Triệu Thất.

Triệu Thất vừa bị đánh trúng, trên người còn thấy tê tê, tay chân một điểm khí lực cũng không có, cũng nhắc không nổi, mắt thấy tay Nhạc Thính Tùng đã luồn vào trong quần áo mình, chỉ có thể nghiêng đầu nhìn qua một bên.

Nhưng một cái nghiêng đầu này, hắn liền thấy Văn Diễm đứng thẳng tắp trước giường, nhìn mình không chớp mắt, nhất thời có chút hoảng hốt: “Ngươi làm gì A Văn rồi, mau thả ra!”

“Không làm gì cả, chỉ khiến cho hắn thành thật một chút thôi.” Nhạc Thính Tùng mạn bất kinh tâm nói, hai tay sờ tới sờ lui dưới lớp quần áo của Triệu Thất.

Không biết mò tới nơi nào, âm thanh Triệu Thất lập tức mềm nhũn, đôi mắt cũng trở nên ướt nhẹp. Hắn khó chịu giật giật, nhỏ giọng cầu khẩn nói: “Van ngươi, ngươi làm gì ta cũng được, đừng, đừng để cho cậu ta nhìn thấy...”

“Nhìn cái gì?” Nhạc Thính Tùng không giải thích được ngẩng đầu lên, trong tay là một cái hầu bao, chính là bạc vừa mới bị Triệu Thất lừa lấy.

Y trượt xuống từ trên người Triệu Thất, co chân ngồi ở mạn giường, đếm rõ ràng, quay đầu đánh giá một lát, lại đưa tay móc vào quần áo Triệu Thất, từ bên trong móc ra một cái bao bố nhỏ. Bên trong tất cả đều là tiền đồng bạc vụn cùng thứ đồ chơi lẻ loi tán loạn, y nhìn một chút, liền dốc hết vào hầu bao của mình.

“Được rồi.” Lầm bầm một câu, y đem hầu bao bỏ vào ngực, tuyên bố, “Người gạt ta một lần, ta cướp của người một lần, hiện tại tiền của người đều là của ta. A, thế nhưng bạc của người không nhiều bằng ta, còn thiếu một ít, ta phải suy nghĩ một chút làm sao lấy lại.”

Triệu Thất thấy vốn bạc riêng để mua đồ ăn vặt của mình đều bị cướp mất, sinh không thể luyến mà nằm ở đó, hai mắt thẳng tắp nhìn cái bao rỗng tuếch, miệng lẩm bẩm nói: “Người tên cầm thú không bằng súc sinh này...”

Nhạc Thính Tùng cười hì hì, đưa tay vỗ mặt của hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Kỳ thực, nếu như người nói thẳng là cần tiền, không gạt ta ta sẽ đưa cho người.”

“Vậy bây giờ người có thể cho ta mượn bạc không?” Trong mắt Triệu Thất sáng lên tia hi vọng.

“Mượn rồi!” Nhạc Thính Tùng lắc đầu một cái, “Ta đây tin tưởng người, người lại coi ta như đứa ngốc mà đùa giỡn. Ta à, ta từ nhỏ đến lớn, chưa từng bị thiệt thòi như vậy.”

Nói xong, hắn quan sát Văn Diễm vẫn đang đứng thẳng tắp, nhú mày: “Người này cũng không phải em trai của người. Nhưng mà vừa rồi hình như người rất sợ bị hắn nhìn thấy... Nhìn thấy cái gì?”

Triệu Thất hết lý sự.

Văn Diễm lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào Nhạc Thính Tùng, qua một lúc, đầu lưỡi cậu đã có thể cử động, liền lập tức mở miệng nói: “Hắn cũng là vì ta. Người muốn làm gì? Làm ta là được rồi!”

“Lặp lại lần nữa, ta không so đo với trẻ con.” Nhạc Thính Tùng điểm trụ huyệt cam của cậu, tiện tay xách cậu ra ngoài phòng, không thèm để ý nữa, đưa mắt nhìn Triệu Thất, suy tư nói: “Lúc này ta đưa tay vào quần áo của người, người sợ đến mức cả người đều run rẩy —— á, ta biết rồi, người nhất định là sợ bị người cù ngứa!”

17. Chương 17

Triệu Thất trong lòng cười lạnh một tiếng, ra vẻ sợ sệt nói: “Không, ta sợ người khác cho ta tiền.”

“Sợ người khác cho người tiền? Ừ, ngược lại là rất dễ sợ. Chỗ này ta có không ít bạc, có thể hù người mấy lần đây?” Nhạc Thính Tùng chớp mắt mấy cái hỏi.

Triệu Thất liên thanh nói: “Càng nhiều càng sợ, người cho ta ba, bốn vạn lượng, ta liền sợ chết khiếp.”

“Bây giờ còn coi ta là kẻ ngu si đùa giỡn.” Nhạc Thính Tùng chìm xuống, tiện tay từ chiếu cói trên giường rút ra một bó cỏ khô vừa dai vừa mềm, trói hai tay Triệu Thất lại đầu giường.

“Người, người muốn làm gì?” Triệu Thất bị động tác của Nhạc Thính Tùng hù sợ, giật nảy mình muốn bò lên. Nhạc Thính Tùng thiếu kiên nhẫn, duỗi chân đè lên hông hắn, Triệu Thất lập tức không còn khí lực, mềm nhũn ngã lên trên giường.

“Mỗi lần ta làm chuyện sai, sự phụ đều sẽ để ta tự hối cải.” Nhạc Thính Tùng vừa trói vừa nói, “Cho nên ta cũng cho người một cơ hội, bây giờ người nói xem người sai chỗ nào.”

Triệu Thất khinh thường nghĩ, đây đều là mấy trò Triệu Vũ Thành chơi rồi. Mỗi lần phạm hắn lỗi sai, Triệu Vũ Thành liền để hắn tự hối cải, tự hối không đúng liền trừng phạt, kỳ thực không phải là thay đổi cách chơi hắn sao?

Thế nên Triệu Thắt có chút miễn cưỡng, miễn cưỡng ứng phó: “Ừ, ta không nên lừa tiền người. Nhưng mà cái này cũng tại người quá dễ lừa, ta và A Văn lớn lên không hề giống nhau, sao người lại không nghi ngờ?”

Nhạc Thính Tùng cười giận dữ: “Vậy theo người nói, tất cả đều là lỗi của ta sao?”

“Nếu không phải người ngốc, làm sao lại bị lừa gạt —— ôi!”

Nhạc Thính Tùng thu lại dây cỏ, vươn mình cười lên trên người Triệu Thắt, loạt xoạt một tiếng cởi bỏ y phục của hắn.

Triệu Thắt thầm mắng mình một câu, lại theo thói quen nâng khoé miệng, nhanh chóng chịu thua nói: “Không phải, không phải, không chỉ tại người quá ngu, mà còn vì ta quá xấu xa. Không không, chủ yếu là bởi vì ta quá xấu xa, lòng ta đen xì, bắt nạt kẻ ngu như người, ta không phải người tốt.”

Nhạc Thính Tùng xì cười một tiếng, thật giống như nghĩ đến cái gì, từ trong hầu bao móc ra mấy đồng xu vừa lột được trên người Triệu Thắt, nắm trong tay xoa xoa, nói: “Tiền này là của người, ta trả lại cho người, người cảm thấy thế nào?”

Triệu Thắt tuy rằng không rõ ý của y, nhưng vẫn nắm cơ hội được voi đòi tiên: “Vậy tốt quá, nhưng mà ta còn có hai ba lượng bạc vụn nữa, người cũng đưa ta đi.”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu: “Không đúng, dựa theo những gì người vừa mới nói, hiện tại người nên sợ hãi mới phải.”

Triệu Thắt nhìn y nói như thế nửa ngày, cũng chỉ trố mắt nhìn lại nhưng không có dáng vẻ muốn động thủ hành hung, thoáng buông lỏng, hắn cảm thấy có lẽ tiểu tử này cũng chỉ đến thế là cùng, lười biếng nói: “Đúng đấy, đúng đấy, ta sợ —— a! Khốn nạn!”

Hắn vừa giận vừa sợ mà trừng mắt nhìn Nhạc Thính Tùng. Vừa rồi, ngay lúc Triệu Thắt lúc nói chuyện, Nhạc Thính Tùng giống như tia chớp, nhanh chóng và chính xác chụp đồng tiền lên đầu nhũ hắn!

Tiền thông hành trong nước ngoài tròn trong vuông, lỗ ở giữa không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để đầu nhũ Triệu Thắt đâm vào. Nhưng mà con vật nhỏ đáng thương này bị ngược đãi, lập tức không chịu cô đơn mà bành trướng không ít, càng chắc chắn kẹt trong cái lỗ, Triệu Thắt vung vẩy mấy lần cũng không rơi xuống, trái lại bị khối lượng của đồng tiền kia kéo đến một trận khó nhịn.

“Nhãi con khốn nạn này, vì một đồng bạc lại hạ thủ ngoan độc như thế, tâm nhãn nhỏ đến mức kim không đâm qua được! Một ngày nào đó rơi vào trong tay ông mày, ông mày sẽ dạy cho mày biết thế nào là lễ độ!” Triệu Thắt chửi ầm lên.

“Ừ, nhưng đáng tiếc hiện tại người ở trong tay ta.” Nhạc Thính Tùng thần sắc vẫn giống như thường, trong tay còn cầm một đồng tiền nữa, khua trên người Triệu Thắt nhiều lần, giống như đang tìm một góc độ dễ dàng để hạ thủ, “Ta đưa tiền cho người đây, người có sợ không?”

“Sợ người cái —— a a a!”

Lại một đồng tiền nữa, xếp ngay trên đồng thứ nhất. Triệu Thắt hiện tại chỉ cần hơi nhúc nhích, nơi đó liền bị kéo đến không chịu được.

“A, còn dư chỗ này, đặt lên ba đồng cũng cũng vẫn đủ. Người cảm thấy thế nào?”

Triệu Thắt ngay cả lắc đầu cũng không dám, chỉ có thể nhỏ giọng rút ra khí: “Không, không cần, ta biết sợ...”

“Có thật không?” Nhạc Thính Tùng tiếc nuối nói, “Người cũng đừng hối hận, vốn có thể trả lại người sáu đồng tiền, hiện tại chỉ có thể trả lại bốn thôi.”

“Cái gì? Bốn?” Triệu Thắt run rẩy, còn chưa kịp trốn, đã bị Nhạc Thính Tùng trực tiếp tóm chặt eo, cây mạnh sắp hai đồng tiền lên đầu nhũ kia của Triệu Thắt.

“Đừng... Đừng! Đừng tay!”

“Người bảo ta đừng đừng tay sao?” Nhạc Thính Tùng gẩy đồng tiền kẹt ở trên ngực Triệu Thắt, làm cho toàn thân hắn không khống chế được mà chập trùng liên tục, y thở dài nói: “Ồ, ta vừa nói cái gì nhỉ. Đưa

bốn đồng xong rồi, chính là bốn đồng, thế mà người đã kêu đến đáng thương như thế, ta cũng không đưa nhiều hơn cho người đâu.”

Bất quá, phản ứng của Triệu Thất lại khiến y chơi vui vô cùng, tiếng kêu cũng rất êm tai. Nhạc Thính Tùng cảm thấy trên người mình có chút là lạ, vội vã vận công áp chế, trên tay cũng có chút mất tập trung, không cẩn thận khiến lực đè chút, đem một viên đầu nhũ kéo đến thay đổi hình dáng.

“A, a, a a!”

Triệu Thất bỗng nhiên mở to hai mắt, cả người lại co giật. Nhạc Thính Tùng cảm thấy hấn cực lực giãy dụa, liền đưa tay ấn eo hấn, bất thành linh người được một luồng hơi thở kỳ dị mà quen thuộc, bỗng nhiên nhớ ra tình cảnh này mình cũng từng trải qua một lần...

Đôi mắt Văn Diễm cơ hồ trừng nức, gắt gao nhìn chăm chăm vào trong.

Cậu không nhìn thấy trên giường xảy ra chuyện gì, nhưng có thể rõ ràng nghe được âm thanh, rõ ràng nghe thấy tiếng kêu của Triệu Thất ý vị như thế nào. Thậm chí cậu có thể thảo ra một bức hoạ trong đầu, thế nhưng cậu lại không thể động đậy, bất lực đứng bên ngoài.

“Nha... Đau quá...”

Triệu Thất nhỏ giọng kêu đau, âm thanh kia như con mèo nhỏ uống không tới sữa, như móng vuốt nhỏ mềm nhũn cào ngứa tâm can.

Nhạc Thính Tùng nghe được liền căng thẳng, nhìn thấy cổ tay hấn bị dây cở mài đến đỏ bừng, rốt cục phát lỏng từ bi, thả hai tay hấn ra.

Triệu Thất từ cao trào thật vất vả mới khôi phục lại chút thần trí, sờ cổ tay đau tấy, cúi đầu nhìn trước ngực mình sáng loáng hai mảnh đồng quang, hai đầu nhũ vừa sưng vừa loáng, tâm lý vừa hận vừa sợ, trong lòng nhớ kỹ mối hận này, trên mặt lại nhiều hơn mấy phần khiếp sắc, đỏ mắt nói: “Người, người trả thù cũng trả thù xong rồi, hiện tại, hiện tại có thể thả ta không?”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu một cái, dựng thẳng ba ngón tay: “Sau kho bị người lừa gạt, ta cho người ba lần cơ hội, lúc vào cửa hỏi người là một lần, người nói sợ người khác trả thù lao là lần thứ hai, cuối cùng để người tự hỏi cải là lần thứ ba. Thế nhưng người đều không nắm lấy. Ta vốn định giáo huấn người ba lần, hiện tại mới có hai lần thôi.”

Ba lần? Triệu Thất tâm tư xoay chuyển ——

Mới vừa vào cửa, Nhạc Thính Tùng hỏi hấn dùng tiền làm cái gì, hấn trả lời là tìm đại phu, cho nên Nhạc Thính Tùng cầm đi tất cả bạc.

Lần thứ hai, hấn thuận miệng lừa gạt nói sợ người khác trả tiền, cho nên Nhạc Thính Tùng “cho” hấn bốn đồng tiền, làm cho hấn thật sự sợ yếu mệnh.

Nhớ đến đây, Triệu Thất liền tuyệt vọng. Nhạc Thính Tùng này, làm việc dĩ nhiên chỉ theo ý mình, không kiêng dè gì, thủ đoạn ác độc tàn nhẫn. Hiện tại mới hai lần đã muốn mất đi nửa cái mạng, lại bị dẫn vật nữa, mình còn sống nổi không hả trời?

“Người... Người muốn làm gì mới có thể buông tha cho ta?” Triệu Thất đỏ mắt nhìn y, lông mi thật dài run rẩy, rút tay rút chân mà cuộn thành một đoàn, yếu ớt che trước ngực của mình, thoát nhìn thực sự là đáng thương yếu mệnh.

“Híc, ngày hôm nay cứ như vậy, sau này hãy nói tiếp.”

Nhạc Thính Tùng lúng túng sờ mũi, thở dài, giơ tay ôm hấn vào trong ngực, vỗ nhẹ phía sau lưng hấn, dùng nội lực xoa cổ tay tụ huyết. Để hấn thoáng buông lỏng, liền đuổi tay tới, dự định gỡ xuống kia bốn đồng tiền kia.

“Shh ——” Triệu Thất hít ngậm khí lạnh, nhỏ giọng nói, “Đau...”

Nhạc Thính Tùng cũng phát hiện tình huống không tốt lắm. Hai đầu nhũ đã trưởng lớn cũng không nói, còn cứng như hòn đá, không dễ dàng lấy xuống. Mấu chốt chính là, chỉ cần nhẹ nhàng túm động đồng tiền, thậm chí chỉ cần chạm vào, Triệu Thất sẽ rầm rì mà kêu đau.

“Ồ, sao người yếu ớt thế?”

Kể đầu xỏ lại còn mặt mũi nói như vậy, nếu là bình thường Triệu Thất nhất định sẽ tức giận đến mức nhảy dựng lên. Nhưng bây giờ hắn đang sợ, cho nên không nói tiếng nào, cắn chặt lấy răng.

“A!”

Cắn răng cũng không ngăn cản được tiếng rên rỉ tràn ra trong cổ họng, Triệu Thất nổi giận nhìn Nhạc Thính Tùng —— tiểu tử này vừa nãy dám liếm hắn một cái!

“Lúc ta bị thương đều liếm như thế mà.” Nhạc Thính Tùng làm ra hành động này, trên mặt vẫn còn bày ra cái vẻ khí khái chính trực, “Ta giúp người liếm, rất nhanh sẽ không sưng nữa.”

Triệu Thất oán hận mài răng: “Không cần người lo.”

“Nhưng mà người liếm không tới nha.” Nói, Nhạc Thính Tùng lại nhẹ nhàng thổi một hơi, “Như thế nào, có thoải mái hơn không? Người tự thổi cũng được, sẽ đỡ đau hơn một chút.”

Triệu Thất không biết y thật sự ngu ngốc hay là giả vờ ngu ngốc, tại sao ở trước mặt người khác lại có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Nhưng hắn cũng biết kháng nghị không có tác dụng, liền quay đầu nhắm mắt, coi như không nhìn thấy.

Bởi vì thị giác không dùng tới, xúc giác càng trở nên mẫn cảm. Đầu lưỡi ẩm áp mà mềm mại đang cẩn thận thăm hỏi chỗ đau, nước miếng lưu lại phía trên, bị gió thổi đến lành lạnh. Triệu Thất dần dần thấy thú vị, khẽ hừ một tiếng, nhẹ nhàng ma sát lên hai chân, phía dưới bắt đầu rục rịch —— đã rất lâu rồi hắn không được người ta đối xử dịu dàng như thế. Lúc này cảm thấy rất thoải mái, liều mạng mà hưởng thụ.

Nhưng tiểu tử Nhạc Thính Tùng kia lại là kẻ không yên tĩnh, trong chốc lát, Triệu Thất liền nghe y kinh hô: “Ai nha, nơi này của người tại sao lại to lên không ít.”

Triệu Thất tức giận mở mắt ra: “Ta cũng không phải người chết, người làm như thế, tự nhiên sẽ có phản ứng.”

Nhạc Thính Tùng ngượng ngùng gãi đầu một cái.

Thật là kỳ quái, rõ ràng mỗi lần đêif là Triệu Thất làm hỏng việc, thế nhưng cuối cùng kẻ hối hận bất an vẫn là y.

Triệu Thất nhìn hai cái đầu ngực mình đã nổi lên ánh nước, suy nghĩ có lẽ sẽ có tác dụng làm trơn, tự đưa tay đi rút, Nhạc Thính Tùng thấy hắn đau đến không chịu nổi, không nhịn được vươn tay ra, dùng đầu ngón tay đặt trên lỗ nghiến một cái ——

Đồng tiền vỡ đơ, ào ào ào rớt xuống.

“Người...” Triệu Thất xanh mặt, “Người có chiêu này, tại sao không lấy ra dùng sớm.”

Nhạc Thính Tùng cực kỳ ngượng ngùng, thành khẩn nói áy náy: “Thật không phải. Vừa rồi tình thế cấp bách, nhất thời quên mất.”

Này có thật không?

Triệu Thất nghi ngờ đánh giá Nhạc Thính Tùng, nhưng ánh mắt của y vẫn thản nhiên như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể đổ cho cái tên này đầu óc ngu ngốc, nỏ qua đi.

Khi Thính Tùng ôm Triệu Thất đang ngủ ra ngoài, huyết đạo của Văn Diễm cũng đã tự động giải khai.

Triệu Thất đầu tiên là bị dằn vặt một trận, sau đó gỡ tiền xuống, cũng không chống đỡ được, Nhạc Thính Tùng liền ôm hắn an ủi một hồi.

Đây là gia hoả chỉ nhớ ăn không nhớ đánh, tuy rằng cảm thấy Nhạc Thính Tùng rất đáng sợ, có thể bởi vì ngực của y xác thực rất ấm áp, kỹ thuật vuốt ve (cho con lừa) rất đỉnh, cho nên hắn rất nhanh liền ngủ thiếp đi, bộ dáng điềm tĩnh mà an tường, hơi nhếch khóe môi, như đang trong mộng đẹp.

“Buông hắn xuống!” Văn Diễm lạnh lùng nói, sắc mặt âm tình bất định nhìn chăm chú vào Triệu Thất quần áo xốc xếch.

Nhạc Thính Tùng như không nghe thấy, hoàn toàn không để cậu vào trong mắt, cứ đi thẳng về phía trước.

“Đứng lại!” Văn Diễm liền gọi, âm thanh lớn hơn một chút.

Lúc này Nhạc Thính Tùng mới hơi nhíu mày. Triệu Thất trong ngực bắt mãn mà lâu bầu một câu gì, lại tiếp tục ngủ say.

Lúc này y mới giãn lông mày, lạnh lùng liếc Văn Diễm một cái: “Noãn Hương Các, cách hắn xa một chút.”

Mặt Văn Diễm trắng nhách, phảng phất như bị đánh trúng tử huyệt, chỉ có thể đứng tại chỗ không động đậy, trơ mắt nhìn hai người càng đi càng xa.

18. Chương 18

Sau khi Triệu Thất bị Nhạc Thính Tùng bảo ban dạy dỗ, mỗi ngày hắn chỉ ở trong Triệu phủ, lại sống yên ổn qua mấy ngày.

Thế nhưng, mỗi sáng sớm, hắn đều phải mở vạt áo ra, để kẻ đầu xỏ kia quan sát xem đầu ngực đã tiêu sưng hay chưa. Tuy rằng Triệu Thất đã dùng Ngọc Sinh Tân bôi lên, thế nhưng tên kia lại sống chết đòi chịu trách nhiệm, vừa thổi vừa liếm giúp hắn giảm đau.

Triệu Thất đã nói rằng y không cần khách khí như thế, nhưng vẫn không ăn thua, hơn nữa hắn cũng thấy rất thoải mái, đặc biệt là buổi sáng thường ‘cứng’ lên, vậy là lúc đầu hắn giả vờ mắng mỗ hai câu, sau đó rầm rì hòa theo động tác của đối phương, từ từ hóa thành một bãi nước.

Giống như bây giờ ——

“Ừm... Lại trùng một chút, đúng, chính là như vậy... Thật thoải mái...” Triệu Thất nằm ở trên giường, quần áo mở rộng, hai mắt mơ hồ, một tay ôm lấy đầu Nhạc Thính Tùng, một tay tự xoa nắn dưới thân, mười đầu ngón chân đều thoải mái cuộn lên, trông dâm dật đến mức khiến người ta không chịu nổi.

Nhạc Thính Tùng dừng liếm láp, dùng đầu ngón tay đâm vào đồ chơi dưới thân Triệu Thất, bất mãn hỏi: “Mỗi lần ngươi đều tự mình sờ nơi này, tại sao không cho ta sờ? Ta cũng sẽ không làm ngươi đau, nhìn dáng vẻ của ngươi, hình như rất thoải mái?”

Triệu Thất nghĩ thầm, động tác y hung dữ như có thâm cừu đại hận, khí lực lại lớn như vậy, có thể thoải mái mới là lạ ý. Vậy nhưng khi nhìn thấy trên môi thiếu niên anh khí kia có một vệt nước sáng lấp lánh, một sợi chỉ bạc dài mảnh mà điểm đầu của nó bắt nguồn từ đầu nhũ của mình, Triệu Thất liền kích động, đảo mắt, cười xấu xa.

“Thoải mái, ừ, rất thư thái.” Hắn không kiêng kị mà ở trước mặt người khác biểu diễn động tác thủ dâm. Vật kia dựng đứng đã trơn trượt một mảnh, trên mặt tất cả đều là mê say, ánh mắt phiêu đảng nhìn Nhạc Thính Tùng, “Nhưng mà, nếu như có thể được liếm lên, thì sẽ thoải mái hơn...”

Nhạc Thính Tùng nghe ra ý của hắn, trong đầu chợt hiện ra vài hình ảnh, cúi đầu nhìn xuống, lại không cảm thấy ghê tởm, như con mèo nhỏ uống nước bắt đầu vươn lưỡi ra liếm đỉnh chóp, hút hút, hai tay cũng thuận thế nắm bóp hai cánh mông trắng như tuyết. Triệu Thất không đề phòng y nói làm liền làm, vòng eo một trận run rẩy, Nhạc Thính Tùng nâng không được, liền trừng phạt đánh bập đùi hắn.

“A... Đau, đừng đánh... Ân a!”

Đau đớn và sướng khoái cùng tấn công, Triệu Thất không nhin được nữa, ừ ừ a a kêu to vài tiếng, cứ như vậy phát tiết ra.

Nhạc Thính Tùng dù sao cũng là người luyện võ, phát hiện tình huống khác thường liền đứng lúc bứt ra. Lúc này cúi đầu nhìn chăm chú vào gương mặt thất thần của Triệu Thất, không nhin được hôn lên đôi môi đỏ mềm ngọt lịm kia. Mà Triệu Thất vẫn mơ mơ màng màng, ôm lấy y, đầu lưỡi quần quýt si mê không ngớt. Nụ hôn nóng bỏng qua đi, hai người đều thở hồng hộc, đỏ mặt bình phục hô hấp.

“Mỗi người một lần.” Nhạc Thính Tùng nói. Hiện tại y không có cách nào dùng nội công áp chế động tình, đại căn dưới thăng tấp mà dựng thẳng, hình dáng khiến Triệu Thất âm thầm lú lười.

Thế nhưng Triệu Thất cũng không muốn liếm cho người khác, nhắm hai mắt làm bộ không nghe thấy. Lại bị Nhạc Thính Tùng kéo lên, nhắc lại: “Mỗi người một lần, tới phiên ngươi.”

Triệu Thất bị cưỡng ép kéo đến giữa hai chân Nhạc Thính Tùng, trước mặt chính là một tên lớn như vậy. Suy nghĩ một chút, trước hết dùng hai má chà chà.

Nhạc Thính Tùng hít một hơi, hô hấp lập tức nặng thêm.

Quả nhiên là một đứa con nít. Triệu Thất trong lòng cười thầm, miệng cũng không chịu được mà nói: “A, hảo ca ca, người nơi này quá lợi hại... Đầu làm ướt mặt của ta rồi... Lớn như vậy, ta làm sao ngâm được... Ừ, không chỉ nhét đầy khoang miệng, khẳng định cũng đỉnh đến đầu lưỡi ngứa ngáy, đâm đến yết hầu...”

Những năm này hẳn được người ta dạy không ít lời hạ lưu, lúc này một tràng nói ra, từng trận khí lưu phun giữa hai chân Nhạc Thính Tùng. Nhạc Thính Tùng làm gì từng trải qua trận chiến này, nhìn thấy Triệu Thất hai má cọ sát lên dương cụ của mình dĩ nhiên đầy đủ phiến tình, tuy cái tên này toàn nói mấy lời mình nghe không hiểu lắm, nhưng cũng có lúc nói mấy câu khiến người ta đỏ mặt đến mang tai, đáng đáp lại ngoan ngoãn không chịu được, trong lúc nhất thời tâm y như nổi trống, chủ động đưa tay ấn đầu Triệu Thất, đem đồ vật va chạm lên môi hắn.

Vừa tiếp xúc đôi môi non mềm, y liền sướng khoái thở dài, mà Triệu Thất không những không trốn, lại còn duỗi đầu lưỡi, ở nơi cực kỳ tiêu hồn không ngừng mút liếm ——

“Ai nha... Ngươi làm sao cũng không lên tiếng chào hỏi!” Triệu Thất thở phì phò đánh y một cái.

Nhạc Thính Tùng từ trạng thái trên mây chậm rãi rơi xuống, nhìn thấy khắp mặt Triệu Thất đều là tình dịch, trên tóc cũng dính vào một ít, chỉ cảm thấy nội tâm sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn cùng bất mãn, đỏ mặt nói mấy câu áy náy, liền mặc quần áo tử tế đi nấu nước nóng cho hắn.

Triệu Thất mấy lần bãi bình Nhạc Thính Tùng, cũng rất đắc ý. Tiện tay lau mặt, làm cho hai tay đều dính dịch lỏng đáng ngượng ngùng, hắn không lai đi, trực tiếp nằm ở trên giường hai chân téo nguẩy chờ y.

Một lát sau, cảm giác hơi khác thường, lấy tay mò xuống dưới, bên trong dính lưu không ít nước, cái miệng ướt nhẹp một mảnh. Hắn bắt đầu tính toán.

Bọn Triệu Vũ Thành rời đi đã bảy ngày, lúc đi còn nói là mười ngày nữa tháng sẽ trở về, hiện tại đã qua một nửa, trong lòng không khỏi buồn bực. Mặc dù giờ có thêm cộc chuyện phiến toái này, nhưng Triệu Vũ Thành không có ở đây thì càng sướng khoái hơn chút. Gã vừa trở về, liền nổi nóng hành hạ người, thật là khiến người ta phiền muốn chết.

Đang nghĩ ngợi, trong phòng đột nhiên vang lên một âm thanh lạnh lùng:

“Cùng loại tiểu tử này lâu lẳng, lão gia trở về, nhất định không tha cho ngươi!”

Triệu Thất không nhìn thấy người, cũng không đến xem, chỉ lưỡi biếng nói: “Ha, ta xui xẻo, lẽ nào người không vui? Hơn nữa, lúc người ta ở người không nói tiếng nào, đi rồi mới xuất đầu lộ diện, nhất định là đánh không lại y. Người đều đánh không lại, Triệu Vũ Thành càng đánh không lại, có thể làm được cái gì?”

Âm thanh kia trầm mặc một hồi, trong giọng nói xen lẫn mấy phần âm trầm: “Đãi lão gia thần công đại thành, y tất nhiên không phải là đối thủ! Ta có lòng tốt khuyên ngươi một câu, người đừng không biết phân biệt phải trái.”

“Người chỉ cần trông chừng không cho ta chạy ra Triệu phủ là được rồi, quản nhiều chuyện vô bổ như vậy làm cái gì? Kể cả ta có chết, cũng không cần người bận tâm.” Triệu Thất trở mình, “Về phần Triệu Vũ Thành, ha, cũng sắp biến thành thái giám, luyện thứ phế vật kia, sợ là về sau đồ chơi của gã cũng không dùng được đi.”

“Người... Tự lo lấy!”

Ấm thanh kia biến mất. Triệu Thất nhìn ra cửa, quả nhiên, Nhạc Thính Tùng xách một thùng nước nóng đi vào.

Tiểu tử này tuy rằng vừa nát bừa tàn nhẫn, mà lẫn lộn mấy ngày nay, Triệu Thất lại phát hiện y cũng có chỗ tốt, hơn nữa rất dễ dụ, sai sử rất sướng tay. Vừa nghĩ tới mấy ngày nữa lại không gọi được y, hắn vẫn cảm thấy mấy phần tiếc nuối.

Nhạc Thính Tùng đem nước ấm tới xong, liền chạy tới chạy lui mang Triệu Thất thả vào trong thùng gỗ. Triệu Thất bị lau đến mức rất thoải mái, mắt híp lại, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền thuận miệng hỏi: “Nhạc thiếu hiệp, ta biết người tiền bạc không thiếu, có thể cho ta mượn 5000 lượng không?”

Nhạc Thính Tùng dừng tay: “Người muốn nhiều tiền như vậy làm cái gì?”

“Đương nhiên là tìm hoan mua vui.” Triệu Thất cười hì hì, “Sao nào, có cho mượn hay không?”

Nhạc Thính Tùng trầm ngâm nói: “Tiền này ta có dùng. Tối hôm qua nhận được giải thưởng, hai ngày nay muốn đi Vượng Châu một chuyến.”

Triệu Thất nghĩ một chút: “Há, đã đầu xuân, tinh xuân lữ xuân, không biết năm nay thế nào. Người đi giúp nạn thiên tai?”

“Lúc trước ta cứ nghĩ trên người mình không có đồng nào, hiện tại biết mình có rất nhiều tiền, đương nhiên có thể giúp một người thì sẽ giúp một người.”

Triệu Thất sững sốt, không ngờ người trước mắt lại có lòng hảo tâm như thế, trong lòng không khỏi mắng một câu ngu ngốc. Bên tai lại nghe thấy y chủ động nói: “Ta sẽ sẵn thú, giải thưởng cũng có không thiếu, tích góp tiền rất nhanh, sau đó đưa hết cho người.”

“Chút tiền này người giữ lại đi.” Triệu Thất thờ ơ nói, “Lũ lụt người cũng không cần quá lo lắng, Triệu Vũ Thành lần này đi tỉnh Vượng Châu, phỏng chừng cũng là vì việc này. Có gã ra tay, phú thương tài chủ tỉnh Vượng Châu tự nhiên sẽ bỏ tiền mua lương thực, ngoài ra còn có quan phủ cứu tế, không tới phiên người tự móc tiền túi.”

“Này không giống nhau. Bọn họ là bọn họ, ta là ta. Phàm là có thừa lực trợ giúp người khác, đương nhiên sẽ dùng.”

Vẻ mặt nghiêm túc kia giống hệt một người từng quen biết. Triệu Thất giật mình, không nhận được đuổi cánh tay ôm lấy y, hôn lên đôi mắt y.

Hai người liền ôm hôn một trận, trước khi đi Nhạc Thính Tùng lại dặn dò lần nữa: “Đúng rồi, kẻ ở Noãn Hương Các kia, người cũng đừng tới tìm nó nữa.”

Triệu Thất lười biếng vung tay. Việc này Nhạc Thính Tùng nói đi nói lại rất nhiều lần rồi, cũng không biết Văn Diễm đắc tội y thế nào. Triệu Thất ban đầu còn lấy lý lẽ giải thích, sau đó phát hiện tiểu tử này quá khó chơi, thế là đáp ứng qua loa cho xong, nói rằng không lui tới chỗ kia nữa.

Nhạc Thính Tùng được bảo đảm, hài lòng gật đầu, hôn nhẹ lên trán Triệu Thất, đổ mặt rời đi.

Nếu quả thật có thể nói được làm được, Triệu Thất đã không phải là Triệu Thất. Nhạc Thính Tùng chân trước vừa đi, hắn chân sau liền ra khỏi Triệu phủ, dự định đi tìm Văn Diễm.

Nhưng mà, đến nơi, trong nhà lại không có một bóng người.

Triệu Thất tới tới lui lui nhiều lần, cuối cùng xác định nơi này ít nhất đã ba ngày không có người ở.

Văn Diễm tự đi, hay là bị bắt đi?

19. Chương 19

Triệu Thất biết rất rõ, Noãn Hương Các không động tới mình bởi vì nể mặt mũi Triệu Vũ Thành, thế nhưng mặt mũi của mình, lại là chẳng là cái thá gì cả.

Hắn đứng ở cửa suy tư một hồi, lại đứng đưa theo dòng người đi đến Noãn Hương Các.

Nhưng chuyện này cứ như vậy trôi qua, hắn có thể coi như chưa từng phát sinh cái gì, không cần trả bạc, bớt đi tất cả nỗi lo về sau. Huống chi Văn Diễm và hắn cũng không quen không biết, hai người biết nhau mới chỉ hai tháng, thực sự không đáng vì cậu ta mà chuốc thêm phiền phức.

Quyết định xong, Triệu Thất quay đầu bỏ đi. Thế nhưng đi chưa được vài bước, lại phát hiện mình tự lừa gạt đi đúng đường tới Noãn Hương Các.

Thôi thôi, coi như lòng hướng thiện phát tác đi. Dù sao Văn Diễm năm nay cũng chưa tới mười sáu tuổi, còn nhỏ hơn hắn năm đó, hơn nữa lúc lớn lên cậu ta lại giống như vậy... Triệu Thất nghĩ, rồi nhanh chân chạy.

Chạy một lát, Triệu Thất cảm thấy hơi mệt, lại thở hồng hộc thả chậm cước bộ.

Trong tiểu thuyết động một tí là lại “Chạy đi như một làn khói”, thực sự là quá không hợp thực tế rồi! Không chút nào tự kiểm điểm lại mình thường ngày hết ăn lại nằm, Triệu Thất trong lòng oán trách, lòng trắc ẩn đặt qua một bên đi, chậm rãi đi đến ven đường mua một túi nước mía uống.

Nước mía trong veo sướt miướt, chính là vị hơi nhạt, hắn không nhận được nghĩ ăn thêm mấy món nữa, đánh giá sập hàng, khoe mắt liếc thấy mấy gã bên rìa đường, trong lòng dừng đứng.

Trước căn nhà rách kia của Văn Diễm, hình như hắn cũng nhìn thấy mấy gương mặt này.

Bọn họ đi theo hắn, tại sao? Chẳng lẽ là trả thù?

Vì vậy Triệu Thất cẩn thận suy nghĩ, phát hiện mình đắc tội không ít người, không có một trăm cũng có tám mươi; mà hận mình đến mức tìm người tới dạy dỗ mình cũng có rất nhiều, đếm sơ qua thì có mười, hai mươi cái tên, thật sự là tìm không ra đầu mối gì.

Không tìm được, Triệu Thất đơn giản liền không tìm nữa. Hắn cầm cốc nước mía gọi lên người chủ quán, cao giọng phẫn nộ quát: “Nước kiểu chó gì thế này, khó uống như vậy cũng dám bán mười lăm đồng!”

Bán nước mía là một đại tẩu khá lực lưỡng, đột nhiên gặp phải gã khách quái thai gian ác thế này, lập tức trừng mắt, chống nạnh mắng: “Cái thằng nghèo rớt mùng tơi này trông khó chịu quá, đáng đời cả đời cũng không phát tài! Người là cái con mẹ gì mà cũng đòi đến uống nước mía quán lão nương hả, nhất định là mỗi ngày uống nước rửa bát, mới phun ra mấy lời thối hoắc như vậy!”

Triệu Thất gặp kỳ phùng địch thủ, lớn tiếng chửi. Hai người thần thương khẩu chiến, chim bay cá nhảy không một không hai, tổ tông mười tám đời không để sót. Mà Triệu Thất dù sao kinh nghiệm còn ít, những lời hắn mắng chửi thường ngày một nửa là những lời trước kia người khác mắng chửi hắn, nửa còn lại là học được trên đường, nào sánh bằng vị đại tẩu kia đắm chìm trong môn đạo đã lâu, tuy rằng trung khí cổ huyệt to, thế nhưng sau một thời gian, đã rơi xuống thế hạ phong.

Sau đó, hai người đánh nhau, Triệu Thất tóm chặt quần áo đại tẩu kia, la hét muốn đi tìm người phân xử. Một đám người ở bên cạnh ồn ào, quá nửa là nhận ra hắn.

Triệu Thất thấy thế, hơi yên lòng. Nhiều người như vậy, bất kể là ai cũng không dám tùy tiện ra tay, mà chỉ cần có thể tiến vào Triệu phủ, mình coi như an toàn.

Nhưng mà, ngay lúc này, chỗ góc đường lại có một đám người đi đến, đều mặc quần áo của gia đình Triệu phủ. Một người cầm đầu liền thanh gọi ‘Triệu quản sự’ rồi tới kéo hắn, còn có người đi bồi tội với vị đại tẩu kia.

Triệu Thất nháy mắt chìm xuống, những người này hẳn đều không biết, vừa giãy dựa muốn kêu lên, một người đột nhiên nắm chặt tay hắn, lòng bàn tay Triệu Thất tê rần, nháy mắt mấy cái, cứ nhiên một câu cũng không nói nổi.

“Triệu quản sự, mau trở về đi thôi.” Có người vỗ vai hắn, Triệu Thất không có cách nào phản kháng, liền như vậy bị người ta lôi đi ngay giữa thanh thiên bạch nhật!

20. Chương 20

Khi Triệu Thất tỉnh lại, không lập tức mở mắt ra, chỉ cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh, những người kia mang hắn đi một hồi, rồi dùng bình thuốc nhỏ phát trước mũi hắn. Khi Triệu Thất lần thứ hai khôi phục ý thức, phát hiện mình đang nửa nằm trên một cái ghế.

Từ xúc cảm dưới móng, tựa hồ đây là một cái ghế tựa mỹ nhân. Trong phòng đốt huân hương, bên trong trộn chút phấn kích dục. Cách đó không xa, còn có tiếng hít thở của một người khác.

“Triệu quản sự, tỉnh rồi thì đừng giả bộ nữa.”

Triệu Thất mở mắt ra.

Nơi này quả nhiên là Noãn Hương Các.

Cách đó không xa là bàn trà và băng ghế, bên trên bày ít dụng cụ vẽ tranh, một tờ giấy trắng chỉnh tề trên bàn. Lưu Thanh ngồi cạnh bàn, ung dung uống cạn rượu trong chén, mỉm cười nhìn hắn.

Triệu Thất như bị điện giật, lập tức đổi một khuôn mặt tươi cười: “Ha ha, lại là ông chủ Lưu cứu ta, thực sự cảm tạ, đại ân đại đức của ngài, tiểu nhân suốt đời không quên.” Nói xong, hắn đứng dậy, giống như lười biếng đuổi người.

“Triệu quản sự, người...” Lưu Thanh còn chưa nói xong, Triệu Thất đã như tên rời khỏi cung xông ra ngoài.

Nhưng mà ——

“Buông ta ra! Ta, ôi!”

Trong chớp mắt, Triệu Thất sắc mặt trắng bệch lại bị người ôm trở về.

Hắn vừa mới chạy đến cạnh cửa, liền bị hai gã mặt sắt ngoài cửa túm lấy, đánh một quyền lên bụng hắn, đánh hắn phải gấp người lại, đau đến mức không thể động dậy nổi.

Hai người kia ấn hắn ngồi lên cái ghế mỹ nhân lúc trước, lại đối diện Lưu Thanh, Triệu Thất hừ lạnh một tiếng, khinh ghét chữ: “Vô liêm sỉ, lão tử không cần các ngươi động tay động chân! Cút ngay, ta không muốn ngồi trên cái đồ quỷ này!”

Lưu Thanh cười, nói: “Ghế mỹ nhân này là kiểu mới nhất, máy móc cực kỳ tinh xảo, nếu Triệu quản sự ghét bỏ, không bằng ta diễn cho người một phen.”

Triệu Thất trầm mặc một hồi, miễn cưỡng nói: “Ha, không dám làm phiền ông chủ Lưu. Lão gia nhà ta mấy ngày nữa sẽ về, ta...”

Lưu Thanh lắc ly rượu, cười nói: “Triệu quản sự thường ngày bận rộn, ngày hôm nay thật vất vả mới có lúc rảnh rỗi, bên cạnh không có người gây phiền nhiễu, đã tới Noãn Hương Các rồi, không bằng uống một chén rượu trước đã?” Triệu Thất cảm tức nhìn gã, gã không để ý lắm, còn rót đầy rượu vào chén của mình, đưa tới bên miệng Triệu Thất.

Triệu Thất không chống cự, bé ngoan há mồm uống hết rượu, Lưu Thanh cười, đang muốn mở miệng, lại bị Triệu Thất “Phụt” một tiếng, phun ra khắp mặt mũi.

“Ha ha, rượu như vậy, ít nhiều gì cũng có thể uống!” Triệu Thắt hả hê nhìn gã, “Vừa nhìn người liền biết là kẻ bại hoại giả bộ nhã nhặn, như thế này thích hợp với người hơn!”

Lưu Thanh gơ tay như muốn đánh Triệu Thắt, đột nhiên từ trong ngực lấy ra một cái khăn, nhẹ nhàng xoa đi chỗ rượu chảy xuôi bên mặt, để khăn lên bàn, chậm rãi nói: “Không uống thì không uống. A, Triệu quản sự, ngày khác ta nhất định phải mời người uống một bình. Bây giờ, chúng ta nói chuyện 5000 lạng bạc trước nhé.”

Triệu Thắt trong lòng hơi động: “Văn Diễm không phải bị các người bắt rồi sao?”

Lưu Thanh lắc đầu: “Đứa bé kia thông minh cực kì, đã chạy trốn. 5000 lạng bạc kia, chúng ta chỉ có thể tìm Triệu quản sự đòi về.”

“Người bắt ta tới nơi này, là hi vọng ta bé ngoan trả tiền lại?” Triệu Thắt cười lạnh, “Tặng lão tử 5000 lạng nhận lỗi, lão tử sẽ suy xét tha cho các người.”

“Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, Triệu quản sự là người hiểu chuyện. Ta nghĩ, chỉ cần chúng ta công bằng, nhất định có thể có câu trả lời cả hai đều vừa lòng.”

“Người muốn làm thế nào?” Triệu Thắt nghe đến đó, phát hiện đối phương xác thực chỉ đòi tiền, trái lại yên tâm, hơi dựa lưng vào ghế tựa một chút, lưỡi biếng tiếng nói, “Muốn tiền ta không có, đòi mạng ta không cho, người xem đó mà làm.”

Lưu Thanh cười, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, chuyển qua chuyện khác, cười nói: “Tại hạ bắt tài, hơi thông đàn thanh, từng có một bức “Ấm tuyết” rất được bằng hữu phong nguyệt khen tặng... Triệu quản sự, người từng nhìn thấy chưa?” Gã dừng một chút, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Triệu Thắt.

Triệu Thắt vẫn bày ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi, ngay cả lông mày cũng không động đậy: “Không có, xem ra người chỉ hơi thông tường, bản lĩnh cũng chẳng có là bao, ta từng xem qua một ít tranh khiêu dâm, cái gì “Ấm tuyết”, chưa nghe qua bao giờ.”

Lưu Thanh cười sâu xa: “Ha ha, sau này nếu có cơ hội, nhất định phải mời Triệu quản sự đánh giá một phen. Bể nhân đối với vẽ tranh còn mấy phần tự tin, nếu không có gì ngoài ý muốn, nó sẽ trở thành tinh phẩm đồng cung truyền lại cho đời sau.”

“Há, da mặt người dày quá, cái này liên quan gì tới ta?”

“Người đòi tuy thích xem Đông cung đồ nhưng lại không thích mình trở thành nhân vật chính xuất hiện bên trong. Vì phòng ngừa 5000 lạng bạc bị quýt mất, không thể làm gì khác hơn là phải để Triệu quản sự ầm ỨC một lát rồi, lưu lại bằng chứng.”

Triệu Thắt nghe vậy lập tức cả kinh, vừa nghĩ đến một ý nghĩ cực kỳ đáng sợ, đã thấy Lưu Thanh vỗ tay, hai gã mặt sắt thả lỏng tay, sau đó bốn, năm quy công tử từ ngoài cửa nổi đuôi nhau vào, đi về phía hần.

“Các người mời Triệu quản sự cởi quần áo, động tác phải cẩn thận một chút.”

Triệu Thắt bình thường nào bị những người này chạm qua, chửi ầm lên, quyền đầm cước đá, hần là nam tử trưởng thành, những quy công tử kia cũng không biết võ công, nhất thời chừa ra khoảng không bốn phía quanh hần.

Triệu Thắt cướp đường chạy trốn. Cũng không chạy được vài bước, lại bị người túm tóc kéo trở lại, mấy người cùng nhau tiến lên, ba chân bốn cẳng đè hần xuống đất, roẹt roẹt mấy tiếng liền xé rách quần áo.

“Khốn nạn!” Triệu Thắt nổi giận.

Lúc này không có người nói chuyện, mọi người thấy dưới lớp quần áo kia là da thịt trơn bóng như ngọc, lại phối hợp với hai má vì tức giận mà ửng hồng của Triệu Thắt, đều có chút sững sờ.

Mà ngay sau đó, chính là không ỨC chế được tư niệm muốn làm nhục.

Động tác trở nên càng thô bạo, có mấy người thậm chí đợi lúc Triệu Thắt phản kháng cố ý xoa nắn lồng ngực của hần và cái đùi trắng mềm. Triệu Thắt hai quyền khó địch bốn tay, đánh mặt trên không ngăn được phía dưới, công phu ít ỏi rất nhanh liền bị người triệt để áp chế, còn bị ép lấy tứ chi.

Cuối cùng, thân thể Triệu Thất hoàn toàn bại lộ trước mắt mọi người. Mặc dù Lưu Thanh đã vẽ rất nhiều Đông cung, nhưng khi nhìn thấy thân thể đẹp như thế, cũng không khỏi sáng mắt lên. Triệu Thất là nam tử trưởng thành, tứ chi thon dài mạnh mẽ, hơn đứa trẻ mảnh khảnh rất nhiều, thể nhưng da thịt hần lại mềm nhẵn, eo nhỏ mỏng mạp, hai chân thẳng tắp bóng loáng, làm người vừa thấy phía dưới liền dựng thẳng.

Lưu Thanh đắm chìm trong phong nguyệt chi đạo đã lâu, vừa nhìn thấy ngoại hình Triệu Thất liền biết đây là một tên thích hợp bị người ta ngược đánh gãy mài, nhưng dù sao cũng phải cố kỵ Triệu Vũ Thành, gã không dám làm quá mức, chỉ tính toán trước hết để hần bày ra mấy tư thế, vẽ vài bức Đông cung là xong.

Triệu Thất hiện tại rất khó chịu.

Miệng của hần bị nhét một miếng giẻ, hai đùi cũng bị ép tách ra, hai hạt anh đào hồng càn bị người thô bạo mà xoa bóp, chỉ hơi giây dựa, liền ăn trọn một bọt tai.

“Không sai, không sai. Các người đẩy bấp đùi của hần ra một chút. Đúng, cứ như vậy. Người, để tay xuống phía dưới. Hai người các người sờ tới đùi, tay kia đỡ mặt sau.”

Cứ như vậy, Triệu Thất bị ép bày ra một tư thế dâm loạn. Bấp đùi của hần bị nam nhân nắm chặt, cưỡng ép mở ra, mà hai tay thì bị vắt ở phía sau, giống như biểu diễn mà ưỡn ngực trương ra hai hạt sưng đỏ, trên người còn mấy vết hồng hồng vừa bị bầm đau. Mặt sau còn bị một cái tay xấu xa lục lọi, giống như lập tức phá cửa mà vào.

“Biểu tình này không tệ.” Lưu Thanh hài lòng cười.

Gã chấp bút, tay khẽ run, qua một hồi lâu, mới dứt khoát hạ bút.

Đầu bút lông sột soạt trên giấy, đột nhiên tất cả tâm tình tâm tư đều đan dệt thành những đường nét sinh động, tất cả l ý nghĩ xằng bậy đều nhuốm đẫm sắc thái rực rỡ. Từ từ, ngũ quan sinh động đã hiện ra trên giấy, chính là vẻ mặt cau mày khó nhẹn của Triệu Thất.

Theo nét bút chuyển động, nhiều chi tiết nhỏ hiện ra. Nhìn bức tranh này, người ta sẽ có cảm tưởng người trong bức họa giống như đang sống, đang vô hạn khuất nhục mà cắn tức nhìn kẻ bên ngoài dám to gan nhìn thân thể hần mà vẽ. Thế nhưng loại vẽ mặt này, phối hợp với vài bàn tay dâm loạn đè xuống, lại tạo thành sự tương phản tuyệt diệu, khiến người ta mơ hồ sinh ra một loại khoái cảm chinh phục.

Một bức tranh vẽ xong, Lưu Thanh để qua một bên, chỉ thị những người kia xoay Triệu Thất lại, lộ ra mỏng eo trắng lóa như tuyết, một bên một cái tay tách hai cánh mỏng ra, liền sai người nắm cầm Triệu Thất, cưỡng bách hần nhìn về phía Lưu Thanh đang vẽ.

Ý tứ làm nhục của bức tranh này so với bức trước còn mạnh hơn. Bởi vì tư thế quan hệ, dấu vết sáng sớm Nhạc Thính Tùng lưu lại trên mỏng cùng trên đùi hần bị nhìn không sót thứ gì. Những người khác vừa thấy, cũng không nhịn được thấp giọng trêu đùa.

“Triệu quân sự, lúc thường nhìn người một bộ ngang ngược ngông cuồng tiểu nhân, cái mỏng lại xoay lẳng lơ như vậy, có phải là ngày ngày mong mỗi chuyện người ta chịch người không?”

“Ha ha, Triệu quân sự, quân nhất định là chuyện giường của Triệu lão gia. Vết tích kia, đại khái đều là Triệu lão gia lưu lại đi.”

“Ta còn nghe nói Triệu Lục bọn họ cũng có phần đấy, cháu ta là người hầu Triệu phủ, có một hôm nhìn thấy Triệu Lục ban ngày ban mặt liền sờ mỏng của hần...”

“Thân thể trưởng thành như vậy, đừng nói người làm, nói không chừng ngay cả chó Triệu phủ cũng từng sờ hần rồi.”

Triệu Thất bị những người này luân phiên dùng ngôn ngữ sỉ nhục, tuy rằng rõ ràng bọn chúng không biết nội tình, chỉ là thuận miệng nói bậy, nhưng hần vừa hận vừa tức, vừa thẹn vừa giận, trong lòng mạnh mẽ chịch chết chúng nó một trăm tám mươi lần. Lưu Thanh thấy thế, vài nét bút vẽ ra bộ dáng hần rưng rưng lắc đầu, lại ở trên đùi hần cường điệu vẽ thêm vài hồng vết, giống như mới bị người cưỡng ép xâm phạm xong.

Sau đó, Lưu Thanh lại để cho những người kia sắp xếp tay chân Triệu Thất thành tư thế càng thêm khó coi, từng hình ảnh rơi trên giấy.

Rốt cục, Lưu Thanh vẽ bảy bức tranh. Một nét bút cuối cùng hạ xuống, tâm tình của gã giống hệt như khi vừa hoàn thành ‘Ấm tuyết’.

Không, phải hơn thế rất nhiều.

Triệu Thất sau kho bày ra tư thế giống như bức tranh cuối cùng như đúc đã không còn khí lực, hai mắt thất thần, hơi thở gấp gáp nằm rạp trên ghế mỹ nhân, khoác trên người một bộ xiêm y bị kéo rách rưới, phát hiện Lưu Thanh nhìn sang, hần liền run rẩy.

Lưu Thanh nhìn chăm chú khung cảnh này thật lâu, trong mắt ám trầm một mảnh.

21. Chương 21

Khi Triệu Thất bị người kéo lên, còn tưởng rằng mình lại bị sắp xếp lần thứ nữa, không nghĩ tới bọn chúng dẫn mình đến trước mặt Lưu Thanh.

“Triệu quân sự phen này khổ cực rồi, phải làm bù cho ba ngày chi hạn. Bất quá, sau ba ngày nữa nếu người vẫn không nộp ra 5000 lượng bạc, e rằng bên trong bức Đông cung này không chỉ vẽ thân thể người mà còn có thể có mấy khung cảnh hữu tình khác.” Lưu Thanh sờ mặt của hắn, “Tuổi của người quá lớn, coi như bảo trì tốt, ở Noãn Hương Các cũng không bán được mấy năm. Cùng lắm ta chỉ có thể thu người về làm dụng cụ vẽ tranh, tâm tình tốt thì để mười, hai mươi người làm, tâm tình không tốt thì để chó chịch. Ai, thời điểm đó, chỉ sợ người khắp thiên hạ đều sẽ vì người mà đau lòng.”

Triệu Thất bị mấy câu uy hiếp này làm cho tái mặt. Lưu Thanh lại xé một tấm, viết giấy nợ, vừa viết vừa nói: “Năm Bính Thân tháng Canh Dần ngày Quý Tị, Triệu Thất nợ Noãn Hương Các 5000 lượng bạc, thời hạn ba ngày, quá hạn không trả, dùng thân gán nợ. Như vậy có được không?”

Triệu Thất dùng sức lắc đầu, bị người kéo tay qua, ép hắn ấn dấu tay.

“Nhưng mà, chỉ bằng cái này vẫn không thể yên tâm.” Lưu Thanh khổ não mà suy tư một hồi, sau đó giống nhe nghĩ tới điều gì, cười híp mắt, từ án thượng lấy ra một cái hộp nhỏ, giới thiệu với Triệu Thất: “Hộp thuốc màu này là đặc chế của Noãn Hương Các chúng ta, nước rửa không sạch, đao rạch không đi. Nếu viết trên thân thể người, trừ phi khoét đi một khối thịt, bằng không cả đời đều phải lưu lại nó. Để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, hay là đem bằng chứng viết ở chỗ không dễ dàng nhìn thấy của Triệu quân sự đi.”

Triệu Thất thầm kêu một tiếng không tốt, thân thể đã bị người vọt tới ấn lên trên bàn, mặt sau mát lạnh, Lưu Thanh đề bút viết trên mông của hắn.

Triệu Thất ra sức giãy dụa, lại bị ấn đến không thể động đậy, ngòi bút lông mềm mượt cọ trên da thịt, hần không run nổi, một nửa bởi vì ngòi bút lạnh lẽo, nửa kia là bởi vì bị người viết chữ ở nơi như thế này, cảm thấy rất nhục nhã.

Lưu Thanh cũng đang phát run, hưng phấn đến phát run.

Người trước mắt này nguyên bản cao cao tại thượng, coi như rơi xuống cõi trần thì mình cũng chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn. Nhưng bây giờ, hần run lấy bảy năm dưới tay mình, mà khối thân thể gần như không tì vết này, sắp bị mình lưu lại dấu vết không thể tẩy đi.

Trong lòng hần đột nhiên nóng lên. Lúc viết, cố ý đổi ba chữ “Noãn Hương Các” thành “Lưu Thanh”. “Năm Bính Thân tháng Canh Dần ngày Quý Tị, Triệu Thất nợ Lưu Thanh...”

Gã còn định tiếp tục viết, trên đỉnh đầu đột nhiên một trận kinh phong truyền tới, gã theo bản năng bảo vệ Triệu Thất, dùng bút làm kiếm, đỡ một đòn liều mạng của người xông tới.

“Muốn chết!”

Nhạc Thính Tùng mất lộ ra sát cơ, khí tức dâng trào xuyên thân mà ra, đầu bút lông chưa tiếp xúc bàn tay bằng thịt đã bị nội lực cường hãn nghiền thành phần!

Vừa từ trên nóc nhà nhìn rõ tích hình, mắt y cơ hồ trừng nứt.

Triệu Thất thảm hại bị mấy người ấn trên bàn, lúc mình rời đi còn trắng nõn trắng nà, thân thể trơn bóng, thế mà lúc này khắp cả người đều bị nhào nặn thành vết ứ hồng hồng xanh xanh, trên mặt là nước mắt chưa khô, toàn thân run rẩy không ngừng. Còn có nam nhân dám cả gan viết chữ trên người hắn!

Nhạc Thính Tùng chỉ cảm thấy bên tai ùng một tiếng, không kịp suy nghĩ, thân thể đã nhảy xuống, mang mười phần nội lực, liền muốn đem ác đồ kia giết chết.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, sau khi bút vẽ bị nghiền thành phần, hai người bàn tay bằng thịt dĩ nhiên tương giao ——

“Oành!”

Nhạc Thính Tùng hạ xuống từ trên trời, khí thế như thái sơn áp đỉnh; Lưu Thanh mượn bước đệm, lúc này cũng xếp trận địa sẵn sàng đón quân địch. Nhưng mà, gã mặc dù nỗ lực ứng chiến, vẫn không ngăn được nội lực ngoài sức tưởng tượng của đối phương —— người này còn nhỏ tuổi, sức mạnh lại khủng bố như vậy!

Lưu Thanh nghe thấy âm thanh xương cốt mình vỡ vụn, kinh khí cường đại xung kích phế phủ, gã phun ra một ngụm máu, chỉ kịp nắm chặt lấy mấy bức vẽ, liền triệt để mất đi ý thức.

Triệu Thất nguyên bản còn nằm trên bàn sỉ sỉ sách sách, phía sau lại đột nhiên không có người, chỉ nghe từng tiếng hét thảm. Hắn phải mất một lúc mới phản ứng lại, lấy ra miếng giẻ rách đang nhét trong miệng, bỗng nhiên ngửi được một mùi máu tanh nồng đậm. Hắn nơm nớp lo sợ quay đầu lại, nhìn thấy trong phòng khắp nơi đều là máu.

Nhạc Thính Tùng đứng ở giữa nhà, trong tay ngắt cổ một tên tráng hán, cánh tay người kia cũng bị bẻ cong một cách kỳ quái, sắc mặt tái xanh, khoe miệng giữ lại một tia máu.

“Người có bị thương không?” Nhạc Thính Tùng phát hiện Triệu Thất nhìn mình, liền tiện tay ném tráng hán kia qua một bên, vội vội vàng vàng đi về phía Triệu Thất, “Vừa rồi tim của ta cứ như sắp nhảy ra khỏi ngực rồi, chỉ lo không kịp, người...”

“Người... Người... Giết người?” Triệu Thất lắp bắp hỏi.

Phảng phất giống như trả lời, đại hán kia đột nhiên hít một hơi, phát ra tiếng gào thét sợ hãi như gặp ma, liền mạng dùng tay chân bị bẻ gãy bò ra khỏi nơi này. Nhạc Thính Tùng cau mày đá gã một cước, hai mắt gã trợn trắng, trong đống quần chấy ra một luồng tảo khí, triệt để không nhúc nhích.

“Đại khái không chết.” Nhạc Thính Tùng mạn bất kinh tâm nói, tiến lên một bước giải thích, “Ta vừa mới nhìn thấy bọn chúng ẩn người, trong lòng rất tức giận, liền muốn dạy dỗ bọn chúng một chút. Không nghĩ tới những người này cứ như giấy, động là nhàu.”

Triệu Thất nhìn phía trước, những người vừa nãy đều cụt tay gãy chân, đầm đìa máu me nằm trên đất, cũng không biết là chết hay sống. Triệu Thất mơ hồ thấy lồng ngực bọn họ hơi phập phồng, nhưng hắn không dám nhìn nhiều. Vội vã đảo qua một chút, không thấy Lưu Thanh, có lẽ là được thuộc hạ cứu đi rồi.

Mà thứ kinh khủng nhất trong phòng chính là Nhạc Thính Tùng. Trên người y dính không ít máu, hai tay như vừa ngâm trong huyết trì, máu tươi tí tách rơi xuống đất, còn từng bước từng bước đi về phía hắn.

Triệu Thất xưa nay sợ nhất là thấy máu, mắt thấy huyết nhân càng ngày càng gần, rốt cục cũng chịu không nổi, nghiêng đầu, ngất luôn trên bàn.

22. Chương 22

Triệu Thất loáng thoáng nghe thấy có người nói chuyện.

“Hắn bị làm sao máu me khắp người, người, người đã làm gì hắn?!” Giọng nói này nghe rất đáng ghét.

“Máu không phải của hắn, nhưng hắn đột nhiên hôn mê.” Giọng nói này cũng rất đáng ghét, “Bọn họ nói y thuật của người tốt nhất, người xem cho hắn đi.”

Hắn cảm giác mình bị một trận lay động, có người ghé vào lỗ tai hắn gọi tên hắn.

Triệu Thất, Triệu Thất?

Không đúng.

Hắn hoảng hốt nghe thấy một giọng nói khác, hình như là của cha, người đang gọi mình, giống như ngày xưa hòa ái hiền lành. Hắn lại nhìn thấy một người khác, thiếu niên chưa đến 20 tuổi, thân thể như ngọc, khuôn mặt rõ ràng còn nét trẻ con, cũng đã cao lớn lắm rồi.

Hắn muốn đi về phía bọn họ, thân thể lại nặng nề. Nỗ lực bước hai bước, xoay người lại, có rất nhiều bàn tay từ trong bóng tối duỗi ra, vũng vàng tóm lấy hắn, lôi kéo xiêm y của hắn, dậm tục mà xoa nắn thân thể hắn. Hắn ra sức giãy dụa, liều mạng kêu la, thế nhưng âm thanh vừa ra khỏi miệng, liền rơi vào bóng tối, vô thanh vô tức, ngay cả mình cũng không nghe thấy nửa điểm động tĩnh.

Nét mặt của cha biến thành trách cứ, trên mặt thiếu niên tràn đầy xem thường. Hắn không còn gọi bọn họ, chỉ muốn trốn đi thật sâu, trốn trong bóng tối, trốn trong những bàn tay dậm tục xoa nắn kia. Nhưng trước khi hoàn toàn bị kéo vào vực sâu, toàn bộ thế giới đột nhiên rung chuyển, mơ hồ có ánh hào quang phá tan hắc ám.

Tia sáng kia thuần túy mà ảm áp, hắn không nhận được dẫn thân vào trong đó, như người chìm xuống nước rồi cực nổi lên mặt nước.

“Triệu Thất, Triệu Thất!” Nhạc Thính Tùng đang gọi, một tay y để trên áo Triệu Thất, chậm rãi truyền nội lực, một bên lo lắng hỏi, “Sao hắn vẫn chưa tỉnh, không phải người nói rất nhanh liền tỉnh sao?”

Triệu Thập thần sắc tối tăm mà nhìn y, lạnh lùng nói: “Chỉ sợ hắn là chấn kinh quá độ, mất hồn. Ta còn chưa hỏi người, hắn thấy cái gì mà bị dọa thành như vậy.”

Nhạc Thính Tùng nghi hoặc nói: “Không có gì nha. Lúc ta chạy đến, hình như hắn vẫn không có chịu cái gì kinh hãi, nói chuyện cũng rất rõ ràng. Chẳng lẽ sau đó nhìn thấy gì?”

Rõ ràng chính là bị người làm cho sợ hãi đấy, ở đây xưng vô tội cái gì?

Kỳ thực Triệu Thất đã khôi phục thần trí, thế nhưng nội lực của Nhạc Thính Tùng làm cho hắn thoải mái, cho nên nhất thời không muốn mở mắt. Không ngờ bỗng nhiên bị nhấc lên, mùi máu tanh nồng một lần nữa tràn vào trong óc, hắn không nhận được đẩy Nhạc Thính Tùng ra, bỏ đến bên giường nôn đến tê tâm liệt phế.

Nhạc Thính Tùng kinh hỉ vạn phần, vội vã giúp hắn thuận phía sau lưng. Triệu Thất nhớ tới hai tay y máu tươi đầm dề, lại nôn đến điên đảo.

Triệu Thập rốt cục không nhìn nổi, nghiêm mặt dùng thân phận đại phu đuổi Nhạc Thính Tùng ra khỏi phòng, dùng nước sạch giúp Triệu Thất rửa đi uế vật, cho hắn uống xong thuốc an thần, mới dè dặt chắn lên, nhìn hắn yên lặng xuất thần.

Triệu Thất hiện tại ghét nhất người khác nhìn hắn, phiền chán mà xoay mặt đi, hất giọng sai bảo: “Ta đói rồi, muốn ăn đồ ăn.”

“Thất ca, người không có gì muốn nói với ta?” Triệu Thập dịu dàng hỏi, “Nếu trong lòng người không thoải mái, khóc lên có lẽ sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

“Khóc? Tại sao ta phải khóc?” Triệu Thất không giải thích được nhìn cậu, “Ta khóc trước mắt người thì được cái mẹ gì? Mau đi đi, người lấy bánh ngọt đậu đỏ tới cho ta, ta ăn xong rồi suy nghĩ thêm một chút.”

Triệu Thập mắt mát đi lấy bánh ngọt, chợt nghe phía sau Triệu Thất hỏi: “Ồ, chân của người làm sao vậy?”

“Không, không có gì, mấy ngày trước... Luyện võ bị thương.” Triệu Thập nhỏ giọng nói.

“Ồ.” Triệu Thất thuận miệng đáp, “Người què, người lấy đồ uống cho ta nữa.”

Triệu Thập siết chặt hai tay thành nắm đấm, cậu quay lưng thở hắt ra, mới cầm lấy cái đĩa nhỏ, bưng một ấm trà Xuân Hoa qua.

Triệu Thất ăn mấy khối bánh ngọt, tu miêng ấm uống nước trà, cuối cùng ý do vị tấn liếm đầu ngón tay.

“Thất ca, chuyện hôm nay, lão gia sợ là sẽ sớm biết.”

Triệu Thất ừ một tiếng.

“Thế nhưng chữ phía sau người...”

Triệu Thất lúc tỉnh lại phát hiện y phục của mình đã được đổi xưa, liền biết Triệu Thập và Nhạc Thính Tùng nhất định đã nhìn thấy những chữ kia, lập tức đen mặt hỏi: “Người có thể đi rồi chứ?”

Triệu Thập bị làm khó dễ cắn môi: “Ta... Ta chỉ có thể thử một lần.”

Triệu Thất đưa tay lục lợi một hồi, mở áo cách đầu giường ra, lấy một cái bình nhỏ quơ quơ trước mặt Triệu Thập.

“Đây là Ngọc Sinh Tân.” Hắn hơi hột nói, “Người xem một chút, nếu thực sự hết cách, thì cắt khối thịt kia đi.”

Triệu Thập nghe vậy run lên, nhìn lại Triệu Thất, hắn đã nằm trên giường, hai tay gối đầu nhìn nóc giường, vẻ mặt không sao cả.

Thống khổ, phần nộ, đau lòng... Các loại tâm tình khuấy động, Triệu Thập kiềm nén không được tình cảm trong lòng, cậu muốn ôm Triệu Thất, thế nhưng cuối cùng lại chỉ dám cắn thận bất chèo áo, giọng nức nở: “Thất ca... Lần này thực sự là, thực sự là làm khổ người...”

Triệu Thất kinh ngạc liếc mắt nhìn cậu: “Này tính là cái gì, không phải chỉ để người ta cởi quần áo vẽ hai bức tranh thôi sao? Lúc thường ta bị các người chọc ghẹo không ít, tiểu tử người lần đầu thiếu chút nữa còn tiểu bên trong ta, đó mới là khổ đấy. Được rồi được rồi, đừng ở chỗ này làm vẻ mặt đưa đám nữa, gọi Nhạc Thính Tùng vào cho ta.”

Triệu Thập trên mặt phát sốt, nội tâm lại là một mảnh lạnh lẽo.

Cậu không cầu Triệu Thất yêu thích cậu, bình thường đối với cậu muốn gì được đó, chỉ mong hắn không ghét mình. Nhưng bây giờ cậu mới hiểu được, trong mắt người này mình chẳng là cái thá gì cả, chẳng khác gì những người từng bắt nạt hắn kia, thậm chí còn không bằng một người hắn mới quen nửa tháng..

“Được rồi, Thất ca, người nghỉ ngơi thật tốt.” Triệu Thập cúi đầu lui ra ngoài, Nhạc Thính Tùng canh giữ bên ngoài không kịp chờ mà chạy vào. Triệu Thập nhìn thấy Triệu Thất bé ngoan bị người này ôm vào trong ngực, cậu nhẹ nhàng rũ mắt, che đậy sát ý bên trong.

23. Chương 23

“Giờ có thoải mái không?” Nhạc Thính Tùng vỗ nhẹ lưng Triệu Thất, dùng nội lực làm tan đi vết bầm trên người hắn.

Triệu Thất nằm trong lòng ngực y giật giật, dán vào nhau, tiếng tim đập trầm ổn ở ngay bên tai, hắn nghe có chút buồn ngủ, nhỏ giọng ậm ừ một câu, cậu được cậu không nói: “... Sao người trở lại?”

“Ta vừa đi liền thấy nhớ người, cho nên cố làm nhanh hơn một chút, sớm xong sớm về.” Nhạc Thính Tùng giải thích, “Người bị bắt đi đã tròn một ngày. Ta vừa về liền phát hiện người không còn ở đó, liền mượn người của sư môn, cuối cùng mới tìm được người.”

Triệu Thất xì cười một tiếng: “Còn không thấy ngại sao, lúc người đến bọn họ đang chuẩn bị thả ta đi rồi. Trễ nửa khắc nữa, ta liền tự mình đi về.”

“Ta...” Nhạc Thính Tùng đỏ mặt.

“Ha ha, đùa người đấy, nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên ta được người cứu.” Triệu Thất cười nói, “Nhạc thiếu hiệp, ta nên báo đáp thế nào bây giờ?”

Nhạc Thính Tùng không hề trả lời. Y do dự một hồi tử, ấp a ấp úng nói: “Ta, lúc trước ta tới Noãn Hương Các tìm người, nhìn thấy một chuyện.”

“Ồ.” Triệu Thất mơ hồ đoán ra y muốn nói gì, lập tức bất động thanh sắc đáp một tiếng.

“Hoá ra... Triệu Cửu làm với người, cũng là chuyện như vậy...” Nhạc Thính Tùng buồn bực, rồi lại tức giận bất bình nói: “Người tình nguyện sao? Hay là Triệu huynh ép buộc người? Hắn làm sao có thể đối xử với người như vậy?”

“Cái này mà... Há.” Triệu Thất lười biếng nói, “Ta là nô tài Triệu gia, làm sao xử lý đương nhiên là do chủ nhân sắp đặt. Còn nữa, có tiền có quyền thì chơi người khác, không tiền không quyền bị người khác chơi, trên đời này ở đâu không có cái lý này?”

“Người...” Nhạc Thính Tùng muốn phản bác, nhưng y cũng không có bao nhiêu từng trải, càng không thể nói ra đạo lý lớn gì, cuối cùng chỉ có thể như đứa trẻ hờn giận nói, “Nhưng ta không muốn, Triệu Vũ Thành nếu lại đối người như vậy, ta —— ta liền mang người đi!”

Triệu Thất biến sắc, đang muốn che miệng Nhạc Thính Tùng, đột nhiên một tia sáng trắng như tuyết xẹt qua, một thanh đoản kiếm kiếm từ trên đám xuống, đâm vào bả vai Nhạc Thính Tùng!

Nhạc Thính Tùng sắc mặt không thay đổi, ôm Triệu Thất lướt ra mấy trượng. Bên tai Triệu Thất chỉ nghe thấy roẹt một tiếng, sau khi đứng vững lại nhìn thấy Nhạc Thính Tùng xoay người nghênh địch, hắn mới phát hiện sau lưng người này bị cắt một vết lớn.

Hồi tưởng lại một màn vừa rồi, thần sắc Triệu Thất có chút phức tạp. Kỳ thực Nhạc Thính Tùng không cần mạo hiểm, nếu không phải quân người bên cạnh, tuyệt đối y có thể toàn thân trở ra, thế nhưng...

Không kịp suy nghĩ, hai người đã giao thủ.

Người đến mặc một thân xám tro, mang mặt nạ màu đen, cả người nhanh như chớp giạt, mau lẹ không hề có tiếng động. Mà chiêu thức của Nhạc Thính Tùng lại thẳng thắn thoải mái, tuy rằng nhìn rất chậm, thế nhưng mỗi chiêu đều có thể phản kháng, tuy tuổi còn nhỏ lại có phong độ của một tông sư.

“Lão gia nhà ta có lòng tốt lưu người, người lại cố vũ nô tài trong phủ trốn đi, đây là cái đạo làm khách gì?” Người áo xám mở miệng chất vấn.

Nhạc Thính Tùng lại tức giận nói: “Người vẫn luôn đi theo hắn, mắt thấy hắn bị người khác dẫn vật, nở lòng sao? Các người đối với hắn không tốt, chẳng lẽ còn muốn người khác khen.”

“Nở lòng? Ha!” Người áo xám phát ra một tiếng cười thâm như vui như buồn. Bỗng nhiên phát lực, tốc độ nhanh hơn ba phần.

Nhạc Thính Tùng không dám thất lễ, ngưng thần đối mặt. Hai người đều ngại trong phòng chật hẹp không triển khai được, không lâu sau liền từ trong phòng đánh ra bên ngoài.

Triệu Thất không nhìn ra thế võ môn phái gì, chỉ dám co lại trên giường, thấy bọn họ đi ra ngoài, liền chạy đến cạnh cửa ngó dáo dác. Nhưng lúc này sắc trời đã tối, hắn cũng nhìn không rõ, chỉ có thể nghe binh binh keng keng một trận vang rền. Bỗng nhiên một trận kinh phong kéo tới, khuấy động bốn phía, Triệu Thất liền lùi mấy bước, mắt mờ mịt.

“A a!”

Trong bóng tối truyền đến một tiếng gào đau đớn.

Triệu Thất quỳnh lên, thật vất vả mới mở được mắt ra, bão cát đã ngừng, bốn phía vắng lặng không có lấy một tiếng động, chỉ có Nhạc Thính Tùng thần sắc phức tạp đi vào.

“Hắn đi.” Nhạc Thính Tùng nói.

Triệu Thất nhìn thấy trên người y có một ít huyết, có chút phạm vụng, chậm rãi ngồi trên ghế: “Hắn bị thương? Sẽ không chết chứ...”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu: “Không nghiêm trọng như thế, nằm mười ngày nửa tháng, đại khái có thể xuống giường đi lại.”

Triệu Thất nghe, yên lòng, lập tức mặt mày hớn hở nói: “Đó là một gã đáng ghét, nằm càng tốt. Người bị thương? Ta giúp người xem.”

“Thương nhỏ thôi, ta luyện nội công tâm pháp, khi bị thương khôi phục nhanh hơn so với người bình thường, giờ cũng sắp khỏi rồi.” Nhạc Thính Tùng vừa nói vừa cởi quần áo ra. Triệu Thất nhìn lên, trên người y có một vài vết thương do kiếm gây ra, vết sau lưng kia dài nhất, nhưng không ngờ đã chậm rãi kết vảy ——, quả thực là tài năng như thần.

Triệu Thất than thở liên tục, hai tay ở trên người y sờ tới sờ lui.

Nhạc Thính Tùng nắm bàn tay làm loạn của hắn, cau mày nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã phát hiện bên cạnh người có người theo sát, thế nhưng người bị người bắt đi, tại sao gã không cứu người?”

“Hắn hận chết ta rồi, không bỏ đá xuống giếng là may, e rằng hắn còn cảm thấy rất sướng khoái đấy.” Triệu Thất nói xong, kỳ quái nhìn y một cái, “Ồ, người đây là đang tức?”

“Dĩ nhiên tức giận, ta không chịu nổi người bị người khác bắt nạt!” Nhạc Thính Tùng trả lời như chặt đinh chém sắt, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, coi như là bắt nạt, cũng chỉ có thể bị một mình ta bắt nạt thôi.

Triệu Thất nghe vậy ngẩn ra, đẩy mắt một vết lưu quang lóe lên rồi biến mất, rất nhanh liền khôi phục bộ dáng bại hoại thường ngày, chênh chếch mà nhìn y: “Ha, nói cứ như người chưa từng bắt nạt ta ấy.”

“Sao có thể giống nhau?” Nhạc Thính Tùng thở phì phò, “Ta chưa từng bắt nạt người như vậy.”

“Ồ nha, hoá ra người muốn bắt nạt ta như vậy nha...” Triệu Thất tựa tiểu phi tiểu. Ánh mắt hắn lúc này so với lúc thường không giống nhau, như một cái chớp hồ điệp, đùa đến mức Nhạc Thính Tùng chỉ muốn bắt được đôi cánh kia

“Ta, ta...” Trong đầu y biến thành một đồng hồ dán, căn bản đã quên mình muốn nói gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn trên mặt Triệu Thất từ từ nở rộ một nụ cười đẹp mắt, chậm rãi giải mở vạt áo của mình.

“Ai nha, thiếu hiệp trước có ân cứu mạng, sau liền vì ta mà tức giận, tiểu nhân không có gì báo đáp, vậy phải làm sao bây giờ?” Triệu Thất ngoẹo cổ, giống như rất khổ não mà nhìn y, khóe miệng vẫn nhếch lên, “Hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là cầu thiếu hiệp chăm sóc, khi dễ ức hiếp ta một chút.”

24. Chương 24

Nhạc Thính Tùng thoải mái thở dài, mắt không chớp nhìn Triệu Thất quỳ trước mặt mình.

Triệu Thất đang cố gắng ngậm nút tính cụ của y, nghiêng đầu, dùng lưỡi liếm láp trên dưới thứ trắng kia.

“Quả nhiên rất lớn, căn bản ngậm không hết...” Triệu Thất phun ra toàn bộ nam căn bành trưởng dữ dội ra, oán hận nói.

Nước miếng của hắn không kịp nuốt, ứ đọng mà chảy xuống ngực, lưu lại một đạo tia sáng âm loạn. Nhạc Thính Tùng không nhịn được duỗi tay, nhẹ nhàng nắm đầu ngực chuẩn bị dính nước ẩm ướt.

“Miệng phải liếm cho ngài, ngực còn bị ngài nắm... A, thiếu hiệp thật là biết bắt nạt người.” Triệu Thất ưỡn ngực, chủ động kéo tay Nhạc Thính Tùng, đặt tới một bên bị lạnh nhạt, “Thiếu hiệp cũng không thể nhất bên trọng nhất bên khinh, phải thay nơi này của tiểu nhân giữ gìn lẽ phải nha.”

Nhạc Thính Tùng bị hành động này làm cho động tình, y hơi suy nghĩ, nội lực ở trong người tự nhiên vận hành, không còn là thủy triều áp chế tình, mà là tình quan kiên cố.

Lập tức, thứ đã lớn đến mức hù người lại lớn hơn một vòng.

Kỳ thực bằng nội công của y, nếu như muốn tận lực kiên cố tinh quan, mỗi ngày không ngừng đều không có vấn đề. Lần trước bởi vì quá quá khích động, lại là lần đầu tiên, không khỏi thiếu kinh nghiệm, cho nên bắn tinh sớm. Nhưng sau này, vì tìm kiếm Triệu Thất, y ở Noãn Hương Các ẩn núp nửa ngày, mở rộng không ít tầm mắt, mơ hồ cũng biết thời gian càng dài càng có thể hưởng thụ.

Nhưng thứ này vừa trưởng lớn, Triệu Thất lại đau khổ.

“Kỳ quái, tại sao lại trở nên lớn...” Triệu Thất bây giờ căn bản nuốt không nổi, chỉ có thể dùng đầu lưỡi liếm liếm chà chà vang vọng. Qua một trận, đầu lưỡi hắn cũng tê, cự vật trước mắt vẫn cứng như ban đầu, căn bản không nhìn ra dấu hiệu sắp phát tiết.

Triệu Thất không khỏi ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn đồ vật kia, lấy ngón tay điểm điểm đầu cột thô to, giận tiếng nói: “Kể sơ ba ngày không gặp, người tiến bộ không nhỏ nha.”

“Nó... Được người liếm rất thoải mái.” Trong giọng nói của Nhạc Thính Tùng xen lẫn một tia bất ổn.

“Hừ, hiện tại sẽ để nó thoải mái hơn.”

Triệu Thất đẩy ngã Nhạc Thính Tùng lên giường, từ trong áo cách lấy ra một hộp dầu cao nhỏ, thoa khắp ngón tay, để Nhạc Thính Tùng thăm dò hậu đình của mình.

“Người nơi này nhỏ như vậy.” Nhạc Thính Tùng nắm lấy tay hắn, lo lắng hỏi, “Như vậy có đau không?”

Triệu Thất cười, di chuyển ngón tay, thở hổn hển liếm láp môi Nhạc Thính Tùng: “Không đau, trái lại ngứa cực kì. Chờ lát nữa còn muốn mượn bảo khí của thiếu hiệp dùng một lát, để tiểu nhân dùng dùng ngứa đây.”

Triệu Thất nhìn thấy vật của Nhạc Thính Tùng rất lớn, bởi vậy tự mình đâm nhiều lần chuẩn bị một hồi. Thế nhưng dù như vậy, lúc chân chính để y đi vào, hắn vẫn không khỏi nhăn mặt.

“Người có phải thuộc họ lừa không, tại sao cứ như con lừa thế.” Triệu Thất mắng một câu, mồ hôi lạnh đều chảy ròng ròng. Vì lấy thể chủ động, hắn mở rộng chân cười trên người Nhạc Thính Tùng, nhưng mà lâu rồi chưa từng chứa đựng vật lớn như thế, động tác không khỏi có chút lúng lẫm. Nỗ lực nửa ngày, phía dưới phòng căng đau muốn chết, cúi đầu lại phát hiện mình mới chỉ nuốt vào cái đầu, không khỏi muốn nổi trống lui quân.

Nhạc Thính Tùng mới vừa nếm trải tư vị mất hồn, chỉ cảm thấy mình đang tiến vào một chỗ cực kỳ ẩm áp lại mềm non mượt mà, còn đang muốn thẳng tiến vào bên trong, lại thấy Triệu Thất nói trở mặt liền trở mặt, phiền phiền nhiễu nhiễu mà buông xuống, không làm nữa.

“Không phải người nói muốn để ta bắt nạt người sao?”

Triệu Thất chỉ cảm thấy bên hông mình căng cứng, lại bị hai cánh tay như sắt cứng của Nhạc Thính Tùng vững vàng khóa lại, trong lòng không ngừng kêu khổ, lại nghe y nói: “Eo của người sao lại nhỏ như vậy, hai tay ta cũng sắp nắm vừa.”

“A... Chậm, chậm một chút...”

Triệu Thất chỉ cảm thấy bản thân mình dưới sự khống chế của Nhạc Thính Tùng mà từ từ chìm xuống, đồ vật lớn vô cùng kia đang bị mình từng chút từng chút nhét vào cơ thể, sợ đến mức không dám thở mạnh. Hắn sợ bị chọc cho thủng ruột, chỉ có thể mở miệng nhỏ hít hơi, nỗ lực thả lỏng.

Lúc mờ Triệu Thát rót cục tiếp xúc đến da thịt của Nhạc Thính Tùng, hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Nhạc Thính Tùng là cảm thấy cực kỳ thoải mái, mà Triệu Thát lại cảm thấy mình đang bị đóng chặt trên người người khác, ngay cả động dẩy một chút cũng không dám.

Nhạc Thính Tùng thật sự là quá lớn, trước vẫn không cảm giác được, hiện tại toàn bộ ở trong cơ thể hắn, Triệu Thát chỉ cảm thấy tê cả da đầu. Kỳ thực giữa đường hắn đã bắt tỉnh một lần, nhưng bây giờ phía dưới vẫn đứng thẳng như cũ. Mặt khác, hậu đình ngấm vào đồ vật kia bắt đầu không vừa lòng, không chịu cô đơn mà khai đóng lại.

Đúng lúc này, Nhạc Thính Tùng nhúc nhích eo. Hai người lại đồng thời hít vào một hơi.

“Hoá ra việc này cũng thư thái như vậy, chẳng trách nhiều người thích đến thế.”

Nhạc Thính Tùng nói thầm, mở mắt, phần eo bỗng nhiên phát lực!

“Trước tiên, dừng... A a! Dừng nhanh như vậy, bụng, bụng cũng sắp bị đâm xuyên rồi!”

Eo Triệu Thát bị Nhạc Thính Tùng nắm chặt, nửa người trên không trung, không thể động dẩy chút nào, liền không gắng sức nữa, chỉ có thể bị động thừa nhận phía dưới vừa nặng vừa nhanh đỉnh lộng. Mà Nhạc Thính Tùng lần đầu nếm món ăn ngon, lại thấy thần sắc Triệu Thát không giống thống khổ, trái lại mang theo một chút vui thích, y liền không biết thoả mãn, nội lực duy trì, cũng không biết ra sức gây rối bao lâu.

Triệu Thát vừa bắt đầu cong mắng Nhạc Thính Tùng là con lừa ngu ngốc mang hồn người sống, sau đó liền biến thành liên tiếp xin tha. Lại qua một quãng thời gian, xin tha cũng không xin nữa, Nhạc Thính Tùng chỉ nhìn thấy hắn mở miệng xoa bụng, giống như muốn cách lớp da bụng xác định hình dáng vật kia.

Thấy tình hình này, Nhạc Thính Tùng không khỏi càng thêm kích động. Triệu Thát nguyên bản cũng đã bắt kham chịu đựng, lúc này động tác phía dưới lần thứ hai tăng nhanh, trực tiếp miễn cưỡng bị xuyên đến bắn một lần.

Dưới sự tập kích mãnh liệt của khoái cảm, ý thức vốn mơ hồ của Triệu Thát rốt cục tan nát, hai mắt mở to nhưng lại không có tiêu cự, mông lung không biết đã phiêu đến nơi nào, chỉ biết phóng đảng mà xoay eo bày mông, đón ý hùa theo nhịp ra vào của Nhạc Thính Tùng.

“A... Thật là lợi hại, A Thát bị chịch đến thật thoải mái... Bên trong, bên trong đều bị Tùng ca ca làm xuyên, ha... A Thát thích nhất đại đồ vật của ca ca, a, A Thát là nô lệ của ca ca, mỗi ngày đều cầu ca ca phát tỉnh uống... Ừ, hảo ca ca, làm đau ta nữa đi...” Hắn lung ta lung tung mà kêu, âm điệu có chút kỳ quái, giống như theo thói quen gọi ra lúc thần trí hỗn loạn.

Sợ rằng bất kỳ nam nhân nào ở trên giường nghe được mấy câu này, đều sẽ không nhịn được mà chịch chết mỹ nhân miệng đầy lời dâm này. Nhưng Nhạc Thính Tùng nghe xong lại nhú mày, trực giác y không thích, liền khó khăn rút mình ra, để Triệu Thát nằm ngang, nhẹ nhàng vỗ mặt của hắn.

“Hả?” Triệu Thát mơ mơ màng màng mở mắt ra, “Sao lại lấy ra?”

Nhạc Thính Tùng cúi sát mặt hắn, sờ mặt của mình: “Ta nhỏ hơn ngươi.”

“Ừ.” Triệu Thát phục hồi tinh thần, cười khúc khích, ngẩng đầu hôn nhẹ gò má của y, “Dưa ngọt, ở trên giường làm cho người khác gọi ngươi là ca ca mới là lợi hại đấy.”

“Ta mới lưu lại...” Nhạc Thính Tùng thấy hắn khôi phục thần trí, âm thầm thở một hơi, lăm bằm một câu, cứ như vậy nằm trên người hắn, lại hôn lên vết tím bầm bị người ta bầm, liếm láp.

Nhưng lúc y định lật Triệu Thát lại, Triệu Thát lại uốn éo uốn éo, không cho y xem phía sau của mình.

“Một lần chơi xong liền không có ý tứ, thiếu hiệp, còn dư lại sau này hãy nói mà.”

Nhạc Thính Tùng mơ hồ hiểu được, biết hắn không muốn bị người ta nhìn thấy vết chữ trên mông, nhẹ nhàng cà cà hắn, dịu dàng nói: “Ta muốn hôn ngươi... Từ khi nhìn thấy ngươi, ta cũng không biết mình bị làm sao nữa, vốn cảm thấy được nhìn thấy ngươi rất vui. Thế nhưng sau đó nhìn thế nào cũng không đủ, lại muốn ôm ngươi... Ta chưa bao giờ trải qua cảm giác này, làm thế nào cũng không cảm thấy thoả mãn, chỉ muốn càng gần gũi ngươi — ta muốn hôn ngươi, toàn thân đều hôn một lần, có thể chứ?”

Triệu Thất nháy mắt mấy cái. Thiếu niên trước mắt nói mấy lời gian dân như vậy ở trên giường, thể nhưng thần sắc lại cực kỳ nghiêm túc, câu chữ phảng phất phát ra từ phế phủ. Khuôn mặt anh tuần ứng hồng, lại có chút ngượng ngùng mong mỏi, một đôi mắt sáng như sao, mà ánh mắt so với dòng suối trong càng thêm thanh khiết, tràn đầy hình bóng phản chiếu của mình.

Mặt hắn bỗng nhiên đỏ rần, tim đập đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, không tự chủ được né tránh ánh mắt của đối phương, ấp úng nói: “Người... Muốn hôn thì hôn đi, hỏi ta làm cái gì...”

Hắn bị động lật lại, đôi môi mềm mại mà nóng rực rơi trên vai hắn, trên lưng, một đường trượt xuống, mãi đến tận ——

“A... A, dừng, dừng liếm nơi đó...” Triệu Thất tuy rằng nói như vậy, thể nhưng lại không có một chút động tác phản kháng nào, chỉ mềm nhũn nằm trên giường, như con mèo nhỏ bị vuốt ve thoải mái, phát ra mấy tiếng rầm rì hài lòng, một bên còn như mừng như giận, nửa thật nửa giả oán trách: “Làm sao, làm sao ngay cả nơi này cũng bị hôn, ừ... Toàn thân đều bị bắt nạt, ai, Nhạc thiếu hiệp cũng thật là nói là làm nha...”

Nhạc Thính Tùng đã hôn đến mất cá chân hắn, nghe hắn nói như vậy, liền đem người xách qua, nghiêm mặt nói: “Người gọi ta là Thính Tùng là được, danh tự này là ta tự đặt. Ta còn có một cái tên, nhất định phải để sau này mới có thể sử dụng, thời điểm đó sẽ nói cho người biết.”

Triệu Thất nghe vậy hơi ngưng lại, suy nghĩ một chút, hỏi: “Tự đặt à, vậy người không thể cho mình đặt tên trước?”

Nhạc Thính Tùng đỏ mặt, xấu hổ nói: “Không nói cho người.”

Triệu Thất bắt đầu cười ha hả: “Nhất định gọi là Tiểu Ngốc, khi còn bé nhất định người còn ngốc hơn cả bây giờ, á há há!”

Nhạc Thính Tùng không nói tiếng nào, tách chân Triệu Thất ra, một lần nữa vùi vào, động tác oán hận.

“A, ân...” Triệu Thất phối hợp dùng chân cuốn lấy eo Nhạc Thính Tùng, bị đâm đến run rẩy, trong miệng còn đang cười nhạo y, “Tiểu Ngốc, ha ha, a! Nhẹ chút, nhẹ chút... Dừng bắt nạt ta... Van người, Thính Tùng...”

Đêm vẫn còn dài, cảnh xuân vô tận.

Trời đông giá rét đã qua, trong góc nhỏ, một đóa hoa nhô đầu ra, mặc dù giữa gió bắc bị thổi đến hoa rơi lá rụng, nó vẫn lặng yên nở rộ giữa đêm xuân ấm áp

25. Chương 25

Ngày hôm sau, lúc Nhạc Thính Tùng mở mắt ra, Triệu Thất đang nằm trong ngực y, lỗ tai dán chặt lồng ngực, thần tình an ổn mà ngủ. Làn da lộ ra ngoài có không ít dấu bầm hồng hồng xanh xanh, nhắc nhở Nhạc Thính Tùng nhớ tới cử chỉ vong tình đêm qua, không khỏi thấy ngượng ngùng.

Nhưng mà, Triệu Thất như vậy y cực kỳ yêu thích. Đặc biệt là khi bị đâm lộn đến mức chỉ biết gọi tên mình, chỉ cần tốc độ chậm hơn một chút, hắn liền sẽ tự lay động vòng eo, chủ động muốn đến hôn y.

Nếu như lần sau hắn lại phạm lỗi, cứ như vậy trừng phạt hắn đi! Nhạc Thính Tùng nghĩ. Trước hết mãnh liệt xuyên vào một trận, sau đó rút hết ra, mãi đến tận khi hắn khóc lóc xin tha thì để hắn tự mình đến.

Đúng rồi, trong cơ thể hắn còn có một nơi, chỉ cần hơi cọ một chút toàn thân liền run rẩy không ngừng, nếu như nắm hai hạt trước ngực, sẽ chậm chậm làm phiền nơi đó...

Nhạc Thính Tùng nháy mắt nghĩ ra vài biện pháp, chỉ hận Triệu Thất còn đang ngủ, không thể nhanh chóng gây rối để mình thực hiện kế hoạch trừng phạt mới. Cứ tưởng tượng một hồi, ‘Tiểu Thính Tùng’ đã bắt đầu ngồng đầu dậy, nhưng thấy Triệu Thất thực sự mệt đến ngất ngư, y liền vận công áp chế xuống.

Động tác nhẹ nhàng lật hẳn qua, vẻ mặt Nhạc Thính Tùng khó coi mà nhìn chăm chú vào mông Triệu Thất.

Mông Triệu Thất vẫn rất dễ nhìn, vểnh cao trơn láng, xúc cảm non mềm như phấn hà nổi trên mặt nước, da trắng như củ ấu thoát xác, hôm qua y đã lấy ngón tay và môi lưỡi tỉ mỉ mà thăm dò qua. Nhưng mà, tuy rằng bình thường không thấy được gì, nhưng nếu tách hai cánh mông ra, sẽ thấy trên cánh mông bên phải xuất hiện một hàng chữ nhỏ do bị người ta dùng thuốc màu viết lên.

“Năm Bính Thân tháng Canh Dần ngày Quý Tị, Triệu Thất nợ Lưu Thanh.” Càng khiến người ta khó dễ dàng tha thứ chính là hai chữ “Lưu Thanh” cuối cùng kia, dám tiếp cận hậu đình đã sừng tấy vô hạn.

Nhạc Thính Tùng mím môi, vươn mình xuống giường, tìm một cái khăn mặt, dính nước rồi, động tác nhẹ nhàng lau chùi khối da thịt mềm mại này.

“Đây là son màu do Lưu Thanh của Noãn Hương Các đặc chế, nước rửa không sạch, dao rạch không đi. Người làm như vậy không có tác dụng gì đâu.” Triệu Thập xuất hiện ở cửa, che ống tay áo, hờ hững nhìn y.

Nhạc Thính Tùng nhanh chóng che ch Triệu Thất, cau mày hỏi: “Người có biện pháp tẩy đi không?”

“Ta nghĩ đến một biện pháp, có tám phần mười thành công.” Triệu Thập nói.

Vì biện pháp này, đêm qua cậu trắng đêm không ngủ, tìm kiếm sách cổ điển tích khắp nơi, dưới ánh nến cẩn thận xem xét. Thế nhưng vất vả lắm mới tìm ra cách, hứng thú bưng bưng chạy tới, lại thấy Triệu Thất mới vừa theo người chơi một buổi tối, trên người tràn đầy dấu vết sau khi tận tình, bị người chịch đến mê man tới giờ vẫn chưa tỉnh.

Nhạc Thính Tùng giống như không phát cậu có điểm gì khác thường, chỉ vui vẻ nói: “Tốt quá rồi, Triệu Thất rất để ý mấy vhw này, ngày hôm qua vừa bắt đầu cũng không muốn để ta xem phía sau hẳn nữa.”

Dưới ống tay áo, móng tay Triệu Thập đâm vào lòng bàn tay, máu tươi một giọt tích vào tay áo, dường như cậu chưa phát hiện, thần sắc như thường nói: “Nếu như thế, tẩy chữ viết phải làm càng nhanh càng tốt. Ta trở về chuẩn bị, đêm nay có thể bắt đầu... Đúng rồi, người để Thất ca sau bữa cơm chiều uống nhiều nước một chút, không thì sợ rằng huynh ấy sẽ khổ.”

Có lẽ là thể lực tiêu hao quá mức nghiêm trọng, cũng có thể là đắm chìm trong giấc mộng an toàn ấm áp không muốn tỉnh lại. Khi Triệu Thất mở mắt ra, mặt trời đã ngả về tây.

Nhạc Thính Tùng trông coi bên cạnh chăm chú nhìn hẳn, thấy hẳn tỉnh lại, liền lộ ra nụ cười vui mừng. Triệu Thất hơi đỏ mặt. Hai người trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì, người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, lại phảng phất như hiểu thấu, hai trái tim đồng thời đập nhanh hơn một chút.

“Người... tại sao người không gọi ta dậy?” Triệu Thất hỏi.

Nhạc Thính Tùng nhìn một bên ngoài: “A nha, đã trễ thế này.” Y gãi đầu một cái, ngượng ngùng nói: “Ta vốn định chờ một lát, thấy người ngủ ngon quá nên không nhẫn tâm gọi người.”

Triệu Thất thở dài: “Còn nói người ở lại, liền ở đây gốc ngồi, một ngày không làm gì phí phạm quá đi.”

“Ta thích xem bộ dáng người ngủ.” Nhạc Thính Tùng nghiêm túc nói, “Nhìn bao lâu cũng không đủ.”

Triệu Thất không nhịn được niết mặt y: “Dưa gốc ơi, giỏi dùng lời ngon tiếng ngọt đấy, về sau đi ra ngoài dùng chiêu này, còn không biết sẽ lừa biết bao nhiêu tiểu cô nương đâu.”

“Ta nói thật mà.” Nhạc Thính Tùng bắt mẫn tránh khỏi hẳn tay, lại bổ sung, “Lời này ta cũng chỉ nói với người thôi.”

Dáng vẻ nghiêm túc thanh minh thực sự rất đáng yêu, Triệu Thất không nhịn được hôn lên mắt y một cái.

Nhạc Thính Tùng kể hết chuyện Triệu Thập đã nói cho hẳn nghe, Triệu Thất thở phào nhẹ nhõm. Hai người liền XXX một trận, đợi đến khi mặt trời lặn về tây, đèn lồng thấp lên rực rỡ, hai người dùng xong cơm tối, Triệu Thập mới ôm một cái rượu đi vào.

“Thất ca, người uống bao nhiêu nước rồi?”

Cậu vừa vào cửa, liền không kịp chờ mà hỏi ngay

Triệu Thất suy nghĩ một chút: “àhi bình, đủ chưa?”

“Không đủ.” Triệu Thập lắc đầu một cái, lại để cho Triệu Thất uống thêm mấy bình, cuối cùng uống đến mức bụng no tròn vo mới để cho hắn ngừng lại, giải thích: “Lát nữa người ra nhiều mồ hôi, nếu lượng nước trong cơ thể không đủ, sợ là sẽ rất khó chịu.” Rồi lại nói với Nhạc Thính Tùng: “Nhạc thiếu hiệp, lúc ta tẩy chữ cho Thất ca, người có thể tránh ra ngoài không?”

Nhạc Thính Tùng nói: “Ta không quấy rầy người còn giúp người một tay, ở lại được không?”

Triệu Thập nhìn về phía Triệu Thất, Triệu Thất suy nghĩ một chút, nói: “Cho hắn ở đây đi, ta cũng an tâm hơn.”

Triệu Thập hít khí, không kiên trì nữa, nở nụ cười: “Được rồi.”

Cậu lấy đồ trong rương ra: Mấy cây nến, một bó huân hương, còn có mấy công cụ linh tinh.

“Thuốc màu Lưu Thanh làm ra là để làm ký hiệu cho kỹ nữ ở Noãn Hương Các, không dễ tẩy đi, nhưng nếu bị nóng sẽ làm bong ra một chút.” Triệu Thập lấy ra huân hương an thần, lại cầm tới một cây nến, giới thiệu, “Trong sáp dầu này có thêm thuốc bột ta làm, có thể dính lấy thuốc màu, gỡ lớp sáp ra, chữ viết sẽ nhạt đi một chút. Làm như thế nhiều lần là được.”

Triệu Thất thở một hơi: “Ta còn tưởng rằng người lấy cây nến muốn nướng ta lên chứ, không phải là tốt rồi, đến đây đi.” nói xong, hắn cởi tiết khó, vén áo bào lên, nằm nhoài trên giường chống hông lên trời.

Con người Triệu Thập tối sầm. Trên da thịt trắng nõn dày kín vết hôn và dấu răng, kéo dài tới tận trong đùi, mà kẻ mang theo một thân dấu vết dâm loạn ấy lại không thấy xấu hổ chút nào, lúc này còn dùng tay sờ soạng phía sau, nỗ lực tách hai cánh hông ra.

“Như vậy được không?” Hắn nghiêng đầu hỏi.

“A, còn thiếu một chút, ta giúp người.” Nhạc Thính Tùng nói.

Sau đó, Triệu Thập liền thấy một đôi tay chường mắt xuất hiện, giúp hắn mở toàn bộ nơi bí ẩn ra.

“Được, được.” Triệu Thập khàn giọng nói. Châm nến một lát đã có giọt sáp nhỏ xuống, cậu khẽ nghiêng, chuẩn xác nhỏ lên da để nhạy cảm.

“Ôi ôi ôi!” Triệu Thất thét lên kinh hãi, cả người co rụt lại, “Nóng quá!”

“Ta đã thử trên tay mình trước rồi, không đau như thế đâu...” Triệu Thập gây khó dễ, “Thất ca, người đừng nhúc nhích nữa, sáp dầu sắp chảy xuống rồi.”

Triệu Thất mắng: “Ngu ngốc, thử trên tay người với chỗ này của ta thì liên quan gì đến nhau! Nóng như thế, làm sao ta nhịn được!”

Hai tay Nhạc Thính Tùng đều đặt trên hông Triệu Thất, cũng đợi không được mà ấn hắn xuống, vừa đau lòng vừa sốt ruột, chỉ hận mình không có mười tám ngón tay.

Triệu Thập suy nghĩ một lát, hỏi: “Lão gia từng sau người mang cho Thất ca một cái sáp gụ, có phải để trong phòng không?”

Triệu Thất biến sắc, nửa ngày mới thấp giọng nói: “Ở dưới giường, người lôi ra đi.”

Triệu Thập tìm một hồi, liền kéo ra một cái sáp hình thù kỳ dị.

“Ha, quả nhiên ở đây. Ta nhớ Cửu ca đã nói với ta vật này dùng như thế nào...”

Tấm sáp gụ này căn bản chẳng khác mấy tấm sáp gụ bình thường là bao, nhưng khi Triệu Thất nằm sáp lên liền phát hiện ra điểm kỳ quái. Chỗ tay chân đều giấu máy móc, Triệu Thập đẩy nhẹ một cái, tứ chi của hắn liền bị còng lại. Mà chỗ hai chân cũng có cấu tạo ngầm, dùng hoạt động của hai khối đá mà thành, lúc mở ra có thể làm cho sáp gụ biến thành một chữ “nhân”. Triệu Thập sắp xếp một hồi, liền sắp thẳng hai đùi Triệu Thất, hai chân mở ra. Mặc dù bây giờ mặc quần áo tử tế, nhưng nếu vén áo bào lên, mặt sau liếc mắt một cái liền thấy rõ mồn một, mà dương cụ của Triệu Thất thì lại thuận thế rủ xuống, một độ cao rất dễ dàng thưởng thức.

Nhạc Thính Tùng dù không hiểu lắm nhưng cũng mơ hồ cảm thấy không đúng, sắc mặt trầm xuống. Triệu Thập vui mừng nói: “Thất ca thường ngày đều cùng đám Tam ca Ngũ ca và Lục ca chơi trên ghế này, lần trước Cửu ca còn nói với ta huynh ấy chơi hai hồi, quả là nhớ không lầm, không thì ta thật không biết nên ra tay thế nào đây.”

“Ê, đưa ngọc!” Triệu Thất quay đầu kêu lên, “Ta muốn ăn bánh hoa mai ở trấn Bắc, người đi mua cho ta ăn đi.”

Nhạc Thính Tùng cau mày: “Đã trễ thế này, đi đâu mua, hơn nữa...” Nói tới đây, sắc mặt y bỗng nhiên thay đổi, bước nhanh tới cửa sổ, nhìn lên trời.

“Oành ——” đoá hoa khói nổ tung trên không, một chữ ‘Thiên’ lóng lánh sáng ngời trên bầu trời phía Nam.

Về mặt Nhạc Thính Tùng nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía Triệu Thất cũng nhiều hơn mấy phần khó xử.

“Người có việc gấp à? Mau đi đi.” Triệu Thất cười hì hì nhìn y, “Cẩn thận đừng chết, ta vẫn chờ người mang bánh hoa mai về đây.”

Hắn đoán không sai, đây là khói hoa triệu tập cấp độ cao nhất của Thiên môn, chỉ trong trường hợp cực kỳ khẩn cấp mới được phép dùng. Bởi vậy, tuy Nhạc Thính Tùng rất muốn ở lại, cuối cùng cũng chỉ có thể uy hiếp Triệu Thập: “Nếu người dám bắt nạt hắn, nhất định ta sẽ không tha cho người!”

Triệu Thất giục: “Đi nhanh đi, tiểu tử này khí lực còn không bằng ta, làm sao có khả năng bắt nạt ta? Ngược lại là người ấy, ám hiệu rõ như vậy, còn không mau đi.”

Nhạc Thính Tùng gật đầu, cúi người hôn lên mặt Triệu Thất: “Chờ, ta sẽ mua bánh hoa mai về cho người.”

26. Chương 26

“Thất ca, người đi rồi, người đừng nhìn nữa.”

Triệu Thất thu hồi ánh mắt: “Ai nói ta nhìn y, ta chỉ cảm thấy hôm nay sao rất dễ nhìn.”

Triệu Thập nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, ầm một tiếng đóng cửa lại, bước chậm tới trước người Triệu Thất, ngồi xổm xuống. Liếc mắt nhìn thân thể hắn: “Thất ca, người thật không sợ lão gia trở về...”

“Mọi, nếu lão gia có thể động đến y thì đã giết y ngay từ lúc y làm ta rồi.” Triệu Thất mạn bất kinh tâm nói, “Các người không kiêng kỵ sự môn của y mà là kiêng kỵ võ công của y, còn có khả năng kiêng kỵ gốc gác của y, cho nên mới không dám động đến y.”

Triệu Thập cười một tiếng: “Thất ca, người nói không sai, người này quả thật có đặc thù. Chỉ cần thấy mầm người liền biết cây có bản lĩnh, thực sự làm tiểu đệ bội phục.”

“Thứ các người thao là cái môn của ta chứ không phải đầu óc của ta, người có đầu óc đều có thể thấy được, tại sao lại nói như thế?” Triệu Thất cười lạnh một tiếng, “Thấy mầm biết cây, ồ. Ta thấy kẻ vô dụng không đủ lông cánh như người lại dám tới, nhất định là lão gia gửi thư.”

“Thất ca cao minh.” Triệu Thập cung kính nói, “Hôm qua lão gia nhận được tin tức liền hồi âm. Hiện tại người trong phủ, chỉ có ta mới có thể tới hầu hạ được Thất ca.”

“Không sai, không thì người cũng chẳng dám làm như thế đối với ta.” Triệu Thất lắc tay chân bị cố định.

Triệu Thập thấy hắn bày ra dáng vẻ lười biếng, khiêm tốn nói: “Đúng rồi, Thất ca mới vừa ăn tinh dịch của Nhạc thiếu hiệp, hiện tại chỉ có thể oan ức người, ăn thêm của kẻ vô dụng ta đây.”

Triệu Thất thờ ơ hừ một tiếng. Triệu Thập vỗ mặt của hắn, đứng dậy vòng tới phía sau hắn, vén áo bào của hắn lên tận hông, từ hông trở xuống hoàn toàn lộ ra ngoài, lại đốt một cây nến: “Nhưng vẫn phải làm chính sự trước đã. Nếu không tẩy sạch chữ viết chỉ sợ Thất ca lại chọc giận lão gia.”

“A... A a a!”

Triệu Thất cắn răng, nhưng vẫn bị sáp nến đốt nhiên nhỏ xuống làm đau. Triệu Thập nhỏ vài giọt, miễn cưỡng trùm kín chữ viết, vừa vói tay xuống, Triệu Thất đã cứng rồi.

“Tiếp tục như vậy không thể được.” Triệu Thập lo lắng nói, “Thất ca vừa bị đau liền muốn bắn tinh, tối nay nếu không tiết chế, tinh quan không cố, thật sự sẽ nguy hiểm.”

Triệu Thất không hé răng, hần thấy Triệu Thập lật tìm trong rương đồ mang tới, sau đó lấy ra một cái tiểu hoàn bạch ngọc, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Ai nha, vòng khóa tinh này hỏng rồi.” Triệu Thập nói, đầu ngón tay nghiền lên, tiểu hoàn hóa thành ngọc phấn lả tả rơi xuống

Triệu Thất biến sắc, bởi vì cậu lại lấy ra một cây ngọc côn thon dài, so với cây trâm hoàn thì nhỏ hơn không ít, đầu khắc thành một đóa hoa mai nho nhỏ.

“Thất ca, ta không có bánh mai hoa, chỉ có thể mời người dùng trâm hoa mai này thôi.”

Triệu Thất cực kỳ ghét vật này, thế nhưng cũng chỉ có thể cố nhịn, để Triệu Thập cắm nó vào đỉnh đầu ‘Tiểu Triệu Thất’. Đâm đến sát nút, đóa hoa mai trên đầu kia liền kẹp lại quy đầu, không dễ gì gỡ ra được.

“Như vậy là tốt rồi.” Triệu Thập xoa mồ hôi trên trán, “Thất ca, nhẫn nhịn chút.”

“A —— a a!!!”

Triệu Thất bật lên trên sập gụ. Vừa rồi Triệu Thập thừa dịp hần chưa sẵn sàng, một cái liền gỡ sạch sáp nến khô đã đóng mảng!

“Ở nơi này của Thất ca thật đáng thương, đều đỏ hết lên rồi.” Triệu Thập vừa nói vừa thổi khí lên chỗ da thịt bị ngược đãi, thấy hậu đình Triệu Thất một trận khép mở, lại có vài sợi chất lỏng óng ánh từ bên trong chảy ra.

“Ôi chao, Thất ca, nơi này của người chảy nước rồi!” Triệu Thập kinh ngạc thốt lên, lấy ngón tay chấm vào, giơ đến trước mặt Triệu Thất.

Triệu Thất cười lạnh một tiếng: “Chỗ này ta còn có thể lòi ra c*t đấy, người có muốn nhìn không?”

Triệu Thập bị hần làm nghẹn họng, lau ngón tay lau lung tung lên mặt hần, lại cầm lấy cây nến nhỏ vào chỗ cũ.

Triệu Thất không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đợi đến khi Triệu Thập ngừng lại, cả người hần đều mệt lả. Liên tục nhiều lần bị dẫn vật ở cùng một chỗ, nơi đó của hần bây giờ chỉ cần thổi nhẹ cũng thấy đau rát.

Nhưng mà đau khổ còn chưa kết thúc, bởi vì Triệu Thập nói, còn có nửa chữ “Thanh” chưa tẩy sạch. Cuối cùng, cậu dùng con dao nhỏ phá nét chữ viết rồi dùng Ngọc Sinh Tân bôi lên một tầng dày.

Tuy rằng động tác Triệu Thập rất nhẹ nhàng, tốc độ cũng rất nhanh, nhưng Triệu Thất vẫn đau đến không chịu được, mồ hôi toàn thân chảy ra không ngừng, y phục trên người ướt đẫm, ngay cả lông mi cũng ướt nhẹp.

Nhưng mọi chuyện trong đêm nay mới chỉ bắt đầu.

Giúp Triệu Thất xử lý tốt vết thương, phía dưới của Triệu Thập đã cứng đến nỗi không chịu được. Lúc trước cậu đã nhịn quá lâu, mà bây giờ, cậu không muốn nhịn.

Triệu Thất vốn đang mắt nhắm mắt mở, bỗng nghe thấy Triệu Thập nói: “Ồ, Thất ca, nơi này của người còn sưng, ta giúp người bôi thuốc nhé.” Nói xong, hần cảm giác được một đồ vật lạnh lẽo nhét vào hậu đình của mình, thuốc bôi trơn mát mẻ dính vào không ít

“Người... Người!” Triệu Thất biết đó là thứ gì, không khỏi vừa kinh vừa sợ, giọng nói run run.

“Thất ca không thích à? Đây là Nhạc thiếu hiệp đưa cho người đó. Tâm ý của người ta, cũng không nên lãng phí đâu.” Triệu Thập nói, tay tăng nhanh động tác đốc ngược, cuối cùng lắc cái bình không trước mặt

Triệu Thất, thở dài nói: “Ôi chao, Thất ca, cái hang nhỏ kia của ngươi bị người chích độc ác quá, dùng một bình còn không đủ, bên trong vẫn sưng kìa, mà ngón tay của ta với không tới, không thể làm gì khác đành phải dùng thứ của ta xoa thuốc mỡ đều khắp chỗ kia cho ngươi thôi.”

Lời còn chưa dứt, tính cụt độc phát của cậu ta đã mạnh mẽ đâm vào.

“A, ừm!”

Triệu Thất vừa bắt đầu còn nhịn không được kêu vài tiếng, sau đó nhắm mắt lại, mặc cho Triệu Thập ở phía sau đâm xuyên liên tục, vẫn không nói tiếng nào.

Triệu Thập cũng không làm khó hắn, chỉ lấy ngón tay nhẹ nhàng cào miết lên bắp đùi Triệu Thất, Triệu Thất quả nhiên không chịu nổi, mông đùi xoay tới xoay lui, Triệu Thập rất thưởng thức bộ dáng này của hắn, liền thẳng lưng cầm mấy trăm cái, lúc sắp lên cao trào cũng không áp chế, dứt khoát bắn hết vào nơi sâu nhất trong thân thể Triệu Thất.

Thở hổn hển, Triệu Thập rút phân thân ra, mở cơ quan trên sập gụ, dìu Triệu Thất bò dậy.

Triệu Thất đến cử động cũng cảm thấy đau, không dám ngồi, lại không dám đi, chỉ có thể hữu khí vô lực để Triệu Thập ôm trong ngực.

“Thất ca, huynh ổn chứ?” Giọng điệu Triệu Thập cực kỳ thân thiết, “Đây mới chỉ là bắt đầu, lão gia phân phó rất nhiều chuyện phải làm đấy...”

Triệu Thất khôi phục khí lực, cắn răng đẩy cậu ta ra. Con ngươi Triệu Thập tối sầm lại, cũng không miễn cưỡng, để hắn loạng choạng đứng tại chỗ.

“Thế bắt đầu đi.” Triệu Thất cứng rắn nói, “Làm sớm xong sớm, ta còn phải đi ngủ.”

Triệu Thập cười: “Thất ca, cần ta nhắc nhở ngươi không? Đây là lão gia dặn dò, vô luận lão gia có ở đây hay không, có một số việc vẫn giống nhau.”

Triệu Thất im lặng cởi quần áo, lộ ra thân thể kín mít dấu vết tình dục. Triệu Thập chỉ mặt đất, hắn do dự một chút, hai đầu gối tách ra quỳ xuống, để hai tay ra sau lưng, chậm rãi thẳng người.

“Ừm...” Triệu Thất cắn môi, cố nén cảm giác quái dị nơi hạ thân——bởi vì tư thế quan hệ, tinh dịch vừa bị rót vào trong cơ thể liền chảy ra, thuận theo mé đùi uốn lượn chảy xuống, tích trên mặt đất.

Đây là quy củ của Triệu Vũ Thành. Triệu Thất xưa nay không cần mặt mũi, nếu phạm lỗi, chất vấn cũng chỉ như gió thoảng bên tai. Bởi vậy, gã liền ra lệnh trước hết để người bắn tinh trong cơ thể Triệu Thất, sau đó hắn phải trần trụi quỳ xuống, để tinh dịch chảy hết ra, cuối cùng tra hỏi ở thời điểm hắn xấu hổ và phần nộ nhất.

“Phía dưới của Thất ca chảy ra tinh dịch của ta, trông thật đẹp.” Triệu Thập nhìn không chớp mắt, không nhin được đưa tay xoa nắn thân thể của hắn.

Hai tay Triệu Thập rất nóng, động tác hơi cấp thiết, có lúc thậm chí còn thô bạo tàn ác. Triệu Thất không né tránh đôi tay mang lại đau đớn cho hắn, chỉ quỳ ở đó, mặc cho đối phương thô lỗ mà nắn bóp khối thân thể không lâu trước đây từng được người trần trọng hôn liêm.

“Thất ca, ngày hôm qua ngươi bị Nhạc thiếu hiệp chơi mấy lần? Có phải là một bên khóc một bên xoay, ôm lấy cổ y không tha?” Triệu Thập kề sát bên tai hắn hỏi, “Thất ca, có phải ngươi để ý y?”

Triệu Thất chẳng buồn nhắc mí mắt: “Đây là lão gia hỏi, hay là ngươi hỏi?”

Triệu Thập biến sắc, cười gượng: “Nếu là ta hỏi...”

“Ngươi? Ồ...” Triệu Thất xì khinh bỉ một tiếng, “Ngươi là cái thá gì, ta nhìn trúng ai thì liên quan gì tới ngươi, đâu đến phiên ngươi tới hỏi?”

Người trước mắt này vừa mới bị mình chích qua, phía dưới còn chảy ra tinh dịch của mình, nhưng thần sắc lúc này, lại không chút nào để mình trong mắt. Triệu Thập hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Lão gia dặn dò, ngươi phải kể rõ sự tình ngày hôm qua một phen.”

“Thì có chuyện gì, ta nợ tiền không trả, bị người ta kéo đến kỹ viện, lột sạch quần áo, vẽ vài bức đông cung, còn bị viết giấy nợ trên lưng. Á há há, giấy nợ giờ không còn.” Triệu Thất cười mỉa, “Còn cần kể cái gì sao?”

“Thất ca... Lúc những người kia sắp xếp người, người bắn mấy lần?”

“Ba lần hay sao ấy.” Triệu Thất nghiêng đầu, nhớ lại, “Cũng có thể là bốn lần, ta nhớ không rõ.”

“Thất ca, người bị người ta sỉ nhục như thế, làm sao còn có thể sung sướng đến vậy.” Triệu Thập cau mày hỏi, “Bọn chúng có thao người không?”

“Này thì không có, bọn chúng bắt quá vừa giữ vừa nắm, vừa mắng vừa chửi ta thôi.” Triệu Thất mặt bất kinh tâm nói, “Ừ, ta nhớ rồi... Mắng ta vừa dâm vừa tiện, lăng ló không chịu nổi, không biết bị bao nhiêu nam nhân đè qua, eo xoay còn dâm dặt hơn cả kỹ nữ của Noãn Hương Các.”

“Thất ca, bọn họ nói có đúng không?”

Triệu Thất liếc mắt nhìn cậu ta, bỗng nhiên cười: “Đương nhiên không đúng. Kỹ nữ cho tiền mới dâm, những năm này các người chịch ta, có cho ta bạc sao?”

Triệu Thất đáp xong một vấn đề, sắc mặt Triệu Thập liền đen đi một phần. Cuối cùng, cậu ta cũng bị giọng điệu này làm cho tức giận, lớn tiếng quát: “Hay, hay! Chúng ta đều là khách làng chơi không trả thù lao, Nhạc Thính Tùng kia cho người một bình thuốc người liền cam tâm biến thành kỹ nữ dâm tiện để y chơi?”

“Cũng không chỉ có vậy.” Triệu Thất nhớ ra cái gì, lại cười xuất thần, “Còn có bốn văn tiền, đáng tiếc hỏng rồi.”

Triệu Thập quả thực giận không nhịn nổi, đột nhiên đứng lên, đi đi lại lại vài vòng, giận dữ hỏi: “Trái tim của người làm bằng sắt sao? Những năm này ta, chúng ta đợi người thế nào, sao người không để vào mắt? Nhạc Thính Tùng kia có chỗ nào tốt, đáng giá cho người làm vậy sao?!”

“Đáng đáp y không tệ, khí lực cũng lớn, máu chốt là bảo bối phía dưới thật khiến người ta khoái hoạt. Hơn nữa...” Triệu Thất liếm môi, trở về chỗ, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo, “Ít nhất y còn coi ta là người.”

“Ta thương người yêu người như vậy, khi người chịu thương tổn, lần nào ta chẳng ngong ngóng không yên? Năm ngoái người nhiễm phong hàn, chúng ta...”

“Thương ta yêu ta?” Triệu Thất cao giọng, thần sắc có vài phần kinh ngạc, “Nêu người thật sự thương ta, tại sao lại đối xử với ta như vậy? Nếu người thật sự yêu ta, tại sao lại cùng nam nhân khác đè ta? Loại tình yêu này, miễn cho kẻ bắt tài ta đi.”

Triệu Thập bị những lời này làm cho sững sờ, há miệng như muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ âm u lắc đầu: “Ta... Lão gia... Ôi, dù vậy, ta, chúng ta vẫn dùng hết khả năng để đối tốt với người.”

Triệu Thất lạnh lùng nói: “Ha, nói cái gì mà tốt với ta, còn không phải là muốn thao ta. Mấy năm ta vừa tới, tích góp lại chút bạc liền đi mời đám Triệu Tam Triệu Ngũ uống rượu, bọn họ thừa dịp ta uống say sờ loạn, ta cũng nhịn, chỉ mong bọn họ có thể bớt làm ta mấy lần. Kết quả thì sao, lần nào Triệu Vũ Thành tìm bọn họ, bọn họ không phải thí diên thí diên chạy tới à? Còn có Triệu Cửu, á há há, lúc Triệu Cửu vừa tới, ta đối với nó tốt bao nhiêu, thế mà nó báo ta thế nào, còn không phải dâm chọc cổ họng ta, ép ta nuốt tinh dịch của nó à?”

Thở một hơi, Triệu Thất tiếp tục nói: “Còn có người. Triệu Vũ Thành lần trước gọi người, người không đi không được à? Bảo người lấy cây gỗ kia đâm ta, người không thể nhệ tay một chút sao? Lúc người rút đâm được vào trong cơ thể ta, người không thể rút đi một ít hả? Người có biết...”

Nói tới chỗ này, dường như hắn không nói được nữa, vành mắt ửng đỏ, ánh mắt như nước chảy qua gương mặt Triệu Thập, lại như nuốt lấy thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng nghiêng đầu nhắm mắt lại. Rất lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Người có biết hay, lúc ấy ta rất khó sống... Kỳ thực, kỳ thực trước kia ta rất thích người, ừ, hiện tại cũng không ghét, người giống như em trai của ta...”

Triệu Thập ngơ ngác nghe, giống như không thể tin, không kìm được thấp giọng hỏi: “Thất ca... Người nói thật sao? Người, người thật sự không ghét ta? Thật sự không thấy ta giống đàn bà, chỉ cần nhìn cũng phiền

sao?”

Triệu Thất vừa nghe giọng điệu của cậu ta, liền biết có cửa, hân mừng thầm trong lòng, trên mặt lại càng thêm thống khổ: “Tại sao ta lại cảm thấy như vậy đây? Ta vẫn muốn có một đứa em trai như người vậy, vừa nhã nhặn, vừa ngoan ngoãn, quả thực người giống hệt như trong tưởng tượng của ta, làm sao có thể như đàn bà đây? Ai dám nói người như vậy, ta giúp người đi đánh nó!”

Triệu Thập im lặng một hồi. Triệu Thất biết đến cậu ta đang dao động, cũng không hối thúc, trong lòng suy nghĩ chỉ cần qua cửa ải này, chờ qua một thời gian ngắn nhất định phải đánh con thỏ chết bầm này mới được — Triệu Vũ Thành biết chuyện mình bị lấy ra làm người mồi vẽ đông cung, chắc chắn không dễ dàng nguôi giận, nhưng bây giờ chỉ cần ổn định tiểu tử Triệu Thập, ít nhất còn có thể sống an ổn một thời gian.

“Thất ca... Xin lỗi, ta không nên đối xử với người như thế.” Quả nhiên, giọng nói của Triệu Thập đã có chút ăn năn hối hận. Cậu ta nhẹ nhàng đỡ Triệu Thất dậy, ôm ngang hân lên. Triệu Thất cho là cậu ta sẽ ném bẻ lên trên giường, không ngờ, Triệu Thập lại đi về phía sập gụ.

“Chờ đã, người...”

“Ta không nên nhẹ dạ với người như vậy, có đúng không?” Triệu Thập dịu dàng hỏi, thế nhưng động tác của cậu ta lại ngược lại hoàn toàn với ngữ khí, cũng không biết lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, cậu ấn thân thể trần truồng của Triệu Thất lên sập gụ, khởi động máy móc còn lại tay chân hân, lại mở hai chân ra hết cỡ. Luồn một ngón tay vào, quấy rối cúc hoa vẫn còn ẩm ướt tinh dịch.

“Những lời lão gia viết trong thư quả không sai, nếu không phải ta sớm biết người ghét ta, suýt nữa ta đã nhẹ dạ mà thả người ra.”

“Ta là thật, người...” Triệu Thất dứt quãng nói, ngữ điệu thâm lương bi ai, hy vọng có thể đánh vào lòng trắc ẩn của Triệu Thập.

Triệu Thập lắc đầu một cái, cười lạnh lùng, ngữ khí âm trầm: “Thất ca, đến bây giờ người còn muốn gạt ta. Kỳ thực vừa nãy người còn nói sai một chỗ, đồ đâm được vào trong cơ thể người là ta, nhưng người cầm mộc côn đâm người lại là Lục ca.Ồ, ở trong mắt người, có phải ta chỉ là một đứa ngu mặc người hô tới quát lui phải không? Người còn gọi ta là người què. Ha, hiện tại ta mới nhớ ra, lúc ta vừa tới, Cửu ca cũng bị như vậy, người thật sự không biết tại sao chúng ta lại biến thành như vậy sao?”

Triệu Thất phát hiện không lừa được liền đơn giản không lừa nữa, khinh thường nói: “Các người què rồi, ồ, là chuyện của các người, cũng không phải ta ủng hộ, liên quan gì tới ta?”

“Trái tim của người thực sự còn cứng hơn sắt... Không đúng, người căn bản không có trái tim. Kỳ thực người chính là ghét chúng ta vô dụng, tuy chúng ta có thể gần gũi người, nhưng cũng phải nghe theo mệnh lệnh lão gia, làm tôi tớ cho lão gia. Nếu phản chủ mà chạy, không chỉ liên lụy người lang bạt kỳ hồ, còn phải đối với sự truy sát của những người khác, không thể cho người cuộc sống khoái lạc.” Triệu Thập dừng một chút, “Mà Nhạc Thính Tùng thì khác. Y thân phận cao, võ công giỏi, bản chất lại đơn thuần, người sử dụng chút thủ đoạn liền có thể câu được y. Sau đó chẳng những rời khỏi Triệu phủ, thậm chí còn có thể phản thủ hồi thương, trả thù chúng ta, đúng không?”

“Ồ, không nghĩ tới, tiểu tử người cũng có mắt đấy.” Triệu Thất nhíu mày, “Ít nhất so với Nhạc thiếu hiệp ngốc nghếch kia thông minh hơn nhiều. Nhưng mà, coi như người nói cho y biết, y cũng không tin.”

“Tại sao ta phải nói cho y biết?” Triệu Thập sầm mặt nhìn hân, “Ha, hiện tại y có bao nhiêu đắc ý, tương lai chắc chắn phải ăn khổ rồi. Ta xem tiểu tử kia đã bị người quyến rũ đến thần hồn điên đảo, chỉ sợ không cần người nói cũng sẽ vì người mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng. Nhưng đấu với lão gia, bất kể là người phương nào, nhẹ thì thương gân động cốt, nặng thì... Thất ca, lão gia nói không sai, người chính là một kẻ máu lạnh vô tình.”

Triệu Thất trầm mặc một lát, phì cười: “Ha, ta nói, tiểu tử người đông dài lâu như vậy, có phải là phía dưới không cứng nổi đúng không?”

“Lại làm chậm trễ Thất ca, thực sự là có tội.” Triệu Thập nhẹ giọng cười, ghé vào lỗ tai hân: “Thất ca, người biết tại sao ta lại bảo người uống nhiều nước như vậy không?”

Đêm đã khuya, không trăng không sao, bốn phía yên tĩnh không một tiếng động.

Nền trên đất vẫn chưa tắt, gió đêm thổi qua, ánh nến ngả nghiêng chập chờn.

Triệu Thất nằm phục trên sập gụ, bụng dưới hơi phồng lên, hai tay trói một chỗ, hai chân mở lớn hết cỡ, Triệu Thập đứng giữa hai chân hắn, chốc chốc lại đâm vào. Tư thế hai người không khác lần đầu là mấy, Triệu Thất nhắm mắt không nói, tự coi mình là lợn chết.

Thấy thế, Triệu Thập khẽ mỉm cười, tay siết chặt hông hắn, càng dùng sức đỉnh lộn.

Lúc này, Triệu Thất phẳng phất như bị ném vào thùng nước đá, toàn thân run rẩy không ngừng, mười ngón tay bị siết lại trên sập gụ, cổ họng ứ chế không được mà phát ra từng đợt rên rỉ ngắt quãng.

Hoá ra sập gụ này chia làm ba tầng, tầng một là chiếu trúc thường, khoảng không khá lớn; tầng thứ hai là một phiến gỗ mỏng, dùng ngăn cách; tầng thứ ba lại là lông lợn dựng đứng. Lông lợn này đã qua xử lý, cương mà không cứng, mỗi sợi đều được bọc bằng một lớp dịch thể, không chỉ bảo vệ da khỏi thương tổn mà còn có thể bôi thuốc kích dục lên da.

Triệu Thập đã mở ra tám gỗ ở tầng hai, lông lợn tầng thứ ba cũng theo đó lộ ra. Theo động tác ra sức cắm rút của cậu, cả người Triệu Thất bị đụng đến lung lay, không thể tránh khỏi việc bị lông lợn bôi kín toàn thân, đặc biệt là chỗ hai đầu nhũ còn có mấy sợi lông dài đặc chế, không chú ý liền bị đâm vào trong đầu nhũ, khiến hắn đau khổ đến chết đi sống lại.

Kỳ thực Triệu Thập nói không sai, Triệu Vũ Thành rất thích đám Triệu Tam dùng cái ghế này chị Triệu Thấy, bởi vì bọn họ thể trạng trắng kiện, ít nhất phải lớn hơn Triệu Thất một vòng, bởi vậy khi đè hắn từ phía sau sẽ làm cả người hắn chìm xuống, lông tơ sẽ càng cọ sâu vào da thịt. Mà bốn góc sập gụ treo lục lạc, động tác kịch liệt tới một mức độ nhất định sẽ nghe thấy tiếng chuông leng keng leng keng, tương hoà với tiếng rên rỉ trên giường của Triệu Thất, càng khiến người ta động tính.

Nhưng mà Triệu Thập thân nhỏ thể nhẹ, một cái cạ trần, phát hiện mình kém chỗ này, lục lạc cũng chẳng vang lên, không khỏi buồn bực. Liền bổ nhào lên thân thể Triệu Thất, như con chó nhỏ chặt chẽ đè lên thân thể hắn, chỉ có phần eo rung động liên tục.

“A... Ạch, a!”

Triệu Thất bụng dưới bị ép, cũng không thể tiếp tục giả vờ không sao cả, khó chịu đựng mà giãy ra, Triệu Thập còn đè trên người hắn, liều mạng né tránh mấy cái, cân nặng hai người cộng vào, lại làm cho lục lạc đinh đang đinh đang vang vọng.

“Ạch! Người cái đồ súc sinh trời đánh...”

“Thất ca, bị súc sinh ta thao, cảm giác thế nào?” Triệu Thập giả vờ vô tội hỏi, hạ thân lại tàn nhẫn gây rối.

Triệu Thất liều mạng lắc đầu, giọng nói như bị chèn ép, chỉ có thể theo động tác của cậu ta mà cao giọng rên rỉ, toàn thân rung động không ngừng. Triệu Thập tùy ý rút cắm một trận, bỗng nhiên nhìn thấy trên vai hắn một giọt mồ hôi chảy xuống, không nhịn được dừng động tác, đến gần nhẹ nhàng hôn lên, chép miệng nói: “A, Thất ca, ta nghe nói mỹ nhân sẽ đổ mồ hôi tràn trề, không nghĩ tới mồ hôi của Thất ca lại thơm như vậy.”

Triệu Thất buồn bực nói: “Ờ, nước tiểu lão từ nói không chừng cũng là thơm, người có muốn nếm thử không?”

Triệu Thập hé miệng cười: “Thất ca đừng để ta ghi hận, lão gia dặn phải chịch người đến tè ra quần, ta sợ thời gian dài người chịu không nổi, mới để người uống nước như thế.”

Triệu Thất không phản ứng lại. Bụng dưới của hắn đã phồng căng chịu nổi, cửa đầu lại bị ngăn chặn, toàn thân bị lông tơ ma sát, Triệu Thập còn ở phía sau tàn nhẫn đâm rút hậu huyệt, thần trí hắn bắt đầu hoảng hốt, đã sắp không kiên trì được nữa.

Một cạ một sâu, Triệu Thập vẫn còn ngại không đã nghiền, liền đứng thẳng lưng, nhìn vết tích do Nhạc Thính Tùng làm ra trên người Triệu Thất, mắt bốc lửa. Cậu suy nghĩ một chút, liền đốt nốt cây nến đang

dùng dờ, nhỏ từng giọt lên eo mông Triệu Thất, dùng sáp nến đỏ rực che đi vết tích chứng mất. Từng giọt từng giọt nhỏ xuống, rốt cục làm cho Triệu Thất khóc oà lên.

“Đừng... Thật là nóng... Ta, đau quá...”

“Thất ca, tại sao ngươi khóc?” Triệu Thập tắt nến, phủ trên người hắn, từng chút liếm đi nước mắt, “Ừ, bộ dạng Thất ca như vậy thực sự là đáng thương vô cùng. Không biết nếu Nhạc thiếu hiệp thấy có phải cũng đau lòng như ta không?”

Triệu Thất bị đâm đến hư luôn, lời nói cũng không liền mạch, chỉ có thể miễn cưỡng ai oán: “Lão thập... Nha... Cầu ngươi, cho ngươi, cho Thất ca của ngươi, a, chừa chút mặt mũi đi...”

“Mặt mũi? Thất ca cảm thấy bị ta chịch phát khóc là quá mất mặt? Thế mà ngày hôm qua, ngươi còn đứng trước mặt ta nói khóc có tác dụng gì.” Triệu Thập dừng động tác lại, dịu dàng nói, “Kỳ thực, ngươi khóc như thế, sẽ làm ta...”

Triệu Thất chấn động toàn thân.

“—— không nhịn được muốn cho ngươi khóc dữ hơn.”

Triệu Thập nắm lấy gậy thịt cắm trên người hắn, mạnh mẽ đưa đẩy!

“Không, không không! Cầu, cầu ngươi... Không! Nha nha...”

Triệu Thất gào khóc giãy dụa, lại không hề có tác dụng, thê thảm la hét chỉ có thể đổi lấy hành vi bạo ngược của Triệu Thập. Mà sáp nến nhỏ trên da thịt của hắn giống như hồng mai trong tuyết, bộ dạng sống chết dây dưa chỉ càng khiến người ta muốn ngược đãi. Triệu Thập cảm giác mình chính là kẻ thống trị người của dưới thân này, hành động càng thêm tùy ý. Khi thì cậu cắm ngập cả căn vào, lẳng lặng hưởng thụ mặt sau Triệu Thất hút mót lấy mình; khi thì tăng tăng xuyên xỏ, làm hai cánh mông Triệu Thất đập vào tinh hoàn bạch bạch bạch bạch, hoà lẫn với tiếng chuông ngân, đan dệt thành nhạc khúc khiến khí huyết sôi trào.

Triệu Thất không biết mình bị thao bao lâu, mãi đến khi vô lực chẳng thể giãy dụa, thân thể hắn còn hơi co giật, chỉ có thể mặc cho Triệu Thập chịch không ngừng nghỉ. Cuối cunf, Triệu Thập đột nhiên ôm chặt lấy thân thể hắn, thở hổn hển trên tấm lưng nóng hầm hập của hắn, lưng thẳng đờ, rót hết tinh dịch vào trong cơ thể Triệu Thất.

Triệu Thất cho là dẫn vật cuối cùng cũng kết thúc, vừa muốn thở hắt ra, nhưng không ngờ Triệu Thập cũng không rút ra đi, trái lại càng sáp nhập vật kia vào sâu hơn.

“Sao, tại sao lại vào được...”

Triệu Thất hơi co rúm người. Triệu Thập đưa tay ra, cẩn thận rút trâm hoa mai hành hạ hắn cả đêm ra, nhẹ nhàng xoa nắm mấy lần. Triệu Thất lập tức tiết dịch, phát ra một tiếng rên mềm nhũn, triệt để tê dại.

Còn đang đắm chìm trong cao trào và hoảng hốt, hắn nghe thấy người phía trên thỏa mãn thở dài, sáp nhập, từng luồng chất lỏng bông rầy phun vào trong thân thể, liên miên không dứt đánh vào vách ruột mẫn cảm. Triệu Thất không biết trên người mình đang xảy ra chuyện gì, cử động cũng không dám, chỉ có thể mờ mịt trợn to hai mắt ——

“Thất ca, kỳ thực ta cũng uống không ít nước...” Ánh mắt Triệu Thập mơ hồ, thân thể hơi run rẩy, “Ừ, thật là thoải mái. Thất ca, ngươi cũng không cần nhịn...”

Một trận gió lạnh thổi vào trong phòng.

Một lúc sau, trong bóng đêm truyền đến tiếng nước chảy tí tách, hoà với tiếng ghen ngào chua xót.

27. Chương 27

Ngày hôm sau lúc Triệu Thất tỉnh lại liền nhìn thấy túi bánh hoa mai để ở đầu giường, thế nhưng nhìn thấy Nhạc Thính Tùng lại là sáng sớm của ba ngày sau.

Y dặt cả Tiểu Mông tới, khi đó Triệu Thất đang ngồi trước án chép sách, thấy bọn họ đi vào, tay đang cầm bút của Triệu Thất run lên vài cái, vội vã ném cây bút lông Hồ Châu vào trong ống.

“Ồ, người đang viết chữ hà? Cho ta xem với, ề, viết cũng không tệ lắm mà.” Tiểu Mông phấn khởi bình luận.

Triệu Thất giật giấy lại không cho nó xem: “Ta viết đẹp là đúng. Nhưng các người chỉ là mấy kẻ lỗ mãng giang hồ, chỉ xứng đáng xem chữ như gà bới thôi.”

Nhạc Thính Tùng ló đầu qua, Triệu Thất đã thu giấy về, thuận miệng nói: “Lão gia nhà ta mấy ngày nữa trở về, hai mươi quyển sách kia ta còn chưa chép xong.”

Nhạc Thính Tùng biết hắn đang nói gì, cười hì hì: “Lần trước người nói văn tự bán đứt sự tình, ta đã tìm người hỏi rõ. Chờ hắn về, ta liền nói với hắn, nhất định phải mang người đi.”

Triệu Thất nhếch miệng, không bình luận gì mà hỏi ngược lại: “Hôm qua ta nhìn thấy Triệu Thập ủ rũ đau khổ, mặt xạm phù như cái đầu heo, có phải do người làm không?”

“Có khi nào cậu ta đi đứng không cẩn thận, tự ngã không?” Nhạc Thính Tùng nghịch cục chặn giấy, nhỏ giọng nói, “... Có lẽ là có người ngứa mắt cậu ta.”

“Tiểu tử kia quả thật làm cho người khác thấy ngứa mắt.” Triệu Thất gật đầu đồng tình, tiện tay đánh đầu Tiểu Mông đang muốn nhìn lên: “Đúng rồi, sư môn các người xảy ra việc gấp gì vậy, đã giải quyết xong chưa?”

Nhạc Thính Tùng do dự một hồi, nói: “Không đối gặt người, ta tới đây là do được người nhờ vả, phải tìm một người.”

“Sư thúc tổ!” Tiểu Mông kêu lên, “Sao người lại nói việc này cho người ngoài biết!”

“Hắn không phải người ngoài.” Nhạc Thính Tùng cau mày, “Nếu người không nghe lời ta sẽ vứt trả người về cho mẹ người.”

Tiểu Mông le lưỡi không nói gì.

“Người ta muốn tìm tên là Bạch Tuyết Kỳ.” Nhạc Thính Tùng nói, “Giờ ta vẫn chưa tìm được gã, không nghĩ tới hôm trước có người công kích sư môn, có một bạch y kiếm khách ra tay giúp đỡ...”

“Khà khà, thực sự là khéo vô cùng.” Tiểu Mông chen vào, “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, người này chính là Bạch Tuyết Kỳ.”

“Quả nhiên rất khéo.” Triệu Thất gật đầu, “Khéo đến kỳ lạ!”

Nhạc Thính Tùng thấy sắc mặt hắn khác thường liền hỏi: “Là sao?”

Triệu Thất suy nghĩ một chút, nói: “Người tìm Bạch Tuyết Kỳ, có phải là tuyết trắng chơi cờ kỳ?” Thấy Nhạc Thính Tùng gật đầu, hắn lại nói: “Ta cũng biết một người như thế. Người người nói có khả năng đã chết.”

Tiểu Mông đột nhiên ngẩng đầu: “Chết rồi?! Ề...”

“Có lần ta lên trấn Bắc chơi, không cẩn thận lạc đường tới một bãi tha ma, vừa vặn nhìn thấy một tấm bảng gỗ, trên đó viết ‘Bạch Tuyết Kỳ chi mộ’, không biết có phải là người người muốn tìm không?”

“Có thể là cùng họ cùng tên đấy.” Tiểu Mông nháy mắt mấy cái.

Triệu Thất chậm rãi xoay người, mạn bất kinh tâm nói: “Ta cũng chỉ nói như vậy thôi. Vừa đúng lúc các người muốn tìm một người tên Bạch Tuyết Kỳ, một Bạch Tuyết Kỳ đã xuất hiện rồi, một Bạch Tuyết Kỳ đã chết rồi, nhiều chuyện khéo quá.”

Nhạc Thính Tùng nghiêm mặt, y suy nghĩ một hồi, hỏi Triệu Thất: “Ngôi mộ kia... Người có thể dẫn ta đi xem được không?”

Triệu Thất không tình nguyện trả lời: “Nơi kia quỷ quái âm u, hai ngày nay lại cực kỳ lạnh, ta không muốn đi.”

Đang lúc nói chuyện, một trận gió thổi bật tung cửa sổ, giấy bay xuống đất, Triệu Thất vội vàng giấu đi, lại thấy mấy bông tuyết trắng rơi trước án, có tuyết rồi.

“Thời tiết thật kỳ quái, mới tháng mấy mà đã có tuyết rơi.” Tiểu Mông liếc nhìn bên ngoài, líu lưỡi nói, “Ồi giời ơi, tuyết lớn dữ!”

Một hồi tuyết xuân đột nhiên đến, bay lá tả khắp trời, không bao lâu, sân viện đã tích đầy một tầng tuyết mỏng.

Triệu Thất há miệng run rẩy, bước nhanh về giường, chui vào trong chăn. Kỳ thực phòng hán dưới có địa hỏa long, trong phòng có lò sưởi huân hương, cửa sổ còn có một tấm màn che dày, vốn đã ấm áp như xuân, thế nhưng hán vẫn không vừa lòng, cuộn mình trong lớp lớp chăn dày, nói cái gì mà thế nào cũng không muốn đi ra ngoài.

Nhạc Thính Tùng thấy hán lạnh như vậy cũng không miễn cưỡng, hỏi đường tự mình đi. Triệu Thất một hồi nói phía đông, một hồi nói phía tây, cuối cùng vỗ đầu một cái, nói mình không nhớ rõ.

“Đều là chuyện của cả năm trước rồi, sao ta nhớ được.” Triệu Thất kêu khổ, “Huống chi chỗ kia ta chỉ đi qua một lần, cũng chẳng biết đường, làm sao có thể nói rõ với người?”

Cứ như vậy cho đến buổi chiều, trận tuyết lớn đột nhiên xuất hiện này mới dừng lại. Triệu Thất lộ đầu nhìn ra ngoài, đập vào mắt là nơi nơi trắng tuyết. Chân gốc cây tùng trong viện kết một tầng tuyết dày, tuyết phủ trắng cành, dưới ánh mặt trời như ngọc lưu ly, óng ánh loá mắt, đẹp đến vô cùng.

Nhạc Thính Tùng đi ra ngoài, cũng không biết phải làm gì, Triệu Thất và Tiểu Mông chen nhau đứng ở cửa xem cảnh tuyết.

“Nghe đâu lúc Bạch Tuyết Kỳ kia ra đời, trời cũng đổ một trận tuyết lớn.” Tiểu Mông hiểu biết rất rõ mấy lời đồn linh tinh này, lập tức thao thao bất tuyệt khoe khoang, “Cha mẹ của gã đều không bình thường. Cha là đại văn hào Bạch Nghi Thu, mẹ là cô cô của

tiên hoàng, đại trưởng công chúa Phượng Ninh, nghe nói là ái mộ tài hoa của Bạch Nghi Thu nên mới gả cho cho hán. Hai người đến hơn bốn mươi tuổi mới có một đứa con trai bảo bối, lớn lên như đúc từ ngọc, ôi, khi còn bé chắc gã ta cũng chỉ đáng yêu hơn ta có một chút.”

Triệu Thất cười khúc khích, Tiểu Mông sờ mặt của mình, tròng Triệu Thất một cái, lại nói: “Nghe nói lúc gã khoảng bốn, năm tuổi, một lần có người đến nhà gã làm khách, nhìn thấy tiểu Tuyết Kỳ ngồi ngay ngắn trước án lại tưởng là ngọc chạm khắc, bị gã tròng một cái, người kia sợ đến mức hô lên, không ngừng kêu ‘Người ngọc sống’, thế là từ đó trở thành chuyện vui trong kinh thành, có rất nhiều người muốn tận mắt nhìn xem Bạch Tuyết Kỳ này mắt ngang mày dọc thế nào.”

Triệu Thất trố mắt ngoác mồm nói: “Quá khoa trương rồi, tự xưng bị người ta nhìn thành cục đá, tiểu tử kia lúc lớn lên dọa người thế nào nữa không biết.”

“Người đồ kị.” Tiểu Mông khinh thường nói, “Lúc gã lớn lên rất thanh tú, tiên đế cực kỳ sủng ái gã, cố ý cho gã chi phí ăn mặc gấp ba lần so với các hoàng tử khác. Nghe đồn ý mà, mỗi ngày gã đều dùng đầu nhũ trâu để tắm...”

“Ý là gã ta một thân mùi sữa ấy hả?” Triệu Thất kinh ngạc nói, “Đùa chứ lớn như vậy còn không cai sữa sao?”

Tiểu Mông bị cái vấn đề này làm khó, gãi đầu một cái, liêu mạng nói tiếp: “Đặc biệt là gã tài hoa tuyệt luân, mười lăm tuổi đã viết sách luận trị thủy, tên là ‘Chận sơ bản luận’...”

“Cái này thì ta từng nghe nói qua.” Triệu Thất gật đầu, “Chính là rầm chó không kêu, suýt chút nữa hại rất nhiều người bị nước cuốn trôi.”

“Ai, đó là có người muốn làm gã vui lòng nên mới làm.” Tiểu Mông giải thích thay cho Bạch Tuyết Kỳ. Kỳ thực đây là một công án rất nổi danh, đại đa số người ở thần quốc đều biết, đơn giản là quan địa phương muốn nịnh cấp trên, dùng phương pháp không đúng để trị thủy, cuối cùng suýt nữa gây ra đại họa.

Bất quá, bản sách luận này xuất phát từ tay Bạch Tuyết Kỳ mười lăm tuổi cho nên có rất ít người biết.

“Nói chung đây là một người rất cao quý rất tôn nghiêm, tính ra, hoàng đế bây giờ còn phải gọi gã một câu biểu thúc đấy.” Như nhớ ra cái gì đó, Tiểu Mông thở dài, “Khó trách ta thấy vị Tuyết Kỳ ca ca kia khí độ siêu nhiên, phong độ nhẹ nhàng. Gã là nhân vật trong truyền thuyết, như thế cũng chẳng lạ chút nào.”

Triệu Thất ngạc nhiên nói: “Nói đi nói lại, nhân vật xuất sắc như thế tại sao lại xuất hiện ở đây?”

“Cái này... Ta cũng không biết.” Tiểu Mông ấp úng, “Nhưng mà ta nghe nói, thật ra gã không phải con trai ruột của công chúa mà là đứa trẻ được nhặt về từ bên ngoài...”

Triệu Thất cười nhạo: “Người còn nhỏ, nói câu nào chẳng đáng tin câu ấy, mới vừa rồi còn bảo lúc gã ta sinh ra trời đổ một trận tuyết lớn đấy.”

Tiểu Mông ảm ức: “Đều là tin đồn trên phố, làm sao ta biết là thật hay giả?”

“Cái gì thật hay giả?” Nhạc Thính Tùng đi vào, trong tay cầm một chiếc áo khoác trắng.

“À, chúng ta đang bàn về thói đời, thật giả hỗn tạp, thực sự là hồng bét rồi!” Triệu Thất nhìn thấy áo khoác da trắng sáng bóng loáng, một chút sắc hỗn tạp cũng không có, hâm mộ nói: “Nhưng mà người vừa nhìn thì đã biết là thật rồi, đồ tốt như thế, chà chà, sợ là có tiền cũng không thể mua được đấy.”

“Đây là áo hồi trước ta đặt, ngày hôm đó khí trời chuyển lạnh, ta liền bảo người làm kiện xiêm y cho người.” Nhạc Thính Tùng khoác áo lên người hắn, bọc lại như trái cầu, “Đi, đi với ta ra nghỉ trang.”

Triệu Thất bĩu môi, sờ áo lông mềm mại bóng loáng trên người, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

28. Chương 28

Hai lớn một nhỏ ba người cùng đi ra trấn tiến về phía Bắc.

“Này, người không mau lên được à?” Tiểu Mông chạy ở phía trước, thỉnh thoảng xoay người lại gọi.

Triệu Thất bị bó trong da lông dày đặc, vừa đi run, nghe vậy liền mắng: “Con thỏ nhà người, nhảy nhanh như vậy, trời lạnh đường trơn thế này làm sao ta đi nhanh được.” Nhìn y phục mặc trên người bọn họ, Triệu Thất lắc đầu nói: “Lạnh như thế mà còn mặc ít, đúng là một đám chẳng biết tính toán.”

“Chúng ta có nội công hộ thể, tự nhiên sẽ không cảm thấy lạnh.” Tiểu Mông lắc đầu quấy đuôi nói.

Triệu Thất nghe vậy liền đưa tay mò vào cổ Nhạc Thính Tùng, quả nhiên nóng như lò sưởi, hai tay liền ngón trụ không tha, cả người như treo trên người Nhạc Thính Tùng, lay động cùng y, trong miệng reo lên: “Lạnh chết ta rồi, đưa ngốc, mau làm ta ấm đi.”

Nhạc Thính Tùng liền nắm chặt hai tay hắn, dùng nội công đuổi khí lạnh.

“Đúng rồi, người còn chưa nói, Bạch Tuyết Kỳ kia giờ thế nào rồi?” Triệu Thất vừa ấm lên liền có lòng trêu ghẹo, hỏi Tiểu Mông, “Gã ta lớn lên còn giống cục đá không? Cai sửa chưa?”

Tiểu Mông hừ hừ nói: “Tuyết Kỳ ca ca thực sự là khí chất cao sang, tuấn nhã như ngọc, giống như...” Đúng lúc gặp một cái cây trên đường, Tiểu Mông đưa tay nói: “Giống như tuyết trắng trên cành liễu kia.”

Nó nhìn Triệu Thất một cái, Triệu Thất mềm nhũn bị Nhạc Thính Tùng kéo đi từng bước, thở hồng hộc, giống như một quả cầu tuyết ngu ngốc, nó lắc đầu thở dài, chỉ vào một vũng nước sắp cạn: “Còn người thì giống hệt như bùn nhão bên đường ấy.”

“Tiểu Mông!” Nhạc Thính Tùng mắt húng lườm nó.

Triệu Thất lại cười: “Ha, ta nghĩ ngươi có thể nói ra cái gì. Ngươi biết không, qua một thời gian nữa tuyết sẽ tan ra, lẫn vào mặt đất, biến thành một đồng bùn nhão. Càng trắng càng dễ ô, nói không chừng dưới thanh danh vang dội kia lại là một con người cực kỳ ti bỉ.”

“Ngươi nguy biện.” Tiểu Mông không phục.

“Ngươi xem tuyết này.” Triệu Thất chỉ vào đồng tuyết đọng trên cây, vừa chỉ vào con đường lầy lội, “Tuyết trắng dễ dàng ô, không bằng từ nhỏ đã là bùn nhão. Hoa tuyết từ trên trời rơi xuống, không bao lâu thì bị người dẫm ngựa đạp chẳng còn hình dạng, ngay cả nguyên dạng cũng không thấy. Bùn nhão ven đường, vô luận bị đạp lên thế nào, coi như bị chó hoang dẫm bậy vào, ha, cũng chẳng đổi sắc, vẫn là màu đen.”

Nhạc Thính Tùng nghe xong liền nhú mào, đang muốn mở miệng, Triệu Thất đột nhiên nói: “Đúng, chính là chỗ đó!”

Nơi Triệu Thất chỉ là một đỉnh núi, Nhạc Thính Tùng và Tiểu Mông liếc mắt nhìn nhau, quăng Triệu Thất lên lưng, hai người vận công vượt qua đỉnh núi, đi tới nghĩa địa âm u.

“Ồ, ta nghĩ...” Triệu Thất vừa lên lưng Nhạc Thính Tùng liền cảm thấy thoải mái ấm áp hẳn lên, không muốn xuống nữa, nằm úp sấp ở trên người y chỉ chờ đợi, “Đi phía trước, đi phía trước, bên trái, đứng đúng, lại đi phía trước...” Sai khiến y hệt như sai con lừa.

Ba người đi loạn giữa đám bia mộ, qua nửa ngày, rốt cuộc tìm được một tấm bằng gỗ cũ nát, mặt trên viết năm chữ nghiêm túc, chính là “Bạch Tuyết Kỳ chi mộ”.

Nhạc Thính Tùng thả Triệu Thất xuống, nhặt một mảnh gỗ lên, dùng khí phát lực, giống như cắt đậu hũ, lập tức đào ra một đám bùn đất cứng ngắc.

Triệu Thất bị dọa cho sợ hết hồn: “Ngươi, ngươi làm cái gì mà đào mộ người ta? Sẽ bị báo ứng đấy.”

Nhạc Thính Tùng nói: “Người nhờ ta đi tìm nói rằng dù thế nào cũng phải gặp lại Bạch Tuyết Kỳ, giờ người chết rồi, ta cũng phải đào di cốt về cho người kia.”

“Rốt cuộc đây là thâm thù đại hận gì vậy...” Triệu Thất thở dài, “Là ai tìm hẩn, nam hay nữ, già hay trẻ?”

Nhạc Thính Tùng do dự, sau đó lắc đầu: “Ta đã đồng ý giữ bí mật cho hẩn.”

“Ồ.” Triệu Thất cụt hứng đáp một tiếng, đột nhiên nhìn thấy Nhạc Thính Tùng lấy ra một mảnh màu trắng, kinh hãi đến biến sắc, “Xương, xương kia!”

“Trong mộ đương nhiên là có xương.” Tiểu Mông khinh bỉ nhìn hẩn, lại nhìn qua thứ Nhạc Thính Tùng vừa lấy lên, “Ồ, đây là cái gì?”

Đây cũng chẳng phải xương cốt mà là một miếng ngọc bội. Ngọc chất không trong suốt, chạm trổ rất thô ráp, mặt trên có khắc một bài thơ, nhưng hình như bị người quanh năm suốt tháng vuốt ve, chữ viết phía trên đã mờ đi không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra mấy chữ “tương tư” “gió”, có lẽ là thơ tình.

Mặt còn lại có khắc một thứ giống như hình người, phía dưới có đề tên, cũng không thấy rõ.

“Thứ đồ chơi này chắc dùng để dỗ trẻ con ý, một cái cũng chẳng đáng giá.” Triệu Thất chỉ liếc một cái liền rời mắt, “Không thú vị, ta còn tưởng có thể đào được vật gì đáng tiền chứ.”

“Coi như đáng giá ngươi cũng không thể mang đi, này là của người ta.” Tiểu Mông thọt một câu, lại nói, “Bất quá người này không phải Bạch Tuyết Kỳ. Hẩn xuất thân cao quý như vậy, coi như lưu lạc chôn thân ở đây, chắc chắn tài vật đáng giá bên người đều bị cướp sạch, không thể nào còn lại vật này.”

Nhạc Thính Tùng gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Bất quá, mặc dù nói như thế, y cũng không lập tức từ bỏ mà tiếp tục ra sức đào bới. Tiểu Mông thấy sự thúc dục động thủ cũng không dám lười biếng, tự tìm một khúc gỗ, bắt đầu đào theo.

Vì vậy, Triệu Thất liền thành người duy nhất không có phận sự, ngồi coi hai người này như hai con chuột chằm chỉ đào động.

Sức lực hai người này không tệ, trước khi Triệu Thất cảm thấy tê nhạt thì đã xới tung khu này lên một lần. Cuối cùng chỉ tìm được miếng ngọc bội vừa rồi, mấy lọn tóc, vài mảnh giấy rách, còn có một bộ xiêm y dính máu.

“Lạ thế, sao ngay cả tí xương cũng chẳng thấy?” Tiểu Mông lẩm bẩm, dùng gậy gậy đất.

Triệu Thất thuận miệng nói: “Khu vực này rất kỳ quái, âm khí quá nặng, có lúc chôn khoảng hai ba năm, xương cốt đã mềm nhũn đi một nửa. Mà ta nhìn thấy phần mộ này chắc cũng khoảng năm năm trước rồi, khi đó mộ phần còn mới lắm, nói không chừng xương cốt ở đây bị phân huỷ hết rồi.”

Nhạc Thính Tùng thở dài, lấy ra một mảnh vải bọc hết đồ đạc này lại, ném luôn cả tấm gỗ bào đất vào luôn.

“Đây là người muốn tìm hả?” Triệu Thất hỏi.

Nhạc Thính Tùng lắc đầu: “Không biết. Nhưng mà vật tùy thân của người này chỉ có từng ấy, ngọc bội cũng sắp phẳng rồi, nhất định từng trải qua một đoạn thời gian rất đau khổ. Cho dù không phải người ta muốn tìm nhưng tự nhiên đào mộ phần người ta, nói thế nào cũng phải tìm một nơi khác cho hân yên giấc.”

Triệu Thất liếc mắt nhìn y, thở dài: “Người lại bị cái bệnh thánh mẫu rồi, nếu người này gặp người lúc còn sống, có lẽ sẽ không chết rồi nằm đáng thương ở chỗ này.”

Tiểu Mông cười to: “Sư thúc tổ tâm tính tinh khiết, nếu như người có thể gặp được hết thấy người đáng thương thì trên đời đã chẳng còn người đáng thương nữa rồi.”

“Ồi chà, sao ta lại không biết là mình đã gặp được Bồ Tát sống phở độ chúng sinh nhỉ?!” Triệu Thất nhìn Nhạc Thính Tùng mà cảm thán, “Bồ Tát ơi, người cho con nhiều nhiều bạc đi!”

Nhạc Thính Tùng đã đeo bao bố lên người, nghe vậy thì cười rộ lên, móc hầu bao ra, kéo lấy tay Triệu Thất, dốc ngược túi đổ hết đồ bên trong ra.

Ban đầu Triệu Thất vui vẻ, sau đó sững sờ, cuối cùng là giận dữ.

Hoá ra tiền trong túi của Nhạc Thính Tùng còn chẳng bằng mình, trong túi chỉ có một ít đồng tiền vỡ nát, rơi vãi lung tung trong lòng bàn tay hắn.

Nhạc Thính Tùng gạt gạt đám miếng, tìm ra một đồng vỡ thành hai nửa, cho Triệu Thất một nửa, mình thu lại một nửa.

“Đây là bốn đồng tiền ngày trước ta cho người.” Nhạc Thính Tùng giải thích, “Người cầm đi.”

Triệu Thất tức đến xanh mặt, cúi xuống vốc một nắm tuyết làm thành khối cầu ném vào người y: “Cút xuống địa ngục đi!”

29. Chương 29

Nhạc Thính Tùng vung tay một cái, quả cầu tuyết liền rơi xuống đất. Tiểu Mông thấy thú vị, cũng tự mình đập một cái, nhìn hai người, sau đó quả quyết ném vào Triệu Thất.

“Hừ, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu!” Triệu Thất ngang nhiên nghênh chiến. Hai người từ bãi tha ma đi ra, chạy tới chạy lui trên đường. Triệu Thất giảo hoạt hơn Tiểu Mông rất nhiều, hơn nữa lại tinh thông kế sách giường đông kích tây, ném mười thì có đến bảy tám quả ném trúng. Tuy Tiểu Mông có võ công cao cường nhưng bị Triệu Thất lừa gạt hết lần này đến lần khác, vung mười quả cũng chẳng trúng được hai.

Triệu Thất đắc ý, thỉnh thoảng ném một quả cầu tuyết đánh lén Nhạc Thính Tùng. Không ngờ tiểu tử này thân thủ cực kỳ linh hoạt, coi như bị lừa gạt cũng có thể phản ứng lại. Trong chốc lát, Triệu Thất mệt đến mức phải thở hồng hộc, đứng tại chỗ không động đậy.

“Tiểu ngọc, người chạy trốn quá nhanh.” Triệu Thất lý trực khí trắng nói, “Ta không đuổi kịp người, người mau tới đây để ta đập xem nào.”

Nhạc Thính Tùng cười thầm, vận khinh công, Triệu Thất hoảng sợ ngã trượt một cái, ngay lúc sắp ngã sắp xuống, Nhạc Thính Tùng nhanh chóng đưa tay tóm người, chợt thấy cổ lạnh cóng, hoá ra Triệu Thất có dự mưu đã đổ một đồng tuyết vào trong cổ áo y.

“Hé hé, vẫn bị ta đập trúng rồi!” Triệu Thất cười đắc ý.

“Ta có lòng tốt kéo người, người lại dùng oán báo ân. Như vậy không tốt...” Nhạc Thính Tùng tiến sát đến nói vào tai Triệu Thất, Triệu Thất đỏ mặt, oán trách nhìn y, không tình nguyện gật đầu. Nhạc Thính Tùng cười vui vẻ, bỏ hai bàn tay lạnh lẽo do chơi tuyết cả ngày của hắn vào trong ngực, dùng nội lực sưởi ấm.

Tiểu Mông bên cạnh lú lười nhìn.

Trước đây không lâu môn phái bị tập kích, sư thúc tổ hàm sát mà đến, ra tay tàn nhẫn, trừng trị thủ lĩnh đám tập kích kia, cuối cùng đến lúc khởi vãn, sắc mặt càng âm trầm dọa người, mọi người ở đó cũng không dám thở mạnh. Sư thúc tổ tuy rằng trẻ tuổi nhưng có thân phận cao, nội lực sâu không lường được, công phu là cao nhất, ở trong môn phái rất có danh vọng, đêm hôm đó đã dùng hết khí lực lôi đình khiến người vừa kính mà úy, hình tượng cũng uy nghiêm hơn mấy phần.

Mà hiện tại, người đang cười vui vẻ như vậy, cùng với người trong buổi tối hôm ấy quả thật như hai người khác nhau, nếu đám sư tỷ thăm mện y thấy được cảnh tượng lúc này chắc chắn sẽ khơi ra một trận tương tư cuồng triều.

Chỉ tiếc là cái tên Triệu Thất này lại chẳng biết hưởng thụ nụ cười của sư thúc tổ một tí nào, thỉnh thoảng còn bất mãn lầm bầm hai câu, lại cố ý đá tuyết đọng trên đất lên người y.

Nhạc Thính Tùng kéo hắn như kéo một đứa trẻ đang nổi nóng. Hai người cứ như vậy lằng nhằng đi về, trên mặt tuyết lưu lại hai hàng dấu chân ngổn ngang, nhưng thủy chung vẫn lồng vào nhau.

Đám ba người rốt cục trở lại trấn trên, sắc trời lúc này đã tối. Nhạc Thính Tùng còn muốn đi cùng Triệu Thất, Tiểu Mông lại kéo chéo áo y: “Sư thúc tổ, các sư phụ vẫn chờ người về kia...”

Nhạc Thính Tùng không tình nguyện, phiền phiền nhiều nhiều không muốn đi.

Triệu Thất cười với y: “Nhạc thiếu hiệp biết lắm khổ nhiều, thật sự là một người bạn bực nha.”

Nhạc Thính Tùng ngắc đầu: “Người có muốn đi cùng ta không?”

“Sư thúc tổ!” Tiểu Mông không nhịn được kêu một tiếng.

Triệu Thất vượt vượt quần áo trên người, lắc đầu nói: “Trời lạnh như thế này, ta không nghĩ chạy lung tung đâu. Sư môn của các người có phòng ấm như phòng ta không?”

Nhạc Thính Tùng mắt mắt lắc đầu: “Nhưng ta không muốn để người ở lại Triệu phủ... Ta có thể dùng nội lực sưởi ấm cho người, lập tức ấm lên mà.”

“Chỉ sợ không chỉ là sưởi ấm đâu.” Triệu Thất cười xấu xa, “Nhạc thiếu hiệp, người nghĩ lừa ta tới địa bàn của người là muốn làm gì nha? Không phải là báo thù đấy chứ?”

Nhạc Thính Tùng vui vẻ nói: “Cảm tình tốt, người...”

“Ta không đi!” Triệu Thất đẩy y một cái, “Đi mau đi mau, hôm nay ta mệt rồi để ta đi nghỉ đi.”

Nhạc Thính Tùng bị hắn giục mấy lần, rốt cục dắt Tiểu Mông đi. Triệu Thất đứng tại chỗ nhìn một hồi, Nhạc Thính Tùng đi rất xa rồi còn quay đầu nhìn lại, thậm chí hắn còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt mắt mát của y.

Tiểu tử này, mỗi lần tách ra toàn bày vẻ mặt giống như đòi mạng vậy, nếu sau này cưới vợ, sợ là chỉ muốn vui ở nhà không ra khỏi cửa. Triệu Thất tưởng tượng cảnh y không ra cổng trước không bước cổng sau thì bật cười ha hả, sau lại cảm thấy chẳng có gì đáng để vui mừng, mất hết cả hứng, phờ phạc đi về.

Tới gần cổng, hắn dừng bước, kinh nghi bất định nhìn một đám người trước cổng Triệu phủ.

... Triệu Vũ Thành về rồi sao?

30. Chương 30

Hắn thấy mấy tôi tớ quen thuộc, đều là đám lúc trước đi cùng Triệu Vũ Thành, bọn họ mang không nhiều đồ lắm, người cũng ít hơn nhiều.

Đang do dự thì một bóng người quen thuộc và đáng ghét nhảy ra: “Thất ca, nửa tháng không gặp huynh có nhớ ta không?”

Triệu Thất liếc mắt nhìn Triệu Cửu, kéo dài âm điệu: “À... Nếu lâu hơn tí nữa, ta còn nghĩ là người chết bên ngoài rồi, như thế có lẽ ta sẽ vui hơn.”

Triệu Cửu cười híp mắt ngắt miệng hắn: “Thất ca, ta chỉ muốn chết trên người huynh thôi.”

Triệu Thất thấy động tác không tí nào kiêng kỵ của gã ta, trong lòng lộ bộp một cái: “Lão gia không về à?”

“Chuyện buôn bán ở kinh thành xảy ra chút vấn đề nên lão gia phải đi xử lý không về kịp.” Triệu Cửu bốn cợt, “Nhưng lão gia sợ ban đêm Thất ca cô quạnh cho nên để ta và Ngũ ca trở về bồi người.”

Triệu Thất nhìn gã, ánh mắt của gã hết như con sói rất lâu rồi chưa ăn thịt.

“Thất ca, lần này người gây họa rồi.” Trong mắt Triệu Cửu loé lên tia sáng kỳ dị, gã nhỏ giọng nói, “Chuyện ở Noãn Hương Các coi như bất đắc dĩ, có thể thông cảm được. Thế nhưng chuyện với Nhạc thiếu hiệp... Thất ca, mấy ngày này người nên thấp nhang bái Phật đi, cầu chuyện ở kinh thành có thể kéo dài cho lão gia hạ hỏa.”

“Hắn biết rồi?” Triệu Thất nhăn mày, từ từ nói, “Là nhãi con Triệu Thập nói?”

Triệu Cửu chưa xót: “Thất ca, chuyện của người với Nhạc thiếu hiệp cũng chẳng còn là bí mật nữa, người rên rỉ to đến mức mà cách một gian nhà vẫn có thể nghe thấy. Lúc này lão gia rất tức giận, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên ta ngài hắn phát nộ. Noãn Hương Các bị chinh thắm như thế, có lẽ là bị vạ lây.”

Sắc mặt Triệu Thất thay đổi, đột nhiên xoay người chạy, lại bị Triệu Cửu ôm lấy, trực tiếp vỗ đen đét vào miệng.

Hai người bọn họ đứng ở góc đường nói chuyện, tuy rằng âm thanh không lớn nhưng cũng có không ít người nhìn thấy. Triệu Thất phần hận, liều mạng giãy dụa nhưng vẫn không thắng nổi Triệu Cửu, bị gã cười đùa tha vào cửa.

“Ha ha, Thất ca, lão thập không hầu hạ tốt cho người thì đêm nay ta và Ngũ ca sẽ cẩn thận làm người thoải mái lắm nha...”

Một đêm trôi qua, lúc Nhạc Thính Tùng tới Triệu Thất còn đang nằm bẹp trên giường chưa dậy nổi.

“Hôm qua ta nghe nói người của Triệu phủ về rồi, có phải là...”

“Không phải, không phải.” Triệu Thất lười biếng rúc vào trong chăn, “Hắn tới kinh thành, chắc tháng sau cũng chưa về được.”

Nhạc Thính Tùng ngồi bên giường nhăn mày, lấy ngón tay chải tóc cho Triệu Thất, nghiêng đầu hỏi: “Người không muốn theo ta ra ngoài ở sao?”

“Giấy bán thân của ta còn ở trong tay lão gia đấy, ra ngoài ở với người cái gì. Một mình rời phủ chính là trốn nô, sẽ bị quan phủ bắt về rồi đánh bằng roi.” Triệu Thất trở mình trong chăn, tự gói mình lại, cau mày nói, “Thời tiết chết tiệt, sao lại lạnh thế này, người xem giúp ta xem trong lò sưởi còn than không.”

Nhạc Thính Tùng chạy đi, mở nắp lò sưởi, chỉ thấy bên trong phủ một tầng ngân tuyết, liền nói: “Không nhiều lắm, than ở đâu? Ta lấy giúp ngươi.”

Triệu Thất suy nghĩ một chút rồi giả giọng sai vặt: “Ngươi đến phòng chứa ở phía Tây ý, chỗ đó còn ít than củi đấy.”

Nhạc Thính Tùng chạy đi, quả nhiên bên trong còn một ít nhựa thông trắng. Y biết thứ này rất dễ đốt, lượm mấy khối, không lâu sau liền quay trở lại. Triệu Thất đã mặc xong xiêm y, đang cúi đầu chỉnh đai lưng.

“Sao ngươi lại xuống giường rồi, cũng không chờ ta đốt lò sưởi, coi chừng cảm lạnh đấy.” Nhạc Thính Tùng đi tới, đưa tay muốn giúp Triệu Thất buộc chặt dây lưng lại bị hấn né ra sau, Triệu Thất nửa cười nửa không nhìn y: “Ta sợ nếu ta không mặc nhanh một chút thì hôm nay chắc chắn không mặc nổi.”

Nhạc Thính Tùng đỏ mặt xoay người đi đốt lò sưởi, Triệu Thất khoác thêm một tầng áo bông dày bên ngoài, ngồi cạnh lò sưởi sưởi ấm. Nhạc Thính Tùng thấy thần sắc hấn miễn cưỡng, giống như chẳng có tinh thần, lo lắng hỏi: “Có phải là hôm qua ta kéo ngươi ra ngoài nên ngươi bị cảm lạnh rồi không?”

Triệu Thất ngáp một cái: “Chuyện con con này có là gì. Chẳng qua hôm qua ta phải chép sách đến nửa đêm, giờ mệt thôi.”

Nhạc Thính Tùng nhìn mắt hấn sưng lên, đau lòng hôn một cái: “Vậy nếu ngươi không làm được thì để Tiểu Mông giúp ngươi đi.”

“Ồ, sao không phải ngươi giúp ta?”

Nhạc Thính Tùng nghiêng đầu qua chỗ khác, buồn bực nói: “Ta à, do ta viết chữ không đẹp... hôm qua Tiểu Mông nói với ta chữ ngươi viết là kim câu thiết hoa, cốt khí ngang tàng xuất phát từ danh gia. Ngón chữ kia ta còn kém xa ngươi.”

Triệu Thất vỗ tay cười ha hả: “Ta còn tưởng rằng Nhạc thiếu hiệp không gì không làm được, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không nghĩ tới cũng có việc không thông na.”

“Việc ta không làm được nhiều lắm.” Nhạc Thính Tùng lầm bầm, “Hôm qua mang di vật của Bạch Tuyết Kỳ về ta cũng không tìm được nơi an táng, bây giờ còn để trong phòng. Hi vọng hấn ta ở dưới suối vàng có biết cũng đừng trách ta.”

Triệu Thất đảo mắt, trấn an: “Yên tâm đi. Ngươi là người lương thiện, đến cảm ơn ngươi còn không kịp thì làm sao hấn có thể trách ngươi.”

“Haiz, việc này vốn làm càng nhanh càng tốt, thế nhưng mấy ngày qua không ít người sống, mỗi ngày đều tìm ta...” Nhạc Thính Tùng nói tới chỗ này lại năn nỉ, “Ngươi đi cùng ta đi mà, hôm nay ta phải tranh thủ lúc rảnh mới tới, bình thường gặp mặt ngươi cũng rất khó rồi. Nếu ngươi lo thì chàng vạng tối ta lại đưa ngươi về.”

Triệu Thất thấy đáng vẻ hấn không thể đeo mình trên người của y, rốt cục không chịu nổi, đành đáp ứng.

Nhạc Thính Tùng hoan hỉ ngồi dậy, nhìn xung quanh: “Quần áo ta đưa ngươi đâu? Trên núi khí lạnh, phải mặc dày vào.”

“Há, hôm qua ta cất rồi, lấy thêm quá phiền phức. Ta không chờ được nữa, chúng ta đi liền đi.”

Nhạc Thính Tùng gật đầu, kéo hấn muốn đi ra ngoài, Triệu Thất ôi một tiếng, mặt trắng bệch.

“Ngươi chậm một chút, đau eo ta.”

Nhạc Thính Tùng thấy hấn chậm chạp, không nhịn được liền ôm người lên, vận khinh công bay ra ngoài, không tốn sức chút nào, một bên hô hấp đều đặn khuyên nhủ: “Là do bình thường ngươi ít vận động đấy, sau này ta dạy cho ngươi nội công, bảo đảm không sợ nóng lạnh, người nhẹ như yến.”

“Ha, có Nhạc thiếu hiệp ở đây, không cần luyện võ ta cũng có thể không sợ nóng lạnh, người nhẹ như yến nha.” Triệu Thất cười híp mắt, tay áp lấy cổ y sưởi ấm, “Đứa ngốc, mang gia bay nào.”

31. Chương 31

Trụ sở Thiên môn nằm ở dãy núi phía nam của trấn Nam Thuý. Nhạc Thính Tùng mang hân bay nhanh, Triệu Thất có cảm giác như mình đang cưỡi mây đạp gió, một đường bốc thẳng lên, xung quanh đều là mùi hương của cỏ cây hoa lá, xa xa còn có tuyết đọng chưa tan, thở ra là một luồng khí bạc, hân chợt cảm thấy lòng trống trải đi rất nhiều.

“Nơi này quả là chỗ tốt để giải sầu.” Triệu Thất nói, “Sư môn của các người ở đây hả? Cứ mang ta đi thể này liệu có tốt không?”

“Nơi này chỉ là một chi nhánh. Thiên môn trải rộng thiên hạ, ta cũng không biết có bao nhiêu trụ sở.” Nhạc Thính Tùng thuận miệng nói, “Nơi này đã bị bại lộ, chẳng bao lâu nữa phải bỏ đi, không có gì đáng ngại.” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Ta cũng chỉ tạm thời ở đây, chẳng bao lâu nữa phải về nhà. Nếu khi đó Triệu Vũ Thành vẫn chưa về, cho dù có cướp ta cũng phải đoạt được người.”

Triệu Thất không nhịn được bật cười, lấy tay điểm mũi y: “Không nghĩ tới Nhạc thiếu hiệp chính khí như vậy còn có thể làm ra hành vi thô phỉ thể này, thực sự là thể phong nhật hạ, lòng người khó lường na.”

Giữa lúc trêu ghẹo, hai người đã lướt qua một vách đá, trước mắt một mảnh trống trải.

Nơi này khiến người ta phải than thở tạo hóa thần kỳ. Chỉ thấy năm đỉnh núi kẹp mỗi khối đá phẳng khổng lồ. Bên trên mặt đá có nhà cửa lầu các, cây cối hoa cỏ, lại có cả một thác nước chảy xuống uốn lượn thành dòng sông.

Triệu Thất trở mắt ngoác mồm: “Ta sống ở đây ở lâu như vậy cũng không biết trên núi còn có nơi thế này!”

Nhạc Thính Tùng cười: “Các môn phái võ lâm luôn thích đặt chân ở những chỗ đặc biệt. Trước đây ta nghe sư phụ nói qua, còn có cửa phái làm bằng mã não dựng trên hồ nước, lúc mặt trời lặn sẽ tỏa ra ánh sáng lung linh cực đẹp. Sau này nhất định ta sẽ dẫn người đi xem.”

Triệu Thất không khỏi say mê: “Chắc có giá trị lắm... Kỳ thực có đi xem hay không cũng không có gì quan trọng, người chỉ cần gỡ miếng mã não xuống mang cho ta là được.”

Nhạc Thính Tùng ôm hân đáp trên tảng đá lớn, Triệu Thất đang hớn hở nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh quen thuộc: “Sư thúc tổ —— ồ, sao người lại ở đây?”

Quay đầu lại, hoá ra là Tiểu Mông mặc đồ đệ tử trên người, đang đứng chung cùng một đám thiếu nữ.

“Chào sư thúc tổ.” Mọi người đồng loạt hành lễ.

Nhạc Thính Tùng vung tay với bọn họ. Triệu Thất thấy lạ nhìn y, nhỏ giọng nói: “Hoá ra người có khí thế như vậy hén.”

“Sư thúc tổ, vị này là...” Một tên thiếu nữ khoác áo lông ngỗng màu xanh nghiêng đầu hỏi, “Đây là bằng hữu của ngài sao?”

“A...” Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút, “Không phải.”

Triệu Thất ngẩn ra, sảng khoái cười nói: “Ta là quản gia của Triệu phủ, Nhạc thiếu hiệp trước —— ”

“Hân là người trong lòng ta.” Nhạc Thính Tùng khẳng định, “Ừ, là như vậy, lời thoại trong tiểu thuyết mà người cho ta mượn đều nói như vậy.”

Một câu này của Nhạc Thính Tùng như sét đánh ngang tai. Các thiếu nữ người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, đều không biết nên phản ứng ra sao.

“Sư thúc tổ, hân... Là nam tử.” Một thiếu nữ khiếp sợ nói, “Ngài ở thâm sơn quá lâu, không được xuất bản sự, có phải là... Có phải là ...lẫn lộn?”

Nhạc Thính Tùng cau mày, trầm giọng nói: “Ta chỉ không quen nhiều, lại không phải người ngu, làm sao mà ngay cả chuyện như vậy cũng có thể lẫn lộn?”

Thấy y tức giận, các thiếu nữ không biết phải làm sao, Tiểu Mông vội vã điều đình: “Sư thúc tổ, ngài đi đường xa cũng mệt mỏi rồi, mau đi nghỉ ngơi đi. Con với các sư tỷ còn phải đến thao trường luận võ, không quấy rầy lão nhân gia ngài nữa.”

Sau khi từ biệt những người này, Nhạc Thính Tùng thở phì phì, Triệu Thất ở một bên cười trộm.

“Trông ta rất giống kẻ ngốc sao?” Nhạc Thính Tùng buồn phiền, “Ta thích người, chuyện đơn giản như vậy mà bọn họ cũng nghi ngờ.”

Triệu Thất biến thành phình bụng cười to, cười đến không thở nổi.

Nhạc Thính Tùng bắt mãi nói: “Người cười cái gì?”

“Ha ha, ha ha... Ta, ta đương nhiên là cười đồ dưa ngốc nhà ngươi rồi.” Triệu Thất cười đến thở không ra hơi, “Nhân gia dưa ngươi thoải bản là hy vọng ngươi thông suốt, ha ha, không nghĩ tới, ngươi lại thông suốt không đúng chỗ. Đáng thương cho hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình...”

“Chỉ cần ngươi có ý với ta là được rồi.” Nhạc Thính Tùng xem thường, “Người chính là ‘đúng chỗ’ của ta.”

Triệu Thất lắc đầu thở dài: “Ai, ngươi cũng thật là ngốc. Nam tử và nam tử ở cùng nhau, dù sao cũng là chuyện kinh tế hải tục đất trời oán giận. Ngươi nói ra trước mặt mọi người, đương nhiên sẽ bị người ta chê cười.”

“Vì sao lại bị người chê cười?” Nhạc Thính Tùng thấy lạ, “Người chính là người trong lòng ta mà, bọn họ hỏi, đương nhiên ta sẽ nói như vậy. Ta sau đó còn muốn dẫn ngươi đi gặp sư phụ, gặp người nhà.”

Triệu Thất ngăn người ngừng cười, trên mặt hiện lên biểu cảm rất phức tạp, bỗng nhiên hân mở miệng nói: “Chỗ ở của ngươi là ở đâu? Mau dẫn ta đến!”

Mới vừa vào cửa, Triệu Thất đã áp Nhạc Thính Tùng lên cửa, nóng bỏng hôn môi y.

Nhạc Thính Tùng vui vẻ đón nhận, ở giữa chừng nụ hôn, y vừa thở dốc vừa hỏi: “Ngày hôm qua... Chuyện ngày hôm qua...”

“Sau này hãy nói, hiện tại ta chỉ muốn hôn ngươi.” Triệu Thất thấp giọng nói.

Nhạc Thính Tùng không hỏi nữa.

Ban đầu nhiệt tình chủ động, dần dần động tác của Triệu Thất chậm lại. Môi răng cắn chặt, đầu lưỡi quấn lấy nhau, tuy nhịp điệu chậm nhưng lại có cảm giác triền miên lưu luyến chảy xuôi giữa hai người. Nhạc Thính Tùng rất thích cảm giác này, không nhịn được ép sâu thêm, Triệu Thất cũng cực điểm hòa theo, hân cảm thấy mình như con cá nhỏ, cơ hồ muốn chết đuối trong sự dịu dàng miên man này.

Hai người đều kích động, lúc tách ra, Nhạc Thính Tùng phát hiện hạ thân Triệu Thất đã cứng rồi.

“Có muốn lên giường không?” Y hỏi, tay mò vào muốn kéo vạt áo hân.

Triệu Thất lắc đầu cười, lùi lại mấy bước, chột tay vào ngực Nhạc Thính Tùng: “Dưa ngốc, ban ngày tuyên dâm cũng không e lệ, xấu hổ không xấu hổ này.”

Nhạc Thính Tùng đang muốn mở miệng, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng hô hoán: “Sư thúc tổ, ngài có ở đây không?”

Hoá ra là một đệ tử, lớn hơn Tiểu Mông mấy tuổi, đang đứng ở ngoài sân quy củ mà mời y đi bàn chuyện với trưởng môn.

Nhạc Thính Tùng thở dài tiếc nuối, bảo tên đệ tử tìm mấy người tới chăm sóc Triệu Thất rồi mới đi.

Triệu Thất thấy Nhạc Thính Tùng đi xa, liền nằm bẹp trên bàn như không xương, sắc mặt trắng bệch, miệng nhỏ hít hơi.

“Này vị... Công tử, thân thể ngươi không khỏe sao?” Tiểu đệ tử bị gọi đến chăm sóc Triệu Thất có chút sợ sệt, “Có muốn ta đi gọi sư thúc tổ không?”

“Không cần.” Triệu Thất lắc đầu một cái, nhắm mắt lại, “Người đi đun nước nóng cho ta, ta tắm xong là được rồi.”

Tiểu đệ tử linh mệnh rời đi.

Rốt cục trong phòng chỉ còn lại một mình hắn, Triệu Thất cắn răng đứng lên, lão đảo vài bước đi tới án thư bên cửa sổ, vội vàng lục lọi.

Hắn tìm một hồi, không thu được gì. Suy nghĩ một chút liền lục trong ngăn tủ cạnh giường. Mới vừa mở cửa tủ, đột nhiên nghe thấy cửa phòng chợt kẹt mở ra, tiếp theo là một tiếng quát mắng: “Tên trộm to gan, xem kiếm!”

Triệu Thất vội vàng quay người, chưa kịp trả lời, một lưỡi dao sắc lạnh đã đâm tới.

Không tránh nổi, tình thế ngàn cân treo sợi tóc ——

Sắc mặt Triệu Thất trắng bệch, sắp bị chết dưới kiếm đi đời nhà ma rồi!

32. Chương 32

Chính vào thời điểm nguy cấp, kẻ kia bỗng nhiên “Ồ” một tiếng, ánh kiếm miễn cưỡng dừng trên cổ họng Triệu Thất rạch xuống một điểm trên da thịt mềm mại.

Triệu Thất dựng đứng hết lông tơ, không ngừng lùi về hộc tủ phía sau, hận mình không thể khảm lên đó luôn, chỉ lo đối phương run tay một cái, mình cứ như vậy bay về hoàng tuyền.

“Người là ai?”

Kẻ cầm kiếm đặt câu hỏi là một gã công tử tuấn mỹ áo trắng phiêu nhiên, mặt như ngọc, mắt như sao, một thanh trường kiếm trong tay, một thân khí độ ngạo nghễ, ung dung cao quý, quả không tầm thường.

Thế nhưng Triệu Thất chẳng có lòng mề nào mà thưởng thức, hắn chỉ muốn chửi ầm lên, nhưng mũi kiếm vẫn chỉ vào cuống họng mình thì nào dám làm giá tức giận với đối phương?

“Ta... Ta là khách Nhạc Thính Tùng mời tới. Người là ai, tại sao chưa được sự cho phép đã xông vào phòng người ta?” Triệu Thất hỏi ngược lại.

Tuấn mỹ công tử cũng không bị lời giải thích này thuyết phục, kiếm trong tay vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lộ ra từng tia từng tia hàn ý: “Ta nhìn người không giống khách được mời tới mà hết như kẻ trộm không mời. Nói, người có mục đích gì?”

Triệu Thất hơi rụt cổ lại, kêu oan không ngừng: “Ta tới làm khách, có thể có mục đích gì? Nhạc Thính Tùng cũng ở đây, người tìm hắn hỏi không phải là rõ ràng rồi sao? Nếu người làm ta bị thương thì nhất định hắn sẽ không tha cho người đâu!”

Vị công tử kia lui kiếm về sau một chút, Triệu Thất vừa định thở hắt ra đã thấy hàn quang lóe lên, bên hông hơi lỏng, vạt áo bị mũi kiếm rạch nát.

“Nếu người dùng gian kế chạy trốn chẳng phải ta sẽ mất hết thể diện hay sao?” Gã công tử kia lại chìa mũi kiếm vào yết hầu Triệu Thất, “Nếu như người không phải trộm thì trút hết đồ xuống cho ta xem, nếu người cầm thứ không nên cầm thì đừng trách kiếm của Bạch Tuyết Kỳ ta không lưu tình!”

Triệu Thất ngẩn ngơ: “Người là Bạch Tuyết Kỳ?”

Bạch Tuyết Kỳ hừ lạnh một tiếng, mũi kiếm hạ xuống, từ cổ một đường trượt xuống, đi đến vạt áo, đột nhiên mạnh mẽ vẩy một cái, hất ra một hủ bao nhỏ.

Triệu Thất muốn động lại bị trường kiếm ngăn lại. Chỉ có thể trơ mắt nhìn gã mở hủ bao, đem đổ hết đồ bên trong ra đất.

“Ào ào ào —— ”

Đều là mảnh vỡ của đồng tiền, Bạch Tuyết Kỳ dùng mũi chân chỉ trỏ, Triệu Thắt gấp gấp nói: “Người đừng lộn xộn!”

“Người không nên lộn xộn phải là người mới đúng.” Gã đá số mảnh vụn này qua một bên, lại dùng kiếm cắt nát túi bên hông Triệu Thắt, các loại đồ vật linh tinh rơi xuống, một con tò he sứ sẹ, ít vỏ đậu phộng hạt dẻ, một ổ khoá bị vỡ... Đều là mấy thứ vụn vặt không đáng giá.

Bạch Tuyết Kỳ liếc mắt nhìn, cười khinh miệt. Khuôn mặt Triệu Thắt trắng bệch: “Người soát cũng soát rồi, không có gì cả, còn không mau thả ta ra!”

“Còn có một nơi ta xem.” Bạch Tuyết Kỳ trầm ngâm, “Ổ kinh thành từng phá qua một vụ án trộm ngân, là do kẻ trộm quỹ biển thủ, chính là giấu ngân lượng trong người rồi mang ra ngoài. Mới rồi ta thấy động tác xoay người của người rất chậm chạp, phía dưới người giấu thứ gì?”

Triệu Thắt gầm lên: “Người dám!”

Trường kiếm trong tay Bạch Tuyết Kỳ vung tới: “Xoay người!”

Triệu Thắt bị bức ép bất đắc dĩ, cắn răng, chỉ có thể chậm rì rì xoay người lại, cảm thấy kiếm kia dò dưới thân mình mấy lần, móng chọt lạnh, toàn bộ đều lộ ra bên ngoài.

Hắn nhắm hai mắt lại.

“Đây là cái gì, hả?”

Đồ vật dần vật người phía dưới kia bị lộ ra, Triệu Thắt cắn môi, không nói một lời.

Bạch Tuyết Kỳ trầm ngâm nhìn bộ vị lộ ra ngoài của hắn.

Gã chỉ thuận miệng nói, không ngờ nơi đó thật sự kẹp đồ vật. Chỉ thấy giữa hai cánh móng trắng mấy hơi dò ra một vết sáng, nhìn kỹ lại, là một chiếc dương cụ bằng thủy tinh long lanh óng ánh đang vững vàng lấp lầy cửa hậu môn hắn.

P phía dưới vật dâm tà này còn có một lỗ thùng, mấy sợi dây tơ từ giữa xuyên qua, chặt chẽ quấn vào dưới khớp, kết thành một đạo khoá lung linh. Vật này có tên gọi, gọi là “Nô sợ”, là mấy gia đình giàu có phòng ngừa sự vật làm mấy chuyện vụng trộm sau lưng làm ra, sợi dây tơ này vừa cứng vừa mềm, đao chém không đứt, mà ổ khoá thì cực kỳ tinh xảo, nếu không có chìa khoá thì không cách nào mở ra.

Mà vật trước mắt lại có chỗ bất phạm. Thủy tinh tính chất tinh khiết, cực kỳ trong suốt, tình huống bên trong có thể thấy rõ ràng, nhìn thấy không ít tinh dịch, đều tích trữ trong đường ruột.

“Này không giống đồ vật trong phòng Nhạc trưởng lão.” Khoé miệng Bạch Tuyết Kỳ chậm rãi vẽ ra một nụ cười ác ý, mạn điều tư lý nói, “Bên trong cũng không giống đồ của Nhạc trưởng lão.”

Nhạc trưởng lão, là nói Nhạc Thính Tùng sao? Triệu Thắt phân thần nghĩ, lại nghe hắn hỏi: “Đây là mấy người?”

Triệu Thắt không nói tiếng nào, Bạch Tuyết Kỳ cao giọng mắng: “Thấp hèn!”

Kiểm rút cục dời đi, Triệu Thắt gom lại quần áo, động tác chậm chạp ngồi xổm xuống. Đưa tay muốn nhặt lên mấy mảnh tiền vỡ rải rác trên đất. Thế nhưng một mảnh lớn nhất trong đó đang bị Bạch Tuyết Kỳ đạp dưới chân —— hắn muốn bỏ đi không cần nữa, nhưng nó lại đúng là nửa đồng tiền mỗi người một mảnh của hắn và Nhạc Thính Tùng.

“Làm phiền...”

Bạch Tuyết Kỳ không nhúc nhích, thấy Triệu Thắt đưa tay muốn đẩy mình ra, gã liền dùng trường kiếm hất Triệu Thắt ra, Triệu Thắt không từ bỏ, còn muốn đưa tay qua, gã liền bay lên đạp một cước, Triệu Thắt bay ra sau đập lưng vào học tử.

“A!”

Triệu Thất đau đớn phát ra tiếng rên. Lưng hắn va vào cửa tủ. Một bao quần áo rơi từ trên nóc tủ xuống lồng ngực của hắn, chính là “di vật của Bạch Tuyết Kỳ” đã được Nhạc Thính Tùng thu hồi kia.

Triệu Thất đau đớn thở gấp, trong ngực ôm bọc túi kia, giống như con sóc ôm chặt lấy thức ăn dự trữ qua mùa đông, cả người tận lực co lại thành một khối, phảng phất như vậy có thể chống đỡ được giá lạnh, để cho mình sống quá tiết đông dài dằng dặc này.

“Có phải là người muốn đi mách Nhạc trưởng lão?” Bạch Tuyết Kỳ cười lạnh một tiếng, dùng mũi chân nhắc cầm Triệu Thất, nhìn hắn rụt rè đáng thương nhìn mình, khinh thường nói, “Ta thực sự bội phục người, da mặt dày như vậy. Mặt sau rút đây vật bản thủ của người khác mà còn dám cùng Nhạc trưởng lão cầu kết làm bạn.”

Triệu Thất trốn về sau, lại bị Bạch Tuyết Kỳ đập một cước vào ngực, vô thanh vô tức trượt ngã xuống đất. Bạch Tuyết Kỳ thuận thế đá thêm một cú nặng nề trên người hắn, chèn lên gò ngực lỏa lồ ra ngoài.

Lực đạo của gã không hề thả nhẹ, Triệu Thất nghe thấy tiếng xương của mình kêu lên cọt kẹt, rất giống tuyết mới bị người ta dùng mũi dày đập lên.

“Người làm sao còn có mặt mũi ở lại đây.” Bạch Tuyết Kỳ vui vẻ nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, phẩy tay phủi ống quần, mũi chân hơi rời lên trên, ác ý ép chuẩn vào một điểm anh đào nhô ra trước ngực, “Người trong lòng? Ha, đừng có cho là ý vào Nhạc trưởng lão tuổi trẻ không hiểu chuyện mà người có thể lừa hắn, người phải biết rằng cho dù người không rành thế sự thì cũng sẽ có ngày hiểu chuyện. Thế gian này chưa bao giờ thiếu mỹ nhân vừa thức thời lại bằng thanh ngọc khiết, hắn ta là thanh niên tuần kiệt tiền đồ vô hạn, địa vị cao quý, người lại chỉ là loại tiện nhân thấp hèn bị người ta chơi đến hư thối, xứng với hắn sao?”

Triệu Thất bị giẫm đến khó thở, nói đứt quãng: “Người, người biết rõ ta là...”

“Đúng vậy, ta nghe nói người trong lòng của Nhạc trưởng lão đến cho nên tới xem một chút. Không nghĩ lại phát hiện một chuyện ý tứ như thế.” Bạch Tuyết Kỳ cười rộ lên, hắn tuần mỹ mà cao quý như “Trích Tiên” siêu dật xuất trần, thế nhưng mỗi lời nói ra lại âm trầm như ác quỷ, “Này, tiểu biểu tử, cách Nhạc trưởng lão xa một chút, không thì ta sẽ nói chuyện ngày hôm nay cho hắn biết. A, nhưng mà da mặt người dày như vậy, sợ rằng lại quần lấy hắn mất... Thôi, nếu lại để cho ta nhìn thấy người và Nhạc trưởng lão ở cùng nhau, ta sẽ trực tiếp trói bộ dạng người lúc này ném lên đường cái, à không, ném vào kỹ viện, làm một kỹ nữ không lấy tiền để cho nam nhân đâm lạn phía dưới. Người cảm thấy thế nào?”

Tàn nhẫn hành hạ một phen, Bạch Tuyết Kỳ rút cục hài lòng rời đi. Triệu Thất thở hổn hển một hồi, từ trên đất chậm rãi bò lên, nhặt từng mảnh vỡ bị dẫm đến bản thủ của đồng tiền bỏ vào bao, run rẩy gom lại đồ bị Bạch Tuyết Kỳ vứt vãi thành một khối. Dùng áo bào bị cắt rách bao lấy, quần vào bên hông.

Quần áo tuy bị phá rách không ít nhưng cũng may bây giờ là mùa đông, vừa nãy khi vào cửa đã cởi ra một cái áo khoác dày. Hắn chỉnh lại xiêm y, choàng áo khoác ra bên ngoài, từ ngoài nhìn vào cũng không nhìn ra cái gì khác thường.

Hắn ngồi trước bàn ngắn ngo, trước mắt là bao quần áo chứa di vật.

Lời nói của Bạch Tuyết Kỳ vẫn quanh quẩn bên tai.

“Ha, đồ dơ bẩn, quá ngu ngốc...” Triệu Thất bỗng nhiên cười đắc ý. Bạch Tuyết Kỳ kia hình như ghen tị với mình, đáng tiếc “một thanh niên tuần kiệt tiền đồ vô hạn, địa vị cao quý” đó lại chỉ chân thành với mình mình, còn bị mình sai khiến đến xoay vòng, gã kia có ghen đến mấy cũng vô dụng.

Hắn không nhịn được bật cười ha hả, nhưng mà cười được vài tiếng liền động tới chỗ đau, ngực đau toàn thân đều đau. Hắn hít vào một hơi, lại vẫn toét miệng như cũ. Bởi hắn nhớ ngữ khí khẳng định của Nhạc Thính Tùng lúc y nói mình là người trong lòng y, nhớ tới lúc hôn môi tiểu tử kia sẽ mang theo ánh mắt chăm chú mà ngưỡng ngừng, xúc cảm khi hàng mi dài lướt qua hai má, còn có ngày ấy cứu mình khỏi Noãn Hương Các, y nghiêm túc nói không nhìn nổi người khác bất nạt mình.

“Rõ ràng ngốc như thế, lại nói như thế...” Triệu Thất lầm bầm. Trong lúc vô tình, ánh mắt quét đến bọc quần áo để trên bàn, hắn cầm lên, cúi đầu nhìn một hồi, bỗng nhiên nhớ lại những gì mình từng nói.

Nếu như... Nếu như có thể gặp được y sớm hơn...

Suy nghĩ một lúc hẳn liền cảm thấy cái giả thiết này rất buồn cười. Khi đó Nhạc đưa ngón mới chỉ là một tên đưa ngón bé tẹo, phỏng chừng đáng dấp không khác bây giờ là mấy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn có vẻ nghiêm trọng, mỗi ngày nghe lời sư phụ rồi nghiêm túc gặt đầu, có nề nếp luyện tập võ công, thường xuyên nói chuyện với con thỏ con cô cô nuôi.

Chắc lúc đó Nhạc Thính Tùng chơi thực sự rất vui, Triệu Thất vui khôn tả, cười đến vui vẻ, nước mắt đều chảy ra.

Một giọt nước mắt nhỏ xuống nền vải, không phát ra âm thanh gì.

33. Chương 33

Triệu Ngũ vừa vào cửa liền thấy Triệu Thập đang nhe răng trợn mắt mà đắp thuốc lên vết thương.

“Làm sao, đêm nay ngươi cũng không đi?” Gã tiện tay cầm lấy lọ thuốc mỡ, vét một lượng lớn rồi trét lên vết thương sau lưng cậu.

“Ôi chào, Ngũ ca!” Triệu Thập bị một chương này làm xém chút thổ huyết.

Triệu Ngũ truyền nội lực, giúp cậu điều hoà khí tức, chỉ tiếc mài sắt không nên kim: “Chẳng qua là bị người ta đánh một trận mà lại thành như vậy, sao ta có thể có một đứa em vô dụng thế không biết.”

Triệu Thập ủ rũ cúi đầu: “Lần trước ta đối xử với Thất ca... như vậy, hẳn nhất định hận chết ta rồi.”

“Hận chết người?” Triệu Ngũ nhìn cậu một cái, cười nhạt, “Người tự lo cho mình kia.”

Triệu Thập cúi đầu yên lặng xử lý vết thương. Triệu Ngũ nhìn một hồi, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Lão Thập, chân của người làm sao vậy?”

“Ta muốn mang Thất ca đi.”

Triệu Thập hờn dỗi nói ra mấy chữ này, Triệu Ngũ cái gì cũng đều hiểu.

Gã đứng lên, đi tới đi lui trong phòng giống như đang suy nghĩ một vấn đề cực kỳ khó khăn nào đó. Cuối cùng, gã dừng lại, hạ quyết định, từ từ lên tiếng: “Kỳ thực trước khi lão Bát đến đây, trước ta còn có bốn người ca ca.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Thập nghe được chuyện như thế. Chẳng biết vì sao cậu lại nhớ tới giọng nói mình từng nghe thấy từ trong bóng tối kia.

“Vậy... Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Triệu Ngũ trầm mặc một hồi, cuối cùng thở dài một tiếng. Cánh cửa ký ức bị mở ra, hồi ức khi xưa hiện lên trước mắt, hai mắt gã hơi nheo lại, thần sắc có chút khác thường: “Tứ ca là huynh trưởng tốt, bình thường dù trầm mặc ít nói nhưng rất biết chăm sóc người khác. Lúc đó ta vừa tới, cái gì cũng không hiểu, là huynh ấy dắt tay dạy ta... Tứ ca và Tam ca có quan hệ rất tốt, khi đó lão gia vô cùng tín nhiệm huynh ấy.”

Theo lời phác hoạ của gã, một bóng dáng mơ hồ xuất hiện trong đầu Triệu Thập. Cậu không nói gì, chỉ yên tĩnh nghe Triệu Ngũ kể lại đoạn chuyện xưa phủ đầy bụi này.

[Nguồn: Xeko's home]

“Lúc lão Thất vừa tới, bị thương rất nghiêm trọng. Tứ ca được lão gia ủy nhiệm chăm sóc hẳn, lúc đó chúng ta chỉ nghĩ giờ có nhiều hơn một người anh em. Lúc vừa bắt đầu, ta, kỳ thực ta cũng không thích hẳn. Nhưng hẳn thực sự quá kiêu ngạo, ai cũng không để vào mắt, đáng vẻ đó khiến người ta nhìn không được muốn giáo huấn hẳn. Cho nên lúc lão gia gọi ta đến lần đầu, ta liền đi... Trước đó đều chỉ có một người là Tứ ca, đó là lần đầu tiên ta và Tam ca ở đó... Lão Thất một chốc liền khóc, lúc đó Tứ ca liền quỳ xuống cầu xin cho hẳn.”

“Lão gia đồng ý không?”

Triệu Ngũ nhìn chăm chăm vào cậu một lúc lâu: “Đồng ý. Từ sau lần kia, Tứ ca không đi nữa, còn khuyên ta đừng đi giày vò hấn. Ta biết huynh ấy còn lén lút tìm Tam ca, lúc đó Đại ca và Nhị ca cũng ở trong phủ. Chúng ta nhìn ra huynh ấy động tâm, liền đáp ứng huynh ấy.”

Nói tới chỗ này, gã lắc đầu cười khổ: “Thế nhưng thủ đoạn của lão gia người cũng biết rồi đấy, chúng ta đi hay không đi thì đâu có khác gì? Đoạn thời gian đó mỗi tối lão Thất đều bị làm cho kêu gào như quỷ, ban ngày mặt ủ mày chau. Mặc dù như vậy hấn cũng không sống yên ổn, có lần không biết tại sao chọc giận lão gia, lão gia liền bắt Tứ ca đi tìm con chó đến... Tứ ca không đi, đó là lần đầu tiên huynh ấy cãi lại mệnh lệnh lão gia. Sau đó phải chịu gia pháp, suýt chút nữa không còn nữa cái mạng.”

“Sau, lão Thất đột nhiên đối xử cực kỳ tốt với Tứ ca.” Triệu Ngũ nhớ lại, tự thuật có chút bừa bãi, “Người biết người như hấn vậy, lúc thường đều không thèm nhìn bọn ta, vậy mà ở trước mặt Tứ ca lại ngoan như con mèo nhỏ, cười rộ lên cực kỳ khả ái. Ta lúc ấy đối với hấn cũng... Là ta hồ đồ, thế nhưng Tứ ca so với ta còn hồ đồ hơn. Lão Thất nói cái gì huynh ấy làm cái đó. Lão gia cũng nhìn ra nhưng không quản, có một lần Đại ca hỏi lão gia, người chỉ cười lạnh, nói Tứ ca sớm muộn gì cũng có ngày hối hận.”

“Lúc đó ta cũng mơ hồ cảm thấy không đúng, cảm thấy phải nói rõ ràng chuyện này, nhưng ta hiểu mình đang ghen tị với Tứ ca, không nghĩ tới...” Gã hít một hơi thật sâu, “Có một tối, Tứ ca dắt hấn bỏ trốn.”

Triệu Thập bỗng nhiên trợn mắt: “Này, làm sao có thể?”

“Vốn là chuyện không thể nào, thế nhưng Tứ ca lại cố tình làm. Một đường tránh thoát truy sát, không dễ dàng đi ra được ngoài thành, Tứ ca bị thương quá nặng, không đi được.”

“Bọn họ bị lão gia bắt được?”

Triệu Ngũ cười lạnh một tiếng, trong mắt loé lên hận ý không rõ: “Lão Thất bỏ Tứ ca lại, một mình chạy trốn.”

Triệu Thập ngạc nhiên.

“Lúc chúng ta chạy đến, lão Thất còn đang chạy về phía trước. Tóc xoã rũ rượi, quần áo rách rưới. Lão đảo trong bóng đêm giữa rừng hoang núi hẻo, trên người tất cả đều là vết thương do bụi cây cào rách.” Triệu Ngũ nhắm mắt lại, “Lão gia thoát nhìn không hề tức giận, chỉ ghé vào lỗ tai hấn nói câu gì. Lão Thất giật mình một chốc rồi đột nhiên phát ra tiếng thét đặc biệt thê thảm — trước giờ ta chưa từng nghe thấy người nào có thể phát ra tiếng thét thống khổ như con sói sắp chết như vậy.”

Triệu Thập không thể nào tưởng tượng được tình cảnh lúc đó.

“Sau đó lão gia bảo bọn ta ở chỗ đó đem hấn... Mất hấn trợn trừng lên, luôn nỗ lực bò về phía trước. Thế nhưng tất cả đều vô dụng, bọn ta vừa thấy bộ dạng của Tứ ca nên đều hận hấn, cố ý để hấn bò ra ngoài một đoạn, lại kéo về tiếp tục... Cuối cùng, thần trí hấn không rõ, trong miệng lẩm bẩm gọi một cái tên, lúc khóc lúc cười. Khi đó ta mới biết hoá ra hấn còn có người trong lòng.”

Triệu Thập nhìn Triệu Ngũ, nét mặt gã bây giờ rất kỳ quái, giống như trở về buổi tối hỗn loạn kia, thấy được Triệu Thất bị người luân phiên làm nhục nơi núi rừng hoang vắng. Nhưng trong mắt gã ngoại trừ hối hận, ngoại trừ khoái ý khi trả được thù, còn có một tia vui mừng không rõ.

... Gã vui mừng cái gì?

Triệu Ngũ tiếp tục nói: “Sau đó, ta nghe Tam ca kể lại. Người cũng biết lão Thất có chút lai lịch, trước đây hấn có một người thanh mai trúc mã, cũng là bởi vì gã đó, mới bị lão gia... Ngày ấy xin Tứ ca mang theo hấn đi, cũng bởi vì hấn nghe được tin người kia chết rồi. Lúc lão gia ghé vào lỗ tai hấn chính là nói câu này.”

“Vậy hấn đối với Tứ ca — ”

“Tất cả đều là giả. Về sau bọn ta mới biết, thời gian đó thái độ của hấn với Tứ ca có chuyển biến, kỳ thực chẳng phải bị Tứ ca làm cho cảm động mà nghe nói người kia ngã bệnh, muốn chạy đi tìm gã đó. Đáng thương cho Tứ ca, dâng lên một tấm chân tình cuối cùng lại rơi mất nửa cái mạng, kết quả từ đầu đến cuối

chỉ là một hồi lợi dụng hư tình giả ý.” Triệu Ngũ dừng một chút, giọng nói của gã đã khôi phục lại vững vàng, ngữ điệu cũng rõ ràng trở lại, “Tứ ca được cứu về, thậm chí tại thời khắc sống còn đã hiểu ra, võ học nâng cao một bước. Nhưng huynh ấy phản bội một lần, lão gia sẽ không trọng dụng huynh ấy nữa —— không, có lẽ là lão gia quyết định vĩnh viễn trừng phạt huynh ấy cho nên mới để huynh ấy trông chừng lão Thất.”

Triệu Thập không rõ đến bây giờ tình cảm của vị Tứ ca luôn che mặt kia với Triệu Thất ra sao.

Hận sao?

Nhất định là có, vì Tứ ca không tiếc ruộng bỏ chủ nhân có ân dưỡng giáo, cuối cùng đổi lại là nằm thoi thóp nhìn người mình yêu kiên quyết bỏ đi. Loại cảm giác vô lực thống khổ và phần nộ khi bị lừa dối đủ khiến người ta khắc ghi cả một đời.

Mà yêu thì sao?

Triệu Thập đã biết đáp án.

Nếu như chỉ có hận ý, nhìn hắc hắc hàng đêm bị người làm nhục, khuấy khoả còn không kịp, làm sao lại là trừng phạt? Tứ ca vẫn như cũ không cách nào trốn chạy, chỉ có thể ẩn nấp trong bóng đêm không ai hay biết, ở nơi gần nhất nhìn Triệu Thất chăm chú, lại vĩnh viễn không thể nào chạm đến.

Triệu Thập nhẹ giọng hỏi: “Tứ ca huynh ấy... Hối hận không?”

“Không biết.” Triệu Ngũ lắc đầu, hỏi ngược lại, “Người thì sao?”

Triệu Thập trầm mặc không nói.

Cậu hận Triệu Thất vô tình, nhưng không nghĩ tới sau mảnh vô tình này tất cả đều là si tình, mà phần si tình ấy lại dành cho một kẻ đã chết.

Đột nhiên, cậu mơ hồ minh bạch nỗi vui mừng trong mắt Triệu Ngũ.

“Cửu ca người năm đó cũng chịu không ít tội, chuyện của nó người tự đi mà hỏi. Ta nói chuyện này cho người, hi vọng người đừng dẫm vào vết xe đổ của Tứ ca mà nhất thời kích động làm ra việc gì ngu ngốc.” Triệu Ngũ cảnh cáo, “Lão Thất đã chết tâm, giờ chỉ còn là một người đã mất hết hi vọng, hắc sẽ không bị bất cứ ai làm cho rung động nữa đâu.”

“Vậy Nhạc Thính Tùng thì sao?” Triệu Thập bình tĩnh nhìn Triệu Ngũ, “Thất ca đối với hắc, có phải cũng như vậy hay không?”

Triệu Ngũ không trực tiếp trả lời vấn đề này mà thay đổi đề tài, nói đến một chuyện khác: “Trước sự kiện kia, Tam ca từng có đoạn thời gian đến kinh thành làm việc, gặp qua người trong lòng của lão Thất —— người còn nhớ Văn Diễm của Noãn Hương Các không? Lão Thất có đoạn thời gian thường đi tìm hắc.” Thấy Triệu Thập gật đầu, gã tiếp tục nói: “Theo Tam ca nói, Văn Diễm kia và người Lão Thất yêu, tướng mạo có bảy tám phần giống nhau. Lão Thất chọc Noãn Hương Các cũng bởi vì hắc. Trước hắc, người có từng thấy Lão Thất để ý qua người nào như vậy chưa?”

Triệu Thập trầm mặc một hồi, âm ách hỏi: “Nhạc Thính Tùng và người đó, cũng rất giống nhau sao?”

“Lúc lớn không giống, mà Tam ca nói, thần vận của hai người lại tương tự đến bốn năm phần mười.” Triệu Ngũ trầm ngâm, “Nếu như bảo là chân tâm, đại khái cũng có, mà đến tốt cùng là thật lòng người mới hay chung tình người cũ, cái này không thể nói rõ. Bất quá, ta nghe nói...”

Triệu Thập ngẩng đầu, vì tin tức Triệu Ngũ nói mà cả kinh trợn to hai mắt.

Chuyện này...

Còn đang đắm chìm trong khiếp sợ, cửa phòng đột nhiên bị phá oanh một tiếng, Triệu Cửu kinh hoàng ôm Triệu Thất xông vào.

“Lão Thập, mau xem cho hắc!”

34. Chương 34

Hai mắt Triệu Thất nhắm nghiền, hơi khê chau mày, sắc mặt trắng bệch, hơi thở mong manh. Triệu Thập thần sắc nghiêm nghị, cầm lấy cổ tay hắn cẩn thận bắt mạch.

“Hắn bị người ta trả lại, vốn đang bình thường, còn đi theo ta lải nhải mấy câu, ta không nhận được đâm hắn vài câu, hắn đảo mắt liền bất tỉnh.” Triệu Cửu bừa bãi nói xong, trên mặt đều là hối hận và hổ thẹn, lại hỏi, “Có phải là, có phải là ta —— ”

Triệu Thập lắc đầu, vạch lên áo khoác của hắn. Quần áo bên trong rách nát, mấy người biến sắc, cẩn thận mở ra, đột nhiên không kịp chuẩn bị mà nhìn thấy một đám máu ứ đọng. Lồng ngực sạch sẽ như ngọc bây giờ tràn đầy vết bầm xanh tím, nhiều chỗ đã biến thành màu đen. Triệu Thập cẩn thận sờ qua một lần, nhẹ nhàng ấn xuống mấy chỗ.

“Nứt xương.” Triệu Thập trầm giọng nói, “May mà không thương tổn nội tạng, phải cởi quần áo hắn ra đã, những chỗ khác hắn cũng có vết thương.”

Ba người im lặng không lên tiếng. Triệu Ngũ quay người mở lớn lò sưởi, hai người còn lại cẩn thận thoát quần áo Triệu Thất. Thoát đến phía dưới, Triệu Thập nhìn Triệu Cửu một cái, Triệu Cửu vô cảm lấy chìa khoá ra, rút vật đã hành hạ Triệu Thất cả một ngày ra ném âm xuống đất.

Thủy tinh bị đập vỡ nát, lưu quang tung toé, chiết xạ ra vô số bóng người.

Tuy ngực đã vô cùng thâm thảm nhưng khi nhìn đến mấy chỗ khác, tất cả đều không nhận được mà hít vào khí lạnh.

Từ hông bụng đến bắp chân, chỉ cần là nơi bên ngoài không thấy được đều có vết tích bị người đâm đá ngược đãi, bởi vì da dẻ trắng mềm, vết thương càng thêm rõ ràng, cơ hồ làm người ta nhìn thấy mà giật mình, không khó để tưởng tượng thân thể này đến tột cùng đã từng chịu sự đối xử tàn nhẫn đến cỡ nào.

“Đây là...” Trong mắt Triệu Cửu bốc lên lửa giận, “—— là Nhạc Thính Tùng?!”

Triệu Ngũ tỉnh táo lắc đầu: “Không giống.” Nhưng mà hai tay của hắn đã nắm thành nắm đấm.

Triệu Thập nhanh chân đi tới tủ thuốc, mở ra mặt bên ám cách, lấy một bình xám, vừa mở nắp liền toả ra hương rượu nồng đậm. Bên trong bình đựng nước thuốc màu vàng, cậu cẩn thận đổ vào dụng cụ ủ ấm, nhẹ nhàng xoa lên vết thương của Triệu Thất.

Rượu thuốc rót vào da thịt, hiệu quả lập tức rõ ràng. Triệu Cửu ở một bên nhìn cũng thấy sốt ruột nhưng không cách nào hỗ trợ, chỉ có thể cầm lấy hai tay Triệu Thất, không ngừng truyền nội lực xoa tan khí lạnh.

Vết thương đã sát qua một lần. Trên trán Triệu Thập lấm tẩm mồ hôi, cậu dùng muống nhỏ múc ra một cánh hoa, dầm nát rồi đút vào trong miệng Triệu Thất.

Triệu Thất hình như đã khôi phục lại chút ý thức, nghiền ngẫm mấy lần, cổ họng khê nhúc nhích nuốt xuống.

Thấy thế, Triệu Cửu thở phào nhẹ nhõm, dèm chăn lên người hắn.

Triệu Ngũ bên cạnh đã nhìn kỹ quần áo Triệu Thất vừa cởi ra, thấy Triệu Thập gật đầu với mình liền liếc mắt ra hiệu với Triệu Cửu, ba người đi ra ngoài cửa phòng.

“Y phục của hắn là bị đao kiếm cắt ra, đối phương là người thuận tay trái. Giống như định tìm thứ gì trên người hắn, hầu bao toàn bộ bị cắt rách, còn có mấy đồng tiền bị bóp nát, không biết là duyên cớ gì.” Triệu Ngũ nói, “Từ dấu chân trên y phục của hắn có thể thấy có ít nhất ba người đã hắn.”

Triệu Thập bổ sung: “Quần áo hắn bị kiếm cắt ra, trên cổ Thất ca có một chấm đỏ nhỏ, bình thường không dễ thấy, chỉ có bảo kiếm cực kỳ sắc nhọn mới gây ra được vết thương nhẹ thế. Vết thương trên người hắn... Ít nhất là đã giằng co một khắc.”

Ba người đều trầm mặc.

Bọn họ biết Triệu Thất sợ đau thế nào. Tuy hắn thường xuyên chịu đòn nhưng đánh đập thuần túy như vậy lại chưa từng trải qua, Triệu Vũ Thành coi như có nỗi giận cũng sẽ không thực sự làm tổn thương thân thể hắn —— mặc dù đối với Triệu Thất mà nói, đòn thuần bị quyền đâm cước đá có lẽ sẽ dễ chịu hơn bị người ta đâm loạn rất nhiều.

“Đau...”

Trong phòng, Triệu Thất phát ra tiếng rên rỉ hàm hồ. Ba người vội vàng đi vào, nhìn thấy hắn mơ mơ màng màng, một bên hút không khí một bên lẩm bẩm.

“Đừng đánh...” Hắn nói như xin tha, thân thể hơi giật giật, giống như muốn cuộn mình lại. Thế nhưng do quá đau, động đậy đều phải mất nửa ngày, cuối cùng cũng lấy tay che chắn ở bụng.

Triệu Ngũ nhìn ra, đáy lòng chìm xuống, hắn và Triệu Cửu liếc mắt nhìn nhau, hai người đều hiểu, này nhất định là động tác theo bản năng lúc Triệu Thất bị đánh —— phía dưới của hắn bị bọn họ nhét vào vật kia, hắn sợ sẽ bị người ta đánh mà vỡ nát ở bên trong.

“Thất ca, Thất ca...” Triệu Thập khẽ gọi, muốn cho Triệu Thất một điểm cảm giác an toàn, thế nhưng sau khi Triệu Thất nghe được, lông mày càng nhíu chặt, chống đỡ chính mình muốn trốn sâu vào trong giường.

Lần này động đến vết thương, bởi vì đau đớn mà tỉnh lại. Sự yếu đuối và mê man trên mặt biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là lạnh lùng cùng phiền chán.

“Ngày hôm nay ba người các người lên một lượt sao?” Triệu Thất nói thầm một tiếng, nằm trở lại, nghiêng đầu nói, “Thương lượng đi, hôm nay đừng treo ta lên nữa. Bây giờ cả người ta đều đau lắm, nếu lại chịu phương pháp ngày hôm qua thì ta không chịu nổi đâu, các người nhẹ chút nhé?”

“Thất ca, ta...” Triệu Cửu vội vàng nhảy tới trước một bước, không cẩn thận đạp phải dương cụ thủy tinh trên đất. Triệu Thất nghe tiếng, liếc mắt nhìn, kinh ngạc nói: “Sao người lại làm vỡ nó? Ta nhớ ngày hôm qua người còn nói với ta đây là bảo bối hoàng kim khó cầu, bảo ta cẩn thận chút, không được làm hỏng nó mà.”

Triệu Cửu lúng túng cúi đầu, bộ dạng hổ thẹn và luống cuống: “Thất ca, là ta không đúng, người đừng như vậy...”

Triệu Thất ậm ừ qua loa, không nhận được nói: “Nhanh lên đi. Các người là đồng thời hay là thay phiên đến?” Nói xong, hắn chậm chạp cử động, tựa hồ là phải đứng lên.

Triệu Ngũ vội diu hắn nằm xuống, thế nhưng Triệu Thất còn muốn dùng sức, gã trầm mặt xuống, ngưng thanh hỏi: “Là ai làm?”

“Hả?” Triệu Thất mạn bất kinh tâm nói.

“Vết thương trên người người, là ai dám xuống tay nặng như vậy?”

“Hỏi cái này làm gì?” Triệu Thất lạnh lùng nhìn gã, bỗng nhiên cười hì hì, “Ngũ ca, thích nặng tay với ta nhất còn không phải là các người hay sao?”

Triệu Ngũ còn chưa kịp trả lời, Triệu Thất đã trở mình, lười biếng nhắm mắt lại.

Thái độ này của hắn rõ ràng là không muốn nói nữa. Ba người đều bị hắn làm cho ghen hờn, lại thấy hắn lúc trở mình liên đau đến râm rì, vừa hổ thẹn vừa đau lòng, làm gì còn dám cưỡng bách hắn. Yên lặng giúp hắn thu thập tất cả, chờ đến khi hắn ngủ thì luân phiên trông coi, ở bên cạnh hầu hạ.

Sắc trời dần muộn, gió đêm ào ào, đêm xuân se lạnh, không để ý liền phát lạnh cả người.

Triệu Ngũ sai người đi làm một chuyện, lúc trở về liền thấy Triệu Cửu đứng ngơ ngác trong sân.

“Lão Thập ở trong à?”

Triệu Cửu gật đầu.

“Sao không đi ngủ một chút đi?” Triệu Ngũ ngẩng đầu nhìn trời, “Đến phiên ngươi còn phải hai canh giờ nữa, phỏng chừng đêm nay còn một nhiều.”

Triệu Cửu lắc đầu: “Làm sao ta ngủ được. Ngũ ca, vừa rồi ta thấy ngươi sai người, là đi điều tra chuyện này hả? Lão gia bên kia...”

“Tin tức đã truyền ra ngoài.”

Hai người không nói gì một lúc, Triệu Cửu bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Ngũ ca, có phải ta làm sai rồi đúng không?”

“Đây là lão gia dặn dò.” Triệu Ngũ thấp giọng nói, “Ngươi đừng nghĩ nhiều.”

“Ha, trước đây ta nghĩ quá ít.” Triệu Cửu cười khở một tiếng, “Có lẽ, nếu lúc đó ta có thể kiên định một ít... Hẳn bây giờ đối xử với ta, có lẽ sẽ giống như trước đây.”

“Ngươi nhìn được sao?” Triệu Ngũ hỏi ngược lại.

Triệu Cửu trầm mặc. Triệu Ngũ tựa hồ nhìn ra điều gì, thở dài, vỗ bờ vai gã rồi rời đi.

Triệu Cửu biết mình không thể. Tuy lúc trước đã thề son sắt như thế nhưng trong chớp mắt khi tiến vào gian phòng kia, gã liền biết, mình không giữ lời được rồi.

Khi ấy Triệu Thất đang bị bịt mắt, hai tay trói sau lưng, trần trụi mà quỳ ở giữa phòng, chỉ dùng vai và đầu chống đỡ thân thể, nước miếng thuận theo khớp miệng chảy xuôi xuống đất. Triệu Cửu nhìn thấy hắn còn đang cố gắng nâng mông, đón ý hùa theo động tác va chạm của người sau lưng.

Lúc đó người đang làm phía sau hắn là Triệu Tam, động tác không tính nhanh. Hắn bị đâm một hồi liền hô lên “Tam ca”.

“Đoán đúng.” Triệu Vũ Thành nói, “Tiếp.”

Lúc Triệu Tam rút ra, Triệu Thất liền run lên một cái, sau đó lại bị Triệu Bát đè lại đâm vào, toàn thân hắn mềm thành một bãi nước, bị tiểu thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn mình đâm đến run rẩy.

“Lão Bát... Hé, tiểu tử ngươi... Đây, vật này nhỏ nhất...”

Triệu Bát mạnh mẽ đâm thọc hắn thêm mấy lần rồi mới rút ra đứng qua một bên.

Mấy người tiếp theo đều bị Triệu Thất nhất nhất đoán đúng. Triệu Cửu nhìn thấy hắn thở phào nhẹ nhõm, một bên thở hổn hển vừa muốn thẳng lưng lên.

“Ừm, tiếp theo.” Triệu Vũ Thành chậm rãi nhấp một ngụm trà, ánh mắt nhìn về phía Triệu Cửu.

Triệu Cửu biết mình cần phải kiên định lắc đầu từ chối. Nhưng gã không có.

Ánh mắt của Triệu Vũ Thành làm Triệu Cửu cảm nhận được một loại cảm giác cực kỳ đáng sợ. Trong lúc hoảng hốt gã như thấy mình đang đứng ở trên vách đá cheo leo, không cần bức bách, thậm chí không cần ám chỉ, gã sẽ tự động, chủ động, liều mình nhảy xuống.

Tự kết liễu.

Gã cực kỳ tỉnh táo biết điểm này, lại vẫn như cũ không kiềm chế nổi.

Tuy gã đã sớm đoán được nhiều điều từ trong lời nói của người khác nhưng khi tận mắt nhìn thấy tình cảnh này, nhìn cái kẻ không tim không phổi đang cười rục rờ như hoa đào tháng ba kia, nhìn hắn quỳ trên đất bị người luân phiên tiến vào như thế, thậm chí hắn còn quen thuộc cả hình dáng to nhỏ của tính cụ mỗi người...

Lòng đồ kị đã triệt để nuốt hết ý chí gã, máu thịt cùng cốt cách của gã bị nghiền dẫm đến kéo kẹt vang vọng, tim bị cắn xé đến rời ra rách nát, đập vào mắt đều là mảnh mờ ảm đạm.

Gã đi về phía Triệu Thất, mơ hồ nghe được một tiếng cười khê, không biết là ai phát ra.

Lúc vừa tiến vào, Triệu Thắt còn không phản ứng gì, chỉ cau mày chịu nhin người kia quát xuyên. Thế nhưng chỉ một lát sau, động tác trúc trắc và phản ứng sanh sơ đã làm bại lộ thân phận chủ nhân, sống lưng Triệu Thắt cứng đờ.

Triệu Cửu biết hẳn nhận ra mình.

“Đã đoán được chưa?” Triệu Vũ Thành hỏi.

Triệu Thắt không hé răng, nằm úp sấp không nhúc nhích.

“Ôi, bị người làm lâu khó tránh khỏi cảm giác trì độn. Lại cho người một cơ hội, dùng miệng ngậm đi.”

Triệu Vũ Thành nhẹ nhàng đặt chén trà lên bàn, tiếng sứ chạm mặt gỗ phát ra âm vang nhỏ, Triệu Thắt như bị tiếng động này quát một cái mạnh mẽ. Triệu Cửu cho là hẳn sẽ nhảy dựng lên, thế nhưng trên thực tế, hẳn không phản kháng mặc người ta nhắc đầu mình lên, ngoan ngoãn há miệng ra.

Ngày hôm sau Triệu Thắt vẫn biểu hiện như chưa từng có gì xảy ra, sau đó hẳn lạnh lùng hăm hại Triệu Cửu, hai người từ đó như nước với lửa.

Triệu Cửu từng giãy dụa, cho tới bây giờ vẫn còn hối hận, không có ai có thể rõ ràng hơn gã, nhưng dù cho được trở lại một lần nữa, gã vẫn sẽ làm như thế.

Ít nhất gã đã từng nắm được người này trong tay, ít nhất cũng biết được da thịt kết thân cùng người này là cỡ nào ấm áp. Triệu Cửu biết mạng của mình không ở trong tay mình, chính là cuộc sống ngày hôm nay không biết ngày mai, chỉ có thể như một gã ăn mày yêu tiền như mạng, tóm chặt lấy miếng đồng cuối cùng này.

Nghĩ như vậy, trong lòng gã không nhin được dâng lên khát vọng muốn gặp mặt Triệu Thắt, thế nhưng còn chưa đi được vài bước liền nhìn thấy cách đó không xa có một dáng người.

35. Chương 35

Mặt mày Nhạc Thính Tùng âm trầm, lạnh lùng nhìn Triệu Cửu.

Nhạc Thính Tùng vốn chẳng cảm thấy gì với người này, trái lại còn có một loại cảm giác thân thiết giữa những người cùng lứa. Thế nhưng từ sau khi y đi theo Triệu Thắt biết được rất nhiều chuyện đời, nghĩ tới tình cảnh ngày đó mình nhìn thấy liền không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Triệu Thắt ở đâu?” Y hỏi, nghĩ nên đánh gã kia vào lúc nào mới tốt.

Về mặt Triệu Cửu cũng chẳng tốt hơn chỗ nào, trái lại còn giận dữ hơn cả y, lạnh lùng nói: “Người còn mặt mũi để hỏi sao?”

Nhạc Thính Tùng quyết định không cần phải lãng phí cuộc sống, bây giờ muốn đánh thì đánh.

Triệu Cửu vừa tránh được một chiêu lăng chân, trước mặt lại đụng phải nắm đấm của Nhạc Thính Tùng, trong chớp mắt liền thấy choáng váng đầu óc.

Đều là mười chín tuổi, người này so với mình lại có thể lực trời phú khiến người khác kinh sợ. Nhưng dù thế Triệu Cửu vẫn như cũ ra sức đánh trả, coi như bại, gã cũng không muốn bị đánh bại thảm như vậy.

Nhạc Thính Tùng vốn đang thiếu kiên nhẫn vì chưa thấy Triệu Thắt, không nghĩ tới tiểu tử này còn dám phản kháng, lập tức càng không lưu tay, từng chiêu từng thức đều mang kinh phong bén nhọn, từng cú đấm thấu thịt đều giáng lên người đối phương. Triệu Cửu cũng xấu tính, luôn cố tình đánh vào mặt Nhạc Thính Tùng, giống như quyết tâm phải làm cho y trở nên chật vật dù chỉ một tí.

Nhưng sự chênh lệch thực lực quá lớn, Triệu Cửu cũng không vì đồ kị trong lòng mà đột nhiên mở ra hai mạch nhâm đốc, trái lại dẫn dắt Nhạc Thính Tùng làm theo cái đạo lý đánh người phải đánh mặt, cuối cùng bị y một cước gạt ngã, mặt mày sưng tấy nằm trên đất.

“Ồ trong Triệu phủ mà dám hoành hành ngang ngược như vậy, người xem, phi, xem nơi này là cái gì?!” Triệu Cửu nhe răng trợn mắt nói.

“Ta chẳng cần biết nơi này là cái quái gì, ta chỉ muốn biết Triệu Thất ở nơi nào.” Nhạc Thính Tùng cau mày hỏi, “Các người giấu hắn ở đâu?”

“Hắn là người của Triệu phủ, đương nhiên bây giờ đang ở trong nhà của hắn.”

“Nhà? Hừ!” Nắm đấm của Nhạc Thính Tùng lại tàn nhẫn đánh xuống, “Nơi này không phải là nhà của hắn, bây giờ ta sẽ dẫn hắn đi.”

“Dẫn hắn đi?” Triệu Cửu miễn cưỡng chịu một quyền, nhún y cười lạnh một tiếng, “Hắn chỉ đi ra ngoài với người nửa ngày mà lúc về đã bị người đánh cho hôn mê. Người còn muốn dẫn hắn đi, là chē mệnh hắn quá dài sao?”

“Cái gì?” Nhạc Thính Tùng bỗng nhiên chặn họng gã, “Người nói cái gì? Hắn bị người đánh? Bị ai?!”

“Khắc, khắc, người đi cùng với người, lẽ nào người lại không biết?” Triệu Cửu oán hận nhìn y, chất vấn, “Người bây giờ còn ngồi ra vẻ ta đây, lúc hắn bị người ta đánh, người đang ở đâu? Có phải là đợi đến lúc người chết rồi, người mới —— ”

Lời còn chưa dứt lời, Nhạc Thính Tùng đã hung dữ tung cho gã một chưởng, xác định phương hướng, liền đi tới phòng Triệu Thập.

Nhạc Thính Tùng đoán không sai, Triệu Thất quả nhiên ở trong phòng Triệu Thập. Từ ngoài cửa sổ y có thể nhìn thấy Triệu Thất đang nằm trên giường, chính muốn xông vào, chợt nghe thấy tiếng Triệu Thất đang nói chuyện với người nào.

“Các người đừng có lắm miệng với Nhạc thiếu hiệp, đây là chuyện của ta, nếu để cho hắn làm khó dễ...”

“Để ai làm khó dễ?” Nhạc Thính Tùng vừa hỏi vừa đi vào. Triệu Thập đang bưng chén thuốc đứng ở bên giường, thấy Nhạc Thính Tùng tiến vào liêng dăng lên lửa giận: “Người còn dám tìm tới nơi này —— ”

“Ta vừa mới nhìn thấy Triệu Cửu.” Nhạc Thính đoạt lấy bát thuốc trên tay cậu, lạnh lùng nói, “Công phu của hắn hơn người rất nhiều, bị thương cũng không quá nghiêm trọng. Nhưng người vẫn nên qua xem một chút, chẳng may chết thì không tốt.”

Triệu Thập nhìn Triệu Thất đang nằm trên giường, ánh mắt của hắn chỉ đặt ở trên người Nhạc Thính Tùng, trong lòng không biết là có tư vị gì. Cậu rất muốn giết chết cái kẻ đã cướp đi toàn bộ lực chú ý của người của cậu, thế nhưng Triệu Thập biết mình thực sự đánh không lại, mà về mặt Triệu Thất lại là vui mừng như vậy...

Cuối cùng, cậu tức giận giậm chân một cái, cắn hận trừng Nhạc Thính Tùng, sau đó rất nhanh liền rời đi.

“Lão Thập tiểu tử này cư nhiên có thể chạy trốn nhanh như vậy.” Triệu Thất ngạc nhiên khó giải thích, nghĩ thầm con thỏ nhỏ chết bầm kia cũng không biết là bị chinh đồn ra làm sao, tự nhiên lại bị dọa cho thành cái dạng này.

Nhạc Thính Tùng chẳng thèm nhìn Triệu Thập, thử thuốc trong tay, thấy nhiệt độ thích hợp liền một muống dứt cho Triệu Thất uống. Triệu Thất uống chưa được mấy ngụm liền nhăn lại mặt, liên tục lè lưỡi: “Phi, này là cái gì?! Nước cống uống còn ngon hơn cả cái này!”

Nhạc Thính Tùng trầm mặc không nói, chậm rãi mớm thuốc. Triệu Thất thấy sắc mặt y trầm trọng, trong lòng biết nhất định là con ba ba Triệu Cửu kia nói linh tinh cái gì với y rồi, hắn cười ha hả dăm mắt của y: “Dưa ngọt, những lúc như thế này người nên hôn ta mấy cái để thuốc trở nên ngọt hơn na.”

Nhạc Thính Tùng nhìn hắn một cái, tự uống một ngụm thuốc lớn, kéo đầu hắn qua rồi từ từ mớm thuốc vào.

“A...” Triệu Thất không ngờ y đột nhiên làm động tác này, hoàn toàn không kịp phản ứng, không thể làm gì khác hơn là bé ngoan uống hết chén thuốc, trong lòng không nhịn được mắng vài câu.

Bất quá, tuy rằng vẫn đáng muốn chết nhưng được Nhạc Thính Tùng hôn môi, thuốc tựa hồ ngọt hơn một chút.

Không dễ dàng gì uống xong bát thuốc, Triệu Thất thở hồng hộc, hần phát hiện tay Nhạc Thính Tùng đang vúi y phục của mình, không nhịn được bùi ngùi than thở: “Ôi na, đường đường là Nhạc thiếu hiệp, làm sao mới dùng vài lần liền biến thành tiểu sắc quỷ...”

Vừa nổ chuyện, Nhạc Thính Tùng đã cởi sạch y phục của hắn. Cúi đầu tra xét thân thể đầy rẫy vết thương.

Có rượu thuốc bôi lên, ấy vết bầm không những không biến mất mà còn thâm đến phát sợ. Mấy nơi lúc trước chỉ hơi sưng lên mà bây giờ đã chuyển màu xanh tím, trước ngực Triệu Thất bị thương nặng nhất, hiện tại đã không tìm được một khối da thịt nào lành lặn.

Đột nhiên hô hấp của Nhạc Thính Tùng trở nên dồn dập, phần nộ làm cho hai mắt y đỏ lên, y không cách nào khống chế được cường độ của mình, ngay đến chạm vào cũng không dám, chỉ có thể dùng mắt từng lần từng lần một thăm hỏi thân thể tràn đầy vết thương này.

Một lúc lâu sau y mới nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Triệu Thất còn chưa kịp trả lời đã cảm giác thân thể nóng nóng, có thứ gì lướt xuống lồng ngực, lưu lại một vết ẩm ướt bỏng rẫy.

Hắn trợn to hai mắt ——

“Hôm nay không nói gì với ta liền bỏ đi, là vì việc này sao? Ta bận đến mức mãi mới được rảnh rỗi, còn tức giận vì người...” Nhạc Thính Tùng không ngẩng đầu, giọng nói buồn bực, “Đều là ta sai, rõ ràng nói không để cho người khác bắt nạt người, thế nhưng dĩ nhiên người lại bị thế này ngay dưới mí mắt ta... Ta, ta ——”

“Ha, vết thương kia nhìn qua đáng sợ, kỳ thực không đau thế đâu.” Triệu Thất an ủi sờ đầu y, cười nói: “Hơn nữa việc này cũng không liên quan đến người, là trên đường trở về ta không cẩn thận đắc tội với người khác, cũng coi như gieo gió gặt bão, không oán được ai.”

Lúc hắn nói lời này đến tình chân ý thiết, thậm chí bao hàm xưng tội chí tình sâu sắc, thế nhưng Nhạc Thính Tùng biết hắn cũng không phải ngày một ngày hai, làm thế nào có thể bị mấy câu nói qua loa này lừa bịp? Triệu Thất này từ trước đến giờ luôn nghĩ người khác mới phải xin lỗi hắn, chưa bao giờ tự ngẫm lại xem mình có lỗi gì, bây giờ nói ra những lời ấy, thật sự là bất thường vô cùng.

Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút, đưa tay lau mặt, ngẩng đầu nói: “Địa vị của người này nhất định không thấp cho nên người mới sợ ta làm khó dễ, có đúng hay không?”

“Ồ, hoá ra dưa ngốc cũng có lúc đa tâm.” Triệu Thất chợt nhẹ lên mặt y một cái, dính dấp một điểm ẩm ướt, bỏ vào miệng liếm, “Ừ, ngọt lắm.”

Nhạc Thính Tùng hơi xoay đầu, không cho Triệu Thất nhìn dáng vẻ mình mất mặt, lại nói: “Nói cho ta biết. Ta là chương môn Thiên Sơn, người trong võ lâm thiên hạ chẳng mấy kẻ có bối phận lớn hơn ta, người không cần lo lắng.”

Triệu Thất ngáp một cái, chui vào trong chăn: “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều. Chương môn Thiên Sơn, bát thuốc kia là thuốc an thần, coi như người có bối phận cao đến đâu thì bây giờ ta cũng muốn đi ngủ.”

Nhạc Thính Tùng bất động nhìn hắn, mãi đến tận khi Triệu Thất phát ra tiếng hít thở đều đều, y mới động thân tiến vào trong màn đêm.

36. Chương 36

Nhạc Thính Tùng vừa đi không bao lâu, Triệu Ngũ đã đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Triệu Thất đang trợn mắt, cười híp mí nằm ở trên giường. Phát hiện Triệu Ngũ tiến vào, hắn liền nhanh chóng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, thế nhưng khóe miệng vẫn cong lên, coi như tâm tình không tệ.

Triệu Ngũ cười hỏi: “Nhạc thiếu hiệp đã đi rồi?”

Triệu Thất vẫn nhắm hai mắt như trước làm bộ không nghe thấy. Đột nhiên cảm giác da đầu đau xót, là bị Triệu Ngũ nắm tóc xách lên.

“Người... Người biết?” Triệu Thất cũng không dám tiếp tục giả bộ ngủ, nhanh chóng mở mắt ra, nằm úp sấp ở bên giường, thăm dò mà nhìn gã.

Triệu Ngũ thấy hắn lên, liền thả tay. Nhẹ nhàng xoa lỗ tai của hắn, nhìn hắn rụt cổ lại, mới chậm rãi nói: “Nếu như không muốn để người khác biết trừ phi mình đừng làm. Lão Thất, người làm việc luôn như thế, chỉ nhìn đầu không để ý đuôi.”

Triệu Thất trầm mặc chốc lát, mềm giọng cầu xin: “Ngũ ca, hôm qua như vậy, ta thực sự không chịu nổi. Người bỏ qua cho ta một hồi đi...”

“Lời này người đi mà nói với lão gia.” Về mặt Triệu Ngũ như cười như không, “Ta không phải mấy đứa nhãi lão Thất lão Cửu dễ mềm lòng. Người cho rằng tìm người đánh mình một trận, có thể làm cho chúng ta không thao người, thả cho người cùng vị Nhạc thiếu hiệp kia phong lưu khoái hoạt sao?” Vừa nói gã vừa cong ngón tay búng lên vết thương trên người Triệu Thất.

Gã phái nhiều người như vậy đi tìm manh mối, cuối cùng lại là kết quả như thế, trong lòng không khỏi buồn bực, ra tay cũng nặng thêm mấy phần.

Triệu Thất bị đau, hút vào khí lạnh, đáng thương nói: “Ngũ ca, ta đau thật...”

“Thà rằng tự mình đau cũng không muốn cho hắn biết?” Triệu Ngũ nhẹ nhàng thả hắn xuống, còn giúp hắn sửa lại mái tóc bị mình làm loạn. Thế nhưng Triệu Thất lại càng sợ hơn, hơn nửa ngày mới từ từ gật đầu.

“Nếu như ta chưa từng nhìn thấy người đối xử với Tứ ca như thế nào, chỉ sợ là sẽ tin tưởng người tình sâu như biển với Nhạc thiếu hiệp.” Triệu Ngũ lắc đầu bật cười, “Yên tâm đi, trước khi vết thương của người tốt lên chúng ta sẽ không động vào người, thế nhưng sau khi lão gia nhận được tin tức, có thể trở về sớm hay không thì ta không chắc.”

Triệu Thất cắn môi, Triệu Ngũ cẩn thận đẩy ra, không cho hắn tự cắn mình bị thương, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói: “Công lực của lão gia đã luyện viên mãn đến tầng thứ tám, chỉ cần đột phá tầng thứ chín sẽ không bị hạn chế. Người cũng nín hơn sáu năm rồi, nói không chừng từ sớm đã chờ cùng người động phòng.”

Triệu Thất cúi đầu: “Ta, ta chỉ là một nô tài.”

“Lão Thất, người đừng tự lừa mình dối người nữa.” Trên mặt Triệu Ngũ tràn ra một nụ cười, “Đợi người vào gia phủ của Triệu gia rồi, sinh tử đều là người của lão gia. Những chuyện khác không cần suy nghĩ nhiều.”

Khuôn mặt Triệu Thất trắng bệch, giống như nghe phải tin tức gì cực kỳ kinh khủng.

“Người muốn trung trinh nhất quán với Thẩm Lan Khanh, lão gia liền để chúng ta từng người từng người thao người trên đất. Người muốn cùng hắn hợp táng, suýt nữa lão gia đã sai người phá hủy phần mộ của hắn. Vậy sao người còn tưởng rằng có thể dựa vào Nhạc thiếu hiệp đây?” Triệu Ngũ cười trầm, ngũ khí ôn hòa, giống như đang nói việc nhà lông gà vỏ tỏi, “Lão Thất, đã năm năm rồi, sao người vẫn không từ thủ đoạn như thế hả? Cũng chỉ có tiểu tử mới ra đời vết mũi chưa sạch kia mới bị người lừa gạt, vừa ném chút ngon chút ngọt liền khăng khăng một mực với người, nếu y biết bộ mặt thật của người, biết người vì Thẩm Lan Khanh kia mà làm những gì thì sẽ nghĩ như thế nào đây?”

“Đừng nói cho hắn!” Triệu Thất kinh hoàng thốt lên, dừng một chút, lại ăn nói khép nép, “Ngũ ca, van người. Ta không phải muốn chạy trốn, sau này như thế nào ta cũng không nghĩ nữa, Nhạc thiếu hiệp ta không với nổi, chỉ là, chỉ là nhất thời —— ”

Triệu Ngũ kiên nhẫn chờ, nhưng hắn không nói gì tiếp nữa, chần chờ, trong mắt hiện ra một vết vẻ mê man. “Ôi chao, người lừa gạt quá nhiều người nên đến tâm ý của mình làm sao cũng không rõ.” Triệu Ngũ thở dài, “Được, ta có thể giữ bí mật cho người. Nhưng người biết rồi đấy, muốn người khác giúp mình thì phải trả giá.”

Thấy Triệu Thất kinh nghi bất định nhìn mình, Triệu Ngũ cười híp mắt nói: “Ta cũng không làm khó người, người để ta hôn một chút, những chuyện kia ta sẽ không bao giờ nói với Nhạc thiếu hiệp nữa.”

“Không được.” Triệu Thất trả lời ngay lập tức, nhưng chợt ý thức được cái gì, lại đổi sang giọng điệu khẩn cầu, “Ngũ ca, chỉ có cái này không được, lão gia cũng đồng ý... Chờ ta tốt hơn, người muốn làm gì cũng được.”

Triệu Ngũ lẳng lặng nhìn hắn một hồi, Triệu Thất biết đây là kiểu chủ không thấy thỏ thì không thả chim ưng, trong lòng thầm mắng chửi rửa xả gã tử lồn, cắn răng, chủ động kéo tay gã qua chuẩn bị thả trên người mình ——

“Các người đang làm gì?” Một tiếng quát đột nhiên truyền đến. Triệu Thất như nghe thấy sét giữa trời quang, nơm nớp lo sợ quay mặt sang.

Nhạc Thính Tùng ôm một giá gỗ, mặt mày âm trầm đứng ở cửa.

37. Chương 37

Triệu Ngũ cười, rút tay ra khỏi tay Triệu Thất, vỗ nhẹ an ủi, mạn bất kinh tâm nói: “Là ca ca chiếu cố đệ đệ, Nhạc thiếu hiệp hà tất nổi giận như vậy?”

Triệu Thất vội vã gật đầu: “Đúng đúng, Ngũ ca sợ ta đau cho nên tới xoa cho ta.”

Triệu Ngũ nghe được mấy lời này, có thâm ý khác mà liếc mắt nhìn hắn, Triệu Thất khẩn cầu nhìn lại.

Nhạc Thính Tùng bán tín bán nghi, ánh mắt dao động giữa Triệu Thất và Triệu Ngũ. Trực giác nói cho y biết chuyện này có vấn đề, nhưng kinh nghiệm cuộc đời y quá ít, hoàn toàn không đủ để nhìn ra cái gì, cuối cùng chỉ có thể thả giá gỗ xuống đất, quay đầu hô to: “Người ở đây, tất cả các người vào đi.”

Sắc mặt Triệu Ngũ hơi thay đổi, một đội thiên môn đệ tử nối đuôi nhau đi vào, tất cả mặc cùng một loại quần áo, một mực cung kính nghe theo lời sai sử của Nhạc Thính Tùng.

“Người giờ giá lên. Mấy người các người đáp lòng, tuyệt đối đừng để hắn bị gió thổi vào.” Nhạc Thính Tùng dặn dò.

Một tên trong đám đệ tử cười nói: “Sư thúc tổ, vận chuyển bệnh nhân là chuyện thường ngày chúng con đều làm, người cứ yên tâm đi.”

Nhạc Thính Tùng lúc này mới gật đầu, đi tới cạnh giường muốn ôm Triệu Thất lên.

“Chờ đã.” Triệu Ngũ ra tay ngăn cản, sắc mặt khó coi, “Nhạc thiếu hiệp, người có ý gì?”

“Ồ, Triệu Cửu không nói với người sao, ngày hôm nay ta tới để dẫn hắn đi.” Nhạc Thính Tùng thuận miệng đáp một câu, tự mình ôm lấy Triệu Thất còn đang há hốc mồm, hạ giọng cảnh cáo Triệu Ngũ: “Công phu của người không hơn ta đâu, nếu động tay động chân, làm ca ca lại để mất mặt trước mặt đệ đệ thì thật chẳng ra thể thống gì.”

Triệu Ngũ thầm mắng người này làm việc bừa bãi không kiêng dè gì, nhưng đồng thời cũng biết rõ bây giờ mình không giữ được Triệu Thất. Nếu Nhạc Thính Tùng một người tới thì còn nói được, nhưng hắn mang theo một đám đệ tử Thiên môn, coi như Triệu gia bây giờ người đông có thể ngăn cản bọn họ nhưng thế cũng có nghĩa là từ đây cùng Thiên môn kết thù kết oán.

Tuy rằng chờ Triệu Vũ Thành trở về, trận oán này sợ là không kết không được, nhưng Triệu Ngũ lúc này lại không có quyền bao biện làm thay hay đưa ra như quyết định quan trọng.

“Nhạc thiếu hiệp, hi vọng người về sau đừng hối hận.” Gã chỉ có thể bỏ ra một câu khách sáo như vậy, mặt vô cảm nhìn Nhạc Thính Tùng mang Triệu Thất nghênh ngang rời đi.

Thứ Nhạc Thính Tùng mang tới chính là y đường chuyên môn vận chuyển người bệnh của Thiên Môn, giá gỗ kia cũng là đặc chế. Triệu Thất dần dần mà bị gói trong chăn thả ở phía trên, Nhạc Thính Tùng chuyển động máy móc, cái giá liền biến thành một tấm giường gỗ có thanh bảo hộ. Hắn không rõ vì sao mà nhảy mất mấy cái, lại có mấy người giờ lên một cái lồng lớn, thay hắn chặn gió lạnh.

Mới vừa rồi đang lo lắng không biết mình sẽ bị dần vặt ra sao, vậy mà bây giờ lại như đi vào mộng đẹp. Mãi cho đến khi đã đi rất xa rồi, Triệu Thất mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Ta... Ta cứ như vậy ra khỏi Triệu phủ rồi?” Hắn không thể tin sờ vào giường lồng, cảm giác mình như đang nằm trong một chiếc hộp lớn. Gió lạnh bên ngoài không lùa vào được, mà trong lồng lại có mình châu rạng ngời rực rỡ, hắn nằm bên trong, cảm thấy vừa ấm áp vừa an toàn.

Giọng nói của Nhạc Thính Tùng từ bên ngoài truyền đến: “Ừ, còn phải đi một đoạn. Người cứ ngủ một giấc đi, tỉnh lại là đến rồi.”

Triệu Thất kỳ thực không phản ứng kịp. Bởi vì trong suy nghĩ của hắn, rời khỏi Triệu phủ là một chuyện cực kỳ khó khăn và nguy hiểm, ký ức lần trước thực sự quá đau đớn thâm, hắn vốn không tin rằng mình có thể cứ như vậy đi ra.

Thế nhưng giọng nói quen thuộc ở ngay bên cạnh hắn, thân ở hoàn cảnh như thế làm cho người an tâm, lại để cho hắn không nhận được mà ôm chút hi vọng nhỏ bé.

Coi như giấc mộng cuối cùng rồi cũng tỉnh thì đã làm sao? Ít nhất hiện tại hắn tràn ngập mong đợi được đi tới. Phía trước là tương lai tốt đẹp mà Nhạc Thính Tùng miêu tả, có cánh cổng làm từ hổ phách xây trên mặt nước, có thể ngoại cao nhân kiến thức bất phạm nhưng vẫn còn tính trẻ con, còn có con lừa đầu đen thui nhưng tính khí hiền lành mà y nuôi...

Triệu Thất không kịp chờ đợi mà nhắm mắt lại, lòng tràn đầy vui vẻ chìm vào trong mộng cảnh.

Chỉ có lần này, hắn cực kỳ mong mỗi tỉnh lại.

38. Chương 38

Hít vào không khí buổi sớm, Triệu Thất nhắm mắt lại.

Hắn tưởng mình vừa mơ được một giấc mơ tuyệt đẹp. Lúc mới vào Triệu phủ, mỗi ngày hắn đều mơ thấy có người dẫn mình ra ngoài, thế nhưng sau khi tỉnh lại thì đều cảm thất vọng, cho nên sau mỗi lần mơ được một giấc mơ đẹp, hắn sẽ theo thói quen mà nhắm mắt lại, để cho giấc mộng kéo dài thêm một chút.

“Người tỉnh rồi à?” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, tiếng nói trong sáng, ngữ điệu ôn hòa, giống giọng nói trong mộng y như đúc.

Hắn hoan hỉ mở mắt, quả nhiên là Nhạc Thính Tùng, một tay chống đầu, nằm trên giường nhìn mình rồi cười tủm tỉm.

“Một giấc ngủ của người cũng đủ lâu đấy.” Nhạc Thính Tùng sờ trán hắn, thở ra một hơi, vươn mình nhảy một cái liền đứng thẳng trên đất, “Ta đã bảo đệ tử y đường tới xem cho người rồi, bên kia đang đun thuốc, ta đi bưng qua cho người.” Nói rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

“Sao ta lại nhớ là mình vừa uống một bát nhỉ...” Triệu Thất nhìn ra bên ngoài, hoá ra trời đã sáng choang. Dương quang rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ, đáp xuống một vài hình chiếu. Yên lặng lắng nghe, xa xa có tiếng thác nước chảy vang, tiếng chim líu lo, còn có tiếng la hét của người trẻ tuổi, tựa hồ đang luyện công.

Đây đại khái chính là cuộc sống sinh hoạt của người giang hồ rồi.

Triệu Thất từ từ ngồi dậy, nơi này cũng không phải gian phòng ngày hôm qua Nhạc Thính Tùng dẫn hắn đến, thoạt nhìn lớn hơn một chút, cũng khí thế hơn nhiều. Nhưng hình như vẫn chưa trang trí xong, trên giá trống rỗng, bên góc xếp đặt vài món nhỏ. Triệu Thất nhìn thấy mặt trên có một cửu liên hoàn tinh xảo, không nhìn được giữa tay, định lấy về chơi.

Hắn bò đến bên giường, phát hiện trên đất đặt một đôi giày bông, thử chân rất vừa, khẳng định là chuẩn bị riêng cho mình. Sau khi đi giày vào, hắn suy nghĩ một chút, lại mở tủ. Bên trong có không ít quần áo, vật liệu cũng không tệ, hắn lật xem một chút, tất cả đều là đồ thiết kế riêng cho mình.

Triệu Thất sáng tỏ, hoá ra lúc trước Nhạc Thính Tùng nói “bạn” là vội vàng chuẩn bị gian phòng này.

Giữa lúc đang cười trộm, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng mở, còn tưởng rằng Nhạc Thính Tùng đã về. Vui vẻ nhìn sang, thế nhưng người đang dựa vào cửa lại là Bạch Tuyết Kỳ.

“Không nghĩ tới trí nhớ của ngươi kém như vậy.” Bạch Tuyết Kỳ ôm kiếm, trào phúng nhìn hắn, “Nhưng hành động lại rất nhanh, giờ đã có thể đường đường nhập thất.”

Khuôn mặt Triệu Thất trắng nhách, phản ứng đầu tiên chính là chạy trốn. Hắn nhảy chộp lên giường, gói cả đầu mình vào trong chăn, chặt chẽ núp trên giường rồi nhắm mắt lại. Thế nhưng một lát sau, cũng không thấy Bạch Tuyết Kỳ tiến vào, mơ hồ hiểu được điều gì, lá gan cũng lớn hơn, hắn thò đầu ra, lấy dũng khí hỏi: “Ngươi... Ngươi thực sự là Bạch Tuyết Kỳ, con trai Bạch Nghi Thu?”

Bạch Tuyết Kỳ nghe vậy thì ngẩn ra: “Bạch Nghi Thu?”

“Hoá ra ngươi không phải con trai ông ta!” Triệu Thất tức bễ phổi, cũng không sợ, nổi giận dưng dưng chất vấn, “Dám giả mạo thân phận người khác, rốt cục ngươi là ai, có mục đích gì?”

Bạch Tuyết Kỳ xì một tiếng khinh bỉ: “Thân phận của ta, ngươi có tư cách hỏi sao?”

Triệu Thất thấy gã không sợ hãi liền chần chừ.

Chẳng lẽ dù chỉ là trùng tên nhưng gã này cũng là nhân vật lợi hại không ai chọc nổi?

Bất quá, biết được gã không phải người Nhạc Thính Tùng muốn tìm, Triệu Thất yên tâm hẳn. Lúc trước hắn cố kỵ thân phận Bạch Tuyết Kỳ, hiện tại biết có khả năng không phải, dĩ nhiên sẽ không thêm lo lắng.

Vì vậy hắn như biến thành người khác, trước còn sợ đến run lập cập, hiện tại thì trở nên nhanh nhẹn cực kỳ, hăng giọng châm biếm: “Đương nhiên là ta có tư cách, bây giờ ngươi đang đứng ở cửa phòng ta. Nếu là con muỗi con ruồi, không cần xưng tên, ta phát tay một cái là đuổi xong rồi!”

Bạch Tuyết Kỳ biến sắc, trường kiếm trong tay sắp rút khỏi vỏ, thế nhưng nghĩ tới điều gì, cuối cùng gã chỉ cười lạnh: “Đừng vội đắc ý, sau này sẽ có lúc ngươi phải khóc.”

Triệu Thất cười ha ha: “Vậy ta cần phải thừa dịp này mà cười nhiều một chút, ha ha ha, có phải ngươi sắp tức chết rồi không? Loại người nguy hiểm tử như ngươi vậy, coi như có mặc quần áo mang mũ thì cuối cùng vẫn là con khỉ thôi, còn dám đánh ta? Lão tử sớm muộn gì cũng đánh ngươi tè ra quần!”

Bạch Tuyết Kỳ không lý sự, trên mặt lại lộ ra ý cười lạnh lẽo.

Triệu Thất không thấy rõ vẻ mặt của gã, chỉ thấy gã bị mình làm tức đến nghẹn họng mà không nói được gì thì cười càng vui vẻ, nếu không phải tình huống không cho phép, quả thực hắn chỉ muốn nhảy dựng lên mắng chửi gã kia liên mấy canh giờ. Nhưng như vậy cũng không đủ hả giận, bây giờ hắn dùng đến não, suy nghĩ biện pháp dạy dỗ tên khốn nạn này.

“Hừ, chờ Thính Tùng về ta liền nói cho hắn biết chuyện ngươi bắt nạt ta.” Triệu Thất hù dọa, “Nếu ngươi không muốn cho hắn biết thì mau ngoan ngoãn khâu đầu tạ lỗi với ta đi, lại đưa cho ta mười vạn lượng bạc, xong rồi rút, đừng để ta nhìn thấy ngươi lần nào nữa.”

Bạch Tuyết Kỳ không nói tiếng nào, Triệu Thất thấy mình thành công đuổi tên gia hỏa kia chạy toé khói, quay đầu ra ngoài xem gã ta còn ở đó hay không thì đã thấy Nhạc Thính Tùng bưng thuốc đi vào.

Hoá ra là thằng nhãi kia nghe thấy tiếng người đến. Triệu Thất nghĩ thầm.

Nhạc Thính Tùng nhìn thấy Triệu Thất víu cột gụ đến sắp rớt xuống, vội vội vàng vàng đi tới nâng hấn về lại giường, bỗng nhiên mũi giật giật.

“Có phải vừa rồi cửa sổ bị mở ra?” Nhạc Thính Tùng hỏi.

“Ồ, làm sao người biết?”

“Trong phòng để hương an thần, ta ngửi khí vị nhạt hơn lúc đi một chút.”

Lúc này Triệu Thất mới biết tại sao Bạch Tuyết Kỳ không dám vào, xem ra là sợ dính phải mùi vị, không khỏi mặt mày hớn hớn: “Vừa rồi có một con ruồi bay vào, ta mở cửa sổ đuổi nó đi!”

Nhạc Thính Tùng không nói tiếng nào, đặt bát thuốc xuống rồi định đi, Triệu Thất kéo y lại: “Người... Người làm sao vậy?”

“Người vừa tới, có phải là người đánh người?” Nhạc Thính Tùng trầm mặt hỏi.

“Sao người lại nghĩ như vậy?”

“Đây là nơi nào mà có con ruồi? Ta không phải kẻ ngu ngốc, đừng nghĩ dùng mấy câu qua loa là gạt được ta.”

Triệu Thất bị sắc mặt của Nhạc Thính Tùng dọa sợ hết hồn, lại nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ lúc ấy tại Noãn Hương Các, không khỏi bồn chồn, cười khan: “Ồi chao, ta đã nói là ở trên đường trở về, sao người cứ không tin thế?”

Kỳ thực lời này cũng không sai. Ngày hôm qua sau khi bị Bạch Tuyết Kỳ tàn nhẫn đánh một trận xong, vì che giấu, cũng vì không muốn cho đám Triệu Ngũ thao mình, thẳng thắn hoặc là không làm, hấn liền tìm mấy gã lưu manh trên đường bảo chúng đánh mình một trận.

Dù sao, nếu Nhạc Thính Tùng tra ra Bạch Tuyết Kỳ, Bạch Tuyết Kỳ nhất định sẽ kể hết tình hình ngày đó ra. Bị người ta đánh đến mức không còn sức đánh trả đã đủ mất mặt, huống chi còn bị phát hiện trên người mang đồ vật —— Triệu Thất coi như da mặt dày thế nào đi nữa thì chuyện như vậy cũng không muốn để Nhạc Thính Tùng biết được.

Quan trọng nhất là, ngày đó y nói mình là người trong lòng y. Nhớ đến đây, Triệu Thất liền cười ha hả ha hả vài tiếng, kéo y lại không cho đi.

Nhạc Thính Tùng vốn muốn đi tìm người tính sổ, Triệu Thất lại nắm chắc quần áo y, suy nghĩ một chút, trước tiên cho Triệu Thất uống thuốc: “Hôm qua ta hỏi mấy đệ tử canh cổng ở ngoài, bọn họ nói trừ người với một đệ tử ở ngoài thì không thấy người khác đi vào, mà đệ tử kia đi đến phòng bếp đun nước nóng, cũng không biết tình hình trong viện. Cho nên, nếu có người lên vào, nhất định là từ ngoài tường nhảy vào.”

Triệu Thất không rõ: “Thì sao?”

“Tính cả ta thì người có khinh công cao đến mức nhảy vào mà không bị phát hiện thì có chưa đến mười người.” Nhạc Thính Tùng nói, “Nếu người không nói cho ta, ta sẽ đi hỏi từng người một, thế nào cũng tìm được manh mối.”

Triệu Thất cẩn thận hỏi: “Người nói những người này, là ai vậy?”

“Đại sư huynh của Tiểu Mông, Vọng môn sơn trưởng lão Như Tùng...” Nhạc Thính Tùng điểm tên từng người một, “Còn có bảo kiếm truyền nhân Bạch Tuyết Kỳ, cùng chương môn Trần Ngọc Hải ngày hôm qua vừa tới Thiên Môn.”

Triệu Thất âm thầm đếm số, tổng cộng là tám người, nghe mỗi người đều có lai lịch thì âm thầm khiếp vía. Nhạc Thính Tùng nói: “Tuy Trần Ngọc Hải phải đi trước nhưng về mặt thời gian thì cũng không phải là không thể, ta dự định trước tiên truyền tin qua...”

Mắt thấy Thiên môn đầu linh sắp thay Bạch Tuyết Kỳ chịu oan ức, Triệu Thất đứng ngồi không yên: “Ta với bọn họ ngày xưa không oán ngày nay không thù, người ta cũng sẽ không vô duyên vô cớ đến đánh ta đâu.”

Nhạc Thính Tùng không lên tiếng, chỉ nhìn hấn, giống như thật sự định đi hỏi từng người một.

“Ôi, sao ngươi lại cứ bướng bỉnh như vậy.” Triệu Thất than thở, chợt nhớ ra một chuyện, “Đúng rồi, nói đến Bạch Tuyết Kỳ, hẳn là người mà ngươi muốn tìm?”

“Sao đột nhiên ngươi lại——” Nhạc Thính Tùng giận tái mặt, đột nhiên vỗ bàn, “Là hẳn?!”

Sức y quá lớn, bát thuốc trên bàn chấn động, Triệu Thất cũng run lên một cái. Thấy thế, Nhạc Thính Tùng vội vã an ủi nắm lấy tay hắn, nhẹ giọng hỏi: “Có phải hẳn đánh ngươi không?”

“Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Triệu Thất cười khan, “Ta chưa từng thấy hẳn bao giờ, cho nên hiểu kỳ thôi.”

Nhạc Thính Tùng thấy Triệu Thất xác thực là vẻ mặt hứng thú liền đành hoàng nói: “Ta cũng không biết có đúng không. Nhưng hẳn nói trước kia hẳn từng bị thương, quên hết chuyện quá khứ rồi, sau đó hẳn được sư phụ là bảo kiếm lão nhân bây giờ cứu, học được một tay kiếm pháp. Nhưng mà, thời gian hẳn bị thương đúng là gần sáu năm trước, cũng là thời điểm Bạch Tuyết Kỳ mất tích ở kinh thành.”

“Quên? Thậm chí ngay cả cha mình cũng quên rồi?” Triệu Thất kinh ngạc chớp mắt mấy cái, “Ồ, ngươi nói ngươi được người ta nhờ, lẽ nào người kia không cho ngươi tranh vẽ hay hình dung tướng mạo Bạch Tuyết Kỳ sao?”

Nhạc Thính Tùng ngơ ngác, có hơi xuất thần, ấp a ấp úng nói: “Người kia... Người kia sinh cơn bệnh nặng, chuyện trước kia đã quên gần hết, Bạch Tuyết Kỳ này, cũng là người gần đây hẳn mới nhớ ra.”

Triệu Thất càng thêm kinh ngạc: “Hai người đều mất trí nhớ, việc này đủ khó đấy —— không đúng, đầu mỗi gì cũng không có, ngươi làm sao tìm được?”

Nhạc Thính Tùng không thể làm gì khác hơn là kể ra toàn bộ: “Ta cố ý tới Trường Phi Lâu mua tin tức, người bên kia nói cho ta, âm dung tiểu mạo của Bạch Tuyết Kỳ đều ở trong ‘Luyện tử thơ tuyển’. Nhưng ta lật qua lật lại, lại chẳng hiểu thế nào.”

“Trường Phi Lâu là cái gì?” Triệu Thất hỏi.

“Đó là nơi thông linh tất cả mọi chuyện trên giang hồ. Trường nhân tai phi, bốn phương thông suốt, người của bọn họ trải khắp thiên hạ, cho nên ta đến trấn Nam Thủy cũng là bọn họ nói cho ta.”

Triệu Thất trầm mặc một hồi, “Cái tổ chức này đáng sợ thế!”

Nhạc Thính Tùng gật đầu: “Có vẻ như bọn họ biết tất cả. Nhưng dù cho là như thế thì chuyện của Bạch Tuyết Kỳ vẫn khó hỏi thăm như trước, đoán chừng là bị người nào đó cố ý giấu diếm tung tích...”

“Sư thúc tổ, không tốt rồi!” Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng la quen thuộc cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

39. Chương 39

Nhạc Thính Tùng nhìn Triệu Thất, thấy hẳn muốn ló đầu ra bên ngoài nhìn liền để Tiểu Mông đi vào, cau mày hỏi: “Làm sao nhất kinh nhất sạ, xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Mông có vẻ như đã biết Triệu Thất đến cho nên cũng chẳng biểu hiện kinh ngạc gì, chỉ gấp gấp hỏi: “Sư thúc tổ, bọn con đào di vật Bạch Tuyết Kỳ lên thì thấy thiếu một thứ, miếng ngọc bội kia mất rồi!”

Mặt Triệu Thất trắng bệch, hí lên: “Cái gì? Không thấy! Không, không phải là quỷ hồn hiện linh chứ... Là chuyện từ khi nào?”

“Sư thúc tổ tìm được một mảnh đất hợp phong thủy, hôm nay bảo ta mang đi hậu táng, ta mở bao quần áo ra liền phát hiện không còn.” Tiểu Mông cũng kinh hoảng.

Triệu Thất nhìn Nhạc Thính Tùng, Nhạc Thính Tùng ngại ngần sờ đầu: “Sau khi mang về ta liền để trong hộp tử, vẫn chưa mở ra.”

“Cho nên, điều này nói rõ nhất định đã có người lén vào phòng sư thúc tổ!” Tiểu Mông lo lắng nói, “Thậm chí còn mang ý đồ xấu. Sư thúc tổ, e rằng có người muốn gây bất lợi cho người!”

Triệu Thất lập tức nghĩ tới một người.

Chẳng lẽ là gã?

Nhạc Thính Tùng cũng không căng thẳng, chỉ dặn dò nó tăng số người tuần tra lên, mình thì một tác không rời trông coi Triệu Thất, giống như cho là chỉ cần mình không ở đây một khắc thì Triệu Thất sẽ gặp phải cái gì bất trắc.

Y thuật của Thiên Môn quả thực cao siêu, Triệu Thất chỉ bị thương ngoài da. Không qua mấy ngày, hắn đã có thể nhảy nhót tưng bừng mà xuất hiện trên giáo trường, cực kỳ phấn khởi đi xem các đệ tử luyện võ.

“Ôi na, ngươi xem người kia lại có thể đánh nát cục đá bự chẳng như thế bằng một quyền!” Triệu Thất quay đầu lại hỏi, “Nhạc thiếu hiệp, ngươi có làm được không?”

Nhạc Thính Tùng đang rập khuôn đi sau lưng hắn, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn: “A, quyền hắn vừa đi là mãnh lộ, nhưng mà kinh khí lộ ra ngoài nhiều quá, e là bây giờ nắm đấm đã sưng lên rồi.”

Triệu Thất bán tín bán nghi liếc mắt nhìn y. Nhạc Thính Tùng thấy thế, khẽ mỉm cười, nói câu “Nhìn kỹ”, liền phi thân vài bước nhảy lên trước người tên đệ tử kia, nói với cậu ta mấy câu.

Đệ tử tát mét mặt mày mà hành lễ nói tạ ơn, lùi về sau vài bước. Nhạc Thính Tùng ngoắc tay

Với Triệu Thất rồi vung ra một quyền.

Lúc mới nhìn, cú đấm này rất bình thường không có gì lạ, thế nhưng khi nắm đấm vừa tiếp xúc với tảng đá lại bắn ra tư thế trời long đất lở. Chỉ nghe một tiếng vang ầm thật lớn, tảng đá cao hơn đầu người kia cứ như thế mà sụp đổ, đá vụn bắn ra tứ phía.

Thao trường nháy mắt yên tĩnh, tiếp sau đó bùng nổ tiếng vỗ tay reo hò, vài câu hò hét “Sư thúc tổ anh minh thần võ” “Sư thúc tổ thần công vô địch”. Nhạc Thính Tùng duy trì bộ dáng cao nhân khí độ, chỉ len lén liếc Triệu Thất một cái, nhìn thấy hắn trợn mắt há mồm, cơ hồ không kiềm chế nổi đắc ý trong lòng, nhanh chóng quay người chỉ bảo vài câu cho tên đệ tử đang luyện quyền kia.

Triệu Thất được mở mang tầm mắt. Hắn biết công phu Nhạc Thính Tùng rất tốt, nhưng không biết lại tốt đến như vậy, hơn nữa tiểu tử này còn là thiếu niên tuổi măng, khí độ thông dong, quả thực như thần thánh hạ phàm khiến người ta không rời mắt nổi.

Giữa lúc tâm thần khuấy động, Triệu Thất đột nhiên cảm thấy chân mình có cái gì đụng phải. Cúi đầu nhìn, là một hòn đá nhỏ trắng xoá. Lòng hắn run rẩy, dùng chân đạp lên, chạm rãi ngồi xổm xuống, giữa lúc không ai chú ý liền nắm nó trong tay.

“Thế nào, ta lợi hại không?”

Triệu Thất ngẩng đầu nhìn lên, Nhạc Thính Tùng đang đi về phía mình, trên mặt là vẻ đắc ý và hưng phấn hiếm thấy, giống như một đứa trẻ đang gấp gáp chờ khen ngợi.

“Lợi hại lợi hại, một quyền của Nhạc thiếu hiệp thật sự là khiến đất trời đổi sắc, nhật nguyệt ảm đạm na!” Triệu Thất thành tâm thành ý nói.

Nhạc Thính Tùng hơi đỏ mặt, mắt rũ xuống: “Sư phụ ta mới là lợi hại ý. Một quyền của người có thể tương hoà với tiếng gió ngàn rừng, chờ ta dẫn người đi gặp lão nhân gia người, để người đánh quyền cho người xem.”

Triệu Thất bất động thanh sắc cất cục đá này vào trong bao, nghe vậy bật cười: “Ta không được đâu, sư phụ người là nhân vật lợi hại như thế, sợ rằng phải là người rất có phúc mới gặp được cảnh tượng người luyện võ.”

“Không sao, người rất dễ nói chuyện, người mua đường cho người ăn thì cái gì người cũng đáp ứng.” Nhạc Thính Tùng nói, chỉ tay về phía trước, “Không phải người nói muốn xem thác nước sao, ở ngay đó.”

40. Chương 40

Quả nhiên, đi không bao lâu, Triệu Thắt liền nghe thấy tiếng nước chảy âm âm. Rẽ qua mấy khúc quanh liền thấy một dải ngân hà từ trên trời rơi xuống, thanh thế hùng vĩ tràn ra vạn ngàn ngôi sao, còn có một đạo hồng ảnh ẩn hiện ở giữa. Những nơi Triệu Thắt từng đi qua không nhiều, hẳn chưa bao giờ thấy cảnh sắc nào tráng lệ như vậy, trong lúc nhất thời nhìn đến say sẩm u mê.

“Bên kia có một cái đình nhỏ!” Nhạc Thính Tùng gọi.

Tiếng nước quá lớn, Triệu Thắt không nghe rõ, Nhạc Thính Tùng liền kéo tay hắn, dẫn hắn cẩn thận đi vòng qua mấy cục đá tung toé bọt nước, đến một toà đình, bên trên có ba chữ rồng bay phượng múa: Rèm che đình.

Triệu Thắt định thần nhìn kỹ, chỉ thấy bên trong thác nước có một luồng nước nhỏ dẫn lên phía trên, nước như ngọc trai đổ xuống bốn phía không ngớt, chẳng trách lại gọi là “rèm che đình”. Càng kỳ quái hơn là, lúc tiến vào đình, tiếng nước lại nhỏ đi không ít, Triệu Thắt bất khả tư nghị sờ lỗ tai, Nhạc Thính Tùng cười nói: “Đình này chỉ dùng một loại nam châm để làm, cũng không biết là vì có gì mà tiếng vang bên ngoài lọt vào trong này lại nhỏ đi không ít.”

Triệu Thắt đảo mắt, cười hì hì nhìn Nhạc Thính Tùng: “Nơi này có màn nước che chắn, lại có nam châm cách âm. Dưa ngọc, người biết ta đang nghĩ gì không?”

Nhạc Thính Tùng ngoan ngoãn mà lắc đầu, trong lòng lại mơ hồ sinh ra một điểm mong đợi.

“Ta đang nghĩ, nơi này thật sự là nơi tốt để thân hương trộm ngọc.” Triệu Thắt đi đến trước mặt y, nhẹ nhàng giảng giải, “Người khác không nhìn thấy cũng không nghe được. Người nói, chúng ta cần gì phải phụ một ngày tốt như vậy, làm mấy chuyện hợp tình hợp lý chẳng phải tốt hơn sao?”

Nhạc Thính Tùng có chút do dự: “Nhưng mà người...”

“Ta sớm đã không còn gì phải lo lắng rồi.” Triệu Thắt đẩy y ngồi trên bàn đá trong đình, nghiêng người tiến lên, dùng chân từ từ cạy vào đồ vật dưới khó y, cười xấu xa, “Ha, người cũng thật là nói một đằng làm một nẻo, rõ ràng đã cứng như thế lại còn giả vờ đoan chính. Ủ, còn không mau lấy ra cho ca ca dùng một lát.”

Nhạc Thính Tùng nghiêm mặt nói: “Không được.” rồi khép chặt hai chân, kẹp lấy cái đầu gối không có ý tốt của người này, lại nắm lấy cái tay đang sờ loạn trên người mình ra.

“Thương thể của người còn chưa tốt, bên ngoài lạnh như thế. Trong đình khí ấm, ngồi lâu không được.”

“Ngồi lâu? Chà chà, Nhạc thiếu hiệp, người không muốn ngồi, đứng cũng được mà.” Triệu Thắt còn muốn tiếp tục nhưng Nhạc Thính Tùng rất kiên quyết, trực tiếp ôm lấy hắn, không cho hắn lộn xộn.

“Kia... Sau khi trở về có thể sao?” Triệu Thắt nhỏ giọng hỏi.

Nhạc Thính Tùng không hề có ý muốn thương lượng: “Trước khi vết thương của người tốt lên thì không được.”

Triệu Thắt thầm thở dài, trong lòng mơ hồ hiện ra một tia hối hận. Cuộc sống an nhàn như vậy qua một ngày là ít đi một ngày, nếu theo ý Nhạc Thính Tùng chẳng phải uống phí rất nhiều thời gian?

Vì vậy hắn dùng đạo lý giảng giải cho Nhạc Thính Tùng lấy tình động sắc sớm có nhiều cái lợi thế nào, nỗ lực thuyết phục y tận hưởng lạc thú trước mắt. Nhạc Thính Tùng không những không nghe mà còn dùng phương pháp miệng lưỡi chi giao làm Triệu Thắt á khẩu không nói được gì, cuối cùng chỉ có thể đỏ mặt thở dốc, đành hoàng bị y ôm trong ngực.

“Cảnh sắc nơi này thật đẹp.” Thoải mái dựa vào lòng Nhạc Thính Tùng, Triệu Thắt nhìn màn nước ngoài đình, “Xem thể nào cũng không chán mắt, ta chưa từng thấy nơi nào đẹp đến vậy.”

“Bây giờ khí trời ẩm áp, ta nghe nói mùa đông mấy năm trước thác nước này bị đông lại hết như lưu ly, lúc ấy mới gọi là đẹp.”

Triệu Thất thấy thế thì kinh ngạc nhìn dòng nước âm âm chảy xuống kia: “Đồ chơi này còn có thể bị đông lại?”

Nhạc Thính Tùng gật đầu: “Lúc trước ta sống trên núi, có một đợt tuyết lớn lắm, khoảng năm năm trước. Trên thác nước bị đóng băng phủ đầy hoa tuyết, đẹp như mộng. Sư phụ dắt ta xây một căn phòng nhỏ từ băng, sống trên thác nước ngày ngày được ngắm. Lúc tuyết tan ta lại thấy không nữa.”

“Ra là thế.” Triệu Thất lẩm bẩm, “Mùa đông năm năm trước quả thật cực kỳ lạnh. Nước gì cùn bị đông lại, cứng như hòn đá.” Một lát sau, hắn bật cười: “Ha ha, hoá ra năm năm trước người còn ở trong phòng băng. Để ta ngắm lại, ừ, nhất định người đắp một con thỏ tuyết trước cửa phòng.”

“Ồ, sao người biết?”

“Người nói với ta mà, trước đây người nuôi thỏ, chắc là lúc đó đúng không?”

Nhạc Thính Tùng sờ mũi một cái: “Kỳ thực không đắp được, sư phụ dùng nội lực giúp ta làm hai cái tai, ta vui quá nên lúc nâng nó không cẩn thận ngã té lộn mào một cái, cuối cùng làm nát hết.”

Triệu Thất bật cười ha hả: “Quả nhiên là đùa ngốc! Ha ha, may mà khi đó ta không quen người, không thì sẽ cười chết mất!”

Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút: “Ừ, nếu người ở đó thì ta sẽ không nhắc nó lên.”

Triệu Thất ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Bởi vì nhất định ta sẽ đưa con thỏ tuyết ấy cho người.” Nhạc Thính Tùng nghiêm túc giải thích, “Ta nhất định sẽ cẩn thận không để nó vỡ.”

“Khà khà...” Triệu Thất cười khan, vùi đầu vào ngực Nhạc Thính Tùng. Nhạc Thính Tùng thấy hắn cười đến run rẩy, tự dừng lại thấy buồn bực: “Ta nói buồn cười như vậy sao?”

Triệu Thất không ngẩng đầu, giọng nói có chút khó chịu: “Thật sự là thằng nhóc ngốc, nếu như ta ở đó, nhất định sẽ lừa người té một cái, sau đó sẽ cười người —— không cần biết như thế nào, thỏ tuyết kia, người đều không đắp được.”

Hai người chơi trên núi cả buổi chiều. Lúc về phòng, Triệu Thất đã mệt lắm rồi, nằm nhoài trên bàn chơi cừu liên hoàn, câu được câu không nói chuyện với Nhạc Thính Tùng.

Qua không bao lâu thì có người mang cơm nước tới. Thiên môn là môn phái tập võ nên gần núi gần rừng, bởi vậy có rất nhiều món ăn dân dã. Lợn rừng nướng, gà rừng hầm, thỏ hoang hầm, tuy không tính là đẹp mắt nhưng mùi thơm tươi mới bay khắp nơi. Triệu Thất vui vẻ ăn một bữa, cảm thấy chỗ thiếu sót duy nhất chính là không có cái gì để tráng miệng.

Nhạc Thính Tùng biết hắn thích ăn ngọt, nhớ có không ít nữ đệ tử thường ra ngoài mua bánh ngọt, liền đi ra cửa tìm.

Triệu Thất thấy Nhạc Thính Tùng rời đi, ngồi một hồi, phảng phất như hạ quyết tâm gì đó, hắn lấy cục đá nhỏ bên hông ra, đập lên bàn.

Vỏ trắng bên ngoài vỡ nát, bên trong giấu một mảnh giấy, mặt trên chỉ có một câu: “Giờ tỷ ba khắc, rèm che đình thác đông, chủ động một chút, quá hạn không chờ.”

Triệu Thất âm tình bất định nhìn một hồi, vút mẩu giấy tới ngọn đèn bên cạnh, bật cười khanh khách: “Chữ xấu như vậy lại còn chơi chiêu này!”

Không lâu sau, Nhạc Thính Tùng đẩy cửa vào, trên tay cầm một hộp cơm, bên trong là vài cái đĩa nhỏ chứa bánh nếp đường, bánh đậu xanh, bánh hoa mai đủ loại món tráng miệng. Y đặt hộp cơm lên trên bàn, vội nói với Triệu Thất: “Bên ngoài xảy ra chuyện, ta phải đi xử lý. Người nhớ nghỉ ngơi thật tốt, tuyệt đối đừng đi lung tung ra ngoài.”

Trái tim Triệu Thất trùng xuống, trên mặt lại cười tươi: “Ta cũng không phải đứa trẻ, người nhanh đi làm chính sự đi.”

“Tuyệt đối đừng xuất môn!” Nhạc Thính Tùng dặn dò lần nữa, “Lần này trên núi có nhiều đệ tử phải đi, nếu người một người lạc mất...”

“Đi nhanh đi, tuổi còn nhỏ mà sao đông dài như vậy.” Triệu Thất thúc giục, “Ta có chừng mực, không sao.”

“Người nhớ phải cẩn thận, ta sẽ mau trở lại. Ừ, chờ người tỉnh ngủ là có thể nhìn thấy ta.”

Để lại câu nói này, Nhạc Thính Tùng lui luyến hôn hân, vội vàng bỏ đi.

Triệu Thất ngồi một mình trước bàn, ăn sạch sành sanh mấy món tráng miệng. Liếm liếm ngón tay, đi về phía tủ quần áo lật tìm một bộ đồ dày, lấy ra mặc vào.

Buổi tối, vạn vật trầm miên, tiếng nước âm âm.

Triệu Thất nhớ lại đường đi ban ngày, cẩn thận vòng qua chỗ đèn đuốc sáng trưng, đi về phía bức rèm che đình

Tuy “lai giả bất thiện” nhưng hân không thể không đi.

Chữ “chủ” trong “chủ động một chút”, chính là chữ “ngọc” kia, ước hẹn tối này, nhất định có liên quan đến miếng ngọc bội không cánh mà bay kia. Mà Nhạc Thính Tùng lại có chuyện phải đi, vừa khéo như thế, sợ là đã có người sắp đặt từ trước.

Triệu Thất hít một hơi thật sâu.

Gió đêm ngui lạnh, hân nắm chặt xiêm y trên người, chợt nhớ tới một đêm của năm năm trước.

Khi đó, hân cũng đơn độc đi trong bóng đêm thế này, lòng đầy bất an lo sợ, tứ cố vô thân. Nhưng bây giờ khí trời không lạnh như vậy, hân cũng mặc xiêm y ấm áp. Quan trọng nhất là, nếu như giờ khắc này quay đầu trở lại, hân sẽ không bị đè xuống đất giày xéo như súc sinh mà đang nằm trên chiếc giường ấm áp, chờ tên dựa ngọc kia đẩy cửa đi vào, hưởng thụ một nụ hôn triền miên ngọt ngào.

Thế nhưng hân vẫn đi về phía trước.

Lúc đi đến trước đình đã có người chờ ở đó. Triệu Thất tới gần, người kia quay lại.

Quả nhiên là Bạch Tuyết Kỳ.

41. Chương 41

“Không tệ, người tới rất đúng giờ.” Bên hông Bạch Tuyết Kỳ đeo một thanh trường kiếm, thân mang bạch y, dung mạo tuấn mỹ dưới ánh trăng sáng ngời như tiên nhân.

Triệu Thất không dám đi tới quá gần, chỉ có thể núp ở ngoài đình, nhưng tiếng nước quá lớn, hân hét lên: “Người nói cái gì?!”

Bạch Tuyết Kỳ cười lạnh, đưa tay lục tìm. Triệu Thất chỉ cảm thấy một trận cuồng phong xoắn tới, thoắt hân đến không đứng thẳng được, lão đảo ngã vào trong đình.

“Thế nào, bây giờ có thể nghe rõ chưa?”

Triệu Thất bỗng nhìn thấy Bạch Tuyết Kỳ giơ chân, lo gã lại muốn đá mình liên lộn mèo tại chỗ, trốn phía sau bàn đá, lộ nửa cái đầu ra nhìn gã.

Bạch Tuyết Kỳ khinh thường hừ lạnh, quả nhiên không có cố ý vòng qua đá hân, chỉ ung dung ném một miếng ngọc bội lên bàn.

Triệu Thất vội nhìn qua, chính là miếng ngọc bội thất lạc trong đồng di vật của Bạch Tuyết Kỳ.

“Bạch công tử, đây là ý gì?”

“Người đến đây không phải là vì nó sao?” Bạch Tuyết Kỳ liếc Triệu Thất một cái.

Triệu Thất giả vờ kinh ngạc: “Cái gì? Ta còn tưởng rằng ban ngày lúc đi ngang qua thao trường có vị nữ hiệp nào thăm mền ta nên mới mời ta ra đây gặp riêng!”

“Ồ, xem ra là ta bị gạt.” Bạch Tuyết Kỳ thở dài, “Có người nói cho ta rằng chỉ cần giữ miếng ngọc bội này thì sai bảo người làm gì cũng được.”

Triệu Thất căng thẳng, thể nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, cười làm lạnh: “Bạch công tử sợ là bị lừa thật rồi, đây là đồ vật của người chết, chẳng có quan hệ gì với ta —— nhưng mà, trước giờ nó vẫn luôn nằm trong phòng Nhạc thiếu hiệp, Bạch công tử giữ thứ này, vạn nhất gây ra hiểu lầm gì thì lại không tốt.”

Bạch Tuyết Kỳ suy nghĩ một chút, gạt đầu: “Ừ, lời người nói cũng có mấy phần đạo lý. Vật này nằm trong tay ta quả không thích hợp.”

Triệu Thất cười: “Đương nhiên, hay là để cho ta đưa trả Nhạc thiếu hiệp. Vật về với chủ, cũng có thể rũ sạch can hệ với Bạch công tử.” Nói xong liền đưa tay muốn lấy.

Kiểm của Bạch Tuyết Kỳ chưa ra khỏi vỏ đã mang theo tiếng gió đập vào tay Triệu Thất. Triệu Thất đau đến run rẩy nhưng vẫn nắm chặt lấy miếng ngọc trong lòng bàn tay.

“Bạch công tử, ta sẽ không đi nói lung tung...” Triệu Thất thấy Bạch Tuyết Kỳ không ngăn cản liền nhin đau giật về. Tay hắn đau đến mất đi tri giác, căn bản không nhắc lên nổi, chỉ có thể tha miếng ngọc bội từng chút về sau.

Bạch Tuyết Kỳ nhìn một hồi, đề tay hắn, dùng sức gẩy từng ngón tay Triệu Thất ra, nắm lấy miếng ngọc bội, trên mặt là nụ cười ôn hoà như gió xuân: “Chút chuyện nhỏ này sao có thể làm phiền người đây?”

Lời còn chưa dứt gã đã tiện tay ném đi, một vệt trắng xẹt qua bóng tối như sao băng trên bầu trời, rơi vào thác nước đang âm âm chảy xiết.

Triệu Thất ngẩn người, hắn ngỡ ngác nhìn bóng đêm, lại quay đầu nhìn Bạch Tuyết Kỳ, tựa hồ không lý giải được đã xảy ra chuyện gì.

...

“Cho người, cái này tự tay ta làm. Lúc nào ta không có ở đây, người sờ nó, ta sẽ biết người nhớ ta.”

“Cái gì mà tự làm, đồ đồ trẻ con sao. Hừ, giờ ta đã là nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, còn lâu mới bị Khanh ca lừa.”

“Ha ha, nếu người ghê gớm như thế thì thả tay áo ta ra, để ta đi ra ngoài làm việc. Yên tâm, chẳng mấy chốc ta sẽ trở về.”

“Người cứ đồ ta như cha ta vậy. Cha chỉ nói mình sinh bệnh ốm vặt, nhưng bây giờ còn đang nằm trên giường không đứng lên nổi...”

“Sao lại thế. Người xem, mặt trên là thơ ta viết cho người, mặt dưới là hình người vẽ, chỉ cần người không làm hỏng, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau.”

...

Lời của thiếu niên vẫn văng vẳng bên tai mà bây giờ đã âm dương cách biệt. Hắn như trở về đêm đông lạnh giá nhìn người mai táng kia, người đã chết làm sao sống lại, người đang sống phải sống tiếp thế nào đây?

Bạch Tuyết Kỳ mở tay ra, trong lòng bàn tay đã chẳng còn thứ gì.

42. Chương 42

“Không —— ”

Theo một tiếng hét tê tâm liệt phế, Triệu Thất nhào về phía miếng ngọc bội bay đi. Nhưng giữa một mảnh tầm tối chỉ nghe thấy tiếng nước ầm ầm, làm gì còn bóng dáng khối ngọc thạch kia?

“Người!” Hần quay đầu trông Bạch Tuyết Kỳ, toàn thân phát run, một chữ cũng không nói ra được.

“Ồ, hoá ra người kia nói không sai, vật này còn có thể dùng.” Bạch Tuyết Kỳ thưởng thức dáng vẻ bi thương vừa rồi của Triệu Thất, mạn bất kinh tâm lấy ra một viên ngọc bội, quơ trước mắt hần: “Này, tiểu biểu tử, nhìn kỹ. Đừng ở trước mặt ta tự cho là thông minh, nếu còn có lần sau ta sẽ ép nó thành phần đồ hết xuống sông.”

—— kia đúng là miếng ngọc bội vừa bị ném xuống thác nước.

Nhìn thấy khuôn mặt không thể tin của Triệu Thất, Bạch Tuyết Kỳ cười sung sướng, chậm rãi nói: “Nghe, nếu nhược điểm của người đã ở trong tay ta, ta bảo người làm cái gì, người phải ngoan ngoãn đi làm cái đó.

Cổ họng Triệu Thất đắng nghét.

Nhược điểm, lại là nhược điểm, ai cũng có nhược điểm của hần, tùy tùy tiện tiện cũng có thể bắt bí hần một phen. Hần muốn đánh chết gia hỏa trước mắt này, cầm ngọc bội rồi chạy trốn chết, lẩn đi càng xa càng tốt. Thế nhưng hần biết mình không làm nổi.

Cái gì hần cũng không làm được. Năm đó hần không cứu được cha, sau đó không cứu được Thẩm Lan Khanh, hiện tại càng không cứu được mình.

“Người... muốn ta làm cái gì?” Triệu Thất cúi đầu hỏi.

“Ừ, vốn là muốn vớt người đi làm kỹ nữ, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, nói không chắc người lại sung sướng thì chẳng có gì thú vị.” Bạch Tuyết Kỳ đánh giá Triệu Thất, “Cho nên, ta muốn người đi trộm một thứ của Nhạc trưởng lão. Người mang vật kia tới, ta trả vật này cho người, thế nào?”

“Thứ gì?” Triệu Thất vẫn rù đầu như cũ, giống như chẳng còn sức lực nhấc lên

“Một phong thư.” Bạch Tuyết Kỳ nói, “Trên phong thư trống không, bên góc có một dấu ấn Long Trảo. Người mang thư mang tới, để trong đình này, tự nhiên sẽ có người tiếp ứng.”

“Trong thư, là..”

“Là bí mật của Nhạc Thính Tùng, cũng là thứ có thể đưa hần vào chỗ chết.” Bạch Tuyết Kỳ hơi hột nói.

Triệu Thất nghi ngờ mình nghe lầm: “... Cái gì?”

“Tiểu tử Nhạc Thính Tùng kia thực sự là không biết cân nhắc, ta vốn muốn lưu lại cho hần một cái mạng.” Bạch Tuyết Kỳ thở dài tiếc rẻ, lại phẳng phất như nghĩ ra ts tưởng hay, cười vui vẻ, “Ha, chờ hần chết rồi, người chính là công thần số một. Đến lúc đó đó, ta sẽ khoét mắt hần xuống thưởng cho người. Còn con mắt đó sẽ hận không thể gắn ở trên thân thể người, nếu như có thể mang theo bên người mỗi ngày, chắc chắn sẽ rất cao hứng.”

“Không, không...” Triệu Thất bị sự miêu tả của gã dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, chỉ biết lắc đầu liên tục.

Bạch Tuyết Kỳ liếm môi, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị. Gã vươn tay, chọc vào đôi mắt Triệu Thất, xoa lên nó qua lớp mí mỏng, hưởng thụ sự run rẩy của hần dưới tay mình.

“Ta nói rồi, sẽ có lúc người phải khóc.”

Triệu Thất không dám cử động, lông tơ khắp người đều dựng lên, trong miệng vẫn lầm bầm như cũ, “Không được”.

“Sao, vật này, người không muốn đúng không?”

Bạch Tuyết Kỳ thu tay về, không nhìn được lấy ra miếng ngọc bội, đầu ngón tay hơi dùng sức, hoa văn chạm trổ ở một góc liền nát thành vụn phần trước mắt Triệu Thất, dọc theo khe hở rơi lả tả ra ngoài.

“Dừng tay!”

Lục phủ ngũ tạng của Triệu Thất như bị đảo lộn, muốn ngăn cản gã lại bị đối phương phẩy tay hất nhẹ một cái, ầm ầm ngã xuống đất, nửa ngày cũng không bò lên nổi.

Phấn ngọc rơi vào trong nước, Triệu Thất không dám chớp mắt, lại như xuất thần.

Đây là thứ liên hệ duy nhất giữa hắn và Thẩm Lan Khanh.

Hắn dựa vào nó mới có thể sống qua những ngày khủng hoảng kia; cũng bởi vì nó, hắn mới có thể sống sót vô nghĩa như thế.

Nếu như ngay cả thứ này cũng mất, tất cả mọi chuyện sẽ thành một hồi ảo mộng. Hắn sợ sẽ có một ngày mình hoài nghi, kỳ thực tất cả đều là mơ ước trong lúc tuyệt vọng, thiếu niên với nụ cười ôn hoà kia kỳ thật chưa từng tồn tại.

“Dừng lại, cầu người dừng lại...” Triệu Thất nằm rạp bên chân Bạch Tuyết Kỳ, hắn không dám kéo đối phương, chỉ có thể cầu xin không ngừng.

“Thời gian để người suy nghĩ không nhiều đâu.” Bạch Tuyết Kỳ chậm rãi nói, “Sau hừng đông Nhạc Thính Tùng sẽ trở về, nhiều lắm chỉ có hai ba canh giờ, nếu còn chậm trễ thì đừng mong lại nhìn thấy nó nữa.

Trầm mặc nửa ngày, Triệu Thất rốt cục cũng gật đầu.

Một đường lão đảo trở lại phòng, Triệu Thất bắt đầu lục tung từng pheo tìm kiếm.

Bởi vì ban nãy bị ngã, đầu gối của hắn đau nhức, mũi chảy máu, môi cũng bị cắn phá, nhưng hắn không để ý tới. Tay phải của hắn đã sưng như cái bánh bao, tay đứt ruột xót, nhưng hắn lại như chẳng có cảm giác gì.

Cuối cùng, trong tủ treo quần áo hắn phát hiện ra một ám cách nhỏ, mở ra xem, bên trong có một phong bao. Trong bao cẩn thận xếp một phong thư, còn có nửa đồng tiền hồng.

Triệu Thất ngẩn người, gẩy đồng tiền qua một bên, thấy trên góc phong thư quả nhiên có dấu ấn Long Trảo, đây chính là đồ mà Bạch Tuyết Kỳ bảo hắn đi trộm.

Thăm dò tin tức lần thứ hai mới dám đi ra, bước đi của Triệu Thất càng tập tễnh, mấy lần bị cục đá ngáng chân, lúc đến bức rèm che đình còn ngã té lộn mào một cái, nước bắn đầy lên người.

Cuối cùng, sau bao gặp ghềnh trắc trở hắn cũng có thể đi đến phía sau bức rèm che. Bạch Tuyết Kỳ không có ở đây, chỉ có một người áo đen bịt mặt đứng trong đình, giống như người tới ứng.

“Đồ đâu?” Đối phương hạ giọng hỏi.

Triệu Thất mặc không nhiều quần áo, vừa bị dính nước, gió thổi qua lạnh cóng đến run lấy lấy. Hắn đưa tay sờ trong ngực, chưa lấy phong thư ra đã vội hỏi: “Người cho ta xem đồ ta muốn trước đã.”

Hắc y nhân giang tay về phía hắn, trong lòng bàn tay là miếng ngọc bội thiếu mất một mảnh nhỏ.

Triệu Thất lấy phong thư ra, nắm trong tay, tựa hồ đang do dự rốt cuộc có nên giao ra hay không.

“Đưa ta!” Hắc y nhân thúc giục.

Triệu Thất như bị chấn kinh mà hơi co lại. Hắc y nhân không nhịn được tiến lên một bước, đoạt lấy thư trong tay Triệu Thất. Lúc cúi đầu kiểm tra, phát hiện phong thư đã ướt một góc, dấu Long Trảo kia bị nhoè, màu mực nhiễm ra, hơi thay đổi hình dáng.

“Người, người mau trả đồ lại cho ta!” Triệu Thất thấy gã không nhúc nhích, trong lòng sốt sắng, chỉ lo người này đột nhiên rời đi, vội vàng tiến lên kéo lấy gã, dùng sức túm lấy tay gã.

Đúng vào lúc này, đột nhiên có một tiếng gầm truyền đến: “Ai?!”

— đó là giọng nói của Nhạc Thính Tùng.

Động tác Triệu Thất cứng đờ.

Gã áo đen nhân cơ hội này túm chặt lấy cánh tay Triệu Thất, kéo hắn ôm vào lòng thành một tư thế mập mờ, nhìn từ xa giống như Triệu Thất đang chủ động nhào vào lòng.

“Chủ nhân của chúng ta bảo ta nhấc cho người.” Hơi thở hắc y nhân phả bên tai Triệu Thất, giọng nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, “Vật này ngài sẽ bảo quản thật tốt, chờ ngày nào đó tương phùng tất hai tay dâng tặng.”

“Người, các người...”

Hắc y nhân buông Triệu Thất ra, dương dương tự đắc vung vẩy phong thư trong tay, xác nhận Nhạc Thính Tùng nhìn thấy mới phi thân nhảy lên nóc đình.

“Triệu Thất, chúng ta sẽ tới cứu người!” Gã nhảy vào trong bóng tối, thân ảnh cực kỳ linh hoạt, trong nháy mắt đã biến mất ở nơi sơn dã mênh mông.

Sau một chốc, Triệu Thất mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, chậm rãi quay người, nhìn thấy Nhạc Thính Tùng đang đứng cạnh Bạch Tuyết Kỳ, mặt vô cảm nhìn mình.

“Nhạc trưởng lão, người có thấy rõ khuôn mặt người này không?” Bạch Tuyết Kỳ mặc áo tơ lụa trắng, thần tình lạnh nhạt mà cao quý.

Mơ hồ có một giọng nói xa lạ phát ra: “Sự thúc tổ, hắc trăm phương ngàn kế lẫn vào Thiên môn, sợ là đã có toan tính, không thể không thăm vấn, phải truy ra chủ nhân đứng sau lưng!”

Nhạc Thính Tùng không nói một lời, sắc mặt âm trầm.

Triệu Thất ngơ ngác đứng tại chỗ, cả người như rơi vào hầm băng.

43. Chương 43

Nhạc Thính Tùng đi tới gần hắc, trên mặt là sự tức giận âm trầm.

Triệu Thất chưa từng thấy y tức giận như vậy, dung mạo tuấn lãng hơi vắn vẹo, hết như mãnh thú bị chọc giận đang nhe nanh giương vuốt muốn xé nát con giun con dế đã mạo phạm nó.

“Ta... Ta...” Triệu Thất lúng túng muốn giải thích. Thế nhưng trên thực tế, hàm răng của hắc đang run rẩy, hai chân như nhũn ra, sợ đến không nói ra lời. Chỉ đứng tại chỗ cũng đã hao phí hết khí lực toàn thân của hắc.

Hắc sợ rất nhiều thứ, thế nhưng thứ làm hắc không thể chịu đựng vào giờ khắc này chính là vẻ mặt tức giận của Nhạc Thính Tùng.

Mà Nhạc Thính Tùng đã đi đến trước mặt hắc, giơ tay lên.

Muốn đánh sao? Có thể nào mình sẽ vỡ nát như tảng đá kia không? Triệu Thất hi vọng Nhạc Thính Tùng ra tay nhẹ một chút, đừng đánh rơi răng mình, cho nên hắc cắn chặt răng; hắc cũng không muốn nhớ kỹ đáng về lúc người này đánh mình, cho nên nhanh chóng nhắm chặt mắt lại — tuy rằng trước đây đã bị đánh qua, nhưng bây giờ không còn giống như trước.

Lúc khó chịu đến cực điểm, Triệu Thất sẽ thất thần, như vậy có thể làm cho thời gian thống khổ trôi qua nhanh hơn một chút. Nhưng hình như lúc này không có tác dụng, hắc suy nghĩ lung tung hồi lâu, rốt cục cảm nhận được không khí chấn động.

Hai bàn tay đồng thời rơi xuống trên mặt, kỳ quái là, không thấy đau.

Lẽ nào ta bị gió lạnh làm tê rần? Triệu Thất xuất thần nghĩ.

Thế nhưng cảm giác ấm áp rất chân thực, gò má của hắc bị người nhẹ nhàng xoa nắn, không giống đánh đập tức giận, mà giống như mang sự thăm hỏi đầy thương tiếc.

“Xin lỗi.” Nhạc Thính Tùng thấp giọng nói, “Ta lại đến muộn.”

Triệu Thất kinh ngạc mở mắt, đần độn nhìn y, không nhận được giơ tay dụi mắt.

Nhạc Thính Tùng lấy tay hấn xuống, cẩn thận nâng trong tay. Tay phải Triệu Thất bị thương rất nặng, có mấy ngón tay cong vẹo mất tự nhiên, cổ tay sưng lên như cái bánh bao. Hơi nhúc nhích, Triệu Thất liền đau đến hít vào.

“Ta, ta vừa trộm vật rất quan trọng của người.” Triệu Thất cẩn thận nhắc nhở y.

“Thứ quan trọng nhất của ta, không phải đã cho người rồi sao?” Nhạc Thính Tùng hỏi một đằng trả lời một nẻo, cởi áo choàng khoác lên trên người Triệu Thất, cao giọng nói: “Đệ tử y đường đâu?”

“Sư thúc tổ, người này —— ”

Có người dị nghị, chính là người vừa đưa ra gợi ý thăm vấn nghiêm khắc kia. Phía sau xuất hiện một đội đệ tử, cúi chào Nhạc Thính Tùng, sau đó tiến lên xem thương thế của Triệu Thất.

Nhạc Thính Tùng cau mày nhìn đệ tử vừa mới lên tiếng, không biết đang suy nghĩ gì. Đệ tử y đường báo tình trạng vết thương lên, y phát tay một cái, bảo mọi người đi tới võ đường.

Triệu Thất lại bị người nâng lên, bất quá lần này do đường về gần. Hấn thấp thỏm trong lòng, một hồi nhìn Nhạc Thính Tùng, một hồi lại lén lút nhìn Bạch Tuyết Kỳ, Bạch Tuyết Kỳ làm khẩu hình miệng với hấn, tựa hồ là đang đe dọa.

Rất nhanh liền tới võ đường. Giữa phòng lớn đã đốt đuốc sáng rực, chiếu sáng khuôn mặt của tất cả mọi người. Triệu Thất nhìn thấy Tiểu Mông, một số đệ tử hấn từng gặp thoáng qua, còn lại đều là những gương mặt xa lạ. Mỗi người thoạt nhìn đều nghiêm túc đến đáng sợ, tạo cho người ta cảm giác như mình vừa đi vào âm tào địa phủ.

Nhạc Thính Tùng không ngồi, những người khác cũng chỉ có thể đứng, chỉ có Triệu Thất vẫn dựa vào giường gỗ như cũ, máu trên người đã được lau sạch, ngu ngốc ôm lấy cánh tay bị băng bó như cái chày gỗ.

“Chuyện tối hôm nay, là ai phát hiện trước?” Nhạc Thính Tùng trầm giọng hỏi, “Lúc đó đã xảy ra chuyện gì?”

Một đệ tử đứng dậy, chính là người hai lần lên tiếng kia.

“Hồi bẩm sư thúc tổ. Lúc đó đệ tử định đi tiểu đêm thì nhìn thấy Triệu quản sự, Triệu quản sự đứng trên hành lang nói chuyện với người nào đấy, con nghe loáng thoáng thấy tên của sư thúc tổ liền chăm chú, lại nghe bọn họ nói đến bức rèm che... Sau đó hai người tách ra, Triệu quản sự hốt hoảng chạy vào trong phòng sư thúc tổ. Đệ tử không dám đi lên, mang trong lòng nghi ngờ liền bảo sư đệ bẩm báo sư thúc tổ, tự mình trông coi bên ngoài. Không lâu sau quả nhiên thấy Triệu quản sự từ trong phòng đi ra, chạy thẳng đến bức rèm che. Con đi theo phía sau, lại nhìn thấy ——” nói tới chỗ này, hấn ta có hơi chần chờ, cảm giận mà khinh bỉ nhìn Triệu Thất, “Lại nhìn thấy Triệu quản sự cùng một người áo đen ôm ấp trong đình, làm mấy chuyện không biết xấu hổ! Sau đó, Triệu quản sự lấy ra một phong thư giao cho người kia, lúc này sư thúc tổ dẫn người chạy tới... Đều là đệ tử không kịp phản ứng, lại không ra tay đúng lúc bắt người kia, kính xin sư thúc tổ trách phạt!”

Nói xong, hấn ta quỳ gối xuống, giống như thực sự mang thẹn trong lòng.

Triệu Thất lên cơn giận dữ, hận không thể xông lên đập hấn ta mấy cái, thế nhưng chưa kịp làm gì thì Nhạc Thính Tùng đã lên tiếng: “Người nhìn thấy ai đánh hấn không?”

Người kia không ngờ Nhạc Thính Tùng lại chỉ hỏi vấn đề này, lén lút nhìn Triệu Thất, lời nói đã không còn lưu loát: “Đêm đen đường trượt, Triệu quản sự ngã mấy lần, có lẽ là tự hấn té.”

Triệu Thất đang muốn chửi ầm lên, Nhạc Thính Tùng cũng không làm ra biểu thị gì. Trong lòng hấn lo sợ, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của những người khác, thực sự không dám làm càn quá mức, không thể làm gì khác hơn là ủ rũ ủ rũ nhỏ giọng giải thích: “Người mới ngớ ngẩn ngả liên tục. Ta, ta không ngã nhiều như vậy...”

Nhạc Thính Tùng nhìn hấn một lúc lâu rồi chuyển tầm mắt sang phía Bạch Tuyết Kỳ: “Bạch công tử, tối nay người cố ý tới tìm ta có phải cũng có chuyện muốn nói?”

Ánh mắt Bạch Tuyết Kỳ trầm tĩnh, khẽ gật đầu, giọng điệu lại mang theo sự chần chừ: “Nhạc trưởng lão, chuyện riêng của quý môn, ta chỉ là người ngoài vốn không nên xen vào. Thế nhưng nhân duyên trùng hợp, vô tình phát hiện ra một việc bí ẩn khác...” Gã vỗ tay một cái, mấy người từ bên ngoài tiến vào, trong đó có ba người thần sắc uể oải bị trói vào nhau, Triệu Thất liếc mắt một cái, thấy cũng có hơi quen mắt.

“Các người nói đi.” Bạch Tuyết Kỳ vung tay rồi xoay người, giống như không muốn dây dưa gì nhiều.

Ba người kia đầu tiên là mở miệng xin tha, sau đó nói lung tung. Triệu Thất nghe một chốc, đột nhiên nhớ ra, này không phải là mấy người ngày trước mình tìm về đánh mình sao?

Hắn lén nhìn Nhạc Thính Tùng một cái.

Nhạc Thính Tùng thoát nhìn không có vẻ kinh ngạc, chỉ yên lặng nghe, cũng không hỏi vấn đề gì. Chuyện ba người kia nói cơ bản đều là thật, chỉ là dùng để mua một khối ngọc bội —— kỳ thực lúc đó Triệu Thất không dùng tiền, chỉ mang Triệu phủ ra hù dọa bọn chúng một chút.

“Triệu quân sự nói, nếu có người hỏi thì cứ bảo là do Bạch Tuyết Kỳ công tử bán cho chúng ta... Chúng ta sợ tội Triệu phủ, cũng chỉ có thể đáp ứng.” Một người trong đó giật giật sách sách nói, “Trên ngọc bội kia có khắc chữ, tiểu nhân không biết, chỉ nghe người ta nói mở đầu là hai chữ ‘Tương tư’.”

“Sư thúc tổ, đây chẳng phải là miếng ngọc bị mất kia sao?” Tiểu Mông bật thốt lên, nghi ngờ nhìn Triệu Thất.

“Ôi, ta với vị nhân huynh này vốn không quen biết, không biết vì sao lại nghe thấy tên của ta?” Trên mặt Bạch Tuyết Kỳ hiện lên mấy phần cay đắng, gã thở dài, giống như bất đắc dĩ vì bị người vu oan hãm hại.

“Sợ rằng Triệu quân sự là dự định sau khi sự việc bại lộ, lên vào phòng sư thúc tổ rồi hãm hại Bạch công tử, để cho Bạch công tử làm người chết thế.” Tên đệ tử kia cùng Bạch Tuyết Kỳ kẻ xướng người họa, phân tích rắp tâm hiểm ác của Triệu Thất một cách cực kỳ nhuần nhuyễn, “Mà hắn thì trở mình một cái liền thành nghĩa sĩ ra sức ngăn cản Bạch công tử, cuối cùng còn phải chịu khổ bị đánh đập.”

Triệu Thất hiểu ra toàn bộ.

Nếu như dựa theo kế hoạch Bạch Tuyết Kỳ thiết kế, lúc này nhân chứng vật chứng đều có, cho dù mình có nói ra lòng gã mang ý đồ xấu, cũng chỉ có thể bị nói là tính toán vu oan hãm hại. Huống chi không chỉ có Nhạc Thính Tùng mà còn có rất nhiều người nhìn thấy mình đưa bức thư cho gã áo đen kia như vậy... Bằng chứng vững như núi, nếu Nhạc Thính Tùng muốn thiên vị thì uy nghiêm của y sẽ đi quét đất hết.

Triệu Thất cũng tự nhận thức được, dưới tình hình như vậy mà Nhạc Thính Tùng tha cho mình thì thật là thiên ý bất dung.

Nhưng mà ——

Muốn hãm ông hả? Còn non lắm!

Triệu Thất nhìn cái kẻ nhân mô cẩu dạng là Bạch Tuyết Kỳ, không nhận được bắt đầu tưởng tượng đến lúc công khai chân tướng, vẻ mặt gã khốn này sẽ tức giận và kinh ngạc đến mức nào.

Nhưng ngoài dự liệu là, từ đầu đến cuối, Nhạc Thính Tùng cũng không hỏi Triệu Thất dù chỉ một câu.

Triệu Thất bắt đầu thấy gấp, muốn tìm lúc nói chen vào. Thế nhưng thời gian trôi qua, tự tin của hắn cũng chìm xuống.

Tiếng sấm mang theo đau đớn trong người thức tỉnh, chấn động đến mức đầu óc Triệu Thất chỉ còn lại tiếng ong ong, lời người khác nói cũng nghe không rõ. Trong lòng càng căng thẳng thì càng khó có thể tập trung, hắn ôm cánh tay, không nhận được suy nghĩ miên man.

Vạn nhất người ta không muốn nghe lời giải thích của mình thì làm sao bây giờ? Hắn thực sự không nắm chắc, nếu như bây giờ cầu xin tha thứ, Nhạc Thính Tùng còn có thể cho hắn thêm một lần biện giải nữa hay không?

Dù sao hắn đã từng lừa gạt y rất nhiều lần, lần này y có còn tin tưởng nữa không?

44. Chương 44

Trái lo phải nghĩ một trận, Triệu Thắt quyết định không cần nghĩ nhiều như thế, cứ thử một lần đã. Vì vậy hắn ngẩng đầu lên, lại thấy một cảnh tượng khó tin ——

“Người đã sớm hoài nghi ta?!” Bạch Tuyết Kỳ vừa kinh sợ vừa cả giận, “Chẳng lẽ tối nay...”

Nhạc Thính Tùng nói: “Nếu không phải có kẻ hở thì làm thế nào các người lại dễ dàng lộ sơ sót như thế?”

Sau đó, người của hai bên đánh nhau!

Triệu Thắt căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy trước mặt một mảnh ánh đao bóng kiếm. Hắn sợ đến mức nằm bẹp trên giường không dám động dậy, nghĩ thầm nhân sĩ võ lâm nói động thủ là động thủ, đáng sợ quá.

Một lát sau, Triệu Thắt phát hiện không có người lại đây chém hắn. Cẩn thận ngẩng đầu lên, phát hiện có mấy đệ tử đang cầm kiếm che chắn khu vực này. Hơn nữa theo vị trí của bọn họ, thoạt nhìn khá là an toàn.

Vì vậy hắn yên lòng hết nhìn đông lại nhìn tây, liếc mắt liền thấy tên ban này vu hại mình đang bị người khổng chế, trong miệng còn bị nhét vào thứ gì, tựa hồ là phòng ngừa tự sát.

Lúc này, toàn bộ võ đường là tiếng đao kiếm giao tranh, Triệu Thắt mất công tốn sức tìm kiếm Nhạc Thính Tùng, lại không nhìn thấy y đâu.

“Vị thiếu hiệp kia...” Hắn ầm ạch kêu lên vài tiếng. Một thiếu niên mặt tròn cách hắn gần nhất nghiêng đầu qua, trường kiếm trong tay uy nghiêm đáng sợ, trên mặt lại lộ ra nụ cười hiền hòa: “Triệu quân sự cứ bình tĩnh, nhân số chúng ta đông đảo, rất nhanh là có thể bắt sống đám tặc tử kia.”

Triệu Thắt hỏi: “Vừa rồi ta hơi hoảng thần, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Thiếu niên mặt tròn kích động giảng thuật lại những gì đã xảy ra.

Hoá ra sự thực tổ anh minh thần võ đã sớm nhìn thấu âm mưu của Bạch Tuyết Kỳ. Tối nay vì dụ rấn khỏi hang mà người đã mang gần hết đệ tử lên núi, kỳ thực đã sớm bố trí nhân lực trong bóng tối, bây giờ bắt hết những kẻ tập kích kia. Mới vừa rồi các đệ tử mang về tin thành công, người không phí lời nữa, trực tiếp lấy ra mật thư Bạch Tuyết Kỳ liên lạc cùng đồng bọn, hạ lệnh cho đệ tử Thiên Môn nghiêm trị đám gây rối này.

Triệu Thắt trợn mắt ngoác mồm, không ngờ lại bỏ lỡ một màn đặc sắc như vậy, đây chẳng phải là không có chuyện gì của mình hay sao?!

Không nghĩ tới, hắn đã chuẩn bị xong lời vạch tội chất vấn mà bây giờ lại không có chỗ dùng, Bạch Tuyết Kỳ bị vạch trần theo cách này cứ như đánh một quyền vào bị bông, thật là khiến người ta tức giận mà không có nơi phát tiết.

Nhưng mà tình hình lần này hình như hơi nghiêm trọng...

Hắn yên lặng tính toán, tính ra mình lên núi đã năm sáu ngày, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Mà bên kia, quả nhiên như thiếu niên mặt tròn nói, đệ tử Thiên Môn đã bao vây Bạch Tuyết Kỳ bốn phía, sắp kết thúc chiến đấu rồi.

Nhạc Thính Tùng và Bạch Tuyết Kỳ còn chưa đình chỉ, tất cả mọi người đều sốt sắng quan sát cuộc chiến.

“Đường đường là trưởng lão Thiên Môn lại cậy đông bắt nạt người khác. Nhạc Thính Tùng, người còn để ý đạo nghĩa võ lâm không hả?” Bạch Tuyết Kỳ tức giận quát lên.

Nhạc Thính Tùng một chương đánh ra: “Làm nhiều chuyện bất nghĩa, nhiều lời vô ích!”

Kiểm pháp của Bạch Tuyết Kỳ vừa ác liệt vừa phiêu dật, Nhạc Thính Tùng chỉ dùng bàn tay bằng thịt, tuy không có binh khí sắc bén nhưng có nội lực thâm hậu rung động gian nhà. Lúc hai người so chiêu không

ngừng truyền đến tiếng kim thạch chạm nhau, người trong võ đường vô luận là địch hay ta đều thâm hoảng sợ trước cường lực của Nhạc Thính Tùng.

Triệu Thất tuy biết vị trí của Nhạc Thính Tùng nhưng lại không nhìn ra môn đạo gì. Trong mắt chỉ có hai đám tàn ảnh, nếu không phải Bạch Tuyết Kỳ mặc áo trắng, hẳn sợ rằng ai là ai cũng đều không phân ra.

Nhìn một lát, Triệu Thất liền cảm thấy mỗi mắt, nháy mắt mấy cái, chỉ nghe rằng rắc mấy tiếng, trường kiếm trong tay Bạch Tuyết Kỳ gãy làm hai đoạn, bị Nhạc Thính Tùng một quyền đánh ngã trên đất.

“Bạch công tử, người bây giờ còn ra thể thống gì?” Nhạc Thính Tùng nhìn từ trên cao xuống.

Bạch Tuyết Kỳ lúc này đã không còn tao nhã, tóc của gã xõa ra rũ rượi, mặt sưng lên một cục, chặt vật nằm trên mặt đất, đang muốn đứng dậy, lại bị Nhạc Thính Tùng đạp lên cẳng chân.

“Nhạc Thính Tùng, ta là đệ tử duy nhất của bảo kiếm lão nhân. Người dám động đến ta, suy nghĩ kỹ xem phải trả giá thế nào!” Về mặt gã nham hiểm mà nhìn Nhạc Thính Tùng, như con rắn độc rít lên uy hiếp.

“Vậy lúc ngươi bắt nạt người duy nhất ta yêu, có nghĩ sẽ phải trả giá thế nào không?” Nhạc Thính Tùng trầm giọng đặt câu hỏi, hơi ghì chân một chút.

Bạch Tuyết Kỳ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Triệu Thất sợ đến mức suýt ngã từ trên giường xuống. Hắn nơm nớp lo sợ nhìn Bạch Tuyết Kỳ, nhìn thấy cẳng chân kia đang dùng một tư thế kỳ quái chống đỡ cơ thể, sợ là bị đạp gãy xương rồi.

Triệu Thất thật không dám nhìn, hắn cảm thấy chân mình đang phát đau.

Nhạc Thính Tùng đợi tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tuyết Kỳ ngừng lại mới như có điều suy nghĩ nói: “Vừa rồi quên hỏi, người dùng chân này đá hắn sao?”

Trán Bạch Tuyết Kỳ phủ đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt như băng, thống khổ làm cho khuôn mặt gã vặn vẹo, trên mặt từ từ tràn ra nụ cười đờ ỉa: “Ha, ta thực sự là thương hại ngươi. Ngươi ra mặt thay cho tiểu tử kia, lại không biết hắn sớm đã bị người chơi —— a a a!”

Nhạc Thính Tùng mắt diếc tai ngơ trước tiếng kêu thảm thiết của gã, nhắc chân lên khỏi đầu gối Bạch Tuyết Kỳ, dời đến một chân khác, lại hỏi một lần: “Là chân này?”

“Ngươi điên rồi, điên rồi!” Theo sự đau đớn tăng lên, tiếng cười của Bạch Tuyết Kỳ càng lúc càng điên cuồng, “Nhạc Thính Tùng, ha ha ha, khó trách hắn lại chọn ngươi!”

Lời còn chưa dứt, gã lại bị miễn cưỡng bị giẫm gãy một cái khớp chân.

Triệu Thất không nhìn nổi, cũng không phải lòng mang đồng tình, mà là xưa nay hắn chưa từng thấy tình cảnh đáng sợ như thế. Thế nhưng về mặt những người xung quanh như tập mãi thành quen, ngay cả thủ hạ của Bạch Tuyết Kỳ cũng chỉ có vẻ mặt nham hiểm, không có không đành lòng.

Hắn cảm thấy hơi váng đầu, muốn nằm úp sấp một lát. Cũng không định đến, vừa động dậy là một trận trời đất quay cuồng, đầu tiếp sứt mẻ ở đầu giường, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Nhạc Thính Tùng lập tức quay đầu, nhìn thấy Triệu Thất sống dở chết dở mà treo móc ở bên giường, sắc mặt tái mét.

“Ngươi làm sao vậy?” Nhạc Thính Tùng bỏ quên Bạch Tuyết Kỳ, bước nhanh tới bên người Triệu Thất, đỡ hắn lên, lo lắng hỏi, “Có phải còn có chỗ nào khó chịu?”

Triệu Thất cảm thấy thứ khó chịu nhất trên người chính là lá gan của hắn, sắp bị dọa vỡ mất mất rồi.

“Nhạc, Nhạc thiếu hiệp...” Triệu Thất toàn thân run rẩy không ngừng, cổ họng như bị nhét vào một cây bông, khó khăn lắm mới phát ra tiếng, “Ta... Ta có chuyện muốn nói với ngươi...”

45. Chương 45

Nhạc Thính Tùng nghe vậy liền quay đầu phân phó vài câu, Triệu Thất nghe thấy, tựa hồ là xử trị Bạch Tuyết Kỳ. Không đợi hắn nghĩ, Nhạc Thính Tùng đã mang hắn về phòng.

Sự việc xảy ra hôm nay quá hỗn loạn, Triệu Thất được Nhạc Thính Tùng đặt lên giường, rốt cục dần dần bình tĩnh lại, chỉ là trong lòng vẫn mơ màng như cũ.

“Người đối xử như thế với Bạch Tuyết Kỳ có phải là hơi quá rồi không?” Hắn hỏi, “Hình như gã rất có lai lịch. Hơn nữa, nhờ đâu gã chính là người người muốn tìm...”

“Hừ, bất luận gã sống chết thế nào. Coi như đứt mắt hai chân cũng không liên quan đến ta.” Nhắc đến cái tên này này Nhạc Thính Tùng vẫn còn giận, “Hai lần gã sai người tập kích Thiên môn, còn dám ra tay với người. Ta ladm như vậy vẫn là nhân nhượng cho gã đấy!”

“Người —— làm sao người biết?” Triệu Thất trợn tròn mắt.

Nhạc Thính Tùng bắt mắt nhéo mắt hắn: “Người nói người chưa từng thấy gã nhưng lại biết ngay cả cha mình gã cũng không biết. Ta lại không phải người ngu, lẽ nào không suy ra được? Hôm sau ta liền sai người theo dõi gã, quả nhiên phát hiện sơ hở...”

Nói tới chỗ này, vẻ mặt y liền âm u: “Thế nhưng ta vẫn quá bất cẩn. Hôm nay lúc gã tìm, ta vẫn cho là gã ở dưới chân núi, lại không nghĩ rằng... Đều là ta sai.”

Triệu Thất nhớ ra, hình như Bạch Tuyết Kỳ đánh đuổi kẻ tập kích Thiên Môn mới được coi là thượng khách, mơ hồ mình bạch điểm gì. Nhưng nghĩ tới chi tiết nhỏ trong đó, chỉ sợ cũng có liên quan đến bí kíp môn phái của họ, hơn nữa người cũng đã bị bắt, hắn không truy hỏi nữa.

Trong lòng hắn còn chứa chuyện khác, đợi một hồi, thấy Nhạc Thính Tùng không mở miệng như dự định mà lo âu nhìn mình, hắn ấp a ấp úng: “Người... Người không có gì muốn hỏi ta sao?”

Nhạc Thính Tùng trù trừ một chút, hỏi: “Người, người bây giờ còn đau không? Trên người có ấm không? Ta đến muộn như vậy... Có phải người rất thất vọng không?”

“Híc, người không hỏi chuyện lá thư đó sao?”

“Thư?” Nhạc Thính Tùng chớp chớp mắt.

“Chính là phong thư rất quan trọng với người đó. Bạch Tuyết Kỳ bắt ta lấy trộm, ta liền lấy một phong thư giả đưa cho gã...” Triệu Thất rốt cục kể hết mọi chuyện, “Ta không thấy nội dung bức thư, chỉ dựa theo bên ngoài làm một phong thư giả. Còn lo Long Trảo không giống nên đã sớm làm ướt rồi giả bộ làm ướt xuống nước trước mặt người kia —— hừ, nếu không phải đau tay thì ta đã viết một bức thư chửi gã máu chó đầy đầu, tức chết gã!” Nói tới chỗ này, Triệu Thất vừa đắc ý vừa khổ sở. Đắc ý là lúc đó thành công lừa gạt được người mặc áo đen kia; khổ sở là không nắm lấy cơ hội, miếng ngọc bội này sợ rằng không thể nào lấy về được nữa.

Khi nghe đến thân phận của Bạch Tuyết Kỳ, hắn liền mang trong lòng mối nghi ngờ, lo Nhạc Thính Tùng sẽ bị lừa gạt, lại không có cách nào nói rõ, mới dẫn bọn họ tới nghĩa địa “Bạch Tuyết Kỳ”. Nhưng mà bây giờ, hắn không những không khám phá ra thân phận bí ẩn của Bạch Tuyết Kỳ mà ngọc bội cũng mất, trong lòng càng thêm nghi ngờ: Làm sao Bạch Tuyết Kỳ biết miếng ngọc bội ấy quan trọng với mình như vậy? Gã thực sự là con trai Bạch Nghi Thu sao? Còn có “chủ nhân” trong miếng gã áo đen kia rốt cuộc là ai?

Nhạc Thính Tùng không biết mạch nước ngầm mãnh liệt trong lòng Triệu Thất, đau lòng sờ tay hắn, chợt nhớ ra cái gì, mặt hơi đỏ lên: “Kỳ thực, ừ, phong thư kia thâm hậu cực kì, mấy ngày nay trong tủ bị ẩm nước, ta sợ đồng tiền để lâu rỉ sắt nên đem nó dưới đấy... Cũng thiệt thòi người có thể tìm tới.”

Triệu Thất trợn mắt ngoác mồm: “Đây, đây không phải bí mật có thể đưa người vào chỗ chết sao?”

Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: “Bạch Tuyết Kỳ nói bảy nói bọ, lá thư đó không lợi hại như vậy. Chẳng qua nếu rơi vào tay kẻ có tâm địa bất lương thì nhất thời ta không thể ứng phó được —— bất quá, ngày hôm nay người làm như vậy quá mạo hiểm, phải đưa đồ thật cho chúng chứ.”

Triệu Thất càng giật mình: “Đưa cho chúng? Như vậy sao được!”

“Phong thư và giấy viết thư kia đều là đặc chế, hôm nay người gặp may mới lừa được gã. Nếu đổi lại là người tinh thông, chỉ sợ vừa nhìn đã biết không đúng.” Nhạc Thính Tùng nghĩ mà sợ, nắm chặt tay trái lạnh lặn của Triệu Thất, cau mày nói, “Nếu vật kia rơi vào trong tay người khác thì cùng lắm ta chỉ gặp phải phiền phức; thế nhưng nếu bọn chúng phát hiện thư là giả, nhờ đâu làm gì nguy hại đến tính mạng của người thì làm sao bây giờ? Người không biết đâu, lúc Bạch Tuyết Kỳ tìm tới ta... Lớn như thế này rồi, đây là lần đầu tiên ta sợ như thế.”

Triệu Thất ngây ngẩn, không nhân cơ hội chế nhạo, thần sắc hẩn kỳ quái nhìn y. Sau nửa ngày, mới thăm dò: “Lẽ nào cho dù ta làm ra chuyện gì, kể cả bán người đi, người cũng không trách ta?”

“Nếu như hôm nay thì người mau mau bán ta đi, đừng làm mình bị thương là tốt rồi.” Nhạc Thính Tùng thành thật trả lời, “Nhưng nếu người tiếp tục làm chuyện xấu, ta nhất định phải phạt người, cho người không còn dám làm nữa.”

“Người... Ôi, sao ta lại quen một kẻ ngu ngốc như người vậy?!”

Triệu Thất phát ra tiếng thở dài như vui như buồn, ngoài miệng oán trách, trong lòng lại thầm nghĩ ——

Không giữ lại chút nào như vậy, toàn tâm toàn ý đi yêu như vậy, có thể gặp được người này là chuyện may mắn đến nhường nào.

Đáng tiếc không còn khối ngọc bội thứ hai nào nữa: chân dung khắc xuống, hẩn chỉ có thể phác hoạ thiếu niên ở trong lòng. Nhưng chẳng biết vì sao, hình ảnh trước mắt dần dần mờ hồ, thấy thế nào cũng nhìn không rõ.

“Tại sao khóc? Đau lắm hả?” Nhạc Thính Tùng dịu dàng lau đi nước mắt bỗng nhiên tràn ra trong mắt Triệu Thất, “Đều tại ta không tới kịp lúc...”

“Ha, ta mới không cần dựa ngốc như người bảo vệ.” Ngón tay Triệu Thất nhẹ nhàng chặn lên môi Nhạc Thính Tùng, ngăn lại lời tự trách của y, nước mắt trên mặt chưa khô, chợt nhoẽn miệng cười. Nụ cười kia như cầu vồng sau cơn mưa, mù mịt tẩn tẩn, mặt trời xuất hiện, từ nay về sau chính là vạn tượng trời quang.

“Ta lớn hơn người, cần phải chăm sóc người.”

Nhạc Thính Tùng như nai vàng ngơ ngác, chỉ cảm thấy thời khắc này Triệu Thất cực kỳ dễ nhìn, y không nhận được đến gần, nhẹ nhàng liếm hai má ướt nhẹ của Triệu Thất.

“Ừ, vậy chúng ta chăm sóc lẫn nhau. Sư phụ nói, hai người cùng làm mới có thể dài lâu.”

“Thật dài thật lâu...” Triệu Thất lặp lại mấy lần, như ăn được một miếng đường quả cực kỳ thơm ngọt không nở nuốt xuống, ngậm trong miệng lăn qua đảo lại thưởng thức. Nửa ngày, hẩn nhếch miệng nở nụ cười, lời ra đến miệng lại chỉ còn nửa đoạn, “Thính Tùng, ta, ta hỉ —— ”

Hẩn ấp úng nửa ngày, cuối cùng nuốt nước miếng, thấp giọng nói: “Thính Tùng, ta thích làm chuyện này với người. Cầu người, bây giờ người chơi ta đi...”

Hồ hấp Nhạc Thính Tùng nhanh thêm mấy phần, thái độ vẫn rất kiên quyết: “Tay người mới băng bó tốt, lộn xộn làm lệch xương thì làm sao bây giờ?”

“Vậy người dùng tay giúp ta cũng được mà.” Mặt Triệu Thất hơi đỏ lên, lại nhìn vào mắt Nhạc Thính Tùng, “Tối hôm nay ta cố ý đi ra ngoài, người... không phạt ta sao?”

46. Chương 46

Tay phải Triệu Thất bị Nhạc Thính Tùng chặt chẽ chụp lên đỉnh đầu, chỉ có thể dùng tay trái vội vàng vuốt ve thân thể của đối phương.

Người tập võ thân thể kiện mỹ, lại mang theo cái ngây ngô của thiếu niên chưa rút đi. Mà điểm ngây ngô ấy lại dung hợp với thân thể tích chứa đầy sức mạnh này, hình thành nên vẻ đẹp đủ phần mâu thuẫn làm cho hần yêu thích không thể buông tay.

“A...”

Quần áo của Triệu Thất từng cái từng cái vút trên mặt đất, Nhạc Thính Tùng tỉ mỉ tra xét một lần thân thể của hần, phát hiện không có gì quá lo ngại, thoáng yên tâm. Vừa ngẩng đầu đã thấy hai má Triệu Thất ửng đỏ, con ngươi hơi nheo lại, tính cụt giữa hai chân ngẩng đầu thẳng tắp, dáng dấp động tình.

“Ta chỉ nhìn người một chút, làm sao người sắp sống thành như vậy?” Nhạc Thính Tùng nhú mày nói, “Nếu ta phạt người thì chẳng khác gì cho người hưởng thụ.”

“Thế nhưng người ở nơi này, ta cũng rất thoải mái...” Triệu Thất nhỏ giọng thì thào.

Nhạc Thính Tùng khẽ cười, nắm lấy tay trái còn đang sờ loạn của Triệu Thất bỏ về người hần, hỏi: “Người thích ta làm cho người thoải mái thế nào? Chỉ cho ta một chút.”

Triệu Thất liền nghe lời sờ lên đầu nhũ đang dựng thẳng của mình. Dùng đầu ngón tay khẽ xoa: “Ừ, ta thích người chạm chỗ này, phải nhẹ nhàng, từ từ, tốt nhất là có thể liếm một chút.”

Nhạc Thính Tùng liền cúi đầu hôn lên nơi ửng hồng, lè lưỡi liếm qua như chuồn chuồn lướt nước. Ngực Triệu Thất chấn động, hô hấp bỗng nhiên tăng thêm không ít.

“Không đủ.” Hần bắt mắt nhìn Nhạc Thính Tùng, “Còn muốn lâu một chút nữa.”

Nhạc Thính Tùng làm theo, Triệu Thất rốt cục phát ra tiếng hừ thỏa mãn. Thế nhưng một lát sau, hần đẩy đầu Nhạc Thính Tùng ra, được voi đòi tiên mà chỉ một bên khác: “Nơi này cũng phải.”

Nhạc Thính Tùng ừ một tiếng, hỏi: “Bên này có yêu cầu gì không?”

Triệu Thất suy nghĩ: “Nhẹ nhàng hút một cái cũng được, mà không nên dùng lực, cũng không được cắn, ta kêu người ngừng người phải ngừng —— a!”

Nhạc Thính Tùng tiếp tục gặm cắn viên tròn nho nhỏ kia, đặt nó giữa hàm răng từ từ nhay cắn, một lát liền nghe thấy tiếng kêu không đè nén nổi của Triệu Thất: “Người, người là chó hả?! Tê, mau buông ra... Đừng, đừng như vậy... Ừ...”

Hần bảo Nhạc Thính Tùng ngừng tay nhưng Nhạc Thính Tùng lại vẫn như cũ, mãi đến tận khi thực sự không chịu nổi, hần thăm hỏi cầu xin tha thứ, Nhạc Thính Tùng mới ngẩng đầu lên.

“Thế nào?”

Triệu Thất oán trách mà lườm y một cái, bỗng nhiên giảo hoạt cười: “Ta sợ nhất người vò lỗ tai của ta, người tuyệt đối đừng chạm na.”

Nhạc Thính Tùng vén tóc hần lên, nhìn thấy lỗ tai của hần hơi ửng đỏ, phảng phất như diễm sắc trong bạch ngọc, liền ghé bên tai hần thấp giọng hỏi: “Vậy người thích ta làm không?” Nói xong liền nhẹ nhàng thổi khí.

Triệu Thất giật mình, rụt cổ lại, ấp úng nói: “Ta, ta ‘thích’...”

“Thích là tốt rồi.” Nhạc Thính Tùng đã sớm nhìn ra hần sợ ngứa, vừa tiếp tục thổi khí trên choker, vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng gây rối da thịt mẫn cảm sau tai. Quả nhiên, không bao lâu đã làm cho Triệu Thất ngứa không chịu được, lắc đầu liên tục tránh né, thở hổn hển kháng nghị: “Người, người không phải phạt ta... A, phải làm ta sợ chứ?”

Nhạc Thính Tùng cười: “Bởi vì biểu hiện vừa rồi của người rất tốt, cho nên mới cố ý thưởng cho người.”

Tiếng cười kia chấn động màng tai Triệu Thất, Triệu Thất giật mình, phía dưới suýt chút nữa thất thủ, trực tiếp bắn ra.

“Hừ, người này...” Triệu Thất lăm bằm vài câu, cuối cùng cũng không dám mắng ra.

Tiếp đó, Nhạc Thính Tùng hoặc giả thưởng hoặc phạt mấy nơi. Triệu Thất vừa bắt đầu còn mắng y lừa gạt, sau đó thực sự không thể chịu được thủ đoạn của đối phương, chỉ biết là rên lên không rõ, cũng không biết mình có thích hay không, thần trí mơ hồ không tỉnh táo.

“Thính Tùng, Thính Tùng... Ta không chịu nổi... Cầu người, cầu người mau đâm vào đi...” Hắn cắn ngón tay mình, cả người là vết hôn trải rộng, hai chân trơn bóng quần lầy hồng Nhạc Thính Tùng, vòng eo lầy lòng xoay qua xoay lại, chỉ muốn mau thoát khỏi phần dày vò này.

Nhạc Thính Tùng mới vừa “Trùng phạt” xong bên eo, đang chuẩn bị tiến quân xuống dưới, nghe thể liên bất lấy hai chân Triệu Thất, ép đùi hắn lại, lại để tay trái hắn trước ngực mình.

Rốt cục có thể được tiến vào, Triệu Thất vui mừng đến run rẩy, dùng cánh tay nỗ lực ôm chân, mong đợi nhìn Nhạc Thính Tùng. Mà Nhạc Thính Tùng lúc này cũng đã không được, đồ vật dưới khổ thủ thể chờ đợi, y dặn một câu “Kẹp chặt”, liền trực tiếp tiến vào giữa bắp đùi Triệu Thất.

“Người, người tiến sai chỗ rồi.” Triệu Thất vội vàng nói, “Là mặt sau, mặt sau!”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu nói: “Nếu bây giờ ta đi vào chắc chắn người sẽ không chịu nổi. Để mấy ngày nữa lại nói.”

Triệu Thất triệt để choáng váng. Phía sau hắn vừa ngứa vừa tê đã sớm thèm ăn đến chảy ra nước, ngóng trông đồ vật của Nhạc Thính Tùng có thể đâm vào quất xuyên, không ngờ tiểu tử này lại là cục đá, tâm địa như sắt, thời điểm này còn có thể không đổi ý.

Hắn đang cố gắng nghĩ làm sao đỡ cho tiểu tử này hợp nhau, để mình được ăn dương tinh của y, không ngờ Nhạc Thính Tùng căn bản không cho hắn thời gian suy nghĩ mà nhanh chóng đánh lên nơi kia.

Kỳ thực phía trong bắp đùi Triệu Thất cực kỳ mẫn cảm, lúc thường va vào đều cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn. Lúc này bị một cây gậy thịt vừa cứng vừa nóng ma sát không ngừng, không bao lâu liền hồng lên. Mà Nhạc Thính Tùng lại như cố ý, mỗi lần đều làm cho quy đầu đâm vào rốn Triệu Thất — đây cũng là chỗ chết người trên cơ thể hắn, bị đâm liên tục như vậy làm cho hắn mất hết khí lực.

“Người... Người chậm một chút...” Triệu Thất nức nở xin tha, hắn biết mình cực kỳ dâm dăng, lại không biết rằng quan hệ như thế này cũng có thể sung sướng đến vậy, không khỏi da đầu ngứa ngáy, chỉ cảm thấy mình đã bị tên ngốc này chơi hỏng, rốt cuộc không thể rời được y.

Nhạc Thính Tùng thấy hắn khóc thê thảm, thoáng chậm lại tốc độ: “Không thoải mái sao?”

Triệu Thất ảm ức lắc đầu một cái, mơ mơ hồ hồ: “Rất thoải mái... Làm sao lại thoải mái như vậy... Người, người làm ta thành như vậy, sau này ta phải làm sao...”

Lời nói lộ ra ý quyến luyến khó rời làm Nhạc Thính Tùng rung động, cúi đầu hôn lên môi hắn, lại dùng một tay đè lại bắp đùi hắn, để hắn dùng đầu gối ép lấy đầu nhũ sưng tấy.

“Yên tâm, sau này còn thoải mái hơn.” Nhạc Thính Tùng nhỏ giọng nói, “Ta học cái gì cũng nhanh...”

Triệu Thất đã không nghe thấy nữa. Hắn uốn ngược cạp qua hai gối mình, một tay ôm chân đón ý hòa theo nam nhân mạnh mẽ quất xuyên, một tay khác như trước không thể động đậy, cả người chỉ biết vận vẹo theo tiết tấu của đối phương, lời dâm không ngắt, ngay cả mình bắn lúc nào cũng không biết.

Cuối cùng hắn chỉ nhớ Nhạc Thính Tùng bắn tinh lên bụng mình, hắn rất muốn nếm thử, nhưng không có sức, đành nắn nỉ đối phương cho hắn ăn ắn. Nhưng hắn thực sự quá mệt, chỉ kịp liếm mấy cái rồi không chống đỡ nổi, nghiêng đầu ngủ mất.

47. Chương 47

Một đêm xuân vượt qua hết phong lưu.

Ngày thứ hai khi Triệu Thất mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, tay phải vẫn còn đau. Nhưng chuyện này cũng không ngăn được tâm tình vui vẻ của hắn, ý do vị tấn nhớ lại mọi thứ đêm qua.

Chà chà, lúc Bạch Tuyết Kỳ bị đánh, đáng nhẽ mình phải mở to mắt ra nhìn. Khi ấy cảm thấy rất đáng sợ nhưng bây giờ nghĩ lại thật hả giận. Thằng ranh thích đi chim lợn còn dám khua đao hò hét trước mặt mình kia không phải bị Nhạc Thính Tùng đánh tề ra quần, đúng là ác giả ác báo, há há há.

Mỗi lần Nhạc Thính Tùng ra tay đều thuận buồm xuôi gió, đánh đâu thắng đó. Triệu Thất vừa ước ao vừa bội phục, không nhịn được lại suy nghĩ mình cũng có thể lợi hại như vậy là thì tốt biết mấy. Lúc đó chẳng cần sợ ai nữa, những kẻ từng bắt nạt mình mình sẽ đánh chúng một trận, sau này cũng không bị người...

Nhạc Thính Tùng đẩy cửa đi vào, sắc mặt không tốt.

“Không phải người đi thăm vấn Bạch Tuyết Kỳ sao?” Triệu Thất mơ hồ phải nhớ rõ Nhạc Thính Tùng đã nói với hắn như thế, “Không thuận lợi?”

Nhạc Thính Tùng thở dài: “Gã thật sự mất trí nhớ.” Thấy Triệu Thất không hiểu, y liền giải thích: “Có một loại thuốc có thể khiến người ta hoàn toàn mất đi ký ức về một khoảng thời gian nào đó, là đồ dành riêng cho mật thám. Có lẽ Bạch Tuyết Kỳ đã ăn thứ này.”

“Cũng không tệ nhỉ...” Triệu Thất lẩm bẩm một câu.

Tuy tiếng nói rất nhỏ nhưng Nhạc Thính Tùng vẫn nghe rõ, nghi hoặc nhìn hắn, lắc đầu nói: “Đây là thuốc độc. Quên đi càng nhiều sẽ càng gây ra tổn thương cho cơ thể, còn ảnh hưởng đến tính cách con người. Ta thấy trong cơ thể Bạch Tuyết Kỳ tích không ít ám thương, chỉ sợ là tác dụng phụ của thuốc.”

Oops, Bạch Tuyết Kỳ kia đúng là có dáng vẻ đầu óc có bệnh, đại khái là do ảnh hưởng của thuốc rồi.

Đương nhiên Triệu Thất sẽ không thông cảm cho gã, hiện tại hắn còn hận Bạch Tuyết Kỳ kia không có bệnh thêm một ít, đừng có nói ra chuyện đó — không biết tại sao, chung đụng với Nhạc Thính Tùng càng lâu, liêm sỉ trong lòng hắn lại dần dần thức tỉnh, rất nhiều chuyện không muốn cho y biết.

Nhưng trông Nhạc Thính Tùng không có vẻ gì khác thường, Triệu Thất thoáng yên tâm. Dù sao sự an toàn của môn phái mới là chuyện quan trọng nhất, mấy chuyện hư hỏng của hắn, nhân gia phỏng chừng đều không nhớ ra mà hỏi đầu.

“Gã đã vô dụng như thế, các người định xử trí thế nào?” Triệu Thất hỏi.

“Ta đã dùng bồ câu đưa tin báo cho bảo kiếm lão nhân. Chuyện như vậy cứ để ông ta với chương môn định đoạt đi, ta mặc kệ.” Nói tới đây, Nhạc Thính Tùng bắt đầu ngáp ngừng, “Thế nhưng, gã, gã...”

Triệu Thất vừa nghe liền biết y có việc gạt mình, liền hỏi dồn: “Làm sao, gã nói cái gì sao?”

Nhạc Thính Tùng nhìn hắn một lúc lâu: “Gã nói muốn gặp riêng người.”

Triệu Thất lập tức rõ bạch Nhạc Thính Tùng lo lắng cái gì, nhưng hắn cũng vừa hay có việc muốn hỏi Bạch Tuyết Kỳ, liền tích cực chủ động xin đi giết giặc: “Cứ để ta đi cho, vừa đúng lúc có thể đánh gã một trận. Người đồng ý đi, chuyện này ta đã tưởng tượng từ rất lâu rồi.”

Nhạc Thính Tùng do dự một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu. Triệu Thất biết y không thiếu việc để làm, từ chối y đi cùng, bảo y tìm một đệ tử dẫn đường cho hắn.

Đến nơi hẹn, Triệu Thất chậm rãi đi ra bên ngoài, nhìn thấy một bóng người nhỏ bé đã chờ từ lâu, thấy hắn xuất hiện, liền chạy vội tới.

“Ồ, tại sao lại là người?” Triệu Thất nhìn Tiểu Mông.

“Ta, là ta không tốt.” Tiểu Mông quay đầu qua, kỳ quái nói, “Sư thúc tổ giải thích rồi, lúc đó ta không nên hoài nghi người... Xin lỗi.” Hoá ra tên tiểu tử này đến xin lỗi mình.

“Có gì đâu chứ.” Triệu Thất lơ đãng phẩy tay trái rồi sửa lại tay phải bị thương, cố ý để nó nhìn thấy mới nói tiếp, “Ta sống rất đơn giản, chỉ cần người biểu thị đủ thành ý thì ta sẽ không để bụng cái gì.”

Tiểu Mông ngẩng đầu hỏi: “Vậy ta phải làm gì để biểu thị thành ý?”

“Ồ, nói thế nào nhỉ, người đưa đồ tráng miệng người ta làm cho người cho ta ăn, sau đó không bao giờ được đi mách lẻo cái gì với sư thúc tổ của người nữa.” Triệu Thất bổ sung, “Ta chỉ nói người vài câu, thế mà không lâu sau liền đến tai Thính Tùng. Còn nhỏ mà đã hót lẻo như thế là hỏng, hỏng bét.”

Tiểu Mông cơ hồ tức chết đi được. Lúc đó Triệu Thất mới lên đây ở, cả ngày bệnh tật triền miên, nó nhìn hẩn đáng thương, liền thường đi qua xem. Kết quả cái tên này không nhìn thấy lòng tốt của người khác, ở trước mặt Nhạc Thính Tùng thì đằng hoàng, người vừa đi liền biến thành miệng bén lưỡi nhọn, giương nanh múa vuốt suốt ngày cười nhạo nó.

“Ta, hừ.” Tiểu Mông cuối cùng vẫn đáp ứng yêu cầu vô lý đó, lại không nhịn được tức giận lắm bầm, “Nếu không phải sư thúc tổ...”

Triệu Thất cười thầm. Kỳ thực hắn cũng không biết Nhạc Thính Tùng giải thích thế nào, tài ăn nói của y không tính là tốt, phỏng chừng chỉ nói qua loa mấy câu khô khốc. Kết quả đám đệ tử Thiên Môn đến giờ vẫn một lòng tin phục y, thế mới nói võ lâm ý mà, quả nhiên là ai mạnh người ấy có lý.

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Mông đã dẫn hắn đi tới trước một tảng đá lớn. Triệu Thất còn tưởng rằng có cơ quan ngầm gì, chỉ thấy nó đẩy một cái, nội lực truyền ra, cư nhiên lại đẩy ra được một cục đá lớn như vậy, lộ ra đường ngầm chỉ vừa một người qua.

“Qua một thời gian nữa, chúng ta sẽ rời đi.” Tiểu Mông nói, “Đến lúc ấy, những thứ này đều vô dụng.”

Triệu Thất cũng biết, nếu không phải như thế thì làm sao mình có thể được ở lại đây, hắn thuận miệng an ủi: “Chỗ ở sau này của các người nhất định hoàn hảo hơn nơi này nhiều.”

“Đó là đương nhiên, sau này chúng ta sẽ đến núi Cửu Kỳ, nơi đó...” Tiểu Mông đột nhiên ngậm miệng, sờ mũi một cái, thanh minh nói, “Coi như ta chưa nói gì.”

Triệu Thất cười hì hì, cùng nó đi vào.

Từ bên ngoài nhìn qua, nơi này chỉ có một đen kịt, thế nhưng đi tới lại phát hiện, mặt đường cũng không biết là lấy cái gì chế thành, có thể phát ra ánh sáng vàng nhạt, mặc dù không mãnh liệt nhưng cũng đủ để rọi sáng đường đi. Triệu Thất tấm tắc, cùng Tiểu Mông đi vào, vòng qua mấy khúc quẹo, lại qua một cái cầu thang dài dằng dặc xuống dưới, rốt cục dừng lại.

“Chính là chỗ này, Bạch Tuyết Kỳ nói chỉ muốn gặp một mình người.” Tiểu Mông chỉ vào cửa đá nhỏ, “Nhưng người yên tâm, hắn đã bị khóa lại. Hơn nữa chỉ có thời gian một nén nhang, vừa hết giờ, ta lập tức đi vào.”

Triệu Thất ậm ừ gật đầu, mở cửa đá, cúi thấp người chui vào.

Nơi này chính là nơi giam giữ phạm nhân của Thiên môn, nằm ở dưới đáy tảng đá trụ cột. Theo như Tiểu Mông nói, nếu có kẻ địch xông vào nơi này cứu người, thiết bị tự hủy trên sàn nhà sẽ khởi động, tù nhân bên trong tức thì rơi vào vực sâu vạn trượng, tan xương nát thịt.

Bạch Tuyết Kỳ bị giam giữ trong một phòng giam bằng đá như vậy.

Gã muốn nói gì với mình?

Mặc dù trước mặt Nhạc Thính Tùng hắn vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng Triệu Thất vẫn hơi bồn chồn. Hắn tự động viên bản thân, thành linh thấy được bóng người ghê tởm kia.

48. Chương 48

Trong phòng giam âm u, Bạch Tuyết Kỳ chột vật dựa vào tường, tay chân đều bị xích sắt trói buộc. Nhìn thấy Triệu Thất đi vào, gã híp mắt, phát ra tiếng cười như đã liệu trước: “Quả nhiên người đã đến.”

“Ít nói nhảm, có gì phun mẹ ra đi!” Triệu Thất nói, còn cố ý trừng mắt nhìn Bạch Tuyết Kỳ, tựa như thị uy: “Ta đã muốn đánh cho người sợ tè ra quần từ lâu rồi, xem ra bây giờ chính là cơ hội.”

“Người đã muốn tìm ta báo thù thì tại sao lại đứng xa như vậy?” Bạch Tuyết Kỳ nhẹ giọng, “Tên tình nhân kia của người đánh gãy chân ta, hơn nữa còn dùng xích sắt đâm xuyên xương tỳ bà của ta. Người tới đây, dù sao ta cũng chẳng qua được bên đó.”

Triệu Thất vốn đang dán chặt vào tường như lo Bạch Tuyết Kỳ sẽ xông tới đánh mình một trận, nghe thấy lời miêu tả đáng sợ như vậy, vẻ mặt hắn thay đổi mấy lần, thầm nghĩ quả nhiên gã này không thể đoán theo lẽ thường.

“Hừ, loại người như người cần gì ta phải ra tay? Kẻ chủ mưu đứng sau lưng người...” Hắn chăm chú quan sát vẻ mặt Bạch Tuyết Kỳ, “Có phải có lời muốn người chuyển lại cho ta?”

Bạch Tuyết Kỳ nhìn hắn, bỗng nhiên bật cười: “Hóa ra người còn có chút đầu óc, không bị người dè đến ngốc. Nhưng mà lời ta muốn nói với người lại không liên quan đến việc này —— ta mất trí nhớ, người không nghe nói gì sao?”

“Ồi chà, chuyện mất trí nhớ ấy hả, một ngày ta có thể mất trí nhớ ba lần.” Triệu Thất nói xong liền chuyển ra sau, đá Bạch Tuyết Kỳ một cú, thấy gã không phản kháng chút nào mới yên lòng cười ha hả, “Vừa nãy ta làm cái gì na? Ôi chao, ta lại mất trí nhớ rồi!”

Bạch Tuyết Kỳ giơ tay, Triệu Thất lập tức chạy vội về cạnh cửa như mới nãy, xoay người cảnh giác nhìn gã. Mà Bạch Tuyết Kỳ chỉ gạt tóc rối trên trán, nhìn thấy bộ dạng thô để nhát gan của Triệu Thất thì cười lạnh khinh thường.

Triệu Thất lập tức giận dữ, nhớ tới mục đích bản thân đến nơi này, điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi hỏi: “Cuối cùng thì tại sao người lại muốn gặp ta?”

Bạch Tuyết Kỳ cười khê: “Đương nhiên là bởi vì miếng ngọc bội này.”

“Ta nói rồi, đó chỉ là đồ vật của người chết.” Triệu Thất xem thường, “Người nghĩ lại dùng nó uy hiếp ta, nhưng mưu đồ lần này của người tính sai rồi.”

“Nếu như ta nói, ta còn biết thêm điều gì khác thì sao?” Bạch Tuyết Kỳ gần từng chữ.

Triệu Thất vẫn chẳng hề cảm thấy hứng thú, khoanh tay: “À, nếu như người có lời muốn nói, ta đây sẽ cố hết sức nghe vậy.”

Bạch Tuyết Kỳ nhìn Triệu Thất chăm chú giống như muốn tìm ra bằng chứng chứng tỏ hắn chỉ hư trương thanh thế. Mà Triệu Thất lại một bộ lộn chết không sợ nước sôi, lười biếng ngáp một cái: “Này, người có nói hay không, thời gian của ta không nhiều lắm.”

“Tốt thôi.” Bạch Tuyết Kỳ không nhìn nữa, trên mặt gã hiện ra nụ cười tiếc nuối, “Thời điểm ta mua được tin tức này từ chỗ Trường Phi lâu, ta còn tưởng rằng tìm được chỗ đột phá, xem ra là ta nghĩ nhiều rồi. Ngọc bội ở trong mắt người không đáng một đồng tiền, chỉ e năm đó cái người đã đưa người mảnh ngọc bội này, đối với người mà nói, cũng chẳng là cái thá gì.”

Triệu Thất sầm mặt, lạnh lùng nhìn gã: “Rốt cục người muốn nói cái gì?”

“Giúp ta đào tẩu, ta sẽ nói cho người biết kẻ thù của Thẩm Lan Khanh là ai.” Bạch Tuyết Kỳ bình tĩnh nhìn hắn, “Khi đó hắn bị giết rất thảm. Lẽ nào người không muốn giúp hắn báo thù sao?”

“Cuối cùng là ai?” Triệu Thất cắn khước môi, mắt lấp loé, “Làm sao người biết...”

“Ta là ai không quan trọng.” Bạch Tuyết Kỳ thấy Triệu Thất lảo đảo, dường như đã mắc câu, trong lòng âm thầm vui sướng, “Người cần phải biết là, kẻ thù của Thẩm Lan Khanh có liên quan không ít đến Nhạc Thính Tùng.”

“Há, quả nhiên là người muốn đối phó Nhạc Thiếu hiệp.” Triệu Thất đột nhiên nhếch miệng cười, “Thế mà ta còn tưởng bỏ, cho rằng người nhằm vào ta chứ.”

Bạch Tuyết Kỳ cũng sờ: “Người nói cái gì?”

“Người nghĩ lão tử là kẻ ngu ngốc sao? Ta thấy người mới là kẻ ngu ngốc!” Triệu Thất dương dương đắc ý, “Nói cái gì mà kẻ thù của Thẩm Lan Khanh, dám ở trước mặt lão tử nói dối, người quả thực là múa rìu qua mắt thợ, cũng không sợ bị người cười đến rụng răng—— há, nếu người không có gì muốn nói, hiện tại chính là lúc ta thực hiện lời hứa!”

Bạch Tuyết Kỳ còn đang suy nghĩ là lời hứa gì, Triệu Thất đã nắm tay trái, không có ý tốt đi về phía gã.

Vừa hết thời gian Tiểu Mông liền đi vào, nhìn thấy tình cảnh trong phòng giam thì ngẩn ra.

Triệu Thất đứng đối diện Bạch Tuyết Kỳ, quyền nắm cước đá, nghe được động tĩnh của Tiểu Mông, thở hồng hộc ưỡn thẳng lưng.

“Hê, người gã đánh nhau còn rất lao lực.” Triệu Thất ghét bỏ ra mặt liếc mắt nhìn Bạch Tuyết Kỳ trên đất, sau đó lại cúi đầu nhìn tay phải, tiếc nuối, “Đáng tiếc một tay của ta không thể dùng, thực sự là quá lợi cho gã.”

Từ nhà giam đi ra, tâm trạng của Triệu Thất rất tốt.

Lúc trước hắn vẫn còn lo gã kia thực sự là con trai của Bạch Nghi Thu, hiện tại có thể bài trừ lo lắng —— nếu như gã thực sự là con trai của Bạch Nghi Thu thì chắc chắn sẽ lôi chuyện đó ra để cạy quyền. Nhưng gã lại không nhắc lấy một chữ về chuyện này, còn muốn tiếp tục mang Thẩm Lan Khanh ra để dụ hắn mắc câu, điều đó không chỉ chứng minh gã chẳng có quan hệ gì với Bạch Nghi Thu, hơn nữa cũng chỉ biết nửa vời chuyện năm đó, nói không chừng là chỉ biết được đại khái mấy cái tên thôi.

Nhưng sau khi biết mấy tin tức Bạch Tuyết Kỳ có được là mua ở Trường Phi lâu, trong lòng Triệu Thất nảy sinh nghi vấn, đồng thời dự định thông báo chuyện này cho Nhạc Thính Tùng, nói không chừng chính là từ nơi đó chọc ra.

Nói đi cũng phải nói lại, không biết lâu chủ Trường Phi lâu có thật sự tinh thông tất cả hay không. Triệu Thất suy nghĩ, chuyện năm đó, từng chi tiết nhỏ kẻ đó cũng rõ ràng sao?

Đối với những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, Triệu Thất vẫn mang nghi hoặc. Nửa đêm tỉnh mộng, nhìn lại chuyện cũ, hắn không tài nào nghĩ ra được, tại sao mình lại hăm sâu xuống, ra nông nổi như bây giờ.

Mà các loại ý nghĩ chỉ chợt lóe lên, đối với hắn mà nói, chuyện này đã quá xa xôi, nhớ về chỉ thêm phiền muộn. Đã đến nước này, coi như hắn biết tất cả cũng chỉ tăng thêm phiền não. Chẳng bằng không biết gì hết, thoải thích hưởng thụ những vui thích nhất thời này, sau đó mơ thêm mấy giấc mơ đẹp.

49. Chương 49

Mấy ngày sau Bạch Tuyết Kỳ bị áp giải đi. Từ vẻ mặt của Nhạc Thính Tùng mà Triệu Thất có thể suy ra, cuộc sống sau này của gã chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Vì Thiên Môn sắp rời đi nên Nhạc Thính Tùng bắt đầu bận tui bụi. Không chỉ bận tâm chuyện lớn chuyện nhỏ, y còn phải kiểm tra xem trong Thiên môn có gian tế hay không để bảo đảm cho sự an toàn của trụ sở sau này.

Lần này Triệu Thất rảnh rang chẳng ai thêm quần, suốt ngày không ăn thì là ngủ, cũng không biết Thiên môn dùng linh dược gì, vết thương trên người hắn hồi phục rất nhanh, tay phải dù không thể làm việc nặng nhưng ăn cơm mặc quần áo đã không có vấn đề gì.

Chiều hôm đó, Triệu Thất vừa chợp mắt một giấc, lúc mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện Nhạc Thính Tùng đang nằm bên cạnh mình, hơi thở đều đặn như đã ngủ rất lâu rồi.

Y quá mệt mỏi.

Nhạc Thính Tùng ngày nào cũng thức dậy từ rất sớm, Triệu Thất vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy y lúc tỉnh thần phần chần, bây giờ nhìn đáng vẻ tiểu tử này lúc ngủ, không khỏi có cảm giác mới mẻ.

A...

Hắn nhìn chằm chằm một hồi, nỗ lực tìm kiếm khuyết điểm trên gương mặt này. Thế nhưng kỳ quái là, tiểu tử này nhìn thế nào cũng rất được, Triệu Thất xem nửa ngày cũng chẳng tìm ra chỗ nào không hợp ý.

Thật là kỳ quái. Hắn nghĩ thầm. Làm sao trước kia mình không phát hiện ra nhỉ?

Lúc Nhạc Thính Tùng lớn lên, bộ dạng vẫn như trước kia, bởi vậy vấn đề nhất định xuất hiện trên người hắn. Triệu Thất nâng đầu nghĩ, mặt lại hơi đỏ.

Chỉ chốc lát sau, hắn thấp giọng lẩm bẩm oán trách một câu, không nhịn được bỏ qua muốn nắm mũi Nhạc Thính Tùng. Thế nhưng bàn tay đưa đến một nửa lại do dự dừng lại.

Tiểu tử này gần đây rất mệt, vẫn nên để cho y ngủ thêm một lát đi. Triệu Thất dang lên thiện tâm hiếm có, vừa định rút tay về, đột nhiên bị nắm chặt ——

Nhạc Thính Tùng vẫn nhắm mắt như trước, chỉ có khóe miệng hơi cong lên, nắm bàn tay hắn đưa lên miệng hôn một cái.

“Á à, tiểu tử thôi, lại dám giả vờ ngủ.” Triệu Thất khinh thường hừ một tiếng, rút tay về, lười biếng nằm xuống giường, Nhạc Thính Tùng lại không buông tha cho hắn, lật người chống trên người hắn, đè sát vào hỏi: “Lúc này nhìn ta lâu như vậy, đang nghĩ gì?”

Triệu Thất đảo mắt, cười xấu xa: “Lúc người ngủ có nước miếng chảy ra, không biết hả?”

Nhạc Thính Tùng nhanh chóng lui về sờ mặt, lại thấy Triệu Thất trốn trong chăn ngộp cười, biết mình lại bị hắn lừa bỡn, liền luồn tay xuống dưới đáy chăn. Cũng không biết y làm cái gì, tiếng cười của Triệu Thất dừng lại, râm rì phát ra tiếng thở dốc dồn dập.

“Người... A, từ bao giờ mà người lại, a, trở nên lợi hại như vậy?” Triệu Thất hỏi đứt quãng.

“Lợi hại?” Nhạc Thính Tùng đối có chút bất ngờ trước phản ứng của Triệu Thất, “Thư thái như vậy sao?”

Ánh mắt Triệu Thất mê man tan rã, mặt ửng đỏ, giống như không nghe được bất cứ âm thanh gì bên ngoài, chỉ hừ nhẹ đòi hỏi. Nhạc Thính Tùng thấy thần sắc hắn khác thường, trong lòng nghi hoặc.

“Triệu Thất, Triệu Thất!” Y nhẹ giọng gọi.

Triệu Thất mơ mơ màng màng ừ một tiếng, sau đó lại không phản ứng. Nhạc Thính Tùng lúc này nào dám chọc hắn nữa, cẩn thận cố định thân thể hắn, chờ hắn khôi phục tỉnh táo.

Nửa ngày sau, Triệu Thất trừng mắt nhìn, cười hì hì với y: “Người nhỏ mọn, người đè lên đầu ta phát đau.”

Nhạc Thính Tùng không bị hắn lừa gạt, giúp hắn chải lại mái tóc rối, dừng một chút, nhìn thẳng mắt hắn: “Người làm sao?”

Thời điểm tình nồng, phản ứng của Triệu Thất đặc biệt kịch liệt. Nhưng vừa rồi, y chỉ đụng vào Triệu Thất mấy cái, lại...

Nhạc Thính Tùng chỉ từng tiếp xúc da thịt với người này, thế nhưng vốn kinh nghiệm ấy cũng đủ y phát hiện ra Triệu Thất khác thường.

Nụ cười Triệu Thất cứng đờ, chật vật tránh né ánh mắt y, ấp úng nói: “Nam nhân, vốn rất dễ lên... Chúng ta lâu rồi chưa thân thiết, lẽ nào người không muốn sao?”

Nhạc Thính Tùng biết mấy ngày nay mình bỏ bê hắn, trong lòng có chút áy náy. Triệu Thất thấy thế, vội vàng sấn nhiệt đả kích: “Người xem, chuyện này giống như uống nước ăn cơm, nếu người khát hay đói bụng, đột nhiên gặp phải rượu ngon món ngon, nói không chừng còn gấp hơn cả ta ấy.”

Nhạc Thính Tùng không nhịn được cười: “Hoá ra ở trong mắt người, ta chính là rượu ngon món ngon hả?”

“Á há, người ngon hơn những món kia nhiều.” Triệu Thất xấu xa liếm môi, muốn nhào lên người Nhạc Thính Tùng “bắt đầu ăn”, lại bị y né ra, vồ hụt.

Triệu Thất bắt mẫn bữu môi, đang không ngừng cố gắng, Nhạc Thính Tùng đã nâng hấn ngồi thẳng dậy, vẻ mặt cũng biến thành nghiêm túc lên.

“Triệu Thất.” Nhạc Thính Tùng nghiêm túc nói.

Triệu Thất thấy thế, trong lòng đập loạn, nhưng lúc này không có chỗ để trốn, chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh đàng hoàng, chờ nghe y nói.

“Từ nhỏ ta đã ở trong núi, số người gặp quan cũng không nhiều, khoảng chừng có hai, ba người hàng xóm thường xuyên lui tới, sự phụ còn dẫn dò ta, không cho ta hỏi lai lịch của bọn họ.” Nhạc Thính Tùng nói, “Khi đó ta cảm thất rất kỳ quái, bởi vì ta chưa bao giờ nghĩ sẽ đi hỏi —— người ta biết là bọn họ của bây giờ, cần gì phải quan tâm bọn họ trước kia như thế nào? Thế nhưng sau khi gặp được người, ta mới biết ta sai rồi.”

Triệu Thất nghe vậy thì ngẩn ra, tim đập nhanh hơn một chút, gõ dồn đập làm cho hấn tinh thần không yên.

“Ta muốn biết toàn bộ về người, bất kể là trước khi chúng ta gặp gỡ hay là rất lâu sau này.” Nhạc Thính Tùng nghiêm túc nói, “Nếu người không muốn nói cho ta, ta sẽ chờ đến một ngày người đồng ý nói —— tất cả, không dối gạt ta.”

“Ta...” Triệu Thất há miệng, nhìn đôi mắt kiên định của Nhạc Thính Tùng, cuối cùng không nói gì được.

Kỳ thực hấn chẳng có gì tự mình biết mình, cũng không có liêm sỉ, chuyện này đối với hấn mà nói cũng không có gì ghê gớm. Nếu là lúc trước, nhất định hấn sẽ nói thẳng, nói không chừng còn có thể thuận tiện rơi vài giọt nước mắt, tỏ vẻ đáng thương gọi lòng trắc ẩn của người khác. Nhưng bây giờ, hấn không muốn làm như vậy.

Triệu Thất không muốn để Nhạc Thính Tùng xem thường hấn.

Nghĩ tới đây, Triệu Thất lại hối hận, bởi vì hấn đột nhiên nhớ ra mình chưa làm được gì to lớn. Bởi vì những người xung quanh hấn đều vô liêm sỉ chẳng khác gì hấn, có người còn xấu hơn nhiều, thế nhưng Nhạc Thính Tùng lại khác.

Nếu như mình tốt hơn một chút thì hay biết mấy. Triệu Thất nghĩ như vậy. Hấn nỗ lực tìm kiếm ưu điểm trên người mình, thế nhưng cuối cùng lại phát hiện không những mình có tâm địa xấu xa, miệng tiện, còn lười biếng ham ăn, thích mượn gió bẻ măng, gặp người thì chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, từ đầu đến chân quả thực không có gì tốt, không khỏi càng xấu hổ.

Ôi, thế mà ta còn nói muốn chăm sóc tiểu tử này đây.

“Ta quyết định.” Một lúc sau, Triệu Thất nghiêm túc vỗ vai Nhạc Thính Tùng, trịnh trọng nói, “Bắt đầu từ bây giờ, ta phải trở thành người hữu dụng, nỗ lực làm người tốt!”

Nhạc Thính Tùng trầm mặc một lát, giống như không lý giải nổi tại sao Triệu Thất lại nói như vậy. Nhưng mà ý nghĩ này vẫn rất đáng để cổ vũ, y gật đầu ừ một tiếng.

“Hê hê, sau này nhất định ta sẽ trở thành người tốt.” Nói xong quyết tâm, Triệu Thất té nằm giường, hai chân tréo nguẩy mặc sức tưởng tượng, “Đến lúc đó, người nhất định đã trở thành một đại hiệp rất lợi hại... Ủ, người tốt và hiệp khách, rất tốt rất tốt, rất xứng đôi rất xứng đôi.”

50. Chương 50

Triệu Thất có mục tiêu mới, bắt đầu hùng hổ không ngừng nỗ lực. Kể từ hôm nay, hấn sẽ không rảnh rỗi ngủ nướng trên giường nữa, cũng không sai bảo người khác bưng trà rót nước cho mình nữa, còn

cố ý chạy đến chỗ đệ tử quản sự, chủ động nói mình có thể giúp đỡ.

“Triệu quản sự, ngài biết làm gì?” Người ta hỏi hắn.

Triệu Thất suy nghĩ một lát. Trước kia hắn ở Triệu phủ không phải ăn với ngủ thì chính là đi gây chuyện thị phi, làm cho Triệu Vũ Thành gặp phiền phức, thực sự không đáng tham khảo. Cuộc sống trước đó thì càng đơn giản hơn, ý thức của hắn chẳng có bao nhiêu, cả ngày ngơ ngác ngác để người ta nuôi như chó, cũng không có gì đáng nói. Nhiều năm như vậy, chuyện hắn làm nhiều nhất chính là nhấc mông để người ta lần lượt thao, cũng coi như có chút tâm đắc.

Cân nhắc một lát, tự tin lúc trước đã giảm đi phân nửa. Nhưng hắn không chịu thua, ra vẻ cao thâm khó dò: “Ồ, các người còn thiếu người làm gì? Cái gì ta cũng làm được.”

“Quá tốt rồi, mấy ngày nay đang thiếu người kiểm kê kho hàng...” Tên đệ tử kia vội vàng giới thiệu.

Cứ như vậy, Triệu Thất bị phái đi kiểm kê hàng da. Hắn cầm một quyển tập nhỏ, bên trong viết dày đặc số, sau khi kiểm kê, nếu hàng có vấn đề thì vẽ vòng tròn, cuối cùng giao cho đệ tử tiếp theo tới kiểm, coi như xong việc.

Triệu Thất nghe xong cảm thấy vô cùng đơn giản, hơn nữa còn được nhấc đây là kho hàng ít nhất, hắn càng thêm tự tin, cảm thấy bằng sự thông minh và tài trí của mình thì chút chuyện nhỏ này chẳng đáng là gì.

Bởi vậy, lúc đẩy cửa ra, trong lòng hắn không có tí phòng bị nào ——

“Ạch —— nôn!”

Triệu Thất che miệng, vội vã chạy ra ngoài, suýt nữa phun ra.

Mùi trong kho hun hắn đến đầu vầng mắt hoa, qua nửa ngày, hắn bóp mũi chạy vào, vội vã cấp một miếng da rồi cấp tốc chạy ra.

Ồ, đây là da cáo. Hắn nghĩ, dưới ánh mặt trời còn thấy được nửa cái đầu cáo, hai lỗ thủng trống rỗng tới đen phía con mắt, chết không nhắm mắt nhìn mình chằm chằm.

“Ồi ghìi ời!”

Triệu Thất hét lên kinh hãi, theo bản năng vứt nó ra xa.

Công việc này quá đáng sợ. Hắn kinh hồn bất định nghĩ. Không được, ta không làm cái này.

Hắn quay đầu bỏ đi, nhưng còn chưa đi được hai bước liền do dự. Lần này hắn chủ động xin giết giặc, nếu như ngay cả chuyện nhỏ này cũng không làm được thì sẽ trở thành chuyện cười cho người ta, mất mặt hay không thì chưa cần đề cập tới nhưng chắc chắn một điều là qua chuyện này mình sẽ bị coi là kẻ ăn hại.

Tuy hắn vốn đã là kẻ ăn hại nhưng nếu có một điểm hơi hơi hữu dụng, bớt đi phiền lo cho Nhạc Thính Tùng thì đáng phải làm.

Nghĩ thế, hắn do dự một hồi, cuối cùng vẫn quay lại kho hàng.

Mở cửa sổ cho thông gió, mùi trong kho cũng không còn kinh khủng như ban đầu nữa, Triệu Thất xé miếng vải bịt lên mặt, cúi đầu kiểm hàng.

Hắn tính toán rất nhanh, trí nhớ lại tốt. Ngày nào cũng dậy sớm chui vào kho hàng, đến khi trời đen kịt mới chui ra. Không quá hai ngày đã đếm xong một nửa kho hàng.

Chạng vạng, lúc Nhạc Thính Tùng tìm hắn, hắn đã kiểm kê xong xuôi những số dư còn lại, nằm nhoài bên cạnh giá, dùng tay trái cầm bút viết.

Triệu Thất viết rất tập trung, không phát hiện có người đi vào. Nhạc Thính Tùng đang muốn lên tiếng thì thấy hắn đột nhiên dừng lại, hắt xì một cái, xoa xoa mũi, lại tiếp tục nhấc bút viết.

“Hé, vậy là được rồi.”, hắn lẩm bẩm, giống như làm xong chuyện gì rất vĩ đại, rất có cảm giác thành công ngồi thưởng thức cuốn tập trong tay.

Nhạc Thính Tùng cố ý gây ra tiếng động, Triệu Thất nghe thấy, quay đầu lại nhìn, đầu tiên là vui vẻ kêu lên, sau đó lại nghi ngờ hỏi: “Ê, làm sao ngươi biết ta ở đây?”

Hắn ở trong nhà kho bắn thử cả một ngày, trên mặt tất cả đều là mấy dấu đen đen không rõ, cái miệng lộ ra hai hàm răng sáng choang. Nhạc Thính Tùng lau mặt cho hắn: “Là Tiểu Lục nói cho ta biết.”

Triệu Thất phản ứng lại, Tiểu Lục chính là đệ tử giao nhiệm vụ cho mình kia. Ban đầu hắn vốn muốn làm xong sẽ đi khoe với Nhạc Thính Tùng, bây giờ thời cơ vừa vặn, hắn dương dương đắc ý cho y xem cuốn tập trong tay.

“Một kho hàng lớn như vậy lớn như vậy đều do một mình ta kiểm kê nhá.” Triệu Thất giang tay ra, miêu tả cho y biết “lớn như vậy lớn như vậy” rốt cục là lớn như thế nào, lại cố ý bổ sung, “Nếu là người khác thì phải làm mất mấy ngày đấy.”

Nhạc Thính Tùng tán dương: “Thật lợi hại.”

Triệu Thất cười híp mắt gật đầu, chờ Nhạc Thính Tùng khen hắn thêm mấy câu, tay đột nhiên bị kéo. Sức Nhạc Thính Tùng rất lớn, nắm tay trái hắn quá chặt.

“Sao hôm nay ngươi cứ khang khác?” Triệu Thất ngoan ngoãn để y cầm tay, nghiêng đầu nhìn y, “Bé ngọc, có phải có tâm sự gì không nha?”

Lời còn chưa dứt, bụng hắn đã kêu lên rồn rột.

“Đói bụng à?” Nhạc Thính Tùng chột chột bụng hắn, nén cười, “Hôm nay mọi người đi ra ngoài, tìm được không ít nấm. Người của y đường đang kiểm tra, nếu như có thể ăn thì đêm nay ngươi có lộc ăn rồi.”

Triệu Thất vừa nghe liền thấy vui vẻ. Nấm mà xào với mỡ lợn thì thơm ngon phải biết, tuy không thể ăn quá nhiều nhưng món ngon như thế này rất đáng để người ta mong chờ.

Tối hôm đó, hắn vui vẻ ăn no nê, sau đó tắm rửa sạch sẽ. Càng làm cho người ta vui mừng chính là, lúc hắn trở lại trong phòng, Nhạc Thính Tùng thì đã dựa vào trên giường, cười tủm tỉm nhìn hắn.

“Triệu Thất, ta...”

Triệu Thất làm gì còn để tâm xem y muốn nói gì, không kịp chờ đợi nhào tới, say sưa hôn hồi lâu.

“Ta biết ngươi muốn nói cái gì, ta cũng muốn rất lâu rồi.” Triệu Thất vội vã cởi y phục của mình, vừa cởi vừa cười ha há, quả thực chẳng khác gì quỷ đói, “Hôm nay nhất định ta sẽ không cho ngươi chạy trốn đâu. Mau mau lấy bảo bối của ngươi ra, đã lâu không gặp, ta nhớ nó lắm.”

Điều tiếc duy nhất chính là, ban ngày hắn quá mệt mỏi, Nhạc Thính Tùng lại dịu dàng. Hắn chỉ ôm Nhạc Thính Tùng hôn mấy lần, chưa kịp thực hiện ý nghĩ của mình đã mệt mỏi tan rã, nằm nhoài lên ngực y, nghe thấy tiếng tim đập rõ ràng mà kiên định, hắn nằm trong lồng ngực ấm áp, cảm thấy cực kỳ an toàn.

Đây quả là một ngày tốt đẹp mà vui vẻ.

Bởi vậy, ngày hôm sau, lúc Triệu Thất bị người nắm tóc lôi dậy, hắn vẫn còn cảm thấy mơ mơ màng màng.

51. Chương 51

“Là ngươi hạ độc đúng không?!” Có người rống lên.

Triệu Thất bị kéo ra ngoài viện, xung quanh hắn kín người, không có Nhạc Thính Tùng, lòng hắn hoảng loạn: “Cái gì mà trúng độc? Thính Tùng đâu?”

Ngày hôm qua hắn quá mệt nên ngủ rất say, không biết Nhạc Thính Tùng đã rời đi lúc nào, càng không biết những người này từ đâu xông tới, đầu tóc rối bù, mờ mịt nhìn bọn họ.

“Sư thúc tổ cũng bị ngươi hại chết!”

“Chu sư huynh, người có chứng cứ không? Hay có tật giật mình nên trả đũa!”

“Người đừng ngậm máu phun người, vừa rồi tra được Bắc Uyển các người, không thì làm sao sư thúc tổ lại trúng độc?”

Triệu Thất thấy bọn họ cãi nhau lung ta lung tung như chia làm mấy phái, bên tai bỗng nghe thấy Nhạc Thính Tùng trúng độc, vội hỏi. Thế nhưng đám người kia đang chửi hăng làm sao nghe được hắn nói. Hắn muốn chạy ra khỏi vòng hỗn loạn này, nhưng chưa đi được mấy bước đã bị kéo lại.

“Hiện giờ có một tên ngoại lai ở trên núi, không được để cho hắn chạy!”

“Mấy ngày nay người luôn tìm cơ đi đi vào vào kho hàng, rốt cuộc là có âm mưu gì?”

Còn có người cố gắng giữ hắn lại.

“Đây là khách của sư thúc tổ, nếu xảy ra chuyện gì, các người gánh tội nổi không?”

Một đám người xô xô đẩy đẩy, nói nhao nhao ồn ào nhốn nháo. Triệu Thất bị người kéo thoát, da thịt bị nắm đau đớn, trong lòng vừa sợ vừa lo, chỉ muốn nhanh chóng đi tìm Nhạc Thính Tùng, xem y thế nào.

Nhưng mà, những người này đều thanh niên trẻ tuổi rất dễ kích động, một lời không hợp liền muốn động thủ. Triệu Thất thấy tình thế không ổn, vội bảo vệ mặt, liều mạng muốn xông ra ngoài.

Đúng lúc này, có người kéo hắn tới giữa một nhóm nhỏ, hắn muốn giãy dụa, thế nhưng dần dần phát hiện, những người này bảo vệ xung quanh hắn, còn dần dần di chuyển ra ngoài.

Có mấy người đã đánh nhau, ánh đao bóng kiếm làm chân Triệu Thất mềm nhũn, hắn cắn răng, phối hợp di chuyển, rốt cục cũng chen ra ngoài.

“Đi về phía đông, Ngưng Thủy các.” Một người thấp giọng nói, “Có người đang chờ người.”

Trên người Triệu Thất chỉ có một kiện áo đơn, vốn còn đang run lấy bầy trong sương mù sáng sớm, nhưng nghe xong lời này, hắn lập tức hết lạnh, cả người tràn đầy khí lực.

Tiểu tử kia không có chuyện gì?

Hắn thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vàng chạy về phía đông, vừa đi vừa chải lại tóc, còn chỉnh thẳng quần áo. Trong suy nghĩ của Triệu Thất, người đang chờ hắn lúc này đương nhiên chỉ có thể là Nhạc Thính Tùng.

Nhưng mà, đến nơi, Triệu Thất lại chỉ nhìn thấy một mình Tiểu Mông.

“Làm sao chỉ có người, Thính Tùng đâu?” Triệu Thất hết nhìn đông lại nhìn tây, còn rướn đầu nhìn lên, giống như cho rằng Nhạc Thính Tùng sẽ từ trên trời đáp xuống.

“Không kịp giải thích, người mau cùng ta xuống núi.” Tiểu Mông ném cho hắn một ít quần áo, “Che mặt vào, sau khi ta đưa người đi còn phải quay về.”

Triệu Thất kéo nó: “Cuối cùng là chuyện gì?”

“Sư thúc tổ trúng độc.” Về mặt Tiểu Mông nghiêm trọng, “Mấy ngày nay người luôn sắp xếp kiểm tra gian tế, e rằng có kẻ đứng ngồi không yên, liều mạng cá chết lưới rách cũng phải trọng thương giáo chủ Thiên môn... Nhưng sư thúc tổ đã có chuẩn bị, coi như tình thế hỗn loạn thì cũng có thể khống chế nhanh chóng.”

“Thính Tùng trúng độc gì?” Triệu Thất chẳng có tí hứng thú nào với mấy chuyện kia, cầm lấy tay Tiểu Mông truy hỏi, “Tại sao không đưa ta đi gặp hắn?”

Tiểu Mông do dự: “Sư thúc tổ đã phân phó cho ta, nếu người xảy ra chuyện gì, nhất định phải mang người xuống núi, chờ mọi việc kết thúc sẽ mang người quay lại. Còn trúng độc gì... Đám đệ tử y đường đến giờ vẫn không có manh mối.”

Triệu Thất oán hận: “Ngu ngốc!” Sau khi tỉnh dậy, tay chân hắn vẫn phát run, nhưng bây giờ, hắn đột nhiên bình tĩnh.

“Tình huống có nghiêm trọng không? Người nói thật với ta!” Triệu Thất lớn tiếng hỏi.

Tiểu Mông bị vẻ mặt này của Triệu Thất làm cho sợ hết hồn, chuyện định giấu giếm cũng phải nói ra: “Không tốt lắm, may là sư thúc tổ có nội lực thâm hậu, độc tố tạm thời bị chặn ngoài tâm mạch, nhưng nếu càng kéo dài...”

“Triệu phủ có Bách Ưu Bách Khoảng Bách Không Tán.” Triệu Thất nói, “Ngươi còn bao nhiêu nhân thủ?”

“Á?” Tiểu Mông sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Triệu phủ lại có ba bình linh được giải độc duy nhất của thiên hạ, vội xác nhận, “Ngươi nói thật? Nhưng mà, bây giờ chỉ có mình ta thôi.”

“Cũng đủ rồi.” Triệu Thất nói, “Mau đưa ta đi.”

Lần thứ hai trở lại Triệu phủ, Triệu Thất sinh ra một cảm giác là lạ. Nhưng lúc này không kịp cảm khái, hấn bảo Tiểu Mông chờ bên ngoài, tự mình sẽ đi vào trong.

“Ngươi, ngươi muốn đi trộm thuốc? Chuyện này không hay lắm đâu.” Tiểu Mông do dự, “Đầu tiên chúng ta phải tới cửa bài phỏng tỏ rõ thành ý, sau đó...”

“Sau đó cái gì mà sau đó, nếu còn kéo dài, nói không chừng Nhạc Thính Tùng chết luôn rồi đấy!” Triệu Thất quát lên. Đối với việc đi trộm đồ của Triệu Vũ Thành, một chút áy náy hấn cũng chẳng có, mình để gã ta chơi không nhiều năm như vậy, kỹ nữ bán da bán thịt còn muốn tiền, huống chi mình chẳng cần tiền, chỉ cần lấy món khác mà thôi.

“Chờ đã, ta đi chung với ngươi!” Tiểu Mông lo hấn bị người ta tóm được.

Triệu Thất không nhịn nổi: “Hồ đồ, nếu chẳng may cả ta và ngươi đều bị bắt thì ai đi báo tin? Ngươi trốn trước, nếu sau nửa canh giờ ta không ra, ngươi nhất định phải đi tìm viện binh, ít nhất, ít nhất phải để người khác biết Triệu Vũ Thành có thứ thuốc này.”

Bách ưu Bách khoảng Bách không tán có thể giải bất cứ độc hiểm trên đời, công hiệu thần dị. Nghe đâu chỉ cần ngửi một lần là có thể phá giải tất cả phạm độc, nếu dùng trực tiếp, không những có thể khiến người ta từ đây không sợ độc vật mà tu vi võ công cũng có thể nâng cao một bước. Nghe đâu được sư chế ra nó, bởi vì chế ra thần dược nghịch thiên như vậy mà bị trời phạt, miệng không thể nói, tay chân bại liệt, cho nên Bách ưu Bách khoảng Không tán không lưu truyền tới nay.

Triệu Thất biết Triệu phủ còn một bình, bởi vì thuốc này vốn chuẩn bị cho hấn.

Triệu Vũ Thành vẫn tưởng mình giấu rất kỹ, nhưng gã không biết là, từ lâu Triệu Thất đã lén lút tìm ra vị trí giấu thuốc. Hấn từng vô số lần ảo tưởng một ngày nào đó mình có thể trộm thuốc rồi trốn đi, từ đó về sau trải qua cuộc sống tự do tự tại, bởi vậy mặc dù hôm nay là lần thứ nhất làm trộm, nhưng lại thuận thực giống như đã làm cả trăm ngàn lần.

Triệu Thất trèo vào, dựa theo ký ức, vòng qua nhiều đội tuần tra. Bây giờ là giờ ăn trưa, đại bộ phận người đều ở phòng ăn. Dọc đường đi Triệu Thất cũng không thấy người nào, xung quanh rất yên tĩnh.

Bách ưu Bách khoảng Không tán bị giấu ở ám cách trong phòng Triệu Vũ Thành, Triệu Thất né một hồi, xác nhận bên trong không có ai mới rón rén đi vào.

Mở nệm giường, hấn gõ lên gối ba cái, rầm một tiếng, phía sau giường lộ ra một bậc thang. Triệu Thất ba chân bốn cẳng, trực tiếp nhảy qua bậc thang trung gian, bò trái rẽ phải, rốt cục cũng bò lên đến phòng riêng thu hẹp, tìm được thứ thuốc quý kia trong một rương hòm!

Chính là nó!

Nhìn bình ngọc bích tinh xảo, tay Triệu Thất phát run. Hấn từng ảo tưởng qua rất nhiều lần mình có thể thoát khỏi được lực của Hoa Tín Đan mà sống quang minh chính đại, nhưng bây giờ, chuyện này không còn lực hút với hấn nữa.

Chẳng qua thỉnh thoảng cần ăn tinh dịch nam nhân mà thôi, những tháng ngày đó hấn cũng quá quen rồi. So sánh với chuyện này, hiện tại hấn hi vọng Nhạc Thính Tùng tiếp tục sống sinh long hoạt hổ, làm một đại hiệp uy mãnh nhất thế gian, khỏe mạnh trường thọ vượt qua một đời.

Nhét bình thuốc vào trong ngực, Triệu Thất cũng không vội đi ra ngoài, nghiêng tai lắng nghe một lát rồi mới yên lòng đi ra khỏi ám cách, sắp xếp tất cả trở lại bình thường.

Nhạc Thính Tùng được cứu rồi!

Hết thấy đều thuận lợi đến không tưởng tượng nổi, mắt thấy thắng lợi trước mắt, Triệu Thất bắt đầu đắc ý. Lão tử cũng rất lợi hại mà, lúc này trở thành anh hùng cứu mỹ nhân, hê, nhất định phải bắt tiểu tử kia lấy thân báo đáp mới được.

Triệu Thất liền ấn lên cái bình nhỏ giấu trong ngực, tưởng tượng lúc Nhạc Thính Tùng tỉnh dậy, hắn sẽ hãnh diện mà kể lại đoạn đường này nguy hiểm cỡ nào, mình oai hùng dũng cảm cỡ nào. Cùng lúc đó, hắn lặng lẽ ghé vào cạnh cửa, mở ra một khe hẹp, xác nhận bên ngoài không có người đi qua.

Sống lưng hắn cứng đờ.

Gió thổi qua khe cửa, lạnh lẽo.

Ta lại gặp ác mộng. Triệu Thất nghĩ. Nhưng dù hắn có huyền hoặc bản thân rằng mình đang nằm trên giường ấm áp, thân thể vẫn không ngừng phát run.

Mộng đẹp đã tỉnh, cuối cùng hắn vẫn phải trở về hiện thực.

“Đi ra đi.” Giọng nói của Triệu Vũ Thành từ bên ngoài truyền đến, “Rời nhà lâu như vậy, ngay cả chào hỏi cũng không làm?”

52. Chương 52

Tiểu Mông đứng ngoài lo lắng đợi, thời gian nửa canh giờ sắp đến, nó không chắc hiện tại nên vọt vào hay nghe theo Triệu Thất, trở về báo tin.

Ngay giữa lúc Tiểu Mông đang trông trước ngóng sau, một bóng người quen thuộc lao đảo chạy ra khỏi cổng lớn Triệu phủ.

“Tiểu Mông!” Triệu Thất kêu lên, giống như chẳng lo lắng mình sẽ bị phát giác.

Tiểu Mông cảm thấy kỳ quái, Triệu Thất giơ lên một cái bình nhỏ: “Nhanh, vật tới tay rồi!”

Lúc này đang là giữa trưa, trước cổng Triệu phủ người đến người đi, một tiếng này của Triệu Thất làm cho không ít người quay đầu nhìn qua.

Tiểu Mông nhanh chóng hiện thân, thấp giọng nói: “Lớn tiếng như vậy làm gì, người không sợ có người nghe thấy sao?”

Triệu Thất cười một cách quái dị, nhét chiếc lọ vào tay nó, dặn dò: “Người mau đi về, đừng lung tung nhiều lời, cũng đừng nói thuốc này tới từ đâu, nếu có người sinh nghi thì cứ bảo là của một người có thể tin được, nhanh chóng cho Nhạc thiếu hiệp uống là được.” Nói xong, hắn dùng lực đẩy Tiểu Mông một cái: “Đi mau đi.”

Tiểu Mông chần chừ: “Người không đi cùng ta sao?”

“Ôi, tiểu tử tông, người mau đi nhanh nhanh đi. Người ở nơi này làm lỡ cơ hội, nếu hắn không qua được thì làm sao bây giờ?” Triệu Thất không nhìn được vung tay, “Thiên môn các người quá loạn, ta mới tới chưa được bao lâu mà thương thế đã chồng chất, sáng nay thiếu chút nữa còn bị đánh. Dính dáng tới đám giang hồ các người thì có gì tốt, vất vả lắm ta mới có thể về nhà, đương nhiên sẽ không đại gì quay lại nơi nguy hiểm kia nữa.”

“Người...”

“Người cái gì mà người, được rồi được rồi, đừng dông dài nữa.” Triệu Thất nói xong, cắn răng, lại bổ sung, “Nếu như... nếu như hắn hỏi ta, người phải nói ta không muốn ở cùng hắn, bảo hắn tìm người hắn thích rồi mau chóng thành thân đi thôi.”

Tiểu Mông mơ mơ màng màng gật đầu, nắm bình nhỏ trong tay, nghĩ thầm cứu người quan trọng, không quản Triệu Thất nữa, vận khinh công bay vút đi xa.

Triệu Thất đứng tựa vào con sư tử đá trước cổng, mãi đến khi không nhìn thấy bóng người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lão Thất, mau vào đi.” Triệu Lục đi từ trong ra, khoanh tay nhìn hẩn, “Lão gia không có mấy kiên nhẫn, ta thấy người lại muốn dùng cách cũ rồi —— người nói, lão gia định cho người cười lừa gỗ hay là chơi đu quay?”

“Cười mẹ mày ý, đu quay cả nhà mày ý!” Triệu Thất mắng một câu nhưng vẫn đằng hoàng theo sau gã, chậm chậm đi vào trong.

Triệu Lục hoàn toàn coi lời Triệu Thất là gió thoảng bên tai, tự lẩm bẩm: “Uây, nói đi nói lại, lão gia đối xử với người xem như không tệ. Ngày trước người luôn đối phó Noãn Hương Các, mới vừa nhận được tin tức, chuyện trong kinh thành cũng không quản đi cả ngày lẫn đêm về, đêm qua mới về tới đây. Ngày hôm nay lại tóm được người trộm đồ, người còn đưa Bách Ưu Bách Khoảng Không Tán cho người...”

“Đó là hẩn không cho không được.” Triệu Thất lạnh lùng nói, “Vật này quý giá như thế, chẳng may tin tức truyền ra thì sau này hẩn sẽ không thể sống yên ổn. Bây giờ giao cho Thiên môn, nói không chừng còn muốn gấp lửa bỏ tay người, đúng là xấu xa khó dò chẳng tử tế gì.”

Triệu Lục cười bất đắc dĩ: “Bọn họ nói không sai, cho dù đối tốt với người như thế nào...”

“Hế, người rất trung thành với lão gia nhỉ?” Triệu Thất ngắt lời gã, như phát hiện ra cái gì, “Chẳng lẽ người cũng muốn lão gia đối với người “tốt” như thế? Thực sự là một phen si tình, đủ để cảm thiên động địa.”

Triệu Lục bị cái ý nghĩ đáng sợ này làm cho rùng mình, lắc đầu một cái, lại mở miệng, có chút thất vọng hiếm thấy: “Lão Thất, ta đến muộn hơn người, thế nhưng lại chiếm hàng trước. Người thật không nhìn ra ý lão gia sao? Lần này lão gia từ kinh thành mang không ít thứ về, chẳng bao lâu nữa, chỉ sợ là chúng ta cũng không hầu hạ được người.”

Triệu Thất không nói tiếng nào. Nội dung câu chuyện của Triệu Lục lại thay đổi, nhưng gã bỗng nhiên bật cười: “Cho nên, lần này các anh em sẽ đối xử thật tốt với người, tuyệt đối làm cho người thoải mái từ đầu đến chân, muốn quên cũng không quên được.”

Tuy Triệu Thất tận lực lè mề nhưng chẳng bao lâu đã đi đến nhà chính. Người trong phòng rất đầy đủ, từ Triệu Tam đến Triệu Thập đều ở đây, thêm vào Triệu Vũ Thành, tổng cộng có bảy người.

“Lão gia.” Triệu Thất rầm một tiếng quỳ trên mặt đất, hạ giọng nói, “Nô tài đã trở lại.”

Triệu Vũ Thành không lên tiếng, quan sát hẩn từ trên xuống dưới vài lần, một lúc sau, bật ra tiếng xì khinh bỉ: “Ngóng ngóng theo sát người ta đi ra ngoài, người ta lại chẳng thèm để ý đến người. Cũng đúng, dù sao cũng chỉ là tiện loại chủ động dâng lên, chơi chán xong đương nhiên sẽ chẳng ai cần.”

Triệu Thất cúi đầu. Quần áo trên người hẩn bây giờ không vừa, tay phải cũng không được bằng gọn, sáng sớm bị người xô đẩy mấy lần, tóc cũng rối. Nghĩ như vậy, một tháng này đại khái là trải qua không tốt, nhưng không biết tại sao, hẩn lại cảm thấy khoảng thời gian này là kỷ ức vui vẻ nhất của hẩn trong mấy năm qua.

Mà Nhạc Thính Tùng, cuộc gặp gỡ ban đầu của hai người nghĩ lại mà kinh, quen biết nhau cũng chỉ một tháng, Triệu Thất rất nhanh đã quên, lúc mới đầu hẩn rất ghét tiểu tử kia. Nhưng bây giờ, chỉ cần nghĩ đến tên người này lại cảm thấy vừa ngọt ngào vừa lo lắng.

Không biết bây giờ y thế nào rồi...

“... Thật sự là tiện nhân dứt không no.” Giọng nói của Triệu Vũ Thành xông vào màng nhĩ hẩn, “Chỉ mới mấy ngày đã không chịu được, tự đưa tới cửa để người dè. Người nói xem, rốt cục phải bao nhiêu người mới thoả mãn được người?”

Triệu Thất hự nửa ngày, thế nhưng mấy lời thấp hèn ngày xưa nay đã không dễ dàng nói ra khỏi miệng. Hẩn như con sò bị những nước sôi, sự nhiệt tình của Nhạc Thính Tùng làm cho hẩn mở vỏ, bây giờ lại muốn

thu về như ban đầu, lại muốn dùng lớp vỏ dày cứng kia bảo vệ mình, vậy nhưng khó đến cực điểm.

Có lẽ Triệu Vũ Thành nói không sai, Triệu Thất thất thần. Ta chính là trời sinh bị coi thường, không xứng để người khác đối xử tốt với ta.

53. Chương 53

Hắn bị mang đi tắm rửa, Triệu Thập bôi thuốc lên cánh tay phải của hắn. Triệu Vũ Thành không cho hắn mặc quần áo, ra lệnh hắn tách chân quỳ trên đất.

Sau đó, gã kiểm tra thân thể hắn như kiểm tra một món hàng đã cho mượn.

Một tháng không gặp, Triệu Thất chẳng thay đổi gì, vừa không vì bị thương mà gầy đi một ít, cũng không vì sống thoải mái mà béo thêm tí nào, xương thịt đầy đặn, vừa đúng như trước. Bởi vì vừa tắm xong, da thịt còn mang theo hơi ẩm, càng thêm láng mịn trơn bóng, mái tóc đen dài rũ xuống sau lưng như dòng thác, phủ lên thịt đùi, như giấy trắng vẩy mực, đẹp đến kinh tâm động phách.

Trên người Triệu Thất chẳng có bao nhiêu vết tích lành lặn, chỉ có mấy dấu hôn nhạt ở xương quai xanh. Triệu Vũ Thành tiện tay sờ lên một vết trong đó, đầu ngón tay dùng sức. Triệu Thất bị đau không nhịn được rên lên, cúi đầu nhìn xuống, nơi đó chỉ còn một dấu tay xanh tím.

“Người biết y là Nhạc Lam sao?”

Triệu Thất không nghĩ tới gã sẽ trực tiếp hỏi vấn đề này, sững lại một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu.

Coi như trước đây không biết, nhưng khi nhìn thấy phong thư có ấn Long Trảo, hắn cũng hiểu được phần nào.

Triệu Vũ Thành cười lạnh, chế giễu: “Bị Nhạc Kiệt chơi còn chưa đủ, ngay cả em trai gã cũng dám rù quển. Xem ra ban đầu ta không nên cứu người, chắc chắn người muốn ở lại đó để gã nuôi như con chó.”

“Bọn họ không giống nhau.” Triệu Thất lúng túng nói, “Nhạc thiếu hiệp chưa từng nhìn thấy gã...”

“Ha, ta quên mất, từ trước tới nay người nhận biết người rất rõ ràng.” Triệu Vũ Thành gật đầu nói, “Y cũng là một cây cọc tốt. Chỉ cần làm cho người thư thái liền trở thành người tốt. Phàm là người có chút liêm sỉ, đến hôm nay cũng không biết chết mấy lần rồi.”

Triệu Thất biết gã có ý riêng, cúi thấp đầu, không dám nhìn mặt gã.

“Ngẩng đầu lên!” Triệu Vũ Thành cau mày quát.

Triệu Thất ngoan ngoãn ngẩng đầu. Triệu Vũ Thành xoa gò má hắn, hỏi: “Người để y làm mấy lần?”

Triệu Thất nhìn gã, lại không hé răng.

Triệu Vũ Thành kiên trì đợi một hồi, lại hỏi lần nữa.

Nhưng Triệu Thất vẫn không muốn nói, lần đó hắn và Nhạc Thính Tùng hoan hảo, vẫn là ở Triệu phủ, nếu như nói ra, hắn có cảm giác như đang phá hủy cái gì. Hắn cũng không biết mình nghĩ như thế nào, rõ ràng hiện tại cần nhanh chóng xin tha, để Triệu Vũ Thành ra tay nhẹ một chút, thế nhưng trên thực tế, hắn chỉ ngập chặt miệng, không nói gì.

Triệu Vũ Thành vung tay đánh hắn một bạt tai.

Chuyện này rất hiếm thấy. Bên tai Triệu Thất ong ong, đầu lệch sang một bên. Triệu Vũ Thành luôn tự cao tự đại, lúc này lại đánh hắn, xem ra thực sự là tức giận đến tột cùng rồi.

“Nếu không muốn nói, vậy cái miệng này của người làm chuyện khác đi.” Triệu Vũ Thành nhẹ nhàng xoa gò má ửng hồng của hắn, “Sáu người hầu hạ một mình người, sao nào, vui không?”

Sáng hôm sau, Triệu Thất ngồi một mình trong phòng ăn húp cháo. Thật ra hắn không thích cái vị sền sệt này, nhưng cưỡng hợng quá đau, không nuốt nổi thứ khác.

“Thất ca lại dậy sớm như vậy, ngạc nhiên quá.” Triệu Cửu ngồi xuống trước mặt hắn. Triệu Thất nhíu mày, vừa định đi, Triệu Lục ngồi xuống bên cạnh, đè vai hắn lại.

“Ai nha, chỉ chút này cũng có thể ăn no sao?” Triệu Lục xấu xa hỏi, nháy mắt với Triệu Cửu vài cái.

Triệu Cửu linh hội, vội hòa theo: “Một giọt tinh mười giọt huyết, ngày hôm qua Thất ca nuốt nhiều như vậy, hiện sợ là còn cảm thấy no đấy.”

Triệu Thất cười lạnh, khàn giọng nói: “Chỉ bằng mấy thứ của các người mà đòi làm no lão tử, nằm mơ đi.” Hắn bưng bát cháo muốn ụp lên đầu Triệu Cửu, lại bị Triệu Lục phát hiện, kịp thời bắt lấy cổ tay.

“Lão Cửu, người nói câu này là không đúng rồi, quá coi thường sự độ lượng của Thất ca người.” Triệu Lục chậm rãi thả cái bát trong tay Triệu Thất về chỗ cũ, mỉm cười, “Đừng nói chúng ta, coi như mười người hai mươi người đến, cũng không đủ cho Thất ca người ăn đâu.”

Triệu Cửu nghe vậy liền nhìn Triệu Thất bồi tội: “Chẳng may nói như vậy, Thất ca đừng để trong lòng. Tối hôm nay còn muốn cầu ca ca đại nhân đại lượng, giơ cao đánh khẽ, tha tiểu đệ một con đường sống nha.”

Triệu Lục lắc đầu: “Thực sự là không có tính toán, làm sao có thể chỉ cầu Thất ca người giơ cao đánh khẽ? Hay là trước cầu hắn giơ cao quý miệng, giơ cao quý mũi mới là chuyện đúng đắn.”

“Đúng đúng, ta đúng là đầu óc hồ đồ.” Triệu Cửu liên tục tự trách, lại đấm chính lại một lần nữa, chưa kịp nói xong, liền không nhận được bắt đầu cười ha hả.

Triệu Thất lười nghe bọn chúng ở đây một xướng một họa bắn tai mình, trừng mắt nhìn Triệu Cửu, hắng giọng chế giễu: “Lão Cửu, người bị Nhạc Thỉnh Tùng đánh trọng thương, hiện tại đã tốt hơn chưa? Cười to như vậy cần thận đứt xương sườn!”

Tiếng cười của Triệu Cửu im bật, gân xanh trên trán giật giật hai lần. Một lúc lâu, vẻ mặt âm trầm nói: “Hừ, tiểu tử vô liêm sỉ kia... Thất ca còn muốn y làm gì. sau khi ăn Bách Ưu Bách Khoảng Không Tán vào, nhiều lắm là hai canh giờ có thể trừ sạch độc tố. Ngày hôm qua người bị chúng ta chơi từ giữa trưa đến nửa đêm, có ai tới cứu người không?”

Triệu Thất ho khan vài tiếng, vẻ mặt không để ý lắm nhưng trong lòng lại thấy bồn chồn.

Không phải hắn oán giận Nhạc Thỉnh Tùng, chỉ lo Tiểu Mông tuổi còn quá nhỏ, làm việc không đến nơi đến chốn, không đưa thuốc đến đúng lúc. Nhờ đâu... Hắn lắc đầu, không nghĩ nữa.

“Chớ ngoan không cản đường.” Triệu Thất mạnh miệng nói, dùng sức đẩy Triệu Cửu qua một bên, hừ lạnh bỏ đi.

Hắn nhớ về quá khứ, phảng phất như chưa từng có gì xảy ra. Không có nguy cơ tứ phía, phong vân khúc chiết chốn giang hồ; không có môn phái võ lâm toạ trên núi đá; lại càng không có thiếu niên hiệp khách từ trên trời giáng xuống, nghiêm túc nói thích hắn.

Kỳ thực hiện tại mới là cuộc sống bình thường của Triệu Thất, nhưng hắn lại cảm thấy trong lòng vắng vẻ, hình như ít đi thứ gì.

Hai lần hai canh giờ nữa lại qua đi, Nhạc Thỉnh Tùng vẫn không xuất hiện. Triệu Thất không cho rằng y đã xảy ra chuyện gì, nếu không Triệu Vũ Thành sẽ là người đầu tiên nói cho hắn biết.

Tiểu tử kia có lẽ là nghe Tiểu Mông nói nên tuyệt vọng rồi. Hoặc có lẽ là tình hình Thiên môn hiện giờ rất nguy cấp, không thoát thân được. Cũng có thể là cảm thấy trúng độc quá mất mặt nên không dám tới gặp hắn. Nhưng bất kể ra sao, Nhạc Thỉnh Tùng còn sống là tốt rồi.

Như vậy là đủ rồi.

54. Chương 54

Sau giờ ngo, Triệu Thất run rẩy trở lại phòng, hẩn ngồi dựa vào bàn một hồi, vẫn cảm thấy khó chịu. Bởi vì mấy lời dằn dò của Triệu Vũ Thành, ngày hôm qua miệng hẩn không được yên lúc nào, bây giờ yết hầu vẫn còn nóng hừng hực, giống như có đồ vật đang thọc vào. Bình trà nguội lạnh, hẩn uống hai chén liên tiếp, lại cảm thấy trong bụng không thoải mái, chậm rì rì bò lên giường, dùng chăn che mình lại.

Những ngày tháng này, cũng không biết sống ra sao. Triệu Thất thở dài, trở mình, đột nhiên cảm thấy dưới người có cái gì cộm cộm. Thò tay xuống lôi ra, không ngờ là quyển sách Nhạc Thính Tùng đưa mình không lâu trước kia.

Quên trả mất rồi.

Triệu Thất tiện tay lật vài trang, liếc mắt liền thấy con tôm mình vẽ ngày đó, không nhận được bật cười ha hả, còn vươn tay đâm nó mấy lần.

Người nhất định phải tốt lên nha. Triệu Thất nhỏ giọng nói.

Hẩn chưa thấy qua dáng vẻ lúc Nhạc Thính Tùng trúng độc, nhưng hẩn đã tự tưởng tượng y thành con tôm cong người này, cảm thấy đại khái y cũng ử rừ co rút lại như thế này.

Nghĩ đi nghĩ lại, hẩn từ từ cuộn mình lại, tay chân phát lạnh, làm sao cũng không ấm lên nổi.

Người Nhạc Thính Tùng lúc nào cũng nóng, chẳng cần làm gì, nằm trong ngực y ngủ cũng thấy thoải mái. Triệu Thất nhét tay vào ngực sưởi ấm, trong lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Nhưng nằm cuộn mình bất động một hồi, Triệu Thất lại càng thấy lạnh hơn, lạnh đến rùng mình run rẩy. Hẩn sờ trán, phát hiện hơi phồng tay, chắc bị bệnh rồi, trong lòng cũng có chút sợ sệt.

Nếu là lúc bình thường, hẩn còn có thể mượn bệnh nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng bây giờ Triệu Vũ Thành lại đang nổi nóng...

Suy nghĩ một chút, hẩn lấy ra nửa đồng tiền từ dưới gối, kẹp vào trong sách, lại nghĩ mấy giây, cuối cùng nhét chúng vào dưới nệm giường. Cảm thụ được cuốn sách hơi nhô lên, rốt cục hẩn mới hơi yên tâm.

Triệu Thất không biết giấu đồ. Thứ giấu đi lâu nhất là cái kia, mấy ngày trước cũng làm mất rồi. Lúc này hẩn muốn để chúng ở trên người, nhưng trong lòng biết rõ chung quy mình không giữ được thứ gì.

Hẩn bỗng nhiên có chút hối hận, không hỏi rõ xem Tiểu Mông đào mộ phần mới của “Bạch Tuyết Kỳ” ở chỗ nào — nhưng hỏi xong rồi thì sao? Huống chi, hẩn còn có tư cách gì?

—— Nếu như người thật lòng yêu Thẩm Lan Khanh, ta có thể để cho người và hẩn chết cùng một chỗ.

Nhiệt độ cao dần dần khiến cho thần trí Triệu Thất mơ hồ, hẩn sốt, bên tai vang vọng những lời Triệu Vũ Thành từng nói.

—— Chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt, cũng không khó gì. Chỉ cần người đâm dao về hướng này, máu sẽ tràn ra, còn chưa kịp cảm thấy đau đớn, người đã chết mất rồi.

Hẩn nắm chặt con dao Triệu Vũ Thành đưa tới, thậm chí còn cảm thấy mừng rỡ.

—— Mà tay của người nhất định không được run, nếu đâm lệch, hoặc là lực đạo quá nhỏ, trong thời gian ngắn sẽ không chết được. Người chỉ có thể bắt lực nhìn máu mình càng chảy càng nhiều, thời điểm đó, người sẽ không còn sức để đâm dao thứ hai. Ta không giúp người, chỉ có thể để người nằm lại nơi này.

Hẩn hơi sợ, nhưng này đó cũng không cản nổi hẩn.

—— Đến lúc đó, muỗi sẽ dễ trúng trên người người, vết thương của người sẽ dần dần thối rửa, người chỉ có thể trơ mắt nhìn mình mục nát sinh giòi, ngửi được mùi thối rửa tanh tưởi trên người mình. Nếu như may mắn hấp dẫn được thú hoang thì có thể chết nhanh một chút, nhưng thi thể sẽ không còn đầy đủ. Chuyện

này người có thể yên tâm, qua một thời gian nữa, ta sẽ quay lại đem tàn dư thi thể của người về, hợp táng cùng chỗ với Thẩm Lan Khanh.

Đó là lần thứ ba hắn trốn khỏi Triệu phủ, một mình chạy tới nghĩa địa phụ cận, cuối cùng vẫn bị Triệu Vũ Thành đuổi kịp.

Lúc đó ánh trăng rất sáng, tiếng gió như tiếng sói thét gào, ở đây chỉ có hai người bọn họ, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không có người thứ ba biết đến.

Nghe Triệu Vũ Thành nói xong, hắn cầm dao lên, đâm thẳng vào ngực mình. Rất nhiều máu chảy ra, lần đầu tiên hắn biết mình có nhiều máu như vậy, cũng là lần đầu tiên hắn biết máu mình nóng như thế.

Nhưng hắn còn chưa chết, cũng không mất đi ý thức, trái lại còn cảm nhận được đau đớn từ vết thương truyền tới.

Hắn đâm quá cạn.

Vì vậy hắn đâm dao thứ hai, thế nhưng còn không bằng dao thứ nhất, máu chảy ra càng nhiều, tay hắn đang phát run, cơ hồ không cầm được chuôi dao.

... Chết.

Trong đầu hắn vọt ra một chữ này, đồng thời một cảm giác sợ hãi cực độ bắt đầu phủ tới.

Màu máu tươi chói mắt làm hắn run rẩy, sự uy hiếp của cái chết làm dừng khí của hắn hoàn toàn biến mất. Dao trong tay cuối cùng không đâm xuống, đột nhiên hắn không nhớ nổi mặt Thẩm Lan Khanh, không nhớ nổi những lời huynh ấy nói, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ, ta muốn sống.

Cuối cùng, dao rơi xuống đất.

Hắn ôm vết thương bò đến bên chân Triệu Vũ Thành, nước mắt chảy xuống cầu gã cứu mình một mạng.

Mà Triệu Vũ Thành chỉ lạnh lùng nhìn hắn, giống như đang cười nhạo tình cảm của hắn đối với Thẩm Lan Khanh chỉ là một trò cười.

— Không phải vừa rồi còn rất kiên cường sao, làm sao bây giờ lại cầu ta? A, người nói yêu hắn, kỳ thực chỉ là một cái cố, làm bộ vì hắn chịu nhục để che giấu đi rằng người sợ chết mà thôi.

Hắn đã quên mất lúc đó mình nói gì, có lẽ không hề nói gì, hắn biết, Triệu Vũ Thành nói rất đúng. Nếu như đổi thành người khác gặp phải những chuyện kia, e rằng đã sớm chết rồi. Thế nhưng hắn vẫn không cần mặt mũi mà kéo dài hơi tàn cho tới tận bây giờ, hơn nữa còn muốn tiếp tục sống cầu thả như thế.

Hắn thật sự yêu Thẩm Lan Khanh sao?

Hắn không còn tư cách để yêu ai nữa.

Sau đó, hắn lén đi tới nghĩa địa đào một phần mộ, chôn vào đó quần áo dính máu đêm ấy, những phong thư từng viết cho Thẩm Lan Khanh, còn cả miếng ngọc bội vẫn mang theo bên người. Hắn cắt một chỏm tóc, coi là mình trong quá khứ.

Đất mùa đông rất cứng, hắn đào rất lâu, cuối cùng lập một khối bài gỗ coi như bia mộ. Từ đó trở đi, thiếu niên từng đâm đâm dao vào trái tim mình đã chết, trên đời chỉ còn lại Triệu Thát nhất như chuột, thấy máu liền sợ hãi.

Triệu Thát là quân sự của Triệu phủ. Hắn không có cha mẹ, không có bạn hữu, cả ngày vô tâm vô phách mà sống, không cần biết người khác nghĩ thế nào.

Đúng, ta là Triệu Thát. Hắn há miệng run rẩy. Ta không cần chết vì Thẩm Lan Khanh, cũng không cần chết vì bất luận kẻ nào, ta chỉ cần sống là tốt rồi.

Nhạc Thính Tùng có đáng là gì? Chỉ một tháng sau, một cái chớp mắt, ta sẽ không còn nghĩ đến y. Triệu Thát tự nhủ. Lại để cho đám người kia chịch rồi chịch thì đã là gì, làm quen rồi. Tối hôm nay nhất định phải ngoan một chút, nói mấy lời hay, có lẽ...

Thế nhưng vì sao Nhạc Thính Tùng còn chưa tới? Đã qua một ngày rồi. Y thật sự tin lời Tiểu Mông sao?

Triệu Thất cắn chặt ngón tay, lại không cách nào ngăn cản mình nghĩ đến y.

... Đúng rồi, y ngu ngốc như thế, nói cái gì chính là cái đó. Triệu Thất mơ mơ màng màng nghĩ. Nếu như hôm nay tên tiểu tử kia tới, ta sẽ không mắng y ngốc; nếu như ngày mai y còn chưa tới, ta sẽ không thèm nhìn mặt y nữa.

Nhưng nhờ đâu ngày mai y cũng không đến thì sao? Triệu Thất cảm thấy không đúng, liền đổi chủ ý. Vậy thì sau ngày mai, ngày kia cũng được... Thôi, chỉ cần y có thể đến, ta sẽ không tính toán so đo nữa, ai bảo tuổi ta lớn hơn y chút, lợi cho y quá rồi.

Quyết định như vậy, Triệu Thất bắt đầu thấy lo lắng. Bây giờ y thế nào rồi? Đã khỏi hẳn chưa, có phải là đang truy kẻ hạ độc? Kỳ thực không nhìn thấy đáng vẻ lúc y trúng độc cũng rất tốt, ít nhất hiện tại mình chỉ nhớ hình tượng oai phong lẫm liệt của tên tiểu tử kia, sẽ không khổ sở thương tâm nữa...

Trong lúc hoảng hốt, Triệu Thất giống như nhìn thấy Nhạc Thính Tùng. Hắn hoan hỉ vươn tay, nhưng lần này y không dịu dàng ôm hắn, mà tóm lấy vạt áo hắn, thô bạo lắc.

55. Chương 55

Triệu Thất chớp mắt mấy cái, hình ảnh trước mắt dần dần rõ ràng. Triệu Cửu đang kéo hắn, động tác hung tợn.

“Đã như thế này rồi sao ngươi còn nhớ tiểu tử kia? Thất ca, lát nữa ngươi phải cẩn thận một chút, đừng gọi sai tên.” Triệu Cửu cảnh cáo, “May mà bây giờ chỉ có ta nghe thấy, nếu để cho lão gia biết...”

“Ta bệnh rồi.” Giọng nói Triệu Thất suy yếu, bờ môi khô nứt vừa mở vừa khép, cổ hết sức cầu xin, “Lão Cửu, ngươi đừng lay, ta vắng đầu...”

Triệu Cửu khẽ cau mày, do dự một lát, quay người rời đi.

Một lát sau, Triệu Thập vội vội vàng vàng đi vào, kiểm tra cho Triệu Thất, nuốt một viên đan dược. Lại sau đó, Triệu Ngũ và Triệu Tam đi vào, sắc mặt đều không tốt.

“Lão Thất, khá hơn chưa? Lão gia đang giục, mau đi thôi.”

Triệu Thất mơ màng bị bọn họ mang đến cạnh ao. Nơi này được cố ý đào ra, nước suối từ trên truyền xuống thanh trì, không ngừng bốc lên hơi nóng, giữa sương mù mờ mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy một guồng nước hình dạng cổ quái. Triệu Thất vừa nhìn thấy, trong lòng liền run rẩy.

Guồng nước này dùng để giày vò hắn, trò gian không ít. Guồng nước kéo máy, có thể làm cho Triệu Thất bị con lừa gỗ đâm thọc vào cả buổi tối. Nếu kết nối với mảnh trúc, liền trở thành mấy bàn tay không biết mệt mỏi, đánh vào Triệu Thất đau đớn.

Càng kinh khủng hơn là...

Triệu Thất còn chưa nghĩ xong đã bị Triệu Ngũ và Triệu Tam trói lên trên guồng nước.

Hai mắt hắn mở to sợ hãi, lập tức khổ sở khẩn cầu. Bởi vì giây dụa quá nhiều, cổ tay mơ hồ mài ra tia máu, cổ họng cũng khốc khàn, nhưng hai người kia chỉ thở dài, không dừng lại động tác.

“Lão Cửu bởi vì xin tha cho ngươi... Bị phạt.” Triệu Ngũ thấp giọng nói, “Đừng trách hắn, chúng ta cũng không có cách.”

Triệu Thất ngẩn người, nước mắt ngừng lại.

Lúc trói đến bên hông, Triệu Ngũ lấy ra một cái hộp gấm, mở hộp lấy ra hai viên cầu bằng đồng to bằng hạt đậu tằm. Triệu Thất càng sợ hãi, nhưng không cách nào tránh thoát, chỉ có thể cắn răng để hai người tách chân. Tay Triệu Ngũ thăm dò hậu đình hắn, cẩn thận làm động tác mở rộng, sau đó nhét hai khối xảo đảm khí cụ này vào.

Tiểu cầu này là đồ đặc biệt ở kinh thành, một viên cũng có giá trị vạn kim, tên là “Thái cực hoàn”. Mặc dù nhìn rất tầm thường, thể hình khéo léo, nhưng chỉ cần chạm vào da thịt, bị nhiệt độ kích phát thì sẽ chấn động không ngớt. Triệu Thất rất sợ thứ này, cũng không rõ Triệu Vũ Thành lấy được nó ở đâu, lại còn to hơn cả những thứ Triệu Thất từng thấy.

Sau khi nhét vật kia vào, Triệu Ngũ lấy ra một cái ống dài, nhét vào mặt sau hần, cuối cùng, bọn họ trói hai chân Triệu Thất vào guồng nước.

Triệu Thất không nói gì, cũng không xin tha. Thái Cực Hoàn trong thân thể hần bắt đầu rung động, theo sự chuyển động của guồng máy hần bị ngâm vào trong nước, nước suối nóng bỏng theo ống dẫn chảy vào thân thể, hai tiểu cầu càng thêm chấn động.

Mà đây vẫn chưa phải là thứ đáng sợ nhất.

Guồng nước sẽ tiếp tục chuyển động, mãi đến khi hần bị bao phủ hoàn toàn. Giữa sự thống khổ và tuyệt vọng khi cận kề cái chết, Triệu Vũ Thành sẽ trở thành cọng cỏ cứu mạng duy nhất của hần —— cho dù trong lòng Triệu Thất biết rõ ai mới là kẻ bày trò, thế nhưng lại không cách nào ngăn mình sinh ra sự cảm kích với gã.

Triệu Thất từng bị làm thế này một lần, sau đó nửa năm, hần đã trở thành con chó sợ mất mật, ngày ngày đi theo sau môn Triệu Vũ, ngoan ngoãn nghe lời làm gã vui lòng.

Lần này, hần có thể chịu đựng được sao?

“Không...”

Triệu Thất mở mắt nhìn phía trước, phụ cận không một bóng người, hần chỉ có thể nghe thấy tiếng guồng nước chuyển động, tiếng nước chảy róc rách, còn có tiếng hít thở hoảng hốt của mình.

Nước suối đã tràn vào thân thể, hai viên tiểu cầu điên cuồng chấn động, hần thử giãy dụa nhưng chỉ khiến cho đau đớn và khoái cảm càng thêm rõ ràng. Mà hiện tại, chớp mũi hần sắp tiếp xúc với mặt nước.

“Không... Cứu mạng —— cầu, cầu —— ”

Tiếng nói mơ hồ không rõ. Nước tràn vào khoang miệng và xoang mũi, hần giãy dụa như phát điên, không có ai nghe thấy tiếng hần kêu cứu, không có ai đến giải thoát cho hần khỏi thống khổ, chỉ có dòng nước tối mờ đang dần dần cắn nuốt, bốn phương tám hướng, bao trùm mọi nơi.

Đau đớn, bất lực, tuyệt vọng, cực độ khủng hoảng. Tử vong gần trong gang tấc.

Giữa sự hoảng hốt vì nghẹt thở, đột nhiên Triệu Thất nhớ tới một người.

Người này đã từng từ trên trời giáng xuống rất nhiều lần, cứu hần ra khỏi bàn tay kẻ khác, còn mang hần chạy thoát khỏi Triệu phủ. Y nói với hần rất nhiều lời nghiêm túc nhưng ngu ngốc, đồng ý rất nhiều tương lai tốt đẹp, dành cho hần sự quan tâm bảo vệ thuần túy, làm cho hần một lần nữa cảm thấy mình còn là một con người.

Bây giờ người đang ở đâu vậy?

“Thính... Tùng...” Dùng hết toàn lực hét lên lại bị nước nhấn chìm, âm thanh biến thành bong bóng, từ từ nổi lên mặt nước, sau đó vỡ nát trong yên lặng

56. Chương 56

Kim ô lặn về tây, dấy lên vạt hồng vạn trượng, rơi vào mặt nước làm hiện lên điểm điểm lân quang.

Triệu Vũ Thành ngồi bên cạnh ao, dùng nước ả một bình rượu, nhưng không uống, chỉ bình tĩnh nhìn Triệu Thất. Trong mắt gã hiện lên màu sắc âm trầm, như mây đen sắp bao phủ bầu trời.

Triệu Thất đã được thả ra, đang tê tâm liệt phế khu nước, tay chân co giật, hai mắt vẫn trợn trừng, hoảng sợ nhìn bốn phía. Trong miệng phát ra mấy tiếng không rõ, toàn thân run dữ dội, cả người như sắp hỏng mất.

Nếu như hai lần trước, không, có lẽ là một lần, người này sẽ triệt để mất đi tất cả, biến thành một đồ chơi thuận thể nghe lời.

Cái này thật ra mới là thứ thích hợp với hắn. Đầu rồng tuếch, không tim không phổi, chỉ là một cái túi da đẹp mà dâm, ngoại trừ để nam nhân chịch, quả thật hắn chẳng còn công dụng nào khác.

Mà Triệu Vũ Thành không muốn làm như vậy.

Nói cho cùng, gã cũng chẳng thèm để Nhạc Thính Tùng vào mắt. Coi như Triệu Thất thật sự yêu tên tiểu tử kia thì thế nào? Gã có biện pháp để dập tắt đi phần tình cảm ấy.

Ví dụ như bịt mắt bịt tai Triệu Thất, lệnh cho hắn gọi tên Nhạc Thính Tùng, kêu một tiếng, sẽ có người đâm cây kim vào đầu ngón tay hắn.

Trong bóng đêm yên tĩnh, cảm giác duy nhất của Triệu Thất chỉ là sự đau xót nơi mười đầu ngón tay, âm thanh duy nhất có thể nghe được là tiếng gọi của chính mình. Hắn sẽ bị sự tuyệt vọng khi không có ai đáp lại đè ép, ký ức nào cũng dần dần nhạt đi, cuối cùng chỉ dư lại cái tên mang đến cho hắn vô tận khổ sở.

Không cần nhiều thời gian, e rằng chỉ cần nghe thấy ba chữ “Nhạc Thính Tùng”, hắn sẽ sợ đến mức run lên cầm cập, lại không dám lên lút nhở trong lòng.

Trong nháy mắt Triệu Vũ Thành nghĩ ra vài biện pháp, thế nhưng nhìn Triệu Thất lại thấy buồn cười. Gã kéo Triệu Thất vào trong lồng ngực, dịu dàng vuốt ve thân thể trần trụi, tay chạm phải một mảnh ôn trượt nhẵn nhụi, còn hơn cả “dương chi mỹ ngọc”. Gã nhẹ nhàng vuốt ve, như an ủi nô tài bị dọa sợ, cũng lại tự thưởng thức đồ vật thuộc về mình. Đôi mắt lạnh lẽo hiện lên một tia mê luyến không khắc chế nổi.

Tuy nhân phẩm thấp kém, phẩm hạnh không hợp, nhưng người này lớn lên rất khá. Cho dù gã có dùng ánh mắt soi xét kĩ đến mức nào cũng khó có thể tìm ra nửa phần tỳ vết.

Mơ trốn theo bả vai trần mềm mại, trượt theo đường cong duyên dáng của phần lưng, sẽ đến hai cánh hông đang kịch liệt run rẩy. Triệu Vũ Thành hơi suy nghĩ, nhẹ nhàng rút ra vật đang cắm trong đó, lại móc hai viên cầu ướt dầm dề ra, ném lên đất.

“Đừng sợ, chỉ cần sau này ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không phạt ngươi như vậy nữa.”

Triệu Thất không trả lời, giật giật sách sách mà hấp khí. Triệu Vũ Thành biết thần trí hắn còn chưa tỉnh táo, cũng không cho là ngang bướng, lặng lẽ ôm hắn một hồi, dịu dàng an ủi: “Còn giận ta chuyện hôm qua sao? Ta biết ngươi không thích bị người khác chạm vào, thế nhưng Bách Ưu Bách Khoảng Không Tấn là tự tay ngươi lấy đi, mà được tính của Hoa Tín Đơn mạnh mẽ như vậy, nếu không cho ngươi uống đủ tinh dịch, chỉ sợ sẽ càng khó chịu hơn.”

Triệu Thất vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ lo run lấy bầy. Thấy hắn vẫn đắm chìm trong sợ hãi vì sắp chết khó kiềm chế nổi, Triệu Vũ Thành rót một chén rượu, đưa tới bên môi Triệu Thất, mạn bất kinh tâm nói: “Nhạc Thính Tùng đã tỉnh rồi.”

Lần này, Triệu Thất rốt cục cũng có phản ứng, ngẩng đầu mờ mịt nhìn gã, giống như không lý giải nổi ý nghĩa của câu nói này.

Ngón tay Triệu Vũ Thành hơi dùng sức, buộc Triệu Thất uống cạn rượu, sau đó mới cười nói: “Ngươi vẫn luôn biết cách chọc giận ta. Lần này cũng vậy, cứ dính dáng y không rõ. Ban đầu ta còn định giúp y một tay, làm cho y nhận Nhạc Kiệu chậm thêm một chút.”

Rượu mạnh rót vào cổ họng, Triệu Thất bị sắc họ khan. Phổi hắn đau như bị xé rách, lần này càng như chịu hình phạt tàn khốc, thế nhưng lại tóm chặt lấy cánh tay Triệu Vũ Thành, giống đang truy hỏi cái gì.

“Nhạc Kiệu bệnh nặng, Nhạc Thính Tùng mấy ngày này sẽ hồi kinh.” Triệu Vũ Thành hỏi, “Ngươi biết đây có nghĩa là gì không?”

Nhạc Thính Tùng là huynh đệ còn sống duy nhất của Nhạc Kiệu, mà dưới gối Nhạc Kiệu chỉ có một đứa con trai bảy tuổi. Nếu như đổi lại bất cứ người nào, bất quá chỉ là gia chủ thay đổi, thế nhưng Nhạc Kiệu — Nhạc Kiệu là hoàng đế bây giờ.

“Nhưng mà, khụ khụ, nhưng mà tiên hoàng...” Mấy chữ này như hạt cát bỏ ra trong cổ họng bị thương của Triệu Thất, đau đến giật mình.

“Không sai, tiên hoàng có lệnh, Nhạc Lam không gần triều, không lên ngôi hoàng đế. Đúng là càng thương thì càng bảo vệ.” Triệu Vũ Thành vỗ về lưng hắn, thở dài nói, “Lần này trúng độc, cũng chỉ là khai vị ăn sáng thôi. Minh thương để tránh ám tiễn khó phòng, dù là đệ nhất thiên hạ thì có thể tránh thoát mấy lần? Thiên chi kiêu tử như vậy, cuối cùng lại lâm vào kết cục trắng niên mất sớm, thật sự là làm người thương xót.”

Triệu Thất không thể tin lắng đầu liên tục, đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì, ánh mắt nhìn Triệu Vũ Thành hiện lên mấy phần nghi hoặc không thôi.

“Không sai, lúc ta hồi kinh là do nhận được tin tức, vì vậy đã sớm bố trí một phen.” Triệu Vũ Thành thấy hắn hiểu ra, liền gật đầu thừa nhận, “Kỳ thực ban đầu ta cũng định giúp Nhạc Lam, dù sao Nhạc Kiệu kia từng... Chỉ tiếc thế sự khó lường, là địch hay là bạn, là phúc hay là họa, không đi đến cuối thì không ai nói rõ được.”

Triệu Thất kinh ngạc nhìn gã, hồi lâu mới thốt ra vài chữ: “Lão gia, Nhạc thiếu hiệp y...”

Sắc trời vừa tối, tất cả mọi vật dần dần âm đạm, chỉ có hoàng hôn vẫn sền sệt khuếch tán.

“Ôi, thằng nhóc ngốc. Nhạc Lam là nhân vật như thế nào, nếu ngươi cùng y, sau này chắc chắn phải chịu khổ.” Giọng nói của Triệu Vũ Thành như lấn vào sương chiều, dần dần bao phủ Triệu Thất, “Đối đầu với ta, chỉ có thể để y như bây giờ chó cắn áo rách. Lại nói, coi như cuối cùng y có thể thắng được ta, lao lực thiên tân vạn khổ đoạt được người, có đáng giá hay không?”

Đây giống như một vấn đề lớn, không đợi Triệu Thất trả lời, Triệu Vũ Thành đã lắng đầu nói tiếp: “Nếu như ngươi vẫn là tiểu công tử năm đó được hưởng muôn ngàn sung ái, gia thế thanh bạch, chỉ cần hai bên tình nguyện, để Nhạc Lam liều mạng vì ngươi thì cũng thôi đi. Thế nhưng ngươi bây giờ lại ngược lại, không có thứ gì, không hữu dụng thì không nói, còn sớm đã bị nhiều người như vậy...”

Triệu Vũ Thành dừng một chút, dịu dàng lau má Triệu Thất, tiếp tục nói: “Huống chi, ngươi muốn y làm sao đối mặt với người có quan hệ huyết thống duy nhất của mình đây? Thái độ của Nhạc Kiệu bây giờ còn chưa công khai, nhưng nếu Nhạc Lam làm cái gì, e rằng tương lai chắc chắn sẽ bị công kích ngầm ngầm hoặc công khai, đến chết mới thôi.”

Một giọt nước mắt xẹt qua hai má, rơi trên ngực Triệu Thất.

Có lẽ vì ngâm trong nước nóng quá lâu, nước mắt mới tới viền mắt rõ ràng vẫn nóng, thế nhưng rơi trên da thịt, không ngờ lập tức trở thành nguội lạnh, lạnh đến mức hắn không còn cảm giác gì.

“Ta, đối với Nhạc thiếu hiệp, cũng không có... tình ý.” Một lúc sau, Triệu Thất nghe thấy mình nói như vậy.

“Như vậy mới ngoan. Cắt đứt sạch sẽ với y, nhé?” Triệu Vũ Thành hôn tóc hắn, “Đáng tiếc ta còn phải luyện công, tối nay không thể giúp ngươi. Chờ qua đợt này, chúng ta sẽ...”

Triệu Thất không nghe lọt tai thứ gì, hắn thất thần nhìn bóng cây.

Ánh hoàng hôn đã tắt.

Bầu trời đen kịt.

57. Chương 57

Nhạc Thính Tùng khó chịu, y không ở được trong phòng liền leo lên nóc nhà. Mặc dù bây giờ là sơ nhất, không có ánh trăng nhưng sao sáng tỏ đầy trời, tâm tình y vui vẻ hơn rất nhiều.

Y đang hồi tưởng lại lời Tiểu Mông.

Thành thân.

Cái từ này khiến y mơ màng vô tận. Nếu như thành thân, Triệu Thất và y đều là tân lang. Tân lang phải mặc hỉ phục đỏ, da dẻ Triệu Thất trắng mềm như vậy, mặc đồ đỏ nhất định rất đẹp.

Sư phụ từng nói, có ý trung nhân đầu tiên phải mang về cho người nhìn. Như vậy là thành thân trước, hay là đến gặp sư phụ trước?

Y cắn nhảnh cỏ ngậm trên miệng, cây cỏ ngọt xì xì.

Ồi, nếu Triệu Thất thúc giục thì bọn họ sẽ thành thân trước; nếu Triệu Thất không vội, bọn họ cũng phải thành thân trước. Nói chung phải thành thân trước, chỉ cần nghĩ như vậy, bây giờ y đã không kịp đợi.

Nhạc Thính Tùng muốn đi gặp Triệu Thất ngay bây giờ, thế nhưng hai tên thái giám kia vẫn chưa đi. Nội lực của bọn họ quá cao, Nhạc Thính Tùng không xác định mình có thể giấu được tai mắt của họ hay không.

Bọn họ đến truyền khẩu dụ của Nhạc Kiệu.

Đối với vị huynh trưởng không rõ từ đâu chui ra này, Nhạc Thính Tùng có chút ngạc nhiên, lại không thể nói là có bao nhiêu tình cảm. Năm đó vì đăng cơ hoàng vị, Nhạc Kiệu đã giết tất cả huynh đệ, chỉ có y vì sống ở thâm sơn xa xôi mà tránh được một kiếp. Bởi vậy, tuy hai thái giám này nhất mực cung kính với y, Nhạc Thính Tùng vẫn có tâm lý đề phòng.

Huống chi, còn có chuyện “Bạch Tuyết Kỳ” kia.

Nhạc Thính Tùng gãi đầu. Y vẫn còn nhớ lúc nhận được mật thư của Nhạc Kiệu, mình kinh ngạc cỡ nào.

Biểu hiện trong thư của Nhạc Kiệu rất giống một người anh, ăn năn hối tội với những chuyện xảy ra trong quá khứ rất nhiều. Còn nói mình không sống được bao lâu, chỉ còn một tâm nguyện chưa làm xong —— có một người ở trong lòng già rất lâu, già lại chẳng biết vì sao quên mất tất cả về người này, thời gian gần đây mới mơ hồ nhớ ra một cái tên, dù thế nào cũng hi vọng được gặp mặt một lần trước khi chết.

Nhạc Thính Tùng xuống núi là để rèn luyện, ngẫm lại tìm người cũng không sai, liền đáp ứng.

Nhưng người còn chưa tìm được, Nhạc Kiệu đã sắp chết rồi, Nhạc Thính Tùng có chút áy náy. Cho nên, tuy không đúng dịp, sau khi tỉnh lại y vẫn kiên nhẫn tiếp đãi hai người kia, nghe bọn họ nói Nhạc Kiệu mong nhớ y thế nào.

May là ngày mai hai người này biến đi rồi.

Nghĩ đến Triệu Thất, Nhạc Thính Tùng liền vui vẻ. Y lén lút phái người đưa thiệp cho Triệu phủ, vậy nhưng bên kia lại nói Triệu Vũ Thành đang bận việc thành hôn, mấy ngày này không tiện đãi khách, còn nói đợi đến ngày đại hôn sẽ đưa thiệp mời cho Thiên môn. Nhạc Thính Tùng chẳng có hứng thú gì với việc thành thân của người khác, y cảm thấy, trong Triệu phủ nhất định nhiều người hỗn tạp, y có thể nhân cơ hội lén vào, cấp giấy bán thân của Triệu Thất và Triệu Thất ra.

Không biết tại sao, y mơ hồ cảm thấy nếu như gặp Triệu Vũ Thành, mục đích của mình sẽ không dễ dàng đạt được. Vì vậy y định làm trước nói sau, mang người ra rồi sẽ tới báo.

Không nghĩ tới lời của Triệu Thất lại thành sấm, quả nhiên y lại làm hành vi thổ phỉ. Ngọn cỏ trong miệng Nhạc Thính Tùng đã không còn trong, tỏa ra mùi vị đắng chát đặc hữu của cỏ xanh. Y nhắm mắt phun qua một bên, gối tay nhìn sao Chức Nữ trên trời.

Triệu Thất đang làm gì nhỉ?

Triệu Thất đang rứt trên giường run rẩy.

Triệu Thập lại tới nữa, dứt hẳn ăn chút thuốc. Hẳn mơ mơ màng màng, cũng không hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ biết trốn trong chăn, mơ hồ nghe thấy tiếng người đến người đi, nói “thành thân” và vân vân.

Là ai muốn thành thân?

Triệu Thập chẳng quan tâm chút nào. Bóng tối vẫn bao phủ hẳn, cái miệng nhỏ thở hổn hển, vội vội vàng vàng rụt vào trong chăn, giống như từ sự ấm áp nơi đó lấy thêm được phần nào sức mạnh.

Có lúc hẳn tỉnh táo, sẽ dành thời gian suy nghĩ lời Triệu Vũ Thành.

Triệu Vũ Thành xem thường việc lừa hẳn, những tin tức đến tất nhiên đều là thật. Tên khốn Nhạc Kiệu này chẳng phải người khoan dung độ lượng gì, lại là kẻ không có liêm sỉ, không để ý luân thường đạo lý, tất nhiên sẽ phái người đối phó Thính Tùng.

Phải nhắc nhở y cẩn thận nha. Triệu Thập mơ mơ màng màng nghĩ.

Bỗng nhiên, hẳn lại lâm vào hỗn độn, trong lúc hoảng hốt cảm thấy mình còn đang ở Thiên môn. Chờ lát nữa Nhạc Thính Tùng sẽ đi vào, làm cho ổ chăn của hẳn ấm áp hơn.

Tại sao lại lạnh như vậy?

Hẳn lầm bầm oán trách một câu. Còn nghĩ chắc do ở trên núi, thế nhưng mê mê trờng trờng nhìn ra bên ngoài, mới nhớ mình đã trở lại Triệu phủ.

Trong phòng đốt một cây nến, khắp nơi đều dán chữ Hỉ đỏ, trên bàn đặt một bộ hỉ bào. Gió lạnh thổi tới, Triệu Thập dần dần phản ứng lại, gia hỏa Triệu Vũ Thành đầu óc có bệnh kia hình như nói muốn thành thân với hẳn.

Đúng rồi, ngày hôm nay gã còn cầm ly rượu. Triệu Thập nghĩ. Trước giờ gã vẫn không gần tửu sắc, lúc này tuy không uống nhưng hình như võ công đã sắp luyện xong rồi.

Triệu Thập không tìm được hơi co lại, hẳn không dám tưởng tượng sau này Triệu Vũ Thành sẽ giày vò mình như thế nào.

Sau khi cùng Nhạc Thính Tùng lần đó, hẳn không còn muốn cùng người khác làm chuyện này nữa. Bởi vì mãi lúc ấy hẳn mới biết, hoá ra mình không cần phải thoa lên mấy thứ thuốc kỳ quái, không cần phải đeo những dâm cụ kỳ lạ, chỉ đơn thuần hôn môi xoa nắn cũng cảm thấy thoải mái như vậy.

Suy nghĩ một chút, Triệu Thập lén lút lấy quyển sách kia ra, dăm dăm con tôm phía trên.

Aiz, dựa ngực, người ngực như thế, lại còn chậm chạp như vậy, ta không muốn người nữa đâu.

Không biết có phải ảo giác hay không, con tôm ủ rũ kia càng thêm ủ rũ. Triệu Thập tưởng tượng ra Nhạc Thính Tùng cũng có dáng vẻ này, cười hì hì, lại nhỏ giọng nói: Kỳ thực là ta lừa người đó.

Nhưng lúc này, ta...

Cây nến trên bàn sắp cháy hết, một giọt sáp nến cuối cùng còn sót, yên lặng đọng lại trong bóng tối lạnh tanh.

58. Chương 58

“... Lúc ở trong cung, người thường lấy ra thưởng thức, hình như cực kỳ yêu thích...”

Nghe bọn thái giám nói chuyện cũ năm xưa, Nhạc Thính Tùng vốn đang buồn ngủ chợt giật mình: “Người nói bên người Bạch Tuyết Kỳ luôn có một khối ngọc bội? Có phải là như ngọc chất, chạm trở thô ráp. Một mặt vẽ người, mặt còn lại viết chữ?”

Cầm đầu thái giám Hữu Phúc gật đầu liên tục: “Vâng vâng vâng, Lam Vương điện hạ, ngài đã từng thấy qua sao?”

Không những thấy quá, còn làm mất rồi. Nhạc Thính Tùng lúng túng nghĩ.

Nếu đã như vậy, người chôn trong ngôi mộ kia chắc chắn là người mình đang tìm. Nhưng mà cứ như vậy, ngọc bội thất lạc, ngược lại là...

Hữu Phúc thấy y trầm ngâm không nói, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Ai ngờ, Nhạc Thính Tùng gãi đầu, tiếc nuối nói: “Kỳ thực, ta đã tìm tới phần mộ của hân.”

“Phần mộ...”

Nhạc Thính Tùng thấy Hữu Phúc thất hồn lạc phách, cũng vì bọn họ chủ tớ tình thâm mà cảm động, dẫn bọn họ tới ngôi mộ mới của Bạch Tuyết Kỳ, còn kể lại rành rọt câu chuyện từ đầu đến cuối.

Hữu Phúc nghe xong, nhào vào trước mộ khóc qua một hồi, thỉnh cầu Nhạc Thính Tùng cho phép mình mang di vật của Bạch Tuyết Kỳ về trước. Nhạc Thính Tùng tự nhiên cầu còn không được, giúp đào mộ phần, lật quan tài. Làm xong cũng đã đến trưa, rốt cục tiễn được hai đại thần này lên đường.

Chờ bóng dáng hai người càng lúc càng xa, Nhạc Thính Tùng đứng một mình bên đường, vẻ mặt âm trầm.

Y vừa nhớ lại một chuyện. Lúc Bạch Tuyết Kỳ bị đưa đi đã hỏi y một câu rất kỳ quái: “Triệu Thất nói cho người chuyện miếng ngọc bội chưa?”

Gã đang nói khối ngọc bội nào? Tại sao lại liên quan đến Triệu Thất?

Chẳng lẽ...

Y lấy một phong thư từ trong ngực, trên phong thư khắc dấu Long Trảo rất sống động. Y nhìn một hồi, lại thở dài, nhét nó trở vào trong ngực.

Hay là tìm Triệu Thất trước rồi nói sau đi.

Lúc Nhạc Thính Tùng chạy tới Triệu phủ, nơi đó đã chẳng đèn kết hoa khắp nơi, canh gác nghiêm ngặt hơn xưa rất nhiều. Y lặng lẽ vòng qua mấy trạm gác ngầm, rốt cục cũng lên được vào tiểu viện của Triệu Thất.

Mở cửa, y liếc mắt liền thấy hỉ bào đỏ thẫm trên bàn, không khỏi nghi hoặc nghiêng đầu.

Chuyện gì thế này?

Triệu Thất không ở trong phòng, Nhạc Thính Tùng đành ngồi trước bàn chờ hân. Trong lúc rảnh rỗi, không nhìn được đánh giá bộ hỉ phục này. Loại vải thế nào y không rõ, nhưng có thể nhìn ra chất tốt vô cùng, bên trên túc kim châu, phức tạp xa hoa, có thể nói hiển lộ hết phú quý ung dung.

Theo chế độ thành thân của hệ quốc, nam phục màu đỏ, nữ phục màu xanh. Nhạc Thính Tùng lại nhìn qua, biết ngay đây là làm theo khuôn dáng Triệu Thất, trong lòng thầm vui vẻ.

Hoá ra hân vẫn gấp sao, cả quần áo cũng chuẩn bị xong rồi, chẳng lẽ cũng không kịp đợi giống ta? Suy nghĩ một chút, Nhạc Thính Tùng liền động thủ cuốn hỉ phục trên bàn lên, dự định lát nữa sẽ mang đi cùng.

Bởi vậy, lúc Triệu Thất vừa vào cửa liền nhìn thấy Nhạc Thính Tùng ngồi ngay ngắn trước bàn, trong tay là một cuộn vải đỏ.

“Người... Là người?” Triệu Thất đầu tiên là vui vẻ, sau đó là sững sờ, từ từ đỡ bàn ngồi xuống, cắn đầu ngón tay mình, “Ta, ta lại nằm mơ sao?”

“Mới hai ngày không gặp, làm sao lại nhớ ta như vậy chứ hân?” Nhạc Thính Tùng cười hỏi hân, “Người mơ cái gì liên quan tới ta rồi?”

“Hoá ra mới hai ngày...” Những chuyện xảy ra hai ngày nay chớp mắt liền qua, Triệu Thất cười nhẹ, ngón tay nghịch lông đèn trên bàn — đây là đồ hân thắng được trong tết nguyên tiêu, còn từng khoe khoang trước mặt Nhạc Thính Tùng.

“Ừ, ta mơ thấy ta bị một con quái vật bắt được, người tới cứu ta, còn bị nó nuốt chửng.” Hân nói, trong mắt là sự đắc ý không rõ, “May mà ta rất lợi hại, không những chạy thoát khỏi quái vật, còn quay lại xé bụng nó, cứu người ra đấy!”

Nhạc Thính Tùng ngẩn ra, chần chừ nhìn Triệu Thất, lại nhìn ra ngoài, đột nhiên hỏi: “Lão gia nhà người muốn thành thân, với ai vậy?”

“Ta —— ”

“Ha ha, không biết Nhạc hiền đệ đến, không thể tiếp đón từ xa, mong thứ tội.”

Sống lưng Triệu Thất cứng đờ, nghiêng đầu sang chỗ khác, Triệu Vũ Thành chậm rãi bước vào, đám Triệu Tam cũng ở phía sau. Có lẽ do quá nhiều người, trong nháy mắt gian phòng nhỏ đi rất nhiều, ép Triệu Thất không thở nổi.

“Lão gia...” Hắn hốt hoảng đứng lên, thậm chí đụng ngã ghế tựa, xô lệch bàn, lồng đèn rơi bịch xuống đất, xoay tròn lăn xa.

Nhạc Thính Tùng nhìn hành động của bọn họ, khẽ nhíu mày.

“Triệu Thất quấy rầy mấy ngày, làm phiền hiền đệ chăm sóc, ngu huynh trong lòng rất cảm kích.” Triệu Vũ Thành khẽ cười, “Năm ngày sau bọn ta thành thân còn hi vọng hiền đệ tới uống chén rượu mừng.”

59. Chương 59

Nhạc Thính Tùng hết nhìn Triệu Vũ Thành lại nhìn qua Triệu Thất, mơ hồ không rõ lời này có ý gì.

“Triệu Thất, người không đúng rồi. Dù gì cũng là chỗ quen biết, chuyện vui lớn như vậy sao còn giấu Nhạc hiền đệ.” Triệu Vũ Thành lắc đầu một cái, tuy trách cứ nhưng ngữ điệu lại sủng ái dị thường, Triệu Thất nghe xong mà nổi cả da gà.

“Ta...” Triệu Thất cảm thấy cổ họng đắng nghét, không biết bị thứ gì chặn lại, chỉ bỏ ra một chữ rồi cũng không nói được câu gì.

Mà chỉ nhiều đó cũng đủ khiến Nhạc Thính Tùng hiểu ra đáp án. Y gơ tay xoa mi tâm, suy nghĩ chốc lát, mở miệng hỏi: “Là hẳn cường bách người?”

Một câu ngắn ngủi nhưng nặng tựa ngàn cân, Triệu Thất mơ hồ cảm giác trong không khí tràn ngập uy hiếp bức người. Hắn hơi rung động, đang muốn mở miệng, lại nghe Triệu Thập nói: “Nhạc thiếu hiệp, bây giờ người không nên tùy tiện dùng nội lực. Ngoại lực vào cơ thể, nội tức hỗn loạn, nếu càng cưỡng ép thôi thúc, chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma.”

Tẩu hỏa nhập ma?

Triệu Thất không biết võ công, cũng không biết Triệu Thập làm sao nhìn ra được, nhưng hắn nghe qua từ này rất nhiều lần, đáy lòng run rẩy. Lúc mở miệng nói chuyện cũng lưu loát hơn rất nhiều: “Dĩ nhiên không phải. Ta không gạt người, kỳ thực ta và lão gia trước đây... tốt hơn, nhưng sau đó xảy ra chút hiểu lầm, huynh ấy có hơi tức giận. Hiện tại hiểu lầm đã được tháo gỡ, chúng ta cũng tiêu tan hiềm khích lúc trước, chuẩn bị thành thân.”

Nhạc Thính Tùng cực lực kiềm chế tức giận: “Đã như vậy, tại sao người còn bảo Tiểu Mông nói với ta chuyện thành thân?”

“Cái gì?” Triệu Thất kinh ngạc chớp mắt mấy cái, “Nó nói thế nào?”

“Nó nói người cảm thấy ta rất tốt, bảo ta nhanh chóng thành thân với người mình thích.”

Triệu Thất thầm mắng nhãi con kia làm việc mơ mơ hồ hồ, truyền một câu cũng không xong, nhanh chóng giải thích: “Lúc đó ta nói là, ta không muốn với người nữa, bảo người đi tìm người người thích mà thành thân đi thôi.”

“Người ta thích chính là người, người còn bảo ta đi tìm ai?!”

“Mặc dù trước chúng ta rất tốt, nhưng chuyện như vậy ấy mà, chỉ cần thoả mái là được rồi, không phải là không ai không được.” Triệu Thất dùng dáng vẻ người từng trải để khuyên răn, “Sau này người sẽ gặp nhiều người hơn, chắc chắn sẽ có người mà người thích...”

“Được rồi!” Nhạc Thính Tùng nổi nóng ngắt lời hắn, “Sau này ta gặp được ai thì cũng không phải người, làm sao ta thích được?”

Triệu Thất nhất thời im lặng, trong lòng đau đớn lại vui sướng. Thế nhưng nhìn sắc mặt Triệu Vũ Thành, hắn vẫn nhẫn tâm, cười hi hi ha ha: “Nhưng ta không muốn ở cùng với người nữa. Không nói những chuyện khác, người giang hồ các người đánh tới đánh lui, ta sợ đến ngủ không ngon, làm sao thoả mái tự tại như ở đây được? Hơn nữa lão gia đối xử với ta cũng rất tốt, Triệu phủ lại có nhiều tiền như vậy, ở đây làm phú gia, tốt hơn phiêu bạt lang chạ khắp nơi cùng người rất nhiều.”

“Đúng vậy, Nhạc hiền đệ.” Triệu Vũ Thành cũng nói, “Triệu Thất tính cách ngoan liệt, nếu như có chỗ đắc tội, ngu huynh thay hắn bồi tội —— bất quá, người thử nghĩ kỹ lại xem, hắn có từng nói thích người không? Từ trước đến giờ hắn chỉ thích đùa bỡn lòng người, ngày sau ta sẽ quản giáo cẩn thận...”

Nhạc Thính Tùng như bị sét đánh, thần sắc lảng lảng. Những lời Triệu Thất từng nói y đều ghi tạc trong lòng, làm sao không biết Triệu Vũ Thành nói thật?

Hắn chưa từng mở miệng nói thích y.

Triệu Thất thấy mặt y trắng nhách, không đành lòng nhìn nữa, bước nhanh chạy đến bên giường, lấy quyển sách từ dưới chăn ra. Lúc lấy sách, tay hắn run lên lấy bầy, nửa đồng tiền rơi xuống chân phát ra âm vang vô cùng nhẹ. Triệu Thất nhặt lên giấu lại dưới gối, chỉ cầm sách ra.

“Trả người.” Triệu Thất đưa sách tới, thanh minh, “Ta trả vật này lại cho người, chúng ta coi như thanh toán xong. Sau này ta cũng coi như người có thân phận, người đừng ý lại vào ta.”

Trong thời gian ngắn ngủi, Nhạc Thính Tùng như tỉnh táo lại từ trong đả kích.

Y vốn không phải người sẽ sa vào bị thương, lòng dạ cũng thoáng hơn Triệu Thất nhiều, coi như nhất thời thương tâm cũng sẽ không kéo dài quá lâu, càng không giống Triệu Thất hăm sâu vào bùn xưa mộng cũ, ngờ ngợ ngắc ngắc không có cách nào tự kiểm chế.

Yên lặng tiếp nhận quyển sách, lật hai trang, Nhạc Thính Tùng bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Những chữ này đều là người viết?”

Triệu Thất ngẩn ra, nhớ tới con tôm kia, lại còn vết tích mình viết bầy bọ, chột dạ gật đầu.

“Đây là đồ sư phụ cho ta, bị người làm hỏng như vậy, chúng ta không thể thanh toán xong được.” Nhạc Thính Tùng hạ giọng, “Người phải đền cho ta.”

Triệu Vũ Thành cười: “Không biết hiền đệ muốn vật gì? Chỉ cần ngu huynh có, tất sẽ dâng tặng hai tay.”

Ánh mắt Nhạc Thính Tùng xẹt qua Triệu Vũ Thành, bình tĩnh rơi trên người Triệu Thất.

“Ta chỉ có hai vấn đề muốn hỏi người. Người nói thật với ta, chúng ta như vậy xóa bỏ; nhưng nếu người nói dối, thì cho dù lên trời hay xuống âm phủ, ta cũng sẽ không tha cho người.” Đợi Triệu Thất chần chừ gật đầu, Nhạc Thính Tùng mới nghiêm túc hỏi: “Thứ nhất, người có phải là người ta muốn tìm không?”

Triệu Thất nói như đinh chém sắt: “Không phải.”

“Tốt, vấn đề cuối cùng.” Nhạc Thính Tùng nhìn thẳng vào mắt Triệu Thất, “Người —— có từng thích ta chưa?”

Triệu Thất há miệng.

Từ trước đến giờ việc nói dối với hắn chỉ đơn giản như ăn cơm uống nước, nhưng lúc này, hai chữ kia như có sức nặng ngàn cân, khó khăn bỏ ra từ cổ họng đầm máu, đề lên đầu lưỡi hắn, lạc qua hàm răng, làm cho hắn phí hết sức lực mới đưa được chúng ra khỏi miệng.

“Chưa từng.” Triệu Thất trầm giọng nói.

Nhạc Thính Tùng không nổi giận cũng không chất vấn. Y thở ra một hơi, bình tĩnh gật đầu, giống như tiếp nhận đáp án này.

Triệu Vũ Thành cười khẽ một tiếng, cảm thấy vô cùng thú vị.

“Chúng ta hảo tự hảo tán.” Triệu Thất quan sát sắc mặt của y, cẩn thận từng li từng tí rót hai chén trà, đưa cho Nhạc Thính Tùng một chén, tự mình cầm lên một chén, cười miễn cưỡng, “Ta cũng không có gì có thể cho người. Chỉ có thể uống cùng người chén này, chúc người... một đời vui vẻ bình an.” Dứt lời, hắn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Nhạc Thính Tùng nhìn Triệu Thất, không cầm chén trà, chỉ khom lưng cầm lấy cái lồng đèn rơi trên đất, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

“Lời của người, ta hiểu.”

Nói xong, y uống cạn chén trà, cái chén lại bị y ném trên mặt đất, vỡ tan tành.

Mảnh sứ trắng vỡ văng tứ phía, như đoá ngọc lan héo tàn. Triệu Thất ngơ ngác nhìn theo, lúc ngẩng đầu lên, hắn không thấy bóng dáng Nhạc Thính Tùng.

Y đi rồi.

60. Chương 60

Triệu Vũ Thành ngồi một lát, tựa hồ nói chút gì. Triệu Thất thảm kinh hoàng, chỉ âm ừ theo tiếng, không dễ dàng cầm cự đèn lúc gã rời đi, đi tới đi lui vài vòng trong phòng.

Y biết không?

Nhớ tới lời nói sau cùng của Nhạc Thính Tùng, lòng Triệu Thất nặng trĩu, lại có mấy phần nhảy nhót âm thầm sinh ra.

Có lẽ là biết, không thì y cũng sẽ không nói như vậy.

Lồng đèn trên bàn là Triệu Thất cố ý đặt ở đó. Đây là phần thưởng dành cho người đoạt giải nhất đồ đèn ở trấn Nam Thủy, mới nhìn chỉ có đèn, nhưng nếu xoay tròn hai vòng, thì có thể tìm ra bí ẩn bên trong. Vừa rồi Triệu Thất cố ý xếp đặt ở đó, là muốn Nhạc Thính Tùng chú ý tới nó — nói đến cùng cũng là do Bạch Tuyết Kỳ kia mang cho hắn linh cảm.

Triệu Thất không biết trình độ Nhạc Thính Tùng như thế nào, trước hết thử một phép thử đơn giản.

“Đi vào lạc lối” là câu đố của người thứ nhất, đáp án là chữ “Triệu”.

Nhìn vẻ mặt Nhạc Thính Tùng, hiển nhiên là đã đoán ra, cho nên y mới hỏi Triệu Vũ Thành. Mà Triệu Vũ Thành đúng lúc xuất hiện giống như xác nhận suy đoán của y.

Quan trọng nhất, vẫn là câu nói sau cùng kia.

“Cùng người uống rượu”, ý tức xuân phân; mà “Một đời vui vẻ bình an”, thì lại ám chỉ giờ Sửu.

Hai ngày sau chính là xuân phân. Việc luyện công của Triệu Vũ Thành đã tiến vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, ban đêm không gặp người, chính là cơ hội bỏ trốn tốt nhất. Tuy Triệu Thất không thể chờ được nữa nhưng hắn cũng biết mình cần ít nhất hai ngày để chuẩn bị, đồng thời làm người trong Triệu phủ buông lỏng cảnh giác.

Lần này, hắn nhất định phải thành công.

Triệu Vũ Thành cho rằng có thể dùng thống khổ làm cho hắn sợ hãi, dùng liêm sỉ khiến hắn thụt lùi. Nhưng gã quên rồi, cái người đã quen chịu thống khổ, vứt bỏ liêm sỉ mới là hắn chân chính.

Ngày hôm qua, Triệu Thất lần qua lộn lại suy nghĩ một buổi tối. Những lời Triệu Vũ Thành nói như tiếng ong vo ve bên tai, hấn bịt kín lỗ tai vẫn không cách nào ngăn nổi âm thanh tiến vào đầu óc. Nhiều lần, hấn muốn quyết định cắt đứt cùng Nhạc Thính Tùng, thế nhưng tâm can tì phé đau không thở nổi, chỉ cần nghĩ đến việc sau này sẽ không còn được gặp lại Nhạc Thính Tùng liền cảm thấy đau đến tận xương tủy.

Khi ánh nắng ban mai rọi vào phòng, hấn chợt nhớ đến những lời Nhạc Thính Tùng từng nói.

Y nói có một cánh cổng môn phái bằng mã não xây trên mặt nước, lúc mặt trời lặn sẽ tỏa ra ánh sáng lung linh, đẹp cực kỳ.

Lúc mới vừa nghe thấy, Triệu Thất còn nghi ngờ Nhạc Thính Tùng nói đùa hấn. Thế nhưng dần dần, hấn bắt đầu tin chắc đây là thật.

Nếu như bây giờ ta đứng trên mặt hồ ấy, sẽ thấy cảnh tượng gì nhỉ?

Triệu Thất tưởng tượng, mỗi một bức tranh đều khác nhau bất đồng. Nhưng dù như thế nào, cũng có Nhạc Thính Tùng đứng bên cạnh hấn.

Đúng vào lúc này, hấn đột nhiên phát hiện, hoá ra mình thật sự rất muốn rất muốn cùng Nhạc Thính Tùng ngắm cảnh sắc mỹ lệ như thế. Nó không còn là huyền ảnh để vượt qua từng ngày đau đớn, mà là tương lai.

Hấn không bỏ được.

Coi như những lời Triệu Vũ Thành nói sẽ thành sự thật, coi như sau này hai người sẽ tách ra, nhưng vậy thì thế nào? Hấn vốn là kẻ không cần mặt mũi, tầm nhìn thiển cận, không nhìn thấy những thứ quá xa xôi, chỉ có thể nhìn thấy điều trước mắt.

Triệu Thất chỉ muốn ở cạnh Nhạc Thính Tùng.

Hấn không muốn lại trở về quỳ gối dưới chân người khác như một con chó, hấn muốn đứng cạnh Nhạc Thính Tùng như một con người. Bọn họ sẽ cùng đi rất nhiều nơi, đến xem rất nhiều phong cảnh, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, sẽ gặp phải khó khăn, nhưng Nhạc Thính Tùng rất lợi hại, hấn cũng sẽ học cách trở nên hữu dụng.

Nhạc Kiệu không phải người tốt, hấn muốn nhắc nhở Nhạc Thính Tùng. Mỗi lần Triệu Vũ Thành hành động đều sẽ ghi chép lại cẩn thận, hấn biết chỉ cần lén lút chiếm được phần ghi chép kia, những bố trí bày rập của Triệu Vũ Thành rồi sẽ chẳng là gì.

Triệu Thất bắt đầu nghiêm túc lập kế hoạch.

Hấn không muốn rút vào trong lớp vỏ dày xấu xí kia nữa, hấn muốn tiến về phía trước.

Triệu Thất thích một người là toàn tâm toàn ý, cái gì cũng không sợ. Hấn từng nghĩ mình quên rồi, nhưng Nhạc Thính Tùng một lần nữa làm cho hấn nhớ.

Đúng đấy. Hấn thích Nhạc Thính Tùng nói mấy câu ngu ngốc, thích dáng vẻ lúc y cười với mình, thích y nhẹ nhàng chạm vào sống lưng truyền nhiệt độ cho hấn.

Hấn thích y.

61. Chương 61

Vượt ngoài dự liệu của mọi người trong Triệu phủ là, Nhạc Thính Tùng đi rồi, Triệu Thất vẫn hệt như mọi ngày. Hấn không bi thương cực độ, cũng không lấy nước mắt rửa mặt cả ngày, thậm chí khẩu vị còn rất tốt, hết bánh ngọt lại trái cây, mỗi ngày đều nỗ lực ăn no căng bụng, còn mang mấy cái màn thầu về phòng.

“Thất ca, không phải ngươi muốn biến thành béo phì, làm lão gia ghét bỏ ngươi chứ?” Triệu Thập hỏi, còn khuyên nhủ: “Nhưng mà dựa vào thể trạng của ngươi cộng thêm được tính của Hoa Tín đan, sợ là rất khó béo. Hơn nữa, coi như ngươi thật sự thành công, lão gia cũng sẽ không...”

Triệu Thất cũng không để ý. Hắn chỉ sợ lúc mình chạy trốn sẽ không có sức, cho nên bây giờ ăn càng nhiều càng tốt — tuy không biết Triệu Thập nói “Ngoại lực vào cơ thể, nội tức hỗn tạp” là chuyện gì, nhưng có thể thấy thể trạng bây giờ của Nhạc Thính Tùng không tốt, lúc chạy trốn hắn cũng không thể làm vướng chân y. Chỉ tiếc bình thường hắn quá lười, hơn nữa lại sợ người ta nghi ngờ, không thì hắn còn định tập chạy bộ, tranh thủ có thể chạy trốn mau mau.

Mấy cái bánh màn thầu mang về đều bị hắn bọc trong bao hành lý giấu đi. Thứ quan trọng nhất khi chạy trốn chính là đồ ăn, Triệu Thất đối với mấy chuyện này có kinh nghiệm rất phong phú. Bởi vì hơn nửa tỉnh Vương Xuyên này là sản nghiệp của Triệu Vũ Thành, lúc trước hắn bỏ trốn, chỉ có thể chạy men theo đường nhỏ, coi như mang theo bạc cũng không cách nào mua được lương khô. Tuy lần này đi cùng Nhạc Thính Tùng, tình huống có lẽ sẽ có chút bất đồng, nhưng Triệu Thất vẫn nghĩ đến trường hợp xấu nhất, cứ như con sóc tính toán cho mùa đông, cần cù tích góp lương thực.

Thái độ của hắn đối với người khác cũng khá hơn nhiều, không còn hờ ra là động mồm động miệng. Chẳng những số lần mắng chửi người ít đi rất nhiều, mà khi Triệu Lục và Triệu Cửu cố ý dùng lời thô tục chế nhạo hắn, hắn cũng chỉ ngoảnh mặt không nói lời nào, làm thành dáng vẻ tâm như tro tàn.

Kỳ thực muốn Triệu Thất nhận không châm biếm lại là chuyện rất khó khăn, cũng may phần lớn thời gian Triệu Bát cũng ở đó. Tiểu tử này và Triệu Cửu từ trước đến giờ không hợp nhau, hai người không nói được mấy câu bắt đầu đầu âm ỉ, Triệu Thất thừa dịp này lặng lẽ trốn.

Hơn nữa, Triệu Thất còn dành chút thời gian đi xem Triệu Tứ để xác định gã vẫn nằm đàng hoàng trên giường như cũ.

Người này vẫn mang theo cái mặt nạ màu đen kia, giọng nói vừa lạnh vừa cứng hết như chiếc mặt nạ đeo trên mặt: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Ta tới xem xem ngươi chết chưa.” Triệu Thất nhìn gã, trong lòng cân nhắc cái tên này là cố ý giả bộ bệnh để lười biếng hay là thật sự không xuống giường được, giọng nói cũng có chút hồ hững, “Ồi, nhìn qua người lại làm ta thất vọng lần nữa rồi.”

“Thất vọng? Chỉ sợ là người khác mới khiến ngươi thất vọng.” Gã cười lạnh, “Ta nghe nói, tiểu tử kia đi rất dứt khoát, xem ra cũng không để ngươi ở trong lòng.”

Triệu Thất không hề để ý, chỉ lười biếng nói: “Nhạc thiếu hiệp là người lạnh lẽo, không giống người dinh dính nhơm nhớp.”

“Đừng có mạnh miệng.” Triệu Tứ phát một tiếng cười quái dị, “A, ngươi cũng có ngày như thế... Lần này cuối cùng ta cũng có thể hỏi ngươi, cảm giác bị người vứt bỏ không chút do dự, có dễ chịu không?”

“Làm sao ngươi dám ngậm máu phun người, lúc đó ta có do dự.” Triệu Thất cây ngay không sợ chết đứng giải thích, “Nếu như lúc đó trời không tối như vậy, nói không chừng ta còn có thể do dự đôi chút, sau đó sẽ bỏ đi.”

Nói xong, hắn đứng tại chỗ một hồi, mắt thấy Triệu Tứ suýt chút nữa bị tức đến thổ huyết, cũng không nhảy dựng lên đánh hắn, mới triệt để yên lòng, nghênh ngang rời đi.

Cuối cùng, chính là xem trộm hồ sơ cơ mật giấu trong thư phòng.

Đây là bước khó khăn nhất. Triệu Thất biết phải làm sao để có thể tìm thấy vật kia, mà ban ngày Triệu Vũ Thành ở đây xử lý công vụ, buổi tối luyện công, muốn chạy vào mà không làm người ta chú ý, quả thực là chuyện không thể nào. Hơn nữa thời gian quá gấp, rất nhiều thủ đoạn không triển khai được, cũng không còn kịp để hắn nghĩ ra một sách lược vẹn toàn.

Cho nên, Triệu Thất quyết định mạo hiểm một lần.

62. Chương 62

Hai ngày sau, giờ Hợi ba khắc.

Triệu Thất bưng hộp đựng thức ăn gõ cửa phòng Triệu Vũ Thành.

Từ giờ Hợi đến giờ Dần, bên người Triệu Vũ Thành chỉ có Triệu Cửu đang làm nhiệm vụ. Mà Triệu Cửu mấy ngày trước mới bị phạt, bây giờ chắc chắn sẽ không chủ động tiến đến trước mặt Triệu Vũ Thành tự chuốc nhục nhã. Quả nhiên, lúc Triệu Thất tới thì nhìn thấy gã canh giữ trên hành lang, cách cửa rất xa.

“Vào đi.”

Giọng nói Triệu Vũ Thành từ trong truyền ra.

Triệu Thất tỉnh tâm, đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy hộp cơm trên tay hắn, Triệu Vũ Thành chẳng hề kinh ngạc, chỉ khẽ mỉm cười: “Trước kia mỗi lần người gây họa đều thích dùng món tráng miệng hối lộ người khác.”

“Kia đều là chuyện khi còn bé.” Triệu Thất cười lấy lòng, “Bây giờ nô tài đã biết, không phải ai cũng thích ăn điểm tâm.”

Triệu Vũ Thành nghe xong lời này, trong lòng hơi hoảng hốt. Triệu Thất lấy ra từ trong hộp đựng thức ăn một đĩa thịt vịt, một bát canh ngũ vị hương, một tô trái cây ướp lạnh, bưng ra một bình rượu, rót đầy một chén.

“Lão gia.” Triệu Thất do dự nhìn gã.

Triệu Vũ Thành cười: “Làm sao, không kịp đợi muốn uống rượu giao bôi?”

Triệu Thất hai tay dâng rượu, chần chờ một lát, mới nói: “Những năm này nô tài làm rất nhiều chuyện sai, là lão gia ưu ái mới sống nổi tới bây giờ, nô tài nghĩ... muốn mời ngài một chén.”

Hắn có chút sốt sắng, rượu trong chén gợn sóng dập dờn. Triệu Vũ Thành xiên một miếng trái cây bỏ vào miệng nhai, thưởng thức vẻ mặt Triệu Thất.

“Rượu là rượu ngon, chỉ sợ ta vô phúc thưởng.” Triệu Vũ Thành mạn tiếng nói, “Nếu thật sự có thành ý, người trước tự phạt một chén đi.”

Quả nhiên sắc mặt Triệu Thất tái trắng, nhìn Triệu Vũ Thành, sau đó ngoan ngoãn cúi đầu, một hớp uống cạn rượu.

Bởi vì uống quá mau, hắn bị sắc phải ho khan vài tiếng, trên mặt chậm rãi hiện lên sắc hồng như hoa đào điểm lệ, trong mắt cũng dần dần nổi lên hơi nước. Thở hổn hển một hồi, hắn mơ mơ màng màng quơ quơ đầu, liền rót đầy chén rượu, nâng đến trước mặt Triệu Vũ Thành.

“Uống thêm.” Triệu Vũ Thành nói.

Triệu Thất liền uống chén thứ hai.

Lần này, rượu thêm một chén, hắn cơ hồ không vững vàng thân thể, loạng choạng suýt chút nữa thì nằm gục xuống đất.

“Làm sao vẫn vô dụng như thế.” Triệu Vũ Thành lắc đầu bật cười, “Ta nhớ năm đó người uống trộm rượu của Phạm phu tử, ở trong học đường mượn rượu làm càn, đổi “Thu hận phú” của Bạch học sĩ thành “Thu tình phú”, còn thiếu chút nữa viết lên bức bình phong được hoàng thượng ngự ban, gây ra một hồi náo loạn.”

“Cha ta còn khen ta viết tốt đấy.” Triệu Thất mơ hồ lầm bầm một câu.

“Đúng vậy, sau đó tiên hoàng còn cố ý thưởng cho người mười hai đôi bình phong, vì người say rượu múa bút.” Triệu Vũ Thành nhẹ giọng, “Phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ, cả gan làm loạn như thế lại được hưởng vinh hoa khác người, cũng chỉ có một mình người mà thôi.”

“Ta, ta đã không còn là người kia.” Triệu Thất dần dần thanh tỉnh, trên mặt dần theo theo nụ cười khổ, ăn nói khép nép, “Nô tài hiện tại... Chỉ là nô tài của lão gia.”

Hắn lại rót đầy một chén, vẫn cung cung kính kính dâng lên.

Triệu Vũ Thành nhìn người trước mặt.

Gã vẫn nhớ rõ tình cảnh lần đầu nhìn thấy đối phương. Khi đó trời vào đầu hạ, phồn hoa như gấm, trong không khí có hương hoa mai nhẹ nhẹ. Thiếu niên treo từ tường ngoài thư viện vào, mở to đôi mắt tròn vo như con mèo, vô cùng thần bí mà hỏi mình Thẩm Lan Khanh ở đâu. Trên tóc còn dính một cánh hoa mềm.

Lòng bàn tay bị hắn nhét vào bánh sen nhỏ tản ra hương thơm trong lành thoải mái. Rõ ràng không thích bánh ngọt, nhưng không biết làm sao gã lại thu phần hồi lộ này, bên tai còn nghe thấy tiếng nói trong trẻo đặc ý của thiếu niên: “Người cầm đồ của ta thì phải làm việc cho ta. Ừ, mau dẫn ta đi tìm huynh ấy. Đứng rồi, tên ta là...”

“A Kỳ.” Triệu Vũ Thành đột nhiên nói, “Ngồi lại đây đi.” Gã kéo Triệu Thất lại bên người, cầm rượu trong tay hắn lên uống.

Hồi lâu chưa từng hưởng qua hương rượu đọng giữa môi răng, tối nay Triệu Thất làm gã hồi tưởng lại rất nhiều tình cảm đã lâu chưa có. Mặc dù chỉ là một chén nhợt nhạt, gã vẫn có chút say.

“Sau này ngươi sẽ là một chủ nhân khác của Triệu gia, đừng tự xưng nô tài.” Triệu Vũ Thành dịu dàng nói, “A Kỳ, tại sao ngươi không gọi ta là Vũ Thành ca ca?”

Triệu Thất trầm mắng một câu. Lúc Triệu Vũ Thành này buồn nôn lên càng chẳng ra gì, năm đó khi hắn vừa tới, động một chút là gọi thẳng tên húy của Triệu Vũ Thành, cũng không tự xưng nô tài. Triệu Vũ Thành sai người ghi vào trong sổ, ban ngày gọi sai bao nhiêu lần thì ban đêm sẽ bị xuyên cuống họng bấy nhiêu lần, sửa trị hắn quá chừng.

Thế nhưng tình huống bây giờ có chút đặc thù, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, hắn rót ra một chung rượu, giờ lên gọi khê: “Vũ Thành ca ca.”

Triệu Vũ Thành ừ một tiếng, ngậm chất lỏng vào trong miệng, đang muốn tìm môi hắn hôn qua, lại thấy hắn co rúm lại nhìn mình, nghĩ một chốc, cuối cùng vẫn bỏ qua.

Có một số việc, để đến lúc thành thân rồi làm đi.

“Được, nói xong việc cón con rồi, nên nói chuyện chính thôi.” Triệu Vũ Thành ngồi ngay ngắn, ngón tay gõ hai nhịp lên bàn, “Hai ngày nay thái độ ngươi khác thường, bây giờ lại vô cớ tới lấy lòng. Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, trò mèo này của ngươi sẽ không qua nổi mắt ta đâu —— ngươi tự nói hay để ta hỏi ngươi?”

Triệu Thất đã đổ đầy một chén, nghe xong lời ấy, tay run run, làm rượu tràn ra ngoài. Triệu Vũ Thành híp mắt, không nhìn được cầm ngón tay dính rượu của hắn bỏ vào ngậm trong miệng, dọa Triệu Thất sợ hết hồn.

“Lão gia, đừng như vậy...” Hắn khước từ, “Ta, nô tài chỉ muốn cầu ngài một chuyện.”

Triệu Vũ Thành tự biết thất thố, thế nhưng thấy dáng vẻ xấu hổ mang khiếp của Triệu Thất, cũng không nói từ chối, trong lòng gã dâng lên sự kích động không kiềm chế nổi. Dục vọng vắng lặng đã lâu nay lại có xu thế ngất ngưởng, gã nâng chén rượu, mượn rượu lạnh áp chế sóng tình dập dềnh, mới nói: “Nói đi.”

Triệu Thất cắn môi, nhỏ giọng hỏi: “Sau khi thành thân, lão gia còn có để cho bọn họ... làm ta không?”

Triệu Vũ Thành nhìn hắn chăm chú, bỗng nhiên bật cười: “Ta nói ngươi làm sao đối tính, hoá ra là lo lắng cái này.” Gã cầm lên một lọn tóc của Triệu Thất, để tại đầu ngón tay thường thức, hỏi ngược lại: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Triệu Thất cúi đầu rót rượu, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi cơ hồ không nghe thấy được: “Ngày hôm qua như vậy, ta thực sự không chịu nổi... Sau này cũng không muốn lại phải hầu hạ người khác...”

“Há, ý người là, sau này chỉ muốn bị ta đè?” Triệu Vũ Thành tiếp nhận rượu hần đưa tới, vừa nghiêng ngấm khoái ý khi hương rượu rót vào cổ họng vừa thưởng thức sự tưng quăn xấu hổ trên mặt Triệu Thất, ngưng giọng hỏi, “Là ý này?”

Triệu Thất trầm mặc một lúc, mãi đến khi Triệu Vũ Thành tự rót tự uống một hồi mới há miệng, bỏ ra một chữ, “Vâng”.

“Cái gì?” Tâm trạng Triệu Vũ Thành rất tốt, gã muốn nghe Triệu Thất chính miệng nói ra.

Ngoài ý muốn là, Triệu Thất từng nói qua vô số lời hạ lưu nay lại đỏ mặt, nửa ngày mới ấp úng nói: “Sau này, chỉ muốn cùng, cùng phu quân của ta như vậy... làm.”

Đáy lòng Triệu Vũ Thành như bị thứ gì nhẹ nhàng cào ngứa.

“Lúc trước ta cứu tử nhất sinh cứu người ra, tại sao người không cho ta chạm vào, vì sao hả? Ngày hôm nay tới cầu ta, cũng không thể dễ dàng như vậy.”

Gã muốn làm cho lòng dạ mình cứng rắn một chút, nhưng có lẽ là rượu loạn nhân tính, mặc dù hành vi tiểu nhân ân đền oán trả nhưng cũng không có bao nhiêu hận ý, so với uy hiếp, ngữ khí càng giống như đang đùa.

“Vũ Thành ca ca...” Triệu Thất nâng chén rượu, khiếp khiếp nhìn gã, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Đừng bắt nạt ta.”

“Ha ha.” Triệu Vũ Thành bật cười, nâng chén uống một hơi cạn sạch, tự nói giống lại như thở dài, “Nếu người vẫn luôn nghe lời như thế, làm sao ta có thể cam lòng...”

Giọng gã càng ngày càng nhỏ, sau đó trở thành mấy lời hàm hồ nỉ non. Mà cả người gã cũng dần dần lướt xuống, cuối cùng phục trên bàn, phát ra tiếng hít thở đều đều.

“Lão gia?” Triệu Thất đẩy gã một cái, nhỏ giọng gọi.

Triệu Vũ Thành vẫn không nhúc nhích.

“Triệu Vũ Thành?” Triệu Thất nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Triệu Vũ Thành đại vương bát?”

Thấy Triệu Vũ Thành không phản ứng chút nào, Triệu Thất lập tức ngửa mặt lên trời im lặng cười to.

Ha ha, hay cho người gian tựa quỷ, cuối cùng cũng uống nước rửa chân của lão tử! Triệu Thất thống khoái nghĩ. Tầm lượng của tên khốn kiếp này quả nhiên không được, trước đây còn có thể uống một bình mới ngủ, bây giờ không dính giọt rượu nào lâu như vậy, cứ nhiên mới mấy chén đã gục.

Hắn vốn cho rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế, ngoài ý muốn là hôm nay Triệu Vũ Thành lại dễ nói chuyện như thế—— không, có lẽ là đại công sắp thành, gã cũng có chút đắc ý vênh vao.

Bỏ Triệu Vũ Thành lại, Triệu Thất rón rén chạy đến chỗ án thư, lật một góc. Giá sách dựa vào tường không tiếng động di chuyển, lộ ra sách mật cơ yếu.

Hắn biết rõ thói quen của Triệu Vũ Thành, tìm từ sau ra trước, quả nhiên nhìn thấy vật mình muốn.

Cẩn thận lấy xuống, Triệu Thất đọc nhanh như gió, nhanh chóng lật xem. Hắn không giống Bạch Nghi Thu và Thẩm Lan Khanh có thể xem qua là thuộc, nhưng trí nhớ cũng rất tốt. Bây giờ là thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, thậm chí trình độ phát huy tối đa, từ đầu tới cuối đều nhớ thuộc lòng.

Phía trên này ghi lại một loạt kế hoạch Triệu Vũ Thành nhằm vào Nhạc Thính Tùng, Triệu Thất nhìn qua, nghĩ hoặc trong lòng ít nhiều cũng được giải đáp.

Hoá ra, trước khi Nhạc Thính Tùng đi tới trấn Nam Thủy, Triệu Vũ Thành đã bắt đầu lưu ý nhất cử nhất động của y. Vốn muốn lôi kéo vì chủ, nhưng sau đó, kế hoạch lại hoàn toàn thay đổi...

Đang xem nhập thần, Triệu Thất đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng “lạch cạch”.

63. Chương 63

Triệu Vũ Thành tỉnh rồi?!

Trái tim Triệu Thất trong nháy mắt vọt tới cuống họng, rón rén đi ra nhìn, phát hiện Triệu Vũ Thành trở mình, đụng phải cây đuũa làm nó lặn xuống đất.

Triệu Thất không dám thở mạnh, run rẩy đợi một lúc. Nhưng Triệu Vũ Thành không nhúc nhích gì thêm, dường như đã ngủ.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện mồ hôi lạnh đã thấm ướt xiêm y.

Không còn thời gian trì hoãn, Triệu Thất vội vàng xem qua, xếp đồ lại chỗ cũ. Đang định xoay người đóng cơ quan, ánh mắt đảo qua, một cái tên quen thuộc bỗng lọt vào tầm mắt.

Thẩm Lan Khanh.

Hắn ngẩn người.

Phảng phất như có sợi dây từ sâu thẳm trong ký ức dẫn dắt, Triệu Thất không nhịn được vươn tay, nhưng ngay khi sắp chạm vào xấp giấy, lại nhận ra có cái gì không đúng.

Trên giá sách này chỉ bày kế hoạch hai năm gần đây, mà Thẩm Lan Khanh đã chết từ năm năm trước rồi.

Đây là cạm bẫy, hay là...

Triệu Thất thềm kinh hoảng, một ý nghĩ mà trước giờ hắn không dám nghĩ dần dần nảy sinh.

Nhưng mà, hắn hít sâu một hơi, vội vàng xếp đồ lại chỗ cũ, khiến tất cả trở lại bình thường.

Nếu như hắn chỉ có một mình, mặc dù biết rõ đầm rồng hang hổ hắn cũng sẽ xông vào một lần, nhưng bây giờ, còn có người đang chờ hắn.

Lặng lẽ đi ra ngoài, Triệu Vũ Thành vẫn đang ngủ. Bây giờ cách giờ Sửu còn không tới nửa canh giờ, Triệu Thất đang muốn bỏ cửa chạy lấy người, đột nhiên nhìn thấy chiếc đuũa, trong lòng không khỏi hồi hộp.

Tiếng vang vừa rồi, rốt cục có phải là trùng hợp? Nhỡ đâu Triệu Vũ Thành đã sớm tỉnh lại, chỉ cố ý giả say thăm dò hắn, muốn nhờ vào đó nhìn thấu ý đồ của hắn thì sao?

Không được, phải xác nhận một chút, hướng chi...

Nhìn Triệu Vũ Thành nằm bất động, tất cả những chuyện xảy đến trong năm năm qua dần dần hiện lên trước mắt Triệu Thất.

Cứ đi như vậy là quá lợi cho tên hồn trưởng này rồi.

Triệu Thất suy nghĩ một chút, chọn một cây bút trên bàn, chấm lên nghiên mực, mềm tay mềm chân hướng về Triệu Vũ Thành.

Tướng ngủ của Triệu Vũ Thành không còn hung ác như xưa nhưng vẫn làm cho người ta phát ghét. Triệu Thất từng thấy đáng vẻ say rượu thật sự của gã, biết lúc này coi như sét đánh ngang tai cũng không thể lay gã dậy.

Vì vậy, hắn tỉ mỉ quan sát một hồi, đột nhiên cấp tốc duỗi bút, viết một chữ Vương Bát bự chẳng lên mặt gã.

Triệu Thất hạ bút quả quyết, động tác thành thực, vừa nhìn đã biết là tập luyện trong lòng vô số lần, nhanh chóng làm cho gương mặt tuần mỹ của Triệu Vũ Thành trở nên thê thảm.

Mẹ, như vậy cũng không tỉnh, xem ra là thật. Hắn thầm nghĩ. Nếu như giả bộ, ta thấy người quả là hán tử, thua trong tay người cũng không tính oan uống.

Làm xong tất cả những thứ này, Triệu Thất lấy hộp cơm nghênh ngang rời đi.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Triệu Vũ Thành mê man ít nhất phải hai canh giờ, chờ gã tỉnh lại, thế nào cũng sẽ nổi trận lôi đình vì thứ trên mặt. Mà khi đó, hắn đã sớm cùng Nhạc Thính Tùng cao chạy xa bay.

Triệu Thất dương dương đắc ý thỏa sức tưởng tượng. Trong lòng hơi thấy tiếc nuối vì không thể thưởng thức đáng vẻ mặt mặt của Triệu Vũ Thành.

Hắn trở lại tiểu viện của mình, lấy một bọc quần áo từ trong tủ ra. Trong này là bánh màn thầu hắn lén lút mang về những ngày qua, cộng với hai mươi lượng bạc hắn tích lũy nhiều năm —— tiền hàng tháng của hắn không nhiều, lại bị Triệu Vũ Thành chụp đến trừ đi, chừng này có được là do hắn cướp đoạt, có vay mà không có trả.

Nhưng mà có cũng hơn không có, bây giờ Nhạc Thính Tùng cũng là kẻ nghèo rớt mồng tơi, nói không chừng trên đường còn phải dựa vào hắn tiếp tế đấy.

Để bọc quần áo lên bàn, Triệu Thất thổi tắt nến, ngồi trong bóng tối toàn tâm toàn ý đợi Nhạc Thính Tùng.

Lát nữa gặp y, nên nói cái gì nhỉ? Triệu Thất cười hắc hắc. Âm thầm tính toán, đến lúc đó nhất định phải hôn tiểu tử kia trước, lại nói cho y biết mình thích y bao nhiêu.

Giữa lúc đang đắc ý, đột nhiên cửa phòng kệt kệt, một bóng người lão đảo chạy vào.

Triệu Thất nhanh chóng cầm bao quần áo đứng lên: “Người, người tới rồi, ta đã nói với người, ta... Ta hỉ —— ồ?”

Đúng vào lúc này, ngoài tiểu viện đột nhiên truyền đến một trận ồn ã, mơ hồ nghe thấy tiếng người hô lớn: “Hắn chạy vào sân, mau vây nhốt!”

Triệu Thất cả kinh, không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận kinh phong đập vào mặt, hắn đã bị người ta ấn lên trên bàn.

“Xuyt.”

“Người ——” Triệu Thất ngửi được một mùi máu tanh, thế nhưng lo lắng người bên ngoài, đành miễn cưỡng nhịn xuống kinh ngạc, ngậm chặt miệng lại.

“Triệu quân sự, đã trễ thế này, người cầm bọc quần áo là đang đợi ai?” Người kia tựa hồ đã thả lỏng, cười nhẹ, “Không phải muốn bỏ trốn cùng người ta chứ?”

Triệu Thất từ từ trợn to hai mắt.

Vừa rồi hắn chỉ cảm thấy giọng nói này rất quen tai, nhất thời không nghĩ ra là ai, thế nhưng dựa theo lời đối phương, một dáng người đáng ghét và đáng sợ từ từ hiện lên trước mắt hắn.

“Lưu Thanh?” Triệu Thất hạ giọng hỏi, “Tại sao người lại ở chỗ này?”

“Còn không là thịnh tình của lão gia nhà người không thể chối từ...” Trong giọng nói của Lưu Thanh hiện lên vài tia bất ổn, tuy nhiên vẫn mang theo ý cười, “Nhưng mà, người xác định bây giờ muốn hỏi ta cái này? Ta bị bắt không đáng kể, thế nhưng việc người định chạy trốn, nếu có người phát hiện... Chà chà, lão gia nhà người sợ là sẽ cáu giận đấy.”

Triệu Thất thầm mắng cho gã này máu chó đầy đầu. Mà cũng biết nếu lúc này làm ầm lên, chỉ sợ ngay cả mình cũng không thoát thân được, nuốt giận vào bụng nói: “Ta sẽ không tố giác người, người thả ta ra trước đi.”

Lúc này bên ngoài đã truyền đến tiếng đập cửa ầm ầm. Triệu Thất cảm thấy lực đạo của Lưu Thanh quả nhiên lợi lổn, nhanh chóng trốn qua một bên, thấp nển lên.

Từ ánh sáng của cây nến, hắn hít vào một hơi.

Người Lưu Thanh máu me đầm đìa, hiển nhiên từng chịu qua đòn vật cực kỳ tàn khốc, sắc mặt tái nhợt như quỷ, khóe miệng còn nở nụ cười như có như không. Triệu Thất không dám nhìn nữa, xoay mặt đi: “Người mau mau nắp đi, ta ra ngoài xem có thể cản bọn họ không.”

Tiếng đập cửa bên ngoài càng ngày càng lớn, gần như đập phá.

Lòng Triệu Thất run lên. Hắn giấu bọc quần áo, vò rối tóc lại hơi mở xiêm y, giả bộ như vừa bị đánh thức, bước nhanh bước chậm đến cửa viện, dài giọng hỏi: “Ai nha?”

Vừa hỏi, hấn vừa vúi khe cửa nhìn ra bên ngoài.

Ánh đuốc sáng bừng soi rõ như ban ngày, bên ngoài vây giáp một vòng người. Người cầm đầu hình như tên là Chu Đạt Thính... Hoặc là Chu Đại Ôn, quanh năm không ở trong phủ, Triệu Thất chẳng hề quen biết ông ta.

“Triệu quân sự, vừa rồi có một tên hung đồ nhảy vào trong này. Ngài không cần sợ, mở cửa ra, bọn ta sẽ bắt hấn ngay lập tức.”

Triệu Thất lười biếng nói: “Ta chẳng thấy người nào, các người có nhìn lầm không?”

“Vì sự an toàn của ngài, ngài vẫn nên để cho bọn ta đi vào...”

“An toàn? Người nói còn không biết ngại.” Triệu Thất xì cười một tiếng, “Trông hộ viện là chức trách của các người, người để người chạy vào còn không tính, lại dám tới soát phòng ta. Chỗ ta chẳng lớn, nếu có kẻ xấu chạy vào thì đã sớm bỏ ta một đao rồi, làm gì còn tới lượt các người chạy lại đây soát?”

“Thất trách thất trách, tiểu nhân sẽ hướng lão gia thỉnh tội.” Nói xong lời này, Chu Đạt Thính (hoặc Chu Đại Ôn) đột nhiên dựng lông mày, chất vấn: “Triệu quân sự ở đây ra sức khước từ, là đạo lý gì? Không phải là tàng trữ tang vật hung ác, sợ bị người...”

“Sợ cái con bà nhà các người!” Triệu Thất lập tức giận dữ, “Người ở đây đông dài không đi làm chuyện đứng đắn, còn dám đem úp lên đầu lão tử đồng bần sao? Cho người ba phần màu liền dám mở phường nhuộm, lão tử ngược lại muốn xem xem, phường nhuộm này mở thế nào!”

Nói xong, hấn mở ụynh cửa ra, lạnh lùng nhìn đám người ngoài cửa: “Các người cứ soát, ta tiếp tới cùng. Chỉ có điều, nếu không tìm được người... Hừ hừ, các người chờ xem đi.”

Hấn nháo trò như thế, người bên ngoài bắt đầu chần chừ. Triệu Thất cũng không có lý do chứa chấp Lưu Thanh, hơn nữa địa vị hấn đặc thù, sắp trở thành bạn lữ của Triệu Vũ Thành, là người mà đám bọn họ không bao giờ chọc nổi. Nếu đêm nay tìm được Lưu Thanh trong phòng hấn thì còn nói được, chỉ sợ không tìm được người, trái lại còn bị hấn mách tội trước mặt lão gia, vậy coi như...

“Triệu quân sự, chúng ta không có ý gì khác, chính là lo lắng cho sự an toàn của ngài mà.” Đã có người phản ứng nhanh sửa lại ý tứ, còn có mấy người liên thanh phụ họa, đều thề thốt không hoài nghi hấn chút nào.

Triệu Thất khoanh tay dựa vào cạnh cửa, nghiêng đầu nói: “Mau vào xem nha, đừng giả bộ quy tôn tử, ta còn chờ các người tìm ra tặc nhân, bắt ta đi gặp lão gia đấy.”

Thái độ của hấn càng thần nhiên, ngược lại càng khiến người ta kiêng kỵ. Hơn nữa xưa nay hấn đã nổi danh là tiểu nhân có oán báo oán, danh tiếng xấu đến không chịu được, không ít người lên trống lui quân.

Ngay cả người vừa hét Lưu Thanh chạy vào sân cũng hoài nghi. Dù sao sắc trời tối như vậy, có lẽ nhất thời nhìn lầm rồi cũng nên.

Song phương đang giằng co, trong đám người đột nhiên phân ra một con đường. Triệu Thất híp mắt nhìn, lại là Triệu Bát bước nhanh tới.

“Thất ca, đắc tội.” Triệu Bát ôm quyền với hấn, quay người phát tay hạ lệnh, “Đi vào soát!”

Đã có người dẫn đầu, những người khác cũng đều đi lên. Sắc mặt Triệu Thất khó coi đến cực điểm, lạnh lùng nhìn bọn họ nhưng vẫn không nói nửa lời.

“Việc này còn chưa báo cho lão gia biết đến, nếu như để bọn họ nhanh chóng tìm ra người thì có thể miễn đi không ít nỗi khổ da thịt.” Triệu Bát thấp giọng nói, “Mong Thất ca tha thứ, ta thay họ đi trước bồi tội.”

“Hừ, người chỉ là hàng giả thôi.” Triệu Thất liếc gã một cái, trong lòng lại sôi ruột như bị xào lán tái chín, vừa hận Lưu Thanh đáng chết, vừa hận tay mình tiện.

Cũng không biết tên khốn Lưu Thanh này trốn ở chỗ nào...

Bỗng nhiên hấn nghe thấy trong phòng truyền đến một loạt tiếng thốt, biến sắc, vội vã chạy vào. Mành ngoài giường đã bị xóc lên, trên đệm bày biện mấy đồ lộn xộn, nếu nhìn kỹ thì có thể nhận ra đây toàn là

xảo đảm khí cụ. Trong đó có một ngọc thể bằng thủy tinh to như nắm tay trẻ con nằm ở vị trí bất mắt nhất, dưới ánh đuốc chiếu rọi, nó không ngừng loé lên ánh sáng đậm ô lộng lẫy.

Tầm trong đủ loại ánh mắt hàm xúc không rõ ý tứ, Triệu Thất mạnh mẽ kéo màn lên, giận dữ đá sập gụ dưới chân, tức đến nổ phổi hết lớn: “Xem cũng xem rồi, còn không mau rút đi!”

“Thất ca, ta không biết người lại...” Triệu Bát ngáp ngừng, sắc mặt ngưng ngừng, “Xin lỗi.”

Rất cục, đám người xông vào lại hốt hoảng tràn ra. Triệu Thất nghe tiếng bước chân bọn họ đi xa, kiên cường chống đỡ đóng cổng, hai chân run đến mức không đi được.

“Bọn họ đều đi rồi, người đi ra đi.”

Lưu Thanh từ dưới giường bò ra. Triệu Thất cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hẩn nhìn thấy sập gụ vút bên cạnh giường liền biết tên này trốn ở đây.

“Triệu quân sự lấy đức báo oán, đạo đức tốt như vậy thật khiến người ta kính phục.” Lưu Thanh cười nói, “Hơn nữa, không nghĩ tới Triệu quân sự thu gom nhiều thứ phong phú như vậy, làm ta xem cũng không nhìn được ước ao.”

Triệu Thất im lặng không lên tiếng thu hết đảm cụ trên giường ném vào trong ám cách, nghiêng răng kèn kẹt.

Bây giờ đã sắp đến giờ Sửu, bất cứ lúc nào Nhạc Thính Tùng cũng có thể xuất hiện, hẩn không cần thiết phải xung đột với Lưu Thanh.

Lưu Thanh thấy hẩn không để ý tới mình, cười cười, tự kéo quần áo xuống bằng bó vết thương. Triệu Thất nhìn thấy trên vai trái của gã có một vết thương sâu do kiếm gây ra —— Triệu Vũ Thành sử dụng kiếm.

Sáp nến chảy một giọt lại một giọt, giống như vĩnh viễn không có điểm dừng. Triệu Thất khêu bắc đèn, tay phát run.

“Người không cảm thấy kỳ quái à? Vì sao Triệu Vũ Thành phải bắt ta?”

Triệu Thất mặt không chút thay đổi: “Chả liên quan đến lão tử.”

“Việc này lại cực kỳ có liên quan tới người đấy.” Lưu Thanh được phản ứng một câu, lập tức tràn đầy phấn khởi, “Hẩn ngàn dặm xa xôi bắt ta về đây, chính là muốn vẽ một bức tranh cho người.”

Triệu Thất từ từ nhú mày.

“Người cũng biết ta vẽ ra cái gì mà. Hẩn dự định tại thời điểm các người động phòng, để ta...”

“Câm miệng!” Triệu Thất đột nhiên đập bàn.

...

Giờ Sửu đã qua, Nhạc Thính Tùng vẫn không đến. Hẩn vô tâm nghe Lưu Thanh ồn ào, trái tim vốn đang nhảy nhót lại trở nên thấp thỏm

Nhạc Thính Tùng thất ước sao?

Không, y vẫn luôn là người nói được làm được. Lòng Triệu Thất loạn như ma, không ngừng nhớ lại tình cảnh ngày đó.

Sẽ không sai, câu đó thứ nhất... Không đúng!

Triệu Thất đột nhiên nghĩ, Nhạc Thính Tùng là người tập võ, thính lực nhạy bén. Y bỗng nhiên dò hỏi Triệu Vũ Thành, có lẽ căn bản không phải đoán được câu đó mà chỉ đơn thuần nghe thấy âm thanh bên ngoài!

Phảng phất như sét đánh giữa trời quang, Triệu Thất ngồi yên tại chỗ.

Y... y là đi thật?

Máu cấp tốc rút đi trên mặt Triệu Thất khiến cả người hẩn mềm nhũn.

“Tình lang của người hình như chưa tới nhỉ?” Lưu Thanh quan sát vẻ mặt Triệu Thất, cười như hiểu rõ, “Nhóm tiểu quan kỹ nữ ở Noãn Hương Các ý, lúc đợi ân khách chuộc thân nhưng người không đến, hơn nửa đều là dáng vẻ như của người này.”

Triệu Thất không phản ứng lại gã, loạng choạng đứng lên, nắm lấy bọc quần áo của mình.

Nếu Nhạc Thính Tùng không tìm hắn, vậy hắn cũng đành chịu thiệt, tự đi tìm Nhạc Thính Tùng vậy.

Những nơi hắn từng đến không nhiều, một lần xa nhất là từ kinh thành đến đây, dọc đường đi phân nửa thời gian là ngủ. Bất quá hắn là nam tử trưởng thành, có tay có chân, chỉ cần chạy đi, thiên hạ rộng lớn tới đâu chẳng được.

Triệu Thất nghĩ, mình có thể tới kinh thành trước, nếu như tới kinh thành không tìm được thì đi hỏi người của Thiên Môn.

Bây giờ có lẽ Thiên Môn đã không còn ở chỗ cũ. Nhưng hắn nhớ Tiểu Mông từng nói, bọn họ sẽ chuyển tới núi Cửu Kỳ.

Núi Cửu Kỳ là ở đâu vậy? Triệu Thất không biết, nhưng hắn có thể hỏi.

Chỉ cần có mục tiêu, vô luận bao xa, sẽ có một ngày hắn tìm ra.

.....

Lời editor: Làm được một nửa truyện rồi á há há.

64. Chương 64

Triệu Thất mò mẫm đi trong bóng tối. Hắn đã vòng qua hai đội gia đình. Xa xa có ánh lửa mơ hồ lóe lên, vừa rồi còn thừa thốt, nhưng bây giờ càng lúc càng dày đặc.

“Bọn họ không chỉ tìm ta.” Tiếng cười của Lưu Thanh từ trong bóng tối truyền đến, Triệu Thất không nhìn thấy gã trốn ở nơi nào, “Ta nghe thấy tên của người.”

Xem ra Triệu Vũ Thành đã tỉnh rồi.

Triệu Thất khom lưng, dựa vào toà núi giả, lòng thấp thỏm không yên mong tránh thoát xa xa trạm gác ngầm. Gió đêm xuyên thấu qua khe hở tảng đá, phát ra từng tiếng nghẹn ngào. Đột nhiên hắn dừng bước, vội nép vào khe hở giữa hai ngọn núi giả, nín thở nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

“Người đi vào trong đó, người, đi theo ta bên này!”

Ngàn vạn lần, tuyệt đối dừng lại đây...

Có lẽ lời cầu xin không tiếng động đã có hồi đáp, tiếng bước chân dần dần đi xa, Triệu Thất thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cấp tốc bò ra từ giữa hai ngọn núi giả, song lúc rơi xuống đất, thân thể đột nhiên khựng một cái.

Gay rồi!

Cổ chân phải truyền đến cơn đau xót ruột, Triệu Thất lập tức cắn chặt ngón tay của mình, nhằn nại không nói tiếng nào.

“Ta thấy người không đi được rồi.” Lưu Thanh không biết từ nơi nào xông ra, trong giọng nói có mấy phần cười trên sự đau khổ của người khác, “Nhưng mà ý, nếu người chịu theo ta tới Noãn Hương Các làm khách, ta sẽ mang người ra ngoài, người thấy thế nào?”

Triệu Thất lườm gã một cái.

Hắn mới không có ngu như vậy, kẻ này vừa nhìn đã biết không có ý tốt, nếu mình tin thì chẳng khác nào mới ra hang hổ đã vào ổ sói.

Lưu Thanh cười ha hả, đang muốn mở miệng, đột nhiên lỗ tai giật giật, trên mặt lộ ra nụ cười tiếc nuối: “Ôi, lần này thời cơ không khéo, tại hạ chỉ có thể đi trước một bước. Tương lai nếu có cơ hội, Triệu quân sự phải hân hạnh đón tiếp nha.” Lời còn chưa dứt, gã đã như nước rút, xẹt xẹt mấy lần nhảy qua ngọn núi giả phóng lên ngọn cây, trong chớp mắt liền biến mất không thấy tăm hơi.

Triệu Thất tối tăm mặt mũi thầm mắng một câu, cắn răng, thử hoạt động cổ chân. Đau đớn vẫn không chuyển biến tốt, trái lại càng ngày càng kịch liệt. Nhưng hắn không có thời gian nghỉ ngơi, Lưu Thanh nhất định là nghe được cái gì, nơi này đã không còn an toàn.

Cứ như vậy, Triệu Thất khập khễnh liều mạng đi về phía trước. Cũng không biết đi bao lâu, thẳng đến khi tiếng báo canh truyền đến, hắn mới biết bây giờ đã là canh năm.

Tên cóc kia đúng là không đoán được. Triệu Thất nghĩ. Aiz, đầu dừa nhìn rất đẹp, đáng tiếc lại không có linh quang.

Mồ hôi lạnh thuận theo trán trượt xuống, hắn gơ tay muốn lau đi mồ hôi lọt vào mí mắt, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng tụ về phía mình.

Nơi này đã rất gần tường ngoài Triệu phủ, nhưng hắn lại không ra được.

Triệu Thất không khỏi cảm thấy hối hận lần trước không nhắc ý cẩn thận Nhạc Kiệu. Nếu như biết đó là lần cuối cùng gặp mặt, thế nào hắn cũng phải nói nhiều thêm mấy câu, nhìn nhiều thêm mấy lần.

Nhưng mà lần này thất bại cũng chẳng có gì quan trọng. Một lần không được thì hai lần, một năm không được thì hai năm, hắn có kiên trì, có thể tìm lối thoát.

Ít nhất, sau này một cái lại một cái năm năm, tóm lại là khá hơn trước đây nhiều.

Đang nghĩ như vậy, trong bóng đêm đột nhiên truyền đến tiếng xé gió, đầu gối Triệu Thất đau xót, tầng tầng ngã xuống đất, lăn mấy vòng trên đất. Hắn chóng mặt mà nằm úp sấp một hồi, chậm rãi đứng dậy, lắc đầu, giấy dựa muốn bò về phía trước.

“Người muốn đi đâu?”

Thân thể Triệu Thất cứng đờ.

Chẳng biết từ lúc nào, tiếng bước chân đã ngừng. Ánh lửa chiếu sáng xung quanh, bốn bề yên tĩnh không có một tiếng động.

Một đôi chân chậm rãi đi đến trước mặt Triệu Thất, ngăn trở con đường phía trước, cũng chặn lại ánh sáng, bao trùm lên hắn một mảng tối nặng nề.

Khuôn mặt Triệu Vũ Thành ẩn trong bóng tối, đôi mắt chảy ra ánh sáng sắc lạnh như sao sớm tháng Chạp, chỉ nhìn cũng làm người ta run rẩy cả người.

“Làm sao, không có gì muốn nói?”

Thời điểm thế này xin tha cũng vô dụng, không bằng trực tiếp cá chết lưới rách, nói không chừng còn có thể khiến cho Triệu Vũ Thành tức chết.

“Ồ, mặt của ngươi rửa sạch quá nhỉ. Là ai nhắc ngươi thế?” Triệu Thất ngẩng đầu, lười biếng suy đoán, “Chẳng lẽ là Triệu Cửu? A, hắn còn sống à?”

Triệu Vũ Thành cũng không vì Triệu Thất khiêu khích mà tức giận hơn một ít. Trên thực tế, vẻ mặt của gã trái lại còn khôi phục yên tĩnh, lệ quang trong mắt thu lại, càng có vẻ nguy hiểm.

“Tốt, rất tốt.” Gã gật đầu, “Ta còn tưởng rằng ngươi có thể cải tà quy chính, không nghĩ tới vẫn là bản tính khó rời.”

“Ha ha, ta có cái gì để thay đổi?” Triệu Thất cười to, giống như vừa nghe được một câu chuyện buồn cười nhất thiên hạ, “Sai lầm lớn nhất của lão tử chính là không có mắt nhìn người, năm đó lại có thể nghĩ người

là người tốt. Chuyện người cứu ta không giả, đã năm năm... Ta để người tùy tiện giày xéo năm năm, lẽ nào còn chưa đủ sao?”

“Không đủ.” Triệu Vũ Thành lạnh lùng nói, “Cả đời cũng không đủ.”

Gã nhắc Triệu Thất lên ném vào cây liễu. Thân cây cứng rắn đập vào sống lưng Triệu Thất đau điếng, hần liệt liệt miệng, nghe Triệu Vũ Thành trầm giọng thì thầm: “Ta cứu người, người hồi báo ta cái gì? Người hạ độc ta, để tu vi mười mấy năm ta khổ luyện chảy về biển đông, nếu không phải có Thiên Dương Cửu Chuyển gia truyền, ta sớm đã bị người hại chết rồi.”

Triệu Thất nhin đau nói: “Ta, ta không biết.”

“A, người không biết cái gì? Là không biết uống thuốc độc sẽ chết, hay là không biết không nên hạ độc ân nhân cứu mạng của mình?” Triệu Vũ Thành nhẹ giọng hỏi.

“Ta không biết đồ chơi kia lợi hại như vậy, ta cũng từng uống qua, chỉ đau bụng mà thôi.” Triệu Thất đạo, “Ai biết người —— a!”

“Cái miệng này chẳng nói thật gì cả. Độc vật chỉ độc của thiên hạ, ha, đau bụng?” Triệu Vũ Thành lại dùng sức bóp gò má ứng hồng của hắn, giọng nói càng ngày càng nhẹ, “Không nói vừa rồi, những năm này, rốt cục người lừa ta bao nhiêu lần? Năm đó người nói người cùng đường mặt lộ, ta tin. Người nói người yêu Thẩm Lan Khanh, ta cũng tin. Thế nhưng kỹ nữ chủ động đưa cho người khác chơi là ai? Đáng vẻ tâm tiện của người đều bị người vẽ xuống. Nếu không phải tận mắt ta nhìn thấy, e rằng cho tới giờ còn chẳng hay biết gì, nghĩ người thực sự là bị bức ép bất đắc dĩ chứ không phải tự cam thấp hèn.”

“Người nói vậy!” Triệu Thất giận dừn dừn phản bác, thế nhưng nói đến một nửa, vẻ mặt bắt đầu giãy dụa, “Đó chỉ là...”

“Là cái gì?”

Triệu Thất không lên tiếng.

“Đồ đệ tiện.” Triệu Vũ Thành cười khinh miệt, chậm rãi buông hắn ra, “Ta vốn không định tính toán. Nhưng xem ra hiện tại, đối với người, ta quá mềm lòng.”

“Người... người muốn làm gì?”

Triệu Thất không thể tin nhìn gã lấy trường kiếm trong tay Triệu Tam, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Triệu Vũ Thành không nhìn hắn, chỉ nhìn lên lưỡi kiếm sắc nhọn, mạn bất kinh tâm nói: “Ta suy nghĩ một chút, phát hiện tay chân của người cũng chẳng có tác dụng mấy, cả ngày hết ăn lại nằm, rảnh ra là đi gây chuyện thị phi, chẳng bằng phế bỏ tốt hơn.”

Triệu Thất lập tức lộn mấy vòng rút lại trên đất, nỗ lực giấu tay chân dưới bụng, cả người run như cái sàng.

Hắn không nghĩ Triệu Vũ Thành sẽ đối xử với hắn như vậy. Sau này không đi được, phải bò ra ngoài, hiển nhiên là khó khăn hơn rất nhiều.

Bất quá như vậy lại tiện xin cơm trên đường. Triệu Thất lập tức tìm ra một ưu thế, nhưng mà này cũng không mang đến cho hắn an ủi tí nào. Dù sao một khi tay chân tàn phế hết rồi, những chuyện có thể làm thực sự là có hạn, vậy thì làm sao có thể trở nên hữu dụng đây?

“Đứng lên.” Triệu Vũ Thành lạnh lùng nói, “Đừng ép ta tự mình động thủ.”

“Không được! Không được! Đừng tới đây! Không!”

Ngoại trừ Triệu Tam bên cạnh, vây quanh nơi này tất cả đều là gia đình của Triệu Phủ, không ít người rời mắt. Triệu Thất kêu khóc đã gần đến mức thê thảm, quả thực có thể khiến người ta thương cảm, mà Triệu Vũ Thành lại thờ ơ không động lòng.

“Lão gia...” Triệu Tam bỗng kêu một tiếng, trên mặt lộ vẻ không đành lòng. Triệu Ngũ mấy người cũng đang muốn thay Triệu Thất cầu xin, đã thấy Triệu Vũ Thành ra thủ thế quả quyết.

Bọn họ trầm mặc.

Tuy rằng Triệu Thất cực lực cuộn mình, nhưng dù sao hắn cũng chẳng phải con nhím, vừa không có cách nào thật sự biến thành một trái cầu, cũng không có gai nhọn bảo vệ tay chân của mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Vũ Thành càng ngày càng gần, mạnh mẽ đá tới.

Ngực truyền đến cơn đau cơ hồ muốn tắt thở, trước mắt Triệu Thất đen kịt một màu. Hồi lâu sau mới cảm giác được cổ tay mình đang bị người nào đập dưới chân, có cái gì sắc bén mà lạnh lẽo nhẹ nhàng trượt phía trên.

Miệng mở lớn thở gấp, hắn dần dần thấy rõ tình cảnh trước mắt, cũng thấy rõ ánh mắt đối phương bình tĩnh mà điên cuồng.

“Không... Cầu, cứu ta! Cứu ta! Thính...”

Triệu Vũ Thành chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, gương kiếm lên——

“A!!!”

Tiếng hét xé tan bầu trời.

65. Chương 65

“Người có bị thương không?”

Giọng nói quen thuộc từ nơi rất gần truyền đến, đi kèm với đó là mùi máu tanh không tốt đẹp gì.

Triệu Thất hét thảm một tiếng, lại ý thức được mình không có cảm giác đau đớn gì. Hắn hơi hé mắt, sau đó trừng lớn.

Một bóng người che trước người hắn, lấy tay nắm giữ mũi kiếm vừa rồi.

“Người, người —— ”

Máu tươi rơi tí tách, nhỏ giọt trên đất, lại như đập ầm ầm vào trái tim Triệu Thất.

“Hình như ta đến muộn một bước.” Nhạc Thính Tùng quay đầu lại nhìn hắn, “Xin lỗi.”

Triệu Thất ngơ ngác nhìn y, hàm hồ như nói mớ: “Không, không phải xin lỗi... Người tới vừa đúng lúc, vẫn luôn như thế...”

Triệu Vũ Thành lạnh lùng nhìn bọn họ, bỗng nhiên rút mạnh kiếm về. Nhạc Thính Tùng sớm có phòng bị, xoay cổ tay, bàn tay như cá lội trượt dọc thân kiếm, ý muốn cướp đoạt trường kiếm. Mà Triệu Vũ Thành biến chiêu cực nhanh, trở tay vạch một cái, liền chặn được y.

Nếu như Nhạc Thính Tùng tiếp tục hướng về phía trước sẽ bị cắt thành hai nửa. Triệu Thất còn chưa kịp kinh ngạc đã thấy y vươn mình né qua kiếm hiểm, đập một chưởng xuống đỉnh đầu Triệu Vũ Thành.

“Đừng sợ, lần này nhất định ta sẽ dẫn ngươi ra!” Trong khi giao thủ, Nhạc Thính Tùng còn không quên an ủi Triệu Thất.

Triệu Vũ Thành chỉ cười lạnh: “Nhóc con miệng còn hôi sữa cũng dám nói ẩu nói tả.” Trường kiếm trong tay gã run lên, thoáng chốc hóa thành kiếm ảnh vạn ngàn, đóng kín tất cả đường lui của Nhạc Thính Tùng, bao phủ y hoàn toàn trong đó!

Xì xì ——

Một đạo tia máu bắn ra, hai người vừa chạm liền tách. Triệu Thất khiếp sợ phát hiện, lần này lại là Nhạc Thính Tùng vẫn luôn đánh đầu thắng đó chịu thiệt. Trên vai y nhiều hơn một vết thương, máu tươi tràn ra, vị trí cùng với vết thương trên bả vai Lưu Thanh chênh lệch không bao nhiêu.

Kinh ngạc qua đi, Triệu Thất nhớ ra Triệu Thập từng nói Nhạc Thính Tùng không thể vận nội lực, hẳn có chút bận tâm.

“Triệu Thất thích ta, không thích người. Người cưỡng bách hẳn cùng với người, hẳn sẽ không vui.” Nhạc Thính Tùng giống như đang khuyên bảo Triệu Vũ Thành, “Không bằng người trả giấy bán thân lại cho hẳn, như vậy ngày sau lúc chúng ta thành thân cũng có thể bớt đi không ít phiền phức.”

Triệu Thất tin tưởng tiểu tử này tự cho là mình đang nhẹ nhàng khuyên bảo, tuy rằng Triệu Vũ Thành thoát nhìn sắp bị tức chết rồi — nói thật, quen biết Triệu Vũ Thành lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hẳn biết khuôn mặt người này có thể vận vẹo như thế.

“Thu hồi vẻ mặt đắc ý của người lại ngay!” Triệu Vũ Thành cả giận nói, “Hẳn đồng ý cho người cái gì? Bị tiểu tiện nhân này dỗi mấy câu là không biết trời cao đất dày, người cho là hẳn thật tâm? Nếu không phải biết lai lịch người không nhỏ, người cho rằng hẳn sẽ để ý đến người sao?”

“Không được nói hẳn như vậy!”

Nhạc Thính Tùng nhu thân, thế tiến công ác liệt bùng nổ trong chớp mắt!

“Ha, người chợt dạ?” Triệu Vũ Thành sử dụng kiếm thân giá trị song chương của Nhạc Thính Tùng, cười nhạo hỏi, “Hẳn có cho người chạm vào không, có bằng lòng cho người hôn không?”

“Đó là đương nhiên.” Nhạc Thính Tùng cau mày, vung chương đẩy ra trường kiếm, “Nhưng liên quan gì tới người?”

Triệu Vũ Thành giận tím mặt.

Triệu Thất nhìn trợn mắt hốc mồm. Đáng vẻ lúc Triệu Vũ Thành tức đến nổ phổi hẳn chưa từng nhìn thấy, ngay cả bọn Triệu Tam cũng ngẩn ra.

Hắn không biết, này kỳ thực chính là tiêu chí tu luyện đại thành của Thiên Dương Cửu Chuyển. Bộ tâm pháp này nguyên bản là dùng tĩnh tâm và dục vọng, năm đó Triệu Vũ Thành trúng độc rất nặng, lo lắng tâm tình kích động khiến độc khí công tâm, bắt buộc dĩ mới phải chuyển qua tu luyện phương pháp này. Bây giờ độc tố đã hết, võ công đại thành, gã không cần tiếp tục áp chế tâm tình và dục vọng, vốn hơi khó thích ứng, hơn nữa cơn say rượu chưa tan, lại bị Triệu Thất và Nhạc Thính Tùng thay nhau chọc giận, lòng đổ kị công tâm, liền bắt đầu thất thổ.

Tuy không nghĩ ra khúc mắc trong đó nhưng Triệu Thất bình thường cũng ngồi xem không ít sách thoại bản giải trí. Rất nhiều sách viết, lúc cao thủ quyết đấu, sự quan trọng của tâm tính thậm chí có thể cao hơn võ công, được coi là then chốt quyết định chiến thắng.

Không cần biết là thật hay giả, có thể chọc tức Triệu Vũ Thành là rất tốt. Triệu Thất nghĩ như vậy, vừa vận nhìn thấy gã tránh thoát một chương Nhạc Thính Tùng đánh tới, cao giọng hét to: “Mặc áo bào đen, rút đầu rút não, trời sinh khốn kiếp, ba chén rượu gục. Triệu Vũ Thành, ta vẽ Vương Bát nhìn có đẹp không?”

Hắn không thấy rõ tình hình giao thủ, cũng không biết có làm nên chuyện hay không, ngồi mắng chửi mấy lời khó nghe một hồi — đương nhiên, bởi vì Nhạc Thính Tùng ở đây, hẳn vẫn hơi căng thẳng, chưa phát huy hết toàn bộ thực lực của mình.

“Chặn miệng hẳn lại cho ta!” Tiếng hét phẫn nộ của Triệu Vũ Thành truyền đến.

Nhạc Thính Tùng dò ra kẻ hở, một chương đẩy ra: “Không được chạm vào hẳn!”

Tuy y sốt ruột cứu người nhưng Triệu Vũ Thành cũng không phải kẻ dễ đối phó. Nhạc Thính Tùng thử mấy lần đều không thoát thân nổi, đành triển đấu tại chỗ với gã một hồi.

Triệu Thất vốn bị dồn đến góc, sau khi Nhạc Thính Tùng đến liền bắt đầu đánh nhau với Triệu Vũ Thành, hai người vừa đứng tách Triệu Thất và đám người kia ra. Bởi vậy, nhìn thấy đám Triệu Tam muốn vòng qua chiến cuộc để đi về phía mình, Triệu Thất lập tức trở mình đứng lên, quay người trèo lên một cành hoa xum xuê tươi tốt.

Cổ chân bong gân, không làm gì được, mà thân thủ coi như linh hoạt, leo không tính chậm. Hơn nữa lúc đám Triệu Tam đi đến dưới tàng cây, hắn đã ngồi trên ngọn cây cao, cúi xuống đe dọa: “Các người đừng tới đây, không thì ta liền từ nơi này nhảy xuống!”

“Thất ca, mau xuống đây đi.” Triệu Thập khuyên nhủ, “Nơi đó quá cao, nếu người không cẩn thận té, ngã xương gãy cổ rất đau.”

“Người cút!” Triệu Thất mắng, “Lão tử tứ chi đều sắp bị phế bỏ, đứt cái cổ thì có tính là gì. Tiểu tử người vừa rồi đến rầm cũng chẳng dám đánh, bây giờ lại đến khuyên nhủ hảo tâm, đừng làm ta buồn nôn!”

Triệu Thập ngáp ngừng, nhìn như muốn khóc. Triệu Thất nhân cơ hội trèo lên trên một đoạn.

Cây này cao chừng sáu trượng, nếu là bình thường chắc chắn Triệu Thất sẽ không dám trèo. Mà lúc này không biết dùng khí từ đâu, hắn leo lên cách mặt đất bốn trượng mới ôm thân cây dừng lại, đám người phía dưới run sợ không ngừng.

“Vừa rồi lão gia nổi nóng, hù dọa người thôi.” Triệu Ngũ cũng không dám tiến lên, chỉ có thể mềm giọng nói, “Người xuống trước có được hay không?”

“Cút mẹ người. Người coi lão tử thành kẻ ngốc phải không!” Triệu Thất tức giận bẻ một cành cây thò xuống đập gã, “Lần này là giả, lần sau lấy gì bảo đảm không phải là thật. Triệu Vũ Thành kia vô liêm sỉ, hống lên là khiến ta cả đời phải bò trên đất, đám chó săn các người cũng chỉ có thể vỗ tay bảo hay. Hay là muốn ta không thể dùng tay chân mặc cho các người bắt bớ? Mơ hão đi!”

Mấy người bị mắng máu chó đầy đầu, Triệu Thất chưa hết thèm, còn muốn mở miệng, lại nhìn thấy một người lao ra từ bóng tối, như sét đánh lao về phía hai người kia

“Cẩn thận!” Triệu Thất kinh hô.

Sợ Nhạc Thính Tùng bị người ám hại, hắn vừa hét vừa vịn cạnh cây ló đầu nhìn ra. Không ngờ cảnh hờn này vừa bị hắn trèo lên đã nứt, từ lâu không chịu nổi sức nặng, lúc này lại gặp phải bàn tay tàn phá, “rắc rắc” một tiếng liền gãy rời.

Nhất thời, yên lặng như tờ.

Triệu Thất cẩn thận từng li từng tí vịn chặt thân cây, cành cây hắn vừa đặt móng ngồi lên rầm rầm rơi xuống đất. Hắn còn đang vui mừng vì tay chân mình nhanh nhẹn, thình lình nghe thấy mấy tiếng “rắc rắc” không rõ, thân thể lập tức chìm xuống.

“Ai nha —— ”

Bên tai chỉ còn tiếng gió vù vù, Triệu Thất bị cây cành lùm xùm đánh cho đau đốn, tay chân liêu mạng vung lên, nhưng căn bản không bắt được thứ gì, ngay lúc sắp rơi xuống mặt đất!

Đột nhiên, một tàn ảnh xẹt qua, Triệu Thất rơi chậm. Hai tay người kia như đúc từ sắt, vững vàng ôm lấy Triệu Thất, xoay vài cái mới miễn cưỡng đánh tan lực đạo, để cho hai người an ổn đứng trên mặt đất.

“Hô.” Nhạc Thính Tùng ôm Triệu Thất, thở phào một hơi, “May là đuổi kịp.”

Triệu Thất chớp mắt mấy cái, ôm cổ y, thật lòng thật dạ tán dương: “Nhạc thiếu hiệp, người lợi hại quá!”

Nhạc Thính Tùng cười với hắn.

Triệu Thất cảm thấy vẻ mặt này có chút quái lạ, nghĩ thầm tiểu tử này làm sao lại như thế, sau đó hắn nhìn thấy khoe miệng y từ từ chảy ra một dòng máu.

Khuôn mặt Triệu Vũ Thành hiện ra phía sau Nhạc Thính Tùng, trên mặt tất cả đều là mù mịt.

Lông tơ khắp người Triệu Thất dựng đứng, một nỗi sợ không thể gọi tên nhanh chóng sinh trưởng. Hắn run rẩy sờ lên sườn trái Nhạc Thính Tùng.

Nơi đó ướt nhẹp, cắm vào một vật cứng lạnh lẽo.

“Đừng sợ.” Nhạc Thính Tùng hạ giọng, “Nhắm mắt lại, rất nhanh sẽ xong.”

Triệu Thất dùng sức lắc đầu, môi trắng bệch. Nước mắt từng giọt lớn xẹt qua hai má, hấn vẫn mở to hai mắt nhìn y, giống như đang sợ sẽ bỏ qua cái gì.

Nhạc Thính Tùng thở dài, xé miếng xiêm y che hai mắt Triệu Thất. Triệu Thất nghe thấy Nhạc Thính Tùng phát ra một tiếng rên, hấn biết là Triệu Vũ Thành đã rút bặt kiếm ra ngoài.

“Bây giờ biết hối cải, ta còn có thể tha cho y một mạng.” Giọng nói Triệu Vũ Thành lạnh như băng.

“Đừng... Đừng giết y...” Triệu Thất thử tránh thoát khỏi ngực Nhạc Thính Tùng, muốn đập đầu với Triệu Vũ Thành xin tha, muốn nói mình đồng ý bị cắt đứt gân tay gân chân, thế nhưng hấn bị ôm quá chặt. Nhạc Thính Tùng căn bản không muốn buông hấn ra, giống như y đang ôm một thứ bảo bối đã mất rồi lại có, chỉ lo mình vừa buông tay liền biến mất không thấy tăm hơi.

Triệu Thất không biết Nhạc Thính Tùng bị như vậy có đau hay không, hấn chỉ biết mình đau đến không chịu được, hận một kiếm kia sao không phải đâm trên người mình, như thế có lẽ còn khá hơn bây giờ.

“Yên tâm, ta không sao. Rất nhanh sẽ tốt.” Nhạc Thính Tùng lặp lại lần nữa, giọng nói không khác gì ngày thường, giống như người vừa rồi bị đâm xuyên sườn không phải là y.

Triệu Thất ngửi thấy mùi máu tanh nồng càng ngày càng đậm. Là mùi vị tử vong làm người ta sợ hãi.

Y sẽ chết phải không?

Y cũng bị ta hại chết sao?

Trong lúc hỗn loạn, Triệu Thất nghe thấy Triệu Vũ Thành phát ra tiếng thét không thể tin, nghe thấy những người khác hô lớn, còn tiếng kêu “Đi lấy nước”, cuối cùng là một giọng nói xa lạ...

“Đi!”

66. Chương 66

Nhanh như chớp.

Triệu Thất cảm giác có người ôm lấy mình rồi bay lên. Nhưng hấn không rảnh để quan tâm mấy chuyện khác, tay áp chặt lên miệng vết thương Nhạc Thính Tùng, nơi đó vẫn luôn chảy máu. Hấn nhỏ giọng bảo Nhạc Thính Tùng buông mình ra, nhưng y không nói tiếng nào.

“Dưới tuyệt cảnh như thế cũng có thể đả thương Triệu Vũ Thành, võ công của Nhạc thiếu hiệp quả là tại hạ bình sinh ít thấy.” Là giọng của Lưu Thanh, “Xuân Thu lão nhân có cao đồ như thế, Thiên Môn chắc chắn sẽ lại nổi tiếp trăm năm huy hoàng.”

Người vừa lao ra khỏi bóng tối chính là Lưu Thanh.

Kỳ thực lúc đó gã định ngư ông đắc lợi, xông ra đánh lén, một chiêu định thủ tiêu cả hai người, không ngờ lại bị Triệu Thất nói toạc ra tung tích. Ngay sau đó, Nhạc Thính Tùng trúng kiếm, mà gã lại không thể đánh lại Triệu Vũ Thành nên tạm thời mới liên thủ cùng Nhạc Thính Tùng.

Nói thật, gã không nghĩ rằng nội lực của Nhạc Thính Tùng lại kinh người như vậy, bị thương nặng mà vẫn có thể đối đầu với Triệu Vũ Thành, lại không rơi xuống thế hạ phong, thậm chí còn có thể đảo lộn nội tức đối phương. Nếu không ngoài dự liệu, chắc bây giờ Triệu Vũ Thành đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Lúc trước Lưu Thanh phóng hỏa trong Triệu phủ, hơn nữa Triệu Vũ Thành bị thương, rấn mất đầu, ba người rốt cục có thể thừa cơ hỗn loạn mà trốn thoát.

Cũng không biết chạy bao xa. Lúc Nhạc Thính Tùng buông Triệu Thất ra, trời đã hơi sáng.

Nơi này là hang núi, chỗ không lớn, bên trong liếc mắt một cái là rõ mồn một. Trên đất có một tàn lửa, bên cạnh là đồng cỏ khô, đây thường bị vút lung tung trên đất, hình như là chỗ ở tạm của thợ săn lúc lên núi săn thú..

Triệu Thất nhớ tới thương thế của Nhạc Thính Tùng, chân vừa chạm đất liền vúi áo y.

“Người... Có đau không?”

Nhạc Thính Tùng hít vào khí lạnh, chậm rãi ngồi xuống đất, còn lắc đầu nói: “Không đau.”

“Không đau người hít khí cái gì.” Triệu Thất đau lòng không chịu được, tay run run, “Người... người có thuốc không?”

Nhạc Thính Tùng gạt đầu, từ trong ngực lấy ra bình thuốc kim sang và một hộp gấm. Triệu Thất mở hộp gấm thay y, thấy bên trong chỉ có một viên đan được long lanh óng ánh.

Thuốc này cũng không biết có gì thần dị, Nhạc Thính Tùng mới nuốt vào, sắc mặt hồng hào lên không ít. Y còn cười với Triệu Thất, đậm đậm mi tâm nhú chặt của hắn, dịu dàng an ủi: “Không sao, ta luyện công pháp, người quên rồi sao?”

“Nhưng người bị đâm xuyên...” Triệu Thất lo lắng nhìn y, “Lỗ hổng lớn như vậy, có thể khỏi ngay được đâu?”

Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “A, đại khái là cần nhiều thời gian hơn một chút, nhưng cũng không có gì ghê gớm.”

“Người của Thiên Môn đâu? Sao người lại tới một mình? Nếu để bọn họ hỗ trợ...”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu: “Đây là chuyện của ta.”

Triệu Thất sợ y mệt, không dám nói chuyện với y nữa, yên lặng bày sẵn cỏ khô, đỡ Nhạc Thính Tùng nằm trên đó. Lại xé áo của mình băng vết thương cho Nhạc Thính Tùng. Nhạc Thính Tùng thấy động tác hắn không giống người mới học nghề, không khỏi tò mò: “Người từng học qua à?”

“Trước đây ta từng chăm sóc một người, vết thương cũng nặng như vậy.” Triệu Thất sờ đôi môi khô khốc của y, “Đừng nói nữa, muốn uống nước không?”

Nhạc Thính Tùng ừ một tiếng. Triệu Thất lấy bình nước từ trong bọc hành lý, khập khểnh đi ra ngoài hứng sương.

Lúc này là sáng sớm, sương mù mờ ảo bao phủ khắp núi rừng, trên lá cây dính đầy sương lạnh. Triệu Thất nằm trên đất đùa bỡn, hắn nhìn đám nước như viên châu nhỏ giọt vào bình, nha nha mà nhỏ giọng khóc.

Hai tay của hắn đã bị máu tươi vấy đỏ, nhưng lúc này, hắn không vì thế mà sợ hãi.

Hắn sợ Nhạc Thính Tùng cứ như thế mà chết..

Lúc Thẩm Lan Khanh và Bạch Nghi Thu sinh bệnh đều đỡ hắn nói không có chuyện gì, ở trước mặt hắn cũng là dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, giống hệt như Nhạc Thính Tùng bây giờ.

Hắn không phải kẻ ngu, làm sao không thấy được Nhạc Thính Tùng đang kiên cường chống đỡ mà an ủi hắn?

Thế nhưng Triệu Thất không dám để Nhạc Thính Tùng biết, hắn chỉ có thể bảo là đi lấy nước, chạy ra ngoài lặng lẽ phát tiết nội tâm kinh hoàng và bất an.

“Ồ, hoá ra Nhạc Thính Tùng lại chết nhanh như vậy à?”

Giọng nói đáng ghét, là Lưu Thanh.

“Người mới chết ấy! Người chết một vạn lần cũng không tới lượt y!” Triệu Thất dùng tay áo lau nước mắt, dữ tợn trừng người đến, “—— sao người còn chưa đi?”

Lưu Thanh lắc đầu than thở: “Triệu quân sự làm sao có thể bất công như vậy. Người chỉ nhìn thấy tiểu tử kia bị thương, lẽ nào không nhìn thấy trên eo ta này cũng có vết thương sao?”

Triệu Thất không cần biết trên eo gã có lỗ thủng hay không, chỉ tùy ý liếc mắt nhìn, sau đó tập trung vào mấy con thỏ gã cầm trên tay.

“Nhiều như vậy, một mình ngươi có thể ăn hết sao?” Triệu Thất thử thăm dò. Hắn chỉ có lương khô, nhưng Nhạc Thính Tùng cần ăn thịt.

Rắp tâm này quá rõ ràng, Lưu Thanh thở dài: “Được được được, ta nướng xong sẽ chia cho ngươi một con đã được chưa?”

Triệu Thất nghi ngờ nhìn gã: “Ngươi nói lời phải giữ lời đấy.”

“Chúng ta bây giờ đều là châu chấu trên dây thừng, trợ giúp lẫn nhau là lẽ đương nhiên. Tại hạ cũng không phải kẻ tiểu nhân thích đâm sau lưng người khác, Triệu quân sự có thể yên tâm.” Lưu Thanh nói ra lời này đại nghĩa lắm, hết như gia hỏa mưu đồ đánh lén trong Triệu phủ là kẻ khác chứ không phải gã.

Triệu Thất lại cảm thấy rất có đạo lý nên gật đầu. Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là tự hắn không bắt được thỏ. Mắt thấy bình đầy, hắn xoa mặt, lúc này mới cùng Lưu Thanh một trước một sau trở lại sơn động.

Nhạc Thính Tùng vừa tỉnh, nhìn thấy Lưu Thanh và Triệu Thất đi tới, ánh mắt tối tăm. Lưu Thanh cười với y, trong mắt có mấy phần khiêu khích.

Triệu Thất không biết sóng ngầm cuộn cuộn giữa hai người bọn họ, hắn bận cho Nhạc Thính Tùng uống nước, lại tẩy vết thương, đắp thuốc kim sang. Những thứ này đều là năm đó Triệu Tứ dạy cho hắn, cũng may trí nhớ hắn tốt, tuy thời gian trôi qua đã lâu nhưng vẫn còn nhớ rõ ràng.

Trong góc khác của sơn động, Lưu Thanh đã nhóm xong lửa, bắt đầu nướng thỏ.

Nhiệt độ trong hang tăng lên, Triệu Thất thấy trán Nhạc Thính Tùng đổ mồ hôi.

“Khó chịu lắm à?” Triệu Thất thấp giọng hỏi.

Nhạc Thính Tùng hơi nghiêng đầu, thề thốt phủ nhận: “Đây là nóng.”

“Đừng có cậy mạnh.” Triệu Thất biết y đau, vừa bao vết thương cho, vừa thử nói chuyện rời đi lực chú ý, “Đúng rồi, tại sao đêm qua đột nhiên ngươi lại xuất hiện?”

Nhạc Thính Tùng nói: “Ta cho ngươi ám hiệu rồi mà.”

“Ám hiệu?”

“Đúng rồi.” Nhạc Thính Tùng đắc ý, “Là đột nhiên ta nghĩ ra. Lúc ta đi không phải ném vỡ một cái chén sao? Đó, ý chính là ‘Quăng chén làm hiệu’, bảo ngươi im lặng chờ thời cơ, chờ tín hiệu của ta. Làm sao, lẽ nào ngươi không nhìn ra?”

“... Hoàn toàn không nhìn ra.” Nói xong, Triệu Thất lại giải thích câu đố của mình. Hai người trầm mặc chốc lát, nhìn nhau, không nhin được cười.

“Ha, ta xem sau này có gì chúng ta vẫn nên nói thẳng thôi.” Nhạc Thính Tùng đỏ mặt, không biết là không tiện hay là sợ cười đụng phải vết thương.

Triệu Thất tán thành.

Nhưng mà nghĩ lại, hắn không khỏi nghi hoặc: “Nếu đã không đoán được thì tại sao ngươi lại đến đúng đêm qua?”

“Kỳ thực ngày đó ta đã muốn mang ngươi đi, nhưng mà lúc trước có uống một loại thuốc rất mạnh, nhất thời chưa hấp thụ hết toàn bộ dược lực, nội lực không xuất hiện.” Nhạc Thính Tùng giải thích, “Lúc đó ta không đánh lại bọn họ, không thể làm gì khác hơn là đi trước. Hai ngày nay khôi phục nhanh, cho nên muốn mang ngươi ra nhanh một chút, vừa đúng lúc gặp phải... Hừ, Triệu Vũ Thành dám đối xử với ngươi như thế, chờ ta khoẻ lên, nhất định phải đi đòi công đạo cho ngươi!”

Nhạc Thính Tùng nóng giận, vết thương nháy mắt sắp nứt ra, Triệu Thất nhanh chóng vỗ đầu y: “Được rồi được rồi, không phải ta còn rất khoẻ sao?”

“Nếu như ta lợi hại hơn một chút... Ách.” Nhạc Thính Tùng hít vào một hơi, vẻ mặt um tùm, “Có phải gã đối xử tệ với người lắm không? Lẽ ra ta nên đến sớm hơn.”

“Ồ, kỳ thực lúc thường cũng không tồi, đêm qua là gã quá tức giận, cố ý làm ta sợ.” Triệu Thất lơ dềnh vung tay, “Không nói chuyện này nữa. Nói người đi, nếu như ta chạy mất, người vô huyệt thì làm sao bây giờ?”

“Lúc ta hỏi người không phải đã nói. Nếu người nói dối, cho dù lên bích lạc hay xuống hoàng tuyền, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.” Nhạc Thính Tùng nghiêm túc nói, “Ta nói được làm được.”

Ánh mắt này thực sự quá thiêu người, Triệu Thất không thể làm gì khác hơn là dựa vào việc băng bó vết thương mà né tránh, đồ mặt thì thầm: “Làm sao nghe như nói với kẻ thù vậy... Không đúng, làm sao người biết?” Hắn nghĩ lại rồi bật cười: “Há, lúc ta đưa trả quyết sách kia cho người, người nhận ra bút tích của ta đúng không. Ôi, sớm biết thế ta đã dùng tay trái viết, thực sự là cẩn thận mấy cũng có sơ hở.”

“Người đang nói cái gì?” Nhạc Thính Tùng mờ mịt hỏi, “Bút tích gì?”

“Không phải người nhìn ra bia mộ của Bạch Tuyết Kỳ là do ta viết nên mới phát hiện ra ta chính là người người muốn tìm sao?”

Nhạc Thính Tùng kinh ngạc nói: “A, quả nhiên người là hắn!”

Triệu Thất còn kinh ngạc hơn cả y: “Nếu người không biết thì làm sao phát hiện ta nói dối?”

“Còn có vấn đề thứ hai mà, người nói người không thích ta, nhất định là nói dối.” Nhạc Thính Tùng lý trực khí trắng nói, “Ta thích người, làm sao người lại không thích ta được.”

“Người ——” Triệu Thất yên lặng, nửa ngày sau mới nói: “... Sao người vô lý thế?”

“Hoá ra đây là chuyện cần phải có lý sao?” Nhạc Thính Tùng chớp mắt, cảm thấy kỳ quái, “Người muốn hỏi ta tại sao thích người, ta lại không lý giải được tại sao. Người có thể nói lý về chuyện này sao? Ngược lại, ta chính là thích người một cách vô lý như thế đấy.”

67. Chương 67

Triệu Thất hoàn toàn bị y làm cho hồ đồ.

Chuyện như vậy không cần nói đạo lý sao? Hắn suy nghĩ một chút, phát hiện mình có thể dễ dàng nói ra rất nhiều lý do khiến mình thích Nhạc Thính Tùng: Tỷ như y có võ công cao cường này, là người chính trực này, thân phận hiền hách này, đối xử rất tốt với mình này...

Thế nhưng cẩn thận nghĩ lại, những lý do này hình như đều không là gì cả.

Trong tất cả những người mình quen biết, Triệu Vũ Thành có khả năng là người lợi hại nhất; Triệu Tứ cũng từng rất chính trực; còn thân phận hiền hách, Nhạc Kiệu là người có một không hai... Những người này từng đối xử với mình rất tốt, thế nhưng tại sao mình lại không thích bọn họ?

Triệu Thất nghiêm túc nghĩ một hồi, kỳ thật trong lòng đã sớm có đáp án.

Nhưng hắn vẫn tìm ra chỗ hở “Không đúng, coi như đây là chuyện không thể nói lý. Vậy nhưng người thích ta cùng với ta thích người, căn bản là hai chuyện khác nhau!”

Nhạc Thính Tùng nghe xong, vẻ mặt xoắn xuýt, giống như xưa nay chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Trầm mặc rất lâu, y mới bần chồn hỏi: “Người thật sự không thích ta nha?”

“Ha ha, đúng là đùa ngốc.” Triệu Thất bỗng nhiên bật cười, hỏi ngược lại, “Nếu như lời ta nói lúc đó là thật, người sẽ làm thế nào? Trực tiếp bỏ đi sao?”

“Ta rút lại lời lúc đó.” Nhạc Thính Tùng đính chính, “Ý là không truy cứu chuyện người vẽ linh tinh vào sách của ta... A, người không nói thì thôi, ta còn muốn phạt người đấy.”

Triệu Thất lắc đầu cười: “Cải chà y cải cối.”

Rốt cục hần cũng băng kỹ vết thương.

Điều khiển Triệu Thất thăm vui vẻ là, công pháp mà Nhạc Thính Tùng luyện quả thật rất thần kỳ, nơi đó đã không còn chảy máu. Mà sắc mặt của y cũng đang chuyển biến tốt lên.

Giống như hết thủy đều đi theo chiều hướng tốt.

“Người vẫn chưa trả lời ta.” Nhạc Thính Tùng nghiêng đầu, lên tiếng nhắc nhở.

Triệu Thất lấy lại tinh thần, cố ý xoay người chậm rì rì, mắt thấy Nhạc Thính Tùng đã gấp không chịu được, cười thần bí: “Bạn đến bây giờ đều quên mất, ta còn một câu quan trọng phải nói cho người.”

“Là gì vậy?”

Triệu Thất ghé sát tai y, nhỏ giọng nói nhanh câu gì.

Ngọn lửa liếm láp củi khô phát ra tiếng vang lách tách, không khí hoà thuận vui vẻ ảm áp bao trùm khắp sơn động. Trong góc khác, động tác của Lưu Thanh ngừng lại, một con thỏ suýt nữa rơi thẳng vào trong lửa.

Nơi này chỉ là một sơn động đơn sơ, thậm chí hiện tại cũng không thuộc về một mình bọn họ. Cuộc sống hai người ăn bữa sáng lo bữa tối, dù là thân thể hay tinh thần đều chịu thương tổn. Bên ngoài lại là đám người như hổ rình mồi chờ bọn họ.

Vậy nhưng vào giờ phút này, trong lòng bọn họ phun trào, là vui mừng và viên mãn trước nay chưa từng có.

“Ta biết.” Nhạc Thính Tùng khẽ cười, thân mật chạm lên chóp mũi Triệu Thất, nhỏ giọng nói, “Ta cũng thế.”

68. Chương 68

Chờ xử lý xong vết thương, Lưu Thanh đã nướng chín thỏ, gã đang dùng ánh mắt ý vị thâm trường đánh giá bọn họ. Triệu Thất hoàn toàn không để ý, không khách khí chút nào chọn con mập nhất, trực tiếp gặm một miếng.

Thịt thỏ không có gia vị tẩm ướp kỳ thật không thể ngon, nhưng lúc này không phải lúc soi mói. Triệu Thất nuốt vào, đợi một hồi, mới xé thịt ra, dứt từng chút cho Nhạc Thính Tùng.

“Chẳng lẽ lo ta bỏ thuốc? Ahuhu, không ngờ Triệu quản sự lại không tin tưởng tại hạ như thế, thực sự khiến người ta thương tâm.” Lưu Thanh làm bộ lau nước mắt, động tác giống với động tác Triệu Thất lau nước mắt vừa rồi như đúc, “Tốt xấu gì cũng cùng chung hoạn nạn, khỏi nói trước kia chúng ta cũng có giao tình không ít, 5000 lượng kia—— ”

Ngày lúc này, Nhạc Thính Tùng không có dấu hiệu nào đã ra tay.

Chỉ thấy một bóng trắng nhanh như chớp, vèo vèo bắn vào Lưu Thanh!

Đồng tử Lưu Thanh đột nhiên rút lại, vội phát tay chống đỡ, lại thấy bóng trắng kia đột ngột phân thành ba. Gã thậm chí nói một tiếng không tốt, còn chưa kịp biến chiêu, huyết đạo tê rần, thân thể không thể động dậy.

Bịch bịch.

Bóng trắng rơi xuống đất, là xương thỏ rải rác.

Lưu Thanh giận dữ, nhưng miệng không thể nói, chỉ có thể căm tức nhìn Nhạc Thính Tùng, ánh mắt như muốn đâm y thành cái sàng.

Mà Nhạc Thính Tùng cũng không thèm nhìn gã, chỉ thản nhiên nói: “Người nhiều lời quá.”

Triệu Thắt lại cảm thấy ngọt ngào, hẳn biết Nhạc Thính Tùng đang ra mặt thay hắn, mắt thấy Lưu Thanh trừng mắt lại bất lực, cùng với kẻ hung dữ cậy mạnh bắt nạt mình lúc trước như hai người khác nhau, không khỏi bật cười ha hả.

Sau đó, hắn chậm rãi chuyển tới, cố ý ở Lưu Thanh trước mắt, cướp hết số thổ gã chưa kịp động vào, một con cũng không chừa cho gã.

Nhạc Thính Tùng thân nhiên ăn uống no đủ dưới ánh mắt cừu thị của Lưu Thanh, sau đó quay đầu bàn giao với Triệu Thắt, “Lát nữa ta phải điều tức một hồi. Ừ, giống như ngủ ấy, nhưng mà sâu hơn ngủ một chút, không dễ đánh thức, người đừng lo lắng nhé.”

Triệu Thắt nghe xong thì gật đầu, cho y uống nước. Nhạc Thính Tùng nhắm mắt lại, rất nhanh liền rơi vào một trạng thái kỳ diệu.

Vừa bắt đầu, Triệu Thắt thấy lồng ngực y bất động, quả thực bị dọa sợ muốn chết. Sau đó mới phát hiện khoảng cách giữa các lần hô hấp của y dài ra, hô hấp cũng rất nhiều.

Hơi thả lỏng, Triệu Thắt chạy ra bên ngoài nhặt cành cây và lá đại thụ. Năm đó lúc Triệu Tứ dẫn hắn lưu vong, hắn vẫn nhớ kỹ vài loại quả đại có thể ăn, trên đường gặp phải, cũng hái luôn về, định dành cho cơm tối —— về phần con thổ giành được từ chỗ Lưu Thanh, ngay cả hắn cũng không nỡ ăn, phần thừa lấy lá cây gói lại, buổi tối dứt toàn bộ cho Nhạc Thính Tùng để y nhanh khỏi hơn một chút.

Cứ như vậy bình bình lách cách bang bang bận rộn một lúc lâu, Triệu Thắt xoa mồ hôi trên trán, sờ tay Nhạc Thính Tùng, phát hiện lạnh ngắt. Hắn không biết đây là trạng thái bình thường lúc Nhạc Thính Tùng điều hoà khí tức, vội vàng cởi áo ngoài của mình ra đắp cho y, ngẫm lại vẫn thấy không yên lòng, ánh mắt bắn về phía Lưu Thanh.

Lưu Thanh vẫn duy trì tư thế có thể nói là lúng túng kia, thấy Triệu Thắt nhìn mình chằm chằm, lại không chút do dự mà tự cởi y phục, trong mắt gã không khỏi lẫn vào mấy phần hứng thú.

Chẳng lẽ, hắn...

Không để Lưu Thanh có thời gian nghĩ mấy thứ kỳ quái, Triệu Thắt đã đắp một tầng vải rách lên mặt gã, lột áo ngoài của gã ra rồi trùm lên người Nhạc Thính Tùng.

Bây giờ, trên người Nhạc Thính Tùng đắp kín quần áo, phía dưới lót cỏ khô, rốt cục sờ vào cũng thấy nóng lên một chút.

Trải qua một đêm bôn ba, Triệu Thắt vừa mệt vừa đói, kỳ thực đã sớm không chịu nổi, trước còn một luồng khí mới chống đỡ được. Lúc này rốt cục lo cho Nhạc Thính Tùng xong xuôi, củi lửa bà đồ ăn cũng đầy đủ, tinh thần buông lỏng, mệt mỏi lập tức chiếm cứ thân thể hắn.

Hắn chậm chạp lấy cái bánh màn thầu trong bọc hành lý ra, dùng cành cây xiên ngang rồi nướng trên mặt lửa, sau đó ăn từng miếng từng miếng.

Bởi vì ăn quá nhanh, giữa lúc ăn còn bị nghẹn mấy lần. Mà nước sương còn lại không nhiều, gần đây lại không có suối, do dự rất lâu, hắn cũng không cam lòng uống nước, tất cả đều nuốt xuống.

Trong bụng có đồ, Triệu Thắt khôi phục một điểm khí lực. Hắn muốn xem cổ chân mình bị thương thế nào, vậy nhưng lúc vừa cởi giày ra mới phát hiện, toàn bộ cổ chân đã sưng lên.

Vì vậy Triệu Thắt lại tốn thời gian rất lâu để cởi giày, xử lý đơn giản. Giờ hắn rất buồn ngủ nhưng vẫn cố chống đỡ không dám ngủ, một hồi để phòng mà nhìn Lưu Thanh, một hồi lại ngó dáo dác bên ngoài, cảnh giác đến động tĩnh gió thổi cỏ lay xung quanh chỗ này.

Nhạc Thính Tùng đang bị thương, hắn phải bảo vệ y thật tốt mới được.

Không biết qua bao lâu, Triệu Thắt nhận ra trong không khí truyền đến hơi ẩm ướt át. Bên ngoài truyền đến tiếng tí tách, hắn bèn chôn tiến đến cửa động, phát hiện hoá ra trời mưa.

Đây là trận mưa đầu tiên của mùa xuân.

Triệu Thắt hoan hỉ lấy bình ra hứng, tự uống một hớp lớn.

Mưa xuân có vị ngọt, mang theo mùi hương cây cỏ núi rừng nên rất mát mẻ sảng miệng. Hắn để bình dưới đất, lại quay vào trong động lấy ra một miếng vải sạch, dùng nước mưa thấm ướt.

Sau đó hắn đi đến bên cạnh Nhạc Thính Tùng, nhẹ nhàng lau gò má y.

Vừa bắt đầu, Triệu Thất không hề suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, vậy nhưng sát mấy lần, lòng dạ bắt đầu thấy bồn chồn.

Chà chà, làm sao mà tiểu tử này càng ngày càng đẹp thế nhỉ?

Triệu Thất mò mẫm sờ cọng râu ngắn mới mọc ra trên mặt y, trong lòng thầm thấy ước ao. Từ khi còn bé hắn đã ngóng chờ mình lớn thật nhanh để có râu như cha vậy, không chỉ thành thực văn nhả mà còn rất uy nghiêm. Nhưng trước đây Nhạc Kiệu cho hắn dùng một loại thuốc rất đau rất đau, bôi lên da sẽ từ từ phá huỷ lỗ chân lông, vậy nên cả đời hắn đều không thể thực hiện được nguyện vọng này.

Âm thầm hâm mộ một hồi, Triệu Thất lại thấy lòng dạ ngứa ngáy. Dựa theo lời giải thích của Nhạc Thính Tùng, lúc đang điều tức mà hơi chạm nhẹ cũng không hề hấn gì.

Vì vậy, hắn có tật giật mình quan sát một bốn phía, cúi đầu hôn trộm một cái.

Cánh môi Nhạc Thính Tùng mềm mại man mát, lúc hôn lên có cảm giác nóng rực kỳ dị, chỉ nhẹ nhàng đụng một cái, liền đốt đỏ mặt Triệu Thất, nóng đến mức suýt chút nữa hắn đã nhảy dựng lên.

Hô, lẽ nào người đang điều tức đều như vậy? Đây chính là nội lực hộ thể trong truyền thuyết sao?!

Triệu Thất vỗ lồng ngực để an ủi trái tim đang đập loạn, cảm thấy đôi môi mềm mềm tê tê, bụng dưới bắt đầu toả nhiệt, trong thân thể như có cây đuốc bùng cháy làm hắn khó chịu cực kỳ.

A, thời điểm thế này lại muốn chuyện như vậy, thực sự rất không nên.

Triệu Thất tự khiển trách mình, tay lại chậm rãi mò vào quần.

Nếu như chỉ là lạng lẽ làm một lần, cần phải...

Ừm, thật là thoải mái.

Hắn nỗ lực đè nén âm thanh, đôi mắt hơi nheo lại, mê muội nhìn khuôn mặt đang ngủ của Nhạc Thính Tùng.

Nếu lúc này y đột nhiên tỉnh lại, chắc sẽ rất kinh ngạc nhỉ. Triệu Thất không biết Nhạc Thính Tùng sẽ dùng ánh mắt gì nhìn mình. Là trách cứ, là ngạc nhiên, hay là...

Một chút xấu hổ làm cho khoái cảm tăng gấp bội, chỉ nghĩ như vậy thôi mà thứ trong tay đã cứng thêm mấy phần. Duy trì tư thế quỳ đứng, Triệu Thất kéo quần đến cẳng chân, một tay tiếp tục lên xuống, một tay khác vội vàng sờ lên ngực.

Nhưng mà, vừa đụng phải ngực trái của mình, hắn như bị độc trùng xâm nhập, bỗng nhiên rụt tay về, ánh mắt cũng khôi phục lại sự trong sáng.

Cúi đầu nhìn mình, Triệu Thất vừa ngượng ngùng vừa lúng túng. Hoảng loạn sửa sang quần áo, hắn chậm rãi đi ra bên ngoài cất bình nước, sau đó ngồi bên đống lửa đã tàn mà ngáy ngẩn.

“Ôi...”

Bên trong góc đột nhiên truyền đến một tiếng than thở thật dài.

69. Chương 69

Triệu Thất bị dọa sợ hết hồn, hắn không nghĩ rằng Lưu Thanh có thể mở miệng nói nhanh như vậy.

Bây giờ Nhạc Thính Tùng đang điều tức, một khi Lưu Thanh khôi phục như cũ, bản thân mình khẳng định không đánh lại gã, thời điểm đó hai người đều gặp phải tai ương. Nghĩ tới đây, Triệu Thất nhanh chóng chống đỡ một cành cây, chầm phẩy chầm phẩy chạy đi nhặt về dây thừng rải rác trên đất, dự định trói Lưu Thanh lại trước rồi nói.

Đám dây thừng cũng không biết đã bị vứt ở đây bao lâu, có mấy sợi vừa kéo liền đứt. Triệu Thất tìm một hồi, lấy ra mấy sợi rằn chắc, nơm nớp lo sợ đi về phía Lưu Thanh.

Không ngờ, mới vừa kè sát vào, Lưu Thanh liền phát ra tiếng rên rỉ suy nhược. Triệu Thất bạo gan, trước tiên bóc rơi mảnh vải rách đắp trên mặt gã, lại phát hiện sắc mặt Lưu Thanh trắng bệch, bộ dạng thống khổ.

Lại nhìn xuống dưới, bên hông gã rịn ra không ít máu, trên đất cũng có vài vệt.

“Vết thương, nứt ra rồi...” Hơi thở Lưu Thanh mong manh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể buông tay trần thế, “Khí lực cuối cùng của ta đều dùng để mở á huyết... Nếu người không giúp ta, ta sẽ chết.”

Trông thế kia cũng không giống giả bộ, Triệu Thất cẩn thận dùng cành cây đâm đâm mũi của gã, vẻ mặt Lưu Thanh càng thêm thống khổ, vẫn không nhúc nhích như cũ.

Triệu Thất yên tâm.

“Người có chết hay không thì liên quan gì đến lão tử? Thù mới hận cũ tính cùng luôn, tha cho cái mạng chó nhà người, ta chính là người lương thiện rồi!”

Tuy nói như vậy, nhưng hắn vẫn nghĩ lại, gạt từ trong tàn lửa ra chút tro, trét lên vết thương trên người Lưu Thanh để cầm máu.

“Khát... Ta rất khát.” Lưu Thanh hí lên.

Triệu Thất lườm gã một cái, không thêm phản ứng.

“Ôi, người khác bị thương, có người băng bó dứt cơn. Ta chảy nhiều máu như vậy, không những bị điểm huyết, ngay cả ngụm nước cũng không được uống, thực sự là cực kỳ bi thảm ahuhu. Nói không chừng, ta chết rồi biến thành quỷ khát, mỗi ngày rên rỉ bên tai kẻ không cho ta uống nước là, ta khát, ta khát...”

“Câm miệng người lại, khát nước còn nhiều lời như vậy. Cẩn thận Diêm Vương chê người phiền rồi rút đầu lưỡi người đấy!”

Triệu Thất oán hận nói. Nhưng quả thật hắn bị Lưu Thanh làm sợ đến nổi da gà, không thể làm gì khác hơn là dùng lá cây múc nước mưa, rót vào trong miệng gã.

Uống hết nước, Lưu Thanh chép miệng một cái, mắt thấy gã lại muốn mở miệng, Triệu Thất cảnh cáo: “Đừng có mà được voi đòi tiên.”

Lưu Thanh cười: “Ta vốn đang muốn nói hơi đói bụng, nhưng bây giờ không dám nói nữa, hê hê.”

Triệu Thất hừ hừ: “Cho dù người biến thành quỷ đói ta cũng không chia đồ cho người ăn cho người đâu. Thỏ đều là của bọn ta, không còn liên quan gì đến người nữa.”

Đôi mắt đen nháy dương dương tự đắc, lại có chút tiểu nhân đắc chí rơi vào trong mắt Lưu Thanh, không khỏi khiến gã phì cười: “Kỳ thực tại hạ còn có thể chống đỡ một lúc, Triệu quân sự không cần lo lắng.”

“Người là cái thá gì mà phải khiến ta lo lắng?” Triệu Thất khinh thường liếc gã một cái, tựa hồ nhớ tới cái gì, do dự một chút, nghi ngờ hỏi: “Người... có phải trước đây người từng gặp ta?”

Lưu Thanh ngẩn ra, sau đó cười mờ ám: “Rất cực người cũng nhớ ra rồi à? Kỳ thực chúng ta đã gặp nhau từ rất lâu trước kia rồi, Bạch tiểu công tử —— người còn nhớ ta đề cập tới tranh “Lăng Tuyết” không?”

Sắc mặt Triệu Thất hơi thay đổi: “Kia chẳng lẽ là...”

“Không sai, nhân vật chính trong bức tranh “Lăng Tuyết”, chính là người của tám năm trước.” Lưu Thanh nói, “À, lần đầu tiên đã cùng nhiều nam nhân như vậy... Nếu không phải ta thành thạo phong nguyệt chi

đạo, nhìn ra người lúc đó còn là con chim non thì e rằng còn tưởng người đã sớm duyệt qua vô số người —— a!”

Triệu Thất lại dùng cành cây chọc lên vết thương bên hông gã, hung ác nói: “Muốn chết cứ việc nói!”

“Ồ, đừng tức giận như vậy, ta nói cũng không phải nói dối mà.” Lưu Thanh than thở, “Những chuyện kia, Nhạc thiếu hiệp không biết đúng không?”

Nằm ngoài dự liệu của gã, nghe xong lời này, Triệu Thất ngược lại rất tỉnh táo, khinh bỉ hừ một tiếng: “Muốn uy hiếp ta? Vậy người đánh nhằm chủ ý rồi. Những chuyện trong quá khứ, ta sẽ nói rõ đầu đuôi cho y.”

Lưu Thanh trầm mặc một hồi, hỏi: “Vậy hoãn thúc Hoa Tín Đan thì sao?”

“Ồ, người cũng biết không ít nhỉ?” Triệu Thất lười biếng nói, “Sợ bị người khác biết mới trở thành uy hiếp, ta không thẹn với lương tâm thì có sợ cái gì.”

Lưu Thanh chậm rãi nói: “Đây không phải uy hiếp, đây là giao dịch.”

Nghe ra có chuyện, Triệu Thất nhú mày: “Người muốn nói cái gì?”

“Ngồi không cũng tẻ nhạt, không bằng nghe ta kể chuyện đi.” Lưu Thanh cười với hắn, “Người nghe ta nói hết, ta sẽ nói cho người biết một chuyện người muốn biết, thế nào?”

Triệu Thất vô cảm nhìn gã một hồi, cuối cùng ngồi xuống đất, vung tay: “Có rắm mau đánh.”

Lưu Thanh cười, bắt đầu kể lại:

“Đã từng có một thiếu niên, lập chí muốn vẽ một bức tranh đông cung kiệt xuất, nổi tiếng khắp thiên hạ...”

“Ha ha, này là cái chí hướng gì thế?” Triệu Thất cười nhạo, “Không những là sắc quỷ, còn là một sắc quỷ từ hồi còn bé, lớn lên cũng biết chẳng phải loại tốt đẹp gì, nói không chừng đã sớm nhiễm phải bệnh hoa liễu, chết thành con ma rồi.”

Lưu Thanh chỉ cười khẽ, phảng phất như lâm vào hồi ức, gã nhìn Triệu Thất chăm chú, trong mắt lại có sự hoảng hốt: “Khi đó hắn không nghĩ sau này sẽ thế nào, càng không nghĩ tới khi hắn đến kinh thành lại vô tình nhìn thấy một người, người đó lấy mất hồn hắn...”

“Người đó đứng trước cửa cung, Thái tử tự mình dìu y xuống ngựa, những người khác chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Thiếu niên chưa từng thấy người nào như vậy, quả thực cho rằng y bước ra từ trong tranh... Sau đó nghe nói Lục hoàng tử, bây giờ đã là hoàng đế, ở trong yến hội dùng lời lẽ đụng chạm người kia, sau đó lập tức bị tiên hoàng phạt đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm ba tháng. Thiếu niên lúc đó liền nghĩ, thật không hổ là nhân vật quý giá như vậy.”

Triệu Thất nhàm chán hừ một tiếng.

“Lần thứ hai gặp mặt, là trong đại sảnh Phương Lan Uyển. Thiếu niên vừa vào liền nhận ra y. Đúng xem ở khoảng cách gần, y càng đẹp như miếng ngọc không tì vết, đẹp để lại ngạo khí, ngón tay cầm lấy ly rượu ngọc người khác đưa lên thậm chí còn trắng hơn cả ly. Trơn nhẵn sáng loáng... Mấy nam nhân cạnh y đều muốn làm y vui lòng, nhưng y hình như không thích bọn họ. Một kẻ trong đó chỉ sờ tay y, y liền để ly rượu lên đĩa, trả lại cho người kia một đấm, bắt gã quỳ xuống xin lỗi, làm cho gã mất mặt trước mặt mọi người.”

Ánh mắt Triệu Thất lạnh lẽo, không nói một lời.

“Lúc đó thiếu niên đã có chút tên tuổi. Không lâu sau, có người mời hắn đến Say Tuyết Lâu vẽ đông cung. Thiếu niên vốn tưởng rằng chỉ vẽ chân dung tiểu quan hay kỹ nữ, không ngờ, lần thứ ba gặp được y.”

Nghe đến đó, tuy Triệu Thất nhìn như thờ ơ bất động nhưng nắm tay đã âm thầm siết chặt.

Bất kể bao lâu, trải qua những gì, nhớ tới chuyện xảy ra ngày ấy, hắn vẫn như cũ không khắc chế nổi cảm giác bị sỉ nhục và phẫn nộ.

Đó là chuyện cũ hắn không muốn nhớ tới nhất, tất cả xảy ra quá đột ngột. Rốt cuộc hắn không cách nào dựa vào bản thân mà bò lên, chỉ có thể từng lần từng lần lộn trong vũng bùn, bị người lộng đến bản không chịu được.

Mà về mặt Lưu Thanh cũng dần trở nên phức tạp: “Dù là ai cũng không ngờ rằng, chỉ trong một thời gian ngắn, một người vốn cao ngạo như thế lại như biến thành một người khác, ăn nói khép nép xin tha, thậm chí còn chủ động tự cởi quần áo...”

“Người nói xong chưa?” Triệu Thất mặt không chút thay đổi hỏi, một bên dùng cành cây ra sức quất gã.

“Đau, đừng đừng đừng! Được rồi, không nói cái này. Sau khi ta về xong, không nỡ lòng giao bức tranh ra, lại thay đổi thân phận, mang theo nó giấu đi. Không nghĩ tới hành động này lại cứu ta một mạng, những người có mặt ngày đó, trừ người và ta ra, không còn ai sống đến bây giờ.”

“Bây giờ, thời gian của ta không còn nhiều, tranh “Lăng Tuyết” cũng bị Triệu Vũ Thành phá huỷ —— yên tâm, kỳ thực gã ta chỉ có kiến thức nửa vời. Sau này sẽ không còn ai biết chuyện kia của người.”

Hai mắt Triệu Thất lấp loé, giống như đang định giá cái gì.

“Không ai biết rõ, tức là chưa bao giờ xảy ra.” Lưu Thanh nhẹ giọng nói, “Người nghe ta khuyên, nếu người muốn ở cùng Nhạc thiếu hiệp, vậy thì không nói cho y mới là phương pháp tốt nhất. Người cũng là nam nhân, lẽ nào còn không biết tật xấu của nam nhân? Đối với chuyện như vậy, nếu muốn bỏ qua mà không vướng bận trong lòng, căn bản là không thể...”

“XXX người đánh rắm!” Triệu Thất mắng một câu, “Dông dài xong chưa, nên nói hoãn thúc Hoa Tín Đan đi. Nếu người dám lật lọng, hừ hừ, chờ xem đi.”

Về mặt Lưu Thanh tối sầm, nhưng không phải bị Triệu Thất đe dọa mà là thất vọng với quyết định của hắn.

Nguyên bản, một khi Triệu Thất dao động, gã sẽ có niềm tin khiến một phần che giấu kia biến thành phản bội. Nhưng bây giờ, chuyện này là không thể rồi.

“Tại hạ đương nhiên không dám.” Lưu Thanh thở dài, “Đối với công dụng của đan dược, công tử biết nhiều hay ít?”

Ta mà biết thì còn cần hỏi người sao? Triệu Thất nghĩ, lúc mở miệng lại nói: “Đương nhiên là ta biết không ít, người cũng đừng nghĩ lừa ta. Đúng rồi, người nói trước một ít, để ta nghe xem có phải thật vậy hay không.”

“Được rồi. Hoãn thúc Hoa Tín Đan xuất phát từ Noãn Hương Các. Mười lăm ngày làm một tuần, hoa nở hoa tàn cũng có thời gian. Một lần thời kỳ hoa nở qua đi sẽ khiến người ta thoát thai hoá cốt một lần, không những có thể loại trừ độc tố tích dịch trong cơ thể, thậm chí có thể khiến dung nhan bất lão. Nhưng mà, nếu lúc này không ăn dương tinh đủ lượng, người uống thuốc sẽ bị âm độc phát tác, sống không bằng chết.” Lưu Thanh nói, “Những chuyện này hắn người cũng đã biết rõ ràng.”

Triệu Thất thờ ơ hừ một tiếng. Lưu Thanh nói ra không ít thứ mà lần đầu tiên hắn nghe thấy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngoại trừ tránh khỏi khó chịu bên ngoài, hiểu biết của hắn về Hoa Tín Đan kỳ thực rất ít.

“Mà tác dụng của thuốc này với âm dược bình thường cũng không khác nhau mấy, nếu như Hoa Tín Đan chỉ có như vậy thì làm sao có thể xứng để trở thành bí mật bất truyền của Noãn Hương Các?” Lưu Thanh chần chừ nhìn Triệu Thất, “Đan dược này thân dĩ ở chỗ, chính là gặp tình thì mở, tâm chết mới dừng.”

“Là ý gì?” Triệu Thất đột nhiên giật mình.

70. Chương 70

“Người... Có phải lúc động tình, thần trí người hoàn toàn biến mất?” Lưu Thanh hỏi, “Kỳ thực đây mới là thần hiệu chân thật của Hoa Tín Đan. Nếu như người uống thuốc động lòng với người nào, được tính sẽ từ từ ăn mòn ý thức, khiến người đó từng bước lâm vào ham vui dâm thú. Mà theo bản tính lạc lõng, tình yêu sẽ dần dần phai nhạt. Quá trình này là khác nhau tùy theo tình cảm nhiều hay ít, có thể là mười ngày nửa tháng, cũng có thể là ba năm năm năm. Đợi đến khi được lực bào mòn hết yêu thương, người uống thuốc mới có thể khôi phục lại bình thường.”

“Không thể!” Triệu Thất nói như đinh chém sắt, “Khi đó rõ ràng ta còn...”

— A, người nói yêu hấn, kỳ thực chỉ là một cái cớ, làm bộ vì hấn chịu nhục để che giấu đi rằng người sợ chết mà thôi.

“... Không thể.” Triệu Thất lặp lại một lần, là phủ định, càng giống như đang thuyết phục chính mình.

Lưu Thanh chậm rãi nói: “Thuốc này vốn dùng để trừng phạt đấm kỹ nữ lén lút chạy trốn theo người. Đương nhiên, cũng không phải ai cũng có tư cách này...”

Triệu Thất thất thần.

Rốt cục mình tỉnh lại vào lúc nào? Hấn liều mạng hồi tưởng, lòng đã nguội lạnh hơn nữa.

Khó trách thời gian đó càng ngày hấn càng có tinh thần, còn có thể nghĩ ra biện pháp cầu cứu bên ngoài. Đó không phải vì Nhạc Kiệu buông lỏng cảnh giác với hấn, mà là vì lòng hấn đã chết đi rồi.

Hoá ra, hấn tự cho là tình vững hơn sắt, dĩ nhiên lại kiên trì không tới một năm rưỡi.

Mà Nhạc Thính Tùng thì sao?

Lần này, hấn có thể kiên trì bao lâu?

“Tìm thuốc giải ở đâu?” Triệu Thất cao giọng hỏi, “Noãn Hương Các của các người nhất định có, ở đâu?!”

Lưu Thanh còn đang giằng giải lịch sử và sự tích nổi danh của hoãn thúc Hoa Tín Đoan, sau khi bị cắt đứt, vẫn cảm thấy chưa nói đã: “Ồ, thuốc giải? Nha, này nói ra cũng rất dài dòng.”

“Vậy người nói tóm tắt!” Triệu Thất ác thanh ác khí nói.

Lưu Thanh thấy vành mắt hấn ửng đỏ, cũng không biết là nghĩ tới điều gì, thành thật khai báo: “Thuốc giải của Hoa Tín Đan quả thật Noãn Hương Các có, mà bên trong viên thuốc này tổng cộng có hai mươi bốn vị hoa thuốc, bởi vì mùa bất đồng, được tính sẽ có sai biệt. Bởi vậy, nhất định phải có thuốc dẫn.”

“Thuốc dẫn gì?”

“Thời điểm luyện đan, trong vách lò luyện sẽ ngưng tụ hoa lộ. Dùng nó uống chung với thuốc giải mới có thể diệt trừ tận gốc được tính.”

Triệu Thất tối tăm chửi một câu.

Đều đã tám năm, coi như hoa lộ kia có tồn tại, bây giờ cũng đã thành nước cống, nhất định là không có hi vọng. Hấn hỏi: “Còn cách khác không?”

“Cái này... Ngược lại là cũng có.” Lưu Thanh trầm ngâm, “Nếu có linh dược như Bách Ưu Bách Khoảng Không Tán, cũng có thể thử một lần.”

“Ngoài ra thì sao?”

“Hoặc là tìm Bằng Lai tiên y, Côn Lôn thánh thủ cũng được.”

Những người này Triệu Thất chưa bao giờ nghe tới, chỉ cảm thấy như mấy cái tên mờ mịt. Hấn chưa chết tâm, tiếp tục ép hỏi, cuối cùng chơi Lưu Thanh đến mức vết thương sắp chảy máu cũng chưa nghe được biện pháp gì khả thi.

“Vậy... người biết phương pháp trì hoãn không?”

Lưu Thanh gật đầu: “Vây cũng rất đơn giản. Tình cảm càng sâu, phát tác càng mau. Chỉ cần người thích ít đi, thần trí sẽ lạc lối chậm một chút.”

Triệu Thất ngơ ngác nhìn gã, lập tức nhảy dựng lên, cầm dây thừng buộc lên người Lưu Thanh.

Quá dọa người, tiểu tử này vừa nãy còn gật đầu!

Nhưng dù sao khoảng cách giữa bọn họ cũng rất xa. Dây thừng của Triệu Thất còn chưa tới gần Lưu Thanh, gã đã ra tay nhanh như chớp, dễ dàng bắt được cổ tay Triệu Thất.

“Ta chịch mẹ người cha người đại gia người!” Triệu Thất chữ ằm lên, câu nói đầu tiên chính là chịch cả nhà Lưu Thanh, “Người cái đồ vong ân phụ nghĩa lấy oán trả ơn, ý mạnh hiếp yếu, ân đền oán trả, hảo hán cái mẹ gì.”

“Xuyt.” Lưu Thanh nhỏ giọng, thần sắc nghiêm nghị, “Đừng nói chuyện, dưới núi có người đến.”

Triệu Thất giật mình. Hắn không nghe thấy gì vả, mà Lưu Thanh cũng buông lỏng tay hắn, thoát nhìn không giống như đang nói dối.

Là ai tới? Chẳng lẽ là Triệu Vũ Thành?

Nếu như lúc này bị gã truy cản...

“Các người đi đi.” Lưu Thanh nhẹ giọng nói, “Ta ở lại chỗ này, có thể giúp các người chặn được một lúc.”

Triệu Thất hoài nghi nhìn gã: “Người tốt bụng như vậy à?”

Lưu Thanh cười: “Ta đã làm nhiều chuyện sai lầm, coi như dùng cái mạng quên này để bồi tội với công tử. Đương nhiên, nếu như người muốn cảm tạ, có thể hôn ta một cái, để trước khi chết ta có thể thực hiện tâm nguyện nhiều năm nha.”

Triệu Thất mắt diếc tai ngơ trước lời trêu chọc của gã, cấp tốc chống cành cây chạy đến bên người Nhạc Thính Tùng, cố hết sức vác y lên. Còn không quên thắt bọc quần áo bên nhánh cây, lão đảo đi ra ngoài.

Lưu Thanh lẳng lặng nhìn hắn.

Vẫn giống người năm đó như đúc. Rõ ràng đều đã như vậy mà vẫn có thể cao ngạo, đối với người không thích hắn cũng chẳng thêm liếc mắt nhìn.

Lại như người trong tranh vẽ, ánh mắt hướng ra bên ngoài, nhưng rốt cuộc ánh mắt đó đang nhìn ai vậy?

Mặc dù đã biết đáp án, nhưng nhìn theo bóng lưng hắn, Lưu Thanh chung quy vẫn không nhìn được: “Sau này lúc người nhớ đến ta, chỉ nhớ về điểm tốt, được không?”

Lúc này Triệu Thất đã tập tễnh đi tới cửa động. Lưu Thanh vốn cho là hắn sẽ không để ý chút nào mà đi luôn, không ngờ hắn lại đột nhiên dừng bước.

Trái tim Lưu Thanh nhảy lên kịch liệt, gã hít sâu một hơi, nhìn hắn không chớp mắt.

Triệu Thất quay đầu lại làm cái mặt quỷ, cười nhạt:

“Nếu trên mặt người mạ vàng thì may ra lão tử mới nhớ tới người ấy!”

71. Chương 71

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, sơn sắc phủ xuống đất trời, bóng cây lay động, mưa phùn lất phất trong gió, Triệu Thất công Nhạc Thính Tùng, mỗi một bước đi, chân phải đều thấy đau như sắp gãy.

Đường núi trơn trượt không dễ đi. Hơn nữa Nhạc Thính Tùng vừa cao lại nặng, Triệu Thất bước một bước mà trượt bốn, năm bước, có một lần suýt nữa công Nhạc Thính Tùng ngã chổng vó. Vì vậy, hắn không thể

làm gì khác hơn là tận lực dựa vào khúc cây, mỗi một bước đều đi rất cẩn thận. Tuy như thế cổ chân càng đau, nhưng an toàn hơn rất nhiều.

Lo Nhạc Thính Tùng bị cành cây cào lên mặt, lúc hấn đi còn thường xuyên quay đầu lại nhìn. Nhạc Thính Tùng vẫn nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt thản nhiên, Triệu Thất rất muốn cắn y một cái.

“Tiểu tử ngươi ăn cái gì để lớn thế, sao béo tốt như vậy?” Triệu Thất nhỏ giọng thì thầm. Lúc hấn mười sáu, mười bảy tuổi có một đợt bị thiếu ăn, mỗi ngày chỉ có thể núp trong lồng tre ngủ, bỏ lỡ thời kỳ phát dục. Nếu không, hấn cảm thấy mình nhất định có thể to con cường tráng hơn Nhạc Thính Tùng nhiều.

Nếu như vậy, bây giờ chắc chắn hấn có thể quắp Nhạc Thính Tùng chạy đi như bay. Triệu Thất hỉ tư tư làm mộng ban ngày.

Hấn nhất định phải nghỉ bảy ngày không ngừng, như thế một nhọc và đau đớn sẽ rất nhanh tách ra khỏi ý thức.

Cũng không biết đi được bao lâu, Triệu Thất chẳng gặp người nào. Nhưng theo sắc trời dần muộn, hấn đã có thể nhìn thấy ánh lửa lẻ tẻ bên kia núi.

Đoạn này khoảng cách không ngắn, hơn nữa mưa phùn mờ mịt, sắc trời ảm đạm, hấn thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, Nhạc Thính Tùng sau lưng nhẹ nhàng nhúc nhích.

“Ngươi tỉnh rồi à?” Triệu Thất nhỏ giọng hỏi, “Khá hơn chút nào không?”

Nhạc Thính Tùng vỗ vai hấn, ra hiệu cho hấn thả mình xuống.

“Bên kia có cây, chúng ta đi đến đó.” Triệu Thất run rẩy công y muốn đi tiếp, lại bị Nhạc Thính Tùng xoa miết cần cổ, ngứa đến run lên một cái.

Nhạc Thính Tùng nhẹ nhàng trượt xuống, một tay nắm eo Triệu Thất, mang theo hấn lên lên xuống xuống rồi trốn dưới tàng cây đại thụ.

“Ngươi điều tức xong rồi à? Có đói bụng không?” Triệu Thất xoa hai tay bị nước mưa xối ướt, lấy nửa con thỏ từ trong bọc hành lý ra đưa cho y, “Có người đuổi tới, ngươi ăn một chút đi, chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi đi.”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu, đẩy đồ ăn trở về, y cúi mình xuống. Đưa tay nắn cổ chân Triệu Thất.

“Không thương tổn xương cốt.” Giọng điệu của y trầm thấp dị thường, “Nhưng phải tìm đại phu càng sớm càng tốt.”

Mắt thấy trên mặt y tất cả đều là tự trách và ảo não, Triệu Thất vội an ủi: “Không sao đâu, ta hết đau rồi, ngồi một lát là khỏi ấy mà. Đúng rồi, còn chưa nói cho ngươi...”

Hấn kể lại những chuyện xảy ra một lần. Về mặt Nhạc Thính Tùng vẫn như trước, nghe đến cuối, mới thản nhiên nói: “Lưu Thanh bị thương không nặng, lúc ra khỏi Triệu phủ còn rải ký hiệu dọc đường, người gã hẹn chắc cũng đuổi kịp rồi.”

“Ta đã nói mà, sắp chết rồi sao còn nhiều lời như vậy.” Triệu Thất đắc ý hừ lạnh, “May mà ta đã dự kiến trước, lột sạch y phục gã, không thì lại bị gã lừa không rồi.”

Nhạc Thính Tùng nhìn hấn một hồi, sờ sờ đầu hấn. Triệu Thất phát hiện tay y phát run, định hỏi có phải y lạnh hay không, bỗng nhiên bị ôm vào một cái ôm thật chặt.

“Các ngươi nói... ta đều nghe được.”

Triệu Thất sưng sờ.

“Ta, ta không biết ——” Nhạc Thính Tùng dừng lại. Cánh tay y mạnh mẽ như vậy, giống như muốn ghìم Triệu Thất vào trong xương thịt, lại giống như muốn chia sẻ cùng hấn tất cả quá khứ đau thương thống khổ, vì hấn chống đỡ hết thấy thương tổn.

Y có vô số lời muốn nói cùng Triệu Thất, nhưng cuối cùng, thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một câu.

“Xin lỗi, ta đến chậm.”

“... Dưa ngốc.” Triệu Thất cười híp mắt, ngửa đầu chà xát gò má, ánh mắt ảm Ứt mà sáng ngời, “Ta không trách người.”

Vạn vật yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách.

Bọn họ hôn nhau dưới tàng cây. Không biết vì nước mưa hay vì cái gì khác, nụ hôn này Ứt nhẹ, mang theo chút vị mặn, nhưng vẫn làm lòng người say mê ngọt ngào.

Vào lúc này, tất cả đều biến mất. Khắp thế gian chỉ tồn tại duy nhất người trước mắt, và chỉ có nụ hôn này.

Phảng phất như vừa kết thúc hành trình dài đằng dặc, rốt cục cũng đi đến điểm cuối. Triệu Thất mãi cho đến khi thở hỗn hển, vẫn ôm lấy cổ Nhạc Thính Tùng không tha.

“Hô, tiểu tử người lại dám giả bộ ngủ, thực sự quá không thành thật.” Chờ bình phục hô hấp, hắn vươn ngón tay điểm mũi Nhạc Thính Tùng, bốn cột nói, “Yêu tình lừa người, người còn có lời gì để nói không?”

“Cái này là vì công pháp mà.” Nhạc Thính Tùng nhẹ nhàng nắm ngón tay Triệu Thất. Phía trên ghim một ít châm gỗ nhỏ, có nhiều chỗ hơi phát sưng, bị vỏ cây thô ráp làm trầy da, vô cùng đáng thương mà thấm máu. Nhạc Thính Tùng giúp Triệu Thất xử lý những vết thương này, giải thích: “Lúc ta điều tức cũng có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài, chỉ là nội lực gom lại, không thể tùy tiện lộn xộn.”

Y không nói cho Triệu Thất biết, do lần này bức ép thức tỉnh mà nội thương của mình lại tăng thêm một chút.

Triệu Thất cũng không nghĩ ra điểm này, nhìn thấy Nhạc Thính Tùng tỉnh lại liền cho là y gần như khỏi hẳn. Lại lấy đồ ăn từ trong bọc đồ ra, mắt lom lom nhìn y.

Nhạc Thính Tùng lần này không từ chối. Bọn họ ngồi cạnh nhau, dùng nhiệt độ của nhau để sưởi ấm cơ thể, chia sẻ thức ăn chẳng hề phong phú, còn nói những lời ngọt ngào.

Lúc này, mưa đã tạnh, mây tan bớt. Hai người đỡ nhau, tiếp tục đi vào con đường không biết trước.

Phía trước vẫn là bóng đen không thấu. Thế nhưng Triệu Thất biết, mặt trời giấu dưới đỉnh núi, bọn họ chỉ cần đi tới là có thể nhìn thấy nắng sớm ban mai, mặt trời mọc lên ở phương đông, mang đến quang minh vạn tượng.

Đến lúc đó, bất kể xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ không rời xa nhau.

Triệu Thất đã quyết định như thế.

72. Chương 72

Lần này, bởi vì nguyên nhân Nhạc Thính Tùng tỉnh lại, chân của Triệu Thất đỡ phải chịu tội hơn không ít, đi cũng dễ hơn trước nhiều. Hắn nắm tay Nhạc Thính Tùng, trong lòng vẫn hơi thấp thỏm.

“Dưa ngốc này, ngọn núi lúc trước người ở cũng là như thế này sao?” Triệu Thất khấn trương, bắt đầu hỏi linh tính.

Trước khi nói chính sự, nói ít chuyện phiếm tựa hồ có thể khiến người ta thoải mái hơn nhiều.

Nhìn ra được, đối với vấn đề này, Nhạc Thính Tùng rất có hứng thú trả lời. Nhưng y từ trước tới nay miệng lưỡi vụng về, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nói một câu ngắn gọn dị thường: “Cao hơn ngọn núi này rất nhiều. Đá cũng nhiều, hình dáng đều rất kỳ lạ.”

Triệu Thất tưởng tượng một hồi cũng không biết kia là cái bộ dạng gì.

“Người nói người từ nhỏ đã ở trên núi, vậy cha mẹ người đâu? Bọn họ không đến thăm người à?” Triệu Thất hỏi.

“Sau khi ta sinh ra, cha ta đã giao ta cho sư phụ ta. Ta chưa từng thấy người, cũng chưa từng thấy mẹ ta.” Nhạc Thính Tùng nói, “Ta còn một người anh ở trong cung làm hoàng đế. Vốn muốn đi tìm huynh ấy, nhưng bây giờ không nghĩ nữa.”

Giọng điệu này quả thực giống như “Ta còn một người anh ở trên trần bán bánh nướng”, hơi hệt đến độ khiến Triệu Thất không tiện giả vờ kinh ngạc, chỉ có thể khô cứng “Ồ” một tiếng.

Bất quá trong suy nghĩ của Nhạc Thính Tùng, phỏng chừng bán bánh nướng với làm hoàng đế cũng chẳng khác gì nhau. Tiểu tử này tâm tư quỷ dị, Triệu Thất đã thấy qua vô số lần.

Hắn lại im lặng đi mấy bước, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước ngưỡng tụ một đám sương trắng mờ. Ngẩng đầu nhìn lên, hoá ra mặt trăng đã lên tới đỉnh đầu.

“Ha... Khi còn bé, ta cực kỳ thích ngắm trăng cùng cha. Người biết rất nhiều rất nhiều chuyện mà ta chưa bao giờ nghe qua.” Triệu Thất hơi nghiêng đầu, lời nói phát ra rất tự nhiên. Hắn hít sâu một hơi: “Dưa ngốc, ta kể cho người chuyện trước kia của ta nhé.”

“Ừm.” Nhạc Thính Tùng vỗ cánh tay của hắn, “Người nói đi, ta nghe.”

Triệu Thất liền nói:

“Phượng Trữ công chúa ra đi rất sớm, ta được cha nuôi lớn, người rất thương ta. Tiên hoàng vì ta tuổi nhỏ tang mẫu nên rất săn sóc trông nom ta, khi còn bé ta thường vào hoàng cung chơi. Lúc ấy ta còn nghe qua người đó, mà nghe đâu thân thể người không tốt, luôn phải dưỡng bệnh trong thâm cung.”

“Khi đó ta đã lên núi rồi.” Nhạc Thính Tùng chậm rãi nói, tựa hồ có hơi tiếc nuối, “Lẽ ra chúng ta có thể lớn lên cùng nhau.”

Triệu Thất lại lắc đầu: “May mà người lên núi, nếu không thì đã bị tên thần kinh Nhạc Kiệu kia giết chết rồi. Ta đã nói với người, tên khốn kia khi còn bé vẫn chưa thấy gì, còn chơi thân nhất với ta. Thế nhưng chừng mười tuổi thì bắt đầu phát điên, cả ngày chỉ thích làm loạn. Sau đó ta cãi nhau một trận long trời lở đất với gã, rồi kết liễu mối thù, cũng không muốn đi vào cung nữa nên ở nhà đọc sách.”

“Sau khi tiên hoàng qua đời, Nhạc Kiệu oán vị, cha cùng Thái tử có tình nghĩa thầy trò, lúc đó sống cũng chẳng dễ chịu. Mà khi đó tâm tư của ta đều đặt ở nơi khác, lại ngu ngốc, cái gì cũng không cảm giác được. Chờ đến năm mười lăm tuổi, cha không còn, lần đầu tiên ta mới thấy cuộc đời bấp bênh.”

“Ngay giữa lúc đang khổ não không biết nên làm gì để chống đỡ Triệu phủ, đột nhiên có người tố cáo ta giả mạo thân phận định chiếm gia tài của người khác. Khi đó ta mới biết ta là do cha nhặt về. Nói thật, ta vẫn không rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ có một ngày quan binh ập tới, đuổi ta ra khỏi phủ.”

“Nhưng những thứ đó cũng không phải đồ của ta, con trai ruột của bọn họ đến, ta cũng không thể mặt dày tiếp tục tu hú chiếm tổ chim khách, ta dự định mình sẽ làm việc sống qua ngày. Nhưng khi đó ta chỉ có một thân xiêm y, chẳng có tiền, cũng không biết nên làm gì để mưu sinh, may mà Thẩm Lan Khanh thu lưu ta...”

Nói tới chỗ này, Triệu Thất do dự nhìn Nhạc Thính Tùng, ấp úng: “Thẩm Lan Khanh... Là học trò của cha ta. Trước đây ta thích huynh ấy.”

Triệu Thất dừng một chút, quan sát sắc mặt Nhạc Thính Tùng. Thấy y vẫn thản nhiên như không để ý chút nào, hắn mới yên lòng nói tiếp: “Huynh ấy rất lợi hại, vừa biết làm thơ lại biết y thuật, cũng biết chơi cờ, hiểu biết nhiều, còn cứu ta một mạng, đối với ta có ân rất lớn. Nhưng cha ta muốn ta cùng nữ tử sinh con, không cho phép ta đi cùng huynh ấy. Huynh ấy luôn luôn nghe lời cha ta, chỉ duy nhất việc này là phản nghịch.”

“Sau khi thu lưu ta, huynh ấy dạy cho ta rất nhiều thứ, đối xử với ta tốt cực kỳ. Nhưng tiệc vui chóng tàn, bởi vì liên lụy đến án thái tử, huynh ấy bị bắt vào đại lao. Ta muốn cứu huynh ấy ra, nhưng ta chưa từng cầu xin người khác, không biết nên làm như thế nào, người quen biết cũng không nhiều, trước hết ta viết thư cho Triệu Vũ Thành — Triệu Vũ Thành là bạn của Thẩm Lan Khanh — nhưng không biết gã đi đâu, thư gửi đi rồi cũng chẳng có hồi âm. Vì vậy ta liền đi cầu xin vị công tử ở Bạch phủ kia, dù sao Thẩm Lan Khanh cũng là môn sinh tâm đắc của cha ta, nhưng kẻ kia chưa bao giờ muốn gặp ta. Thực sự hét

cách rồi, ta không thể làm gì khác hơn là đi tìm đồng môn ngày xưa của Thẩm Lan Khanh, định nhờ bọn họ giúp huynh ấy một tay. Thế nhưng... Bọn họ muốn ta cùng bọn họ uống rượu. Ta hết cách rồi, cũng tại lúc đó quá ngu, liền đi. Sau đó xích mích trở mặt. Sau đó...”

Giọng nói Triệu Thất càng ngày càng nhỏ, hần căn bản không dám nhìn mặt Nhạc Thính Tùng, cúi đầu nói tiếp.

“Sau đó lại qua một thời gian, những người kia tìm tới ta, nói phải làm sinh nhật cho ta, còn nói Thẩm Lan Khanh cũng sắp bị chém đầu, ta muốn cứu huynh ấy nên mới ngoan ngoãn nghe lời... Khi đó ta không hiểu gì về loại chuyện này, còn cho là bọn họ ghi hận chuyện lúc trước, muốn đánh mông ta một trận, cảm thấy nhin một chút là có thể qua. Chờ đến khi phát hiện không đúng thì đã muộn mất rồi.”

Nhạc Thính Tùng ôm lấy thân thể run rẩy của Triệu Thất, dường như muốn truyền sức mạnh cho hắn.

Triệu Thất được hơi ấm bao quanh, thở phào một cái. Hắn cười ha hả, run rẩy cũng dần dần ngừng lại.

“Vốn theo ý của tiên hoàng, đến mười sáu tuổi ta có thể được phong hầu, trước đây còn hy vọng mong chờ. Kết quả sinh nhật này trải qua không tốt đẹp gì, nhưng đáng tiếc khi đó ta còn chưa biết mắng chửi người, không thì ít nhất cũng có thể... Khụ, cũng không lâu lắm, Nhạc Kiệu đột nhiên bắt ta vào cung, dùng rất nhiều lời khó nghe mắng ta. Cái tên súc sinh nghịch đạo này, coi như là giả, lão tử mới mười sáu tuổi nhưng cũng là biểu thức của gã, gã lại dám... Bất quá ta cũng không làm cho gã dễ chịu, cắn rơi mất một miếng thịt của gã. Sau đó gã liền phát điên, khóa ta lại, bắt ta uống rất nhiều thuốc độc kỳ quái, dùng tất cả các biện pháp dần vặt ta, làm cho ta người không ra người quỷ không ra quỷ. Sau đó ta không được, gã lại như phát bệnh, cứ như mọi chuyện không phải do gã làm, khóc ròng ròng trước mặt ta, còn mang đầu người đến, thậm chí còn giết không ít thái y —— kẻ này là không thể giải thích được, ta vẫn luôn hoài nghi gã có bệnh điên. Chắc bây giờ cũng chẳng khá hơn, người đừng đi tìm gã nữa.”

Nhạc Thính Tùng không lên tiếng, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

“Lúc này đã qua một năm, Triệu Vũ Thành trở về kinh, không biết làm sao lại tra được tin tức về ta. Chúng ta mưu hoa một quãng thời gian, rốt cục thành công trốn khỏi hoàng cung. Khi đó ta còn rất cảm kích gã.”

“Sau khi ra rồi, ta mới biết Thẩm Lan Khanh đã được thả, vẫn luôn tìm ta. Ta sợ Nhạc Kiệu biết sẽ tìm huynh ấy gây sự, cũng sợ huynh ấy biết được những chuyện kia rồi nhất thời kích động làm ra cái gì, còn... còn lo lắng huynh ấy cùng Triệu Vũ Thành sẽ tốt hơn, vậy nên ta mới lừa huynh ấy rằng ta thích Triệu Vũ Thành. Không ngờ Triệu Vũ Thành lại nghe thấy, hơn nữa còn tưởng là thật. Khi đó ta mừng thầm bọn họ chắc chắn không thể đến với nhau, biết thời biết thế, ta đi theo Triệu Vũ Thành đến trấn Nam Thủy.”

Triệu Thất thở dài: “Cho nên, tuy rằng Triệu Vũ Thành chẳng ra gì, nhưng ta cố ý lừa gã, cũng không phải người tốt lành gì. Trên đường ta đã ngã bài, gã không muốn, ta liền lén lút bỏ thuốc, thừa dịp gã không rảnh quản ta mà chạy trốn, định tìm một chỗ để sống qua ngày. Thế nhưng chạy không bao lâu đã bị bắt trở lại. Sau nữa, Triệu Vũ Thành nhốt ta trong phủ, ta chạy đi mấy lần, đều chưa thành công. Mãi cho đến năm năm trước, Thẩm Lan Khanh bệnh chết. Ta nghĩ cũng chẳng còn nơi nào để ở, vậy nên mới ở lại chỗ này.”

“Trước đây ta nghĩ mãi cũng không ra, tại sao những người kia lại đối xử với ta như vậy. Năm đó ta chưa từng làm gì thương thiên hại lý, lẽ nào chỉ vì ta không còn là tiểu công tử Bạch phủ nên chúng mới bắt nạt? Sau đó ta hiểu được, thói đời chính là như thế, lấy lớn ép nhỏ, ý mạnh hiếp yếu. Ta bị bọn chúng tùy ý tha mai, chỉ vì bọn chúng là trọng thần chi tử, là hoàng đế, là phú giáp tài chủ một phương. Trước đây ta với bọn chúng địa vị tương đương, là ngang hàng. Chỉ khi mất quyền mất thế rồi, trong mắt bọn chúng ta cũng chẳng bằng một con chó.”

“Ta không muốn lại bị người bắt nạt, ta muốn bắt nạt người khác. Lúc ở trên trấn, ta phát hiện có rất nhiều người sợ ta, còn chủ động để ta sai khiến, vậy nên ta bắt đầu dựa vào tên tuổi của Triệu Vũ Thành để tự tập tay sai, thường đi gây chuyện với những người nợ tiền Triệu phủ... Những chuyện sau này, người đều biết.”

Nhạc Thính Tùng trầm mặc không nói, hai mắt dưới ánh trăng rặng ngời rực rỡ như bảo thạch quý báu. Triệu Thất không biết y đang nghĩ gì, thở hổn hển nửa ngày, mới nhỏ giọng hỏi: “Người... ừ, người sẽ không ghét bỏ ta chứ?”

“Chuyện này...” Nhạc Thính Tùng trầm ngâm. Triệu Thất nghe ra sự nghiêm trọng trong giọng nói của y, bỗng nhiên cứng người, chỉ cảm thấy khúc mắc như đóng thành một khối băng, nặng trĩu mà đập xuống, làm lục phủ ngũ tạng của hắn lạnh đến đau đớn.

73. Chương 73

“Cũng bị người chơi hư thôi, còn muốn giả vờ giả vịt trước mặt trẫm. Cái gì mà Hình Mãnh Liệt Hầu, chỉ xứng làm con chó mẹ thôi, người đâu!”

“Thế nhưng người lại chẳng là gì cả, không có thứ gì, không dùng được thì cũng thôi đi, còn sớm bị nhiều người như vậy...”

“Người cũng là nam nhân, lẽ nào còn không biết tật xấu của nam nhân? Đối với chuyện như vậy, nếu muốn bỏ qua mà không vướng bận trong lòng, cần bản là không thể...”

Rất nhiều giọng nói làm cho hắn đau đầu.

Hắn cần môi, lúc này mới phát hiện hoá ra mình vẫn để ý.

Nếu như Nhạc Thính Tùng cũng không cần hắn nữa, hắn nên đi đâu bây giờ? Ít nhất phải rời khỏi tinh Vượng Xuyên, không bằng đi về phía nam...

Lúc này, Nhạc Thính Tùng lại lên tiếng.

“Thiên hạ không tồn tại lý do làm ác, suy nghĩ của người quả thật có chút cực đoan. Nhưng mà ——” y chuyển đề tài, nghiêm túc nói, “Vương tử phạm pháp, phạt như dân thường, những người ức hiếp người kia, ta sẽ giúp người đòi công đạo, cho nên, sau này người cũng đừng đi ức hiếp người khác. Tuy rằng thế gian có vô số chuyện bất bình, nhưng chỉ cần công đạo vẫn tồn tại trong lòng người một ngày, chính đạo sẽ không bao giờ nghiêng về phía tà —— ta không thuyết phục được người, chỉ hi vọng người có thể tin tưởng ta lần này. Ít nhất, có ta ở đây, chắc chắn sẽ không để xảy ra những chuyện như vậy.”

Triệu Thất bị chấn động rồi.

Đột nhiên, hắn cảm thấy phiền não của mình ở trước mặt Nhạc Thính Tùng quá là nhỏ bé, quả thực chỉ như một hạt bụi nhỏ, nửa ngày mới phục hồi tinh thần: “Này, kỳ thực đòi lại công bằng hay cái gì cho ta không quan trọng, ý ta không phải như thế...”

Triệu Thất nghĩ chắc tiểu tử này không hiểu ý hắn, liền giải thích cho y nghe. Nhạc Thính Tùng nghe xong, nhún mày.

“Người chịu nhiều khổ như vậy, ta đau lòng còn không kịp, tại sao lại ghét bỏ người?”

“Há há, ta cũng nghĩ như vậy.” Triệu Thất mặt mày hớn hở, “Rõ ràng đều là lỗi của đám hỗn trướng kia. Vừa rồi nếu người dám trách ta, ta sẽ vút người ở nơi này, không thềm để ý đến người nữa.”

Nhạc Thính Tùng đang đẩy bụi gai phía trước, để Triệu Thất nghiêng người đi qua, nghe vậy liền cười: “Ta đâu có hư như vậy, chắc chắn người cũng không đành lòng bỏ ta.”

Triệu Thất hừ hừ hai tiếng, vươn tay捏 má y, ngược lại còn bị Nhạc Thính Tùng kéo tay một cái, ngã vào lòng y.

“Đường không dễ đi, đừng hồ nháo.” Nhạc Thính Tùng dạy dỗ một câu, đỡ lấy cánh tay Triệu Thất, vừa giảm bớt lực đạo dồn xuống chân phải hắn, vừa nói dự định tương lai: “Chờ xuống núi rồi, chúng ta đi tìm đại phu trước, sau đó vào kinh.”

Triệu Thất kinh hãi: “Đến kinh thành làm gì? Vừa rồi người còn nói không muốn đi.”

“Lúc trước ta còn lo người cũng thích Nhạc Kiệu, cho nên mới không muốn đến kinh thành. Nhưng bây giờ phải đòi lại công bằng cho người, còn phải tìm thuốc giải Hoa Tín Đan, cho nên nhất định phải đi một

chuyển.” Nhạc Thính Tùng nói, “Nhạc Kiệu cho dù là huynh trưởng ta, nhưng hấn quý vi thiên tử, lại phát điên như vậy, thực sự không nên nuông chiều.”

Nghe qua khẩu khí, tiểu tử này nghiêm nhiên là dự định đại nghĩa diệt thân.

Nhưng đường tới kinh thành nguy cơ trùng trùng, phía sau còn có Triệu Vũ Thành đuổi sát không buông, hơn nữa Nhạc Kiệu chưa chắc có thể chống đỡ được đến lúc ấy, nói không chừng lúc bọn họ đang đi trên đường gã đã đi đời nhà ma. Triệu Thất nghĩ thế nào cũng không tìm được cái lợi, bèn khuyên nhủ: “Đều gần chục năm rồi, coi như hoa lộ vẫn còn, cũng chưa chắc còn có công dụng. Huống chi, Nhạc Kiệu này dù có bệnh điên, nhưng mấy năm qua vẫn giữ được thiên hạ thái bình... Không bằng qua mấy ngày chờ gã chết, chúng ta đi lấy roi đánh thi thể gã đi.”

Nhạc Thính Tùng nhìn hấn một hồi, Triệu Thất nghĩ thầm như thế nói có quá lời hay không, người ta chết rồi còn không buông tha, vừa muốn bổ sung, lại nghe Nhạc Thính Tùng nói: “Như vậy không được. Người sống mới có thể hối lỗi, coi như thời gian huynh ấy không còn nhiều, không thể chịu được trừng phạt nên có, nhưng ít nhất cũng phải nhận tội với người.”

“Về phần Triệu Vũ Thành, nhìn qua gã còn có thể sống một thời gian rất dài, chúng ta có thể đến kinh thành rồi lại quay về tìm gã.” Nhạc Thính Tùng tiếp tục tính toán, ngữ khí có mấy phần tiếc nuối.

Sắc trời dần sáng, Triệu Thất đã có thể nhìn thấy rõ ràng dáng người của y. Chỉ thấy quần áo y lam lù, trên người dính bùn đất và máu đen, trong tóc còn vướng vài nhánh lá cây.

Giờ phút này, y bị thương nặng, bị người đuổi giết, không còn là hoàng thân quốc thích được người sùng bái, không còn là hiệp khách võ công cao cường. Nhưng trong hoàn cảnh chật vật như vậy, nói cơ hồ đều là kế hoạch viển vông, dự định đối kháng với kẻ thù có tài lực và thực lực cao hơn bản thân mình, về mặt y vẫn bình tĩnh và kiên nghị như cũ, phảng phất như không phải nói chuyện hào môn chí khí mà chỉ như đang thuật lại chuyện tương lai sắp xảy ra.

Y chính là y, chẳng liên quan gì đến thân phận, địa vị hay võ công.

Triệu Thất chà xát hai má nóng rực. Chỉ cần nhìn người này cũng đã khiến hấn yêu y nhiều hơn không ít.

“... Nếu muốn đi tìm Nhạc Kiệu, chúng ta cần phải dành thời gian.” Lòng hấn rung động, qua nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, “Tên điên kia ức hiếp ta thê thảm. Coi như bây giờ gã ốm chết, ta cũng phải đánh gã một trận trước khi gã tắt thở — ồ, người nói sợ ta cũng thích gã, là có ý gì?”

Nhạc Thính Tùng kể lại chuyện Nhạc Kiệu nhờ y tìm người. Triệu Thất nghe đến đoạn Nhạc Kiệu mất trí nhớ, kinh ngạc trợn mắt: “Ồi giời ạ, đã choáng váng rồi còn không buông tha ta, rốt cục là gã hận ta bao nhiêu thế? Tính ra, nhiều lắm ta chỉ đùa cợt gã mấy lần, lại là khi còn bé, hơn nữa cũng chỉ mách tiên hoàng dùng hình một lần, không nghĩ tới lại khiến tên súc sinh này ghi hận nhiều năm như vậy... Gã còn lừa người nói yêu ta, thật chẳng biết là nghĩ thế nào.”

Nhạc Thính Tùng cũng rất khó lý giải. Ngoài tình yêu ra, y chẳng biết gì về điên cuồng tuyệt vọng phía sau nó. Triệu Thất là người y thích, y sẽ đào trọn tâm can mà dành cho hấn, dùng hết toàn bộ tinh lực để bảo vệ hấn, không để hấn đau lòng khổ sở, phải khiến hấn sống vui vẻ mỗi ngày..

Y chỉ có một phương thức yêu như thế.

“Chờ đến lúc gặp huynh ấy là rõ.” Nhạc Thính Tùng chậm rãi nói, “Đi đến hoàng cung không khó, cái khó là..”

“Cái khó là làm sao người sống để rời khỏi nơi này!”

Theo tiếng gầm, ba bóng người nhanh như chớp đập về phía họ!

74. Chương 74

Triệu Thất nhìn chiến cuộc cách đó không xa, cảm thấy trước mắt tối tăm mù mịt.

Triệu Tam, Triệu Lục, Triệu Thập!

Ba người này liên thủ, bình thường Nhạc Thính Tùng cũng phải tốn khí lực, bây giờ y bị nội thương rất nặng, nội lực chỉ có thể miễn cưỡng chuyển ba phần mười, đấu pháp đã thương đối thủ một ngàn nhưng tự tổn hại tám trăm —— dùng thương tổn đổi lấy thương tổn, xảo diệu né qua chỗ yếu hại, lại tập trung sức mạnh công kích điểm yếu kẻ thù. Lấy một địch ba, vẫn không hề rơi vào thế hạ phong.

Nhưng Triệu Thất không biết, trong thời gian ngắn ngủi, hắn đã nhìn thấy Nhạc Thính Tùng bị đánh mấy năm đầm.

Mỗi lần nhìn thấy Nhạc Thính Tùng chịu đòn, Triệu Thất cảm thấy đau như năm đầm rơi trên người mình, không chịu nổi.

“Các người đừng đánh! Không được đánh y!” Hắn giờ năm đầm lớn tiếng gọi, “Triệu Thập thẳng ranh nhà người, người cầm phần gì? Thính Tùng, cẩn thận!”

Nhạc Thính Tùng nghe tiếng liền tung cước đạp về phía Triệu Thập đang vung tay tung phần trong không trung. Vô công của Triệu Thập vô không tính là tốt, phân tâm không kịp tránh, bịch bịch rơi xuống đất, nằm im bất động.

Cậu ta vừa ngã xuống, thế ba người liên thủ xuất hiện kẽ hở. Nhạc Thính Tùng tìm ra một khoảng trống, một chớp mắt lui Triệu Tam, nội lực vun vút bắn về Triệu Lục. Triệu Lục dính một đòn, bay ra sau mấy trượng, miễn cưỡng ổn định thân thể, phun ra một ngụm máu tươi.

Lại ngẩng đầu nhìn lên, Triệu Tam đã bị Nhạc Thính Tùng điểm huyệt, bẻ gãy một cái cánh tay. Triệu Lục trợn mắt, trong mắt như tràn ra tia máu, dự vọng đề lực tái chiến, nhưng phế phủ bị thương, cơ thể bất ổn, lại bị Nhạc Thính Tùng tung một quyền, rớt cục ngã nhào trên đất.

Đến đây, sức chiến đấu của ba người hoàn toàn biến mất. Nhạc Thính Tùng một người đứng giữa sân, cúi đầu nhìn thứ gì.

Triệu Thất vui sướng kêu một tiếng, nhanh chân chạy đến bên cạnh y.

“Người thực sự quá lợi hại, nhưng mà ta lợi hại hơn.” Triệu Thất hoan hỉ tự biểu dương bản thân, “May mà ta thấy động tác của Triệu Thập, không thì người đã trúng thuốc rồi!”

“Ừ, đều là công của người.” Nhạc Thính Tùng gật đầu phụ họa, y ngồi xổm xuống. Điểm lên huyệt đạo trên người Triệu Thập, lục lọi trên người cậu ta.

Triệu Thất hỏi: “Người đang tìm gì thế?”

“Có thể có thuốc gì giúp chân người đỡ đau.” Nhạc Thính Tùng đã tìm ra mấy cái bình nhỏ, còn có cả vải tơ sạch sẽ. Triệu Thất thấy thế, cũng học dạng theo, từ trên người Triệu Thập sờ soạng ra mấy bao thuốc bột. Lại chạy đi thuổng túi tiền của Triệu Tam, nhét hết vào trong bao.

Hắn còn muốn đi cướp của Triệu Lục, nhưng ánh mắt tên này quá hung ác, hơn nữa hình như còn có thể nhúc nhích, Triệu Thất không dám động thủ. Bất quá Triệu Lục này mỗi ngày hợp lại với Triệu Cửu khi phụ hắn, động một chút là nói mấy chuyện xấu ban đêm oang oang ra bên ngoài, Triệu Thất vừa nghĩ liền hận đến ngứa răng, căn bản không muốn buông tha gã này như thế.

Vì vậy, hắn nhặt mấy hòn đá trên đất lên ném gã, phát tiết oán giận nhiều năm.

Nhạc Thính Tùng lúc này đã tìm được thứ mình muốn, nhìn Triệu Thất đang ném đến không còn biết trời đâu đất đâu, tìm một tảng đá gần đó bảo hắn ngồi xuống, tiếp đó cởi giày của hắn, dùng bình dầu thuốc xoa lên cổ chân hắn.

Triệu Thất vốn còn xấu hổ, nhưng cổ chân hắn sưng lên rất đau, không lâu sau bắt đầu rên rỉ rầm rĩ.

“A, người nhẹ một chút có được không?” Triệu Thất nhỏ giọng rên rỉ, “Đừng dùng sức như vậy... Ai nha, ta không chịu nổi...”

Ba người trên đất nghe xong tái xanh mặt. Triệu Thất ban ngày đối mặt với bọn họ đều là chanh chua mắng chửi, ban đêm bị bắt nạt ác liệt cũng chỉ khăn cổ khóc gọi xin tha, làm gì ôn tồn như hiện tại, trong giọng nói còn mang âm khóc nức nở, lộ ra oan ức vô hạn, quả thực như con mèo nũng nịu trong lòng.

Nhạc Thính Tùng hôn trán hắn một cái: “Người nhịn một chút, tụ máu phải làm tan mới được.”

Triệu Thất chớp mắt mấy cái, lấy ngón tay chỉ lên môi mình, cười hì hì: “Người hôn chỗ này này, có lẽ ta sẽ quên đau.”

“Người, người thực sự là không biết xấu hổ!” Triệu Lục cách đó không xa tức giận nói, “Ban ngày ban mặt nhìn cái gì!”

“Moe, người mới không biết xấu hổ, nhìn cái gì vậy?” Triệu Thất quay đầu mắng to, “Ban ngày ban mặt nhìn lên nhân gia thân thiết, không xấu hổ, mưu mô rơi con mẹ nó mắt đấy!”

Nhạc Thính Tùng xoay đầu hắn lại, không cho hắn phân tâm nhìn Triệu Lục. Ngay sau đó, Triệu Thất thật sự không còn tâm tư đi quản người khác.

Mãi đến tận khi Nhạc Thính Tùng dùng vải tơ quấn xong vết thương, Triệu Thất vẫn còn mơ mơ hồ hồ, đau đớn cũng đã sớm vụt lên chín tầng mây, chỉ nhớ rõ nụ hôn ngọt ngào gần bó răng môi kia.

“Hê hê, người mà làm đại phu nhất định có thể kiếm bọn tiền.” Hắn lắc đầu, thật lòng thật dạ ca ngợi, “Ta hôn người một cái liền thoải mái không chịu được, chẳng thấy khó chịu nữa luôn.”

“Người cũng thế.” Nhạc Thính Tùng sờ lên vết thương của chính mình —— Triệu Thất cũng xử lý cho y, đổi lại vải sạch.

Nghỉ ngơi xong, bọn họ lại đi tiếp. Chỉ chốc lát sau, liền bỏ lại ba người trên đất một quãng xa.

Triệu Thập nằm trên đất, tha thiết mong chờ nhìn bóng dáng Triệu Thất đi xa. Nhưng từ đầu tới cuối, hắn đều không quay đầu lại.

Một lúc lâu, Triệu Lục về mặt nham hiểm chậm rãi bò lên, giải huyết cho Triệu Tam.

“Tam ca, khụ, chúng ta có đuổi theo không?”

Triệu Tam không biết đang nghĩ gì, cánh tay bị thương r rỉ máu, cuối cùng thở dài nói: “Không đuổi kịp nữa rồi.”

75. Chương 75

Tiếp đó, Triệu Thất và Nhạc Thính Tùng gặp phải mấy nhóm nhân mã, nhưng đối phương thực lực không đủ, đều bị Nhạc Thính Tùng hữu kinh vô hiểm đánh bại. Nhưng dần dần, Triệu Thất phát hiện, tốc độ của Nhạc Thính Tùng chậm lại, trên trán cũng thấm ra không ít mồ hôi.

“Vết thương của người đau hả?” Triệu Thất lo lắng hỏi.

Nhạc Thính Tùng lắc đầu.

Đối với y mà nói, so với vết thương ngoài da, nội tức hỗn loạn càng là trí mạng. Nếu không nhanh chóng điều tức, không chỉ khiến nội thương tăng lên, Bách Ưu Bách Khoảng Không miễn cưỡng áp chế lúc trước cũng sẽ xuất hiện lại. Đến lúc đó, sợ rằng thần tiên cũng không thể cứu vãn.

Nhưng mà, so với bản thân, y càng lo lắng cho Triệu Thất.

Cổ chân Triệu Thất đã không thể chịu được sức nặng, dù chống gậy nhưng vẫn đau đớn, chỉ có thể đi khập khiễng. Một khi mình ngã xuống, tất sẽ trở thành gánh nặng cho hắn.

Nhạc Thính Tùng yên lặng nuốt xuống ngụm máu tươi vọt lên cuống họng, trong lỗ mũi đều là mùi máu tanh nồng đậm.

Kế trước mắt, cũng chỉ có...

Tự định giá một hồi, tầm mắt của y đã có chút mơ hồ, nhắm mắt lại. Lúc này, y bỗng cảm giác Triệu Thất đang kéo góc áo mình, mở mắt nhìn, chẳng biết lúc nào trước mắt đã có ba người ——

Triệu Ngũ, Triệu Bát, Triệu Cửu.

“Các người mau tránh ra!” Triệu Thất cáo mượn oai hùm la ầm lên, “Triệu Tam bọn nó đã bị chúng ta đánh đổ, ba người các người có phải là cũng muốn ném thử cảm giác miệng cạp đất không?”

Triệu Cửu cảnh giác nhìn Nhạc Thính Tùng, hơi run run, chợt cười nói: “Nhạc thiếu hiệp làm sao không mở miệng? Chẳng lẽ là cung giương hết đà, sợ lòì dốt?”

Triệu Thất bồn chồn, ngoài miệng lại không rơi xuống hạ phong: “Hừ, tiểu tử ngươi quên mất lần trước rồi à? Dám hô to gọi nhỏ với Thính Tùng, y lập tức đánh ngươi đến mẹ ngươi cũng chẳng nhận ra!”

“Ha ha, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” Triệu Cửu xấu xa nói, “Thất ca, lão gia có lệnh, ai bắt được ngươi đầu tiên, có thể với ngươi —— ”

“Lão Cửu.” Triệu Bát ngắt lời gã, “Ngươi đi tìm đám Tam ca trước đi, nơi này có ta và Ngũ ca là đủ rồi.”

Triệu Cửu trầm mặt, đang muốn mở miệng, đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức kỳ dị từ bên phải truyền đến. Trong lòng gã sợ hãi cả kinh, bứt ra lui nhanh, lập tức thấy một thân ảnh quỷ mị, như ruồi bâu lấy mặt, dùng tốc độ không tưởng đang hướng về phía mình!

“Xì —— ”

Hai người vừa chạm liền tách, Triệu Cửu lùi lại, lão đảo mấy bước miễn cưỡng đứng thẳng, tay bịt lên vai trái ——

Nơi đó có một lỗ hồng cỡ ngón tay, máu tươi ồ ồ chảy ra, là do Nhạc Thính Tùng vừa mới khoét ra!

Chỉ thiếu một chút, trái tim gã đã bị xuyên thủng.

“Dám nói chuyện với hần như vậy, ngươi cho ta là người chết hay sao?”

Nhạc Thính Tùng nhẹ nhàng nói, như tiếng trống hoàng hôn, tầng tầng gõ lên trái tim tất cả mọi người ở đây.

“Thính Tùng, mắt ngươi ——” Triệu Thất kinh hoàng.

Dưới bóng cây tằm tối, Nhạc Thính Tùng chậm rãi xoay người, chỉ thấy đôi mắt đen nhánh của y đổi thành màu đỏ như máu!

“Không sao.” Nhạc Thính Tùng thản nhiên nói.

Triệu Ngũ nhú mày: “Ngươi... tẩu hỏa nhập ma?”

Nhạc Thính Tùng không hề trả lời, đôi mắt đỏ yêu dị hờ hững đảo qua ba người, thân thể hơi động, vọt người xông lên.

Một hồi huyết chiến xảy ra!

76. Chương 76

“Í, ở đây đi.”

Nhạc Thính Tùng đỡ Triệu Thất xuống một góc trong sơn động. Hang núi này y vừa tìm được, càng vào bên trong càng chật hẹp, cuối cùng đoạn đường chỉ đủ cho một người bò ra ngoài. Từ bên kia cửa động đi ra, rất nhanh là có thể biến mất sau bụi dây leo dài hơn người.

“Không ngờ đã như vậy rồi mà ngươi còn có thể đánh cho bọn chúng tè ra quần!” Triệu Thất còn đắm chìm trong một màn vừa rồi, hưng phấn khoa tay, “Ngươi như thế này, Triệu Ngũ lập tức bị đánh ngã này! Nhạc thiếu hiệp, ngươi thực sự là người có võ công cao cường nhất trong số những người ta từng gặp ấy!”

Nhạc Thính Tùng cười khê, tự tìm một chỗ bên cạnh Triệu Thất, xoa tay hần.

“Bây giờ người truy bắt chúng ta trong núi còn không quá mười người. Ngươi đi ra từ đầu sơn động bên kia, đi về hướng Nam, nhiều nhất là một ngày đã có thể thoát khỏi bọn họ.”

“Hoá ra chúng ta gặp phải nhiều người như vậy, đều là người cố ý hả?” Triệu Thất vui vẻ nói, “Tự nhiên những tên đáng ghét kia ít đi nhiều như vậy, con đường sau này của chúng ta liền dễ đi.”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu đính chính: “Không phải chúng ta, là ngươi.”

Triệu Thất nhú mày, chần chờ đánh giá y: “Đây là ý gì?”

“Ngươi đi trước, ta sẽ đuổi theo sau.” Nhạc Thính Tùng nói, “Ta đã rải ký hiệu trên đường, chờ bọn chúng đuổi theo là có thể ở đây một lưới bắt hết. Nếu như ngươi ở lại, ta sẽ phân tâm.”

Triệu Thất nhìn y.

Đôi mắt Nhạc Thính Tùng đã khôi phục lại màu đen, nhìn có tinh thần hơn lúc trước rất nhiều. Ánh mắt y tự tin mà thần nhiên, chẳng hề có gì không ổn.

Thế nhưng Triệu Thất lại mơ hồ cảm thấy bất an.

“Ngươi... không phải đang gạt ta chứ?” Hần không tin tưởng, nghiêng đầu hỏi.

“Ta đã gạt ngươi bao giờ chưa?” Nhạc Thính Tùng hỏi ngược lại.

Triệu Thất lập tức nêu ví dụ: “Ngay ngày hôm trước, ngươi còn gạt ta nói vết thương không đau đấy.”

Nhạc Thính Tùng nhất thời ghen hờn, trên mặt nhiều hơn mấy phần xấu hổ: “Này, này không phải một chuyện... Ngươi cũng nhìn thấy ta đối phó những người kia như thế nào, chừng mười tên thì không đáng kể chút nào.”

Triệu Thất ngẫm lại cũng đúng. Vừa rồi Nhạc Thính Tùng đại triển thần uy, không chỉ đánh ngã đám ba người Triệu Ngũ mà còn một hơi giải quyết hết đội nhân mã trên đường. Mình ở đây vướng chân vướng tay, có lẽ thật sự sẽ khiến y lo ném chuột vỡ đồ, không thể triển khai toàn lực.

“Vậy thì được, ta đi trước thăm dò đường.” Triệu Thất tính toán. Lương thực bọn họ đã ăn hết, hần cần đi tìm đồ ăn, dùng để sống qua chuyện này.

Lỡ tai Nhạc Thính Tùng hơi giật giật, gật đầu với y: “Những người kia sắp đuổi tới rồi, ngươi mau đi đi.”

“Vậy ngươi phải nắm chặt một điểm nhé.” Triệu Thất dặn dò, “Nếu ngươi đến quá chậm, ta sẽ không để lại đồ ăn cho ngươi đâu.”

Nhạc Thính Tùng khê cười. Chàng niên thiếu tuấn lãng anh khí bừng bừng, lúc cười lên có cảm giác cực kỳ phấn chấn, Triệu Thất bị nụ cười này làm lòng dạ ngứa ngáy, phiền phiền nhiều nhiều không muốn đi, lại bị Nhạc Thính Tùng giục, mới cẩn thận bò vào đường ra nhỏ hẹp.

Nhạc Thính Tùng vẫn mỉm cười nhìn hần, mãi đến khi bóng người hần hoàn toàn biến mất trong bóng tối, y mới ho khan một tiếng.

Máu tươi từ trong miệng vọt ra, thoáng chốc nhuộm đỏ vạt áo. Nhạc Thính Tùng xoa khoé miệng, nghiêm túc lắng nghe tiếng động ngày một xa, rốt cục mới yên lòng nhắm mắt.

Triệu Thất khó khăn chui ra khỏi cửa động, chạy thục mạng vào bụi cây sâu hút. Vận may của hần không sai, nhanh chóng tìm được một ít quả dại, nhắm thử, chua đến rụng răng.

Không biết lúc tiểu tử kia ăn sẽ có vẻ mặt gì nhỉ?

Ý nghĩ này rất có sức mê hoặc, Triệu Thất cười xấu xa hái không ít, sợ dễ trong bao quần áo sẽ bị đè hồng nên bứt mấy lá cây to, cẩn thận bọc lại.

Sau đó, hắn chống gậy, bắt đầu chạy về.

Triệu Thất căn bản không muốn tách ra khỏi Nhạc Thính Tùng. Huống chi hôm qua hắn đã ăn mất khối bánh màn thầu cuối cùng, căn bản là Nhạc Thính Tùng không được ăn no, bây giờ còn phải đánh nhau với kẻ khác, chắc chắn sẽ thấy đói bụng.

Lần này vì mang nhiều đồ trên tay, Triệu Thất leo chậm một chút. Khác với lúc đi ra là, càng hướng vào trong thì càng đen thui gỗ ghề, mà Nhạc Thính Tùng ở ngay phía trước, hắn không cảm thấy sợ.

Toàn bộ sơn động đúng như một chữ “bên trong”, hai đầu cửa động nhỏ, trung gian có một mảnh đất lớn. Triệu Thất đã tính toán xong, trước khi bỏ ra ngoài hắn sẽ nghe ngóng động tĩnh trước, nếu như không được, hắn còn có thể đứng lúc lùi lại, nhất định sẽ không gây thêm phiền cho Nhạc Thính Tùng.

Nhưng mà, lúc hắn đến gần cửa động, bỗng nhiên nghe được một giọng nói.

“Hắn không ở đây.”

“Tứ ca, vậy chúng ta có nên ở chỗ này ôm cây đợi thỏ không, chờ Thất ca trở về tự chui đầu vào lưới?”

Là Triệu Tứ và Triệu Thập!

Tiểu tử vô liêm sỉ kia, sớm biết thế lúc trước đánh gãy chân nó. Triệu Thất ảo não nghĩ. Bây giờ nghĩ một chút, khi đó cậu ta té ngã không bò dậy nổi, nói không chừng không phải bị thương mà là bị thuốc bột của mình hun ngất.

Đồng thời, ngoại trừ hai giọng nói này, bên trong còn truyền đến tiếng người nhỏ giọng nói chuyện. Triệu Thất không dám thở mạnh, yên lặng lắng nghe, lại không nghe thấy tiếng của Nhạc Thính Tùng.

Y không có ở đây, hay là...

“Không, khó khăn lắm hắn mới có thể đào tẩu, sẽ không vì tiểu tử này mà quay đầu lại.” Triệu Tứ lạnh lùng nói, “Người ở lại chỗ này trông chừng y. Các người, theo ta ra ngoài tiếp tục tìm.”

Triệu Thất cố sức cắn chặt ngón tay mới có thể ngăn mình phát ra tiếng kêu kinh ngạc!.

Nhạc Thính Tùng... Bị bọn họ bắt được!

77. Chương 77

Trong dãy đạo nhỏ hẹp, Triệu Thất nằm trên mặt đất, cẳng chân run như muốn chuột rút. Đầu lưới hắn đã nếm được vị máu tanh ngọt, giọt máu theo cánh tay im lặng tích xuống mặt đất.

Cứ như vậy, hắn bất động nằm úp sấp được một lúc lâu, mãi đến khi không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào mới chậm rãi ngọ nguậy lặng lẽ bò tới bên trên.

Hiện tại, hắn có thể thấy rõ tình cảnh bên trong hang động. Trung tâm đốt đồng lửa, trên đất có bốn, năm bóng người chập chờn, một người lẻ loi dựa bên góc, định thần nhìn lại, đúng là Nhạc Thính Tùng hắn tâm tâm niệm niệm.

Nhạc Thính Tùng giống như đang ngủ, dựa vào vách đá không nhúc nhích. Triệu Thất không thấy rõ y, trong lòng vừa gấp vừa sợ, nhưng hắn biết giờ khắc này chỉ có mình mình mới có thể cứu thoát y khỏi đây, hắn kiểm chế lại, nằm quan sát tỉ mỉ.

Quanh đồng lửa là Triệu Tam, Triệu Ngũ, Triệu Lục, Triệu Bát và Triệu Cửu, thân thể rất đầy đủ chứ không phải cụt tay hay gãy chân, tất cả đang nhắm mắt điều tức. Một người duy nhất còn có thể nhảy nhót tung bồng là Triệu Thập, cậu ta đứng ở cửa động bồi hồi, thỉnh thoảng còn nhìn ra xung quanh.

“Đừng nhìn nữa, coi như có người đến cũng không phải của người.” Triệu Cửu lạnh lùng nói. Gã bị Nhạc Thính Tùng giáo huấn thâm nhất, hai cánh tay mềm oặt rũ xuống, một chân không thể cử động, vết thương trên vai không còn chảy máu, phỏng chừng đã được Triệu Thập xử lý qua.

“Lẽ nào Cửu ca không lo lắng?” Triệu Thập hỏi ngược lại, “Nếu lần này bị bắt trở về, sợ rằng Thất ca...”

“Hắn có thể thế nào?!” Triệu Cửu không nhin được cắt ngang, oán hận nói, “Lão gia không nỡ giết hắn, nhiều lắm là chịch một bữa thôi. Cái gì mà Thẩm Lan Khanh rồi Nhạc Thính Tùng, tính như hắn kia, đâm một trận liền quên sạch.”

Triệu Thập trợn to hai mắt, muốn nói cái gì, há miệng, đến cùng cũng không dám phản bác.

Triệu Bát không sợ Triệu Cửu, nghe vậy lưỡi biếng bật cười: “Người còn làm mộng ban ngày, coi như bọn chúng đều chết hết cũng không tới phiên người.”

“Càng không tới phiên người!” Triệu Cửu hiển nhiên bị chọc trúng chỗ đau, thẹn quá hóa giận, “Từ khi ta vào phủ, người vẫn đối chọi gay gắt với ta, còn không phải đổ kị ta và hắn từng thân cận sao?”

“Ta đổ kị người?” Triệu Bát cũng dần kích động, giọng nói càng lúc càng lớn, “Ta đổ kị người, nghĩ bậy nghĩ bạ đến đầu óc hồ đồ rồi! Mới không tới hai tháng, hắn chỉ đối với người hơi tốt một chút, năng lực mơ hồ của người quả nhiên ta không sánh nổi!”

“Dù sao cũng mạnh hơn người!” Triệu Cửu tức nổ mắt nhảy lên, nỗ lực dùng đầu đi đánh Triệu Bát. Tình huống của Triệu Bát so với Triệu Cửu tốt hơn, tay trái còn có thể cử động. Hai người đều bị mù quáng che mắt, không có chiêu thức gì, trực tiếp xoay vần đánh nhau, lăn trên đất vài vòng.

Triệu Thất tức giận gần chết, chuyện xưa xưa xưa lại bị hai kẻ này ngồi nói oang oang, còn bị Nhạc Thính Tùng nghe rõ ràng, lần này thực sự là mặt mũi gì đều mất ráo!

Moẹ, hai kẻ này làm sao còn không mau đồng quy vu tận đi! Triệu Thất cắn răng nghiêng lợi âm thầm chờ bới.

Đúng lúc này, Triệu Ngũ đột nhiên gầm lên:

“Muốn đánh thì cút ra ngoài mà đánh!”

Bình thường gã đã là tiểu diện hổ, lúc thực sự phẫn nộ thì càng làm cho người ta run rẩy. Triệu Bát và Triệu Cửu đang hoảng hốt dừng tay, như hai con chó mất chủ vừa đánh một trận tàn nhẫn, ủ rũ cúi đầu ngồi xuống cạnh đồng lửa.

Triệu Thập khiếp khiếp đến gần, băng bó lại vết thương vừa bị nứt của hai người.

“Các người xem lại mình đi, bây giờ còn ra cái dạng gì.” Triệu Ngũ xanh mặt, mà nhìn dáng dấp của bọn họ, vẫn hơi thả chậm ngữ khí, “Tam ca và lão Lục bây giờ cần nghỉ ngơi. Các người đừng có cả ngày chua ghen, tất cả chờ Tứ ca trở lại rồi hẵng nói.”

“Ngũ ca, ta...” Triệu Cửu bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn qua bên khác.

Hình như vừa rồi gã nghe thấy âm thanh gì.

Đường bên kia dị thường khúc chiết, càng ngày càng hẹp, nhìn qua giống như sào huyết của một loại động vật nào đó, bọn họ còn chưa kịp tra xét. Bất quá, dựa theo dáng người Triệu Thất, trốn ở bên trong cũng không phải chuyện khó...

Hai mắt Triệu Cửu lấp lánh, mấy phần tâm tư khó giải thích vẫn quanh quẩn không tan, cuối cùng hắn gắt lên, nghiêng đầu qua một bên.

“Lão Thập, người dìu ta ra ngoài một chút.” Triệu Cửu khiêu khích, “Lão Bát, người có dám theo ta ra ngoài đánh không?”

“Không biết lớn nhỏ!” Triệu Bát hừ một tiếng, cũng đứng lên, quay đầu nhìn Triệu Ngũ.

“Các người mau cút đi, để ta thanh tĩnh một chút.”

Cơ hội tốt!

Triệu Thất trong lòng mừng như điên. Hắn trốn ở chỗ ngoặt, nhìn ba người Triệu Cửu cùng đi ra ngoài, mà Triệu Ngũ cũng nhắm mắt lại, hô hấp dần dần trở nên chậm chậm đều đều.

Mắt thấy thời cơ không thể mất, Triệu Thất lập tức như con thỏ chạy trốn chết, xẹt mà một cái xông ra từ trong động, thật nhanh nhảy đến bên cạnh Nhạc Thính Tùng.

Nhạc Thính Tùng nhắm nghiền hai mắt, lông mày cau lại, thoát nhìn rất không thoải mái. Triệu Thất lo lắng sờ lên trán y, phát hiện nơi đó nóng đến phỏng tay.

Chẳng lẽ là ngã bệnh?

Bất quá bây giờ thoát thân mới quan trọng, Triệu Thất không có thời gian suy nghĩ nhiều, trực tiếp công Nhạc Thính Tùng lên lưng, cấp tốc đi vào trong động.

Không gian vốn đã chật trội, lúc này trên lưng lại nhiều thêm một người, hắn chỉ có thể nằm bẹp trên đất, lấy cùi chỏ chống đỡ, tiến lên từng chút một

Loại tư thế này cực kỳ vất vả, hơn nữa còn phải chống đỡ trọng lượng của Nhạc Thính Tùng, Triệu Thất rất nhanh liền cảm thấy đau cùi chỏ. Thế nhưng hắn vẫn nhẫn nhịn, bò từng chút về phía trước, tính toán đến khoảng cách an toàn mới dừng lại nghỉ ngơi.

“Ê, tên tiểu tử thói nhà người, nhìn qua rất đáng hoàng, thế mà lại biết đầu trí nha.” Triệu Thất thở hổn hển, một nửa là mệt, một nửa là tức giận, không nhìn được hung tợn bắt cánh tay Nhạc Thính Tùng: “Lại dám gạt ta, nếu không phải ta trở lại cứu người, người liền phiền phức đấy!”

Nhạc Thính Tùng ở trong bóng tối không nhúc nhích, Triệu Thất đem đầu để sát vào lồng ngực y, lắng nghe nhịp tim.

“Ân cứu mạng phải lấy thân báo đáp, ta đã cứu người hai lần đây.” Triệu Thất tự nhiên tuyên bố, “Cho nên, kiếp sau người cũng là của ta. Nhớ kỹ chưa? Sau này không được phép tự quyết định như thế nữa.”

Nhạc Thính Tùng không nói ra bất kỳ dị nghị gì, Triệu Thất thoả mãn gật đầu.

“Đúng rồi, vừa nãy hai kẻ chó ngoạ kia nói bậy, người cũng đừng tin” Vì để Nhạc Thính Tùng triệt để yên tâm, hắn tiếp tục giải thích, “Ta và Triệu Cửu không có gì. Quá khứ xem tuổi tác nó nhỏ, liền đùa với nó chơi, không nghĩ tới lại chọc một thân dâm dăng... Có lúc nó chơi rất vui, có lẽ bởi vì gặp ta nên mới biến thành như bây giờ.”

Nhạc Thính Tùng vẫn yên lặng như cũ, tựa hồ đang nghiêm túc nghe hắn nói.

Đây là một cơ hội rất thích hợp để nói hết, bóng tối khiến Triệu Thất không nhìn thấy khuôn mặt Nhạc Thính Tùng, rất nhiều lời nói bình thường dễ xấu hổ cũng có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng.

“Nói đến đây ý, ta đúng là yêu tinh hại người. Từ trước đây giờ ta gặp phải ai, bất kể là ta thích hay là ta ghét, tựa hồ cũng không có kết quả tốt gì.” Triệu Thất tự nhủ, “Những kẻ năm đó đều chết hết, Nhạc Kiêu giờ bệnh gần chết, Triệu Vũ Thành cũng phải luyện võ công kia năm năm, đám Triệu Tứ thì hầu như là vì ta mà chịu phạt.”

Suy nghĩ một chút, Triệu Thất lại bổ sung:

“Bất quá so sánh với đó, người ta yêu hình như càng xui xẻo.

“Ta yêu cha, nhưng người lại đi sớm như vậy, thậm chí ta còn chưa kịp tận hiếu. Ngày trước ta yêu Thẩm Lan Khanh, nhưng dù sao cũng chỉ khiến huynh ấy thêm phiền phức, cuối cùng ốm chết, ta cũng chưa kịp nhìn... Bây giờ ta yêu người, người lại bị ta hại thành như vậy.”

Triệu Thất thở dài: “Ta ngơ ngác ngác sống hai mươi mấy năm, vẫn luôn mơ mơ hồ hồ, đến bây giờ cũng không hề có thành tựu gì. Nguyên tưởng rằng như vậy ăn no chờ chết, lại trải qua thêm mấy chục năm nữa như vậy, không ngờ ông trời lại cho ta gặp người.

“Người chưa từng xem thường ta, cũng không nghe lời hiềm khích lúc trước mà vẫn che chở ta. Tuy rằng người ngốc như mèo, nhưng người là đại hiệp chân chính ta gặp duy nhất, sau này nhất định tiền đồ tựa cấm, danh dương thiên hạ.

“Theo lý mà nói, yêu tinh hại người như ta ấy, cần phải cách người càng xa càng tốt, thế mới có thể báo đáp ân tình của người.

“Nhưng ta là người ích kỷ lại keo kiệt, không dễ dàng gặp được một người như người, coi như sau này người hối hận, ta cũng phải quán luyến người không tha.”

Triệu Thất đã nghĩ xong, lại thò Nhạc Thính Tùng tiến về phía trước.

Thế nhưng lời hắn còn chưa hết:

“Ta nghĩ, đời người, chung quy phải làm ít nhất một chuyện tốt. Hồ đồ đến bây giờ, ta cũng chỉ có chuyện này là rõ ràng. Cho nên, dù cho muốn dùng tất cả khí lực, dù cho muốn tiêu hao hết thời gian cả đời, ta cũng phải làm tốt nó ——

“Đó chính là, yêu người.”

Nói tới chỗ này, Triệu Thất e lệ, cúi đầu tiếp tục bò lên, đột nhiên cảm giác cổ mình nóng nóng. Hắn giơ tay cà cà, chạm tới một điểm ẩm ướt.

Tiểu tử này không phải là chảy nước miếng chứ. Triệu Thất làm xấu phong cảnh mà nghĩ. Lại nằm rạp bò thêm một đoạn, mới hậu tri hậu giác nhận ra Nhạc Thính Tùng khóc.

“Túi khóc.” Triệu Thất chế giễu.

Hắn cúi đầu lau mặt, bắt đầu cười ha hả.

78. Chương 78

Bóng tối dài dằng dặc cuối cùng cũng đến điểm cuối, trước mắt bắt đầu lập lòe tia sáng.

Triệu Thất bò ra bên ngoài trước, lại hự hự mà đẩy Nhạc Thính Tùng từ trong động ra ngoài. Nhưng hắn phí nửa ngày khí lực, đã sớm chân tay bủn rủn, kéo hụt một cái, hai người đồng thời lăn vào trong bụi cỏ

“Phi, phi phi!”

Triệu Thất lão đảo bò lên, phun ra nhánh cỏ trong miệng. Hắn nhìn hai bên, chưa thấy bóng dáng Nhạc Thính Tùng, nhanh chóng lay thảo diệp, ngó dáo dác xung quanh.

Mùa xuân trên núi, vạn vật tươi tốt. Trong mắt rợp màu xanh lục, Triệu Thất nhìn thấy một con sâu xanh béo múp trên đóa hoa vàng không biết tên, và một đôi chân đứng im bất động.

Hắn trì hoãn trừng mắt nhìn. Ngay sau đó, sâu nhỏ bị đập nát bét, hoa nhỏ bị dẫm bẹp dí. Cọng cỏ đứt chảy ra chất lỏng, tỏa ra vị đắng của cỏ xanh.

Như một bóng đen nặng nề trầm trọng, chủ nhân của đôi chân kia đi về phía hắn.

Thân hình người kia cao lớn, tấm mặt nạ đen ngăn trở biểu tình, lại không giấu được sự lạnh lẽo và ánh mắt trào phúng. Gã nhìn Triệu Thất, như một con mẫn hổ nhìn chăm chú vào con mồi giẫy dụa dưới vuốt

Sau lưng Triệu Thất phát lạnh, thế nhưng hắn vẫn bất động tại chỗ, bình tĩnh nhìn gã.

“Nhạc Thính Tùng đâu?” Triệu Thất hỏi.

Người kia chỉ vào bên cạnh, Triệu Thất lúc này mới nhìn thấy Nhạc Thính Tùng mềm oặt nằm trên đất. Hoá ra vừa nãy tiểu tử này bị cổ tranh che khuất, tránh khỏi tầm mắt của hắn.

“Ha, đa tạ người!” Triệu Thất thở phào một hơi, vỗ ngực, cọt nhả nói, “Người xem, chúng ta cũng quen biết nhiều năm như vậy, lúc trước người bị thương ta còn quạt cho người đấy, không bằng lần này người tha ta một mạng —— a!”

Triệu Thất chỉ gọi một tiếng, liền ngậm chặt miệng. Cổ tay hắn bị Triệu Tứ bắt được, lúc buông ra, hai bao thuốc bột trượt rơi xuống đất.

Đây là thứ hắn cướp được của Triệu Thập, vốn còn muốn một đòn sát thủ đánh úp bất ngờ, nhưng chưa kịp ra tay đã bị người nhìn thấu. Sự thực luôn tàn khốc như vậy. Hắn giãy dụa, hắn không cam lòng, hắn dùng thủ đoạn để bảo vệ mình, nhưng trước mặt kẻ mặt lại chỉ là một câu chuyện cười, một chút uy hiếp cũng không có.

Giống như hiện tại, Triệu Thất cắn răng đánh lên người Triệu Tứ, muốn rút tay về. Vậy nhưng Triệu Tứ vẫn không nhúc nhích, tay hơi dùng sức, Triệu Thất bị đau đến chảy mồ hôi lạnh.

“Tại sao quay lại cứu y?” Triệu Tứ hỏi.

Triệu Thất nhìn Nhạc Thính Tùng, không lên tiếng. Mà Triệu Tứ đã ngầm hiểu ý hắn, bật ra một tiếng cười quái lạ mà ngẩn ngui, đột nhiên buông tay.

Bởi vì hành động không báo trước này, Triệu Thất lão đảo lui về sau vài bước, còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên cảm giác eo mình căng chặt, lập tức bị ném lên mặt đất.

Triệu Thất bị rơi một trận choáng váng. Trong hoảng hốt hắn nhìn thấy Triệu Tứ cúi xuống thân thể mình, máu trên mặt hắn rút đi phân nửa.

Không được, không thể vào lúc này, không thể ở đây, không thể ở trước mặt y!

Hắn liều mạng vùng tay, nỗ lực di chuyển ra xa, trốn càng xa càng tốt. Cho dù xảy ra cái gì, hắn đều không muốn để cho Nhạc Thính Tùng biết.

Nhưng mà, Triệu Thất không bỏ được bao xa đã bị Triệu Tứ lôi mất cá chân kéo trở về. Bàn tay hắn nắm lấy cỏ cây bùn đất, thậm chí là bụi cây phủ kín gai nhọn, thế nhưng vẫn không làm nên chuyện gì.

Tình cảnh này cực kỳ quen thuộc, năm năm trước, cũng ở trên ngọn núi như vậy, hắn nỗ lực bò ra ngoài vô số lần, mỗi một lần đều bị kéo về như thế, mãi đến khi móng tay gãy đứt, máu tươi nhuộm đỏ đất bùn, hắn vẫn dừng lại chỗ cũ, khoảng cách đến nơi muốn tới còn rất xa rất xa.

Năm năm sau, hắn vẫn vô dụng như thế.

Không, không chỉ là năm năm.

Hắn vẫn giống hết năm 16 tuổi, không thông minh, không cường đại, không bảo vệ được bản thân mình, càng không bảo vệ được người mình thích.

Triệu Tứ đã đề lên. Mà Nhạc Thính Tùng lúc này gần trong gang tấc, hô hấp đều đều, coi như nhắm mắt cũng có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở của hắn.

Triệu Thất gắt gao cắn môi, hai tay không còn liều mạng xô đẩy Triệu Tứ, hắn ý thức được như vậy hoàn toàn phí công. Cho nên, hắn bịt kín lỗ tai Nhạc Thính Tùng.

Dưa ngốc, cái này người cũng đừng nghe. Hắn nói với Nhạc Thính Tùng. Chừa cho ta chút mặt mũi đi.

Không sao đâu, lập tức sẽ qua. Hắn tự nhủ. Ngược lại không phải là không có qua.

Triệu tứ đã lật mở vạt áo hắn.

Thời khắc này cả người Triệu Thất bần thủ, giống như chó hoang vừa lăn lộn trên đất, y phục trên người không còn nhìn ra màu sắc nguyên thủy, trên mặt cũng dính vài vết bùn. Nhưng mà, khi lật cởi quần áo, lồng ngực trắng trợn như bạch ngọc lộ ra, bên trên một điểm kim quang lấp loé, lập tức tăng thêm mấy phần kiêu diễm ——

Chỉ thấy bên trái một nụ hoa anh đào ép một đoá kim liên.

Kim liên này tổng cộng có mười lăm cánh hoa, đầu nhũ siết chặt ở trong đó, đúng như nhị hoa phấn nộn. Lúc nhing kỹ còn thấy mấy cây mảnh như sợi tóc màu vàng ẩn giấu bên trong cánh hoa. Lúc về chúng lại, là có thể dễ dàng xen vào đầu nhũ, chính là một hình cụ cực kỳ nham hiểm ác độc.

Nơi vốn va vào đều cảm thấy khó nhìn nay lại bị đối xử như vậy, chỉ nhìn cũng làm người ta cảm thấy thương cảm.

Triệu Tứ đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo.

Đây là sính lễ Triệu Vũ Thành đưa cho Triệu Thất, hình dáng cực kỳ giống kí hiệu Triệu gia. Triệu Vũ Thành để nó ở nơi gần trái tim Triệu Thất, tựa hồ muốn dùng nó để chứng minh điều gì.

Mà Triệu Thất chỉ dờ người, như một đoạn gỗ chết héo, mặc dù ngực chịu đau cũng không mở miệng nói tiếng nào, gắt gao nhắm chặt hai mắt.

Ngón tay Triệu Tứ nhấn nhá chốc lát, sau đó rời đi, tiếp theo là một trận gió dữ. Triệu Thất chỉ cảm thấy lông tơ dựng đứng, ngay lập tức nghe thấy một tiếng “Rầm”.

Tiếng bước chân đã đi xa.

Một hồi lâu sau, Triệu Thất vươn mình bò lên. Trông thấy mấy mảnh quang tan nát, chính là kim liên vừa bị đánh vỡ.

79. Chương 79

Giấy dựa trong mưa lớn vô hạn, có một bóng người tập tễnh.

Trên đỉnh đầu Triệu Thất là một mảnh lá lớn, trên lưng là Nhạc Thính Tùng cũng đắp lá kín mít. Hắn đã đi như vậy tròn một ngày, vẫn không tìm thấy nơi có thể che mưa che gió.

“... Tiểu tử ngươi có phải là lừa ta không?” Triệu Thất lầm bầm oán trách, “Đi lâu như vậy sao còn chưa nhìn thấy ma nào? Ồi, đều do tên khốn Triệu Tứ kia chạy trốn quá nhanh, cũng không chỉ cho ta đường đi.”

Hắn vừa đi vừa oán trời oán đất, nghiễm nhiên toàn bộ là lỗi của người khác. Thế nhưng trên thực tế, bản thân hắn không biết phân biệt đông tây nam bắc, ở trong núi đi loạn một hồi, sớm đã đi chệch khỏi đường chính càng lúc càng xa. Nơi này núi rừng hoang vắng, tuy có thể kiếm được điểm cỏ dại no bụng, nhưng hắn không tìm ra nguồn nước, cũng không có dụng khí kiểm tra mấy hang động tối mù mù, chỉ có thể đem hi vọng ký thác lên người sống trên núi.

Giờ phút này hắn vừa lạnh vừa mệt, hơn nữa Nhạc Thính Tùng còn đang phát sốt, tâm lý hoảng loạn vô cùng, thế nhưng chỉ có thể tự biên tự diễn tự an ủi mình. Hắn suy nghĩ tới việc mình có thể vượt nóc bằng tường, mang Nhạc Thính Tùng vèo vèo bay đi tìm đại phu, cuối cùng trên thực tế, hai chân hắn lội trong bùn, đi cũng thấy vất vả.

Triệu Thất bây giờ không thấy đói bụng và đau đớn, chỉ chết lặng chuyển động hai chân, cố gắng đi về phía trước. Mồ hôi cùng nước mưa xen lẫn, quần áo ướt nhẹp dính trên người, hắn nghiêng đầu cả cả lên vai, ánh mắt vô tình nhìn thấy một căn nhà mơ hồ giữa màn mưa dày đặc.

Vui mừng khôn xiết, hắn trở tay vỗ Nhạc Thính Tùng, dùng một điểm khí lực cuối cùng, đi đến trước cửa ngôi nhà kia.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Triệu Thất đập lên cánh cửa đóng chặt.

“Có ai không? Trong núi mưa to, người qua đường cần ở nhờ.”

Nơi này nhìn qua là biết của người cùng khổ, bên ngoài chỉ vậy giáp một bụi gai, cửa lớn rách rách rưới rưới. Mặc dù bên trong là phòng ngói, nhưng lâu năm thiếu tu sửa, không rắn chắc lắm, ở trong mưa gió rất là phiêu diêu.

Nhưng mà lúc này có mảnh ngói che thân là tốt rồi, Triệu Thất đầu đầy lá cây hết sức hài lòng với căn nhà này. Hắn đặt Nhạc Thính Tùng ở thêm cửa, lại đi đến đẩy một cái, không cho nước mưa rơi xuống người y. Hắn đứng trong mưa, vừa gõ rầm rầm vừa nhìn xung quanh.

Không lâu sau, có một người mang nón rộng vành từ trong nhà đi ra, thoạt nhìn tuổi không lớn, Triệu Thất vội vàng kêu lên: “Tiểu huynh đệ, ta cùng đệ đệ lên núi chơi. Không ngờ mưa to, lạc đường, có thể mượn nhà —— ”

“Là người?!”

Người kia trông Triệu Thất, dưới vành nón là một khuôn mặt anh tuấn non nớt tràn đầy kinh ngạc và cừu thị.

Triệu Thất nâng lá cây to trên đầu lên. Cũng cảm thấy người này hơi quen mắt nhưng vẫn không nhớ ra tên họ, cười ha hả: “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, thiên nhai lưu lạc bất tương phùng. Thật là đúng dịp thật là đúng dịp, lại gặp được người quen cũ.”

Thiếu niên kia cười lạnh một tiếng: “Tiểu nhân làm sao xứng làm người quen cũ của Triệu quân sự. Nơi này phòng rách ngói vỡ, thực sự không chứa nổi Đức Phật như ngài!”

Triệu Thất thấy cậu ta nói xong liền muốn đi, vội vàng ngăn lại: “Nếu trước đây ta từng đắc tội ngươi, bây giờ ta nhận tội có được không? Trên người ta có hai mươi lượng bạc, ngươi cho ta mượn một nơi nghỉ chân, giúp ta mời đại phu, tiền còn thừa lại tất cả đều cho ngươi!”

“Ai cần tiền thôi của ngươi!” Thiếu niên nghe vậy càng giận tím mặt, “Mối thù nhục phụ không đội trời chung! Cho dù ngươi có mang Triệu Vũ Thành ra, dù có liều mạng ta cũng không nghe theo sự bài bố của ngươi đâu.”

“Ngươi —— ”

Triệu Thất đang muốn mắng chửi, bỗng nhiên nhìn thấy Nhạc Thính Tùng sắp trượt xuống đất, hắn ba chân bốn cẳng chạy đi, đẩy Nhạc Thính Tùng chở lại chỗ thêm khô ráo.

Theo thân thể nghiêng lệch, lá cây đang đắp trên mặt Nhạc Thính Tùng rơi xuống đất, khuôn mặt lộ ra, thiếu niên kia nhìn thoáng qua, nhất thời kinh hãi: “Ân công!”

Ồ?

Triệu Thất nghiêng đầu.

Thiếu niên nhanh chóng mở cửa, thân thiết mà nhìn chăm chú vào Nhạc Thính Tùng.

“Nhạc đại hiệp, Nhạc đại hiệp!” Cậu ta kêu vài tiếng, Nhạc Thính Tùng đương nhiên không cách nào trả lời. Triệu Thất vừa định giải thích, cậu ta đã ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn hắn chăm chăm: “Chớ sẵn trời đánh nhà ngươi, dám hại Nhạc đại hiệp thành như vậy!”

Triệu Thất há miệng muốn phản bác, thế nhưng bây giờ Nhạc Thính Tùng biến thành cái dạng này cũng là một phần do hắn, không khỏi hụt hơi mấy phần, ngập ngừng nói: “Ta, ta... Y bị thương, ta muốn đi tìm đại phu...”

Thiếu niên liếc mắt nhìn hắn, không nói hai lời, khiêng Nhạc Thính Tùng lên đi vào trong nhà. Triệu Thất vội vã muốn cùng vào theo, lại bị cửa lớp đóng ầm đập phải mũi, mắt nước lưng tròng.

“Ngươi đừng đi, trả y lại cho ta!” Triệu Thất kêu ầm lên.

Hắn thấy cửa đóng chặt, nỗ lực treo tường cào. Tuy rằng phía trên tràn đầy bụi gai, nhưng dưới tình thế cấp bách hắn không lo đau đớn. Phí vài phần công phu, rốt cục hắn cũng vào được trong viện, theo tới trước phòng ngói, lại đập cửa ầm ầm.

Không biết bên trong bị thứ gì chặn lại, dùng sức đập vào vẫn không thềm nhúc nhích. Triệu Thất cắn răng lau mặt, lại nghe thấy tiếng nói của thiếu niên từ bên trong vọng ra hoà lẫn với tiếng mưa: “Nhạc đại hiệp có đại ân với ta, ta sẽ đi tìm đại phu nốc thuốc. Còn người, từ đâu tới thì rút về chỗ đó đi, có chết ta cũng không cho người vào đây”

Nhạc Thính Tùng cứ như vậy bị kẻ khác cướp đi.

Cũng may người này không giống như có ý định làm hại y, vào trong phòng được người chăm sóc tốt hơn ở ngoài dầm mưa. Triệu Thất sống sượng đứng một hồi, sau đó bưng lá cây đứng ở cửa, núp dưới bậc thềm lúc này để Nhạc Thính Tùng

Tiểu tử đột nhiên lòi ra này là ai vậy?

Hắn suy nghĩ.

Ngay lúc sắp nhớ ra, đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó quên mất luôn manh mối.

Triệu Thất chà chà hai tay. Trước còn cảm thấy nóng, hiện tại ngồi xuống, quần áo ướt đầm bị gió lạnh thổi, rét cóng làm hắn run lập cập. Bàn tay bỗng nhiên truyền đến cơn đau nhức nhối, hắn giơ lên nhìn, mới phát hiện ra vết thương bụi gai cào lên do trèo tường lúc này.

Một khi ý thức được điểm này, cơn đau khắp nơi trên người cùng nhau thức tỉnh. Không chỉ có cổ chân bong gân, còn hai cẳng chân trầy da, lòng bàn chân mài ra bong bóng, hai tay ê ẩm sưng húp, các loại cảm giác trộn lẫn, vừa đau vừa xót, vừa tê vừa ngứa, rất là tiêu hồn. Triệu Thất tê tê hút khí lạnh, tận lực co rút vào nơi nước mưa không hắt tới, trong lòng còn đang suy nghĩ thiếu niên này là ai.

A, tiểu tử này lớn lên chẳng vừa mắt chút nào, cứ như con hồ ly tinh, vừa nhìn đã biết là thiếu dạy dỗ. Chẳng lẽ trước đây mình từng đánh nó à? Ồ, vậy coi như hơn nhiều...

—— A!

Triệu Thất trợn to hai mắt. Hắn nhớ ra người này là ai!

Đây không phải con trai lão chủ quán mì sao? Hắn biết Nhạc Thính Tùng, cũng là vì tiểu tử kia!

80. Chương 80

Nhớ lại đầu đuôi câu chuyện, Triệu Thất không khỏi cảm khái vạn ngàn. Thực sự là từ nơi sâu xa tự có thiên định, báo ứng đã tới nhanh như vậy rồi.

Ý thế hiếp người, thế bại người hiếp ta, chuyển vần, chẳng có gì để nói. Tự vấn lòng, nếu là trước kia, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội nhục nhã kẻ thù, chắc chắn sẽ nghĩ ra đủ loại biện pháp độc ác để phát tiết mối hận trong lòng.

Nếu là trước đây, nhất định hắn sẽ nghĩ cách để đánh thiếu niên kia một trận, làm tu hú chiếm tổ chim khách. Nhưng hiện tại hắn đã quyết tâm thay đổi, vậy nên mới ngồi gốc ở bên ngoài.

Nhưng mà như vậy, ngược lại là không cần lo cho Nhạc Thính Tùng.

Triệu Thất rốt cục thả lỏng. Hắn dựa vào ngưỡng cửa trông mòn con mắt mà nhìn về phía phòng, nhặt lá cây trên đất đắp lên người, trong cơn mưa dài dai dẳng không dứt, hắn co lại thành một rúm, thiếp đi.

Ngày hôm sau, trời trong. Nắng sớm long lanh, trời xanh quang đãng.

Triệu Thất giật mình, mở mắt ra. Một người thiếu niên đứng trước mặt hắn, chính là chủ nhân của tiểu viện này.

“Thính... Nhạc đại hiệp thế nào rồi?” Triệu Thất vội vội vã vã bò lên, “Người mời đại phu?”

Thiếu niên hắt đầu sang bên, lúc này Triệu Thất mới nhìn thấy sau lưng cậu ta có một ông lão râu bạc, còn có một tiểu đồng khoác hòm thuốc. Hoá ra hẳn ngủ trước cửa, chặn đường người ta.

Triệu Thất vội vàng đứng sang bên, nhìn ba người đi vào. Thiếu niên quay đầu lại liếc hẳn, không nói gì.

Thời gian chữa bệnh hơi dài. Triệu Thất đợi một hồi, sờ bụng, lật bao quần áo một hồi cũng chỉ tìm được một nhúm quả đại bị ép phòi nước. Sau khi ăn xong, trong dạ dày ứa ra dịch chua, lại càng thấy đói bụng hơn.

Thế nhưng lúc này hẳn không dám đi xa, mãi đến khi thiếu niên tiễn đại phu ra cửa, hẳn mới đến gần, vừa muốn mở miệng dò hỏi, bụng đã ừng ục ừng ục kêu lên. Hẳn không đỡ mặt chút nào, chỉ cấp thiết hỏi: “Đại phu nói thế nào?”

Thiếu niên kia cau mày muốn nói lại thôi, cuối cùng mới nói: “... Người vào đi.”

Triệu Thất phủ bụi đất trên người, thí diên thí diên đi theo sau đuôi thiếu niên, vào trong phòng, rốt cục cũng nhìn thấy Nhạc Thỉnh Tùng nhắm mắt nằm trên giường.

Y được chăm sóc rất tốt, trên người sạch sẽ, vết thương được băng cẩn thận, khí sắc cũng khá hơn nhiều. Triệu Thất muốn sờ trán y xem đã hạ sốt chưa, nhưng hai tay bần thủ, chui lên quần lạo càng bần hơn, cuối cùng hẳn chỉ dùng ánh mắt ngóng ngóng nhìn y.

“Lưu đại phu nói mạch tượng của Nhạc đại hiệp quái lạ, hỗn loạn nhưng có một luồng sinh khí chống đỡ, hẳn là tính mạng không đáng lo.” Triệu Thất vừa thở một hơi, câu tiếp theo của cậu ta đã khiến trái tim hẳn đập ầm ầm: “Nhưng người tập võ tối kỵ là nội tức bất ổn, tẩu hỏa nhập ma. Chờ y tĩnh lại, có lẽ tính tình sẽ đại biến, cũng có thể mất hoàn toàn ký ức, dù thế nào cũng khó có thể dự liệu.”

... Tính tình đại biến, mất hoàn toàn ký ức?

Triệu Thất còn đang buồn rầu, thiếu niên kia đã chuyển đề tài, nghĩa chính nói: “Nhạc đại hiệp làm việc thiện tích đức, tự có trời cao che chở. Hôm nay ta muốn để người nhìn cho rõ, Nhạc đại hiệp tuyệt đối sẽ không bị kẻ tiểu nhân như ngươi hại chết!”

“Ta cũng không muốn hại y nha!” Triệu Thất cả giận, “Tiểu tử ngươi sao cứ hồ đồ như vậy. Nếu có lòng dạ xấu xa thì ta chỉ cần vút y trong mưa là được rồi, cần gì thiên tân vạn khổ dẫn y tìm đại phu?”

“Kẻ như ngươi tâm thuật bất chính, nói không chừng là muốn nhân cơ hội Nhạc đại hiệp tẩu hỏa nhập ma để lợi dụng huynh ấy. Hừ, có ta ở đây, ngươi đừng hòng lừa được huynh ấy.” Hai tay thiếu niên chống nạnh, sắc mặt khó coi, “Bây giờ, ngươi có thể rút!”

Tiểu tử này quả thực còn cứng hơn cả cục đá dưới đất, Triệu Thất cơ hồ không muốn làm người tốt. Mà nhìn Nhạc Thỉnh Tùng, hẳn khê cần rằng, vẫn nuốt giận vào bụng: “Kia, kia đều là chuyện đã qua. Hiện tại ta thay đổi rồi. Chuyện lúc trước, là ta có lỗi với ngươi, ngươi muốn đánh muốn phạt, ta tuyệt không hai lời. Nhưng mà có một chuyện, đó là ngươi để ta ở lại, ta không thể tách khỏi y.”

Thiếu niên cảnh giác và nghi ngờ đánh giá hẳn: “Ngươi có âm mưu gì? Tại sao phải đồ thừa không đi?”

“Bởi vì ta yêu y, y yêu ta, bọn ta đương nhiên phải ở cạnh nhau.” Triệu Thất lý trực khí trắng nói, “Tiểu tử chưa đủ lòng đủ cánh, ta nói ngươi cũng không hiểu. Hai mươi lượng bạc này là cảm ơn ngươi chăm sóc y. Còn ân oán giữa ngươi và ta, ngươi muốn thế nào để hả giận, cứ trực tiếp ra tay đi!”

81. Chương 81

Một canh giờ sau

Triệu Thất ngồi trên tảng đá, gơ cây chày gỗ, liều mạng đánh đập một con cá lớn.

Thằng nhãi kia tuy còn nghi ngờ nhưng dù sao cậu ta cũng chưa từng gặp qua lòng người hiểm ác, thấy Triệu Thất thề son thề sắt, cuối cùng cũng để hấn ở lại. Bất quá, không phải để hấn ở lại làm khách. Vì chuộc tội, trong mấy ngày này, Triệu Thất phải tuý cậu ta sai khiến, chỉ hướng đông không thể đi hướng tây, nhất định phải tuân thủ nghiêm chỉnh từng mệnh lệnh.

Bây giờ Triệu Thất đang nghe theo phân phó, xử lý một con cá cậu ta vừa mang về.

Con cá này cũng không biết lấy được ở đâu, đầu vừa dài vừa rộng, khí lực mười phần, luôn biết chọn thể hiểm mà chống đỡ lại. Triệu Thất chưa bao giờ làm việc như vậy, hoàn toàn không bắt được cách làm, đầu tranh anh dũng với nó một hồi, không dễ gì mới đánh nó gần chết, mình cũng mệt đến mức mất đi nửa cái mạng.

Tuy Triệu Thất chưa từng giết cá nhưng đã ăn cá vô số lần, ít nhất còn biết vẩy cá không ăn được. Vì vậy sau đó, Triệu Thất hai tay dính đầy máu cá, chịu nhịn mùi tanh xông vào mũi, ra sức bắm vào vẩy cá má cạo ra.

Đợi đến khi thiếu niên kia vác một bọc củi từ trên núi đi về, con cá trong tay Triệu Thất đã chịu hết hình phạt lăng trì tàn khốc, vẩy trên lưng bị cạo tước sống hơn nửa, đuôi đập đập hữu khí vô lực, mắt cá gắt gao nhìn trời, tràn đầy oán hận chết không nhắm mắt.

Thảm trạng cỡ này, thực tại cực kỳ bi thảm, làm người ta nhìn thấy mà giật mình.

“Nào có ai giết cá như ngươi? Đúng là chà đạp thức ăn!” Thiếu niên còn chưa thả bó củi trên lưng xuống đã chạy lại, trực tiếp ập tới dạy dỗ Triệu Thất một trận.

Triệu Thất âm ức nói: “Ta nói ta không biết làm cái này, ngươi còn bắt ta làm. Tay của ta đều bị cửa chảy máu đấy.”

“Còn không phải ngươi la hét đau chân, không đi được hả? Ngồi cũng không làm được, đúng là phế vật!”

Triệu Thất không lên tiếng, nghiêng đầu, tức giận trừng con sâu đang ỉ ạch bò qua quả dưa hấu trên đất.

Thiếu niên gỡ bó củi trên lưng xuống đưa cho hấn: “Giết cá ngươi không biết, chắc cũng phải biết bỏ củi chứ? Chỉ cần dốc sức, chém cho to bằng nhau là được.”

Tiếp nhận nhiệm vụ mới, Triệu Thất lấy một cái rìu từ trong kho ra, vẫn ngồi trên tảng đá kia, bắt đầu chặt củi.

Hấn nhớ kỹ chỉ thiếu năm, mỗi miếng đều tương đồng, hơn nữa đã tốt hơn nhiều rồi. Thế nhưng không được bao lâu, lại bị dạy dỗ một trận.

“Nửa ngày lại chỉ chém được ba khối! Ạch, vụn gỗ trên đất này là cái gì?”

“Không phải ngươi nói phải lớn hơn một phân, ta phí hết nửa ngày mới chém bọn nó lớn bằng...”

Triệu Thất che lỗ tai, thiếu niên kia so với hấn còn thấp hơn một cái đầu, giọng nói lại rất vang dội, làm cho đầu hấn đau đau.

Không dễ dàng đợi đến lúc ngừng chiến, Triệu Thất tưởng là xong việc rồi, thiếu niên kia lại nói: “Vậy ngươi đi nhóm lửa làm cơm —— ngươi biết làm cơm không?”

“Không biết.” Triệu Thất thành thật lắc đầu.

“Giặt quần áo thì sao?”

“Không biết.” Triệu Thất nói xong, rất nhanh lại bổ sung, “Nhưng ta biết xúc huân hương lên y phục nhá.”

“Nơi này có cái rắm hương!” Thiếu niên tức giận mắng xong, thấy Triệu Thất nhìn mình, lại tức giận nói, “Đúng là mời tổ tông rồi. Nói đi, ngươi muốn làm cái gì?”

“Ta muốn tắm.” Triệu Thất nói, “Nhưng ta không tìm thấy bồn tắm...”

“Tự ra sông mà tắm!” Thiếu niên rống lên, vừa nhận ra không đúng, ngẩng đầu đã thấy Triệu Thất khập khiễng khập khiễng chạy mất.

“Ta đi đây.”

Tuy lúc làm việc không thấy bóng người nhưng đến lúc ăn cơm, Triệu Thất lại rất đúng giờ xuất hiện bên cạnh bàn. Tóc hấn ướt nhẹp, quần áo trên người đã đổi bộ khác, không quá vừa, ống tay áo ngắn hơn một đoạn, cổ tay sáng choang lộ ra bên ngoài. Thiếu niên nhìn kỹ, phát hiện đây đúng là quần áo của mình, cũng không biết tên này lấy ra lúc nào.

Bất quá, tuy là áo vải phổ thông cũ rách, nhưng lúc khoác lên người quả trứng lờ biếng một bụng ý xấu này, quả thật có hơi...

“Ai nha, có canh cá.” Triệu Thất vừa kéo tóc vừa hỏi, “Làm cho Nhạc đại hiệp sao?”

Thiếu niên đột nhiên thu hồi ánh mắt, ho khan hai tiếng, hiếm thấy mà không có mắg hấn, chỉ gật gật đầu.

“Thế lát nữa ta mang đi cho y ăn.” Triệu Thất nuốt ngụm nước, chủ động xin đi giết giặc.

Ngoại trừ canh cá, trên bàn chẳng thấy thức ăn mặn, chỉ có bánh ngô và thức ăn chay. Triệu Thất thấy thiếu niên không có ý ngăn cản, không thể chờ đợi mà cầm một cái bánh ngô đen cứng, há mồm cắn một miếng to.

Tuy nói bánh ngô này lúc nuốt cứng muốn viêm họng, nhưng nếm thử xong lại có hương vok rất đặc biệt. Rau đại lược nước nóng, dính muối ăn cũng rất thơm ngon. Triệu Thất đắc ý ăn một hồi, đột nhiên nhớ ra cái gì, ngẩng đầu lên hỏi: “Đúng rồi, ta còn chưa biết tên của ngươi đấy.”

“Tên ta là Thang Lương.” Thiếu niên buồn bực nói.

“Ha ha, có thể có người có cái tên này sao?” Triệu Thất vui khôn tả, “Đừng nói cha ngươi tên là Thang Nhiệt nhé? A, làm sao còn chưa thấy ông ta? Chẳng lẽ chỉ có một mình ngươi ở đây?”

Thang Lương xì cười một tiếng: “Sau chuyện kia, cha ta sợ ngươi trở lại cướp người nên tìm chỗ này, để ta ở đây một mình tránh sóng gió.”

Tiếng cười của Triệu Thất im bật, sờ đầu, có mấy phần ngượng ngùng: “Ta, đúng là ta rất vô liêm sỉ...”

“Biết là tốt rồi.” Thang Lương nói, “Cơm nước xong, đừng quên rửa chén xoát nôi.”

Triệu Thất đau khổ: “Nhưng ta không biết làm mà, không bằng ngươi thay cách khác?”

Thang Lương lắc đầu, không nói gì. Triệu Thất cũng không biết cậu ta định thế nào nên cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Cũng không lâu lắm, canh cá thả nguội, Triệu Thất thử nhiệt độ, sau đó tiểu tâm dục dục bụng đi cho Nhạc Thính Tùng uống.

Nhạc Thính Tùng vẫn chưa tỉnh lại, thế nhưng lúc dứt cho y còn biết nuốt xuống. Triệu Thất như gặp đại địch, tỉ mỉ quan sát mỗi muỗng canh cá, chỉ lo không cẩn thận lẫn vào xương cá, làm Nhạc thiếu hiệp bởi vậy mà tráng niên mất sớm, thời gian dứt chén canh này so với lúc ăn cơm còn dài hơn.

Dứt xong, Triệu Thất lau miệng cho Nhạc Thính Tùng. Vuốt ve bờ môi mềm mại, không khỏi có chút động tình.

Nhưng trong quá trình này, Thang Lương vẫn luôn dựa bên giường, hai mắt lấp lánh hữu thần giám thị hấn, cứ như chẳng may lơ là một chút thì hấn sẽ bỏ độc vào trong bát. Dưới ánh mắt như vậy, coi như da mặt Triệu Thất có dày thế nào đi chăng nữa cũng không tiện táy máy tay chân với Nhạc Thính Tùng, không thể làm gì khác hơn là phần nộ bỏ đi ý nghĩ, cơ hồ muốn ghen ra nội thương.

Ôi chao, rốt cuộc là tới bao giờ thì bọn họ mới có thể thoả thích nóng bỏng một chút đây?

82. Chương 82

Sau khi ăn cơm xong, Triệu Thất lại bị sai khiến đến xoay vòng vòng.

Lúc này Thang Lương đã cải biến sách lược, không tiếp tục để hắn làm việc một mình, tức là lúc nào cậu ta cũng sẽ kè kè ở bên làm bảo mẫu. Cậu vốn tưởng rằng Triệu Thất sẽ lười biếng, không ngờ cái tên này lại đàng hoàng học hỏi.

Tuy rằng kết quả cũng chỉ tạm được, nhưng nhìn ra người này cực kỳ nỗ lực, oán khí trong lòng Thang Lương cũng tiêu tan một ít.

Bất quá cảnh giác vẫn là cần thiết, Thang Lương bác bỏ đề nghị nằm dưới đất để tiện chăm sóc cho Nhạc Thính Tùng của Triệu Thất, sắp xếp một tấm phản nhỏ trong phòng chứa đồ cho hắn.

Đêm đó, Triệu Thất nằm cạnh một đồng nôi rách niêu thủng mà suy nghĩ lung tung, rốt cục vì quá mệt mỏi nên bất tri bất giác rơi vào trong mộng.

“Nhạc đại hiệp, cuối cùng huynh cũng tỉnh rồi!”

Khi ấy Triệu Thất còn đang ở bên ngoài bờ cõi, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh này, lập tức nhảy lên, rìu trong tay cũng vút qua một bên. Hắn muốn chạy nhanh tới, không ngờ thân thể lệch đi, lúc này mới nhớ ra cổ chân mình không chữa khỏi, què rồi.

Cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là nhảy nhảy tới cửa, hoan thiên hỉ địa lộ đầu nhìn vào, không ngờ lại thấy Nhạc Thính Tùng đang kéo tay Thang Lương.

“Ta... lúc ta bị thương, là người chăm sóc cho ta sao?” Giọng nói của Nhạc Thính Tùng còn có chút suy yếu, thể nhưng ý tứ trong lời nói lại khiến Triệu Thất cảm thấy nặng nề.

“Thính Tùng, người, người không nhận ra ta sao?” Triệu Thất kéo Thang Lương ra, nắm chặt hai tay Nhạc Thính Tùng, “Ta là Triệu Thất này.”

“Triệu Thất?” Nhạc Thính Tùng cau mày suy nghĩ, “Hình như ta đã từng nghe qua cái tên này...”

Triệu Thất ngừng thở nhìn y chăm chú, nhân tình không chớp lấy một cái.

“Đúng rồi, người là thủ hạ của Triệu Vũ Thành, vừa rồi ta còn dạy dỗ người một trận!”

Máu trên người Triệu Thất đông cứng.

Thang Lương nhân cơ hội chen tới: “Ân công, huynh đã cứu ta, còn giúp ta dạy dỗ người xấu, ân lớn như vậy không có gì để báo đáp, ta, ta chỉ có thể lấy thân báo đáp thôi.”

Nhạc Thính Tùng đỏ mặt, ấp úng nói: “Cái này... cũng không phải là không thể.”

“Không thể, không thể!” Triệu Thất giận dữ, “Rõ ràng người đã chấp nhận cho ta hai lần, rõ ràng người nói yêu ta!”

“Nhưng mà, bây giờ ta càng yêu đệ ấy.” Nhạc Thính Tùng kéo Thang Lương vào trong ngực, nâng cằm cậu ta lên, Triệu Thất thấy cậu ta giống mình lúc còn niên thiếu đến năm, sáu phần. Chớp mắt, lại biến thành khuôn mặt mình.

Bạch Tuyết Kỳ mười lăm tuổi không sợ trời không sợ đất, tiên y nô mã, hăng hái phiến nhiên. Triệu Thất hoảng hốt chớp mắt, nhìn chăm chú, trong ngực Nhạc Thính Tùng vẫn là Thang Lương. Mà hắn, chỉ là tiểu nhân hèn mọn vô liêm sỉ, cật thế hành hung, hơn nữa còn...

Triệu Thất lén lút rút chân phải về sau.

“Đệ ấy trẻ hơn người, sạch sẽ hơn người, lại chưa từng làm chuyện xấu, cũng chưa từng bắt nạt người khác.” Nhạc Thính Tùng thân mật cọ má Thang Lương, “Hơn nữa, đệ ấy biết đốn củi, biết giặt quần áo, còn có thể làm canh cá, hữu dụng hơn người rất nhiều. Lẽ nào ta không thể yêu đệ ấy?”

“Không thể!”

Triệu Thất hét lớn một tiếng, từ trên giường lăn xuống. Rơi bẹp mông xuống đất, vẫn sợ hãi như trước không thôi.

Giấc mơ này quá đáng sợ.

Hắn vỗ ngực, lăn qua lộn lại nửa ngày cũng không ngủ được, chạy đi mở cửa ra, lặng lẽ chui vào gian phòng Nhạc Thính Tùng ở.

Trên bàn đặt bó nên Thang Lương mua về. Triệu Thất không đau lòng chút nào mà bốc lên một cây để đốt, rón ra rón rén tiến đến bên giường, nhìn chăm chú gương mặt ngủ say của Nhạc Thính Tùng rất lâu.

Không biết là đã tu luyện phúc khí mấy đời mới có thể gặp được một người như vậy. Nhờ đâu y chạy theo người khác, vậy phải làm sao bây giờ?

“Nếu người dám quên mất ta, ta sẽ không để ý đến người.” Triệu Thất nhỏ giọng uy hiếp, “Lúc ta không để ý tới một người, là rất hoàn toàn, còn từng làm cho tên khốn Nhạc Kiệu kia phát điên rồi đó.”

Nhưng chuyện như vậy cũng chẳng có gì đáng khoe khoang, Triệu Thất lại tiếp tục nói lung tung vô nghĩa. Hắn đặt cây nến ở một bên, mình chui vào trên giường, gần sát cơ thể Nhạc Thính Tùng.

Nhiệt độ quen thuộc làm cho hắn có cảm giác rất an toàn. Bây giờ Nhạc Thính Tùng không còn phát sốt, Triệu Thất tránh khỏi vết thương, cẩn thận ôm chặt y, chân cũng quăn lên, bám víu không tha.

“Người là của ta, ai cũng không được cướp. Không cần biết đứa kia trẻ hơn ta, anh tuấn hơn ta, hay có bản lĩnh hơn ta...” Triệu Thất oán hận mào mào, bấu môi thâm thối vào tai Nhạc Thính Tùng, “Nói chung, coi như tốt hơn ta một ngàn một vạn lần, coi như càng yêu người hơn ta, ta cũng sẽ không chấp tay dâng người lên đâu. Nếu như, nếu như người không chọn ta, vậy thì một ngày ta sẽ mắng người 180 lần, cho người hắt xì một ngày 180 lần, trừ khi rằng ta rụng mất, không nói ra được, nếu không thì nhất quyết không dừng lại.”

“... Người như vậy, căn bản không tồn tại.”

“Cái gì?” Âm thanh này thực sự quá nhỏ, Triệu Thất không nghe rõ, ngu ngơ hỏi một câu, bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, “Người tỉnh rồi!”

Không đợi Nhạc Thính Tùng mở miệng, hắn đã hỏi như bắn pháo liên thanh: “Khó chịu không? Vết thương còn đau không? Hiện tại có đói bụng không? Người... người còn nhớ ta không?”

Dưới ánh nến, đôi mắt Nhạc Thính Tùng như sao lấp lánh, vượt qua đầy trời tinh hà. Y nhú mày, khó hiểu nhìn Triệu Thất.

“Sẽ không ngốc thật chứ.” Triệu Thất từ trong niềm vui khôn xiết lấy lại tinh thần, cau mày suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vỗ vai Nhạc Thính Tùng, “Quên mất cũng không sao, ta cho người biết là được. Ừ, người tên là Nhạc Tiểu Ngốc, năm nay mười chín tuổi. Ta là nam nhân của người, a —— ”

Âm thanh của hắn biến mất giữa rừng môi giao hoà.

Vô luận bao nhiêu lần, vô luận lúc nào, nụ hôn của Nhạc Thính Tùng luôn có thể làm Triệu Thất mềm nhũn rụng rời. Hắn tích cực đáp lại, chủ động đưa lưỡi ra, thoả thích hưởng thụ sự dịu dàng duy nhất trên thế gian dành cho mình.

83. Chương 83

Nụ hôn qua đi, Nhạc Thính Tùng gõ đầu Triệu Thất: “Tại sao ta lại không nhớ mình có cái tên này, hả?”

Triệu Thất bị hôn đến ngất ngất ngây ngây, hai tay vịn vai y, rầm rì nói: “Ta gặp ác mộng, mơ thấy người đàn ông nhận làm người, yêu người khác. Hừ, cho nên mới gọi người là Nhạc Tiểu Ngốc, thực sự là quá hợp.”

Nhạc Thính Tùng bật cười: “Chuyện trong mộng cũng tin, ta thấy ngươi còn ngốc hơn ta nhiều.”

“Đều là lỗi của thằng nhãi Thang Lương kia, nó còn bảo do đại phu, làm ta sợ ngươi mất trí nhớ, tính tình đại biến.” Triệu Thất oán hận nói, “Nhất định là ông già kia mất mớ chân chậm, nhìn lầm rồi.”

Ai ngờ, Nhạc Thính Tùng nghe xong, trên mặt lại hiện ra mấy phần do dự: “A, lời này cũng không sai. Việc luyện công của ta xảy ra chuyện, hiện tại đúng là tẩu hỏa nhập ma.”

Triệu Thất kinh hãi: “Cái gì?!”

“Công pháp ta tu luyện có điểm đặc biệt, đòi hỏi khá cao về tâm tính. Sở dĩ sư phụ bảo ta xuống núi chính là hi vọng ta có thể đá mài tâm chí, thượng tiến một tầng trong tu vi.” Nhạc Thính Tùng nói, “Tính ra, đúng là trong họa có phúc. Nội tức tăng lên rất nhanh, được lực lúc trước chưa hấp thu xong bây giờ cũng tan vào trong kinh mạch, sau khi luyện hóa sẽ có thể hoàn toàn khôi phục, công lực sẽ tiến bộ rất nhiều.”

“Tuy ta nghe không hiểu, nhưng hình như đây là chuyện tốt mà?”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu: “Nhưng bây giờ nội tức nghịch lưu, không những không có cách nào lấy nội lực át đi ác tâm, ngược lại sẽ sinh sôi các loại tâm ma... Nói chung, bây giờ ta không giống trước kia, ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, tốt nhất trong khoảng thời gian này ngươi cách xa ta một chút, chờ đến khi ta khôi phục nguyên khí —— ”

“Không được!” Triệu Thất quả quyết như chặt đinh chém sắt. Những chuyện trong mơ rõ ràng ngay trước mắt, nếu hắn không ở đây, Nhạc Thính Tùng bị người lừa mất thì làm sao bây giờ?

Huống chi, tuy rằng Nhạc Thính Tùng ngoài miệng nói phải cách xa hắn, thế nhưng hai tay vẫn ôm eo hắn không tha, rõ ràng một bộ khẩu thị tâm phi.

“Ta nói rồi, ta muốn chăm sóc ngươi, làm sao lại vì chuyện này mà bỏ đi?” Triệu Thất nghĩa chính từ nghiêm nói, nháy mắt mấy cái, lại cẩn thận hỏi, “... Nhưng mà, ngươi sẽ biến thành hình dáng gì nha, nếu như ta chọc tức ngươi, không phải ngươi sẽ đánh chết ta chứ?”

“Cũng không đến nỗi.” Nhạc Thính Tùng trầm ngâm nói, “Căn cứ vào việc luyện võ trước kia, khoảng chừng sẽ thay đổi dễ tức giận.”

Triệu Thất yên lòng vỗ ngực: “Vậy thì không thành vấn đề. Chút chuyện này tính là gì, không phải chỉ là hư hỏng hơn một chút, tâm nhãn hẹp hơn một chút thôi sao, ta lớn hơn ngươi, nhất định sẽ chiều ngươi.”

“Ngươi nói thật chứ?”

Nhạc Thính Tùng nhìn Triệu Thất, trong mắt lần đầu hiện ra bất an. Ánh nhìn yếu đuối hiếm có này làm lòng Triệu Thất mềm nhũn, hắn trịnh trọng gật đầu: “Nam tử hán đại trượng phu, nói được làm được!”

“Chuyện này... chính miệng ngươi nói đấy.” Nhạc Thính Tùng tựa đầu vào vai Triệu Thất, giọng nói có chút khó chịu, “Không được lật lọng, ta, ta cũng sẽ cố gắng khôi phục nhanh.”

Cảm giác Nhạc Thính Tùng ỷ lại vào mình, Triệu Thất tự nhiên sinh ra một loại tự hào. Hắn vỗ lưng Nhạc Thính Tùng, dong dạc phát biểu một phen hào ngôn chí khí, ngay cả mình cũng sắp bị mình làm cho cảm động, lại nghe Nhạc Thính Tùng nói: “Tốt, vậy ngươi cởi quần áo đi.”

“Ồ?” Triệu Thất chưa kịp phản ứng, như đầu ngỗng ngu ngốc nhìn Nhạc Thính Tùng.

Tiểu tử này giống như vừa nói một câu bình thường, thấy Triệu Thất không hành động gì, còn nghiêm túc thúc giục: “Nhanh lên một chút nha, không phải ngươi nói chiều ta sao?”

Triệu Thất trong lòng cảm thấy có gì không đúng, mà bị ánh nhìn nghiêm túc chăm chú của Nhạc Thính Tùng chiếu xuống, hắn lập tức trở nên mơ mơ màng màng, ngấm lại quả thật mình vừa nói qua những lời như vậy, liền ngoan ngoãn cởi quần áo.

Những năm này hắn chẳng học được gì khác, ngược lại cởi quần áo vừa nhanh lại vừa sạch, một điểm e lệ cũng không có. Nhạc Thính Tùng vừa chớp mắt, Triệu Thất đã trần trụi nằm úp sấp một bên.

“Ta, ta cởi xong rồi.” Hắn hỏi, “Còn phải làm gì?”

Nhạc Thính Tùng nói: “Người tách chân ra, xoay người để ta nhìn một chút.”

Triệu Thất mới vừa xoay người, nghĩ lại nghĩ, liền do dự nghiêng đầu qua chỗ khác, hỏi: “Người bây giờ trông thương chưa lành, như vậy có phải là...”

“Ta tự có chừng mực.” Nhạc Thính Tùng thấy Triệu Thất nửa tin nửa ngờ, liền giải thích vài câu, “Tâm ma sinh sôi, dự vọng hoành hành. Bây giờ không thể áp chế, cũng chỉ có thể thuận thế mà làm. Hiện tại ta muốn nhìn người một chút, người chiều ta đi.”

Triệu Thất chẳng biết tí gì về võ học, nghe xong cũng cảm thấy rất có đạo lý, liền bé ngoan nằm úp sấp tách chân ra. Bình thường Triệu Thất ít vận động, tứ chi không chuyên cần, vóc người không tính là rắn chắc, nhưng tư thái lại mười phần phong lưu. Lúc nằm úp sấp, từ vai đến hông là một đoạn cong cong, cơ hồ làm người ta không dời mắt nổi.

“A...” Triệu Thất nho nhỏ kêu lên.

Nhạc Thính Tùng bắt lấy chân phải của hắn, nhẹ nhàng xoa lên cổ chân sưng tấy. Ngón tay lơ đãng miết qua gan bàn chân, làm cho hắn ngứa một trận ——

Chuyện này vốn chẳng có gì, mà làm cho người ta xấu hổ chính là, chưa bị giày vò đến mấy lần, phía dưới của hắn đã ngồng lên thật cao, ẩm ướt cọ vào đệm chăn.

Triệu Thất chẳng thể nào có cảm giác ngưỡng ngừng, hắn chỉ sợ làm dơ chăn, liền dùng tay che phía dưới, lại bị Nhạc Thính Tùng đánh hông một cái.

“Không phải nói cẩn thận để ta nhìn sao?”

Giọng nói của y trầm thấp hơn xưa rất nhiều, Triệu Thất sợ y tức giận, có hại cho thân thể, vậy nên nhanh chóng lấy tay ra, dang hoàng đặt ở hai bên.

Nói thật, tư thế như vậy bày lâu vẫn thấy xấu hổ. Triệu Thất mặt đỏ tới tai mà nằm úp sấp nửa ngày, mãi đến khi sau lưng có chút toả nhiệt, Nhạc Thính Tùng mới nói: “Ừm, được.”

Triệu Thất như được đại xá, đang muốn rúc vào trong chăn ấm và thân thể ấm áp, Nhạc Thính Tùng lại đưa ra yêu cầu mới: “Bây giờ ta không tiện động tay, tự người thoải mái một đi. Nhưng mà, chỉ được làm theo lời ta nói.”

84. Chương 84

Triệu Thất không đặt câu hỏi. Tất nhiên sẽ đáp ứng y. Hắn dựa vào đầu giường, đắm chìm trong ánh mắt của Nhạc Thính Tùng, nghe theo mệnh lệnh bắt đầu thủ dâm.

Vừa bắt đầu, Nhạc Thính Tùng chỉ cho phép hắn mò phía dưới.

“Ừm...”

Triệu Thất động tình đã lâu, ngón tay vừa mới chạm vào đồ của mình liền không nhịn được híp mắt, thoải mái thở dài.

“Cảm giác thế nào?” Nhạc Thính Tùng nói, “Người miêu tả lại cho ta.”

“Phía dưới tê tê dại dại, có chút nóng, rất sung sướng...” Triệu Thất đỏ mặt nhỏ giọng nói, “Mà còn chưa đủ.”

Nhạc Thính Tùng hỏi: “Vậy phải làm sao?”

“Người sờ ta, sờ nơi này.” Triệu Thất muốn kéo tay Nhạc Thính Tùng.

Mà Nhạc Thính Tùng lại khoanh tay: “Không được, bây giờ ta còn đang thụ thương, người chỉ có thể tự mình đến. Người bây giờ muốn làm nơi nào?”

Triệu Thất bị gây khó dễ, nhìn y một hồi, chỉ lên đầu nhũ của mình: “Nơi này, nơi này rất ngứa.”

Nhạc Thính Tùng nói: “Vây cũng tốt, tự ngươi chọn xem bên nào.”

Triệu Thất nhú mày suy nghĩ một chốc, rồi lè lưỡi liếm ngón tay của mình, xoa đầu nhũ bên phải.

“Thoải mái không?” Nhạc Thính Tùng hỏi.

“Ừm.” Triệu Thất gật đầu, nhớ tới lời y vừa nói, vừa làm vừa miêu tả, “Bóp như vậy... Sẽ hơi đau, nhưng cảm giác càng tốt hơn, so với sờ nhẹ vào còn thoải mái hơn.”

“Ngươi thích đau sao?”

“... Đúng, đúng thế.” Triệu Thất lấp bắp nói, “Hơi, hơi hơi đau một chút, sẽ càng thêm... càng thêm kích thích.”

“Thì ra là vậy, ta nhớ rồi.” Nhạc Thính Tùng suy tư, “Nơi này của ngươi cũng sưng lên rồi, nhìn thật đáng thương.”

Triệu Thất cúi đầu nhìn, đầu nhũ bên phải đã lớn hơn bên trái một vòng, hần lom lom nhìn Nhạc Thính Tùng, hi vọng y có thể mở lòng từ bi, để cho mình chơi bên khác.

Nhưng mà, Nhạc Thính Tùng thoát nhìn cũng không có ý định này, y im lặng thưởng thức, cũng không kêu dừng, Triệu Thất chỉ có thể tiếp tục xoa miết đầu nhũ bên phải đã sưng tấy từ lâu.

“Bây giờ còn cảm thấy đau không?”

“Ừ.” Triệu Thất gật đầu như già tởi, “Rất đau, không tốt đẹp gì.”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu: “Nói dối, nơi này của ngươi sắp bắn tinh.”

Xác thực, dương cụ Triệu Thất không động tới này nghiêm nhiên lại sắp phát hoả, cơ hồ chỉ cần thổi nhẹ, hần sẽ lập tức bắn ra.

“Này sao có thể tính, ta đều không đụng tới ngươi.” Triệu Thất bất mãn nói nhỏ, “Ta muốn ngươi, coi như chỉ dùng tay cũng được.”

Nguyên vọng thẳng thắn như vậy làm Nhạc Thính Tùng không đành lòng từ chối, y duỗi tay ra, cho phép Triệu Thất ở phía trên chà xát. Triệu Thất như nhặt được chí bảo, cầm lấy thả lên người mình.

Ngón tay Nhạc Thính Tùng thon dài mà ấm áp, bởi vì quanh năm luyện võ, lại có chút thô ráp. Triệu Thất mê muội nhìn nó trượt lên trượt xuống phía dưới mình, trong miệng nhỏ giọng phun tiếng thở dốc cực nóng mà ngọt ngào: “A, thoải mái... Ngươi lại nhúc nhích, a...”

Kỳ thực, Nhạc Thính Tùng vốn chẳng có kinh nghiệm gì, thủ pháp ngây ngô mới lạ, chỉ biết vuốt lên vuốt xuống, coi như đối lại là y cũng sẽ không có khoái cảm gì. Nhưng mà Triệu Thất lại biểu hiện say mê, hồn cũng như bay mất, hai mắt tan rã phủ một tầng nước, lại vẫn mờ mịt không biết như cũ, mặc cho chúng không tiếng động mà trượt xuống hai má.

Bỗng nhiên, hần hít khí, eo run rẩy, cuối cùng theo suối tóc đen mềm mại lướt xuống giường, cổ họng hần phát ra một tiếng thở dài tựa như vui sướng lại giống như thống khổ.

Nhạc Thính Tùng nâng tay, tiếp lấy tinh dịch hần vừa bắn ra, chậm rãi đưa trước mặt hần.

Triệu Thất vẫn còn ở trong cao trào choáng váng, mờ mịt tròn mắt nhìn một hồi, giọng nói trì hoãn: “Ai nha... Làm dơ.”

Nhạc Thính Tùng thấy vẻ mặt hần hoảng hốt, trong lòng hơi động, dịu dàng hỏi: “Vậy nên làm sao bây giờ?”

Triệu Thất nghiêng đầu nghĩ một hồi, giống như đang suy nghĩ vấn đề quan trọng. Nhưng mà, vẻ mặt của hần tuy nghiêm túc, động tác lại cực kỳ phóng đảng, ngón tay chấm lên thứ mình vừa bắn ra, cuối cùng giống như nghĩ ra một biện pháp hay, hần vươn lưỡi, cẩn thận liếm láp bàn tay Nhạc Thính Tùng.

“Ta, ta liếm sạch là được rồi!” Triệu Thất lấy lòng nói, lại như tranh công cầu thưởng.

Nhạc Thính Tùng không nói một từ, chỉ nhìn hẩn chăm chú.

Da Triệu Thất rất trắng, tóc rất đen, lúc không nói chuyện, dáng dấp phiêu nhiên không dính hạt bụi trần, rất mê người. Vậy mà lúc này, da thịt vốn trắng mềm lại đỏ ửng, sợi tóc đen như vẩy mực uốn lượn bên trên, cả người bị tình dục làm nổi lên một phần diễm sắc, so với ngày xưa càng thêm dễ nhìn.

Kỳ diệu nhất chính là, vẻ mặt hẩn như trẻ con vô hại, lại rừ lông mi nỗ lực liếm hết tinh dịch của mình, thỉnh thoảng còn ngược mắt trộm nhìn y, vẻ mặt này, rất đáng thương.

Nhạc Thính Tùng thấy dáng vẻ hẩn như vậy, vốn muốn hỏi cũng không nói ra được, sờ tóc hẩn, vươn mình xuống giường, không biết từ đâu tìm đến một cây kim khâu quần áo. Y đặt nó dưới ánh nến hơi nóng một hồi, sau đó dùng nó đâm thủng bong bóng trên lòng bàn chân Triệu Thất, rắc thuốc bột, lại dùng vải sạch băng kỹ, còn giúp hẩn nắn lại khớp chân.

Triệu Thất đưa hai cái chân dần dần mà nhìn y bận rộn, đầu óc hỗn độn mơ hồ cảm thấy không đúng.

Là gì chứ?

Hẩn không nghĩ ra, chỉ cảm thấy lúc này cực kỳ an tâm.

Ban ngày mệt mỏi, mấy ngày nay chịu kinh hoàng, ngay giờ này đều hóa thành hư không. Hẩn hưởng thụ sự lười biếng từ sâu trong cơ thể, cố gắng chống đỡ đến khi Nhạc Thính Tùng bò lên giường, rúc vào người y, dễ dàng ngủ mất.

85. Chương 85

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Thang Lương nhìn thấy hai người cùng ngủ trên một chiếc giường, kinh ngạc đến mức run tay làm đổ chậu rửa mặt.

“Người —— các người!”

Triệu Thất mơ mơ màng màng bò lên. Ký ức đêm qua nhanh chóng ủa về, hẩn thở phì phì nhéo mũi Nhạc Thính Tùng, lại trừng mắt nhìn Thang Lương: “Người cái gì mà người, đại kinh tiểu quái, không phải ta đã sớm nói với người rồi sao?”

Thang Lương há mồm trợn mắt, nửa ngày cũng không nói ra lời.

Cũng may lúc này, Nhạc Thính Tùng đã mở mắt ra, gật đầu với Thang Lương: “Đa tạ.”

Thấy ân nhân mở miệng, Thang Lương cũng không thềm đoái hoài tới Triệu Thất, vội vàng đi tới trước giường, run giọng nói: “Ân công, cuối cùng huynh cũng tỉnh rồi!”

Bộ dạng này làm Triệu Thất nhớ tới tình cảnh trong mơ, bỗng nhiên giật mình. Lại nhìn Thang Lương, thấy thể nào cũng chẳng có ý tốt, nhất thời dâng lên cảnh giác.

“Người dựa vào gần như vậy làm gì?” Triệu Thất dùng sức đẩy cậu ta ra, “Thính Tùng đói bụng rồi, người nhanh nhanh đi làm cơm cho y ăn.”

“A, nha.” Thang Lương hỏi, “Ân công muốn ăn gì?”

Triệu Thất cố ý chắn trước mặt Nhạc Thính Tùng: “Người chọn đồ ngon rồi làm là được, nếu y muốn ăn gan rồng tuý phượng, người cũng không lấy được đâu.”

Thang Lương nhích lạo gần bên trái, Triệu Thất liền rời sang bên trái, che kín Nhạc Thính Tùng, ngay cả cọng tóc cũng không để cho cậu ta nhìn thấy. Thang Lương đen mặt: “Ta nói chuyện với ân công, người làm cái gì vậy?”

“Hừ, tiểu tử ngươi lú ra lú rú, chẳng hiểu gì cả. Thính Tùng bị trọng thương chưa lành, ngươi còn muốn nói chuyện, làm y mệt thì làm sao bây giờ?” Nói xong, Triệu Thất nhảy xuống giường, kéo Thang Lương đi ra ngoài, “Đi mau đi mau, ta thấy ngày hôm qua ngươi lén lút...”

Nhạc Thính Tùng im lặng nhìn hai người kia lằng nhằng đi ra cửa, hơi nhú mày.

Triệu Thất và Thang Lương cùng đi xuống bếp. Hắn sẽ không làm cơm, mà Thang Lương hôm qua đã dạy hắn làm sao thêm củi lửa và rắc gia vị. Bởi vì một loại cảm giác nguy hiểm nào đó, hắn không muốn bị hạ thấp đi, liền ngồi xổm ở kệ bếp, làm trợ thủ giúp Thang Lương.

Có lẽ là vì Nhạc Thính Tùng tỉnh lại, Thang Lương bắt đầu nói nhiều lên, nói không ít chuyện Nhạc đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa, kích động lộ rõ trên mặt. Triệu Thất tuy ở cùng Nhạc Thính Tùng rất lâu, nhưng đối với mấy hành động thường của y cũng chẳng biết, trong lòng chua chát, đồng thời cũng ngồi nghe say sưa.

“Người sống một đời, nên như ân công vậy ——” nói đến đoạn cao trào, Thang Lương sẽ vung vẩy cái muôi, khuôn mặt hồng hồng, “Diệt gian trợ yếu, trừ ác dương thiện!”

Triệu Thất thích nhất là nghe người khác tán thưởng Nhạc Thính Tùng, lập tức dứt bỏ thành kiến, cộng đồng quang vinh dùng sức gật đầu: “Thính Tùng lợi hại nhất, y là đại hiệp có một không hai!”

Lần này, hai người rốt cuộc tìm được đề tài chung, liền người một lời ta một lời, thổi phồng Nhạc Thính Tùng lên trời, nhìn đối phương lại cảm thấy vừa mắt hơn không ít.

Bất quá, Triệu Thất dù sao cũng vẫn bảo trì thanh tỉnh. Vì phòng ngừa hai người đánh nhau không ai làm cơm, hắn cố ý đợi đến khi Thang Lương xếp món ăn lên mâm mới nghiêm túc cảnh cáo: “Ta cho ngươi biết, Thính Tùng đã là người của ta, ngươi đừng hòng nghĩ xấu tư tưởng gì đến y. Không thì, cẩn thận ta đánh chết ngươi.”

Cái muỗng trong tay Thang Lương run lên, cán đứt một khối đậu phụ thành hai nửa, không khỏi nhìn Triệu Thất một lúc, lắc đầu, không trả lời.

Triệu Thất dĩ nhiên cho đây là mình thắng, điều vô dương oai bùng cơm lên, dương dương đắc ý đi tìm Nhạc Thính Tùng.

Nhạc Thính Tùng đang trầm mặt nằm trên giường, nghe thấy có người đi vào, lập tức quay đầu úp mặt vào giường. Chờ phân biệt được người chỉ có mình Triệu Thất mới hơi bớt giận, chậm rãi ngồi dậy, cố ý kéo dài âm điệu hỏi: “Làm sao chỉ có ngươi?”

Triệu Thất nghe được câu này, trong lòng lộp bộp, cẩn thận nói: “Ta tới mang cơm cho ngươi, ngươi muốn gọi Thang Lương à?”

Gọi nó tới làm cái gì?!

Nhạc Thính Tùng chợt cảm thấy một tức giận ngập đầu, y tự biết tâm thần thất thủ, e sẽ giận chó đánh mèo với Triệu Thất, đọc thầm một đoạn Thanh Tâm quyết mới miễn cưỡng đè nén lửa giận, thần nhiên nói: “Để trên bàn đi, lát nữa ta ăn.”

“Con cá này hầm rất ngon, nguội sẽ không thơm nữa.” Triệu Thất khuyên y, “Ta giúp ngươi gỡ xương ra nhé, ngươi ăn cùng với cháo. Trong này đều là gạo trắng, tên quỷ Thang Lương hẹp hòi kia chỉ làm cho ngươi một bát, ta còn không có phần đấy.”

Nói xong, hắn mới nhớ ra hình như nhờ miệng, chẳng khác nào khen Thang Lương rất biết chăm sóc người, lại nhanh chóng nói bổ sung: “Ta nói với ngươi nhé, Thang Lương tiểu tử này thực sự là keo kiệt muốn chết, lúc nấu ăn chỉ bỏ tí muối, đậu phụ cũng không thêm gia vị. Nếu không phải ta nhóm lửa tốt, cơm này chẳng ăn nổi đâu.”

Nhạc Thính Tùng lại nghe thấy hắn nhắc tới người khác, cảm thấy bực mình, không tiếp lời, xoay lưng lại, lỗ tai như dài ra lắng nghe động tĩnh của Triệu Thất.

Triệu Thất tựa hồ không nhìn ra y đang tức giận, để đồ lên bàn, nghiêm túc gỡ xương cá.

Đậu phụ hầm cá này không tính là tinh tế, nhưng xác thực mùi thơm khắp nơi. Triệu Thất nhiều ngày không thấy thức ăn mặn, vừa nuốt nước miếng vừa bỏ thịt cá gỡ sạch xương vào trong cái bát nhỏ. Thực sự thèm ăn không chịu nổi, lên ăn miếng đậu phụ, thịt đều giữ lại cho Nhạc Thính Tùng.

Không dễ dàng bóc sạch xương cá, Triệu Thất bưng hai cái bát, tiến đến trước giường, nhẹ nhàng gọi: “Thính Tùng, người đã ngủ chưa?”

“Ta ngủ rồi, giờ không muốn ăn gì cả.” Nhạc Thính Tùng chôn đầu trong chăn, giọng ồm ồm nói.

“Ai nha, ăn rồi ngủ tiếp.” Triệu Thất cười thầm, dùng cùi chỏ đẩy đẩy y, “Hai ngày người chưa ăn gì rồi, lát nữa bụng kêu, nhất định ngủ không yên.”

“Ta ——” Nhạc Thính Tùng trở mình, thăm kêu không tốt, hai tay thế như thiểm điện muốn bắt lấy bát mình hất rơi. Song lúc này không giống ngày xưa, thân thủ của y chậm không chỉ một điểm nửa điểm, ngay cả miệng bát cũng không chạm tới, chỉ nghe ào ào một trận vang rền, nước giội xuống đất.

Triệu Thất ngơ ngác nhìn y, lại nhìn trên đất khắp nơi bừa bộn. Nửa ngày mới ý thức được xảy ra chuyện gì, trên mặt hiện ra sự sợ hãi, khiếp khiếp nói: “Người, người đừng nóng giận...”

Nhạc Thính Tùng tái mặt, nhắm mắt lại: “Xin lỗi.”

“Đều là ta không tốt, quên mất người tẩu hỏa nhập ma, không nên làm phiền người.” Triệu Thất nhỏ giọng áy náy, “Người ngủ trước đi, ta đi dọn.” Nói xong, hẩn ngồi xổm xuống yên lặng nhặt mảnh bát vỡ.

Nhìn đồng thịt cá mình cẩn thận gỡ xương cũng không dám ăn lại bị vứt trên đất bẩn thỉu, hẩn thấy rất đau lòng. Nhưng điều càng làm cho hẩn khổ sở là, Nhạc Thính Tùng đang tức giận.

Triệu Thất chẳng có bao nhiêu tự mình biết mình, nhưng hẩn cũng biết mình không phải bạn lữ tốt, tính khí không tốt, chẳng biết làm gì, cũng chẳng biết dỗ vui người khác. Giống như bây giờ, Nhạc Thính Tùng mất hứng, hẩn chỉ có thể lúng túng cúi đầu dọn dẹp, đầu óc rối tung, không nghĩ ra cách gì.

Mặc dù nói là sẽ chiều theo Nhạc Thính Tùng, nhưng Triệu Thất từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nhân nhượng người khác, xưa nay chẳng biết thoái nhượng và thỏa hiệp. Từ lúc sinh ra đã mang theo thói xấu, cho dù đụng đến vỡ đầu chảy máu vẫn như cũ không thay đổi được.

Nhưng hôm nay, hẩn tự học.

Bởi vì hẩn đã không còn giống như trước đây, không có gì lo sợ. Giờ hẩn sợ Nhạc Thính Tùng sẽ thấy mình phiền chán, sợ Nhạc Thính Tùng bỏ hẩn mà đi, hẩn có một ngàn một vạn cái lo lắng, chôn thật sâu trong đáy lòng, sẽ chỉ lộ ra trong giấc mơ.

Bây giờ hẩn mới biết, nương theo ngọt ngào hạnh phúc, còn có sự sợ hãi lo được lo mất.

Triệu Thất nghe thấy tiếng Nhạc Thính Tùng vươn mình xuống giường, đi tới bên cạnh. Hẩn còn muốn mở miệng dò hỏi, nhưng lo mình lại làm cho y phiền lòng, lời chưa kịp ra khỏi miệng đã nuốt trở vào, ngẩng đầu lên, trộm nhìn sắc mặt Nhạc Thính Tùng.

Nhạc Thính Tùng nhăn mày, đôi môi mằn thành một đường thẳng, vừa nhìn cũng biết là đang nổi nóng. Triệu Thất co rúm lại, lui về phía sau, thế nhưng chưa đi hai bước đã bị ôm ngang người, rầm rầm ném lên giường.

86. Chương 86

Triệu Thất bị rơi, theo bản năng nhìn về phía Nhạc Thính Tùng, đã thấy y cúi đầu chỉ lo dọn dẹp đồ trên đất, buồn bực không nói lời nào.

“Ta làm cho...” Triệu Thất vừa muốn bò lên, lại bị Nhạc Thính Tùng bắn trán một cái, liền bẹp mông ngã trở lại.

“Người nằm yên đi.”

Nhạc Thính Tùng đã lên tiếng, Triệu Thất liền dang hoàng nằm ở trên giường, nhìn gò má trề mặ của y, hần âm thầm suy đoán rốt cuộc y tức giận cái gì..

— lẽ nào là vì mình chưa dắt Thang Lương đến?

Suy đoán này làm cho hần đứng ngồi không yên, không nhin được lẩn qua lộn lại trên giường. Lúc Nhạc Thính Tùng dọn dẹp sạch sẽ liền nhìn thấy Triệu Thất trên giường cứ như con cá vừa bị vớt khỏi mặt nước, quẫy đạp lung tung, chần cũng bị vò thành một cục.

Y thở dài, nghiêng người ngồi bên giường, vỗ vai Triệu Thất, bảo hần xoay người đối mặt mình.

“Người... còn đang tức giận sao?” Triệu Thất nơm nớp lo sợ hỏi.

Nhạc Thính Tùng cứng rắn thả một chữ: “Đúng.”

“Tại sao vậy?”

“Người không biết?” Nhạc Thính Tùng không trả lời mà hỏi ngược lại.

Triệu Thất trầm tư suy nghĩ một hồi, cuối cùng gãi đầu, vẽ mặt đau khổ cầu xin: “Từ trước ta đã chẳng thông minh, sau đó còn bị bắt uống quá nhiều thuốc, rồi hàm hàm hồ hồ một trận, suy nghĩ lại càng không linh mẫn. Người đừng bắt ta đoán, có gì nói thẳng cho ta đi.”

Nhạc Thính Tùng nghe hần nhắc lại những chuyện kia, trong lòng mềm nhũn, sắc mặt hòa hoãn mấy phần, an ủi sờ tóc hần, trầm giọng nói: “... Sáng nay người không nói chuyện với ta.”

“Cái gì?” Triệu Thất mờ mịt hỏi.

“Lúc sáng, một câu người cũng không nói với ta.” Nhạc Thính Tùng cho rằng hần không nghe rõ, cao giọng nói, “Người luôn nói chuyện với thiếu niên kia, không thèm nhìn ta, còn đi theo nó! Ở trước mặt ta cũng nhớ mãi không quên, còn nhắc đến tên nó hai lần!”

“Ta, người —” bởi vì quá mức khiếp sợ, Triệu Thất lắp bắp mãi không ra lời, “Người ghen à?!”

Nhạc Thính Tùng cau mày suy nghĩ, lắc đầu nói: “Không biết. Mà ta vừa nhìn thấy người cười nói với người khác liền khó chịu, nghe thấy người nhắc tới tên người khác đã nổi giận, trước đây còn chưa rõ ràng như thế, nhưng bây giờ tâm trí mất khống chế, cho nên...”

“Không, người đang ghen.” Triệu Thất một mực chắc chắn. Hần mới mở mắt nhìn chăm Nhạc Thính Tùng, giống như lần đầu tiên biết y: “Lần đầu tiên ta thấy người như vậy. Vốn tưởng rằng người gốc cái gì cũng không hiểu, không nghĩ tới còn là một bình dấm chua, chuyện nhỏ như vậy cũng có thể uống một bình.”

“Lẽ nào như thế vẫn chưa đủ để tức giận?” Nhạc Thính Tùng thấy phản ứng của Triệu Thất, mơ hồ phát giác chuyện này chẳng phải chuyện về vang gì, thế nhưng phiền muộn và giận hờn trong lòng như bị gạt qua một bên, y lầm bầm nói: “Hơn nữa người vẫn nhìn cậu ta, cậu ta đẹp trai hơn ta sao?”

Triệu Thất đảo mắt, cười hờ hững, dụng cả tay chân bò đi, nắm cầm y, chặc chặc trêu ghẹo: “Nhạc đại hiệp dung mạo tuyệt sắc, thiên hạ vô song, ai so được với người nha. Đến, để ta hôn một cái.”

Nhạc Thính Tùng nghiêm mặt vuốt ve tay hần, bỗng nhiên như hổ đói vồ mồi, ngăn Triệu Thất lại, cắn lên mũi hần một cái.

“Ta không cho người nhớ đến người khác.” Nhạc Thính Tùng oán hận nói, “Bất kể là người sống hay là người chết, ai cũng không được.”

Chuyện này...

Triệu Thất sững sờ nhìn Nhạc Thính Tùng, từ nét mặt hung ác kia, dần dần nhìn ra sự bối rối.

Trong nháy mắt, hần bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hoá ra lo được lo mất không chỉ có mình hần, Nhạc Thính Tùng và hần, cũng sẽ vì những chuyện không xác định mà lo lắng, bởi vì nhìn không ra tâm tư đối phương mà lo lắng.

“Ai, thằng bé ngốc.” Hấn tóm lấy tay Nhạc Thính Tùng, đặt trên ngực mình, “Nơi này không có người khác, chỉ có người thôi.”

Ngón tay Nhạc Thính Tùng hơi giật giật. Y có thể cảm nhận được nhịp tim của Triệu Thất, đập nhanh hơn bình thường, giống như y.

Trái tim của bọn họ đều ầm ầm rung động, cùng vui mừng, cùng bất an, cùng chỉ nghe âm thanh, cũng làm người ta cả người toả nhiệt, miệng khô lưỡi nóng.

“Ta hỏi người.” Nhạc Thính Tùng liếm môi, nhẹ nhàng ấn hấn, do dự một lúc lâu, rốt cục hỏi vấn đề đê mê qua vẫn chưa mở miệng hỏi, “Người để cho chúng ta chạy thoát... là ai? Với người có.. quan hệ gì?”

Hai câu ngắn ngủi bị y nói nát bét, Triệu Thất suy nghĩ một hồi mới hiểu được ý gì: “Há, người nói Triệu Tứ hả? Người từng gặp rồi, chính là tên đáng ghét mang mặt nạ đen thù lù đó, người còn đánh gã ta một trận. Ta với gã là quan hệ chán ghét và bị chán ghét, nói không chuẩn ai đáng ghét hơn ai đâu.”

Nhạc Thính Tùng cũng không dễ bị lừa gạt: “Nếu như gã ta ghét người, tại sao còn thả chúng ta đi?”

“Ha, cái này...” Triệu Thất cười gượng hai tiếng, chột dạ nói, “Trước đây gã nói yêu ta. Nhưng khi đó ta đã nói rõ nha, gã cũng nói là gã nghĩ thông suốt rồi. Bằng không, ta mới không để ý tới gã đâu, nhiều lắm chỉ xem như bọn Triệu Ngũ thôi. Đúng rồi, kỳ thực ta còn tìm gã vay không ít tiền, sau đó đại gia trở mặt, ta cũng không trả, hê hê ——” nhìn sắc mặt Nhạc Thính Tùng, Triệu Thất nuốt tiếng cười gian kia xuống, nghiêm túc nói: “Không phải ta cố ý không trả, đều do Triệu Vũ Thành bắt chẹt tiền của ta. Biết ta thích ăn đồ ngọt, còn bảo phòng bếp cố tình không làm món tráng miệng, ta chỉ có thể tốn nhiều tiền để mua ở ngoài. Lúc thường ta cũng rất tiết kiệm đấy, sau đó không ai cho ta mượn tiền, ta ở trên đường ăn bả —— ăn cơm chùa.”

Nhạc Thính Tùng nghe xong, trầm mặc nửa ngày, nghiêm túc nói: “Sau này ta sẽ cho người ăn no.”

Vừa dứt lời, bụng hấn đã kêu lên ừng ục ừng ục vang rền. Bất quá có câu là người hợp theo loài, Nhạc Thính Tùng cư nhiên ngoảnh mặt làm ngơ, không quan tâm chút nào, tiếp tục nói: “Ta hỏi người, thiếu niên Thang Lương kia, tại sao người lại nhìn cậu ta?”

Đương nhiên ta muốn theo dõi nó, vì phòng ngừa nó có mưu đồ gây rối với người chứ sao!

Thế nhưng nói những lời này chẳng khác nào bảo mình sợ cậu ta, Triệu Thất chớp mắt, thử thăm dò: “Người có cảm thấy... Thang Lương lớn lên rất giống một người?”

87. Chương 87

“Ai?” Nhạc Thính Tùng cảnh giác hỏi, con người đen như mực, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Ta nha!” Triệu Thất không nắm chắc được có phải y đang giả ngu hay không, hận không thể lay đầu của y, “Người không nhìn ra tướng mạo cậu ta tương tự ta sao?”

“Thật à?” Nhạc Thính Tùng sững sờ, rõ ràng có mấy phần kinh ngạc, “Khó trách người... Ta chỉ liếc mắt nhìn cậu ta, không chú ý lắm.”

Triệu Thất nhớ tới dáng vẻ mình liều mạng che ở giữa hai người, đuối lý, tăng hắng một tiếng, nói: “Nói chung người biết là được rồi, cũng không cần nhìn kỹ, ta đẹp hơn nó nhiều.”

“Đúng thế.” Nhạc Thính Tùng hôn má Triệu Thất, Triệu Thất hôn lại. Hai người người hôn ta, ta hôn người, như hai sinh vật vừa ra đời, mềm mại quấn thành một khối, cơ hồ dính lấy nhau.

Thân thiết một trận, Triệu Thất đã có chút động tình, mắt thấy lại biến đổi đến mơ mơ màng màng, nhưng hấn còn bần khoản Nhạc Thính Tùng dúi bụng, đẩy cánh tay y: “Ta chuẩn bị cho người đồ ăn đấy.”

“Không cần.” Nhạc Thính Tùng liếc mắt nhìn thứ trên bàn..

Vừa rồi Triệu Thất chỉ mang thịt và cháo hoa tới, bánh ngô đậu phụ hắc ăn vẫn còn ở đó. Nhạc Thính Tùng cầm hai cái bánh ngô, một cái đĩa một bát đậu, cũng bê tới.

“Người chảy nhiều máu như vậy, cần phải ăn nhiều thứ bồi bổ.” Triệu Thất nhìn đồ ăn ít ỏi, bắt đầu tính toán, “Thang Lương bên kia còn nửa con cá, ta đi làm cá về cho người ăn.”

“Không được nhắc đến tên người khác.” Nhạc Thính Tùng ngang ngược không biết lý lẽ nhét một cái bánh ngô vào trong miệng Triệu Thất, đưa cho hắc đôi đũa, “Chúng ta ăn giống nhau, cùng ăn.”

Bánh ngô cực kỳ thô cứng, Triệu Thất nghẹn gần chết, ưỡn cổ khó khăn nuốt xuống, lòng vẫn sợ hãi, gật đầu: “Vây lúc người ăn phải cẩn thận đấy, thứ này rất lợi hại, ăn muốn viêm họng luôn ý.”

Nhạc Thính Tùng để bánh lên ghế dựa, giúp Triệu Thất thuận khí: “Quên mất người ăn không quen. Trước đây lúc ở trên núi, ta cũng không thể nào ăn nổi cháo hoa.”

“Như vậy nha...” Triệu Thất nghe xong, bóp bánh ngô trong tay, bộ dáng phát sầu, “Một hai bữa còn được, ăn nhiều thực sự ta không chịu nổi. Nếu sau này ta lên núi ở với người, phải làm sao đây?”

Nhạc Thính Tùng nửa ngày không lên tiếng. Triệu Thất nhìn y, phát hiện y mím môi, đôi mắt cong cong, cười ngượng ngùng vui vẻ.

Lúc này Triệu Thất mới nhận ra mình vừa nói cái gì, không khỏi có chút e lệ, đồng thời lại cảm thấy Nhạc Thính Tùng như vậy thực sự rất đáng yêu, vui mừng trong lòng như muốn tràn ra, căng đầy đến mức làm hắc đau tức nơi lồng ngực.

Hắc nghiêng đầu, miệng lớn thở hắt hắt mấy cái, mới nói quanh co sang chuyện khác: “Này, đậu phụ này nhạt muốn chết, nếu người ăn không vào, trên bàn còn có đĩa dưa muối đấy.”

“Không cần.” Nhạc Thính Tùng không biết đã ăn xong bánh ngô từ khi nào, dưa dưa gấp miếng đậu phụ, nhai hai miếng, lại nhìn Triệu Thất, “Nhìn người là được rồi.”

“... Nha.” Triệu Thất lúng túng gật đầu. Nghĩ thầm Nhạc Thính Tùng không phải nói trông mình rất mạo hiểm?

Bất quá chỉ cần ở bên cạnh Nhạc Thính Tùng, hắc cảm thấy đồ ăn đều thơm ngon gấp mười lần, coi như đậu phụ nhạt nhẽo vô vị, lúc nếm thử cũng thấy ngọt lịm.

Ăn cơm xong, Triệu Thất sờ bụng, thấy mình ăn hơi nhiều, quay ra hỏi Nhạc Thính Tùng: “Người ăn no chưa?”

Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút, lắc đầu.

“Vây ta đi tìm tiểu tử kia đòi đồ ăn.”

Triệu Thất cố ý không nói tên Thang Lương tên, vốn tưởng Nhạc Thính Tùng sẽ cho đi, nhưng không ngờ y vẫn lắc đầu như cũ: “Không được.”

“Vây người muốn ăn —— ”

Triệu Thất còn không hỏi xong đã bị đẩy ngã lên giường. Đôi đũa trong tay Nhạc Thính Tùng thay đổi một đầu, nhẹ nhàng đẩy vạt áo Triệu Thất.

“Trước ta nói muốn phạt người, người còn nhớ không?” Nhạc Thính Tùng ở trên cao nhìn xuống, khẽ cười, “Người làm sai, không thể dễ dàng bỏ qua.”

“A.” Triệu Thất nuốt nước miếng, hô hấp tăng vọt. Vẽn vẹo một câu nói này cũng đủ khiến bụng dưới của hắc nổi lên từng trận ngứa ngáy.

Ánh mắt giáo hoạt chợt lóe lên vài tia hưng phấn, hắc đảo mắt, giả mù sa mưa cầu xin tha thứ: “Nhạc thiếu hiệp, tiểu nhân biết sai rồi. Cầu ngài thương xót, thả tiểu nhân một con ngựa đi.”

“Biết sai nhanh đấy, nhưng người thật sự biết sai rồi hả?” Nhạc Thính Tùng không hề bị lay động, vẫn ép hỏi. Đôi đũa trong tay đã gấp lên một hạt đậu nhũ phần nộn, nhẹ nhàng vụn vụn.

“Hức!” Nơi mẫn cảm bị đầu đũa cứng rắn chà ép, Triệu Thất trợn mắt há mồm, không nhận được muốn đẩy đũa ra. Nhưng hắn còn chưa kịp động thủ đã bị ánh mắt Nhạc Thính Tùng ép tới, chỉ có thể ủy ủy khuất khuất ngoan ngoãn thả tay hai bên, ngón tay bám chặt vào nệm.

“Lúc người hỏi ta mấy vấn đề, ta không nên dối gạt người, nhưng mà khi đó —— a!”

Nhạc Thính Tùng nhắc đũa gấp lên đầu nhũ sưng tấy, dùng móng tay cào nhẹ đầu nhũ. Triệu Thất gặp kích thích, lồng ngực run rẩy, cơ hồ muốn nhảy bật lên, thế nhưng Nhạc Thính Tùng vẫn bất động áp chế hắn, tiếp tục tàn nhẫn dần vật.

“Không phải chuyện này.”

“Hả?” Hai mắt Triệu Thất ươn ướt, cúi đầu nhìn đầu nhũ đáng thương bị kẹp trong đôi đũa. Cúi đầu thối phù phù hai cái. Bây giờ hắn thèm ăn cực kỳ, rất muốn cùng Nhạc Thính Tùng làm chuyện này, nhưng hắn thực sự không nhớ ra mình đã làm sai điều gì, lom lom nhìn đối phương: “Thiếu hiệp sao có thể thích làm chỗ đó... Cái khác, chỗ khác cũng chơi rất vui nha, người thả ta ra, ta giúp người liếm có được không?”

Nhạc Thính Tùng dừng một chút, hỏi: “Liếm chỗ nào?”

88. Chương 88

Tiểu tử này không phải đang giả ngu đấy chứ?

Mà Triệu Thất không sợ chuyện này. Trên mí mắt hắn còn dính giọt nước, đôi mắt lại híp thành hai mảnh trắng cong cong, cười he he: “Đương nhiên là cái thứ vừa lớn lại vừa cứng khiến người ta rất sung sướng kia. Đã lâu không thấy, ta rất nhớ nó đó.”

“Được, đợi lát nữa sẽ cho người liếm.” Đáy mắt Nhạc Thính Tùng tràn đầy ý cười, thế nhưng lời nói lại không có lấy nửa điểm hàm hồ, “Hiện tại, người nói trước xem người sai chỗ nào.”

Triệu Thất xì xì rút hơi. Hắn biết, coi như hai người ở cạnh nhau, Nhạc Thính Tùng vẫn rất khó chơi, đã nhận định chuyện gì thì một trăm con trâu cũng không kéo lại được.

Không nghe được đáp án mong muốn, Nhạc Thính Tùng tiếp tục dùng cái đũa đáng sợ kia đâm đến gấp đi trên người hắn. Lần này, y khiêm tốn nghe ý kiến Triệu Thất, ngoại trừ đầu nhũ còn gấp khoảng thịt mềm dưới nách, đâm lên cái rốn sợ ngứa của hắn, dùng đôi đũa nho nhỏ trên đùa đến mức xuất thần nhập hóa. Nếu như không phải đũa này dùng trên người mình, Triệu Thất nhất định sẽ không nhận được mà vỗ tay bảo hay.

“Tha ta, tha cho ta đi!” Khoái cảm và đau đớn mãnh liệt đánh tới, hắn trốn đều không có chỗ trốn, không thể làm gì khác hơn là kêu loạn xin tha, “Thiếu hiệp, tiểu ngốc, Thính Tùng, ta thật sự không nghĩ ra. Người nhẹ chút, nhẹ chút...”

“Thật muốn nhẹ một chút?” Nhạc Thính Tùng lấy tay xuống, nhẹ nhàng vuốt ve thứ đã ngồng lên từ lâu kia.

Dục vọng được thăm hỏi, Triệu Thất lập tức nhớ ăn không nhớ đánh mà mềm nhũn, mặt ửng đỏ, vòng eo lay động theo động tác của Nhạc Thính Tùng, hồn đã sớm bay lên chín tầng mây: “Ừm... Lại trùng một chút...”

Nhạc Thính Tùng lập tức thả tay. Triệu Thất sớm đã bị dục hỏa đốt người, đôi mắt ươn ướt trừng lên, bất mãn nói: “Thực sự ta không biết mình làm sai chỗ nào. Nếu người còn không chịch ta, ta bắn đấy.”

Nghe lời uy hiếp bất luân bất loại này, Nhạc Thính Tùng dở khóc dở cười, ném đũa đi, hỏi: “Ở trong sơn động, lúc Lưu Thanh cũng ở đó, người thừa dịp ta điều tức, làm cái gì?”

Triệu Thất theo lời hỏi tương, không khỏi cả giận: “Sao người keo kiệt thế hả? Không phải ta chỉ lén lút hôn người một cái, người lại canh cánh trong lòng, cùng lắm thì cho người hôn trả là được chứ gì?”

“Người hào phóng quá nhỉ?” Nhạc Thính Tùng cúi xuống, nắm cầm Triệu Thất, “Có người ngoài ở đó, làm sao người còn dám làm chuyện như thế hả?”

Triệu Thất nghe vậy thì ngẩn ra, mắt đảo loạn, hơi chột dạ.

Hắn bị chòng ghẹo quá lâu, trước kia ở trước mặt người ta lang thang quen rồi, đừng nói thủ dâm, ngay cả lúc lần lượt bị đè có người nhìn cũng chẳng cảm thấy gì, căn bản hắn không nghĩ tới phương diện này. Qua một lúc lâu, mới lăm băm biện giải: “... Ta đã sớm che đầu gối rồi. Người cũng biết trên người ta có Hoa Tín Đan, người lại ở bên cạnh, không nhìn được mà.”

“Nghe thấy âm thanh cũng không được.” Nhạc Thính Tùng ôm Triệu Thất, giọng điệu bất chấp, “Người là của ta.”

Khác với Triệu Thất, Nhạc Thính Tùng vốn chẳng biết tí gì trong chuyện này, cũng không phát hiện thái độ của Triệu Thất khác hẳn với người thường. Nhưng bây giờ, y đã nhận thức được tư vị tình dục, lại nhập ma, hận không thể khảm Triệu Thất vào trong cơ thể, ngay cả xem cũng không để cho người ta xem, làm sao có thể chịu được cái này.

Triệu Thất nghe nói như thế, trong nháy mắt nghĩ thông suốt. Hắn cười hì hì, chôn đầu trong ngực Nhạc Thính Tùng trong, thần sắc lại âm ảm.

Nhạc Thính Tùng còn chưa nói hết: “Sau này, người chỉ có thể làm chuyện như vậy trước mặt ta, coi như người lén lút làm, cũng không được.”

“Ngang ngược không biết lý lẽ.” Triệu Thất cười, “Tại sao người không nói người cũng như vậy?”

“Ta sẽ không làm với người khác, chỉ làm với người.” Nhạc Thính Tùng nghiêm túc nói, “Ta là của người.”

“Người là của ta...” Triệu Thất chậm rãi lặp lại một lần, ánh mắt sáng lên.

Vén vén bốn chữ cũng đủ khiến hắn cảm thấy thoải mái. Lần đầu tiên hắn nắm giữ hoàn toàn một người khác, đây là cam kết, càng là một loại tuyên ngôn.

“Đúng, người là của ta!” Triệu Thất đắc ý, trịnh trọng gật đầu. Một tay hắn ôm Nhạc Thính Tùng, một tay khác thì lại xấu xa mà đến dưới quần áo y, nắm lấy: “Nơi này cũng là của ta, nếu có người dám cướp, ta nhất định sẽ đánh cho nó đến mẹ ruột cũng không nhận ra!”

Sau đó, hắn lấy lòng chà cầm Nhạc Thính Tùng, đầu ngón tay linh xảo đùa bỡn dương cụ bóng rẩy, mềm giọng khấn cầu: “Giờ ta biết lỗi rồi, sau này chắc chắn chỉ làm trước mặt người thôi, người người giận chưa? Vừa rồi người đồng ý để ta ăn, còn tính không, bây giờ cho ta được không?”

89. Chương 89

Lúc Triệu Thất bê bát không đi đến dòng suối, hai mắt vẫn nhắm nhắm, nên bước phạm phũ. Thang Lương đang ngồi xổm một bên giặt quần áo, nhìn thấy hắn hồn vía lên mây, kỳ quái lườm hắn một cái.

“Này, nước bẩn chảy hết qua đây rồi, người qua bên kia rửa đi!”

“Ồ.” Triệu Thất thuận miệng nói, lại ngoan ngoãn đi sang bên kia, yên lặng rửa chén đĩa trong tay.

Người này... làm sao lại trở nên thành thật như thế?

Thang Lương còn chưa hoàn toàn tin tưởng Triệu Thất, vẫn lưu tâm đề phòng. Nhìn kỹ liền phát hiện ra vấn đề, đen mặt hỏi: “Sao thiếu mất hai cái bát?!”

“Xin lỗi, không cẩn thận đánh vỡ.” Triệu Thất phờ phạc nói, “Trên người ta chẳng có lấy một đồng, làm sao đền lại cho người?”

Hắn càng ngoan ngoãn như vậy, Thang Lương càng sinh nghi.

Ở trấn Nam Thủy, danh tiếng của Triệu Thất chẳng tốt đẹp gì. Thang Lương nhớ lại, lần đầu tiên cậu ta gặp phải Triệu Thất là lúc đang đi trên đường, tự dưng bị người này cản lại khinh bạc.

Khi đó, Triệu Thất ngăn cậu lại, chưa nói được mấy câu đã vươn tay sờ mặt cậu. Thang Lương thân là nam nhi, bị người bắt nạt đương nhiên giận dữ, trực tiếp đánh nhau với Triệu Thất. Lúc đó cậu thấy Triệu Thất cao hơn mình, còn tưởng rằng sẽ có một hồi ác chiến, không ngờ cái tên này lại là gỏi thêu hoa, bước chân phù phiếm, quyền cước vô lực, chưa được mấy chiêu đã bị đánh nằm úp sấp, nghẹn ngào nuốt nước mắt xin dừng tay.

Khi đó Thang Lương mới tới đây, còn chưa biết ác danh của hắn. Thấy người này ăn hại như thế, không thêm để ý nữa. Đợi đến khi gây họa liên lụy tới người nhà, cậu mới hối hận nhưng đã không còn kịp.

Cũng may có ân công từ trên trời giáng xuống...

Nghĩ tới đây, Thang Lương đột nhiên cảm thấy mình đã tìm được đáp án, không nhịn được cười trên sự đau khổ của người khác: “Sao trông ngươi cứ như con vịt bị vật lông thế, có phải Nhạc đại hiệp vừa dạy dỗ ngươi?”

Triệu Thất ngẩng đầu, liếc xéo cậu ta: “Ngươi thì biết cái gì, lão tử và Thính Tùng vẫn tốt. Ta còn ngóng trông y ‘dạy dỗ’ ta, nhưng y không nỡ lòng đấy!”

Nghĩ tới việc này, Triệu Thất liền nổi giận. Hắn phí sức rất lâu, không dễ gì dụ Nhạc Thính Tùng cho hắn ăn vật kia. Thế nhưng chẳng biết tiểu tử này nghĩ cái gì, không yên lòng, chỉ cho hắn ngậm ngậm một lát rồi không cho chạm vào nữa. Triệu Thất lòng như lửa đốt, không chịu từ bỏ, muốn bá vương ngạnh thượng cung, không ngờ Nhạc Thính Tùng thấy thế, trực tiếp động thủ bầm héo hắn!

Sự quyết tâm kia làm Triệu Thất nhìn cũng thấy đau, không biết y lại tức cái gì.

Nhưng khi hắn hỏi Nhạc Thính Tùng là có chuyện gì, tiểu tử kia lại lắc đầu, sống chết không nói. Cuối cùng Triệu Thất giận hờn đi ra ngoài rửa bát, không thêm để ý đến y nữa.

Thang Lương không nghe ra nghĩa bóng của hắn, nhưng vẫn nhìn ra giữa hai người có chút khập khiễng, vừa giặt quần áo vừa lắc đầu than thở: “Hai người nếu muốn sống cạnh nhau thì phải học cách nhân nhượng nhau.” Nghe như biểu lộ cảm xúc.

Triệu Thất ngậm bát trong nước. Nước suối lạnh lẽo, hắn rút vai, cười nhạt: “Ngươi dạy ai đó? Mới bao lớn, còn dám lên giọng dạy bảo ta, ngươi thì biết cái gì?”

Thang Lương trừng mắt: “Ta có vợ rồi!”

Triệu Thất nghe xong, rất kinh ngạc. Lúc hắn bằng này tuổi cũng chỉ có thể chạy sau môn sinh Thẩm Lan Khanh cả ngày, quần lấy huynh ấy chơi chung, mà Thang Lương đã làm chồng nhà người ta rồi, nghĩ tới đây, trong giọng nói mang theo vài điểm kính phục: “Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong... Ồ, thế vợ ngươi đâu rồi?”

Thang Lương chán nản nói: “Ồ nhà mẹ nàng rồi, nhà ta trốn tới đây, ta và nàng chưa kịp thành thân.”

“Hoá ra là vợ chưa cưới...” Triệu Thất bĩu môi, “Ta chỉ biết ngươi không phải người trấn Nam Thủy, hoá ra là các ngươi trốn tới? Tại sao thế?”

“Cha ta đánh bạc, thiếu nợ người ta.” Có lẽ là do vợ chưa cưới gọi lại hồi ức, có lẽ là ở trên núi quá lâu không có ai tâm sự, Thang Lương hỏi gì đáp nấy, kể lại một đoạn chuyện cũ thương tâm, “Người của sông bạc nói phải chém chết ông, một nhà bọn ta cả ngày lo lắng đề phòng, ngay cả đi mua đồ ăn cũng rất cẩn thận. Sống chui sống nấp như con chuột nhắt. Sau đó nghe nói trấn Nam Thủy địa giới phồn hoa, nhà ta chuyển tới đây kiếm sống... Ta không muốn để nàng cùng chịu khổ, lúc chuyển đi cũng không nói cho nàng.”

Triệu Thất bình tĩnh: “Chẳng trách, trấn Nam Thủy là địa bàn của Triệu Vũ Thành, không cho người dùng binh khí ẩu đả đánh nhau, chỉ có mỗi mình kẻ ác bá là ta này, các ngươi trốn tới nơi này là tới đúng chỗ rồi đấy. Lại nói, cha ngươi —— ”

“Ông ấy là cha ta.” Thang Lương hí hóp mắt, “Ngươi muốn dùng bạc mua ta, ông thả đập đầu lạy ngươi cũng không chịu bán ta. Cho dù ta khổ cả đời cũng phải tích góp đủ tiền trả hết nợ cho ông, để cho nhà ta có

thể đường đường chính chính trở về quê cũ!”

“Ta, ta muốn nói không phải cái này...” Triệu Thất hụt hơi, chợt dạ nói. Qua một lúc lâu, hần lấy hết dũng khí hỏi: “Ta biết ta làm nhiều chuyện xấu, nếu ta nhận tội bồi thường, các người có tha thứ cho ta không?”

Thang Lương xoa quần áo trong tay, không hé răng.

Triệu Thất dìm số bát cuối cùng vào trong nước, tự nhủ: “Vì chuyện này mà ta gặp không ít báo ứng, nhưng cũng gặp được may mắn lớn nhất đời mình... Cho nên, vô luận thế nào, ta cũng muốn người tha thứ cho ta, khiến phần phúc khí này kéo dài lâu thêm một chút.”

Thang Lương đặt quần áo vào chậu, nhìn Triệu Thất: “Người thật sự ăn năn?”

Triệu Thất gật đầu liên tục: “Nếu người không hả giận, có thể bảo cha người đến gặp ta, ta dập đầu lay ông ấy cũng được.”

“Ta cũng không phải người, không có hứng thú nhìn người khác dập đầu lay mình.” Thang Lương không nhin được nói, “Còn về chuyện kia, Triệu lão gia sai người nhận lỗi, người lại bị Nhạc thiếu hiệp răn dạy tại chỗ, kỳ thực cũng đủ rồi. Nếu người muốn tích đức thì tìm người khác đi.”

Nói xong, cậu bé chậu gỗ rời đi, để lại Triệu Thất ngơ ngác nhìn mặt nước dập dềnh.

Đây là... bị ghét, hay là được tha thứ?

Triệu Thất không nghĩ ra. Hần chậm chạp xếp bát đĩa rửa sạch chồng lên nhau, nhìn cái bát trên cùng đọng lại chút nước, trời xanh mây trắng phản chiếu bên trong, giống như chứa đựng đất trời nghiêm chính.

90. Chương 90

Thu dọn xong, Thang Lương nói gạo và mì trong nhà sắp hết, muốn lên trấn trên mua thêm, cũng bảo Triệu Thất đi cùng. Vừa lúc Triệu Thất chưa nguôi giận, không muốn nói chuyện với Nhạc Thánh Tùng, liền tìm một mảnh khăn che mặt, sau đó chống gậy lên đường.

Hai người đi khoảng một canh giờ thì tới trấn trên. Triệu Thất chú ý quan sát, không phát hiện ra dấu hiệu gì của người trong Triệu phủ, hơi yên tâm, khập khiễng phụ xách đồ.

Thang Lương mua không ít đồ ăn, còn dẫn Triệu Thất tới phòng thuốc, mời đại phu xem vết thương cho hần. Cổ chân hần sưng tấy chưa tiêu, may mà đại phu nói không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng vài tuần là khỏe. Triệu Thất thở phào một hơi, rầm rì nói chân mình đau không đi được. Thang Lương hết cách, đành đi thuê con lừa.

Triệu Thất đang ngồi trong phòng thuốc thì nhìn thấy một đám người tụ tập nơi đầu phố, mơ hồ còn có tiếng mắng chửi truyền đến. Nghe đâu là khách làng chơi đến lâu xanh, không rõ vì sao lại đứng chửi nhau trên đường với kỹ nữ, Triệu Thất cảm thấy hứng thú, phần khởi chạy đi xem.

Mặc dù có chút không lịch sự nhưng hần thích nhất là xem mấy chuyện chửi nhau như thế này, bởi vì có thể nghe được rất nhiều câu chửi, sau đó trở về thay đổi cách mắng chửi đám Triệu Lục — lúc trước hần không biết mắng người, bị ức hiếp cũng chỉ có thể dùng hai câu “Vô liêm sỉ”, “Làm càn” để mắng đối phương, từ khi xem người chửi nhau, hần đã có thể chửi đối phương đến á khẩu không cãi được gì.

Lần này cũng vậy. Tuy về sau không cần dùng phương thức này để bảo vệ mình nhưng thói quen khó sửa. Triệu Thất đứng nghe say sưa, thỉnh thoảng một câu xông vào tai hần: “Cái đồ kỹ nữ vạn người thao nghìn người cười như người, bắn thỉu như vậy, cho không lão tử còn chẳng thèm đấy!”

Như bị giáng một cái tát vào mặt, Triệu Thất buồn bã, lòng đau như dao cắt, nửa ngày vẫn chưa hồi thần.

Hần không còn tâm tư nghe tiếp, hồn bay phách lạc lảo đảo chen ra khỏi đám người, đâm vào người người khác cũng không chú ý, lúc về phòng thuốc, ngồi bên cửa ngơ ngác ngẩn người.

Mãi đến khi Thang Lương quay lại, xách Triệu Thất và gạo mì dầu muối mua được chất đống trên thùng xe, dùng con lừa vừa thuê kéo hết về nhà, hắn cũng không nói thêm câu nào.

Sau khi về nhà, Triệu Thất vẫn im lặng không lên tiếng, nằm ỏ trên giường trong phòng chứa đồ, tự mình nhớ lại tâm sự.

Nhạc Thính Tùng từng nói không chê. Triệu Thất tự an ủi. Về phương diện này, y chưa bao giờ nói dối.

Nhưng tại sao y không muốn làm với mình?

Tuy hôn môi và ôm ấp cũng rất thoải mái, nhưng Triệu Thất vẫn không kìm nổi mà muốn tiếp xúc nhiều hơn, hắn khát khao đến mức lý trí và trái tim như nhập vào làm một, cho tới bây giờ mới nhận ra điểm kỳ lạ.

Cẩn thận ngẫm lại, Nhạc Thính Tùng không muốn cùng hắn hoan hảo là từ sau khi hắn kể lại chuyện quá khứ của mình. Tối hôm qua, phần lớn thời gian Nhạc Thính Tùng để hắn tự làm; hôm nay thì chẳng thêm chạm vào, chỉ dùng đùa chơi một chút. Rõ ràng đã cứng lên nhưng vẫn không muốn tiến vào trong thân thể hắn, ngay cả liếm cũng không được.

Có lẽ Nhạc Thính Tùng không phải ghét bỏ hắn từng trải, chỉ đơn giản là cảm thấy hắn từng bị nhiều người chịch như vậy, nói không chừng là phát ngán rồi cũng nên.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu như Triệu Thất biết Nhạc Thính Tùng cũng từng cùng người khác hồ thiên hồ nháo, trong lòng hắn chắc chắn sẽ không thoải mái. Huống chi, lúc hắn bị những người kia chơi, quả thực là làm trò hề, ngay cả nhân phẩm cũng không có.

Triệu Thất ôm đầu gối, chợt nhớ đến chiếc áo khoác lông bị mình làm bẩn kia.

Rõ ràng là Nhạc Thính Tùng đưa cho hắn, mới vừa qua tay chưa tới một ngày, mặc còn chưa ấm đã bị Triệu Ngũ và Triệu Tam lót bên dưới rồi luân phiên chịch hắn. Chất lông sền sệt làm lông áo trắng thuần dính thành một cục, hắn đau lòng giặt rất lâu nhưng không cách nào sạch nổi.

Chiếc áo kia rất vô tội, giá cả đắt đỏ, ý nghĩa phi phạm, dù Triệu Thất vẫn còn rất thích nhưng ngày hôm sau, hắn lại nhét nó xuống dưới đáy hòm gỗ, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn.

Nghĩ như vậy, Triệu Thất nhận ra mình luôn khiến người ta phải khó chịu, chuyện mình không làm được thì cố gì lại đi miễn cưỡng người khác? Nhạc Thính Tùng ghét bỏ hắn cũng là chuyện thường tình, có thể thông cảm được.

—— Nhưng mà, coi như nghĩ thông suốt, hắn cũng chẳng dễ chịu hơn chút nào.

Triệu Thất vùi đầu vào đầu gối. Chẳng hề vì lý do này mà oán hận ai, cũng không tức giận với Nhạc Thính Tùng, chỉ cảm thấy khổ sở.

Cực kỳ cực kỳ khổ sở.

91. Chương 91

Triệu Thất thở dài, rơi xuống vài giọt nước mắt thê lương bi ai, thương tâm nửa ngày, sờ bụng, cảm thấy đói.

Lúc này sắc trời đã muộn, hắn đi ra ngoài cũng chỉ thấy chiều tà le lói, ánh dương không còn, khói bếp từ trong ống khói chậm rãi lan ra, bay tới hương thơm vị thịt.

Tiểu tử kia nấu thịt, thế mà không gọi ta. Triệu Thất càng thêm bi thương, lập tức vắt giò chạy vào bếp, dự định ăn no bụng cho có sức rồi lại trở về tiếp tục thương tâm.

Không ngờ mới vừa vào bếp đã thấy Nhạc Thính Tùng đang đứng nói chuyện cùng Thang Lương, thấy hắn đi vào, vui vẻ nói: “Đang muốn đi gọi người. Nghe Thang Lương nói hôm nay các người đi đường xa, có mệt không?”

“Ta...” Triệu Thất há miệng, nửa ngày mới lúng túng nói, “Ta nghỉ ngơi đủ rồi. Sao người lại xuống giường, vết thương đã đỡ chưa?”

Nhạc Thính Tùng dừng một chút, đưa bát đũa trong tay cho Thang Lương, quay đầu cười với Triệu Thất: “Không có gì đáng ngại nữa rồi.”

Nụ cười này thật sự là khó lý giải, lúc Triệu Thất ăn cơm vẫn còn ngẫm nghĩ, trong miệng là vị gì cũng chẳng biết, cắn đũa ăn hết nửa bát cơm trắng.

“Triệu Thất, Triệu Thất!” Nhạc Thính Tùng kêu.

“A? Nha.” Triệu Thất lấy lại tinh thần.

Bây giờ trời đã đầy sao, trong phòng ánh nến chập chờn, chỉ có hai người bọn họ ngồi đối diện nhau. Nếu là một ngày trước, Triệu Thất đã sớm không cần mặt mũi mà quần lầy Nhạc Thính Tùng không tha, nhưng bây giờ, hắn không dám làm như vậy nữa.

“Đang nghĩ cái gì? Có tâm sự à?” Nhạc Thính Tùng hỏi, “Chuyện ta mới nói cho người, có nhớ không?”

Thấy sắc mặt Nhạc Thính Tùng rất khó coi, Triệu Thất bất chấp tất cả gật đầu liên tục: “Không phải là chuyện đến kinh thành sao. Ta đã biết Triệu Vũ Thành sắp xếp cái gì rồi, hiện tại gã không thể tự ra tay, đoạn đường này của chúng ta chắc sẽ không quá nguy hiểm.”

“Đúng vậy...” Nhạc Thính Tùng trầm ngâm chốc lát, lắc đầu nói, “Không sao, nói chung người ở cạnh ta là được rồi.”

Triệu Thất cười hắc hắc: “Có Nhạc đại hiệp làm chỗ dựa, ta còn sợ gì?” Cũng không đợi Nhạc Thính Tùng trả lời, hắn ngáp một cái, dụi mắt buồn ngủ: “Muộn rồi, ta muốn đi ngủ, người cũng mau mau nghỉ ngơi đi.”

Chuyện như vậy, chính mình tự đề xuất mới không gây mất hoà khí.

Ai ngờ Nhạc Thính Tùng thấy hắn phải đi, mặt biến sắc, vội vã nắm chéo áo của hắn: “Người muốn đi đâu?”

“Ta về phòng ngủ bên kia.” Triệu Thất chỉ cách vách, trấn an, “Gần người lắm. Nếu ban đêm có chuyện gì, người gọi một tiếng là ta có thể nghe thấy.”

“Tại sao?” Xác nhận hắn không nói chơi, vẻ mặt Nhạc Thính Tùng dần dần trở nên nghiêm túc.

Triệu Thất bị biến hóa bất thành linh này dọa sợ hết hồn. Hắn khiếp đảm lại tham lam nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Nhạc Thính Tùng, bình tĩnh nói: “Ta... hôm nay ta mệt rồi, muốn ngủ một mình.”

Nhạc Thính Tùng nghiêm nghị nhìn hắn, giống như muốn phát hiện ra manh mối chứng tỏ hắn đang nói dối. Nhưng Triệu Thất không đỏ mặt cũng chẳng thở gấp, như lợn chết không sợ nước sôi làm y không nhìn ra điểm gì khả nghi.

Nhưng y vẫn không bỏ qua cho hắn.

“Nói thật đi.” Nhạc Thính Tùng lạnh nhạt nói, “Đừng nghĩ gạt ta.”

Triệu Thất giật mình. Hắn sợ nhất là Nhạc Thính Tùng có vẻ mặt như thế này, một câu không kịp ngăn cản đã vọt ra khỏi cổ họng: “Ta, ta không muốn để người thấy khó chịu.”

Nhạc Thính Tùng không lên tiếng, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Phản ứng này hết như bị nói trúng tâm sự. Trong lòng Triệu Thất phát khổ, quyết tâm liều mạng, thẳng thắn hỏi: “Từ khi, từ khi ta kể lại quá khứ dơ bẩn của ta cho người nghe, có phải người sẽ... không muốn ngủ với ta?”

Nhạc Thính Tùng càng thêm khiếp sợ, thậm chí còn thốt lên: “Người nhìn ra rồi?!”

92. Chương 92

“... Ha, ha ha.” Triệu Thất nhếch miệng cười, chậm chạp gật đầu, “Ta biết mà, quả nhiên là như vậy. Kỳ thực cái này cũng là chuyện bình thường, người không cần giấu giấu diếm diếm.”

Nhạc Thính Tùng đã thoát khỏi trạng thái khiếp sợ, ngượng ngùng gãi mũi: “Ta cũng không định giấu người, chẳng qua việc này không dễ nói, ta vẫn luôn cân nhắc phải nói thế nào mới tốt. Nếu người biết rồi, đúng là vừa hay.”

“Người trực tiếp nói cho ta là được nha.” Triệu Thất ngẩng đầu, mũi hơi tê nhưng vẫn gắng cười, “Tuy ta không làm nên chuyện, nhưng vẫn tự biết rõ.”

“Nhắc lại chuyện xưa, người không vui đúng không?” Nhạc Thính Tùng cẩn thận hỏi.

Triệu Thất ra vẻ phóng khoáng: “Không sao. Ván đã đóng thuyền, đều là những chuyện đã xảy ra, vui hay không thì sự thật vẫn như thế.”

Nhạc Thính Tùng xoa tay hắn, thấp giọng hỏi: “Nói như vậy, người đồng ý rồi?”

Triệu Thất không muốn chút nào. Hắn rất muốn nói mình đã tắm rửa sạch sẽ, muốn nói Nhạc Thính Tùng là người hắn yêu duy nhất, còn muốn nói nếu như mình không được uống tinh dịch sẽ thấy rất khó chịu. Nhưng hắn càng không muốn gây khó dễ cho Nhạc Thính Tùng, cắn răng nói: “Đương nhiên ta đồng ý, chỉ là, chỉ là không muốn để người chịu oan ức.”

“Có cái gì mà oan ức, trước kia ta không biết, nếu bây giờ đã biết, dĩ nhiên sẽ không thể lại như vậy.” Nhạc Thính Tùng nói xong, suy nghĩ một chút, y bật cười, “Đúng là trước đây ta chưa từng nghĩ tới, cảm giác thật sự rất kỳ quái.”

“Lúc trước người ở trên núi mà, đối với những chuyện dưới núi đương nhiên là không rõ rồi.” Triệu Thất nói, “Chỉ trách ta hồ đồ, chưa từng nhắc nhở người.” Tuy nói như vậy, nhưng Triệu Thất mới không nhắc nhở y đâu. Hắn ước gì cả đời Nhạc Thính Tùng không biết những chuyện như vậy — dù sao hắn cũng chẳng có ưu điểm gì, chỉ có vẻ ngoài xem như là dùng được, nếu ngay cả thứ này mà Nhạc Thính Tùng cũng không cần thì quả thực, hắn chẳng còn gì tốt để đem ra cho y.

Thấy thế, Nhạc Thính Tùng thở hắt ra, kéo tay Triệu Thất, hôn lên mặt hắn một cái: “Ta không nhịn được, chúng ta bắt đầu ngay đi.”

Bắt đầu... bắt đầu cái gì?

Triệu Thất mờ mịt bị Nhạc Thính Tùng kéo lên giường, đôi môi nóng rực vui sướng của đối phương phủ xuống, đầu tiên hắn sưng sờ, rất nhanh liền phản ứng lại.

Giống như mấy lần trước, chỉ cần không tiến vào, hắn là không sao.

Hắn bắt đầu tích cực hòa theo, dùng hết tất cả bản lĩnh, tận lực làm Nhạc Thính Tùng cảm thấy thoải mái. Ngón tay linh hoạt cởi đi quần áo, lưu lại tia lửa tình dục nồng đậm. Không bao lâu sau, hai thân thể trần trụi nóng bỏng ép sát vào nhau.

Da thịt kết thân, hơi thở hai người đều bất ổn. Triệu Thất nuốt nước miếng, tay còn muốn mò xuống thăm dò lại bị Nhạc Thính Tùng nắm lấy.

“Như vậy cũng không được...” Triệu Thất ầm ức nói, trong mắt là một tầng hơi nước mờ lung, mờ mịt buồn vui không rõ.

Hô hấp của Nhạc Thính Tùng hơi ngừng lại, lưu luyến nhìn kỹ, cuối cùng hôn lên khoé mắt ửng hồng của hắn: “Đừng vội, từ từ đi.” Nói xong, y lăn sang bên cạnh một vòng, rời khỏi thân thể Triệu Thất.

Vốn là lúc nhiệt tình, đột nhiên gặp biến cố này, Triệu Thất chỉ cảm thấy cả người mát lạnh. Hắn giả tạo nhìn hoa văn trạm trổ trên nóc giường thô ráp, khoé miệng giật giật, làm thế nào cũng không cười nổi.

Tùng có lúc, khổ sở đến mức không chịu được, nụ cười là vũ khí duy nhất của hắn.

Bởi vì nụ cười sẽ khiến đối phương nổi trận lôi đình. Tuy sau đó hắn càng thảm hại hơn, nhưng làm cho đối phương không được sung sướng, cũng đã là thắng lợi rồi.

Đến hôm nay, ngay cả biện pháp trăm trận trăm thắng này cũng không thể thực hiện được.

Nhưng mà, giữa lúc Triệu Thất đang âm thầm bị thương ——

“Sao người còn chưa tới?” Giọng nói buồn bực của Nhạc Thính Tùng từ bên cạnh truyền đến. Triệu Thất kinh ngạc mở to hai mắt, quay đầu nhìn lại, phát hiện Nhạc Thính Tùng đang nằm sấp bất động ở một bên.

Tuổi y không lớn nhưng vóc người tráng kiện. Bởi vì nhiều năm tập võ, mỗi miếng cơ thịt đều trải qua muôn vàn thử thách, thân thể trần trụi trơn láng lại thon dài mạnh mẽ, quả thực trông rất ngon miệng. Triệu Thất muốn sờ lại không dám, đôi mắt hận không thể dính phía trên, căn bản không dời ra nổi.

“Đây, đây là ý gì?” Hắn lắp bắp hỏi.

“Chính là như chúng ta vừa nói đó.” Nhạc Thính Tùng vẫn chôn đầu trong chăn, cứ như mọc rễ, không có vẻ gì là sẽ nâng lên.

Triệu Thất không nhìn thấy mặt y, chỉ có thể nhìn thấy mang tai đỏ rực. Hắn ngơ ngác nhìn hồi lâu, sau đó ánh chớp loé lên, trong đầu như có tia sét ầm ầm nổ tung, ánh sáng thông suốt chiếu rọi chói lòa!

“Người nói ——” Triệu Thất không thể tin, hắn che miệng để ngừa mình hét ầm lên. Một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi: “Người cho ta đè người nha?”

“Không phải nói rồi sao?” Rốt cục Nhạc Thính Tùng cũng ngẩng đầu lên, không biết có phải do xấu hổ hay không, mặt y đỏ như sắp chảy ra máu, “Trước kia ta không biết, bây giờ biết người từng bị nhiều người ức hiếp như vậy, sau này ta sẽ không bao giờ để người nhớ lại nữa.”

93. Chương 93

Triệu Thất nhìn Nhạc Thính Tùng trần trụi nằm nhoài một chỗ, cúi đầu không nói gì, bắt đầu dụi mắt.

Nhạc Thính Tùng lập tức bắt mắt: “Này, ta lớn lên khó coi vậy sao?”

“Hoá ra người nghĩ như thế...” Triệu Thất chặt chẽ bịt mắt, giọng ồm ồm, “Hết cách với người rồi, nói cũng ngốc, làm việc cũng ngốc, trên đời không có ai có thể ngốc hơn người!”

“Gì cơ?! Làm như vậy có gì không ổn à?” Nhạc Thính Tùng bò lên, ngồi xổm trước mặt Triệu Thất, nghiêng đầu nghĩ một hồi, cuối cùng lắc đầu tiếc nuối, “Ta không có năng lực xoay chuyển căn khôn, cũng không có cách nào làm người quên đi những chuyện không vui đó. Ngoại trừ làm thế này, ta thực sự không nghĩ ra cách gì khác để khiến người không nhớ lại —— người khóc?”

“Không có.” Triệu Thất thề thốt phủ nhận, thế nhưng giọng nói lại ầm ạch nức nở. Hắn cố che giấu, giả vờ tăng hắng một tiếng, lắc đầu: “Ta chỉ đang suy nghĩ, người đúng là không biết tính toán, rõ ràng bây giờ phải cân nhắc nghĩ xem làm thế nào để ta yêu người hơn một chút. Vạn nhất không tìm được thuốc giải, đợi đến khi Hoa Tín Đơn phát tác, ta không thích người nữa thì phải làm sao bây giờ?”

“Vậy thì có gì đáng sợ.” Nhạc Thính Tùng tự tin trăm phần, “Đến lúc đó, nhất định ta sẽ khiến người yêu ta thêm lần nữa.”

“Mặt dày.” Triệu Thất cười nhạo, tay vẫn bịt mắt như cũ.

Hai mắt hắn bị ngón tay ép tới đau, nước mắt thuận theo khe hở lông mi chảy xuống, hắn cảm giác được bàn tay ấm áp của Nhạc Thính Tùng rơi trên người mình, có thứ gì mềm mại trượt qua mu bàn tay.

Triệu Thất biết, đó là đôi môi của Nhạc Thính Tùng.

“Còn nói ta là túi khóc, ta thấy người mới là túi khóc.” Giọng nói Nhạc Thính Tùng mang theo ý cười, “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, vành mắt người đỏ.”

“Nói vậy.” Triệu Thất định trả thù dùng sức đung vào ngực Nhạc Thính Tùng, sau đó giang hai tay, ôm lấy y thật chặt, cơ hồ sử dụng khí lực toàn thân, giống như muốn khảm y vào trong thân thể, cùng hoà vào máu thịt, vĩnh viễn không chia lìa.

“Da mặt ta không dày, cũng chưa bao giờ nói vậy. Người biết những gì ta nói đều là thật mà.” Nhạc Thính Tùng ôm chặt lấy hắn, “Tin tưởng ta.”

“Ta —— ”

Con thuyền cập bến, chim mỗi cánh bay về tổ. Một người trôi giạt khắp nơi cuối cùng cũng tìm được nơi chốn quay về.

Ác mộng dài đằng đặc tám năm đã kết thúc

“Ta tin người. Ta... yêu người.” Triệu Thất khàn giọng nói, “Yêu người, ta yêu người, rất yêu rất yêu người...”

Tới tới lui lui cũng chỉ nói ra mấy chữ, xào qua xào lại vô số lần, nói đến lưỡi tê môi mỏi, nói đến cuống họng cũng đau nhưng vẫn ngại không đủ —— trên đời này không có bất cứ từ nào có thể biểu đạt cảm xúc lúc này của hắn, không có bất cứ ngôn ngữ nào có thể truyền đạt tâm ý hắn lúc này. Hắn chỉ có thể dùng câu chữ ngốc nghếch như thế, nỗ lực biểu đạt hết yêu thương trong lòng.

Nhạc Thính Tùng không ngăn cản, cũng không đặt câu hỏi, chỉ im lặng ôm hắn, lắng nghe từng câu phát ra từ phế phũ, cuối cùng đáp lại một tiếng: “Ta cũng thế.”

Âm thanh dần thành hơi thở.

Triệu Thất chùi mặt, làm bộ giả hoả vừa khóc đến độ nước mắt nước mũi tèm lem kia không phải mình. Vành mắt hắn đỏ rực nhưng vẫn nỗ lực làm ra dáng vẻ điêu luyện, ánh mắt lả lơi nhìn Nhạc Thính Tùng.

“Suýt nữa bị người lừa, không phải người nói muốn cho ta đền sao?”

“Đúng rồi.” Nhạc Thính Tùng muốn tiếp tục nắm cái tư thế kia nhưng lại bị Triệu Thất kéo về.

“Đúng cái gì mà đúng, chuyện này rất là khó, không phải dựa vào người tùy tiện làm mà được.” Triệu Thất khinh thường hỏi, “Người biết phải làm sao không?”

Nhạc Thính Tùng có cảm giác mình bị xem thường, nhưng y rất thật thà, lắc đầu nói: “Lần trước lúc cùng với người, ta quá kích động, không thấy rõ.”

“Vậy thì xong rồi.” Triệu Thất dài giọng nói, “Việc này cần phải bàn bạc kỹ, người còn chưa đủ tư cách nắm phía dưới đâu.”

“Vậy lúc nào ta mới có tư cách?” Nhạc Thính Tùng buồn bực hỏi.

“Vậy phải xem người học hỏi thế nào đã.” Triệu Thất cười xấu xa, “Hơn nữa suy nghĩ của người cũng không đúng. Nhạc tiểu ngốc, nếu người muốn khiến ta quên những chuyện trước kia, biện pháp tốt nhất chính là ngủ với ta nhiều một chút. Để sau này bất kể ta làm cái gì, bất kể là ở đâu, đều chỉ nhớ tới người, chỉ nhớ rõ đồ vật của người làm cho ta sung sướng cỡ nào.”

Hô hấp của Nhạc Thính Tùng trở nên dồn dập, hai mắt y sáng rõ nhìn Triệu Thất, ập a ập ứng: “Như vậy... có phải là có chút...”

“Ồ, người không muốn?” Triệu Thất đột nhiên bỏ nhào, đè Nhạc Thính Tùng xuống giường, ngón tay từ lồng ngực y chậm rãi trượt xuống, “Hay là nói, Nhạc đại hiệp không có lòng tin này, hả?”

Chịu khiêu khích như thế, Nhạc Thính Tùng làm sao có thể tiếp tục nhân nhượng kẻ tiểu nhân càn rỡ này. Y cong chân, ôm lấy Triệu Thất lật người. Triệu Thất chớp mắt mấy cái, còn chưa rõ mình bị áp xuống dưới thế nào thì đã nghe thấy Nhạc Thính Tùng oán hận uy hiếp: “Là tự người nói.”

94. Chương 94

Ánh trăng sáng rõ như băng như ngọc, chiếu lên hai dáng người nho nhỏ.

Tiếng rên rỉ từ trong phòng truyền đến, như si như say.

Triệu Thất nắm lấy bắp tay Nhạc Thính Tùng, nhúu mày cắn môi, phía dưới bị va chạm đến dục tiên dục tử. Da thịt trắng ngần ướt đầm mồ hôi, trơn nhẵn sáng mịn như ngọc thạch khiến Nhạc Thính Tùng yêu thích không buông tay.

“Tại sao không nói gì, hả?” Nhạc Thính Tùng hỏi, “Vừa rồi còn chê ta quá chậm, bây giờ thế nào?”

“Chậm, chậm...” Triệu Thất nói đứt quãng, chữ không thành lời.

“Cái gì, còn ngại chậm?” Nhạc Thính Tùng giống như bắt đắc dĩ, “A, hết cách rồi, nếu người đã lên tiếng, ta chỉ đành liều mình bồi quân tử thôi.”

Lời còn chưa dứt, chính là một trận quất xuyên như bão tố. Triệu Thất căn bản không chịu nổi khoái cảm như vậy, nhưng Nhạc Thính Tùng nắm chặt vòng eo của hắn, muốn trốn lại không có chỗ để trốn, chỉ có thể bắt lực cuộn ngón chân, rên rỉ theo động tác của đối phương.

“Đừng! Không, không được —— ”

“Như vậy còn không được?” Nhạc Thính Tùng tận tình ăn hiếp người phía dưới, duỗi hai ngón tay vân vê đầu nhũ sưng tấy. Mắt thấy một đôi mắt nước mông lung ảm ức nhìn mình, y trì hoãn tốc độ, cười thâm, “Thoải mái không? Có thích không?”

Đầu óc Triệu Thất đã sớm bay đi nơi nào, nghe xong lời này vẫn còn ngơ ngẩn, si ngốc nhìn Nhạc Thính Tùng, sau đó nỗ lực vịu trụ vai y, chậm chạp gật đầu: “Có, thoải mái... Rất thích, rất thích người.” Nói xong còn dùng sức nâng nửa người trên, muốn hôn môi Nhạc Thính Tùng.

Một động tác này lập tức tác động đến nơi đang gắn kết của hai người, hắn không nhận được trọn mắt há mồm, cúi đầu nhìn chăm chú vào giữa hai chân.

Nhạc Thính Tùng không biết hắn muốn làm gì, vừa định cúi xuống hôn, lại bị hành động ngay sau đó của Triệu Thất làm cho ngơ ngẩn ——

Chỉ thấy bàn tay Triệu Thất dời xuống, ngón tay thon dài xinh đẹp nhẹ nhàng sờ lên một đoạn dương cụ còn chưa đâm vào của Nhạc Thính Tùng, phảng phất như đang xác nhận cái gì. Chờ hắn tỉ mỉ sờ qua một lần, liền tự nâng eo, từng chút nuốt trọn dương cụ đến tận gốc rễ, lúc này mới vui vẻ thông báo: “Người bị ta ăn sạch rồi.” Sau đó còn đắc ý hôn lên cằm Nhạc Thính Tùng, đe dọa: “Không nghe lời, ta ăn người.”

Nhạc Thính Tùng vốn thấy hắn chịu đựng khổ cực nên không dám đi vào quá sâu, lúc này lại bị làm như thế, làm sao còn chịu được? Ánh mắt y hung dữ, như con báo lần đầu động dục, cúi đầu cắn môi Triệu Thất, hàm hồ không rõ: “Được, đều cho người, tất cả đều cho người...”

Một đêm phong lưu, tình triền không dứt. Ngày hôm sau, lúc Triệu Thất tỉnh lại, ngay cả cọng tóc cũng lộ ra tia thích ý lười biếng.

Hắn nằm trong ổ chăn từ từ xoay người, nghe được một tiếng cười khê. Nghiêng đầu lại nhìn, Nhạc Thính Tùng đang nằm bên cạnh, chống đầu nhìn hắn.

“Làm cái gì thế?” Triệu Thất trừng y, lộ ra bả vai và cánh tay đầy vết xanh đỏ, tất cả đều là vết tích tận tình đêm qua.

Nhạc Thính Tùng nhét tay hắn vào trong chăn, bật cười: “Hoá ra lúc người nằm mơ cũng có thể gọi cha.”

Triệu Thất đỏ mặt, nhưng vẫn làm bộ cây ngay không sợ chết đứng: “Thì sao, ta nhớ ông ấy mà.”

Nhạc Thính Tùng vẫn cười khó hiểu. Triệu Thất vừa muốn phát hỏa, đột nhiên nhớ ra y chưa từng gặp cha mình, trong lòng có chút đau đớn, đảo mắt, cười hì hì: “Người đoán xem người nói với ta cái gì?”

“À, nhất định là bảo người buổi tối đi ngủ đừng đạp chân lung tung.” Nhạc Thính Tùng nói như thật.

“Người mới đập chần lung tung ấy.” Triệu Thất sắc giọng, “Cha bảo ta phải mau lấy vợ đi. Còn nói người cũng rất được, sau này chắc chắn sẽ nghe lời ta.”

“Thật hả?” Nhạc Thính Tùng hỏi, “Nhưng không phải người đã nói, cha người hi vọng người thành thân với nữ tử sao?”

“Đương nhiên là bởi vì người tốt hơn bất cứ ai trong thiên hạ rồi.” Triệu Thất chẳng hề để ý, “Trên đời này không có người nào đối xử tốt với ta hơn người, có nương tử như người ấy, đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng chẳng thấy đâu.”

Nhạc Thính Tùng khiêm tốn nói: “Cũng đúng, người cũng thế.”

Triệu Thất hừ hừ hai tiếng, nắm cánh tay Nhạc Thính Tùng gặm một cái: “Tiểu tử thói, có biết cái gì là thứ tự lớn bé không hả?”

Nhạc Thính Tùng gặm lại hần, hai người ngậy thơ trả thù nhau, không bao lâu liền áp thành một cục, cuối cùng vẫn là Triệu Thất thở hồng hộc hô ngừng trước.

“Không công bằng, người biết võ công, phải nhường ta!”

“Ta chỉ nhường vợ ta ——” Nhạc Thính Tùng cười, nói đến giữa chừng, do dự một chút, lại hỏi, “Triệu Thất, người... Có muốn đổi lại họ Bạch không?”

“Ồ?” Triệu Thất buồn bực mở to hai mắt, hoàn toàn không nghĩ ra tại sao y lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

“Bây giờ người không còn là người của Triệu phủ, dùng cái tên Bạch Tuyết Kỳ cũng là chuyện thuận lý thành chương.” Nhạc Thính Tùng trầm ngâm.

Không ngờ Triệu Thất lại lắc đầu: “Chủ nhân bây giờ của Bạch gia không cho ta để họ Bạch, kỳ thực sau trận kia ta họ Tiết.”

“Tiết Kỳ?” Nhạc Thính Tùng thử gọi một tiếng.

Triệu Thất gật đầu, vẻ mặt kỳ quái: “Nhưng cái tên này dùng không lâu. Người vừa gọi, ta lại có cảm giác như đang kêu người khác ấy.”

“Vậy muốn cùng họ Nhạc với ta không?” Nhạc Thính Tùng đưa ra ý kiến.

Triệu Thất biến sắc, nhanh chóng che miệng Nhạc Thính Tùng: “Lời này không phải để nói!”

Nói xong, hần cũng tự thấy kinh hãi, lắc đầu một cái, tự giễu: “Nhất thời bị hồ đồ rồi, lại quên việc này sớm đã không có gì ghê gớm.”

Nhạc Thính Tùng vừa nghe vẫn thấy mơ hồ, thế nhưng có vài thứ y từng học qua, nghĩ ngợi một lúc liền hiểu được.

Không giống với các quốc gia khác là, thần quốc công chủ cũng có tư cách đẳng cơ đại bảo. Cứ như vậy, dòng họ “Bạch Tuyết Kỳ” liền trở nên thập phần vi diệu.

Bạch Tuyết Kỳ từ nhỏ đã được dạy bảo ân cần, đương nhiên biết việc này không phải chuyện cười. Nhưng bây giờ hần là Triệu Thất, nghiêm túc suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu: “Không tốt, như vậy chẳng khác nào anh em của người. Ta muốn làm tướng công của người, không muốn làm anh em đâu.”

Nhạc Thính Tùng cũng nhận ra ý nghĩ của mình không chu toàn, xấu hổ gãi đầu.

Triệu Thất nhìn y chằm chằm, lòng dạ bồn chồn: “Người... rất để ý sao?”

“Cũng không phải, ta chỉ sợ người —— ”

Nhạc Thính Tùng không nói hết lời, mà Triệu Thất đã hiểu ý y, mặt mày lập tức hớn hở: “Ta rất yêu cái tên này mà. Dù sao lúc người biết ta thì ta đã có tên là Triệu Thất rồi, ta chỉ cần người biết cái tên kia của ta là được.”

Lời nói hỗn độn, áy náy rất rõ ràng. Trong lòng Nhạc Thính Tùng dấy lên lửa nóng, y không nhịn được chủ động nói: “Ta cũng vẫn là Nhạc Thính Tùng.”

“Ồ?” Triệu Thất nghi ngờ chớp mắt mấy cái, bốn cợt cười nói: “Ai nha, trí nhớ của Nhạc đại hiệp thật sự là không tốt, người vẫn luôn là Nhạc tiểu ngốc mà!”

Hai người lại người tới ta đi chơi nháo một trận, Triệu Thất cũng bực bạch câu nói mà hấn xem là ngốc nghếch giống y —— lúc này hấn không biết câu nói kia ý vị như thế nào, cũng không hiểu đây là một lời cam kết.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự cảm động trong lòng hấn. Hấn cắn nhẹ lên mặt Nhạc Thính Tùng, cười như con cáo vừa trộm được miếng thịt gà ngon nhất thế gian.

95. Chương 95

Hoàng thành nguy nga, xe ngựa huyền ảo, tiếng người ồn ào. Triệu Thất ngơ ngác nhìn ngựa xe như nước bóng người như nêm, đột nhiên có loại cảm giác như cách biệt cả một thế hệ.

Cáo biệt Thang Lương cũng được một tháng. Nhưng lần cuối cùng tới hoàng thành, đã là tám năm.

Thời gian tám năm nói dài không dài nhưng đủ để khiến nơi hấn từng quen thuộc nhất biến thành đáng dấp xa lạ —— cửa hàng bên đường thay đổi, người đi đường thay đổi, ngay cả xiêm y của vệ binh trông coi hoàng thành cũng không còn giống ngày trước.

Nhưng chỉ cần có Nhạc Thính Tùng bên cạnh, các loại thất vọng rất nhanh liền biến mất, hấn gõ đầu tên ngốc còn đang thất thần kia, cười hỏi: “Làm sao, chưa từng tới nơi thế này hả?”

Nhạc Thính Tùng gật đầu liên tục.

“Vậy thì ta phải dắt người đi thăm thú một vòng rồi.” Triệu Thất cười hì hì, “Kinh thành từ xưa đã phồn hoa, bây giờ khách vãng lai huyền ảo. Nơi thăm thú chắc chắn không ít.”

Nhạc Thính Tùng mặc dù tính cách trầm ổn nhưng dù sao vẫn là thiếu niên, lúc này nghe Triệu Thất nói, cảm thấy rất háo hức mong chờ, lại hỏi: “Trước đây người thích tới chỗ nào?”

Triệu Thất suy nghĩ một chút: “Mấy nơi ăn uống này, quán Đam Mê ta đi đến nhiều nhất. Nơi đó chơi rất vui, chẳng những có món tráng miệng mà còn có nhiều câu đố văn thơ. Chỉ cần giải được câu đố là có thể lưu tên trên bình phong trước cổng. Không phải ta khoe khoang chứ toàn bộ kinh thành không có ai lưu danh nhiều hơn ta đâu —— ít nhất tám năm trước là như thế.”

Nói về quá khứ huy hoàng năm đó, cả người hấn như bao phủ trong vàng sáng hào quang. Nhạc Thính Tùng nhìn mà ngơ ngẩn, cảm thấy Triệu Thất như vậy cực kỳ đẹp đẽ.

Dọc đường đi, nhờ Triệu Thất biết được cách bố trí của Triệu Vũ Thành mà hai người tránh được rất nhiều nguy hiểm. Mỗi lần tránh được một trường ngại, Triệu Thất lại vẫy đuôi dương dương đắc ý, lộ ra dáng vẻ tự tin trăm phần khiến người ta mê muội.

Giữa lúc nói chuyện, Triệu Thất đã dẫn Nhạc Thính Tùng rẽ ngang qua phố lớn ngõ nhỏ. Thỉnh thoảng dừng lại xem người ta làm xiếc, khi thì cùng đoàn người nước chảy bèo trôi, ăn không ít đồ ngon, bao nhỏ bên hông Triệu Thất chẳng mấy chốc đã căng phồng, trên tay còn cầm một xiên kẹo đường.

“Í, cái này ăn ngon cực, người ném thử xem này.” Triệu Thất tận lực đề cử cho Nhạc Thính Tùng, “Bên trong hoa mãn côi còn bỏ thêm bạc hà, ăn lạnh mát mát.”

Nhạc Thính Tùng ăn một miếng, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy một bóng người. Người kia thi lễ với y, Nhạc Thính Tùng khẽ gật đầu, quay lại hỏi Triệu Thất: “Buổi tối chúng ta ở đâu?”

“Ở nơi trước đây của ta đi...” Triệu Thất nhai viên kẹo, mồm miệng không rõ.

Nhạc Thính Tùng khẽ cau mày: “Quý phủ của Thẩm Lan Khanh?”

Triệu Thất vội vàng nuốt viên tiên, lắc đầu: “Ta còn có một gian phòng nhỏ, cách quán Đam Mê không xa, vừa tiện đường.”

Nhạc Thính Tùng gật đầu, lúc nhìn lại, người kia đã biến mất không còn tăm hơi, ước chừng là nghe được bọn họ nói chuyện. Y không để ý lắm, chuyên tâm du ngoạn cùng Triệu Thất.

Quán Đam Mê trải qua tám năm mưa gió vẫn còn sừng sững không thay đổi, chỉ là tường xây làm bình phong ở cổng đã biến thành hành lang, tên trên đó tăng thêm không ít. Triệu Thất kéo tay Nhạc Thính Tùng đi chậm, vạch ra bức bình phong đời trước, chỉ lên chữ “Kỳ” cho y xem.

“Người xem, cái này là thái cực nhỏ, chính là ta viết đó.” Triệu Thất kiêu ngạo nói, “Khi đó ta rất lợi hại, rất nhiều người biết ta.”

Nhạc Thính Tùng lưu tâm nhìn, quả nhiên nhìn thấy không ít chữ “Kỳ”, mỗi một hình thái cực lại giống như một khuôn mặt tươi cười. Y có thể tưởng tượng ra một Triệu Thất hăng hái thuở thiếu thời, dương dương đắc ý ký tên mình lên trên, nhận được vô số ánh mắt hâm mộ.

Chẳng qua hôm nay Triệu Thất không định ôn lại chuyện cũ, phần khởi chỉ cho y xem, hắn từ cửa hông đi ra ngoài, quẹo vào một hẻm nhỏ, cuối cùng đi tới một gian nhà bé tí vẽ tranh đầy tường.

“Lúc đầu ta không có tiền mà, Thẩm Lan Khanh tiếp tế cho ta một ít, ta định bán tranh sống tạm.” Triệu Thất ngồi xổm trước cửa, rút ra một chiếc chìa khoá từ dưới bậc thang, mở cánh cửa đã phủ đầy bụi kia, “Đáng tiếc không ai muốn mua — phi phi phi, sao lại nhiều đất thế?”

“Ôi, xem ra hôm nay chúng ta không ở đây được rồi.” Nhạc Thính Tùng lạnh tay lệ mắt nắm hông của hắn, kéo hắn ra khỏi đám bụi rơi lả tả từ trần nhà, đề nghị, “Không bằng ở nơi của ta đi?”

96. Chương 96

“Hè, thật là khí phách!” Triệu Thất đánh giá phủ đệ rộng rãi trước mắt, nói với Nhạc Thính Tùng, “Nhờ phúc của Nhạc đại hiệp, hôm nay không cần phải ở phòng rách đầy bụi nữa rồi.”

“Đây là phụ thân, phụ hoàng chuẩn bị cho ta từ lúc ta còn nhỏ.” Nhạc Thính Tùng hiển nhiên cảm thấy cách xưng hô này rất mới lạ, lúc nói ra cũng thấy quái dị. Y lắc đầu, trong lòng mơ hồ thất vọng — nhưng khi nhìn thấy Triệu Thất đang ngó dáo dác bốn phía, sự thất vọng ấy liền như mây khói tiêu tan.

Giữa lúc nói chuyện đã có người ra nghênh đón, Nhạc Thính Tùng không quen có người hầu hạ, miễn đi nghi thức xã giao, chỉ dắt Triệu Thất đi vào bên trong.

Dọc đường đi, lầu các đan xen, tráng lệ nhưng cũng không mất đi sự thanh nhã. Triệu Thất vốn xem quen rồi, nhưng trong đó có mấy chỗ làm cho hắn không nhận được tầm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Tiên hoàng rất để tâm đến người nhĩ.” Triệu Thất nói, “Lâu như vậy rồi vẫn luôn có người quét tước, người vẫn luôn nhớ người.”

Nhạc Thính Tùng chỉ cười. Triệu Thất biết rất ít nội tình bên trong, cũng không có ý thăm dò bí mật hoàng gia, thấy y không muốn nhiều lời, hắn cũng bỏ qua, hỏi: “Người nghênh ngang trở về như vậy, không sợ bị Nhạc Kiệu biết sao?”

Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút: “Bây giờ huynh ấy tương đối sợ ta về... Bất quá tối nay chúng ta sẽ đi tìm huynh ấy, biết hay không cũng chẳng khác gì.”

“Đi ngay hôm nay?!” Triệu Thất sợ hết hồn, “Không nghỉ ngơi à?”

Nhạc Thính Tùng xoa tay hắn, an ủi: “Đừng sợ, ta ở cạnh người.”

“Tên khốn kia thì có gì đáng sợ, không phải là chỉ bị điên thôi sao, ta mới không sợ gã đâu.” Triệu Thất phân bua, “Ý ta là, chúng ta mới đi một tháng, ngày đêm bốn ba, ban đêm không cần ngủ một giấc sao?”

“Ngủ một giấc?” Nhạc Thính Tùng có ý riêng mà nhìn hẩn.

Triệu Thất đỏ mặt, cuối cùng vẫn thua trận: “Rồi rồi rồi, thì đêm nay đi. Nhưng mà sau khi về, ngươi phải “ngủ một giấc” với ta nha.”

Đèn đuốc đã tắt, đêm dài dằng dặc. Sự cô tịch hoà lẫn với sương đêm, thấm vào tận gan tủy.

Công bằng mà nói, bất kể là gã ăn mày không nhà để về hay tên địa chủ gia tài bạc triệu, đều khó có thể chạy trốn khỏi thời điểm trời tối người yên, phút chốc lại cảm nhận được bi thương khó diễn tả bằng lời.

Ngoài cửa sổ ánh trăng vừa vắn, có ai sẽ trăng đêm khó ngủ đây?

Đương nhiên là người thương tâm.

Trong điện lạnh lẽo, có một người thương tâm như vậy.

Gã là hoàng đế độc ác nhất trong lịch sử thần quốc. Giết huynh soán vị, tàn hại lương thần, vong ân phụ nghĩa, năm đó gã đăng cơ, đề phòng thừa tướng, tru di tam tộc nhà người ta.

Nhưng vị quân vương tàn bạo này lại trẻ ngoài dự đoán, tuổi chưa quá hai lăm. Tóc gã vẫn đen như mực, dung mạo có thể xưng là anh tuấn, nhưng trên mặt gã đã hiện ra thần sắc tĩnh mịch. Sinh mệnh đang từ bỏ thân thể này, thời gian còn lại không nhiều.

“Hoàng thượng, đêm đã khuya.”

Nhạc Kiệu vẫy lui cung nhân, mắt vẫn ngẩn ngơ ngắm nhìn lồng vàng bên giường.

Lồng vàng cao hơn nửa người, bên trên đính kim châu ngọc diệp, bảo khí sáng ngời, quả thực là kỳ vật giá trị nhất thế gian. Không biết trước kia giam giữ thứ gì, bây giờ trống rỗng, chỉ có một nắm cát vàng, vài sợi tóc đen bọc trong vải sa tanh, tiểu tâm dục dục thả ở trong đó.

“A Kỳ, hôm nay ta mơ thấy ngươi...” Nhạc Kiệu thì thầm với chiếc lồng, tuy nơi đó chỉ là một khoảng hư không nhưng Nhạc Kiệu phảng phất như xuyên qua kỷ ức thấy được một bóng người thương nhớ, “Ngươi vẫn không chịu tha thứ cho ta sao? Đêm nào cũng đi vào giấc mộng của ta, nhưng ngươi chưa bao giờ mở miệng.”

Nói tới chỗ này, gã lộ ra một nụ cười khổ: “Đúng rồi, ngươi chỉ hy vọng ta quên ngươi, ngay cả hồi ức cũng không muốn lưu lại cho ta.”

“Xưa nay ngươi đều tuyệt tình như thế... Chỉ tiếc “Thực Tâm độc” dù độc thể nào, chung quy ta vẫn nhớ tới ngươi. Coi như cổ độc phát tác, mất đi cả cái mạng, ta cũng cam lòng, chỉ cần có thể —— khụ khụ...”

Nhạc Kiệu ho khan vài tiếng, chậm rãi lau vết máu bên môi, nhắm hai mắt lại.

“A Kỳ, ta rất nhớ ngươi.” Theo tiếng than thở, nước mắt từ giữa đôi mắt yên lặng tràn ra. Vị quân vương máu lạnh tàn độc này, giờ đây chỉ là một nam nhân đau khổ.

Đúng lúc này, gã chợt nghe thấy tiếng bước chân thuyênh thuyếch.

Không biết là cung nhân nào lớn mật dám đến quấy rối, phiền muộn mềm mại trên mặt gã biến mất, trong nháy mắt đổi thành sự cứng rắn phẫn nộ, nhưng khi thấy rõ người đến, toàn thân gã cứng đờ.

“A Kỳ...” Gã nở nụ cười hoảng hốt, nhất thời không phân rõ đây rốt cuộc là thực hay mơ, hoặc cũng có thể là ảo giác lúc con người ta hấp hối, gã dịu dàng đưa tay về phía đối phương, thấp giọng hỏi, “Ngươi tới đón ta?”

“Đón cái rắm!” Triệu Thất nói năng khí phách. Hẩn một cước đạp lên cái lồng, còn ngại không đủ, nhấc ghế đầu lên đập liên hồi, vừa chửi vừa mắng: “Cái đồ súc sinh tổn hại nhân lý, lòng lang dạ sói, sống nên băm thầy vụn đoạn nhà ngươi! Dùng cái lồng rách này giam lỏng tử hai năm chưa đủ, chết rồi cũng không chịu buông tha. Rốt cuộc đời trước lão tử đã làm nên nghiệt gì mà kiếp này lại gặp phải ngươi! Mẹ, tức chết ta rồi!”

97. Chương 97

Nhưng cái lồng này thật sự quá kiên cố, hấn đập phá nửa ngày cũng không có tác dụng gì, thở hồng hộc sai khiến Nhạc Thính Tùng: “Tiểu ngọc, mau giúp ta phá cái đồ buồn nôn này đi, ta vừa nhìn thấy nó là đã khó chịu rồi.”

Nhạc Thính Tùng nghe mấy lời vừa rồi của hấn, mặt đen như đáy nồi. Lồng vàng này mặc dù tạo hình tinh mỹ, chi phí không ít nhưng về độ to nhỏ lại chỉ đủ cho một nam tử trưởng thành miễn cưỡng cuộn mình trong đó, duỗi người cũng không được. Mà Triệu Thất vừa nói, hấn bị giam trong này hai năm...

“Oành!”

Nhạc Kiệu miễn cưỡng đứng dậy, không để ý đến ‘thi thể’ lồng vàng bị Nhạc Thính Tùng cố ý ném trước mặt, ánh mắt luôn dính trên người Triệu Thất, không thể tin.

“... A Kỳ?”

Triệu Thất lườm gã một cái: “Gọi ai đó, tên khốn kiếp vô liêm sỉ!”

Nhạc Thính Tùng kêu lên: “Hoàng huynh.”

Nhạc Thính Tùng và Triệu Thất đứng cùng một chỗ, mặc dù hai người không có hành động gì đặc biệt nhưng bầu không khí thân mật lại tự nhiên. Nhạc Kiệu thu tất cả vào trong mắt, ánh mắt đột nhiên sâu thêm mấy phần, không biết đang nghĩ gì.

Nhưng lúc mở miệng, khuôn mặt gã đã khôi phục lại bình thường.

“Người lớn rồi, rất giống mẫu phi của người, đôi mắt lại giống phụ hoàng —— người vẫn luôn nhớ người.” Nhạc Kiệu cười, bình tĩnh hỏi Nhạc Thính Tùng, “Hôm nay người tới lấy mạng trẫm sao?”

“Không, ta tới đòi công —— ”

Nhạc Thính Tùng vẫn chưa nói xong đã bị Triệu Thất cắt ngang: “Hừ, cái mạng này của người làm gì đáng giá đến mức để người ta ngàn dặm xa xôi tới lấy. Nếu thức thời thì mau giao thuốc dẫn giải được Hoa Tín Đan ra đây, chúng ta đỡ mất công sức ép uống.”

Tác dụng của Hoa Tín Đan Nhạc Kiệu quá rõ ràng, tăng giấy cuối cùng bị chọc thủng, y cũng không còn cách nào lừa mình dối người, cười khổ một tiếng, ánh mắt đảo giữa hai người.

“Các người... Ở cùng nhau.” Nhạc Kiệu gật đầu, “Chúc mừng.”

Lúc gã nói lời nói này rất bình tĩnh, thế nhưng lời còn chưa dứt, đột nhiên lông mày cau chặt, tay phải che ngực, khóe miệng chảy ra một vệt máu.

Triệu Thất vừa thấy liền kinh hãi: “Người học máu!”

Nhạc Kiệu cố nuốt xuống một ngụm máu tươi, nỗ lực gượng cười: “Đừng lo, trẫm còn chống đỡ được.”

Triệu Thất vẫn hoang mang như cũ, đẩy Nhạc Thính Tùng như nhấc nhở, gấp gáp hỏi: “Chúng ta phải cẩn thận. Cái tên này xấu tính xấu nết, nếu còn kéo dài, vạn nhất gã ta thành công chết rồi là nguy cho chúng ta đấy!”

Nhạc Kiệu ngẩn ngơ, hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là mình “thành công chết rồi”, nhưng thái độ dừng dừng không cần trong giọng nói của đối phương, gã lại nghe rõ ràng. Nhạc Kiệu thở dài, tay quét trên giường, không biết lấy ở đâu ra một bình thủy tinh toàn thân lóng lánh, chậm rãi mở tay về phía Triệu Thất.

“A Kỳ, ta đã từng nói, chỉ cần người muốn, ta sẽ hai tay dâng tặng.” Nhạc Kiệu bình tĩnh nhìn Triệu Thất, ngữ điệu thấp hèn và khẩn thiết, “Chuyện đã đến nước này, ta không cầu người tha thứ cho ta, chỉ hy vọng người có thể cho phép ta nhớ tới người... Ta biết yêu cầu này rất quá đáng, mà thời gian còn lại của ta không nhiều, sẽ không để cho người khổ sở quá lâu.”

Người có quyền thế nhất trong thiên hạ đang nhìn về một nhân vật nhỏ bé, đưa ra một yêu cầu nhỏ bé nực cười. Về mặt gã thậm chí còn sợ sệt, giống như không thể gánh nổi một câu từ chối nhẹ nhàng.

Ngay cả Nhạc Thính Tùng cũng thấy cảm động, không nhin được nói: “Hoàng huynh, người yên tâm đi, ta sẽ không để cho hấn vì thế mà khổ sở. Hấn ở bên cạnh ta, mỗi ngày đều rất sung sướng.”

Triệu Thất nhìn sắc mặt tái xanh của Nhạc Kiệu, lại nhớ lúc trước mình cũng bị Nhạc Thính Tùng nói mấy câu ngu ngốc làm cho ghen gần chết, vui vẻ vỗ tay cười ha hả: “Lời này không sai. Bây giờ ta rất vui, hàng đêm sướng đến quên cả trời đất, xác thực không còn tâm tư đi để ý tới người ngoài!”

Hấn đi lên vài bước, cầm lấy chiếc lọ trong lòng bàn tay Nhạc Kiệu, vẫn lải nhải: “À, người không cần quan tâm, thích nghĩ gì thì nghĩ, muốn nghĩ thế nào thì tùy. Ngày trước ta thường mong ngóng người đi đường ngã chết, uống nước sặc chết, thế nhưng người lại sống đến bây giờ cũng chưa chết, đủ để chứng minh chuyện như vậy là một điểm đều —— ”

Ngay lúc đầu ngón tay Triệu Thất chạm đến thân bình, biến cố nảy sinh!

98. Chương 98

Triệu Thất chỉ cảm thấy hoa mắt, bỗng nhiên một trận kinh phong ập tới, hấn nhìn chăm chú, làm gì còn bóng dáng hoa lộ?

“Oành —— ”

Nghe được âm thanh cửa sổ bị phá tan, lúc này hấn mới phản ứng lại, vội quay đầu, chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen quái dị, phóng qua cửa sổ sáp nhập vào màn đêm đen thui.

Nhạc Thính Tùng đã đuổi tới trước cửa sổ, y thả chậm bước chân, do dự nhìn Triệu Thất.

“Mau đi đi.” Triệu Thất thúc giục, “Ta không cần gấp.”

Ánh mắt Nhạc Thính Tùng dừng trên người Nhạc Kiệu, cuối cùng vẫn gật đầu, thả người xông ra ngoài. Triệu Thất đi tới trước cửa sổ, lo lắng nhìn xung quanh.

“Đứa em này của ta, khó mà nói là nó khôn khéo hay hồ đồ.” Nhạc Kiệu bỗng nhiên thở dài, “Nó cứ bỏ người lại như thế, là cho rằng bây giờ ta chỉ là một phế nhân, không thể ra tay với người, đúng không?”

Triệu Thất quay đầu lại, nửa ngày sau mới bật ra một tiếng cười: “Người ta coi người là huynh trưởng, người lại coi người ta là tiểu nhân... Sách.”

Nhạc Kiệu dường như không nghe ra trào phúng, chỉ khẽ cười: “Như vậy cũng tốt. Nhiều năm không gặp, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với người.”

“Ta với người thì làm gì có gì để nói.” Triệu Thất liếc gã một cái, nhú mày ghét bỏ, “Người lúc nào cũng giả mù sa mưa nói dối, chỉ toàn mấy lời diên khùng không lý giải được, tiếng muỗi vo ve bên tai còn dễ nghe hơn người.”

“Kỳ thực ta chỉ muốn nói với người một câu xin lỗi.” Nhạc Kiệu chán nản nói, “Chuyện năm đó, tóm lại là ta có lỗi với người. Khi đó ta quá ngây thơ, lại quá cố chấp, biết được những chuyện kia liền bị lửa giận lấp mất lý trí, không những làm tổn thương tới người ta yêu nhất mà ngay cả bản thân cũng thương tích đầy mình.”

“Hề.” Triệu Thất cười lạnh, ý tứ không rõ, hấn lười biếng nhìn chòm tua rua bị gió thổi bay lất phất của chiếc đèn lồng, cũng không buông lời chỉ trích.

Giống như được cổ vũ, Nhạc Kiệu lưu luyến ngắm nhìn khuôn mặt hấn, tiếp tục nói: “Người nhớ không, khi còn bé, lần đầu chúng ta gặp mặt, người thấy Nhạc Dân dẫn người bắt nạt ta, liền dùng cục đá ném vỡ đầu nó... Khi đó người thật uy phong, vừa thông minh vừa lạnh lợi. Lúc đó ta đã nghĩ, nếu như có thể cùng người này làm bạn một đời, luôn luôn ở cạnh nhau, khoảng chừng so với làm hoàng đế còn hạnh phúc hơn.”

Gã đang nói chuyện xảy ra khi Bạch Tuyết Kỳ chín tuổi. Lúc đó Bạch Tuyết Kỳ còn là một cục thịt phần điều ngọc trác, đầu không lớn, tính tình cũng không nhỏ. Đã thương người rồi cũng không sợ, trái lại còn mạch lạc rõ ràng mà chỉ trích tam hoàng tử Nhạc Dân ý mạnh hiếp yếu, lấy lớn ép nhỏ, không biết bảo vệ ấu dục, sau đó lại chủ động thỉnh phạt với tiên hoàng, lễ nghi không kém chút nào.

Mẫu phi của tiên hoàng mất sớm, tiên hoàng đều do một tay Phượng Trữ công chúa nuôi dạy, vì vậy người rất kính trọng nàng. Bạch Tuyết Kỳ lại là đứa con duy nhất của nàng, không những nhỏ nhỏ đáng yêu mà còn biết đối đáp thông minh trôi chảy, đến người có tâm địa sắt đá cũng không đành lòng phạt hấn. Huống chi Bạch Tuyết Kỳ tuy nhỏ hơn Nhạc Dân vài tuổi, nhưng luận về bối phận lại cao hơn, thúc thúc giáo huấn cháu trai, đương nhiên là chuyện nên làm.

Vì vậy việc này được bỏ qua, cuối cùng chỉ có một mình Nhạc Dân chịu phạt.

“Ta rất muốn thân thiết với ngươi, nhưng ngươi không ở trong cung, cũng không phải lần nào đến đều tìm ta chơi. Cho nên mỗi ngày ta đều đi ra cửa cung chờ, chỉ cần nhìn thấy ngươi từ xa là có thể vui vẻ cả ngày.” Nhạc Kiệu cười khổ, “Khi còn bé con người ta thường rất dễ dàng thỏa mãn, nhưng càng lớn lòng tham càng sâu. Rồi sau này ngày cả thứ mình muốn ban đầu cũng quên mất, có phải rất buồn cười hay không?”

Triệu Thất chẳng nghe vào những lời Nhạc Kiệu nói, chỉ bình thản cúi đầu nhìn tay. Hai tay hắn đã từng rất trắng. Không có chút vết nào, da thịt dưới ánh mặt trời chói chang gần như trong suốt. Mà bây giờ, ngón tay đã kết một tầng chai mỏng, sờ vào thô ráp, lại mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều.

“... Đó là lần đầu tiên phụ hoàng nhìn thẳng vào ta, cũng là lần đầu tiên ta biết, chỉ khi có sức mạnh, mới có thể có được thứ mình muốn.” Năm tay Nhạc Kiệu yên lặng siết chặt, “A Kỳ, chỉ trừ ngươi ra.”

“Cái ngươi muốn nói chính là cái này?” Triệu Thất thản nhiên hỏi, “Nói xong chưa?”

“Còn một chuyện cuối cùng. A Kỳ, ngươi có thể lại gần ta không...” Nhạc Kiệu khẩn cầu, “Mắt của ta đã không được, niệm tình thuở thiếu thời, ngươi để ta nhìn ngươi một chút đi.”

Triệu Thất bĩu môi: “Vừa rồi là ta nể mặt Thính Tùng, không phải nể mặt ngươi. Muốn niệm tình cũ thì tự ngươi niệm đi. Khi còn bé ta đối với ngươi thế nào? Coi như ngươi không nhớ ta lên lút mang món trắng miệng cho ngươi bao nhiêu lần thì cũng nên nhớ lúc ngươi bị đánh là ai giúp ngươi đánh lại đi. Hừ, ngươi còn dám mắng ta như vậy.”

“Là ta sai rồi.” Nhạc Kiệu áy náy, “Ta vừa thấy ngươi cùng người khác thì không áp chế được đồ kị công tâm, vì vậy mới nói ra những lời làm tổn thương ngươi...”

“Vậy lòng đồ kị của ngươi cũng dồi dào đấy, một năm 365 ngày, chẳng lúc nào được yên tĩnh.” Triệu Thất lắc đầu, “Bố trí ta và Thái tử thì cũng thôi đi, ngay cả Nhĩ lão tử cũng không buông tha. Tiên hoàng lão nhân gia người đã hơn sáu mươi, một mảnh từ ái chi tâm lại bị ngươi nói thành như thế, ngươi đúng là không biết tích đức đấy.”

“A Kỳ...” Nhạc Kiệu muốn vươn mình xuống giường, nhưng khí lực không đủ, ngã nhào trên đất. Gã cố gắng bò lên, lão đảo đi về phía Triệu Thất, lại lão đảo, cuối cùng ngã ra đất.

Triệu Thất nhìn gã tiếp tục chấp nhất bò về phía mình, cảm thấy hơi sợ. Vì phòng ngừa ban đêm gặp ác mộng, hắn tiến lên vài bước, muốn kéo cái màn xuống che Nhạc Kiệu lại, rồi sau đó nhắm mắt làm ngơ.

Kết quả mới vừa đi tới, Nhạc Kiệu đã lộ ra nụ cười thoải mái. Triệu Thất biết gã hiểu lầm, không khỏi mong đợi lát nữa mặt gã biến thành khó coi sẽ như thế nào, cúi xuống nhìn một chút.

“Ngươi cao, cũng gầy.” Nhạc Kiệu đưa tay về phía Triệu Thất, lại chỉ khắc họa giữa không trung, dường như không dám đụng vào, một lúc sau, gã mới nhẹ giọng hỏi, “A Kỳ, ngươi tha thứ ta không?”

Triệu Thất há miệng, còn chưa nói, đột nhiên nghe thấy tiếng gió vun vút bắn về phía mình!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Nhạc Kiệu vừa rồi còn bệnh tật triền miên mà bây giờ không biết sức lực từ đâu tới, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc đẩy Triệu Thất ra, sau đó rên lên một tiếng, đảo trượt vài thước không thôi.

Triệu Thất giật mình, nhìn Nhạc Kiệu cau mày che vai trái, bả vai cắm một mũi tên đen thui. Máu tươi dọc theo mũi tên chảy xuống, không lâu sau đã đông lại một bãi trên đất.

Hắn mềm nhũn ngã ngổ trên đất, trong lòng dần thấy sợ hãi.

Nếu Nhạc Kiệu chậm hơn một chút...

“Đừng sợ.” Khuôn mặt tái nhợt của Nhạc Kiệu kéo ra một nụ cười, “A Kỳ, đừng gấp, trước tiên đóng cửa sổ lại.”

Nhưng Triệu Thất không nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn Nhạc Kiệu chăm chú: “Tại sao?”

“Ta không kịp nghĩ nhiều, chỉ là không nỡ thấy người bị thương.” Nhạc Kiệu thấp giọng nói, ánh mắt ưu thương mà dịu dàng, “A Kỳ, ta yêu người.”

Triệu Thất im lặng bò lên, cẩn thận từng li từng tí một đóng cửa sổ lại. Sau đó xoay người giơ chân đạp lên vết thương của gã!

99. Chương 99

“Ha ha ha, thật sáng khoái!” Triệu Thất ngửa mặt lên trời cười to, “Lão tử muốn làm như vậy từ rất lâu rồi!”

“Người —— ”

“Ta cái gì?” Triệu Thất tựa tiểu phi tiểu nói, “Người cho rằng ta sẽ cảm ơn người sao? Đừng làm ta buồn nôn! Người dám nói hoa lộ không phải người sai người lấy đi hả? Người dám nói đây không phải là người thiết kế sao? Mẹ, nếu người chậm một chút, e rằng lão tử đã chết rồi! Sắp chết còn không quên kéo người khác cùng chết theo, người đúng là hận ta nhỉ?!”

Vừa nói, động tác dưới chân hắn cũng chẳng ngừng lại, chưa đá được mấy lần, bỗng nhiên mắt cá chân căng cứng, bị Nhạc Kiệu tóm lấy, suýt chút nữa ngã sml.

“Ta chỉ muốn người nhớ đến ta!” Ánh mắt Nhạc Kiệu âm trầm, thâm tình và hối hận lúc trước hoàn toàn mất ráo, có cũng chỉ là hận ý và chấp niệm kinh người, “Người muốn cùng tiểu tử kia song túc song phi? Nó dựa vào cái gì?! Lúc người hầu hạ dưới thân ta, không biết nó còn đang ở nơi nào!”

“Còn dám nói y? Người còn chẳng bằng một ngón chân của Thính Tùng.”

Nhạc Kiệu mặt như nước đá, tay dùng thêm chút lực. Lúc trước mắt cá chân của Triệu Thất đã bị thương, nay bị gã siết mạnh như vậy, trán ứa ra mồ hôi lạnh, vẫn cố mạnh miệng: “Có bản lĩnh người bẻ gãy chân ta đi, ta không sợ người đâu!”

Nhạc Kiệu đột nhiên thức tỉnh, bỗng buông tay, trên mặt là sự áy náy: “Người có đau không? Đúng là ta biết tối nay có người ám sát, ta chỉ muốn lợi dụng lần cuối... Ta thực sự không hiểu, vì sao ta trả giá nhiều như vậy lại bị người vứt bỏ như giày rách. Quá khứ chung đụng, người rất thích ta, không phải sao?”

“Đúng vậy.” Triệu Thất lùi vào trong góc, xoa cổ chân, cười lạnh, “Ta thích người không cho ta ăn cơm, không cho ta mặc quần áo, không cho ta ngủ ngon. Ta thích người coi ta như con chó, bắt ta bò khắp nơi, nằm úp sấp liếm đồ trong chậu. Nha, còn thích người ngày ngày đút ta dâm dược, sau đó còn bảo người đánh ta... Người đối với ta thật sự là quá tốt, ta mà không thích người thì đúng là đạo trời không tha.”

“A Kỳ, người biết ta không muốn.” Nhạc Kiệu chán nản nói, “Mỗi lần làm tổn thương người, trái tim ta đều đau đớn. Thế nhưng chỉ có lúc ngủ người mới nghe lời, những lúc khác, người luôn dùng lời lẽ vô tình...”

“Đây không phải là ngủ, là bị người dẫn vật đến hôn mê.” Triệu Thất đính chính, “Từ khi bị người bắt đến đây, ta chưa bao giờ ngủ ngon. Còn lời lẽ vô tình... A, ta chỉ nói người bất hiếu bất trung bất nghĩa, vĩnh

viễn sẽ không để mắt tới người, cần ta nhắc người nhớ người đã làm gì không? Người nhét thứ đó vào miệng ta, sau đó —— ”

“Đừng nói nữa!” Nhạc Kiệu quát lên. Mất máu cùng phần nộ làm cho ngón tay gã co giật, trán nổi gân xanh, hết như sư tử bị chọc giận.

Triệu Thất chà chà cảm khái: “Quả nhiên là ‘trái tim đau đớn’, ngay cả nghe cũng không muốn nghe. Nhưng mà nhắc tới cũng lạ, lúc người tiểu vào miệng ta, tại sao không đau lòng đến không tiểu được nhỉ? Ta xem người còn rất thoải mái đấy.”

“Ta sẽ không làm như vậy với người nữa...” Hai vai Nhạc Kiệu đã bị nhuộm đỏ, gã liều mạng nghiêng người muốn dịch đến cạnh Triệu Thất, “Ta sẽ đối với người thật tốt thật tốt, nếu người không thích những đồ chơi đó, ta sẽ ra lệnh cho người làm cái mới cho người, chất đầy một phòng, ta cũng sẽ không bao giờ tùy tiện thiêu hủy đồ vật của người...”

Triệu Thất rút về phía sau, lắc đầu cười: “Chút bố thí này của người, ta nhìn không lọt, ta có Thính Tùng rồi! Chỗ tốt của y có nói mười ngày mười đêm cũng không hết, chẳng giống người chút nào.”

“Đừng sinh sự với ta, người chỉ gạt ta có đúng không?” Nhạc Kiệu nói, “Hận và yêu rất giống nhau, có lẽ người nghĩ sai rồi, người chẳng hề hận ta, mà là —— ”

“Ta hận người làm cái gì?” Triệu Thất kinh ngạc nhìn gã, “Người đi trên đường bị chó điên cắn, người sẽ hận con chó kia sao? Ta thì không. Nhiều lắm là lúc bị cắn mắng chửi vài câu, ta chỉ cảm kích người an ủi ta, giúp ta băng bó vết thương. Còn con chó kia như thế nào, ta chẳng thèm quan tâm.”

Ánh mắt Nhạc Kiệu trầm xuống, như ngọn đèn cạn dầu. Lúc này Triệu Thất nghe thấy tiếng cửa mở, nhanh chóng chạy tới, quả nhiên là Nhạc Thính Tùng.

“Người về rồi, vật tới tay chưa?”

Nhạc Thính Tùng lắc bình thủy tinh trong tay: “May mắn không làm nhục mệnh.”

“Thật là lợi hại.” Triệu Thất cười hì hì hôn má y, “Chúng ta đi thôi.”

Nhạc Thính Tùng gật đầu, nhìn thấy Nhạc Kiệu nằm trong vũng máu, mở miệng nói lời cáo biệt: “Hoàng huynh, bảo trọng, ngày sau gặp lại.”

Nhạc Kiệu ngơ ngác nhìn bọn họ, mãi đến khi hai người đi khuất khỏi tầm mắt, gã vẫn chưa hồi thần.

Đêm nay gã bày mưu từng bước, tỉ mỉ tính kế, thậm chí dùng cả tính mạng của mình, chỉ vì muốn Bạch Tuyết Kỳ ấy nấy. Chỉ cần có một chút không đành lòng, Nhạc Kiệu có thể kéo hấn lại, cho dù chết, cũng sẽ trở thành một cái tên khắc trong lòng hấn, mãi mãi không phai mờ.

Nhưng mà, Bạch Tuyết Kỳ không cho gã thứ gì.

Thậm chí phần nộ cũng không, ánh mắt của hấn không hề để ý, Nhạc Kiệu từng cho rằng mình là ác mộng bóng tối trong lòng hấn, nhưng hôm nay gã biết, mình chỉ là một vai hề không quan trọng mà thôi.

Phần nộ và đồ kị ban đầu bùng cháy, sau đó chỉ còn lại tro tàn thống khổ.

Thứ gã mất đi, vĩnh viễn không trở lại nữa rồi.

100. Chương 100

Triệu Thất và Nhạc Thính Tùng khom lưng chui vào mật đạo —— nơi này sợ rằng ngay cả Nhạc Kiệu cũng không biết, nói như thế, Nhạc Thính Tùng lớn lên nơi thâm sơn rừng rú thì làm sao biết được, e rằng đây là một bí ẩn của hoàng gia.

Chẳng qua Triệu Thất không có hứng thú với mấy chuyện này. Trên đường, nghĩ lại lời nói sau cuối của Nhạc Thính Tùng, hắn vẫn không nhịn được mà cười khúc khích, nói với y: “Theo ta thấy, hoàng huynh của ngươi thân thể rất khỏe mạnh, chảy nhiều máu như vậy cũng chẳng làm sao, nhất định có thể chống đỡ được đến lần gặp sau, mà sau lần sau thì ta không chắc lắm.”

Nhạc Thính Tùng hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì lần này ngươi làm gã tức gần chết, hai lần chính là chết hết, không còn lần sau nữa hê hê!” Triệu Thất nói xong còn muốn cười to, bỗng nhiên thấy Nhạc Thính Tùng mất tập trung, không khỏi thu lại ý cười, nhỏ giọng hỏi, “Ngươi không vui à?”

Nhạc Thính Tùng sờ tóc của hắn, cau mày nói: “Người vừa cướp mắt hoa lộ đã chết.”

Triệu Thất trợn mắt: “Ngươi giết?”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu: “Không phải ta.” Nói xong, y liền kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Lúc đó, Nhạc Thính Tùng nghĩ mình có thể lập tức bắt sống kẻ kia, nhưng khinh công của gã lại không tầm thường. Y dùng toàn lực cũng chỉ miễn cưỡng không để gã lọt lưới.

Mà khi đuổi theo tới chỗ ngoặt, đột nhiên y nghe thấy tiếng hét thảm thiết. Lúc đuổi tới, đã thấy có một người khác đang lục tìm trên người gã áo đen kia.

“Chẳng lẽ hoa lộ bị đánh tráo?!” Triệu Thất thất thanh hỏi.

Nhạc Thính Tùng chỉ nói: “Ngươi nghe ta nói tiếp.”

Y tự nhận võ công cao cường, đang muốn xông tới giao thủ với gia hỏa không biết từ đâu chui ra kia thì đột nhiên, gã áo đen ngắc ngoải trên đất bất ngờ bật dậy, một đao cắt đứt cổ người nọ!

Gã áo đen kia là dốc hơi thở cuối cùng. Sau khi giết chết người nọ, sức lực suy tàn, ngay lúc sắp đi đời nhà ma. Nhạc Thính Tùng vội vã chạy lên, chỉ nghe được gã nói ba chữ ——

“Ba chữ gì?” Triệu Thất không kịp đợi đã hỏi, “Có phải là có liên quan đến hung thủ?”

Nhạc Thính Tùng nghiêm trọng nói: “Dĩ nhiên là.”

“Là ai? Ngươi nói mau nha!”

“Ta nói, ba chữ gã nói là ‘Dĩ nhiên là.’” Nhạc Thính Tùng giải thích, “Sau đó chết mất tiêu rồi.”

“...” Triệu Thất phiền muộn cực kỳ, “Chết đến nơi rồi mà kẻ này còn muốn diễn tả một chút kinh ngạc của mình sao?”

“Ừ, sau đó ta nhìn thấy mặt bọn họ. Đột nhiên lòi ra một kẻ không quen biết, trên người cũng chẳng có vật gì có thể chứng minh thân phận. Kẻ cướp hoa lộ thì ta từng thấy, là thái giám bên người Nhạc Kiệu, Hữu Phúc. Trước đây lúc ở trấn Nam Thủy, gã có tới tìm ta.”

“Há, là cái tên đầu lưỡi rất dài kia á —— ta biết là ai rồi.” Triệu Thất cười gượng hai tiếng, vẻ mặt chẳng thấy thương tâm chút nào, “Quả nhiên là Nhạc Kiệu giả trò, nói không chừng khi đó gã biết ta còn sống. Chính là không biết thể lực thứ ba cùng hành động vào tối nay là ai...”

Hắn trầm tư suy nghĩ. Có hơi nghi ngờ Triệu Vũ Thành, thế nhưng giấu giếm điểm điểm như này lại không phải phong cách của gã.

Mình từng đắc tội với ai sao? Triệu Thất không nghĩ ra được, cuối cùng đơn giản quy cho kẻ thù của Nhạc Kiệu.

“Nói như vậy, ‘Bạch Tuyết Kỳ’ kia có khả năng cũng là tay chân của Nhạc Kiệu...” Triệu Thất suy nghĩ, “Khó trách gã muốn lá thư đó, chắc chắn là sợ người đoạt vị rồi.”

Nhạc Thính Tùng cười khê. Lá thư đó đã không còn quan trọng, Nhạc Kiệu có thể tiếp tục làm hoàng đế của mình —— cho đến ngày đại nạn cuối cùng ấy.

Đang nói chuyện, hai người đã đi tới cuối mật đạo, Triệu Thất ngó dáo dác muốn đi ra ngoài, chợt nghe giọng nói của Nhạc Thính Tùng từ phía sau truyền đến: “Kỳ thực... những gì người nói với Nhạc Kiệu, ta đều nghe cả.”

Triệu Thất sững sờ, cũng không quay đầu lại, trêu ghẹo nói: “Chà chà, đường đường là thiếu hiệp lại đi nghe lén, người không xấu hổ hả?”

Nhạc Thính Tùng nhẹ nhàng ôm Triệu Thất, tựa đầu lên vai hắn, rầu rĩ nói: “Nếu như ta sinh ra sớm mấy năm thì tốt rồi. Như vậy có thể chăm sóc người sớm hơn.”

“Chờ ta không còn khí lực, người quan tâm ta mấy năm cũng giống như nhau mà.” Triệu Thất nói xong, dừng một chút, lại nhỏ giọng chế nhạo, “Túi khóc, người cũng đừng khóc chứ.”

“Ta không có.” Nhạc Thính Tùng không chịu yếu thế, tuy giọng nói y vẫn ảm ách.

—— Nói thế nào thì Nhạc Kiệu cũng là máu mủ của y.

“Người là người, người khác là người khác. Ta thích người, chẳng liên quan đến bất cứ người nào.” Triệu Thất nói tới chỗ này, bỗng nhiên mắt sáng lên, xoay người nâng mặt Nhạc Thính Tùng, cười híp mắt nói, “Nhưng mà, nếu người nhất định phải vì chuyện của người khác mà trách cứ chính mình, như vậy ta cố hết sức trừng phạt người một chút cũng không phải là không thể.”

“Phạt thế nào?”

“Hừ hừ...” Triệu Thất nhìn Nhạc Thính Tùng từ trên xuống dưới, trên mặt lộ ra nụ cười thâm hiểm, “Người nói xem?”

101. Chương 101

Năm ấy Bạch Tuyết Kỳ bốn tuổi, trong cung có thêm một vị hoàng tử.

Đêm hôm đó trên trời xuất hiện dị tượng, giương thành ô lên. Bạch Nghi Thu suốt đêm gặp vua, thương thảo cùng hoàng đế đến tận sáng.

Sau khi hồi phủ, ông bắt đầu nghĩ tên cho tiểu hoàng tử. Viết một tấm lại một tấm, bày khắp toàn bộ án thư.

Bạch Tuyết Kỳ dụi mắt dựa vào góc bàn, đầu gật gà gật gù, hai cái tay nhỏ bé còn cố gắng mài mực. Đêm qua nó đợi rất lâu cũng không thấy cha trở về, ngày hôm nay liền bám cha không thả.

“Tiểu Kỳ, đi ngủ trước đi.”

Bạch Tuyết Kỳ chỉ lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm: “Tiểu Kỳ ngoan, cha không đi.”

Có lẽ do từng bị cha mẹ ruột vớt bỏ một lần, Bạch Tuyết Kỳ rất lo lắng mình lại bị ném mất. Bạch Nghi Thu không biết có phải nó còn nhớ những chuyện lúc trước hay không, nhưng từ lúc sinh ra quả thực nó đã mang theo cảm giác không an toàn.

Cho nên Bạch Nghi Thu không giục nữa, chỉ đợi đến khi Bạch Tuyết Kỳ không chịu được mà gục thiếp đi, ông mới nhẹ nhàng bế nó về giường, dèm chăn cẩn thận.

Bạch Tuyết Kỳ nho nhỏ co lại thành một cục nho nhỏ, từ bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy một cái cổ trắng tròn. Lúc này gia nhân thông báo khách quý tới cửa, Bạch Nghi Thu phân phó thị nữ chăm nom cho Bạch Tuyết Kỳ, sau đó đi ra ngoài đón khách.

Ngủ một giấc thiên hôn địa ám. Lúc Bạch Tuyết Kỳ mơ mơ màng màng bò dậy, đột nhiên phát hiện trước mặt nhiều thêm một người.

Người này rất đẹp, Bạch Tuyết Kỳ thấy hắn nhìn mình chăm chăm, quay đầu đi tìm Bạch Nghi Thu. Thế nhưng cha không có ở đây, nó không thể làm gì khác hơn là nghiêm túc gật đầu với người kia, bi bô nói: “Gia phụ không có nhà, mong khách nhân thứ lỗi.”

“Con ngoan.” Người kia cười hỏi, “Con là Bạch Tuyết Kỳ à? Đã biết chữ chưa?”

“Rồi ạ.” Bạch Tuyết Kỳ vui vẻ khi có người biết tên tuổi của mình, gật đầu thật mạnh, hai cái tay ngắn giang ra, “Con biết rất nhiều rất nhiều chữ.”

“Vậy thì ta muốn đồ con.” Người kia chỉ tay lên bàn, “Nơi này nhiều chữ như vậy, con cảm thấy chữ nào là tốt nhất?”

Bạch Tuyết Kỳ một điểm giấu điểm khiếp vía, cẩn thận bò lên án thư, nghiêm túc ngồi giữa một đồng giấy lộn xộn xem kỹ từng chữ. Một lúc sau, nó chọn ra một tờ, giơ lên cho người kia xem.

“A... Được!” Người kia trầm ngâm chốc lát, vui vẻ gật đầu, “Không hổ là con trai của Bạch Nghi Thu, mắt nhìn quả nhiên không sai, cứ quyết định như vậy đi.”

Bạch Tuyết Kỳ tuy không biết đây là ý gì, nhưng mình tranh công với cha, nó cũng thấy hí hửng. Nó cầm giấy lại, đặc ý nhìn xung quanh.

“Chữ này đọc thế nào?” Người kia đùa hỏi.

Bạch Tuyết Kỳ nghĩ thầm hoá ra tên này không biết chữ, chẳng trách muốn mình giúp hắn, nghiêm túc nói: “Đây là hai chữ, đọc ‘Phong Sơn’.”

(*) Phong Sơn: Gió núi

“Gió núi?!” Người kia sững sờ, lập tức bật cười ha ha, “Nhạc Phong Sơn, tên quả nhiên không sai! Ha ha ha ha!”

Tiếng cười này đình tại nhưc óc. Bạch Tuyết Kỳ chỉ cảm thấy đầu ong ong ong ong, nhanh chóng che tai lại. Người kia không cười to nữa, ngược lại mỉm cười sờ đầu nó.

“Cám ơn con, tiểu tử. Đợi ngày sau gặp lại, ta sẽ để Tiểu Phong Sơn cám ơn con.”

102. Chương 102

Nhạc Thính Tùng không còn gì để nói.

Tay chân của y bị trói trên giường, trên người là gia hoả dâm tặc nằm úp sấp, miệng cười hê hê, ý đồ xấu xa phiền phiền nhiều nhiều, không ngừng châm lửa.

“Khà khà, tiểu mỹ nhân, phong thuỷ chuyển rời, rốt cục ngươi lại rơi vào tay tiểu gia.” Triệu Thất ngả ngón nâng cằm y, “Có phải ngươi cảm thấy cảnh này rất quen không? Ừ, nếu như ngươi không nói ra được mình đã làm sai chuyện gì, ta sẽ... ta sẽ cào ngứa ngươi!”

Nhạc Thính Tùng chỉ có thể cười khổ. Vải trói trên tay y chỉ cần giây là đứt, nhưng bây giờ Triệu Thất còn đang phạt mình. Cho nên y chỉ có thể đành hoàng nằm ngốc một chỗ, còn phải đè ép kinh mạch, phòng ngừa mình kích động mà làm đứt dây.

“Có nói hay không?” Triệu Thất phấn khích ép hỏi. Tay còn gỡ dây lưng bên hông Nhạc Thính Tùng, dăng vẻ như sắc quỷ không chờ kịp.

Nhạc Thính Tùng áy náy nói: “Ta không nên hạ thủ lưu tình với Nhạc —— ”

“Không phải cái này.” Triệu Thất thuận miệng phủ định. Tay lả lướt đẩy vạt áo Nhạc Thính Tùng. Rốt cục nhìn thấy được lồng ngực rắn chắc, nước miếng của hắn chảy xuống, móng vuốt sờ tới sờ lui, yêu thích không thôi, miệng còn uy hiếp: “Hừ hừ, tiểu tử ngươi luôn bắt nạt ta. Nếu không nói ra được, xem hôm

nay ta báo thù người thế nào, mối thù hôm hôm trước, hôm trước trước, hôm trước trước trước, nhất định phải khiến người xin ta tha thứ mới thôi!”

Miệng nói cứng nhưng bàn tay di chuyển của hắn lại mềm nhũn, cố ý trêu chọc Nhạc Thính Tùng, chính là không cho y được sáng khoái.

“Ta không nên nghe trộm các người nói chuyện...” Hô hấp của Nhạc Thính Tùng trở nên gấp gáp, bởi vì Triệu Thất đã cởi quần của y.

“Không đúng, nghĩ tiếp.” Triệu Thất vội vội vàng vàng đáp, chôn đầu xuống, dùng hai tay nâng, chặc chặc ra tiếng mà hút. Không ngừng mút lấy dương cụ thô to kia.

Nơi này của Nhạc Thính Tùng lớn hơn người thường, Triệu Thất rất khổ cực mới có thể mút vào một nửa, cho nên cực kỳ tập trung, nhất thời không kịp nghe đối phương nói cái gì, chỉ hừ hừ hai tiếng, cái gì cũng phủ quyết.

Nhưng đối với Nhạc Thính Tùng mà nói thì đây lại là dày vò cực điểm. Cuồng hống rung động mang đến cảm giác tuyệt diệu không gì tả nổi, suýt chút nữa y đã muốn giật đứt dây trói, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn xuống, nhìn Triệu Thất ngẩng đầu lên, dùng đầu lưỡi hồng phấn đảo quanh đôi môi ướt át.

“Hương vị không sai.” Triệu Thất cười hì hì, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi lên quy đầu nhạy cảm, giả vờ bất đắc dĩ, “Tiểu tử người không chỉ mạnh miệng, nơi này cũng rất cứng, xem ra ta phải sử dụng thủ đoạn rồi!”

Nhạc Thính Tùng hỏi: “Nếu như ta xin tha, người sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Triệu Thất làm bộ suy nghĩ, sau đó nói chắc như đinh đóng cột: “Không!”

“Vậy thì quát đi.” Nhạc Thính Tùng yếu thế nghiêng đầu sang bên, “Hổ xuống đồng bằng, ta cũng chỉ có thể mặc người làm.”

“Hừ, đừng tưởng giả bộ đáng thương là có thể khiến ta tha cho người.” Triệu Thất vênh mặt đắc ý cảnh cáo một câu, sau đó cúi người hôn lên đỉnh đầu của “Tiểu Thính Tùng”, bắt đầu tự cởi quần áo.

Trên người hắn chỉ khoác một chiếc áo lót mỏng, phân nửa cánh tay đều lộ ra ngoài. Bây giờ cởi ra rất dễ, trong chớp mắt cả người trần trụi cười trên hông Nhạc Thính Tùng.

Nhạc Thính Tùng lom lom nhìn hắn.

Mặc dù đã xem qua rất nhiều lần, nhưng mỗi khi thấy Triệu Thất lồ thể, y vẫn không tránh khỏi thất thần — không chỉ bởi vì thân thể này rất quyến rũ, mà bởi vì, đây là người y yêu sâu đậm.

Triệu Thất chú ý tới ánh mắt của y, đỏ mặt, lại không thêm che giấu chút nào. Trong thiên hạ cũng chỉ có ánh mắt của người này mới làm cho hắn vừa ngượng ngùng vừa thích ý, chỉ hy vọng đối phương có thể nhìn nhiều một chút, hoặc là đừng bao giờ dứt mắt ra.

Nhưng bây giờ, “trừng phạt” Nhạc Thính Tùng mới là chuyện quan trọng nhất. Cho nên hắn rất mau hồi thần, cúi người nhẹ nhàng cắn liếm cần cổ Nhạc Thính Tùng.

“A...” Da thịt kết thân, Nhạc Thính Tùng cơ hồ là dùng toàn thân để cảm nhận được xúc cảm nhai nuốt trơn mềm. Y không khỏi nghĩ lại, cách đây không lâu, vì một tia rung động lưu lại trên đầu ngón tay mà y trắng đêm khó ngủ.

Hiện tại, người này đã ở bên cạnh y.

“Cơ thể người ấm quá.” Triệu Thất nhỏ giọng lầm bầm, cọ tới cọ lui trên người Nhạc Thính Tùng. Đầu nhũ mềm mại chà sát thân thể đối phương, rất nhanh đã trở nên vừa sưng vừa cứng, Nhạc Thính Tùng cơ hồ là dùng hết tất cả tự chủ từ lúc sinh ra tới giờ mới không đưa tay xoa nắn chúng.

Thế nhưng Triệu Thất lại cảm thấy hư không. Nhưng hắn không nghĩ bỏ qua cho tiểu tử này nhanh như thế, hắn nhóm dậy, nhích lên trên, để một bên đầu nhũ đến trước miệng Nhạc Thính Tùng, ra lệnh: “Liếm.”

Nhạc Thính Tùng há miệng liền cắn. Triệu Thất bị đau, theo bản năng muốn rút về, lại kéo tới da thịt, đau đến hừ hừ: “Cái tên nhà người sao dám lật lọng, không phải nói mặc ta phạt sao?!”

Nhạc Thính Tùng hàm hồ không rõ: “Ta làm sai cái gì? Người không nói, ta không buông.”

Triệu Thất bị khí lưu lúc y nói chuyện làm cho run cầm cập, tức giận đẩy đầu y: “Tại sao lúc ta phạm lỗi người lại bắt ta tự nghĩ còn lúc người phạm lỗi, lại muốn ta nói cho người biết, hả?” Nhạc Thính Tùng nghe thấy giọng nói của hắn có mấy phần nức nở, trong lòng đau xót, vội vàng nhả ra, nhìn mặt hắn. Kết quả là thấy một kẻ thực hiện được gian kế mà cười xấu xa, cùng lúc đó, phía dưới đã bị người nắm chặt.

“Nhạc tiểu ngốc ơi Nhạc tiểu ngốc, chà chà, rất không trung thực.” Triệu Thất uy hiếp cầm lấy “nhược điểm” của đối phương hất cầm sai bảo, “Nằm im xem ta trừng trị người thế nào!”

Nhạc Thính Tùng cũng tự biết tối nay không dễ dàng, thở dài một hơi, nói: “Ta chỉ muốn biết mình sai ở đâu, sau này sẽ không làm người buồn nữa.”

Ánh mắt Triệu Thất tối sầm: “Người có biết không hả, vào lúc này mà nói với đàn ông một câu như thế là rất nguy hiểm.”

Nhạc Thính Tùng im lặng nhìn hắn.

Trong ánh mắt của y chỉ còn ái mộ và mê luyến, nhưng đối diện với y, Triệu Thất chỉ cảm thấy toàn thân bốc lửa.

Lúc ở cạnh Nhạc Thính Tùng, mỗi giờ mỗi khắc hắn đều cảm nhận được mình yêu đối phương. Yêu thích đó khiến hắn không biết xử trí thế nào, trong lòng thấp thỏm, lại càng lo lắng sẽ có ngày mất đi.

Từ nhỏ đến lớn, người hắn yêu luôn rời bỏ hắn. Cha mẹ không cần hắn, Bạch Nghi Thu ra đi quá sớm, mà Thẩm Lan Khanh lại là tráng niên mất sớm. Cho nên, bất kể yêu Nhạc Thính Tùng cỡ nào, hắn đều không nhận được nghĩ tới ngày hai người chia ly.

Đến lúc ấy...

“Làm sao người còn không biết?” Triệu Thất thở dài, nằm nhoài trên ngực Nhạc Thính Tùng, nhỏ giọng nói, “Lỗi của người là xuất hiện trước mặt ta... Hừ, tên ngu ngốc nhà người sao lại đáng ghét như thế, để ta yêu người ít đi một chút không được sao, cả đời này ta không thể rời bỏ người!”

Tiếng dây đứt truyền đến. Ngay sau đó, chính là cảm xúc mãnh liệt bao phủ hai người!

103. Chương 103

Sáng sớm, còn chưa mở mắt, Triệu Thất đã ở trong ổ chăn lăn đến lăn đi. Buổi sáng tay chân hắn sẽ bị lạnh, hắn định mò lên người Nhạc Thính Tùng, thế nhưng sờ trong chăn nửa ngày cũng chỉ bắt được một sợi dây thừng kỳ quái.

Chẳng lẽ là sợi dây trói Nhạc Thính Tùng ngày hôm qua? Triệu Thất mơ mơ màng màng nghĩ.

Hôm qua hắn vốn định ức hiếp Nhạc Thính Tùng một chút, không ngờ sau đó cái mộng mình lại bị xuyên lung ta lung tung, hắn vừa khóc vừa gọi xin tha. Chẳng biết tiểu tử kia ăn phải thứ gì, ngay cả giả vờ khóc cũng vô dụng, ngược lại còn bị chịch ác hơn.

Cuối cùng, Triệu Thất nằm bẹp trên giường chịu đựng Nhạc Thính Tùng không ngừng va chạm, mộng bị dập đến ừng hồng, rõ ràng là đã chẳng còn sức, lại bị y vắn đầu hôn môi. Mãi đến khi...

Đắm chìm trong trong hồi ức, Triệu Thất đột nhiên lại cứng lên. Hắn cảm giác “dây thừng” trong tay nhúc nhích một chút, dự cảm không tốt nổi lên, hắn dùng một cái tay khác chậm rãi vén chăn lên, phát hiện ——

“A a a a a!!!”

Nhạc Thính Tùng phá cửa xông vào, nhìn thấy Triệu Thất ngã xuống đất, liên tục lăn lộn kêu cứu mạng. Thấy mình đến, hắn thở ra một hơi, nhưng thân thể vẫn như mắc bệnh sốt rét, run lập cập chỉ lên giường: “Rắn, rắn!”

Triệu Thất quả thật bị dọa sợ khiếp vía. Nhưng cũng không thể trách hấn nhát gan, dù là ai đi nữa thì mới sáng sớm phát hiện trong chăn mình có rắn, e rằng cũng sợ đến vãi ra quần.

Nhạc Thính Tùng vội vàng vót hấn lên đặt trên ghế, mình bước nhanh tới bên giường. Con rắn kia đã chậm rãi trườn lên. Cả người nó sáng bạc, hào quang lấp lánh, trên đỉnh đầu là hình ngân giác cong cong, giống như nửa vầng trăng khuyết. Nhạc Thính Tùng vừa thấy liền vui vẻ: “Ngân Giác đại vương, rốt cuộc người cũng tới rồi.”

Triệu Thất vẫn sợ hãi không thôi, thế nhưng nhìn thấy phản ứng của Nhạc Thính Tùng, hấn cố trấn định, hỏi: “Đây là người, ạch, rắn người quen?”

“Ừ, bọn ta quen biết rất lâu rồi.” Nhạc Thính Tùng duỗi tay, con rắn kia ôn thuận trườn lên tay y, dùng đầu thân mật cọ cọ. Nhạc Thính Tùng đưa nó tới cho Triệu Thất xem, giới thiệu: “Tính tình Ngân Giác đại vương rất tốt, nhưng không thích người sống lắm. Nó chịu ngủ cùng với người, xem ra là rất thích người đấy.”

Thấy Ngân Giác đại vương phun lưỡi xì xì về phía mình, mặt Triệu Thất trắng bệch, lắp bắp nói: “Đại vương, đại vương tha mạng! Chúng ta thương lượng, ngài có thể đừng thích ta được không?”

Nhạc Thính Tùng thấy Triệu Thất sợ như vậy, đứng lùi ra xa hấn, cười nói: “Nó là bạn của hàng xóm của ta. Y thuật của người kia rất lợi hại, khi còn bé lúc ta bị thương, đều tìm hấn chữa trị.” Nói xong đã thấy Ngân Giác đại vương ngoác miệng ra, Triệu Thất cho là nó muốn cắn Nhạc Thính Tùng, vội vã chạy tới, không ngờ Nhạc Thính Tùng lại rút một thứ ra từ miệng nó.

Đó là một ống trúc to chưa bằng đốt ngón tay. Nhạc Thính Tùng mở ra, lấy một tờ giấy, cẩn thận xem qua, trên mặt lộ rõ vẽ vui mừng, lại từ giữa mặt đổ ra ba viên thuốc.

“Này, ăn nó.” Nhạc Thính Tùng đưa cho Triệu Thất một viên, đọc chữ trên tờ giấy, “Ăn xong có thể làm chậm được tính của Hoa Tín Đan nửa tháng.”

Triệu Thất đoán ra đây là thuốc vị cao nhân kia chế ra, nhận lấy rồi nuốt vào, chặc chặc nói: “Ngọt, ăn ngon.”

“Mười lăm ngày sau lại uống nữa.” Nhạc Thính Tùng cẩn thận cất hai viên còn lại, lấy bình thủy tinh đựng hoa lộ ra, giải thích cho Triệu Thất, “Lam tiên bối bảo ta đưa thuốc dẫn cho Ngân Giác đại vương mang về trước, hấn sẽ nghiên cứu cách chế thuốc giải.”

Triệu Thất không ngờ y đã sớm bố trí xong xuôi, trong lòng ấm áp. Từ thời gian có thể thấy, nhất định là lúc vừa biết chuyện Hoa Tín Đan, y đã bắt đầu nghĩ biện pháp.

Nhưng mà nhìn con rắn kia, Triệu Thất vẫn có chút bận tâm: “Chiếc lọ to như vậy, con rắn này lại bé tí, muốn nó mang về thế nào hả?”

“Yên tâm, Ngân Giác đại vương ăn được.” Nhạc Thính Tùng nói, sau đó nhét bình thủy tinh kia vào trong miệng con rắn.

Không hổ là con rắn Nhạc Thính Tùng quen biết đã lâu, quả thật có chỗ thần dị, nuốt chiếc lọ to như vậy nhưng cơ thể lại chẳng có lấy một điểm bất biến, bụng cũng không thấy phình. Triệu Thất nhìn thấy thì rất ngạc nhiên, không còn sợ nữa.

“Lần sau mời người ăn gà.” Nhạc Thính Tùng vỗ lên mảnh trắng trên đầu Ngân Giác đại vương, “Mau đi đi, lần này đa tạ người!”

Ngân xà gật đầu như có linh tính, lặng yên trườn xuống đất, như dòng thủy ngân lưu động, chớp mắt liền biến mất trong khe cửa.

Mãi đến tận khi ăn xong, Triệu Thất vẫn còn tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Hàng xóm của người đều lợi hại như vậy hả?” Hấn tò mò hỏi.

Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút: “Người trên núi, ít nhất khinh công phải lợi hại... Nội công cũng phải khá. Khi còn bé ta đều sống bên sườn núi với sư phụ, bây giờ cũng không thể dừng trên đỉnh núi lâu.”

“Mạnh như vậy á?” Triệu Thất giật nảy mình. Hắn không biết võ công, nhưng từ khi nhìn thấy Nhạc Thính Tùng hành hung đám người Triệu Cửu thì bắt đầu cảm thấy tiểu tử này chắc chắn là vô địch thiên hạ. Hơn nữa lúc trước y lại bị thương nặng như vậy, không tới nửa tháng đã có thể nhảy nhót tung tưng, Triệu Thất càng hâm mộ không thôi. Lúc này nghe thấy trên đời còn có người lợi hại hơn cả y, không khỏi sững sờ.

“Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, có cao thủ mà ngay cả sư phụ ta cũng chưa từng thấy.” Nhạc Thính Tùng nói, “Vô lâm to lớn, vượt xa tưởng tượng của ngươi và ta, chuyện lạ về cao nhân lại càng vô số kể..”

Triệu Thất nhanh chóng nhắc nhở: “Ngươi đã nói muốn dắt ta đi xem hồ mã não, không được nuốt lời đâu đấy.”

“Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy. Chuyện gì đã quyết thì sẽ không đổi.” Nhạc Thính Tùng cười, “Chúng ta về núi trước, chờ giải được Hoa Tín đàn cho ngươi, rồi tới nơi đó —— trên đường vừa lúc có thể đi qua trấn Nam Thủy.”

Kỳ thực Triệu Thất chẳng có bao nhiêu hứng thú với chuyện trả thù Triệu Vũ Thành, Nhạc Kiệu cũng thế, so với việc đi dạy dỗ bọn họ, hắn càng muốn dùng thời gian để ở bên Nhạc Thính Tùng hơn.

Chẳng qua việc này cũng không dùng tới nhiều hoa tâm, thời điểm đó tránh khỏi cũng liền thôi. Nghĩ tới đây, Triệu Thất cười hi hi, gật đầu nói: “Quyết định như thế nhé!”

104. Chương 104

Mười ngày sau, trên đường lớn.

Triệu Thất ngồi trong xe ngựa, ngồi ở một bên khác đánh xe là Nhạc Thính Tùng câu được câu không nói chuyện với hắn.

Hôm nay hắn đã không còn sợ xe ngựa xóc nảy, thậm chí có thể bóc hạt dẻ dút cho Nhạc Thính Tùng. Nhưng mà Nhạc Thính Tùng không tham ăn giống hắn, cho nên hơn nửa hạt dẻ lại rơi vào bụng Triệu Thất.

“Giờ ngươi ăn nhiều như vậy, cẩn thận buổi tối tức bụng đấy.”

Triệu Thất nghe vậy thì bắt đầu cười khà ồ: “Ngươi xoa cho ta là được rồi. Khà khà, lần trước ngươi giúp ta ‘xoa’ xong, ta còn cảm thấy đói bụng ý.”

Nhạc Thính Tùng thấy bốn bề vắng lặng, sáp đến gần hôn hắn một cái: “Nếu ngươi đáp ứng đến lúc đó không khóc, muốn ăn bao nhiêu thì ta cho ngươi ăn bấy nhiêu.”

Triệu Thất nhớ lại cái gì, mặt đỏ ửng, xùy xùy nói: “Đồ không đứng đắn, ngươi mới khóc ý! Chú ý nhìn đường đi.”

Nhạc Thính Tùng chỉ cười nhìn hắn, lại thấy hắn bỏ hết hạt dẻ vào trong túi tiền, quay đầu lại, gấp rút lên đường.

Không lâu sau, bọn họ đi đến một ngôi làng.

Đường xá ngay ngắn, hai bên trống trải. Lúc này đã chạng vạng, khói bếp từng nhà bay lên, đâu đây còn có tiếng chó sủa, ầm ập an nhàn.

Nhưng mà, Nhạc Thính Tùng lại phát hiện một chuyện kỳ lạ.

“Tại sao trên đường không có người nhỉ?” Triệu Thất cũng thăm hỏi, “Còn không muộn nha, bọn họ không la cà đi chơi à?”

Lỗi tai Nhạc Thính Tùng hơi giật giật, dăm chiêu nhìn về phía xa. Lại nghe Triệu Thất nói: “Xem ra người ở đây ngủ rất sớm... Không được, chúng ta phải nhanh đi tìm chỗ tá túc thôi, ta không muốn ngủ trên xe ngựa đâu.”

Trong thôn không có khách điếm và trạm dịch, Nhạc Thính Tùng gõ cửa một gia đình. Chủ nhà ra mở cửa là một nam tử trung niên khuôn mặt khắc khổ, quần áo bằng vải thô, da ngăm đen.

Nhạc Thính Tùng nói rõ ý đồ, người kia có chút cảnh giác, chỉ thấy y ngôn từ lễ độ, ra tay hào phóng, cuối cùng gật đầu đáp ứng. Triệu Thất vốn làm ổ trong xe ngựa thu dọn đồ đạc, nghe thấy liền thò đầu ra, hoan hoan hỉ hỉ cầm bọc quần áo muốn đi vào. Không ngờ hán tử kia vừa thấy hán, lập tức nhú mày.

“Không được, các người tìm nhà khác ở đi.” Người kia vung tay, nói xong liền muốn khép cửa lại.

“Chờ đã, ta là Diêm Vương sao, người lẩn nhanh như vậy làm gì?!” Triệu Thất đã chen nửa người vào trong, hét lên, “Nói rồi lại đổi ý, có phải là người thấy chúng ta dễ bị bắt nạt không hả?!”

Hán tử kia không đáp, chỉ đóng cửa. Nhạc Thính Tùng kéo Triệu Thất ra sau, nghe “ầm” một tiếng, cửa đóng kín mít.

“Người ta không muốn cho chúng ta ở, người cũng không thể xông vào chứ.” Nhạc Thính Tùng cười nói.

Triệu Thất lại hừ một tiếng: “Hán thấy ta như là gặp ma, nhất định trong lòng có quỷ. Cái làng này cổ cổ quái quái, ta thấy, hôm nay chúng ta chỉ có thể ở trên xe ngựa rồi.”

Sau đó, quả thực Triệu Thất một lời thành sáu. Bọn họ hỏi liên tiếp mấy nhà, đều bị từ chối.

Nếu có mỗi một mình Nhạc Thính Tùng thì còn được, chỉ cần Triệu Thất vừa xuất hiện, sắc mặt chủ nhà liền trở nên khó coi, dường như muốn động thủ đuổi người.

“Chà chà, ta lớn lên xấu thế hả?” Triệu Thất sờ mặt mình, “Tiểu ngốc, người mau đến xem xem, có phải ta vẫn anh tuấn như trước không?”

Nhạc Thính Tùng nhìn hán một hồi: “Ừ, ta cảm thấy người còn đẹp hơn trước kia nhiều.”

Triệu Thất vui vẻ nói: “Khá lắm, rất tinh mắt, hơn đám người kia nhiều!”

Hai người loanh quanh nửa ngày cũng không thu hoạch được gì. Cuối cùng cột ngựa vào thân cây, đang muốn dựng trại đóng quân ở chỗ này thì một nữ tử khuôn mặt tiêu tụy vội vã đi tới.

“Hai vị tiểu ca, các người, các người muốn tìm nơi ở qua đêm sao?” Nàng vừa nói xong, Triệu Thất liền nghe thấy tiếng trẻ con khóc oa oa.

Phụ nhân kia vội vã quay đầu, bế một đứa bé trong tay, thấp giọng dỗ dành chốc lát, lại nói: “Nhà ta dọn dẹp rất sạch sẽ, chỗ cũng rộng, còn có cỏ khô có thể nuôi ngựa...”

Triệu Thất nhìn vẻ mặt nàng không có màu sắc, liền hỏi: “Nam nhân nhà người đâu?”

“Hán... hán...” Phụ nhân kia quanh co vài câu, cuối cùng thở dài, “Không còn.”

“Cửa nhà quả phụ nhiều thị phi.” Triệu Thất nhỏ giọng nói với Nhạc Thính Tùng, “Nếu chúng ta ở nhà nàng, cuộc sống sau này của nàng chắc sẽ không dễ chịu.”

Nhạc Thính Tùng không rõ ý Triệu Thất lắm, chỉ nhớ lúc vào làng hán nói không muốn ngủ trên xe ngựa, nhân tiện nói: “Khó khăn lắm mới có người cho chúng ta ở, cần trả nhiều bạc cho người ta mới đứng.”

Phụ nhân kia thấy y đồng ý, vui vô cùng, thậm chí còn giúp dắt ngựa. Triệu Thất để ý quan sát, lại phát hiện giữa hàng lông mày của nàng có sự xấu hổ kinh hoàng.

Hán thở dài, cái gì cũng không nói.

Trên đường, Nhạc Thính Tùng hỏi thăm phụ nhân, mới biết nơi này là thôn Tiểu Dương. Phụ nhân là người từ nơi khác gả tới đây, họ Chu. Dương Chu thị có một đứa con gái chưa tròn một tuổi, lúc nào cũng cần người dỗ, không thì nó sẽ gào khóc nguyên cả một ngày.

“Cha đứa nhỏ mất sớm, ta thì... Ai.” Dương Chu thị vừa nói vừa lau nước mắt. Bé con trong ngực xẹp xẹp miệng, mắt thấy nó lại sắp gào khóc, nàng nhanh chóng à ơ dĩ đành, nước mắt chảy ra.

Tay chân Nhạc Thính Tùng luống cuống, lại nhìn về phía Triệu Thất. Triệu Thất còn chẳng bằng y, chỉ đứng đực ra đó ngơ ngẩn.

Xưa nay hẳn chẳng tiếp xúc với bao nhiêu nữ tử, phần lớn đều là mấy bà dì bán màn thầu hay đồ chơi, khóc lóc ăn vạ rồi mắng chửi người còn lại hại hơn cả hẳn, hẳn chưa từng gặp qua nữ tử nào nhu nhược như vậy, hơn nữa còn thêm cả một đứa bé nhu nhược yếu ớt, đột nhiên hẳn cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng.

Nhạc Thính Tùng thấy Triệu Thất trốn thẳng ra sau, thầm thấy buồn cười, ngược lại cũng không còn căng thẳng, nói với phụ nhân kia: “Chúng ta hỏi rất nhiều nhà, chẳng ai muốn cho chúng ta ở qua đêm, chỉ có đại tỷ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Đại tỷ là người hảo tâm, ngày sau tất có phúc báo.”

“Ta không cầu cái gì phúc báo, cũng không sợ cái gì ác báo. Chỉ mong con ta có thể bình an lớn lên...” Dương Chu thị nước mắt ngừng lại, cười miễn cưỡng, “Người thôn đang muốn làm hành hương, nhà nhà vội vàng đặt mua hàng, sợ là không được nhân rồi. Ta... như vậy, cũng không cần chuẩn bị.”

Nhà nàng cách đây không xa, chưa nói xong mấy câu, mọi người đã tới một nông trại. Trong viện sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, đệm chăn màn gối trong nhà cũng vô cùng ngăn nắp, Triệu Thất đại hỉ, nói cảm ơn với Dương Chu thị, khen nàng vừa thiện tâm lại biết quản lý việc nhà.

Sau khi Dương Chu thị rời đi, Triệu Thất giành trước nhảy lên giường, vốn còn muốn nháo một trận với Nhạc Thính Tùng nháo nhưng ban ngày đi đường mệt nhọc, không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Triệu Thất giật mình bừng tỉnh.

Xung quanh rất yên tĩnh, hẳn cũng không gặp ác mộng gì. Hẳn nghiêng đầu, chỉ cảm thấy sau lưng mát lạnh, lông tơ trên người thì nhau dựng đứng.

Nhạc Thính Tùng vốn nên ngủ bên cạnh, lúc này đã không thấy tăm hơi!

105. Chương 105

Cảnh báo nghiêm trọng!!!

À, tui là tác giả đây (/ v)

~Lúc Triệu Vũ Thành định phẩy bỏ tay chân Triệu Thất, nếu như Nhạc Thính Tùng không tới đúng lúc thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Nếu mọi người đọc từ những chương đầu và thấy nó ngược thì tui kiến nghị là không nên đọc chương này. Bởi vì nó cực kỳ cực kỳ cực kỳ ngược! So với chính văn còn ngược hơn gấp mười lần! Kể ra thì chính văn còn là miếng bánh ngọt! Đây là ngoại truyện chắc chắn không xảy ra trong tương lai, không liên quan gì đến chính văn, nội dung ngược tâm ngược thân đủ cả, đọc xong có thể gây ảnh hưởng đến tâm lý, nên cân nhắc trước khi xem!

Lại một lần chạy trốn thất bại, Triệu Thất bị kéo đến trước mặt Triệu Vũ Thành.

Từ khi Nhạc Thính Tùng bỏ đi, hẳn vẫn không hề từ bỏ. Tuy rằng gân tay gân chân đều bị cắt đứt, đứng lên cũng không nổi, mỗi ngày chỉ có thể dùng đầu gối và khuỷu tay bò trên đất nhưng hẳn vẫn không bỏ sót một cơ hội chạy trốn nào.

Triệu Thất chạy trốn rất nhiều lần, lần gần đây nhất đã sắp bò được ra khỏi trấn Nam Thủy nhưng cuối cùng vẫn bị bắt trở về. Từ ngày đó, cổ chân của hẳn bị xích vào một quả cầu sắt rỗng. Bên trong đặt lục lạc, chỉ cần động đây là nó sẽ kêu ‘đینگ đینگ đینگ’. Cho dù bò tới chỗ nào, âm thanh đều sẽ làm lộ tẩy vị trí của hẳn.

Hẳn nghĩ tới một ít biện pháp, nhưng còng trên chân đã bị khóa kín, Triệu Vũ Thành rót nước vào lỗ khoá. Có một lần Triệu Thất thử chặt chân mình, lại bị phát hiện. Sau đó, cổ của hẳn cũng bị xích với một quả cầu sắt như thế, lúc thường ngay cả ngẩng đầu cũng rất gian nan.

Hắn vẫn không ngừng nghĩ cách.

Kế hoạch lần này hắn đã dự mưu từ rất lâu, rốt cục cũng lên bờ lên được xe trở hàng, giấu mình vào một sọt lớn đựng hoa quả. Nếu không phải xe đựng phải tảng đá khiến ba quả cầu sắt kia kêu lên, thiếu chút nữa hắn đã có thể chạy trốn khỏi Triệu phủ.

Cũng không biết lần này bị phạt thế nào. Triệu Thất nhìn sắc mặt Triệu Vũ Thành, thầm nghĩ.

Nhưng hắn cũng không sợ. Một năm này, Triệu Vũ Thành dùng rất nhiều biện pháp khiến hắn quên Nhạc Thính Tùng. Nhưng hắn không quên.

Tại thời điểm đau đớn khổ sở nhất, hắn sẽ nhớ tới những lời còn chưa kịp nói với Nhạc Thính Tùng, sẽ mừng tượng ra phản ứng của y lúc nghe được những lời đó, dương dương đắc ý và mừng thầm sẽ tràn ngập trái tim hắn, đau đớn và khuất nhục sẽ chẳng là gì.

Triệu Vũ Thành thản nhiên nhìn hắn, không lên tiếng, chỉ phát tay.

Xiêm y của Triệu Thất bị vén lên — bởi vì trên chân xích quả cầu sắt, hắn không còn cách nào mặc quần được nữa, Triệu Vũ Thành sai người làm một trường bào đặc biệt cho hắn, chỉ cần nhấc lên, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể chịch được hắn.

Mà hôm nay, Triệu Vũ Thành không định tự mình ra trận.

Từ khi gã luyện xong Thiên Dương Cửu Quyết thì không còn cho người nào tùy tiện đụng vào Triệu Thất. Chẳng qua mỗi lần Triệu Thất chọc giận gã, gã vẫn để cho đám Triệu Tam “ôn lại chuyện cũ” với Triệu Thất, chỉ là không được bắn vào trong thân thể hắn.

Lúc này, Triệu Thất im lặng chịu đựng sự va chạm phía sau.

Eo của hắn bị buộc vào một sợi dây thừng thô ráp, treo trên xà nhà, miễn cưỡng xem như đứng thẳng. Nhưng chân hắn không còn dùng được, lúc bị người đâm vào từ phía sau cũng chỉ có thể bị động lay lắt, ngay cả ổn định thân mình cũng không làm nổi.

Hắn không biết phía sau thay đổi bao nhiêu người, nhưng hắn không quan tâm, mấy người thì vẫn thế. Từ đầu đến cuối, hắn chỉ rử đầu, ngơ ngác nhìn cái khayên trước ngực.

Nơi trước đây chỉ cần chạm nhẹ cũng không chịu nổi nay bị vòng hai cái khayên vàng. Bên trong có khắc ký hiệu của Triệu gia.

Một bàn tay từ phía sau vòng qua, ôm lấy khayên vàng trên đầu nhũ, nhẹ nhàng kéo. Triệu Thất không nhận được thư sướng, cả người đều phát run.

Triệu Vũ Thành nói câu gì, Triệu Thất tròn tròn mắt, nghe không hiểu.

Từ sau lần dẫn vật rất lâu trước kia, hắn đã không còn nói chuyện với bất cứ kẻ nào, dần dần, cũng không còn nghe rõ ý của người khác.

Bị luân phiên chịch rất lâu, Triệu Thất vừa được thả ra, lập tức co quắp trên mặt đất.

Đầu gối khuỷu tay của hắn được bọc vải lông dày, lúc chống trên đất sẽ không bị trầy da, nhưng thế cũng không cách nào ngăn cản được hơi lạnh ập vào cơ thể. Lúc trời mưa ẩm ướt, xương cốt khắp người hắn sẽ đau.

Hôm nay tuyết rơi, xương khớp trên người Triệu Thất đau âm ỉ. Nhưng hắn vẫn bò đến bên cạnh Triệu Vũ Thành, chờ trò gian chồng chất của gã.

“Hôm nay là ngày đại hôn của Nhạc Lam.” Triệu Vũ Thành cúi đầu nhìn Triệu Thất, lại nói với hắn, “Tân lang còn lại người cũng gặp rồi, chính là thiếu niên y cứu lúc mới tới trấn Nam Thủy kia.”

Triệu Thất nhìn gã lom lom, có chút rụt rè, không còn phản ứng nào khác.

“Năm năm trước y đã quên ngươi rồi. Cho dù ngươi thật sự chạy được khỏi đây, cũng không còn nơi nào có thể đến.” Triệu Vũ Thành dịu dàng nói, “Ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta không tốt sao?”

Triệu Thất lắc phía dưới. Triệu Vũ Thành nhìn theo, lại phát hiện hắn liếc trộm cây roi trên tường.

Bây giờ đồ vật hần có thể lý giải không nhiều, trí nhớ cũng không còn tốt. Rõ ràng đã sớm chuyển ra khỏi tiểu viện ban đầu nhưng hần vẫn theo bản năng bò về hướng đó ngủ.

Lúc Triệu Vũ Thành sai người dỡ bỏ khu nhà kia, hần ngơ ngác nhìn theo, im lặng rơi nước mắt trước phế tích hoang tàn. Nhưng mấy ngày sau, hần quên mất, lại bò về hướng đó.

Triệu Thất đã phế bỏ.

Chuyện duy nhất hần có thể hiểu và muốn làm chính là chạy đi tìm Nhạc Thính Tùng. Nhưng mà, coi như thả hần ra ngoài như thế, hần cũng chẳng tự đến được nơi nào, chắc chắn sẽ chết trên đường, hoặc bị người bắt cóc bán đi.

Thời gian cũng không khiến dung nhan hần thay đổi. Da thịt của hần vẫn trắng mềm như cũ, sương gió bắt xâm, tựa hồ vĩnh viễn dừng lại ở năm năm trước.

Kỳ thực, lúc đó Nhạc Thính Tùng đã chuẩn bị tốt việc cứu viện. Chỉ là tạo hóa trêu ngươi, được lực của Bách Ưu Bách Khoảng Không Tán xảy ra xung đột với nội lực của y, y lại sốt ruột muốn cứu người, cưỡng ép thu nạp được lực, cuối cùng xảy ra biến cố, tẩu hỏa nhập ma, mất đi một phần ký ức.

Triệu Thất và y quen biết bắt quá chỉ hơn một tháng, cuối cùng dễ dàng quên mất như vậy.

Triệu Vũ Thành nói với hần như thế, nhưng Triệu Thất tự nhận định đây là lời nói dối. Suy nghĩ của hần như ngừng trệ, trong ý thức của hần, bây giờ vẫn là năm hần gặp được Nhạc Thính Tùng.

— Hần tự cho rằng mình qua được tất cả thủ đoạn của Triệu Vũ Thành. Nhưng trên thực tế, năm đó hần đã bị ép đến điên mất rồi.

Triệu Vũ Thành sờ tóc hần, ôm hần vào trong ngực. Vừa bị chịch qua rất lâu, hậu huyết lúc này mềm xộp lại nóng rực, bất kể là thứ gì cũng có thể dễ dàng nuốt vào. Triệu Vũ Thành chọn một chiếc bút lông trên bàn, chậm rãi cắm vào.

Triệu Thất cau mày, da lông cao cấp của chiếc bút làm cho hần rất khó chịu. Hần hạ tay xuống, thế nhưng chạm nửa ngày cũng không rút ra được.

Tay hần bây giờ cầm bút cũng không nổi, tác dụng duy nhất chính là để đám người kia cầm lấy sờ dương cụ, tùy ý để người khác mọi cách cưỡng dâm.

Triệu Vũ Thành dùng bút lông chà xát một hồi, eo Triệu Thất mềm nhũn, phía sau ẩm ướt một mảnh. Gã rút bút lông ra, vứt qua một bên, chính mình đâm vào.

Triệu Thất cắn môi, bị đụng đến ngã trái ngã phải, mờ mịt nhìn vách tường phía trước.

Ở đó treo bức đồng cung, một nam tử mặc hỉ phục quỳ sấp trên đất, bị người đút vào từ phía sau. Vẻ mặt như hỉ lại như không, khoe mắt đuôi mày đều là xuân tình vương vấn.

Triệu Thất cảm thấy người kia rất quen, nghĩ một hồi, mới nhận ra đó là mình. Hần quay đầu sang nơi khác. Thế nhưng đồng cung không chỉ có một bức này, trên tường bốn phía đều treo, vai chính chỉ có một người. Triệu Thất không tránh được, cuối cùng nhắm mắt lại.

“Xấu hổ à?” Triệu Vũ Thành cười nhẹ.

Triệu Thất không đáp, trên mặt ngay cả một tia xấu hổ cũng không có, chỉ khi bị người làm quá ác mới có thể nhỏ giọng thút thít.

Hần gào khóc cũng chẳng đổi được thương hại và dịu dàng, nước mắt của hần chỉ khiến Triệu Vũ Thành thêm hưng phấn. Khóc một trận, Triệu Thất thực sự không chịu nổi, cuối cùng yên lặng nhịn xuống tiếng khóc, hi vọng Triệu Vũ Thành mau chóng kết thúc.

Rất lâu sau đó, Triệu Thất mềm nhũn bị người ôm ra ngoài.

Hoa tuyết bay xuống, một giọt lạnh lẽo đọng lại trên mặt, hần giật giật, cố sức ngẩng đầu nhìn trời cao.

Hần nhớ tới lần kia tuyết rơi đầy trời, thiên không xanh ngắt. Nhạc Thính Tùng công hần đi trong cơn mưa tuyết. Hần cố tình nhét tay vào cổ áo y sưởi ấm, sau đó bị nắm lấy một cách dịu dàng.

Lúc đó hắn nói gì nhỉ?

... Hắn không nhớ rõ.

Nhưng sự ấm áp và cảm giác vui vẻ vẫn còn. Nó giống như một xiên kẹo đường ngọt lịm, hòa tan trong trí nhớ, chỉ cần nghĩ tới cũng cảm thấy ngọt ngào.

Này, về sau ta không làm chuyện xấu như thế nữa đâu!

Hơi nghiêng đầu, Triệu Thất lặng lẽ mỉm cười.

Thuận tiện bổ sung kết thúc, trong lễ thành hôn, Tiểu Nhạc lật xem quyển sách sư phụ cho, sau đó nói chuyện với Tiểu Mông rồi đột nhiên khôi phục ký ức, vội vã trở về cứu Triệu Thất. Triệu Thất bây giờ đang trong trạng thái mơ hồ do được lực của Hoa Tín Đan phát tác, giải độc xong thần trí thanh tỉnh một ít, nhưng vẫn còn di chứng. Sau đó, Tiểu Nhạc bỏ ra rất nhiều công sức, rốt cục cũng chữa khỏi, hai người HE.

Đó, cầu huyết như thế đó!

Dù sao nội dung truyện cũng đã định rồi, bản này chỉ coi như bản bỏ đi thôi, cho nên tui sẽ xoá sớm. Chủ yếu nhất là muốn xin nghỉ, thế nhưng không đổi mới thì không còn gì để nói, cho nên làm thời cho vào cho đủ số chữ... (trở xuống chính văn)

Rất không tiện. Viết truyện tốn nhiều công sức lắm, bởi vì thời gian eo hẹp nhiệm vụ lại nhiều, nhất định phải ra sức làm việc, buổi trưa cũng phải tăng ca, về nhà tương đối mệt, đầu cũng thành đầu gỗ, tốn nơ ron kinh khủng. Hơn nữa bộ kia nhất định phải lấy dũng khí đối mặt, cho nên đợt này để Tiểu Thất và Tiểu Nhạc nghỉ ngơi trước nhé

Bên trên là lời tác giả hết đây, không phải lời editor tui đâu, bái bai =))

106. Chương 106

Đang ở Triệu bầy kinh nghi bất định là lúc, viện ngoại đột nhiên truyền đến một trận khản tựa một trận phá cửa thanh. Hắn nghe được hải hùng khiếp vía. Hiện tại cũng không biết nhạc nghe từng đi nơi nào, lại càng không biết là người phương nào đục muốn phá cửa mà vào, cần thiết muốn chạy nhanh tìm cái tiện tay gia hỏa.

Chỉ là nơi này tối lửa tắt đèn, Triệu bầy lại không quen thuộc, sờ soạng nửa ngày, rốt cuộc từ chính mình trong bao quần áo mặt móc ra một thanh lọt hạt dễ dùng tiểu đao.

Này đao nhỏ trường bất quá một lóng tay, nắm chặt ở lòng bàn tay chỉ có thể lộ ra cái nho nhỏ tiêm, không nhìn kỹ đều nhìn không ra tới. Bất quá có vũ khí, Triệu bầy liền nhiều vài phần can đảm, cửa phòng bị đột nhiên mở ra thời điểm, hắn cũng hảo hảo mà đứng, không có cấp sợ tới mức ngồi vào trên mặt đất đi.

“Người, người là ai?!” Triệu bầy cầm đao rống to.

“Là ta.....” Dương Chu thị thấp giọng nói, “Tối này đám người thật không tốt trên chọc, khách nhân mau theo ta tới.”

Triệu bầy thấy là nàng, thoáng nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh hỏi: “Người thấy chưa thấy được cùng ta cùng nhau cái kia ——”

“Không còn kịp rồi, bọn họ mau tiến vào. Nếu muốn sống, liền mau cùng ta đi thôi!” Dương Chu thị nôn nóng nói.

Triệu bầy nghĩ thầm chỉ cần có nghe từng ở, những người đó tính cái gì. Bất quá hắn luôn luôn thực hiểu được tánh mạng đáng quý, liền hỏi: “Người có địa phương trốn?”

Dương Chu thị vội vàng đem hắn đưa tới viện sau cỏ khô đồng biên, đẩy ra mặt trên một tầng, nương ánh trăng, Triệu bầy phát hiện đồng cỏ khô bên trong thế nhưng đào ra một cái lỗ trống, vừa lúc cung một người trốn tránh trong đó.

“Mau chút đi vào.” Dương Chu thị thúc giục nói, “Đãi ta đuổi rồi bọn họ, người trở ra.”

Lúc này viện ngoại tiếng đập cửa càng thêm vang dội, giống như dồn dập nhịp trống, mắt thấy đối phương liền phải mất đi nhân nại, Triệu bầy lại còn cọt cọt tới cọt lui hỏi: “Người hài tử đâu? Muốn hay không cùng ta trốn trong chốc lát?”

Dương Chu thị đột nhiên dùng sức đẩy, Triệu bầy không đề phòng dưới, một cái ngã lộn nhào ngã vào đồng cỏ khô bên trong.

Bị chôn ở đồng cỏ khô cảm giác cũng không dễ chịu, càng không dễ chịu, còn lại là bị người ám toán buồn bực.

Triệu bầy vượt bao vây ở chính mình chung quanh một tầng mỏng vông, rốt cuộc minh bạch chính mình là làm người cấp tính kẻ.

Ngay sau đó, đồng cỏ khô bị người đẩy ra, vông trung Triệu bầy tức khắc như là một cái mối vừa bị vớt đi lên tiên cá giống nhau, ở bên trong lung tung phịch.

“Giết người lập! Cứu mạng a!” Hắn một bên giãy giụa một bên gân cổ lên hô to, “Nghe từng, nhạc đại hiệp, người mau tới cứu ta a!”

Nhưng không kêu vài tiếng, trên bụng đã bị hung hăng tấu một quyền, Triệu bầy kêu lên một tiếng, đau đến ở kia trương đem hắn cả người bao bọc lấy đại vông trung súc thành một đoàn.

Bốn gã mặt mang ác quỷ mặt nạ nam tử cao lớn đứng ở hắn trước mặt, trong đó một cái vừa mới thẳng khỏi eo, đứng là hắn mới vừa rồi ra tay đánh Triệu bầy. Triệu bầy oán hận đem hắn tướng mạo ghi tạc trong lòng. Chỉ tiếc bọn họ trên mặt mặt nạ thật sự dữ tợn, thân cao thân thể lại kém không xa, cho nên chẳng được bao lâu, Triệu bầy liền làm không rõ là ai tấu quá chính mình.

Bất quá dù sao những người này đều trốn bất quá, cho nên hắn xoay đầu đi, hung hăng trừng mắt về mặt phức tạp dương Chu thị.

“Hừ, người cái này mù la sát, dám hại lão tử, chờ ——” nói còn chưa dứt lời, Triệu bầy đột ngột mà nhắm lại miệng, lại là bởi vì nhìn đến trong đó một người mặt nạ nam tử rút ra một thanh bóng lưng đại đao.

Bất quá người nọ cũng không có muốn giết hắn ý tứ, chỉ là đem lưới cắt toái, tùy tay đem chính héo héo phát ra run Triệu bầy xách lên tới, nương ánh trăng nhìn nhìn hắn mặt.

Này vừa thấy lại là ngẩn ra.

Dưới ánh trăng xem mỹ nhân, vốn là có khác một phen tư vị, Triệu bầy dung mạo lại có thể nói trên đời ít có, lúc này sợ hãi mà nhìn người bộ dáng, thế nhưng làm này hung thần ác sát kẻ xấu đều ngừng lại một chút.

“Này hai cái, cùng nhau mang đi.”

Này sương vừa dứt lời, dương Chu thị lại là đại kinh thất sắc.

“Không.....” Nàng hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, quỳ đi mấy bước đi vào lên tiếng tên kia nam tử trước mặt, liều mạng cấp này vài người dập đầu, “Các vị đại ca, thánh giáo chủ phân phó qua mỗi hộ chỉ dùng ra một người..... Ta hài tử còn nhỏ a! Cầu các người xin thương xót, mang đi hắn đi, ta hài tử, nàng —— ngô!”

Kia nam tử thu hồi chân, xuy thanh nói: “Ồn ào.”

Nói xong, hắn không thèm để ý bị hắn đá ngã xuống đất dương Chu thị, thẳng vẫy vẫy tay.

Dương Chu thị phun ra một búng máu thủy, nhìn đến một khác danh mặt nạ nam tử hướng chính mình đi tới, vẫn như cũ khổ thanh cầu xin, không ngừng dập đầu. Triệu bầy ở một bên xem đến rõ ràng, cái trán của nàng đã chảy ra huyết.

Tuy rằng lúc này đã là tự thân khó bảo toàn, nhưng hấn đột nhiên hoảng hốt lên.

Trong nháy mắt, nàng giống như biến thành canh lương phụ thân, mà cái kia mang theo ác quỷ mặt nạ nam tử lại thành điều vô dương oai chính mình. Tiếp theo nháy mắt, Triệu bầy lại hình như là cái kia vô tri vô giác đã chịu bảo hộ trẻ con, cách đó không xa, một cái bộ mặt mơ hồ nữ tử chính hướng một người thỉnh cầu cái gì.

Làm cha mẹ giả, vì chính mình cốt nhục đều có thể như thế không màng tất cả sao?

Hấn lại nghĩ tới cha ốm đau trên giường, vẫn như cũ ôn nhu an ủi bộ dáng của hấn..... Cha là hấn thân nhất thân nhân, cho hấn vô hạn quan ái, nhưng phượng ninh công chúa sớm qua đời, hấn chưa bao giờ từng có mẫu thân.

Từ biết chính mình còn có tổ muội che mặt tự mình cha mẹ lúc sau, Triệu bầy sẽ ngẫu nhiên trộm ảo tưởng chính mình mẫu thân sẽ là bộ dáng gì. Bất quá mỗi khi lúc này hấn tổng cảm thấy đối cha hổ thẹn, liền sẽ không thâm tưởng đi xuống.

Mà lúc này nhìn dương Chu thị, hấn trong lòng lại mơ hồ có một loại hâm mộ.

Chính mình mẫu thân, cũng từng như vậy bảo hộ quá chính mình sao?

Hấn không biết. Chỉ là nhớ tới chính mình đã từng đã làm như vậy thiếu đạo đức sự, đảo cũng cảm thấy chính mình sẽ bị cha mẹ vứt bỏ là đương nhiên.

Nhìn về phía đau khổ giãy giụa dương Chu thị, Triệu bầy trong lòng yên lặng sinh ra cái ý niệm. Nhưng mà, đang ở trong lúc suy tư, hấn trước mắt tối sầm lại, lại là trên đầu đột nhiên vô chần một cái mép đen tui.

Hết thấy ánh sáng đều bị ngăn cách, Triệu bầy thân thể cứng đờ, không chế không được mà khởi xương run tới.

107. Chương 107

Trong bóng đêm, sáu người bốn ba trên đường lớn.

Bốn tên đại hán mang mặt nạ quỷ dẫn đầu, một nam một nữ hai tay trói sau lưng bị kéo theo sau, nhỏ giọng trò chuyện vài câu.

“Đại ca, sao tiểu tử này run dữ vậy?” Một kẻ trong đó hỏi, “Không phải có ác chứng gì...”

Còn chưa nói hết, Triệu Thất đã ngã rầm xuống đất, thẳng tắp ngay đơ.

Mấy người còn lại cũng sờ liếc mắt nhìn nhau, gã cầm đầu đi lên lật đầu hấn, bỏ túi vải xuống, chỉ thấy hai mắt hấn mờ mịt, sắc mặt trắng nhách, môi bị cắn chảy máu. Qua một lúc lâu, hấn đáng thương nói: “Ta, ta đau bụng...”

Hấn lắc tay, lại cầu xin: “Tay của ta bị trói, không trốn được, các người có thể để ta đi nhà xí không, chỉ một lát thôi.”

Xác thực, hai tay Triệu Thất bị dây thừng thô ráp trói rất chặt, đừng nói người bình thường, ngay cả người có chút nội lực cũng khó mà tránh khỏi. Hơn nữa hấn rên rỉ thực sự quá đáng thương, kẻ cầm đầu phát tay một cái, để một tên dắt hấn ra sau bụi cây.

Ban đêm trên núi yên tĩnh, tiếng Triệu Thất bĩu môi thì thầm truyền đi trong gió, tựa hồ là bắt mắt người kia cứ đứng kè kè bên cạnh làm hấn không đi được, muốn gã quay lưng lại.

Hai người tranh chấp một lát, người kia chửi vài câu. Sau đó nghe thấy Triệu Thất kinh ngạc xin tha, lá cây sần sật lay động.

“Kiềm chế một chút, đừng làm hư tiểu tử kia.” Tên còn lại cười to, “Dù bị giáo chủ dùng qua rồi cũng thành kẻ tàn phế nhưng chúng ta vẫn phải đem người đầy đủ về.”

Dương Chu thị nghe thấy những người kia ồn ào dâm dăng, cúi đầu. Miếng vải đen trên mặt đã ướt, nàng sững sờ mở to mắt, nhìn chăm chú vào bóng đêm, trong lòng chỉ nhớ đến đứa con còn đang ngủ trong nhà.

Nó nhỏ như vậy, còn chưa biết nói chuyện, gặp cái gì, cũng chỉ biết nha nha nha gọi nàng...

Trong lúc hoảng hốt, nàng đột nhiên cảm thấy tay mình bị người kéo mạnh. Nàng không tự chủ lao đảo vài bước, miếng vải đen che mắt lập tức bị xóc lên.

“Đi mau!” Triệu Thất dùng con dao giấu trong lòng bàn tay cắt dây trói cho Dương Chu thị, không đợi dây thừng rơi xuống đất đã kéo tay áo nàng chạy vội đi.

May mà nhờ có con dao này, bắt quá mấy kẻ kia cũng chỉ miệng cộp gan thỏ, nhiều lắm là to con sức khỏe, nhưng dù thế nào vẫn còn trong phạm vi người thường. Lúc trước Triệu Thất chơi nháo với Nhạc Thánh Tùng tiện thể học hai chiêu, tuy không đối phó được người nào nhưng nếu tấn công bất ngờ thì có thể giải vây đúng lúc.

Nhưng nếu bị mấy người kia đuổi theo...

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy cả người ngứa ngáy, bước chân nhanh hơn rất nhiều, chỉ hận mình không sinh ra tám cái chân. Cố gắng chạy đi cũng chẳng biết là chỗ nào, rốt cục hần dừng lại, cảnh giác đánh giá xung quanh, cuối cùng kéo Dương Chu thị núp vào trong một bụi cây.

Trời vào đầu hạ, bên trong rất nhiều muỗi. Triệu Thất không sợ sâu chỉ sợ ngứa, kéo mảnh vải xuống che kín cổ, sau đó ngồi xồm thử hỏn hỏn.

Nửa ngày sau, Dương Chu thị mới do dự lên tiếng: “Người...”

“Người sợ con muỗi cắn thì xé áo của mình ý, ta không cho người đâu.” Triệu Thất lập tức gào lên, “Nếu như lát nữa vì chuyện này mà người làm bại lộ hành tung, ta sẽ đẩy người ra ngoài rồi bỏ chạy một mình!”

Dương Chu thị im lặng, lát sau mới nói: “Tại sao người lại cứu ta? Nếu như người chạy trốn một mình... sẽ an toàn hơn rất nhiều.”

“Ta có tính thù dai.” Triệu Thất lý sự nói, “Hừ, thù hận với người ta còn chưa báo, lão tử nhất định phải để người biết, lão tử không phải người dễ chọc đâu!”

“Đa tạ...” Dương Chu thị nhỏ giọng nói, “Đa tạ... ân công.”

Triệu Thất nổi da gà, nếu không phải tình huống bây giờ khẩn cấp, chỉ sợ hần đã nhảy cẫng lên: “Nói cái gì đó người, ta, ta chỉ sợ không tìm được người tính sổ, không phải là muốn cứu người.”

Nhưng chuyện này rất vi diệu, Triệu Thất chẳng quen chút nào, thử hỏn hỏn một lúc, hung ác nói: “Câm miệng, người là người xấu. Nếu là mẹ ta, nếu là mẹ ta... bà chắc chắn không làm như vậy!”

Tuy nói như thế, nhưng giọng điệu của hần hết như đang ước ao.

Kỳ thực Triệu Thất biết mình rất hâm mộ đứa bé chẳng biết gì kia, cũng rất hâm mộ Thang Lương. Bởi vì hần hiểu, có người thay mình che gió chắn mưa, là cảm giác hạnh phúc thế nào.

Lúc khổ sở nhất, số lần hần nhớ đến cha còn nhiều hơn số lần nhớ về Thẩm Lan Khanh. Nhưng như vậy thì chẳng khác nào đứa trẻ đang tức giận, bây giờ hần đã là người thành thực lão luyện, cũng hiểu làm vậy chẳng giải quyết được chuyện gì.

Hần muốn trở thành người che gió chắn mưa cho người khác.

Triệu Thất siết chặt nắm tay. Lúc này, hần nghe thấy tiếng bước chân truyền tới.

108. Chương 108

“Mẹ, tiểu tử kia ra tay thật độc ác!” Một gã mang mặt nạ đá bụi cây dưới chân, hành động hơi bất tiện, cúi gập người kỳ dị, hình như bị thương.

Nhìn qua một cái cây đại thụ che trời, trong giây lát gã phát hiện có một đoạn vải hở ra, hơi lay động.

Gã cười lạnh trong lòng, trên mặt lại ra vẻ như không có gì, thậm chí chọn đi một hướng khác. Chờ đi qua bụi cây thấp kia, đột nhiên quay đầu lại ——

“Cho người chó gặm đất nè!” Triệu Thất nhảy ra từ sau cây đại thụ, đập một phát lên lưng gã, đánh ngã tên đó rồi cười trên lưng gã tiếp tục đánh đấm điên cuồng, đánh đến khi kẻ kia kêu rên liên hồi.

Triệu Thất lại thầm kêu không tốt. Hắn định đánh ngất tên này ngay từ quyền đầu tiên, không ngờ việc này không dễ, hắn không khống chế được lực đạo. Chỉ có thể ra sức nện như điên, tuy cuối cùng gã kia cũng hôn mê, nhưng hai kẻ còn lại theo tiếng mà đến, chặn Triệu Thất ở giữa.

“Hừ, các người dám đụng đến ta, chờ bị chặt thành thịt băm cho chó ăn đi!” Triệu Thất hít sâu một hơi, lớn tiếng nói, “Các người có biết Thiên Môn không? Chuồng môn ở đó là người yêu của ta! Y hung ác cực kỳ, một đám là có thể đập bét đầu các người! Mau thả bọn ta ra nhanh, may thì lão tử còn tha cho cái mạng chó nhà các người!”

“Muốn chết à?” Kẻ cầm đầu ngữ khí hung tàn, áp sát từng bước, “Ta không cần biết người dựa vào kẻ nào, dưới tay giáo chủ của bọn ta thì nó cũng chỉ là gà đất chó nhà! Đợi ta báo lên giáo chủ, bắt tình nhân của người đến, ở ngay trước mặt nó —— ”

“Ở ngay trước mặt ta làm cái gì? Ta ở đây, không cần bắt.”

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến. Triệu Thất mừng rỡ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thiếu niên hiệp khách tư thế oai hùng đứng trên ngọn cây, trong miệng còn ngậm nhánh cỏ.

Y cười với Triệu Thất, thả mình nhẹ nhàng đáp xuống, che trước mặt Triệu Thất.

“Buổi tối ta có chút chuyện, thấy người ngủ say nên không gọi người.” Nhạc Thính Tùng không coi ai ra gì nói với Triệu Thất, “Người có bị thương không?”

Triệu Thất lắc đầu: “Không có. Nhưng mà người không thấy được dáng vẻ hiên ngang của ta, thật là đáng tiếc.” Nói xong, hắn phát hiện Nhạc Thính Tùng xách một cái túi đen thùi lùi, không nhận được muốn lấy xem: “Buổi tối người ra ngoài vì cái này à?”

Nhạc Thính Tùng tránh sang một bên, nói: “Thứ này bẩn lắm, ta phải bọc nó lại, sau đó đưa cho người khác, lúc về còn phải rửa tay nữa.”

Triệu Thất nghe y nói như vậy thì không nhìn nữa, gã mang mặt nạ bị coi thường bắt đầu nổi sung lên, cùng một tên khác tung hô “Thánh giáo” “Giáo chủ” một trận ồn ào. Nhưng Triệu Thất căn bản không có tâm tư đi nghe bọn chúng chó sủa inh ỏi, bởi vì hắn nhận ra thứ Nhạc Thính Tùng ngậm trong miệng là một loại cỏ đại ngọt, có chút thêm. Xuất thần một hồi, lại thấy hai kẻ kia vẫn oang oang nói khoác giáo chủ của bọn chúng lợi hại cỡ nào.

“A, các người nói không đúng rồi. Công phu của gã cũng chỉ qua quét bình bình, chẳng qua luyện tà thuật, vừa nhìn hơi dọa người mà thôi.” Nhạc Thính Tùng lại nghe rất cẩn thận, nghe xong còn lắc đầu phản bác, “Cách hại người này không nên lưu truyền.”

Triệu Thất nghe xong rất ngạc nhiên: “Sao ta nghe người nói lại cảm thấy người rất quen thuộc? Người từng gặp giáo chủ kia sao?”

Gã mang mặt nạ gầm lên: “Kẻ nào thấy được khuôn mặt thật của giáo chủ thì chỉ sợ là đã thành cái xác rồi! Tiểu tử người dám to gan phạm nhục thánh giáo, phạm nhục giáo chủ của ta, thánh giáo bọn ta không đội trời chung với người!”

Nhạc Thính Tùng gật đầu: “Đúng là như vậy.” Y nghiêng đầu lắng nghe, nói với Triệu Thất: “Hai tên này hết nửa ngày như thế, cuối cùng cũng gọi tới người ta cần, chúng ta không phải đứng ở đây cho muối cắn nữa rồi.”

Nói xong, y tiện tay xé miếng vải trên người, nhanh chóng gói kỹ vật trong tay. Đồng thời cong ngón tay búng một cái, đánh ngất hai tên kia.

Triệu Thất còn đang chờ phân phó, chợt nghe thấy tiếng cành cây rung động. Vài thiếu niên từ trên trời đáp xuống, một nữ tử mặt lạnh mặc áo xanh đi lên, thi lễ với Nhạc Thính Tùng “Đa tạ Nhạc trưởng lão trợ giúp ra tay, trừ gian diệt ác!”

Nhạc Thính Tùng vuốt cằm: “Không dám nhận. Đây là đầu của kẻ ác kia, đồng lõa còn nằm ngất trên đất, có tiểu huynh đệ đang trông giúp ta. Người đến nói cho hần biết lần sau cứ tới thôn Tiểu Dương tìm ta là được.”

Nữ tử mặt lạnh tiếp nhận “thứ” bị Nhạc Thính Tùng bọc lung tung kia, lại dâng lên một cái hộp, Nhạc Thính Tùng cười nhét vào trong ngực, hai người trò chuyện vài câu, nữ tử kia dẫn người rời đi, lúc này Triệu Thất mới lấy lại tinh thần.

“Đó là đầu người?!” Hần lẩm bẩm, “Người lại mang theo một cái đầu... Ta còn muốn lấy xem...”

Nhạc Thính Tùng ừ một tiếng: “Mấy nhiệm vụ này được thưởng rất nhiều ngân lượng, chẳng qua lúc cắt đầu hơi phiền toái.”

Triệu Thất nhất thời hiểu ra: “Há, hoá ra tiền đi đường của chúng ta tới như thế... Có phải nửa đêm người hay ra ngoài liều mạng với người khác không?”

Nhạc Thính Tùng suy nghĩ: “Cũng không mấy lần.”

“A, nhất định không bao gồm lần ở kinh thành kia đâu.” Triệu Thất liếc y, “Có một số việc ta chỉ làm bộ không biết, đừng tưởng ta chẳng biết gì nhé!”

Nhạc Thính Tùng chỉ cười không nói. Triệu Thất như đánh vào bị bông, cười gượng hai tiếng vô nghĩa, đột nhiên nhớ ra cái gì, ba chân bốn cẳng chạy qua một bên, từ dưới bụi cây lúi ra một người, là Dương Chu thị.

Ba người đồng thời đi về. Trên đường Triệu Thất còn thêm mắm dặm muối kể lại sự tích anh hùng của mình, tự khoa trương tăng bốc mình thành Quan Nhị gia phụ thể, Chư Cát Lượng tái thể, trí dũng song toàn anh minh thần võ.

Đến phiên Nhạc Thính Tùng thì tương đối nhạt nhẽo. Y chỉ nói nửa đêm mình chạy ra ngoài, thủ tiêu người xấu, cứu mấy người, còn nói về giáo phái chuyên làm chuyện tà ác kia, tiện thể phân tích một chút.

Nghe đầu thánh giáo kia đã khổng chế mấy làng quanh đây, yêu cầu mỗi hộ phải thay phiên giao ra một nam tử hoặc nữ tử mĩ mạo, nơi này hẻo lánh, tin tức bế tắc, vì vậy cho tới bây giờ mới có người biết. Nhưng vì Dương Chu thị không nói một lời nên những gì phân tích cũng chỉ là suy đoán của Nhạc Thính Tùng. Cuối cùng nhớ ra một chuyện, y lại nói: “Người bị bắt tới mà còn sống đến giờ không nhiều, trong đó có một người, là người quen của người.”

“Cái gì?” Triệu Thất giật nảy mình, có chút há hê, “Triệu Vũ Thành bị bắt tới? Gã có bị người —— ”

“Không phải.” Nhạc Thính Tùng rầu rĩ nói, “Vừa nhắc tới người quen, sao ngươi lại nhớ ngay đến gã thế.”

Triệu Thất cười ha hả: “Thì ta hy vọng như thế mà, hê hê. Người nói xem người kia là ai?”

Tuy Triệu Thất hỏi nhưng Nhạc Thính Tùng không vui, không chịu mở miệng. Chờ về đến nhà Dương Chu thị thì trời đã tờ mờ sáng, Triệu Thất vốn định đợi để hỏi xem người kia là ai, không ngờ đầu vừa dính vào gối, hần đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

109. Chương 109

Sau giờ Ngọ ánh nắng ấm áp, một thiếu niên lười biếng mềm nhũn trên giường, khò khò ngủ say. Bỗng nhiên, trong miệng hắn nếm được vị ngọt, có cái gì mềm mềm chạm lên môi hắn.

Đó là một nụ hôn dịu dàng.

Thiếu niên tỉnh lại từ trong mộng, trong miệng đều là dư vị ngọt ngào. Khoé miệng hắn cong cong, mở mắt ra đã thấy hiện thực đẹp đẽ.

Người trước mặt đứng ngược chiều nắng, dung mạo mơ hồ không rõ, giọng nói mang theo ý cười: “Thích không?”

“Ăn ngon lắm. Khanh ca ca, đây là cái gì nha?” Chép miệng một cái, thiếu niên gật đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì, lo lắng nhìn hai bên, “Cha đâu? Chẳng may để cha nhìn thấy, người sẽ không vui.”

“Sư phụ ra ngoài làm việc rồi.” Thẩm Lan Khanh ngồi bên giường, nhặt tóc tán loạn trên mặt Bạch Tuyết Kỳ vén ra sau tai, cười nói, “Lần đầu tiên ta làm bánh ngô sen, xem ra cũng không tệ lắm. Ăn thêm nhé?”

“Vâng.” Bạch Tuyết Kỳ bỏ xuống bữa khoản, cười híp mắt ôm cổ Thẩm Lan Khanh, nhẹ nhàng cọ má đôi phương, nhỏ giọng nói, “Còn phải như vậy...”

Trước mặt Bạch Tuyết Kỳ là một màu đen kịt. Hắn cảm thấy trên người chẳng có chỗ nào là không đau, còn có thứ gì đè ép lên hắn, hắn thở không nổi.

“Há miệng!” Có người lạnh lùng ra lệnh.

Bạch Tuyết Kỳ liều mạng lắc đầu.

Không nhìn thấy là ai, không nhìn thấy có bao nhiêu người, hắn mở to hai mắt, chỉ thấy một khoảng hư vô.

Cơn ác mộng này hắn đã gặp qua cả trăm ngàn lần, chuyện xảy ra kể tiếp rõ như lòng bàn tay. Dù biết mình đang mơ nhưng cũng không cách nào tỉnh lại.

Phần nộ và khuất nhục làm cho hắn run rẩy, sợ hãi khiến hắn không thể nhúc nhích. Việc duy nhất hắn có thể làm chính là cắn môi, phòng ngừa mình khóc thành tiếng.

Thật là kỳ quái, tại sao vẫn cảm thấy sợ? Bạch Tuyết Kỳ run lên lẩy bẩy, trong lòng suy nghĩ miên man. Bọn chúng đều chết rồi, ta cũng không còn là ta ban đầu, bây giờ ta là...

“Triệu Thất!”

Triệu Thất theo tiếng gọi bật dậy, chỉ cảm thấy trán đau đớn, ngã oành trở lại.

“Ôi, đau chết ta rồi.” Triệu Thất đau đến nỗi đom đóm mắt, thấy Nhạc Thính Tùng như người không liên quan nằm ngoài chỗ này, trán cũng chẳng đỏ hồng, hắn tức giận nói, “Khá lắm, hoá ra đầu người làm từ cục đá, chẳng trách ngốc ...”

Nhạc Thính Tùng đưa tay xoa trán cho hắn, hỏi: “Người gặp ác mộng gì thế?”

“Cái gì?” Triệu Thất phần nộ nói, “Bị người đập như thế thì làm sao ta nhớ được ác mộng hay mộng đẹp gì, chỉ thấy đau thôi.”

Nhạc Thính Tùng do dự một chút, vài lần muốn nói lại thôi, rốt cục mở miệng: “Vừa rồi người gọi ‘Tùng ca ca’...”

“Có đúng không?” Cái mặt già của Triệu Thất đỏ ửng, cười ha hả, “Xem ra ở trong mơ chúng ta cũng rất nỗ lực nhỉ?”

“Người người gọi không phải ta.” Nhạc Thính Tùng bình tĩnh nhìn hắn, đôi mắt vốn sáng như sao giờ lại tối tăm thâm trầm, Triệu Thất nhìn thấy mà hoảng sợ.

“Lần đầu tiên cùng ta... lúc đó, người gọi ‘Tùng ca ca’, hay là ‘Khanh ca ca’?” Nhạc Thính Tùng hỏi.

(*) Trong tiếng bông thì ‘Tùng’ với ‘Khanh’ có cách viết khác nhau nhưng đều đọc là ‘Jing’ nhé.

Triệu Thất không lý giải được, chớp mắt mấy cái, cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở: “Hình như vừa rồi người nói một từ hai lần...”

Nhạc Thính Tùng nhìn hẩn một lúc lâu, đột nhiên nhắm mắt. Ép vận công bình phục lại tâm tình, sau đó thở dài.

Triệu Thất lại càng không lý giải được, lo lắng sờ trán Nhạc Thính Tùng, cau mày nói: “Nói cái gì mà không đầu không đuôi, không phải người tẩu hỏa nhập ma chứ?”

“Có lẽ...” Nhạc Thính Tùng nghiêng đầu nghĩ một chút, “Bây giờ tâm trạng của ta rất kỳ quái... Nếu như vừa rồi người gọi trong mơ không phải ta, có lẽ ta sẽ tức giận hơn.”

“Cái gì?” Triệu Thất nhanh chóng bưng kín miệng, “Bây giờ ta không làm chuyện xấu, người cũng không được đánh ta nha.”

“À. Cái này không chỉ là tức giận, rất giống lần trước tẩu hỏa nhập ma. Mà hình như cũng không giống nhau lắm.” Nhạc Thính Tùng nghi hoặc nói, “Ta muốn làm chuyện xấu, dù biết rõ sẽ khiến người thương tâm nhưng vẫn không nhịn được. Thậm chí có chút sợ sệt... Giống như lúc trước luyện công đến bước ngoặt, sư phụ nói không sống cũng chết.”

Triệu Thất nghe xong liền rơi vào sương mù, Nhạc Thính Tùng thấy hẩn như vậy, nhẹ giọng, vươn mình xuống giường: “Thôi, để cậu ta tự đến nói cho người đi.”

“Cậu ta?”

Triệu Thất đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy người đang đứng trong phòng, kinh ngạc kêu lên: “Văn Diễm!”

110. Chương 110

Văn Diễm vẫn có bộ dạng lạnh như băng hoặc là ngu ngốc như trước, nhìn thấy Triệu Thất, vẻ mặt cũng không thay đổi nhiều. Hơi run tay, cuối cùng vẫn tiết lộ sự kích động trong lòng cậu ta.

“Tại sao người lại ở đây?” Triệu Thất lo lắng hỏi, “Là bị đám người kia bắt tới hả?”

Văn Diễm gật đầu, ngấm lại lại lắc đầu: “Ta cố ý.”

“Cậu ta là người của Trường Phi Lâu.” Nhạc Thính Tùng như chê Văn Diễm nói quá chậm, không đợi Triệu Thất đặt câu hỏi đã chen vào giải thích, “Bây giờ cậu ta xuất hiện ở đây, lúc trước xuất hiện ở Noãn Hương các, đều là vì nhiệm vụ của Trường Phi Lâu.”

Văn Diễm liếc xéo Nhạc Thính Tùng, im lặng gật đầu.

“Như vậy à...” Triệu Thất lúng túng đáp một tiếng, trong lòng còn thấy ngại ngùng.

Hẩn đã từng tổn công tổn sức để chuộc Văn Diễm ra, lúc đó chỉ coi như mình cứu người nổi trên mặt nước, bây giờ ngấm lại, hình như mình phá kế hoạch của người ta rồi. Chỉ là... đứa trẻ nhỏ như vậy lại tới cái chỗ kia nằm vùng, Trường Phi Lâu này nhất định chẳng phải nơi gì tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc hẩn tìm Văn Diễm tổ khổ đã nói không ít chuyện của Triệu phủ. Nếu như một số chuyện lọt tới tai kẻ thù của Triệu Vũ Thành, vô hình chung mình có thể báo thù, Triệu Thất nghĩ tới đây thì vui vẻ lên rất nhiều.

“Ha ha, nếu như thế, nếu ta muốn tìm người mua tin tức thì có thể tiện hơn há?”

Văn Diễm còn chưa kịp phản ứng, sắc mặt Nhạc Thính Tùng đã thay đổi. Triệu Thất thấy thế, trong lòng hơi kinh ngạc, lại nghe Văn Diễm nói: “Ta có tin tức, muốn nói cho người.”

Triệu Thất cảm thấy mình cũng chẳng có gì cần phải biết, đang muốn trêu ghẹo vài câu, lại nghe thấy tiếng sấm ầm ầm bên tai —

“Thẩm Lan Khanh không chết.”

Hai mắt Triệu Thất trợn to. Ngay sau đó, Văn Diễm nói ra câu thứ hai: “Ta dẫn ngươi đến gặp hần.”

Mãi đến khi Văn Diễm đi rồi, Triệu Thất vẫn chưa hoàn hồn.

Bây giờ trong miệng hần phảng phất như có trăm ngàn tư vị, cũng không biết là đắng, là cay, là chua hay là ngọt. Trong lòng hần lại có muôn vàn ý nghĩ, nhưng đến tột cùng là hỉ, là nộ, là oán hay là hận.

Hần không phân biệt được.

Triệu Thất ôm đầu. Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu nói, ầm ầm ầm vang trong đầu hần, chấn động đến mức đầu hần đau không chịu nổi.

Hoá ra huynh ấy không chết...

Triệu Thất đã vô số lần ảo tưởng rằng một ngày nào đó Thẩm Lan Khanh sẽ đột nhiên xuất hiện rồi dắt hần trốn đi. Kể cả khi hần biết Thẩm Lan Khanh bỏ mình, giấc mộng này vẫn thường xuyên xuất hiện.

Bởi vì hần nhớ, người kia đã cứu hần ra khỏi bóng tối lạnh lẽo. Khi hần nhìn thấy thiếu niên xuất hiện cùng ánh sáng, gương mặt kia đã khắc sâu trong tâm hồn, thời thời khắc khắc khiến hần cảm thấy ấm áp an toàn.

“Ngươi đang nghĩ gì?” Nhạc Thính Tùng hỏi.

Triệu Thất như vừa tỉnh giấc chiêm bao, hần nhìn Nhạc Thính Tùng. Thiếu niên này cũng ấm áp như thế, cũng thiện lương như thế, nhưng bọn họ không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau...

“Ta đang nhớ lại rất nhiều chuyện.” Triệu Thất lẩm bẩm, “Năm đó ta mười bốn tuổi, bị người xấu bắt đi, bị bịt mắt trói trong ngôi miếu đổ nát trên núi. Khi đó tuyết rơi rất lớn, miếu sụp, ta bị vùi phía dưới, rất đen, rất lạnh, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ có thể một mình chờ chết... là huynh ấy đã cứu ta.”

Bạch Tuyết Kỳ đã bị chôn hai canh giờ. Tay chân hần bị trói chặt, trên mặt bịt miếng vải đen. Trong hắc ám và yên tĩnh, hần gần như hồng mắt.

Lúc ấy, hần nghe thấy tiếng gõ truyền đến từ bên trên. Hần nghe thấy có người đang gọi tên hần. Hần được ôm vào trong vòng tay ấm áp, miếng vải đen trên mặt được gỡ ra, theo ánh sáng mặt trời, hần nhìn thấy huynh ấy.

Người kia ôm hần thật chặt, từng lần từng lần gọi tên hần. Trên tóc và lông mày tất cả đều là nước đá rã ra, nhưng thân thể vẫn ấm áp như thế.

Sau đó Bạch Tuyết Kỳ mới biết, Thẩm Lan Khanh vì cứu hần mà đào trong băng tuyết cả đêm như phát rồ. Sau đó đông hồng mất một chân, thân thể cũng lưu lại mầm bệnh.

Hần nợ Thẩm Lan Khanh ân tình, cả đời đều không trả hết.

“Ta muốn đi gặp huynh ấy.” Hít sâu một hơi, Triệu Thất nhìn Nhạc Thính Tùng, nói, “Ta muốn đi gặp huynh ấy.”

Nhạc Thính Tùng nhìn hần hồi lâu.

Cả đời người là một phạm trù rất dài, dài đến mức có thể khiến một người hoàn toàn quên đi một người. Mà thời gian yêu một người cũng rất ngắn, chỉ trong nháy mắt.

Hần bỗng nở nụ cười.

“Ừ.” Nhạc Thính Tùng trịnh trọng gật đầu, “Chúng ta cùng đi.”

Hai người bắt đầu thu thập đồ.

Triệu Thất vốn định đi cùng Văn Diễm, thế nhưng Nhạc Thính Tùng không đồng ý.

“Cậu ta bây giờ không tiện.” Nhạc Thính Tùng hàm hồ nói, “Ta có rất nhiều chuyện, không muốn để người khác biết.”

Triệu Thất lập tức nghĩ đến chuyện gì. Từ sau khi ra khỏi kinh, cách một quãng thời gian lại có người liên lạc với Nhạc Thính Tùng. Tên này luôn vô cùng thần bí, xác thực không thể bị người khác dò xét bí mật.

Bởi vậy, hai người bọn họ dự định sẽ đi suốt đêm

Lúc đi ra sân, Nhạc Thính Tùng kéo tay Triệu Thất. Triệu Thất quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng, một cô gái nằm trên mặt đất, giống như quỳ lạy bọn họ.

Triệu Thất bĩu môi, không quay đầu, bước đi nhanh hơn.

Rất lâu sau, có người phát ra một tiếng thở dài. Bóng dáng nhỏ gầy của Văn Diễm đi ra khỏi bóng tối, ngơ ngác nhìn hai người kia đi xa.

Cậu đang suy nghĩ điều gì?

Không có ai biết. Chỉ có đôi mắt đen như thạch, yên tĩnh phản chiếu ánh trăng thanh lãnh.

111. Chương 111

Chỗ ở hiện nay của Thẩm Lan Khanh cách nơi này không xa. Nếu đi nhanh cũng chỉ hết ba ngày.

Lúc Triệu Thất đang đi trên đường ở thôn Duẫn, hắn có cảm giác bất khả tư nghị. Nhạc Thính Tùng đang đứng một bên hời đường, người kia nghe thấy tên Thẩm Lan Khanh, lập tức nói: “Thẩm lang trung á, hắn sống ở đầu thôn Đông, trước cửa có một cây hoè ý.”

Hai người nói cảm tạ rồi đi về hướng người kia chỉ. Triệu Thất hồn vía lên mây, Nhạc Thính Tùng nghe thấy một người khác cảm thán: “Thẩm lang trung là người thiện tâm, chỉ tiếc... Ôi...”

Lòng y hơi động, chưa kịp nghiền ngẫm, cây hoè đã ở gần ngay trước mắt.

Đây là một ngôi nhà bình thường, cổ đại thấp bé mọc đầy vườn. Nắng sớm rọi lên cánh hoa còn đọng sương làm in lên đất vô số bóng râm loang lổ.

Một thanh niên ngồi trước bàn đá, đang giao bức thư cho một đứa trẻ năm, sáu tuổi. Đứa bé kia lú ra lú rú hỏi điều gì, thanh niên đều kiên nhẫn trả lời từng cái, còn cho nó ăn bánh ngọt để trên bàn. Cuối cùng, hắn vỗ cái đầu nhỏ của đối phương, dịu dàng cáo biệt với nó.

Đứa bé kia nhảy nhót nhót đẩy cửa đi ra, gặp ngay Triệu Thất đang đứng chờ, ngẩng đầu cười hì hì: “Huynh cũng tìm Thẩm lang trung nha?”

“Có khách à?” Nam tử còn bê cái đĩa nhỏ trên tay, nghe vậy thì nhẹ nhàng nghiêng đầu.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Thính Tùng nhìn thấy Thẩm Lan Khanh, bọn họ thậm chí còn chưa nói gì với nhau, nhưng lúc này y đã rõ, vì sao Triệu Thất lại ghi nhớ người này nhiều năm như vậy.

Chi lan ngọc thụ, tuyết đại phong kiều.

Dung mạo của Văn Diễm và Thẩm Lan Khanh mặc dù có nét giống, nhưng phong hoa khí độ lại khác hoàn toàn. Hắn chỉ ngồi ở chỗ đó cũng có thể khiến cho tiểu viện bình thường này thêm sáng ngời.

Một người như vậy, rất đáng để bắt luận kẻ nào nhớ kỹ.

Triệu Thất không đi lên, hắn ngơ ngác nhìn Thẩm Lan Khanh trong viện, qua một lúc lâu, mới cất giọng nói: “Khanh, Lan Khanh, là ta.”

Thẩm Lan Khanh dừng một chút, chậm rãi đặt đĩa bánh lên bàn, tay xoa mi tâm, cười khổ: “Hoá ra giấc mộng còn chưa tỉnh, ta thực sự là...”

“Người không nhận ra ta sao?” Triệu Thất bước nhanh về phía trước, “Ta là A Kỳ.”

Thẩm Lan Khanh sững sốt, thật chậm thật chậm mà quay đầu, không thể tin nhìn về hướng Triệu Thất: “A Kỳ?”

Nghe thấy Triệu Thất lần thứ hai lên tiếng, Thẩm Lan Khanh đột nhiên đứng lên, sờ soạng tìm cây gậy tựa lên chân bàn. Chén đĩa trên bàn âm âm đổ vỡ hân cũng không phát hiện, tránh cũng không tránh, chỉ chống đỡ đi về phía Triệu Thất.

Triệu Thất lúc này mới phát hiện, tuy đôi mắt của Thẩm Lan Khanh trắng trong như ngọc nhưng lại chẳng có lấy nửa điểm thần thái, không còn nhìn thấy nữa rồi.

“Cẩn thận!” Triệu Thất sốt sắng, vội vàng chạy tới đỡ lấy hân, dẫn hân ngồi lại bàn, cẩn thận hỏi, “Mắt của huynh...”

Thẩm Lan Khanh cười cười. Sự thất thố chỉ duy trì trong nháy mắt, lúc này đã khôi phục thân nhiên, thậm chí còn nhẹ nhàng đẩy tay khai Triệu Thất, giống như sự kích động vừa rồi chỉ là ảo giác của người khác.

“Bốn năm trước sinh bệnh, lành bệnh rồi thì như vậy, không có gì đáng ngại.” Hân cười, “Nhưng không nhìn thấy đáng về lúc A Kỳ lớn lên, có chút đáng tiếc.”

“Là chuyện khi nào? Sao huynh không nói với ta?”

Triệu Thất vừa nói xong mới ý thức được mình sai rồi. Năm đó hân “lựa chọn” Triệu Vũ Thành, nếu hai mắt Thẩm Lan Khanh chưa mù thì còn tốt, nhưng tự nhiên huynh ấy lại biến thành người mù, không muốn gây khó dễ cho hân, vậy nên mới một mực không cho hân biết.

“Sinh hoạt ở đây của ta không đáng lo, người không cần lo lắng.” Thẩm Lan Khanh còn trấn an hân, dứt lời liền quay đầu, hướng về phía Nhạc Thính Tùng, “Nơi này còn có khách nhân, là ta sơ sót. Người là người Vũ Thành mời tới chăm sóc A Kỳ sao?”

“Không phải.” Triệu Thất nhanh chóng giới thiệu, “y là phu quân của ta, Nhạc Thính Tùng. Là một đại hiệp rất lợi hại rất lợi hại.”

Nhạc Thính Tùng nói: “Lỗ tai của Thẩm huynh thật lợi hại.”

Thẩm Lan Khanh sững sờ, lập tức nở nụ cười áy náy: “Người mù không có đôi mắt, lỗ tai chung quy phải tốt hơn người thường. Nhạc thiếu hiệp, mới vừa rồi là ta thất lễ.”

Nhạc Thính Tùng vừa định xua tay, lại nhớ ra đối phương không nhìn thấy, liền nói một tiếng “Không sao”.

Triệu Thất ở bên cạnh bổ sung: “Triệu Vũ Thành đưa kia không phải thứ gì tốt, ta đã sớm đoạn tuyệt với gã rồi. Đúng rồi, gã còn gạt ta nói huynh chết, thật sự là đồ quỷ đáng ghét.”

“Vậy sao?” Thẩm Lan Khanh hơi kinh ngạc, “Nhưng mấy ngày trước hân còn gửi thư cho ta, nói chăm sóc người rất tốt...”

“Lừa gạt.” Triệu Thất nói chắc như đinh đóng cột, “Gã đối xử với ta rất không tốt, thường thường không cho ta cơm ăn, còn mắng ta vừa lười vừa nát. Huynh đừng để ý gã nữa.”

Nhạc Thính Tùng không khỏi liếc mắt nhìn Triệu Thất, Triệu Thất một bộ cây ngay không sợ chết đứng. Thẩm Lan Khanh nghe xong liền cười: “Được, ta không để ý tới gã. Các người đi đường xa đến, còn chưa dùng cơm đúng không? Trong phòng bếp có sẵn đồ ăn, để ta mang ra cho các người.”

Triệu Thất biết Thẩm Lan Khanh nhất định sẽ không đồng ý cho hân giúp, đáp ứng một tiếng, mình chạy đi dọn đồ bị đụng ngã ban này.

Nhạc Thính Tùng ngồi xổm giúp hân, dọn được một hồi, bỗng nhiên y sắp đến gần hôn hân một cái, sau đó mỉm cười.

“Người làm cái gì vậy nha?” Triệu Thất nghiêng đầu nhìn y.

“Ta là phu quân của người...” Nhạc Thính Tùng lại hôn hân một cái, thấp giọng nói, “Người cũng là của ta.”

Triệu Thất đỏ bừng hai má, cười nhẹ hai tiếng: “Ừm.”

Đúng lúc này, lỗ tai Nhạc Thính Tùng hơi động, bỗng nhiên ngừng đầu. Mà Triệu Thất cũng nghe được tiếng va chạm truyền ra từ phòng bếp ——

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thầm kêu không ổn!

112. Chương 112

Vừa vào phòng, quả nhiên thấy Thẩm Lan Khanh ngã ngồi trên đất. Nghe được động tĩnh, hần ngừng đầu cười với bọn họ, hai tay tìm trên đất một hồi, nắm chặt cây gậy vừa rơi, dùng sức chống gậy muốn bò lên.

Nhưng dù sao Thẩm Lan Khanh đi đứng cũng bất tiện, vừa rồi hình như còn làm tay bị thương, động tác vất vả gian nan. Triệu Thất mấy lần muốn dìu đều bị hần dụ dỗ mà kiên định đẩy ra.

“Không cần.” Thẩm Lan Khanh cười nói, “Chút chuyện này, ta còn làm được.”

Tay Triệu Thất ngưng giữa không trung, chỉ lơ đãng nhìn hần.

Năm ấy, hai người vẫn còn niên thiếu. Thẩm Lan Khanh mười ba tuổi gia cảnh bần hàn thân hình đơn bạc, lúc mới tới thư viện thường xuyên bị châm biếm, có một lần thậm chí còn bị vài tên công tử bột ném cầu tuyết vào người.

Bạch Tuyết Kỳ lúc đó cũng cảm động, thế nhưng Thẩm Lan Khanh không cần sự giúp đỡ của hần, chỉ tự mình đứng lên, phủi tuyết trên người, cứng đầu mà cao ngạo, chính là ẩn tượng ban đầu Bạch Tuyết Kỳ dành cho Thẩm Lan Khanh.

Hình ảnh trong hồi ức chồng chéo lên nhau, Thẩm Lan Khanh đã đứng lên.

Eo lưng của hần vẫn thẳng tắp, thần sắc vẫn ôn hòa, chỉ là hần không thấy trên góc áo mình dính bụi bẩn, cũng không biết máu tươi rỉ ra trên tay đã thấm vào ống tay áo. Khó tránh khỏi khiến hần lộ ra mấy phần chột vật.

Triệu Thất muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ dụi mắt, mũi tê tê. Hần không thương cảm cho Thẩm Lan Khanh —— huynh ấy không cần bất kỳ sự thương cảm nào —— hần chỉ cảm thấy khổ sở.

Mười năm sau, ngày hôm nay, Thẩm Lan Khanh vẫn là Thẩm Lan Khanh như trước, nhưng Bạch Tuyết Kỳ đã thành Triệu Thất, người trong lòng cũng đã thay đổi.

“Vốn định lấy cho ngươi bánh ngọt hôm qua ta làm, xem ra ngươi không có lộc ăn.” Thẩm Lan Khanh cười nói, “May mà ngươi ta vừa đưa tặng một sọt vải. Ta nhớ cứ đến mùa hè là ngươi lại gào lên đòi ăn, có một lần còn ăn đến mức chảy cả máu mũi...”

“Đừng nói nữa!” Chuyện trong quá khứ bị bóc trần, Triệu Thất đỏ mặt, đá xoáy lại, “Khi đó huynh vừa bắt đầu học y, còn xung phong nhận việc điều chế thuốc cho ta hại ta bị đau bụng mất mấy ngày đấy, may mà thỉnh ngự y đến mới trị hết, hừ!”

Vừa nói, hần vừa liếc mắt ra hiệu cho Nhạc Thính Tùng. Không ngờ Nhạc Thính Tùng lại mất tập trung, bị kéo một hồi, y mới phục hồi tinh thần, tay chân lạnh lẽo bê cơm canh và bịch vải ra để lên bàn.

Thẩm Lan Khanh nghiêng người, đợi Nhạc Thính Tùng ra ngoài rồi mới thở dài nói với Triệu Thất: “Nhạc thiếu hiệp thân thủ rất tốt, ta không nghe được tiếng bước chân của y.”

“Hần rất lợi hại nhá.” Triệu Thất gật đầu, nhẹ nhàng kéo tay Thẩm Lan Khanh.

Bây giờ hần mới phát hiện, ngón tay thon dài như ngọc trong trí nhớ giờ đã đầy rẫy vết thương, mặt trên phù nề vết sẹo hoặc lớn hoặc nhỏ, đầu ngón tay bên phải còn đang nhỏ xuống vết máu.

Cuộc sống của người mù sẽ rất vất vả, huống chi đây còn là cuộc sống của một người mù nghèo khó.

“Quả nhiên không giấu được người...” Thẩm Lan Khanh cười xấu hổ, “Vừa rồi là ta không cẩn thận, bình thường không như vậy đâu.”

Triệu Thất không hỏi gì. Thẩm Lan Khanh nói “không cẩn thận”, Triệu Thất hiểu rõ hơn bất cứ ai khác.

Nếu như vào bốn tháng trước, không, có lẽ chỉ cần hơn ba tháng trước, hắn tới nơi này, nhìn thấy Thẩm Lan Khanh, hết thấy sẽ khác.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ im lặng cúi đầu, nghiêm túc giúp Thẩm Lan Khanh băng bó vết thương.

“Bây giờ người rất biết chăm sóc người khác.” Trầm mặc trong chốc lát, Thẩm Lan Khanh thấp giọng nói, “Như vậy... rất tốt. Nếu như sư phụ dưới tuổi vàng có biết, chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Triệu Thất há miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Con người lúc còn niên thiếu luôn cho rằng một lời hứa là có thể tuân thủ mãi mãi, tình yêu chính là một hồi địa lão thiên hoang. Nhưng đời người khó liệu, thương hải tang điền, chờ đến một ngày hắn nhìn lại quá khứ trước kia, không còn cái gì ghi tâm khắc cốt, có cũng chỉ là sự hoảng hốt lúc vừa tỉnh khỏi cơn mơ.

Hắn và Thẩm Lan Khanh, cuối cùng vẫn bỏ lỡ

113. Chương 113

Lúc Triệu Thất và Thẩm Lan Khanh đi ra từ trong phòng thì thấy một con chim lớn đang đậu trên vai Nhạc Thính Tùng, còn y thì nghiêng đầu đọc thư.

Con chim kia trông rất hung ác, Triệu Thất không dám đến gần, đứng cách xa xa mà hỏi: “Con chim này đến truyền tin hả? Là chuyện gì nha?”

Nhạc Thính Tùng ngẩng đầu, thần sắc nghiêm nghị. Y nhìn Thẩm Lan Khanh, nói: “Chuyện trong nhà, ta phải trở về một chuyện.”

Triệu Thất ‘à’ một tiếng, nghĩ thầm chắc Nhạc Kiệu kia không qua được. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện một sớm một chiều, hắn cũng không để bụng, thấy sắc mặt Nhạc Thính Tùng không tốt, liền hỏi: “Rất phiền phức sao?”

“Không phải đại sự gì, chỉ cần sắp xếp ổn thoả là xong.” Nhạc Thính Tùng cất thư, dừng một chút, lại nói, “Ta phải đi một mình. Ngày mai khởi hành, nhiều thì nửa tháng, nhanh thì mười ngày, chẳng mấy chốc sẽ về.”

Triệu Thất há mồm, ngơ người hỏi: “Vậy ta thì sao?”

“Người... người ở lại đây chờ ta đi.” Nhạc Thính Tùng thở dài, “Nếu người ở bên cạnh, ta sẽ không còn tâm tư đi làm chuyện khác.”

Triệu Thất ngẩn người, cuối cùng im lặng gật đầu.

Thẩm Lan Khanh khẽ cau mày, dường như nghĩ tới điều gì.

Đối Triệu Thất mà nói, bữa cơm này vừa là gặp lại sau cửu biệt, lại vừa là tiễn biệt sắp đến, trăm ngàn cảm giác trộn lẫn vào nhau, rất khó nuốt xuống. Hắn chưa ăn được mấy miếng đã buông đũa xuống, vừa nói chuyện với Thẩm Lan Khanh vừa lột vỏ, thịt quả trắng loáng long lanh rất nhạt đã chất đầy trong chén nhỏ.

Triệu Thất nhìn hai người, đẩy bát cho Thẩm Lan Khanh, lại cắn một quả vừa lột vỏ xong nhét bỏ vô miệng Nhạc Thính Tùng.

“Cái này rất ngọt.” Hắn nói như dâng lên vật quý, “Người thấy ngon không?”

“Ừ.”

“Đa tạ.”

Nhạc Thính Tùng và Thẩm Lan Khanh đồng thời mở miệng, hai người đều sững sờ, liếc mắt nhìn nhau, lập tức dời đi.

Triệu Thất thầm thấy lúng túng, cười giải hoà: “Vừa rồi ta thấy sau nhà có giếng nước, ta đi chuẩn bị nước, các người cứ từ từ nói chuyện đi.” Vừa dứt lời đã bỏ chạy toé khói.

Lần này chỉ có Thẩm Lan Khanh và Nhạc Thính Tùng ngồi đối diện nhau, nhất thời ngay cả tiếng gió cũng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

“Nhạc thiếu hiệp.” Trầm ngâm một lát, Thẩm Lan Khanh lên tiếng, “Lời vừa rồi của người, sợ là khiến... Tuyết Kỳ thương tâm.”

Danh tự này gọi rất thuận miệng, không biết Nhạc Thính Tùng nghe không quen. Nhưng nếu như giải thích chuyện cải danh đổi họ, tất sẽ làm lộ ra nhiều chuyện Triệu Thất không muốn, cho nên Nhạc Thính Tùng chỉ ừ một tiếng, thần nhiên nói: “Ta biết.”

Thẩm Lan Khanh lạnh mặt, ngón tay gõ mép bàn, hỏi: “Sao Nhạc thiếu hiệp lại nói lời này?”

“Ta không cần phải giải thích cho người.” Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một chút, cảm thấy giọng điệu của mình quá cứng, bổ sung thêm, “Cùng lắm thì hấn chỉ nhất thời thương tâm, chẳng mấy chốc sẽ vui trở lại.”

Thẩm Lan Khanh trầm mặc một hồi, lại hỏi một vấn đề ngoài dự đoán: “Tuyết Kỳ... những năm này, có tốt không?”

“À, cái này...” Nhạc Thính Tùng bị hỏi. Trong lòng y biết rõ lúc này nên nói gì, nhưng nếu bắt y trả lời trái với lương tâm, thực sự không nói ra được, im lặng một lát, cuối cùng nói đơn giản: “Người tự hỏi hấn đi.”

Thẩm Lan Khanh cười khổ: “Làm sao nó lại nói thật với ta. Từ nhỏ A Kỳ đã không biết nói dối, cũng không biết che giấu tâm tư, nhưng hôm nay khổ sở cũng chỉ có thể giả bộ như không có gì xảy ra, chứng tỏ nó đã phải chịu rất nhiều ảm ức.”

Nhạc Thính Tùng nghe xong liền ngơ ngác, trong lòng như có cái gì đè chặt, vừa đau vừa xót, cực kỳ khó chịu.

Thẩm Lan Khanh khí chất cao sang, ăn nói không tầm thường, người như vậy từng khiến y có ý nghĩ muốn kết giao. Nhưng bây giờ, đột nhiên y lại nảy sinh ra cảm giác chán ghét.

Người này không giống với đám Triệu Vũ Thành hay Nhạc Kiệu, Triệu Thất có thể vui vẻ nói với hấn những chuyện quá khứ mà y không biết, hấn hiểu rõ một Triệu Thất mà y chưa từng thấy qua, hai người từng có chung một đoạn thời gian dài thân mật, mà đó lại là nơi y mãi mãi không thể chen chân.

Cảm giác này rất tồi tệ. Mặc dù đã sớm dự liệu nhưng không biết vì sao lửa giận lại tràn lên, Nhạc Thính Tùng cảm thấy tay chân luống cuống.

“Khi A Kỳ yêu một người thì sẽ toàn tâm toàn ý, có thể nói là mù quáng, không lưu lại nửa điểm sức lực để bảo vệ mình.” Thẩm Lan Khanh nghiêm túc nói, “Nhạc thiếu hiệp, nó đáng để người yêu thương, đừng cô phụ nó.”

“Đương nhiên ta sẽ đối xử tốt với hấn.” Lời trong ý ngoài của đối phương nghiêm nhiên coi mình là kẻ bắt nạt Triệu Thất. Nhạc Thính Tùng lạnh nhạt nói, trong lòng vẫn hơi phiền muộn, đang định nói thêm thì đã thấy Triệu Thất xách một thùng nước đầy, lão đảo lắc lư đi tới.

114. Chương 114

Cuộc nói chuyện giữa Nhạc Thính Tùng và Thẩm Lan Khanh cứ như thế chấm dứt.

Đêm đó, Nhạc Thính Tùng đang nằm gối đầu lên cánh tay, lòng đầy tâm sự, chợt nghe cửa phòng cọt kẹt một tiếng, Triệu Thất ôm gối lén lút lút thò đầu vào.

“Tiểu ngốc, người đã ngủ chưa?”

Nhạc Thính Tùng hừ một tiếng: “Rồi.”

“Ai nha, đừng có mất hứng chứ.” Triệu Thất lanh lẹ nhảy lên giường, đặt gối của mình lên bên đầu Nhạc Thính Tùng, cười làm lành, “Lan Khanh huynh ấy... Ừ, là người đứng đắn. Không phải thấy người không vừa mắt nên mới để chúng ta tách ra ở riêng đâu.”

Nhạc Thính Tùng khoanh tay nghĩ một hồi, quyết định không thể bị dỗ ngọt như vậy, hừ hừ nói: “Không phải các người đi chơi cờ rồi sao, tại sao bây giờ còn tới tìm ta?”

Lúc ăn cơm tối, chẳng biết Triệu Thất nhảy ở đâu ra một hộp cờ, yêu thích không buông xem đi xem lại. Mặc dù Nhạc Thính Tùng biết chơi cờ nhưng nếu muốn y trợ mắt nhìn Triệu Thất và Thẩm Lan Khanh vui vẻ đánh cờ thì sẽ thấy vô cùng khó chịu, mượn cớ ngày mai phải đi xa nên xin về phòng ngủ trước.

Kết quả, Thẩm Lan Khanh lại xếp y và Triệu Thất ở hai phòng cách biệt. Mà Triệu Thất không còn mặt dày như ngày thường, chẳng ý kiến gì, Nhạc Thính Tùng một mình hậm hực cho tới tận bây giờ.

“Ta chỉ xem cờ, cũng không phải chơi cờ nha.” Triệu Thất tự biết đuối lý, chủ động làm hoà, “Ta cũng không biết chơi cờ, trước đây ta hay lấy mấy quân cờ kia ra nghịch, mặt trên bị ta vẽ linh tinh, cho nên...”

“Người không biết?!” Nhạc Thính Tùng cực kỳ kinh ngạc.

“Mất công ta nói hồi lâu, người lại chỉ nghe câu này.” Triệu Thất bất mãn lắm bầm, “Trong tên ta có chữ ‘Kỳ’ thì nhất định phải biết chơi cờ sao? Vậy người tên là ‘Thính Tùng’, lẽ nào người có thể nghe hiểu cây tùng nói gì hả?”

Nhạc Thính Tùng cười khúc khích: “Ta nghe không hiểu —— nhưng cha người là Bạch Nghi Thu, người không dạy người chơi sao?”

“Ông ấy...” Triệu Thất trầm ngâm chốc lát, thở dài, “Không gạt người, ông ấy và Lan Khanh đều thích hạ cờ mồm, mỗi lần đánh cờ hai người đều rất vui vẻ... Bình thường cha rất nghiêm khắc với Lan Khanh, cũng chỉ có lúc đánh cờ mới thả lỏng.”

Nhạc Thính Tùng trầm mặc.

Triệu Thất lén nhìn y, lại bổ sung: “Nhưng khi đó ta còn chưa thích huynh ấy đâu, hơn nữa cũng không ai chơi với ta... Nhưng sau này ta có thể chơi với người mà, ta học rất nhanh, chờ ta học được sẽ đánh người không còn manh giáp.” Nói đến đây, Triệu Thất đã tự tưởng tượng ra khung cảnh chiến thắng, ngồi cười khà khà xấu xa.

Trong lòng Nhạc Thính Tùng hơi lung lay, hạ giọng hỏi hẩn một vấn đề.

Triệu Thất không ngờ y đột nhiên hỏi, mờ mịt gật đầu, còn hỏi: “Làm sao người biết?”

Nhạc Thính Tùng suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: “Ta chỉ đột nhiên nghĩ đến, cho nên thuận miệng hỏi, hi vọng chỉ là đa nghi... Đúng rồi, lần trước người nói chuyện binh khí, ngày hôm nay bọn họ đưa tới cho ta một con dao, người xem dùng có hợp không.” Nói xong, y xoay cổ tay, Triệu Thất chỉ thấy hàn quang lóe lên, một lưỡi dao trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay Nhạc Thính Tùng.

Con dao này to chưa bằng bàn tay, cũng không biết chế từ chất liệu gì, toàn thân trong suốt. Triệu Thất cầm trong tay, giống như nắm một nắm tuyết, lạnh đến mức khiến hẩn run lên cầm cập.

“Vật này tốt thì tốt, nhưng không đủ uy phong.” Triệu Thất nắm con dao trong tay, mong chờ nhìn Nhạc Thính Tùng, “Có cái nào oách hơn không? Lần trước chúng ta gặp phải cướp đường, búa trong tay gã rất ngẫu đấy.”

Nhạc Thính Tùng lập tức phủ định: “Người mang theo con dao cũng mệt rồi, mang búa sao được.”

Vậy là hẩn đành cắt dao vào trong ngực.

“Hừ, lão tử là thần binh cũng rơi vào tay ngươi.” Triệu Thất chống nạnh diều vô dương oai “Nếu thằng khốn nào dám đến bắt nạt ta, ta sẽ đâm nó thành cái sàng!”

Đang đắc ý, đột nhiên hắn bị người nào kéo từ sau lưng, trời đất quay cuồng, trực tiếp bị vút lên giường.

Triệu Thất bị rơi ngất ngây con gà tây, mở mắt ra liền thấy Nhạc Thính Tùng ngồi xổm trước mặt mình, đang cúi đầu cúi thắt lưng. Hắn không khỏi nuốt ngụm nước miếng, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng qua cũng chỉ là một con dao, ngươi sẽ không nhỏ mọn đến mức muốn ta đền thịt chứ?”

Nhạc Thính Tùng mỉm cười: “Ngươi nói xem?”

Dưới ánh nến, đôi mắt ngày thường đen nhánh trong suốt của thiếu niên bị phủ một tầng ý mơ hồ không rõ. Triệu Thất nhìn mà ngơ ngác, thậm chí không ngờ tiểu tử này lại biết dùng mỹ nhân kế.

Nhưng Nhạc Thính Tùng như vậy cực kỳ ngon miệng, trêu chọc đến mức chẳng mấy chốc hắn đã mở miệng chịu thua.

“Ai, ngày mai ngươi còn phải lên đường đấy...” Triệu Thất vừa lắc đầu làm như giãy dụa, tay chân lại nhanh nhẹn cởi quần áo, còn nghiêm túc nhắc nhở y, “Ngươi phải nói nhỏ thôi nha, tường chỗ này rất mỏng, có thể bị người khác nghe được đấy.”

Nhạc Thính Tùng cười nói: “Hoá ra ngươi cố ý.”

Cái mặt già của Triệu Thất đỏ ửng, thẹn quá hóa giận: “Ít nói nhảm, nếu không phải sợ tách ra quá lâu ghen khó chịu, lão tử mới không thêm làm với ngươi ở đây đâu.”

Nhạc Thính Tùng nhắm mắt lại, sau đó như có điều suy nghĩ mà nhìn Triệu Thất, hơi nhếch khóe môi: “Không khéo, vừa đúng lúc ta nghĩ ngược lại với ngươi.”

Triệu Thất không kịp hiểu câu này là có ý gì, Nhạc Thính Tùng đã tiến đến trước mặt hắn, cúi đầu hôn hắn.

Nụ hôn này ngọt, Triệu Thất lập tức vút tất cả tâm tư lên chín tầng mây, chủ động ôm lấy vai y, tập trung hưởng thụ.

“A...”

Ban đêm yên tĩnh, tiếng nước do môi lưỡi quấn quýt đặc biệt rõ ràng, Triệu Thất thoải mái hừ hừ, cổ vũ Nhạc Thính Tùng tiến thêm một bước mà thâm nhập. Ai ngờ Nhạc Thính Tùng mới hôn một lát đã ngồi dậy, không lưu luyến chút nào, nghiêm túc nhắc nhở: “Ngươi phải nói nhỏ thôi nha, tường chỗ này rất mỏng, có thể bị người khác nghe được đấy.”

Triệu Thất thở hổn hển lườm y một cái: “Mưu mô.”

“Lỡ tai cái vị ‘Khanh ca ca’ kia của ngươi tốt hơn người thường. Không chừng này giờ chúng ta nói gì đều bị nghe thấy hết rồi.”

“Thật là chua nhá.” Triệu Thất cười nhạo vươn tay tìm xuống dưới, “Bình dấm chua từ đâu tới, chua chết ta rồi.”

Nhạc Thính Tùng bắt được tay hắn, nghiêm mặt nói: “Ta chỉ để ngươi lại nơi này nhiều nhất là nửa tháng, không được lâu hơn.”

Triệu Thất cực kỳ rõ ràng. Nhạc Thính Tùng để hắn ở lại là muốn hắn chăm sóc Thẩm Lan Khanh một thời gian, giải quyết tất cả khúc mắc trong quá khứ.

Nhưng trong lòng hắn cũng có nghi hoặc, lúc này không từ, nửa đùa nửa thật mà hỏi: “Tiểu ngốc, ngươi không sợ ta di tình biệt luyến sao?”

“Không sợ.” Nhạc Thính Tùng hôn hắn một cái, “Ngươi thích ta.”

Lời này làm sao nghe ra lại có chút kiêu ngạo nhỉ? Triệu Thất chớp mắt một cái, bất giác cười: “Vậy mà ngươi còn ghen.”

“Cái này không phải một chuyện.” Nhạc Thính Tùng nói, giống như không muốn giải thích thêm rốt cuộc là có chuyện gì, nằm trên ngực Triệu Thất, vùi đầu liếm mát.

115. Chương 115

Đêm xuân bất tận.

Hai mắt Triệu Thất ửng đỏ, mười ngón nắm chặt, khổ sở nén tiếng rên rỉ. Nhưng người nằm trên người hắn lại không thông cảm cho hắn chút nào, chỉ một mực rung động eo thân, làm cho cái giường không rắn chắc lắm rung lên kèn kẹt.

“Nhẹ chút, nhẹ chút...” Triệu Thất rốt cục không chịu nổi mà cầu xin tha thứ. Hắn đáng thương bất lấy cánh tay đang nắm hông mình của Nhạc Thính Tùng, nhìn đối phương cầu xin.

Hắn đã bị như thế hơn một canh giờ, toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt, lại càng khiến da thịt trắng mướt trơn mềm. Khỏi thân thể vốn trắng như ngọc này lại lộ ra mấy vết hồng nhạt, đều là vết tích do bị người hôn môi xoa nắn.

Chỉ là, bất kể bị hung ác tiến vào thế nào, thậm chí là xấu xa đùa cợt, hắn đều không có lấy nửa điểm chống cự, trái lại còn mềm giọng khẩn cầu, phảng phất như kịch liệt hoan ái đã làm cho thần trí hắn tan rã, làm cho hắn đánh mất sức phản kháng cơ bản nhất của con người.

Thế nhưng Nhạc Thính Tùng lại biết, đây là phản ứng tự nhiên nhất của hắn.

Thẩm Lan Khanh nói không sai, Triệu Thất chỉ cần nhận định một người thì sẽ toàn tâm toàn ý, thậm chí sẽ không lưu lại nửa điểm sức lực để bảo vệ mình. Năm đó hắn có thể mặc người sỉ nhục để cứu Thẩm Lan Khanh, có thể vì hắn moi tìm đào phổi; cũng có thể vì Nhạc Thính Tùng mà chạy trốn khỏi Triệu phủ, nhẫn nhịn đau đớn công y lặn lội đường xa.

Nhạc Thính Tùng mặc dù ra đời không lâu nhưng cũng mơ hồ biết, sự ỷ lại và tình yêu toàn tâm toàn ý như thế, bất kể đối với người khác, hay đối với chính hắn, thì cũng là một chuyện nguy hiểm.

Giống như hiện tại, Nhạc Thính Tùng chỉ cần gây ra nhiều tiếng ồn, dẫn dụ Thẩm Lan Khanh đi ra kiểm tra, có thể dễ dàng làm ngọn lửa vô danh trong lòng dập tắt. Thế nhưng Triệu Thất lại không hay biết ý nghĩ nguy hiểm của đối phương, cho dù chuyện của hai người bại lộ, ban đầu nhất định hắn sẽ tức giận lúng túng, vậy nhưng sau đó cũng chỉ có thể tự an ủi mình, là Nhạc Thính Tùng quá mức tập trung nên sơ sẩy.

“Ngày nào cũng nói ta ngốc, kỳ thực ngươi mới là kẻ ngốc nhất.” Nhạc Thính Tùng nhẹ giọng nỉ non Triệu Thất bên tai, “Ngươi đưa thân thể cho ta, chẳng phải muốn mặc ta làm sao?”

Triệu Thất bị đụng đến run rẩy, thần trí chẳng biết đã bay đến nơi nào, cũng không hiểu Nhạc Thính Tùng nói cái gì, chỉ còn ý nghĩ không thể để cho người khác nghe được, mơ mơ màng màng nhỏ giọng lấy lòng: “Ta yêu ngươi nha... Không, đừng bắt nạt ta...”

“Ừ.” Nhạc Thính Tùng đáp, nhẹ nhàng hôn trán, hôn môi hắn, thế nhưng phía dưới bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ!

“A!” Triệu Thất sợ hãi mà bất lực mở to hai mắt, hắn giãy dụa lại bị Nhạc Thính Tùng ngăn lại, tiếng kêu bị Nhạc Thính Tùng ngăn chặn, toàn bộ thống khổ cùng vui thích đều bị thao túng trong tay một người.

Việc duy nhất hắn có thể làm là mờ mịt nhìn phía trước, mặc cho ý loạn tình mê, mặc cho nước mắt xẹt qua hai má, không ngừng rên rỉ trong cơn say tình

116. Chương 116

Hôm sau lúc Triệu Thất tỉnh lại, Nhạc Thính Tùng đã không còn bóng dáng.

Trong lòng hắn nổi lên một chút mất mát, miễn cưỡng nằm ở trên giường, cảm nhận dư vị của một trận đêm qua, chỉ cảm thấy chưa hết thềm.

Haiz, tiểu tử này là càng ngày càng lợi hại, lần tới phải cố ý chọc tức y, nhất định có thể chơi đã nghiền.

Nghĩ như vậy, ly biệt phiền muộn lập tức biến thành chờ mong gặp lại. Hắn cười khà khà vài tiếng dâm đãng, Triệu Thất trở mình một cái bò lên, vừa đi vừa hát.

Thẩm Lan Khanh đang đứng ở trong sân, vẻ mặt kinh ngạc mà không biết đang suy nghĩ gì, sắc mặt tiêu tụy. Nghe thấy tiếng bước chân của Triệu Thất, hắn ngẩng đầu, bên môi kéo ra nụ cười miễn cưỡng: “Rất cục tính rồi?”

Triệu Thất nhìn ánh mặt trời, nhớ ra nguyên nhân mình bám giường, ngượng ngùng ho khan mấy lần, áp úng qua loa lấy lệ vài câu, sau đó chạy biến đi rửa mặt.

Lúc quay lại, trong viện đã chẳng còn bóng người. Triệu Thất đi một vòng, rốt cục phát hiện Thẩm Lan Khanh đang đề bút viết chữ tại thư phòng.

Hai mắt hắn đã mù, theo lý mà nói thì không thể viết được. Triệu Thất chú ý nhìn, thấy tay hắn nắm một thanh thước gỗ, đặt trên tờ giấy trắng. Lúc viết chữ, lợi dụng dòng kẻ của thước gỗ mà viết xong một nhóm chữ bằng phẳng. Chữ trên giấy thường thường chình chình, càng không nhìn ra là do người có bệnh về mắt viết nên.

Triệu Thất nhìn bút tích loang lổ trên thước gỗ, có thể thấy được huynh ấy từng dùng biện pháp này để viết qua rất nhiều rất nhiều chữ. Chữ viết của Thẩm Lan Khanh vốn mạnh mẽ hào hiệp, bây giờ lại khô khan rất nhiều, hiển nhiên cũng là vì không nhìn thấy.

“Mới sáng sớm người đã viết cái gì nha?” Triệu Thất đến gần, tiện tay mài mực.

“Mấy ngày nay khí trời nóng lên, ta viết mấy cách đề phòng trúng gió, lát nữa phải đưa vào thôn.”

Triệu Thất ừ một tiếng, không quấy rầy nữa, ánh mắt lại đảo quanh thư phòng.

Nơi này không nhiều sách, kém xa thư phòng trong dinh thự của Thẩm Lan Khanh ở kinh thành, thế nhưng lúc nhìn kỹ, mỗi một bản đều rất quen mắt. Sau khi Bạch Nghi Thu qua đời, Thẩm Lan Khanh làm đệ tử chính lý sáng tác của ông để truyền hậu thế. Bây giờ chúng đang nằm ngay ngắn trên giá.

Nhưng mà Thẩm Lan Khanh tự mình sáng tác, ở đây cũng chỉ có một quyển.

Ánh mắt Triệu Thất phức tạp nhìn về quyển sách ‘Luyện tử thơ tuyển’ trên bàn.

Tập thơ đã không còn bằng phẳng, mặt giấy hơi nhàu, mơ hồ có chút vết nước, cũng không biết bị lật qua bao nhiêu lần.

Ngoại trừ bày tỏ tâm ý với Bạch Tuyết Kỳ ngày ấy, Thẩm Lan Khanh chưa bao giờ thể hiện tình cảm ra trước mặt người ngoài. Mặc dù sau đó Bạch Tuyết Kỳ chính miệng nói ra mình đi tình biệt luyện, huynh ấy cũng chỉ cúi đầu, lông mi khẽ run, một lá sau trả lời một chữ ‘Được’.

Chỉ là, cho dù bên ngoài hờ hững cỡ nào, nỗi nhớ trong những năm này đã để lại vết tích khắp nơi trong phòng sách, Triệu Thất đứng ở giữa, làm sao có thể không biết gì?

Lúc này Triệu Thất cũng hận mình vô tình. Lẽ ra hắn phải thấy hổ thẹn với Thẩm Lan Khanh, có thương, mà bây giờ, hắn chỉ cảm thấy đáng tiếc.

Người hắn thích bây giờ là Nhạc Thính Tùng, thẳng nhóc ngốc ngốc ngu ngu kia.

“A Kỳ, A Kỳ!”

Triệu Thất tỉnh lại từ trong suy nghĩ, nhìn thấy Thẩm Lan Khanh đã buông bút, đưa giấy tới trước mặt mình: “Người xem hộ ta, có lỗi gì không?”

“Ta không thông thuật kỳ hoàng, sao nhìn ra được.” Triệu Thất liên tục xua tay.

“Lần trước ta viết chữ ‘Liễu’, hai hàng cũng làm một nhóm, sau đó trở thành trò cười.” Thẩm Lan Khanh nói, “A Kỳ, giúp ta xem một chút thôi.”

Triệu Thất tường tận chốc lát, chà chà than thở: “Đẹp đó.”

“Chỉ biết nịnh nọt.” Thẩm Lan Khanh lắc đầu cười mắng.

“Khà khà, ta giúp huynh đưa đi nhé, giao cho ai nha?”

“Lý gia gia ở đầu thôn. Trong sân nhà nuôi một con chó, rất biết nhận người. Mà giờ cũng không bận, chàng vạng họ mới làm đồng về. Nhưng người mài mực cả ngày, tay có tê không?”

“Bây giờ ta rất lợi hại, huynh không nên coi thường ta nhé!” Triệu Thất đắc ý, “Chút chuyện nhỏ này tính là gì, lát ta đi giặt quần áo, bảo đảm giặt sạch sành sanh.”

Năm đó Bạch Tuyết Kỳ kim tôn ngọc quý, một lần tắm cũng phải năm, sáu người hầu hạ. Lúc Thẩm Lan Khanh nhặt được hắc ở trên đường rồi mang về nhà, ngay cả mặc quần áo và dùng đồ rửa mặt của mình hắc cũng không chịu, còn cầm cây trâm suýt chút nữa đâm chết mình. Nhưng bây giờ, hắc đã không còn là tiểu thiếu gia ăn sung mặc sướng năm đó nữa rồi.

“Quả nhiên là vĩ đại.” Thẩm Lan Khanh sững sờ, sau đó lập tức gật đầu cười, “Nhưng ta cũng chẳng có quần áo gì để giặt, nếu người không chê tẻ nhạt, vậy thì đọc sách cho ta nghe đi.”

Cuống hòng Triệu Thất cứng đờ. Trước kia Thẩm Lan Khanh rất thích đọc sách, sau khi mất không nhìn thấy, Triệu Thất không dám tưởng tượng huynh ấy phải vượt qua thế nào.

“Ta cầu còn không được ấy chứ.” Hắc vội chần định, nhìn lướt qua giá sách rồi chọn bản ‘Tự U Lục’. Đây là cuốn sách Bạch Nghi Thu viết về những câu chuyện nhỏ lúc đỗ dành hắc khi còn bé, hắc rất thích.

Nhưng lúc lấy sách ra, một tờ giấy mỏng lả lướt bay xuống, rơi trên mặt đất.

“Ồ, ở đây kẹp tờ giấy này.” Triệu Thất vừa nói vừa cúi người nhặt lên. Tờ giấy này nhăn nhúm, giống như từng bị vò nát. Mất hắc vô tình nhìn thoáng qua, lập tức cứng đờ.

Chữ viết rất quen thuộc, chỉ một ánh nhìn cũng khiến hắc run sợ.

“Làm sao vậy?” Thẩm Lan Khanh như phát hiện điều bất thường, giọng nói có chút quan tâm.

“Triệu Vũ Thành luôn liên lạc với huynh?”

Thẩm Lan Khanh không rõ vì sao hắc lại hỏi như vậy, gật đầu: “Không phải ta đã nói với người, mấy ngày trước Vũ Thành có gửi thư đến hay sao?”

Triệu Thất sắp rơi luôn nước mắt: “Vậy sao huynh không nói với ta rằng gã muốn đến thăm huynh hả?”

117. Chương 117

Triệu Vũ Thành lòng dạ độc ác, lần này đến nhà thăm hỏi, tuyệt đối không chỉ đơn giản là lão hữu ôn chuyện, nhất định gã có âm mưu nham hiểm tà độc gì đó.

Triệu Thất hoang mang lo sợ đi tới đi lui, mồ hôi lạnh ứa ra.

“Đừng có gáp, nếu như gã tìm tới cửa, ta sẽ nói giúp người.” Thẩm Lan Khanh khuyên nhủ, “Rốt cục người đã làm cái gì mà phải sợ như vậy?”

“Gã... là gã có lỗi trước.” Triệu Thất oán hận, “Ta cũng không làm gì, chẳng qua trước khi bỏ đi vẽ lên mặt gã chữ ‘Vương Bát’, lại chửi vài câu. Đúng rồi, Thính Tùng còn đánh một trận với gã đấy.”

Thẩm Lan Khanh xong thì nhăn mày: “Thế rốt cuộc Vũ Thành bắt nạt người ra sao?”

Những chuyện hư hỏng của Triệu Vũ Thành kia, Triệu Thất ước gì Thẩm Lan Khanh cả đời không biết, căn bản không định nói thật. Lúc này thấy huynh ấy vẫn một mực kiên trì, hẳn đành xé bữa mấy chuyện linh tinh vật vãnh ra tổ khổ.

“... Không chỉ như vậy, gã còn không cho ta tiền tiêu, không cho ta món tráng miệng để ăn, không cho ta ra ngoài chơi. Đúng rồi, mùa đông còn chẳng cho ta áo dày để mặc, làm ta lạnh run lập cập, vẫn là sau khi quen biết Nhạc Thính Tùng, y mới đưa một cái cho ta đấy.” Triệu Thất chưa xốt nói, “Triệu Vũ Thành kia là tiểu,

ạch, lão gia hoả, một khi mất hứng sẽ không cho ta ăn cơm. Ở bên ngoài ta có bạn cho ta đồ ăn, gã biết cũng không đồng ý, thế là nhốt ta chùng mấy ngày, còn sai người đánh ta...”

Oành!

Triệu Thất còn đang tập trung nói, đột nhiên giật mình hết hồn, Thẩm Lan Khanh bỗng đứng vỗ vào án thượng, sách trên bàn đều chấn động.

“Lại dám đối xử với người như thế!” Thẩm Lan Khanh cả giận nói, “Ngày đó gã còn thế thốt hứa hẹn... A, gã yêu người, che chở người như vậy sao?!”

Nhìn thấy Thẩm Lan Khanh nổi giận, Triệu Thất há hốc mồm. Trong ấn tượng của hắn, số lần Thẩm Lan Khanh tức giận chỉ lác đác không có mấy, đối xử với mình luôn dịu dàng bao dung. Triệu Thất nhớ lần duy nhất là khi sách luận trị thủy của mình bị ăn trộm, suýt chút nữa gây thành đại họa, lần đầu tiên Thẩm Lan Khanh nổi giận ngút trời, chủ động xin đi điều tra kẻ cầm đầu.

Nghĩ như vậy, Triệu Thất không khỏi lo lắng. Mình mới nói chuyện nhỏ này đã chọc huynh ấy thành như vậy, nếu như huynh ấy biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vạn nhất lửa giận công tâm, gây hại cho thân thể thì làm thế nào bây giờ?

“Không, không phải, kỳ thực cái khác cũng chẳng có gì. Ạch, ít nhất, ít nhất...” Triệu Thất trầm tư suy nghĩ, vẫn không nghĩ ra hồi ức tốt đẹp gì ở Triệu phủ. Lúc mắng chửi đám Triệu Cửu máu chó đầy đầu thì ngược lại là rất sảng khoái, nhưng chuyện như vậy có nói ra cũng chỉ làm dơ tai Thẩm Lan Khanh, cho nên hắn ho khan, nhỏ giọng nói: “Ta ăn nhờ ở đậu, lại không có bản lĩnh gì, ngay từ khi đi theo gã ngày đó cũng nên biết phải có ngày hôm nay.”

“Vậy vì sao người không ——” Thẩm Lan Khanh bật thốt lên, lời nói một nửa liền im bặt, không nói nữa.

Triệu Thất biết nghĩa bóng trong lời này, sờ đầu, ngượng ngùng nói: “Là ta nhìn lầm gã, không biết được lòng người, cũng chỉ có thể tự nuốt quả đắng. Lan Khanh, huynh thông minh hơn ta rất nhiều, mắt nhìn người cũng tốt, nhất định có thể chọn một bạn đời như ý, trải qua cuộc sống yên ấm thuận hoà.”

Lúc hắn nói lời này rất thật lòng thật dạ, mà Thẩm Lan Khanh chỉ khẽ cười, không tiếp tục đề tài này nữa.

Thấy thế, Triệu Thất không thể làm gì khác hơn là gạt chuyện này sang một bên, trước tiên giải quyết việc trọng đại: “Thư của Triệu Vũ Thành gửi tới từ mười sáu ngày trước, tính theo ngày thì trong mấy ngày này có thể đến. Gã cũng không biết ta ở đây, nếu như gặp phải, nói không chừng gã sẽ nổi điên tại chỗ, đánh ta một trận nhừ tử. Cho nên, chúng ta nhanh đi thôi, tới nơi khác lánh nạn, đợi gã đi rồi mình lại về.”

“Vì sao phải đi?” Thẩm Lan Khanh trầm giọng nói, “Gã chịu tự mình tới cửa còn miễn đi không ít phiền phức. Ta nhất định phải đòi lại công bằng cho người.”

Triệu Thất khóc không ra nước mắt, đành phải kiên trì khuyên nhủ: “Đã qua rồi thì hà tất còn tính toán? Hơn nữa Thính Tùng đã giáo huấn gã một trận, đánh gã học máu rồi đó.”

“Y là y, ta là ta.” Thẩm Lan Khanh quả quyết nói, dường như phát hiện Triệu Thất muốn gây khó dễ, chậm rãi nói, “Ta đã đồng ý với sự phụ phải chăm sóc người, bây giờ lại mặc người bị người bắt nạt... Ngày sau còn mặt mũi nào đi gặp người?”

Thẩm Lan Khanh tuy dịu dàng, nói chuyện hòa khí, thế nhưng trong xương lại mười phần bướng bỉnh, một khi quyết, tám con trâu cũng kéo không được. Triệu Thất thấy mình không khuyên nổi, nhưng nếu bỏ mặc

Thẩm Lan Khanh đi tìm Triệu Vũ Thành nói chuyện, phỏng chừng Thẩm Lan Khanh không cần lo lắng đã phụ sự giao phó của sư phụ, hai người bọn họ có thể lập tức đi gặp cha Triệu Thất luôn cũng được.

“Nếu như ngươi lo lắng cho ta, vậy thì không cần.” Thẩm Lan Khanh lạnh nhạt nói, “Ta tự có biện pháp.”

Trong lòng Bạch Tuyết Kỳ, Thẩm Lan Khanh cứ hần ra từ trong lòng đất tắm tối, huynh ấy hoàn toàn xứng đáng với danh anh hùng. Điều đó đến ngày hôm nay vẫn không thay đổi..

Trái lại với Triệu Thất, không ngừng sa đoạ, tự cam đoạ lạc, cuối cùng ngờ ngờ ngác ngác, ngay cả hình người cũng không ra.

Bởi vậy, đối mặt với một Thẩm Lan Khanh như thế, Triệu Thất ngoại trừ kính nể vẫn luôn có chút xấu hổ và tự ti mặc cảm. Hắn chỉ lo gây thêm phiền cho Thẩm Lan Khanh, sao có thể yên tâm thoải mái nhận sự bảo vệ của huynh ấy đây?

Triệu Thất cười hì hì không nói, tìm lý do đi ra, trở lại phòng ngủ cầm lấy giấy bút, nhanh chóng hí hoáy viết thư cầu cứu cho Nhạc Thính Tùng.

Số lần Triệu Thất viết thư không nhiều, lại càng chưa từng viết qua loại thư quan trọng thế này chẳng có kinh nghiệm gì để lấy ra làm gương, nhất thời nhớ lại bức mật thư có ấn Long Trảo của Nhạc Thính Tùng.

Viết xong, hắn xé một tập giấy dày để dùng bọc thư, bên ngoài viết một chữ ‘Kỳ’, giấu lại rồi xoa đi, đổi thành chữ ‘Thất’ với nét cuối cong lên như đuôi cáo đang đắc ý dạt dào, lúc này mới hài lòng gập đầu.

Cuối cùng, vì phòng ngừa có kẻ xem trộm, hắn chạy đi tìm Thẩm Lan Khanh muốn hồ dán, kết quả trong nhà không có. Triệu Thất không ngại cực khổ sang nhà hàng xóm mượn, rốt cục cũng có một phong thư tốt.

Ngần ấy chuyện làm hắn phiền phiền nhiều nhiều, dinh dính nhơm nhớp, mãi đến khi chạng vạng mới chuẩn bị xong. Nhìn sắc trời, hắn nhanh chóng thông báo cho Thẩm Lan Khanh, cầm thư và tờ giấy chữa bệnh trúng gió đi ra ngoài.

Làm xong chuyện cho Thẩm Lan Khanh. Hắn lén lén lút lút chạy ra ngoài thôn, lấy ra một cái còi trúc, đặt ở bên môi rồi thổi mạnh một hơi ——

Phương xa truyền đến tiếng rào rào, một con chim xám sải cánh bay như xé toạc hoàng hôn, nhanh như chớp nhào tới trước người hắn!

“A!”

Triệu Thất sợ hãi ôm đầu hét to, con chim kia khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn, hai cánh thu lại, vững vàng đậu trên vai hắn.

Hiểu rõ đối phương tinh thông nhân tính, Triệu Thất cố gắng trấn định, ngẩng đầu, há miệng run rẩy cất thư vào ống trúc bên chân con chim.

Con chim này là Nhạc Thính Tùng cho hắn làm phương thức liên lạc, nghe đâu một ngày nó có thể bay được mấy vạn dặm. Nhạc Thính Tùng đo từ sáng sớm, chắc chừng chiều tối sẽ nhận được thư.

Nhìn con chim có ánh mắt hung ác kia bay đi, Triệu Thất thở hắt ra một hơi, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

Sau đó chỉ cần chờ tiểu tử kia tới. Hắn nghĩ, Triệu Thất hồ hững xoay người, ánh mắt vô tình quét qua thứ gì, cả người bất chợt ngây dại.

Đường núi xa xa xuất hiện ánh đuốc leo lét, một đám người đang không ngừng di chuyển, mà nơi đó, chính là hướng của trấn Nam Thủy.

118. Chương 118

Triệu Thất biết lúc này không thể hoang mang. Hắn hít sâu một hơi, nhanh chóng nhảy vào bụi rậm ven đường, nhìn đám nhân mã kia không chớp mắt.

... Chẳng nhận ra ai.

Triệu Thất thở phào một hơi, thẳng eo thẳng lưng đi ra khỏi bụi rậm, tâm trạng nặng nề rời đi.

Lúc trở về, hắn thấy một thiếu nữ xinh đẹp đứng trước cửa, đang cúi đầu nói chuyện với Thẩm Lan Khanh. Nàng nói rất nhỏ, Triệu Thất chỉ mơ hồ nghe thấy một câu “Đưa đi”, cũng không biết là chuyện gì.

Bầu không khí rất yên tĩnh, Triệu Thất thật không tiện quấy rầy, chỉ đứng ở bên ngoài chờ cô gái đi mới bước vào.

“Lan Khanh, người đó là ai vậy?” Hắn không kịp đợi đã vội hỏi.

“Tiểu Ngọc nhà ông Lý.” Thẩm Lan Khanh cười nói, “Người ta mới mười tám, người đừng nghĩ linh tinh quỷ quái gì.”

Triệu Thất đảo mắt, ra vẻ cả giận: “Mưu ma chước quỷ không phải là ta, các người vừa nói gì ta đều nghe thấy đó!”

Thẩm Lan Khanh ngược lên, trong đôi mắt ảm đạm như có ánh sáng loé qua. Một lúc sau, Thẩm Lan Khanh nhếch miệng, chậm rãi hỏi: “Há, người nghe được cái gì?”

Chẳng biết vì sao, Triệu Thất đột nhiên run rẩy. Thẩm Lan Khanh như vậy khiến hắn có cảm giác xa lạ. Lại nhìn kỹ, vẻ mặt Thẩm Lan Khanh hơi mang ý cười, đầu hướng về phía hắn, chẳng có chỗ nào là không ổn.

“Có phải huynh lo ta không giao đồ đến nơi đến chốn nên mới tìm người ta hỏi đúng không?” Triệu Thất ném cảm giác quái dị ban nãy ra sau đầu, tiếp tục nói, “Ta nghe thấy nàng nói ‘Đưa đi’ ‘... Không phải ta đã nói rồi sao, ta không còn là đứa trẻ chẳng biết làm gì trước đây nữa rồi.’”

Thẩm Lan Khanh chỉ có thể liên tục cười khổ: “Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, người ta đến cũng chẳng phải vì chuyện này.”

Triệu Thất thấy hứng thú, truy hỏi: “Vậy là chuyện gì? Có thể nói cho ta không?”

“Mẹ nàng bị bệnh liệt giường mấy năm rồi, vào hè muỗi sinh sôi, tứ chi ngứa ngáy...” Thẩm Lan Khanh nói hai câu bỗng nhiên dừng lại, lắc đầu cười, “Bệnh nghề nghiệp, nói cho người chuyện này để làm gì. Nàng tới vì mẹ nàng. Do ta sơ sẩy, nếu biết hôm nay nàng đến thì không cần phiền người chạy đi đưa đồ nữa.”

“Đường không xa, cũng chẳng phiền phức.” Triệu Thất nói, “Đúng rồi, lúc ta đi về có nhìn thấy một đám người đi về bên này. Kẻ nào kẻ nấy cao to hung tợn, vừa nhìn là đã biết rất khó dây.”

“Chắc là thương nhân nơi khác đến buôn bán.” Thẩm Lan Khanh chẳng mấy hứng thú, thuận miệng nói một câu rồi giục Triệu Thất đi ăn cơm.

Buổi tối, Triệu Thất đốt đèn đọc sách cho Thẩm Lan Khanh nghe. Nơi này chỉ có đèn dầu đơn sơ, Thẩm Lan Khanh lo hắn bị hơi đèn làm đau mắt, chủ động đề nghị lấy trà thay rượu, hai người cũng ngâm thơ.

Nhiều năm rồi Triệu Thất chưa đọc sách, lúc thường cũng không ai ngâm cùng hắn, quên không ít, có chút vấp vả. Ngày trước hắn giỏi nhất cái này, nhưng thời gian trôi qua đã lâu, có nhiều câu còn không nhớ, nước trà từng bình từng bình uống cạn, bụng căng như sắp nổ, rất mất mặt.

Lúc này, Thẩm Lan Khanh trước ly sau hợp, bốn câu nhập thành một chữ “Niệm”. Triệu Thất thâm thở dài, trước hợp sau ly, trả lại một chữ “Đoạn”.

Nhưng hắn trầm tư suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra câu thích hợp, cuối cùng đẩy chén trà, không chơi nữa.

“Vừa rồi ta bị muỗi đốt, ngứa quá trời à, ngày mai sẽ đánh một trận thư hùng với huynh.” Triệu Thất cường điệu nói, “Không phải là thua đâu nhé.”

Thẩm Lan Khanh không nhịn được cười: “Từ bao giờ người lại chuyển trở về cho ta?”

Lại lời chuyện cũ, Triệu Thất cũng có chút ngượng ngùng. Trước đây hắn và Thẩm Lan Khanh ngang tài ngang sức, chơi đến lúc cục diện bế tắc, mỗi lần đều ỷ vào Thẩm Lan Khanh không tính toán mà nham hiểm tuyên bố rằng mình thắng. Lần này thua rõ ràng như thế, hắn chẳng thể nào mặt dày nói hoà, ai oán thở dài, chủ động chịu thua: “Ôi, huynh thắng rồi. Việc vặt ngày mai ta làm tất.”

Thẩm Lan Khanh nhú mày: “Một lời đã định?”

Triệu Thất hừ một tiếng.

Ban đêm, vạn vật say ngủ, tiếng côn trùng kêu vang khiến không gian càng thêm cô tịch.

Triệu Thất lại mất ngủ.

Ban ngày vẫn không cảm giác được, đến ban đêm, không có Nhạc Thính Tùng làm bạn, thời gian như dài ra. Đặc biệt là Triệu Thất lại cảm thấy nóng máu, đang cùng Nhạc Thính Tùng tình ái chín nồng, bây giờ chỉ cần nhớ tới lúc hai người hoan hảo, phía dưới của hắn đã bắt đầu rục rà rục rịch.

Haiz, nếu như tiểu tử kia đột nhiên xuất hiện thì tốt biết mấy.

Hắn lười biếng dùng chân kẹp chặn, như có như không mà chà sát, hi vọng có thể tiêu diệt dục hoả.

Nhạc Thính Tùng từng nói, không có đối với phương cho phép, hai người không thể tự chơi, trước khi rời đi y còn cố ý dặn dò một phen. Triệu Thất bình thường đều thích lêu lổng chơi bời, trên giường lại rất biết nghe lời tiểu tử kia.

Sai chuyện khác, buổi tối Nhạc Thính Tùng sẽ ăn hiếp hắn trên giường một hồi, nhưng nếu sai chuyện như vậy, chuyện buổi tối sẽ hủy bỏ. Nhạc Thính Tùng có ý chí kinh người, nội lực lại thâm hậu, đừng nói mười ngày nửa tháng, lúc trước y sống mười mấy năm cũng có thể nhẫn nhịn không làm. Nhưng Triệu Thất làm gì có bản lĩnh này, chỉ hai ba ngày hắn đã không chịu được. Hắn lại đánh không lại Nhạc Thính Tùng, muốn bá vương ngành thương cung là điều không thể, cho nên về phương diện này, hắn vẫn luôn cẩn thận.

Cọ như thế một hồi, dục hoả trong người Triệu Thất lại càng khó tiêu. Phía dưới cứng rắn ngồng lên, vội vàng muốn tìm nói phát tiết, tiếp tục chịch chặn sẽ chỉ làm tình huống chuyển biến xấu.

Hắn không phải Nhạc Thính Tùng cho nên không thể vận dụng nội lực để trừ khử dục hỏa, cũng không dám xuống tay ác độc bóp tắt dục vọng. Lăn qua lộn lại nửa ngày, hắn thở dài, nhận mệnh bò xuống giường, rón rén đi ra sân sau, định dùng nước giếng lạnh lẽo để giảm bớt khát khao trong lòng.

Trăng rất sáng, từng lá cây ngọn cỏ trong vườn đều được dát lên một tầng bạc. Bóng cây đại thụ xum xuê in lên nền đất một bóng đen dữ tợn, ánh trăng như quái vật thành tinh, có mưu đồ xấu xa rình rập khu vườn.

Gió đêm thổi qua khiến Triệu Thất thanh tỉnh, cảm thấy lạnh cả người.

Chu vi xung quanh quá yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu ra rả đã biến mất không còn tăm hơi. Triệu Thất đi nhanh thêm mấy bước, ép buộc tầm mắt mình rời khỏi bóng cây đen thui lù.

Giếng nước ở ngay trước mắt, phía trên đây một cái nắp gỗ, hẳn là để tránh cho người ta bất cẩn rơi xuống giếng.

Triệu Thất chợt nhớ tới một câu chuyện mình từng nghe, cũng liên quan đến cái giếng, một câu chuyện kinh dị đáng sợ.

Đừng nghĩ, đừng nghĩ! Triệu Thất tự nhủ.

Nhưng con người vốn là như vậy, càng không muốn nhớ lại cái gì thì ngay lập tức lại nhớ lại cái đó

Hắn nhớ lại nội dung câu chuyện này, người thư sinh kia cũng giống như mình, cũng nửa đêm không ngủ được chạy đi tắm, cũng là một cái giếng, trên giếng của đây một cái nắp gỗ.

Sau đó, chàng thư sinh mở nắp ra —— mình cũng sắp làm như vậy —— lại phát hiện trong giếng có...

!!!

Triệu Thất nuốt ngụm nước miếng, máu trên mặt nhanh chóng rút đi, mồ hôi lạnh sau lưng thấm ướt quần áo, hai chân run lên cầm cập, chẳng đi nổi thêm bước nào.

Không phải hấn bị câu chuyện này dọa sợ, cũng không phải bị ý nghĩ bầy bạ của mình hù khiếp —

Mà lúc này, hấn nghe thấy, từ phía sau, truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng.

119. Chương 119

Nơi này trừ mình ra làm gì còn người khác, tại sao lại có tiếng hít thở?

Chẳng lẽ là... ma?

Triệu Thất nhớ ra ma không có bóng, nhanh chóng nhìn xuống đất. Ánh trăng phả vào mặt, ngay cả bóng của mình hấn còn chẳng nhìn thấy. Hấn lại nhớ ra hơi thở của con người nóng nóng, của ma sẽ lạnh, vì vậy cẩn thận cảm thụ một hồi.

Mồ hôi túa ra, hấn chỉ thấy cả người phát lạnh, trái tim run run rẩy rẩy, dường như bị đóng băng mất rồi.

Quả nhiên có ma!

Triệu Thất không còn cách nào trấn định, hét lớn một tiếng — trên thực tế chỉ là một tiếng rung bật ra từ trong cổ họng, chẳng lớn hơn tiếng mèo kêu là bao — bỗng nhiên quay người.

“... Phi!”

Nhỏ vào mặt “con ma” kia một bãi nước bọt.

Phương pháp ông cha ta để lại quả là hữu dụng, người sợ ma ba phần thì ma sợ người bảy phần. Ma kia bị dương khí phun vào, nhất thời choáng váng.

Quả nhiên là ma cũng sợ kẻ ác, Triệu Thất thầm vui vẻ, quay đầu bỏ chạy. Còn chưa chạy được hai bước, một bàn tay to lớn đã luồn ra từ phía sau, nắm lấy cổ tay Triệu Thất, một cái tay khác thì bịt kín miệng của hấn.

“Nha nha!” Triệu Thất sợ đến hồn phi phách tán, liều mạng giãy dụa, không biết đá phải thứ gì, chợt nghe “con ma” kia rên lên một tiếng, lúc này mới hiểu.

Ồ?

Triệu Thất mở to hai mắt, dưới ánh trăng sáng tỏ, gương mặt dính nước bọt tái nhợt kia không phải của Triệu Vũ Thành thì là ai?

Ồi giời... buồn nôn.

Triệu Thất vừa sợ hãi vừa ghét bỏ, nhất thời không biết nên có vẻ mặt gì mới tốt, mắt mũi nhăn nhúm hết cả lại.

Trán Triệu Vũ Thành nổi gân xanh, rít qua kẽ răng: “Đi theo ta.”

Gã vừa đứng sau lưng Triệu Thất, chợt nhớ tới một đêm hè của nhiều năm về trước. Ánh trăng cũng sáng như thế, gió đêm cũng lạnh như vậy, Bạch Tuyết Kỳ và Thẩm Lan Khanh đứng ở bờ sông, cùng xem đom đóm bay đầy trời.

Khi đó, gã im lặng đứng sau bọn họ, im lặng nhìn bóng lưng Bạch Tuyết Kỳ.

Thời gian phẳng phất như chưa từng trôi qua. Nhưng gã biết, Bạch Tuyết Kỳ trong trí nhớ sẽ không run sợ khi nhìn thấy gã, sẽ không đứng hồi lâu cũng không dám quay đầu lại.

Lúc đó trái tim gã như bị khuấy đảo, mấy lần mở miệng muốn nói lại thôi, chờ đến khi quyết định, vừa hé miệng, Triệu Thất đột nhiên quay đầu lại, một bãi nước bọt bay tới, còn bắn tung toé vào trong miệng...

Dù Triệu Vũ Thành từng trải qua sóng to gió lớn nhưng khi đối mặt với loại chuyện này cũng không tránh khỏi hoảng hốt.

“Ta lặp lại lần nữa, đi theo ta!” Triệu Vũ Thành tỉnh táo lại, phát hiện Triệu Thất đang nỗ lực dùng hàm răng cắn mình, lập tức hung dữ nắm miệng của hắn.

Triệu Thất hít thở không thông, chỉ biết liều mạng lắc đầu.

Người là ai hả người, lão tử điên rồi mới có thể đi theo người! Không đúng, điên rồi cũng sẽ không đi theo người!

Triệu Thất không biết trong hồ lô của Triệu Vũ Thành bán thuốc gì, vì sao đêm khuya lại một thân một mình đến đây, cái này với phong cách ngày xưa của gã khác nhau một trời một vực, quả thực không giống Triệu Vũ Thành hắn từng quen biết.

Nhưng Triệu Vũ Thành vốn là gia hoả cổ tình gây sự, Triệu Thất lười suy nghĩ, lúc này hắn chỉ có một ý niệm, chính là ngàn vạn lần không thể để cho gã làm tổn thương tới Thẩm Lan Khanh.

Triệu Vũ Thành hoàn toàn không cho hắn cơ hội nói, thấy Triệu Thất vẫn giãy dụa đành đập như sắp chết, bàn tay ở trên người hắn rung một cái, ôm lấy thân thể mềm nhũn vọt đến chân viện, sau đó đề khí thả người

Ầm!

Triệu Vũ Thành và Triệu Thất rầm rầm nện trên đất, làm bay lên một đồng bụi đất mịn mù!

Một lát sau, Triệu Thất không giải thích được bò lên, xoa cánh tay đau, nghiêng đầu nhìn Triệu Vũ Thành đang nằm trên mặt đất.

Cái tên này bị làm sao thế? Hơn nửa đêm lén lút chạy tới nơi này, chỉ vì muốn cùng mình ôm ấp lăn quay như thế? Hay là nói, lần trước mình thật sự chọc cho gã điên lên rồi?

Vì phòng ngừa vạn nhất, Triệu Thất cầm lấy cái chổi, dùng mười phần khí lực đâm lên đùi Triệu Vũ Thành. Âm thanh vang lên khiến Triệu Thất vừa nghe đã thấy đau, vậy mà Triệu Vũ Thành lại không nhúc nhích, chỉ có lồng ngực vẫn đang phập phồng kịch liệt chứng minh gã còn sống, cộng thêm tức giận không nhẹ.

Triệu Thất yên tâm, thậm chí còn không kịp cười ha hả, dùng cái chổi cùn múa may điên đảo, đánh bẹp lên người Triệu Vũ Thành.

“Cho người bắt nạt ta! Cho người giày xéo ta! Dám để ông mày gọi mày là lão gia, ông mày nhổ vào, ông mày chính là ông ngoại mày đấy! Mày tính là cầu tôn tử cái gì! Đồ con rùa bị thiên lôi đánh chết...”

Bởi vì sợ đánh thức Thẩm Lan Khanh, Triệu Thất cố ý dè dặt giọng nói, tuy vậy nhưng nội dung lại chẳng có lấy nửa điểm hàm hồ. Hắn phát huy nhuần nhuyễn hết thủy công lực mình vất vả tu luyện vào đúng lúc này, giật gấu vá vai lúc đọc thơ quét sạch sành sanh. Thiên ngôn vạn ngữ trong trí óc hoá thành nước sông liên miên không dứt, ngay cả Triệu Thất cũng kinh ngạc tại sao mình lại hay như vậy.

Lúc Thẩm Lan Khanh đi ra từ trong phòng, Triệu Thất còn chưa chửi xong.

“A Kỳ, có khách đến sao?” Thẩm Lan Khanh cười tủm tỉm.

Thấy thế, Triệu Thất làm sao lại không nhận ra Triệu Vũ Thành biến thành như vậy là do Thẩm Lan Khanh. Hắn rất tò mò muốn biết Thẩm Lan Khanh ra tay lúc nào, lại lo lắng đối phương nghe thấy những gì mình vừa nói, cũng chỉ chột dạ bĩu môi, dùng cái chổi lật Triệu Vũ Thành lại: “Khách nào, ta thấy là đầu trộm đuôi cướp không mời mà đến. Đối với kẻ trộm không thể nuông chiều, Lan Khanh, chúng ta đánh gã một trận rồi lột quần áo gã vứt ra đầu làng đi.”

“Triệu Thất!” Triệu Vũ Thành vừa bị lật lại đã rống giận rung trời, Triệu Thất sợ run, chổi trong tay rơi mất. Thẩm Lan Khanh lại hơn hắn nhiều, vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ, cũng không có phản ứng đặc biệt gì.

Triệu Thất không khỏi đỏ mặt, hấn nhắt cái chổi lên, đang muốn ướm Triệu Vũ Thành mấy cái nữa, lại thấy đối phương giật giật, trong miệng phun ra một búng máu.

120. Chương 120

Lúc này, trên đường lớn, Nhạc Thính Tùng ngồi bên đồng lửa nhận được một phong thư.

Trên phong thư là một chữ “Thất” đặc ý dặt dào, y vỗ con chim tuyết điện trên vai, để nó bay đi kiếm ăn, nương theo ánh lửa, cẩn thận xem nội dung thư.

Vừa nhìn đã nhú mày.

Hai bên là hai hàng người mặc áo đen, cung cung kính kính chờ y lên tiếng. Nhạc Thính Tùng ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người họ bắn khoắn một hồi, trái lo phải nghĩ, chọn một người khá lớn tuổi, trên mặt còn có chòm ria mép.

“Vị đại ca, người giúp ta xem bức thư này. Mấy câu trong đây là có ý gì?”

Những người này đều tinh thông văn võ, mỗi người đều là nhân tài trăm người chỉ chọn một. Bọn họ đã chờ ở đây rất lâu, rốt cục cũng thấy Nhạc Thính Tùng mở miệng nói chuyện, mọi người đều lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Người bị gọi tiến lên một bước: “Hoàng —— ”

“Đừng gọi ta như vậy.” Nhạc Thính Tùng vung tay cho ông ta ngừng, “Nếu có việc nhất định ta sẽ giúp, nhưng vị trí kia ta sẽ không làm. Các người cũng về đi.”

Những người kia đành cười khổ. Thiếu chủ tuổi nhỏ, tuy rằng thành thực hơn so với lễ cùng lứa, vậy nhưng vị trí kia, một đứa trẻ làm sao được ngồi?

Người trước mắt là uy hiếp lớn nhất của Nhạc Kiệu, đồng thời cũng là vị cứu tinh duy nhất.

Nếu như Nhạc Lam chỉ là hoàng tử bình thường, chỉ có thủ hạ thân binh thì cũng không đáng sợ. Nhưng bây giờ y lại là trưởng lão của một môn phái lớn, là đồ đệ của Xuân Thu lão nhân, một thân võ công đã tiến sang bậc thượng thừa, trong cung cấm cũng có thể ra vào tự nhiên, nghe đâu dưới trưởng còn có một thể lực thần bí. Ai có thể đối phó y, ai dám đối phó y? Sợ rằng vừa nghĩ đã bị chặt mất đầu.

May mà y cực kỳ hòa ái dễ gần, đôi mắt trong sáng, dáng vẻ như đào ra phé phủ, thế nhưng đợi đến ngày sau...

“Ồ, thư này khó hiểu như vậy sao?” Nhạc Thính Tùng hỏi.

Đắm chìm trong suy nghĩ, người áo đen run tay một cái, may chưa làm rơi thư xuống đất. Sợ bị Nhạc Thính Tùng giáng tội, nhanh chóng lướt mắt dò xét một hồi.

Nửa đoạn đầu là tâm ý tương tư triền miên, tài hoa văn lá, chữ chữ cơ châu. Song đoạn sau lại xoay chuyển tình thế: “... Song thân nếu như lục bình, khó hầu quân tiền đồ cảm tú; bần cát mềm, chỉ nhục chi danh sử sách... Lừa gạt quân quá thích, đời này tất luôn hoài cảm. Vạn mong trân trọng, kính chúc thời điểm kỳ.”

Bởi vì viết quá nhanh, có câu chữ không thấy rõ, kí tên cũng không thấy, nhưng vài câu ý tứ đã rõ ràng.

Người râu mép đang muốn nói ra, trong lòng đột nhiên ngưng lại.

Khi tiên hoàng còn sống từng là một mỹ nam làm cho hậu cung diên đảo, thái y cũng chém vài người. Vị trước mắt mặc dù lớn lên trong dân gian, thế nhưng nói thế nào thì cũng cùng chung huyết mạch, nếu chọc giận y...

“Đây có ý là thời thời khắc khắc đều nhớ đến Vương gia.” Râu mép cung kính nói.

“Là thế sao?” Lúc này Nhạc Thính Tùng không sửa cách xưng hô của ông, chỉ gãi đầu, tựa hồ có chút xấu hổ.

Râu mép thần nhiên giải thích: “Kỳ thực điều này là vì nội tâm của người viết đang cực kỳ kinh hoảng, lo lắng mất đi sự sủng ái của Vương gia, cho nên lùi một bước tiến hai bước thôi. Không đối gạt Vương gia, mỗi lần ta ở bên ngoài hơi lâu, vợ ta sẽ nói ra mấy lời tương tự. Mặc dù có cũng chỉ khiến ta buồn bực bất kham, nhưng nghĩ đến nàng vì ta mà chịu đau khổ, trong lòng sẽ càng thêm thương yêu nàng...”

Lời bộc bạch có tình có lí khiến đám hắc y nhân lộ ra ánh mắt sùng kính không thôi, mà Nhạc Thính Tùng lại nghe đến nhập thần.

Đúng rồi, không ít chuyện ta thường xuyên gạt hắc, tuy hắc rằng không hỏi nhưng trong lòng chắc chắn không thoải mái. Nhạc Thính Tùng nghĩ. Lại như chuyện lần này, ta cũng chẳng nói thật với hắc, không biết hắc có giận ta không.

Triệu Thất mới 24 tuổi nhưng có một phần ba ngày tháng sống trong khổ cực, trong thời gian tám năm không biết đã chịu bao nhiêu oan ức. Tuy thoát nhìn hắc không tim không phổi, không hề để ý, nhưng mỗi khi Nhạc Thính Tùng nghĩ đến đây, trái tim lại đau không chịu nổi, còn đau hơn vạn lần xuyên tâm gấp trăm ngàn lần..

... Muốn gặp hắc.

Nhạc Thính Tùng bỗng đứng dậy.

121. Chương 121

Dưới sự trợ giúp của Thẩm Lan Khanh, Triệu Thất khiêng Triệu Vũ Thành vào phòng thuốc rồi trối lại. Trong lòng hả giận, động tác tay cũng hăng hái hơn, tuy trối chẳng bằng ai nhưng dựa vào kinh nghiệm phong phú do bị trối trước kia, hắc cũng trối được Triệu Vũ Thành thành cái giò heo.

“Ồ, sao không thổ huyết nữa nhỉ?” Triệu Thất thất vọng hỏi. Nghe khẩu khí cứ như hắc đang hận tại sao Triệu Vũ Thành lại không phun ra một bể máu rồi chết luôn đi.

“Vừa rồi là gã vọng động chân khí, kích thích được tính phát tác, cho nên mới bị nội thương.” Thẩm Lan Khanh cười, “Thuốc của ta kị nhất là nội lực. Người bình thường thì chẳng làm sao, nếu như người có nội công, chỉ cần kích phát chân khí, ngay lập tức sẽ thúc đẩy được lực, tay chân xụi lơ, miệng không thể nói.”

“Ồ!” Triệu Thất trừng mắt nhìn, hỏi, “Có phải huynh hạ thuốc trên người ta?”

“Không sai.” Thẩm Lan Khanh muốn vỗ đầu Triệu Thất, bàn tay đưa được một nửa rồi lại mất tự nhiên rút về, chỉ nói, “Ta đã sớm biết gã sẽ tìm ngươi, cho nên đã bôi sẵn thuốc lên quần áo... Ngươi không trách ta chứ?”

“Đương nhiên là không, tên khốn này gặp nạn, ta cầu còn không được ấy chứ!” Triệu Thất hí hửng tính toán nợ cũ, “A, gã còn đâm Thính Tùng một kiếm, ta muốn đòi lại cho y.”

Nói xong, hắc chạy đi lấy con dao xắt thuốc, cầm trong tay, giơ lên trước mặt Triệu Vũ Thành mấy lần, có khi xấu xa trượt lên trước bụng gã, nhìn vẻ mặt dữ tợn khó có thể hình dung của Triệu Vũ Thành, hắc đắc ý cười hả hê.

“Ha ha, sao nào, không nghĩ tới ngươi còn có ngày hôm nay đúng không? Khốn kiếp, ta nhất định phải báo đáp ân tình ngươi “chăm sóc” ta những năm này!” Triệu Thất phấn khởi nói, lại quay đầu bảo Thẩm Lan Khanh, “Ta đã gửi tin tức cho Thính Tùng, ngày sau, không, ngày mai có lẽ y sẽ về, đến lúc đó —— ”

“Y sẽ không tới.” Thẩm Lan Khanh lạnh nhạt nói.

“Cái gì?” Triệu Thất ngó người nhìn Thẩm Lan Khanh, nghi ngờ mình nghe lầm.

Thẩm Lan Khanh cười. Nụ cười này có chút thương cảm, giống như ẩn giấu điều gì khác: “Hai người chúng ta ở nơi này, tiếp tục cuộc sống như thế, chẳng lẽ không được sao? Chẳng lẽ hôm nay người không vui sao?”

“Không, nhưng mà...” Triệu Thất lúng túng nói, “Nhưng mà ta muốn ở cạnh Thính Tùng.”

“Y sẽ không tới.” Thẩm Lan Khanh rũ mắt, “Xuân Thu lão nhân đã gửi tin thành thân của y ra khắp võ lâm, người kia đã hứa hôn với y từ lúc còn trong bụng mẹ, y không thể làm trái ý sư phụ.”

Triệu Thất quay người oán hận lên bụng Triệu Vũ Thành, một lúc sau mới trầm giọng hỏi: “Chuyện ta không biết, tại sao huynh lại biết?”

“Người cho rằng ta lừa người?” Thẩm Lan Khanh hỏi.

Triệu Thất nghiêm túc nghĩ một hồi, lắc đầu: “Huynh sẽ không gạt ta, mà ta cũng tin y.”

“Mấy ngày nay, tin tức đã truyền đi khắp giang hồ.” Thẩm Lan Khanh nói, “Ngày hôm trước ta nghe một vị bằng hữu giang hồ nói, ngày hôm nay lúc Nhạc thiếu hiệp đi, y cũng đã thừa nhận.”

Triệu Thất nhớ ra lúc sáng Thẩm Lan Khanh đứng ở trong sân, cứ nhìn mình muốn nói lại thôi. Có phải khi đó, huynh ấy đã muốn nói chuyện này cho mình?

“Người có thể hỏi Vũ Thành, hẳn là gã ta cũng biết chuyện này.” Thẩm Lan Khanh lại nói, “Ta còn định mấy bữa nữa sẽ nói cho người, nhưng đau ngắn không bằng đau dài. Người tâm tâm niệm niệm y như vậy, ta cũng không muốn giấu diếm người.”

“Y sẽ không.” Triệu Thất quả quyết nói, “Lan Khanh, huynh không biết y. Y nói yêu ta, y sẽ không cùng người khác...”

“Năm đó người cũng hứa hai ta sẽ chăm sóc nhau một đời, không bao giờ thay lòng đổi dạ...” Thẩm Lan Khanh chỉ tay về phía Triệu Vũ Thành, “Người và ta quen biết nhiều năm, ta cũng tự nhận là hiểu rõ người, cũng nghĩ người sẽ sống với ta cho đến khi bạc đầu — người biết gã bao lâu?”

Triệu Thất bị hỏi đến mức mặt đỏ tía tai, ngoài miệng vẫn cật lực nói: “Đây không phải một chuyện.”

Thẩm Lan Khanh bỗng nở nụ cười kỳ quái, đôi mắt vô thần giờ phút này như có lại ánh sáng, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt Triệu Thất. Triệu Thất né tránh, lúng túng hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Dù thế nào, ta cũng muốn y chính miệng nói cho ta.”

“Không sai, khi đó người cũng chính miệng nói cho ta.” Thẩm Lan Khanh đau khổ lắc đầu, “Chỉ là, ta lại cam tâm tình nguyện để người không bao giờ nói cho ta biết.”

Triệu Thất cảm thấy chua xót.

Nếu tự hỏi lòng, hẳn có thể chịu đựng được chuyện Nhạc Thính Tùng chính miệng nói ra thông báo đả kích như thế này không?

Không thể.

Dù chỉ nhen nhóm suy nghĩ, có một ngày Nhạc Tiểu Ngốc thành thân cùng người khác, cùng người khác vượt qua tương lai dài đằng đặc, mỉm cười thổ lộ lời yêu với người đó, từ từ quên mất một kẻ qua đường không quan trọng là mình, lòng hẳn lại đau không chịu nổi.

Thẩm Lan Khanh thở dài.

Khuôn mặt Triệu Vũ Thành vẫn xanh mét như cũ, nằm ở một bên.

Trầm mặc nửa ngày, Thẩm Lan Khanh mới từ từ mở miệng, giọng nói lẫn vào mây phần nhỏ ước ao: “Nếu như cuối cùng y rời bỏ người, chúng ta... có thể... còn giống trước kia không?”

“Trước kia?” Triệu Thất mờ mịt nhìn Thẩm Lan Khanh, dường như không nhớ nổi ‘trước kia’ là bao lâu trước.

“Chúng ta chỉ cách biệt tám năm mà thôi, chỉ cần một viên Đan Quên Tình này là có thể xoá tan thời hạn xa cách.” Thẩm Lan Khanh dịu dàng nói, “Nếu những năm này người sống không vui, quên chúng đi, có được không?” Thẩm Lan Khanh đưa tay ra với Triệu Thất, trong lòng bàn tay là một viên thuốc đỏ lừ.

“Ăn nó, chúng ta sẽ chưa bao giờ tách ra.”

Triệu Thất nhìn ánh sáng lộng lẫy của viên đan dược, có chút xuất thần.

Hắn đã sớm biết trên đời có viên thuốc có thể khiến người ta quên từ trong lời của “Bạch Tuyết Kỳ” giả mạo, hắn động lòng, chẳng qua lúc đó lời nói của Nhạc Thính Tùng làm cho hắn tạm thời vứt bỏ ý nghĩ.

—— Làm sao hắn có thể không động lòng?

Chỉ cần quên, là có thể xem như chưa từng có gì xảy ra. Không có Nhạc Kiệu, không có Triệu Vũ Thành, không có khuất nhục trong lầu Say Tuyết, càng không có những đêm dài đau khổ trong Triệu phủ.

Đây là thời cơ rất tốt.

Chỉ cần nuốt viên thuốc kia, hắn có thể trở lại làm Bạch Tuyết Kỳ trong sạch ngày trước. Bạch Tuyết Kỳ yêu Thẩm Lan Khanh, hắn có thể nhanh chóng sống cùng người mình yêu, không còn bị ác mộng quấy nhiễu.

Quan trọng nhất là, hắn sẽ không vì Nhạc Thính Tùng bỏ đi mà cảm thấy khổ sở.

Miễn cưỡng chia lìa với người mình yêu, cảm giác ấy hắn từng trải qua một lần, thực sự là quá đau, một lần mà đã thương gân động cốt, hắn thực sự không biết mình có thể chịu được lần thứ hai hay không.

Dưới nếp áo, tay Triệu Thất run lên bần bật!

122. Chương 122

Thời gian chảy ngược trong yên tĩnh, vầng trăng mất đi ánh sáng, trong đất trời chỉ còn lại hai người.

Dưới ánh nền chập chờn leo lét, Triệu Thất lắc đầu: “Không.”

Thẩm Lan Khanh bất ngờ, không đợi Thẩm Lan Khanh đặt câu hỏi, Triệu Thất đã nhỏ giọng nói: “Ta, coi như y không muốn cùng ta, ta cũng không muốn quên y.”

So với Nhạc Thính Tùng, những người kia, những chuyện kia thì có là gì?

Chàng thiếu niên hiệp khách từ trên trời giáng xuống, ngu ngốc đần độn, tuy có võ công cao cường nhưng lại rất dễ bị lừa gạt, còn là một cái túi khóc. Y rất nghe lời sư phụ, từ chỗ người học được không ít những lời nguy hiểm, thường làm người khác ghen ghét trong khi mặt vẫn ngây thơ vô tội. Y không am hiểu say mê, nói chuyện thẳng thắn, lúc bị đùa sẽ đỏ mặt, vậy nhưng lúc nói mấy lời buồn nôn lại rất chân thành. Y thích nhai một loại cỏ ngọt, thích những nơi trống trải, thích nụ hôn mềm nhẹ ngọt ngào...

Triệu Thất từng hận tại sao trí nhớ của mình lại tốt như thế, muốn quên cũng không quên được. Nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy may mắn.

Hắn nhớ tới những lời y nói, những chuyện y làm, nhớ tới giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống bả vai trong cơn động tâm tối.

Nhạc Thính Tùng từng khóc vì hắn hai lần. Hắn đã từng dính thử rồi ném, đó là thứ ngọt nhất hắn từng ăn qua, làm sao có thể cam lòng quên mất?

“Đau khổ chia lìa cũng chỉ trong phút chốc, mà ký ức tốt đẹp lại là mãi mãi.” Triệu Thất trầm tư nói, “Vì những thứ đó, coi như đau khổ thêm một chút cũng chẳng là gì —— chỉ cần những ký ức kia là thật.”

“Đây không giống những lời người sẽ nói...” Thẩm Lan Khanh nghe ra ý trong lời nói của hắn, cười khẽ một tiếng, hỏi, “Người muốn nói gì?”

“Lan Khanh, ta có một vấn đề.” Triệu Thất chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt vô hồn của Thẩm Lan Khanh, “Lúc Triệu Vũ Thành vừa mới gọi ta, huynh đang làm gì?”

“Ồ?” Thẩm Lan Khanh không hoang mang chút nào, thậm chí còn mỉm cười, “Hoá ra người gã gọi là người? Người đổi tên từ bao giờ vậy?”

Thẩm Lan Khanh cũng không thừa nhận mình biết “Triệu Thất” trong miệng Triệu Vũ Thành là “Bạch Tuyết Kỳ”, nhưng trong mắt Triệu Thất lại xẹt qua một tia bi thương.

“Nếu như huynh không biết người gã gọi là ai, tại sao lại thờ ơ không động lòng? Lan Khanh, ta biết huynh, huynh không phải người tự tin đến tự phụ. Ta biết thánh lực của huynh rất kinh người, có thể nghe được tiếng bước chân của Thánh Tùng, chắc chắn sẽ không bất cẩn, hơn nữa thủ hạ của Triệu Vũ Thành cũng không vượt qua được Thánh Tùng.”

“Ha, hoá ra lộ tẩy ở đây.” Thẩm Lan Khanh cười khỏ, “Người phát hiện từ khi nào? Là vì ta vừa nói tin tức thành thân của Nhạc Thánh Tùng nên người không muốn tin ta?”

Triệu Thất lắc đầu không nói. Một lát sau, hắn mới do dự hỏi: “Chuyện của ta... huynh biết nhiều hay ít? Triệu Vũ Thành đều nói cho huynh biết?”

Thẩm Lan Khanh thở dài: “Người trách ta không đi cứu người sao?”

Lời còn chưa dứt, khuôn mặt Triệu Thất đã trở nên trắng bệch. Trước đó hắn còn ôm hi vọng nhỏ bé, mong Thẩm Lan Khanh chỉ biết hắn sửa lại tên, cũng không biết tình hình cụ thể trong đó. Nhưng câu nói này lại làm rõ tất cả, Thẩm Lan Khanh biết còn nhiều hơn hắn tưởng rất nhiều.

“Không, ta chỉ..” Triệu Thất ngơ ngác nhìn đối phương, “Ta nghe nói huynh bị bệnh, muốn đi tìm huynh. Nhưng đường quá xa, ta chạy rất nhiều lần cũng không ra ngoài được, mỗi lần đều bị Triệu Vũ Thành tóm lại. Sau đó ta nghĩ huynh đã qua đời —— ”

“Vũ Thành cho người cơ hội, người không chọn ta.” Thẩm Lan Khanh ngắt lời hắn, “Đường là người tự chọn, tại sao lại trách ai?”

“Là... ta?” Triệu Thất mờ mịt hỏi.

“Là người.” Thẩm Lan Khanh nhấn mạnh từng chữ từng chữ.

Triệu Thất bất giác ôm lấy đầu, hắn cảm thấy đầu rất đau. Mồ hôi to bằng hạt đậu lăn khỏi trán, trượt xuống hai má, giống như nước mắt chảy ra từ hốc mắt.

“Tại sao —— tại sao? Huynh biết bọn họ đối xử với ta như thế nào không? Ta nghĩ huynh chết rồi, lên đi hoá vàng mã cho huynh, gã phát hiện liền dùng đầu hương cháy dí lên người ta, còn... Đau lắm, thật sự đau lắm! Tại sao huynh không nói cho ta, tại sao huynh không đến tìm ta?! Bởi vì ta chọn gã, cho nên huynh hận ta sao? Nhưng ta cũng không thật sự thích gã, mà là —— ”

“Mà là vì Nhạc Kiệu?” Thẩm Lan Khanh mạn bất kinh tâm nói, “Ta biết.”

Triệu Thất lập tức ngậy ngẩn, hắn nhìn Thẩm Lan Khanh bằng ánh mắt không thể tin, như hiểu ra cái gì, thân thể run lên.

“Vậy... tại sao...”

“Nguyên nhân rất đơn giản.” Thẩm Lan Khanh mỉm cười nhìn Triệu Thất, “Bởi vì người sắp đặt ra tất cả những kế hoạch này, chính là ta.”

123. Chương 123

Loảng xoảng ——

Triệu Thất không cẩn thận đá ngã bình thuốc bên chân, bình vỡ, không gian tràn ngập mùi thuốc đắng nghét. Hắn nhéo cổ tay mình một cái, lăm bầm tự nhủ: “Tại sao ta lại gặp cơn ác mộng như vậy? Đúng là...”

“A Kỳ, người vẫn giống như trước kia.” Thẩm Lan Khanh cười, ngữ khí của hắn vẫn ôn hòa như cũ, thế nhưng mỗi lời nói ra lại như móng vuốt xé toạc vết thương trong lòng Triệu Thất, “Đại đột đến buồn cười, còn có chút đáng thương.”

“Không, người nhất định là kẻ khác giả trang. Lan Khanh bị người bắt đi đâu rồi?” Triệu Thất bỗng nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nói, “Huynh ấy sẽ không nói như vậy, huynh ấy đã cứu mạng ta!”

“À, hoá ra ta chưa nói cho người.” Thẩm Lan Khanh lắc đầu cười, giống như trước đây, khi Bạch Tuyết Kỳ đọc sai thơ, Thẩm Lan Khanh sẽ kiên nhẫn chỉ ra sai lầm, “Sau khi người mất tích, tiên hoàng điều động bao nhiêu người, mời tới bao nhiêu cao thủ, tại sao cuối cùng người lại bị một gã thư sinh tay trái gà không chặt như ta tìm ra?”

“Là huynh? Không, huynh không có lý do gì ——” Triệu Thất run rẩy nói.

“Nếu như không diễn như thế thì làm sao người có thể khẳng định một lòng đi theo ta?” Thẩm Lan Khanh cười hỏi.

Khi đó Bạch Tuyết Kỳ còn là tiểu công tử của công chúa, con trai độc nhất của Bạch Nghi Thu, là một nhân vật chứng tình phùng nguyệt. Mà Thẩm Lan Khanh lại chỉ là một thôn đồng thô bỉ đến từ nông thôn. Dùng một chân để lọt vào mắt xanh của Bạch Nghi Thu, thực sự là quá thích hợp.

Bạch Tuyết Kỳ vẫn biết, Thẩm Lan Khanh là người rất có hoài bão. Im lặng mấy năm, thanh chính liêm minh, thẳng thắn học tập, là hiền thần hiếm có. Vì vậy mà Bạch Tuyết Kỳ càng ngày càng ngưỡng mộ Thẩm Lan Khanh.

“Dù cha không hay khen huynh nhưng trong lòng vẫn luôn tán thưởng huynh. Kể cả khi huynh không làm gì, ông ấy cũng sẽ giúp đỡ, cho huynh làm quan tham chánh.” Triệu Thất cúi đầu, không nhìn nữa.

“Trước kia ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mà sau đó, ta phát hiện một chuyện.” Thẩm Lan Khanh hơi hốt nói, “Hoá ra Bạch Nghi Thu là cha của ta, Phượng Trữ công chúa là mẹ của ta. Vị trí người ngồi, là thuộc về ta.”

!!!

Lời này như ngũ lôi giáng thế, Triệu Thất hoàn toàn bối rối, trong lòng rối loạn, cuối cùng ngơ ngác đứng đó, chẳng nói ra được lời nào.

“Một đứa con hoang nghiệt chủng, có tư cách gì để cướp đi thân phận của ta?” Thẩm Lan Khanh chau mày nói, “Ta tìm tới Bạch Nghi Thu, nói rõ thân phận của ta cho ông ta, hi vọng ông ta có thể đuổi người ra khỏi phủ. Nhưng Bạch Nghi Thu lại nói ta có dã tâm không nhỏ, không muốn để ta nhận tổ quy tông.”

“Người thì có cái gì tốt? Không có chí lớn, không biết tiến thủ. Ông ta lại nói người tâm địa thanh khiết, thà coi một tên rác rưởi lai lịch không rõ như người trở thành trăn bảo cũng không muốn nhận lại cốt nhục thân sinh của mình.”

Hận ý và đồ kị khiến khuôn mặt anh tuấn của Thẩm Lan Khanh trở nên vặn vẹo, nhưng phần hận kia cũng chỉ trong nháy mắt, Thẩm Lan Khanh đã khôi phục dáng dấp lễ độ thường ngày.

“Khi đó ta cũng bắt đắc dĩ đưa ra hạ sách này. Không, căn bản là không có cách đánh tan cảnh giác ông ta.” Thẩm Lan Khanh nhếch môi, từ từ nói tiếp, “Quả nhiên, sau chuyện này, ông ta lơ lửng cảnh giác rất nhiều, nói cho cùng cũng là nhờ ánh sáng của người. Tuy nhiên sau đó Bạch Nghi Thu lại nghi ngờ, nhưng dù sao ta cũng là con trai độc nhất của ông ta, thứ hai là sợ người thương tâm, ông ta cũng chỉ cấm người giao du với ta chứ không hề nói ra sự thật.”

Lúc này Triệu Thất mới biết, vì sao cha luôn ôn hoà khoan dung với mình lại cấm cản ngang ngược thậm chí là nổi trận lôi đình trong chuyện này. Hắn còn tưởng rằng cha không muốn mình ở cạnh nam nhân, lại không ngờ rằng...

“Hoá ra là như vậy. Bởi vì ta cướp đồ của huynh, cho nên huynh mới hận ta.” Triệu Thất thất hồn lạc phách lùi về sau, “Khó trách chủ nhân Bạch gia không muốn thấy ta, đuổi ta ra khỏi Bạch phủ —— hoá ra là huynh, ta không tranh với huynh, cần gì huynh phải đuổi tận giết tuyệt? Nhìn cha, nể mặt mũi của Bạch

đại nhân, không thể thả cho ta một con đường sống hay sao? Ta thực sự không hiểu, vì sao huynh lại hận ta đến vậy?”

“Hận?” Thẩm Lan Khanh kinh ngạc hỏi ngược lại, lập tức cười ha hả, “Ta chẳng hề hận ngươi.”

Triệu Thất ngó người nhìn, trên môi Thẩm Lan Khanh vẫn là nụ cười dịu dàng: “Ta chỉ cảm thấy hiếu kỳ, oắt con vô dụng “tâm địa thanh khiết” như ngươi, nếu như không có sự che chở của người khác thì còn có thể “thanh khiết” được như trước hay không?”

124. Chương 124

Bỗng nhiên, hy vọng vừa dâng lên trong lòng Triệu Thất nhanh chóng bị chôn vùi, con ngươi đen như mực trống rỗng nhìn khuôn mặt Thẩm Lan Khanh, dường như nhìn thấy cái gì, lại như không muốn thấy.

“Đáng tiếc kết quả lại khiến cho người ta thất vọng. Chỉ mấy năm ngắn ngủi, chẳng những ngươi tự cam đoạ lạc, thậm chí còn ý thể hiếp người, hoành hành trong thôn.” Thẩm Lan Khanh thở dài tiếc hận, khoe miệng cong lên thành một nụ cười trào phúng, “Cha nhìn lầm ngươi rồi.”

Tuy không nhìn thấy mặt Triệu Thất nhưng chỉ cần dựa vào âm thanh, Thẩm Lan Khanh cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của hắn lúc này. Sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy, mắt chớp lệ quang, thân thể loạn choạng.

Nhưng mà, khác với suy đoán của Thẩm Lan Khanh. Triệu Thất không khóc, hắn chỉ nhếch môi, lặng lẽ mỉm cười.

Hắn đang cười chính mình.

Mọi người đều biết Bạch Tuyết Kỳ từ nhỏ đã không ăn khổ nhân gian, trời sinh là kim tôn ngọc quý, nhưng ít ai biết rằng, trong xương hắn vẫn chỉ là đứa trẻ run lấy bầy, bị vứt bỏ trong mưa tuyết đại hàn.

Từ nhỏ hắn đã thấp hèn, dù có tập thành một thân vạn ngàn sủng ái cũng nuôi chẳng được mấy phần quý khí. Cho nên dù chịu nhục hay gặp khó thế nào, hắn vẫn có thể giãy dụa mà sống tiếp.

Hắn chỉ sợ bị người vứt bỏ.

Bởi vậy, một đêm trong lầu Say Tuyết làm hắn kinh nộ, hai năm bên người Nhạc Kiệu làm hắn chịu sỉ nhục, dằn vặt của Triệu Vũ Thành làm cho hắn dày vò, nhưng hắn vỗ đất trên người, vẫn có thể không tìm không phổi mà sống tiếp.

Mãi đến khi tin Thẩm Lan Khanh bệnh chết được truyền ra, lần đầu tiên hắn mới nghĩ tới cái chết.

Lúc Bạch Nghi Thu qua đời, hắn không còn nhà, Thẩm Lan Khanh cho hắn một cái nhà. Mà đợi đến khi Thẩm Lan Khanh cũng chết, hắn mới chân chính không có nhà để về, rốt cục cũng vùi tắt hy vọng sống sót cuối cùng.

Sau khi từ Quỷ Môn Quan trở về, Bạch Tuyết Kỳ chết rồi. Còn sống cũng chỉ là Triệu Thất thấp hèn vô sỉ.

Mà Triệu Thất vừa biết, kẻ giết chết Bạch Tuyết Kỳ lại là người hắn từng yêu sâu đậm. Tất cả những thứ này, chỉ là một ý nghĩ hoang đường.

Những năm này, lẽ nào cũng là một câu chuyện cười như thế?

Thực sự là... quá buồn cười.

“... Có mấy trọng thần chỉ từ chuyên làm chuyện bắt nạt đàn ông tròng ghẹo đàn bà, không chuyện ác nào không làm, sớm nên chết. Chỉ vì bọn chúng là lão tử quyền cao chức trọng, ta động không nổi, cũng chỉ có thể mượn lý do này để loại trừ. Tự tập đám công tử bột sắc dục hoang dâm chẳng mấy khó khăn, khó khăn là để người tự chui đầu vào lưới.”

Thẩm Lan Khanh đang nói gì thế? Triệu Thất hao tâm tổn sức nghe một hồi, dần dần mới hiểu.

“Cũng may từ nhỏ người đã ngu dốt, lại không biết lòng người hiểm ác, người khác nói cái gì người tin cái đó.” Thẩm Lan Khanh như đang trách hấn không hăng hái, “Trong lầu Say Tuyết, ta còn tưởng rằng tốt xấu gì người cũng có thể cứng rắn một chút, không ngờ chỉ nói mấy câu đã dọa người sợ đến choáng váng, còn vội vã xin người cởi áo tháo thắt lưng, lúc bị người ta sờ mó cũng chẳng dám động dấy. Ta biết người sợ tối nên cố ý sai người che mắt người, cho là dưới sự sợ hãi, ít nhiều cũng có thể kích thích ra mấy phần huyết tính. Chẳng ngờ người chỉ run rẩy gọi tên ta. Ôi, ngay cả mình người cũng chẳng gánh nổi, làm người khác dễ làm gì?”

“Khi đó... huynh cũng có mặt sao?”

“Lần đầu của người là cho Khanh ca ca mà người thích, vui không?” Thẩm Lan Khanh tùy ý nói, “Chẳng qua lúc sau người chẳng khác gì con cá chết, cũng thiệt cho bọn chúng chơi hăng như vậy.”

Nụ cười của Triệu Thất sâu thêm mấy phần, thậm chí cười đến đau đớn, đau đến mức làm cho hấn phát lạnh giữa đêm hè.

“Nhạc Kiệu là quý vi thiên tử, lòng dạ lại quá mức hẹp hòi, giữ người một đồng, dùng lại không đủ, dung túng trong triều quá nhiều hủ bại, cũng đáng chết. Ta biết gã muốn người, liền sai người vẽ đông cung tại trận, bảo người mang cho gã. Còn châm lửa, cho gã biết lòng người dâm loạn lăng loàn nên mới chịu đáp ứng.

“Quả nhiên gã rơi vào tròng. Không ngờ lúc này người lại vượt ngoài dự liệu của ta, vẫn không hề hé miệng nói tên ta. Cho nên, ta cho người một điểm thưởng, đưa hoãn thúc Hoa Tín Đơn đến tận tay Nhạc Kiệu.”

“... Thưởng?” Giọng nói Triệu Thất phát khàn.

“Nếu đã muốn làm một con chó thì mơ hồ sẽ dễ chịu hơn là lúc tỉnh táo. Người ăn Hoa Tín Đơn, chẳng lẽ năm đó người sống không vui sao?” Thẩm Lan Khanh nhắm mắt hồi tưởng, lại tung ra một tin sét đánh, “Lúc đó ta chính thức tiếp quản Trường Phi Lâu, sự vụ bận rộn, còn định cho người ở lại hoàng cung một thời gian. Không ngờ Vũ Thành biết được tin tức của người, sớm về kinh...”

Hoá ra Thẩm Lan Khanh chính là lâu chủ thần bí của Trường Phi Lâu.

Triệu Thất nghĩ thầm, trong mắt lại chẳng còn gọn sóng. Có lẽ do kinh ngạc quá nhiều, người cũng tê dại. Giờ phút này chỉ đứng hấn cũng thấy gian nan, chẳng còn bao nhiêu khí lực.

“Vũ Thành khó đối phó hơn Nhạc Kiệu một chút. May là còn có người hỗ trợ. Từ khi còn nhỏ người đã thích kiếm mấy thứ linh dược cần bã về xem như bảo bối. Để đoán ra chuyện người muốn làm lại chẳng có gì khó khăn — tiền tài quyền thế của Triệu Vũ Thành khá lớn, ta chẳng muốn để gã ở lại kinh thành vướng chân vướng tay, cuối cùng mới ra hạ sách này. Vũ Thành, người đừng có trách ta nha.”

Triệu Thất không nhìn Triệu Vũ Thành.

Nếu là lúc thường, có lẽ hấn sẽ có hứng thú xem thử một hồi, hả hê cười nhạo gã trả thù sai người rồi. Nhưng lúc này, hấn chỉ nhìn chăm chăm vào Thẩm Lan Khanh, ngay cả một cái liếc mắt cũng chẳng chừa lại cho Triệu Vũ Thành.

Hấn biết Thẩm Lan Khanh ám chỉ cái gì.

Khi Triệu Thất thống khổ sẽ không tự chủ mà phân thân. Lúc này hấn như biến thành hai người, một người còn đang vùng vẫy trong bi thương thống khổ, một người khác thì lại thâm tính toán.

— Triệu Vũ Thành vì cứu hấn mà trốn đi, hạ Thực Tâm Độc cho Nhạc Kiệu. Bây giờ cổ độc phát tác, Nhạc Kiệu đi đời nhà ma.

— Năm đó sau khi trốn ra khỏi hoàng cung, bảy gia tộc hùng mạnh từng được Nhạc Kiệu lập công nga năm, chỉ còn hai gia tộc kéo dài tàn hơi đến bây giờ.

— Sau khi Triệu Vũ Thành trúng độc, ở lại giữ tinh Vương Xuyên, mấy năm không đến kinh thành hoạt động.

—— “Bạch Tuyết Kỳ” giả dùng ngọc bội uy hiếp, ép mình trộm thư của Nhạc Thính Tùng.

—— Thẩm Lan Khanh là con trai của công chúa.

Từng manh mối gộp lại một nơi, hóa thành lớp sương mù dày đặc, từ từ trong suốt toả ra ánh sáng chói lòe.

Nếu chỉ đơn thuần là vì dấn vặt mình, tại sao Thẩm Lan Khanh lại phải nhiều một vòng lớn như vậy?

Hay là hắn vẫn đang tự đề cao bản thân mình. Từ đầu đến cuối, hắn chỉ là công cụ thực hiện mục đích của Thẩm Lan Khanh?

Thứ Thẩm Lan Khanh muốn, là vị trí có thể thống nhất thiên hạ. Chỉ khi ngồi ở vị trí này, hắn ta mới có thể thực hiện được hoài bão của mình.

Bây giờ, trong triều chỉ có một vị tân đế bảy tuổi, chẳng thể nào tạo thành uy hiếp cho Thẩm Lan Khanh. Chặn trước mặt hắn ta cũng chỉ có ——

Nhạc Thính Tùng!

125. Chương 125

“Khanh ca ca, đừng nói nữa.” Trong giọng nói của Triệu Thất ẩn hàm tiếng nức nở, giống như con chó nhỏ vừa bị đuổi ra khỏi ổ. Hắn đi tới trước mặt Thẩm Lan Khanh, kéo ống tay áo của hắn ta, trầm giọng cầu khẩn: “Đây không phải là thật, huynh gạt ta, đúng không? Huynh muốn khiến ta hận huynh, để huynh cảm thấy khá hơn một chút...”

Thẩm Lan Khanh như có điều xúc động, trầm mặc một hồi, dịu dàng nói: “Nếu người đã nghĩ như vậy, ta cũng chẳng còn gì để nói.”

“Lẽ nào những năm này, huynh đối với ta, chưa từng... chưa bao giờ là thật?” Triệu Thất không muốn tin Thẩm Lan Khanh vô tình, vẫn giãy dụa sắp chết, ngón tay vấu chặt lấy ống tay áo Thẩm Lan Khanh, phảng phất như chỉ cần dùng chút khí lực là có thể tóm lại cột dựa duy nhất, không để mình ngã xuống.

Thẩm Lan Khanh thở dài: “A Kỳ, ta đối với người thế nào lại là giả? Người trộm thân phận của ta mười sáu năm, ta chỉ trả lại cho người tám năm, đã đủ nhẹ rồi —— nha?”

Thẩm Lan Khanh phát ra tiếng kêu kinh ngạc. Triệu Thất đã ôm chặt lấy hắn ta, giống như bọn họ đính ước ngày ấy, Bạch Tuyết Kỳ ngẩng đầu cười híp mắt, vòng tay ôm lấy cổ hắn, ngay sau đó ——

Ý lạnh đột ngột sinh ra.

“Đừng nhúc nhích, đao kiếm không có mắt.” Triệu Thất lạnh lùng nói. Trong tay hắn nắm con dao Nhạc Thính Tùng đưa cho, lưỡi dao trong suốt lạnh như băng đang kề sát vào yết hầu của Thẩm Lan Khanh.

“A Kỳ, người tiến bộ không ít.” Bất ngờ gặp đại biến, Thẩm Lan Khanh vẫn thong dong như trước, thậm chí còn nở nụ cười như có như không, “Vừa rồi người nói những câu kia, là muốn ta phân tâm?”

“Huynh quá coi thường ta.” Triệu Thất dừng một chút, hỏi ngược lại, “Huynh muốn ta uống viên thuốc kia, có phải là độc dược? Huynh muốn giết ta, hay là dùng ta để... áp chế Nhạc thiếu hiệp?”

“Quả nhiên.” Thẩm Lan Khanh cười rộ lên, nhẹ nhàng góp ý, “Bất kể là giết người, hay là nhốt người, ta đều phải đối mặt với lửa giận của Nhạc Lam. Làm như vậy thì ta được gì? Chẳng bằng giữ người lại, giúp ta diệt trừ Nhạc Lam.”

“Đừng hòng!” Triệu Thất giận dữ.

Thẩm Lan Khanh ám chỉ đã đủ để hắn đoán ra viên đan dược màu đỏ kia có tác dụng không chế tinh thần. Nếu như thế, kế hoạch của Thẩm Lan Khanh đại khái là lừa hắn uống đan dược, sau đó ra lệnh cho hắn giết chết Nhạc Thính Tùng...

Nhạc Thính Tùng bị một kiếm xuyên thân, tính mạng cũng không ngại, trừ người thân cận nhất với y, trên đời này làm gì có ai có thể đẩy y vào chỗ chết?

Chỉ có Triệu Thất!

Về phần Triệu Thất giết Nhạc Thính Tùng xong còn có thể sống tiếp hay không, Triệu Thất không bao giờ muốn biết.

“Kế hoạch này, bắt đầu từ bao giờ?” Triệu Thất cố gắng trấn tĩnh, tay cầm dao như đúc ra từ sắt, không hề nhúc nhích, “Lúc huynh phái kẻ giả mạo kia vào Thiên Môn?”

“Lúc đầu chỉ vì Nhạc Lam, nhưng không ngờ người cũng ở đó.” Thẩm Lan Khanh nảy lên mấy phần hứng thú, “Nhạc Lam rất giống Lục ca của y, bị người mê hoặc đến không biết mình họ gì tên gì —— ”

“Không được nói y như vậy!” Dao trong tay Triệu Thất ghì sâu xuống, rạch ra một dải tơ máu. Mùi tanh nhơm nhớp tản ra, lòng hấn căng thẳng, cắn chặt răng, không rời mắt.

Thẩm Lan Khanh khê cười một tiếng, không biết đang cười cái gì.

Dù “Bạch Tuyết Kỳ” giả không mang về được thứ Thẩm Lan Khanh muốn, thế nhưng lại mang về tin tức không nhỏ. Nhạc Thính Tùng giữ Triệu Thất trước mặt mọi người, trực tiếp dùng ba chữ “người trong lòng” để nói về hấn, hai người lại cùng vào cùng ra không chút e dè, như thế cũng đủ để chứng minh phân lượng của Triệu Thất trong lòng Nhạc Thính Tùng.

Một đứa con rơi, bây giờ lại lắc mình biến hóa, trở thành quân cờ máu chốt thắng thua. Thẩm Lan Khanh suy nghĩ, cảm thấy vô cùng thú vị.

“Triệu Vũ Thành thì sao? Gã cũng do huynh tìm tới?” Triệu Thất ra hiệu với người trong góc.

Triệu Vũ Thành vẫn nằm bẹp dí một chỗ, không biết sống hay chết.

“Không, là gã tự tới.” Thẩm Lan Khanh suy nghĩ, “Chắc là để nhắc người cẩn thận ta. Chẳng qua gã đến rất đúng lúc, mấy ngày nữa, vừa vặn có thể làm hung thủ giết hại Nhạc Lam.”

“Huynh muốn giá họa cho gã? Không thể.” Triệu Thất nói như chém đinh chặt sắt, “Ta không biết hai người có giao dịch gì, nhưng dựa theo thể lực của gã, chắc chắn sẽ không để huynh thực hiện được âm mưu.”

“Không cần ta giá họa, gã sẽ chủ động chịu trách nhiệm.” Thẩm Lan Khanh nhẹ nhàng giải thích, “Bất kể ai là chủ mưu, người xuống tay sẽ là người. Thiên Môn và Xuân Thu lão nhân sẽ không bỏ qua cho người sát hại Nhạc Lam, nếu Vũ Thành muốn bảo vệ cái mạng chó này của người thì cũng chỉ còn cách ôm hết trách nhiệm lên người.”

Triệu Thất nghĩ, không có sơ hở gì, nhưng Thẩm Lan Khanh lại nói ra toàn bộ kế hoạch, không biết sau đó hấn ta định làm gì.

Không, có lẽ không định làm gì. Có thể hấn ta không thèm để Triệu Thất vào mắt nên mới không kiêng dè sợ hãi.

Giữa lúc Triệu Thất đang phẫn hận không ngừng, bên tai lại nghe được giọng nói của Thẩm Lan Khanh; “Người còn chuyện gì không hiểu không? Hối đi, ta có thể nói hết cho người.”

Không nghĩ ra?!

Mười bốn tuổi mới biết yêu, tám năm đa tâm, còn tưởng là núi cao trăng sáng, kỳ thực chỉ là vải rách trong mương. Thẩm Lan Khanh chính miệng nói cho hấn biết, sự kiên trì của hấn, sự tưởng niệm của hấn, sự ước ao của hấn, tất cả đều không bằng chó má.

Mà lúc này, hấn chỉ cần động một ngón tay, dùng con dao sắc lẹm này, trong khoảnh khắc là có thể khiến Thẩm Lan Khanh đầu một nơi thân một nẻo. Dòng máu nóng hổi sẽ phun lên người hấn, rửa sạch tất cả thống khổ và sỉ nhục trong tám năm qua, Nhạc Thính Tùng cũng ít đi một sự ục hiếp.

Hai mắt Triệu Thất ửng đỏ, sát ý bốc hơi. Hận ý trong xương hóa thành cơn sóng, muốn bao trùm lấy tất cả.

Thắm Lan Khanh mỉm cười.

126. Chương 126

“Này, người có thấy người nào rất cao rất cao, dung mạo rất anh tuấn không?” Bạch Tuyết Kỳ chỉ cao khí lớn hỏi một đứa nhỏ chỉ ba, bốn tuổi.

Đứa bé kia nhìn ngu ngơ ngốc nghếch, quần áo mặc trên người lại không tề, trên đầu đội cái mũ quả dưa, còn có hai cục bông thả xuống, Bạch Tuyết Kỳ không biết đó là cái gì, nhưng có cảm giác đây là con thỏ.

“Không ạ.” Đứa nhỏ bé ngoan lắc đầu.

Bạch Tuyết Kỳ hừ hừ hai tiếng, không khách khí đẩy nó sang một bên, mình ngồi trên tảng đá, nhìn dòng người qua lại mà phát sầu.

Hôm nay là ngày hội của Thần quốc, hần và cha đi ra “Tùng trải”. Đang chơi rất vui vẻ, đột nhiên quay đầu lại, chẳng thấy cha đâu, cũng không tìm thấy nhũ mẫu, đám tùy tùng đi theo lại càng chẳng thấy.

Hần lê lét theo đoàn người, đi đến mức đau chân, cuối cùng cũng nhìn thấy một tảng đá, có thằng nhóc còn nhỏ hơn cả mình đang ngồi một đồng bên trên.

Tuổi của Bạch Tuyết Kỳ không lớn nhưng tâm nhãn lại rộng. Hắn thầm nghĩ những người khác đều cao to béo tốt, chỉ có mỗi thằng bé lùn xùn này là mình còn đối phó được, đứng đứng đi tới, cướp chỗ ngồi của con nhà người ta.

Đứa nhỏ kia tính tình rất tốt, đột nhiên bị một thằng bé to xác đến đẩy đi, cũng không khóc không nháo, không nói tiếng nào ngồi xuống bên cạnh.

“Ôi chào, chẳng biết cha đi đâu rồi.” Đợi một hồi, Bạch Tuyết Kỳ nâng cằm, lăm lăm như người lớn, “Đúng là chẳng bao giờ khiến ta bớt lo, nếu ta không đi tìm ông ấy, làm sao ông ấy về nhà được bây giờ?”

“Cha huynh lạc đường sao?” Đứa nhỏ kia nghe xong, ngạc nhiên hỏi, “Cha huynh... ông ấy là người lớn nha.”

Bạch Tuyết Kỳ liếc nó một cái: “Người không biết người lớn cũng sẽ lạc đường sao? Hôm nào cha ta cũng ra ngoài từ sáng sớm, buổi tối mới về đến nhà. Người thông minh như ông ấy mà còn phải mất rất nhiều thời gian mới tìm được đường về đây.”

Đứa nhỏ bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Chẳng trách sự phụ ta luôn ở nhà.”

“Hừ, người khác làm sao có thể bì được với cha ta.” Bạch Tuyết Kỳ khoanh tay khinh thường, “Cha ta là người thông minh nhất lợi hại nhất, ông ấy viết rất nhiều rất nhiều sách — sự phụ người biết viết sách không?” Nói đến chữ “Sách” này, Bạch Tuyết Kỳ càng thêm nhấn nhá, đặc ý như muốn tràn ra khỏi lời, giống như đây là một chuyện rất cao siêu, rất không bình thường.

“Người có viết mà.” Đứa nhỏ suy nghĩ một chút, rồi bổ sung, “Rất là nhiều người muốn cướp đó.”

“Hừ.” Mắt thấy khoe khoang thất bại, Bạch Tuyết Kỳ bất mãn dùng cùi chỏ cố ý đẩy đầu đứa kia. Đứa bé nhú mày, dịch sang bên cạnh, nửa cái mông như ngồi trên không khí.

Bạch Tuyết Kỳ tức giận một hồi, đột nhiên bụng kêu ùng ục. Hắn xoa bụng, nhớ ra buổi sáng nổi nóng nên chưa kịp ăn xong bánh trôi đường, mà bây giờ chẳng có cái gì để ăn, bên cạnh chỉ có một thằng nhóc ngốc, thế là càng tức giận.

“Huynh... đói bụng à?” Quan sát một hồi, đứa nhỏ bẽn lẽn hỏi.

Bạch Tuyết Kỳ vừa đói vừa mệt, lại còn đang canh cách, cứ nhìn nó chằm chằm.

Giống như bị Bạch Tuyết Kỳ hù dọa, đứa bé kia vội vàng lấy túi tiền bên hông ra, thả vào trong tay hắn.

“Cho huynh ăn.”

Bạch Tuyết Kỳ mở ra xem, là một túi bánh đường ngọt, nhú mảy: “Ta không thích ăn ngọt. Hừ, thứ này, chỉ có nhãi con như ngươi mới ăn ỳ.” Vừa nói vừa nuốt nước miếng, mặt thèm thuồng nhìn chăm chăm.

“Ta cũng không thích ngọt, đây là sư phụ mua cho mình ăn.” Cũng không biết có phải nhìn thấu Bạch Tuyết Kỳ nói một đằng làm một nẻo hay không, đứa nhỏ nghiêm túc nói, “Người tài giỏi thích ăn đấy.”

“Thật à?” Bạch Tuyết Kỳ suy nghĩ một lát, quyết định cầm, lấy ra miếng bánh thơm ngon mềm ngọt rồi há miệng cắn một miếng lớn. Trong lòng còn nghĩ, có cái túi nhỏ đựng thức ăn đúng là không tồi, về nhà phải bảo người may một cái mới được.

Đứa bé kia lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sư phụ từng nói với nó, muốn trở thành đại hiệp, khi nhìn thấy bách tính cơ hàn thì phải cứu người như cứu hỏa. Tuy bây giờ tuổi nó không lớn lắm, nhưng ai nói nhất định phải nhiều năm kỷ luật mới có thể làm đại hiệp chứ?

Bây giờ nó chính là Nhạc đại hiệp đó!

Nhìn bách tính được mình cứu giúp ăn no, Nhạc đại hiệp cực kỳ hài lòng.

Nhưng mà, con đường để trở thành đại hiệp tất nhiên là rất gian nan ——

Chỉ thấy người kia ăn ăn, đột nhiên biến sắc, há miệng, phun ra một búng máu!

Nhạc đại hiệp mới lên cấp sơ người. Thất thần một hồi, rốt cục cũng không bảo trì cân bằng được nữa, miệng rớt bịch xuống đất.

“Huynh trúng độc!” Nó thống khổ kêu lên, nước mắt dầm dẫm trong hốc mắt —— trên đường tới đây, nó từng tận mắt thấy một bá bá đang nói chuyện vui vẻ, nhưng vừa ăn xong bào ngư, đột nhiên phun ra một ngụm máu y như vậy, sau đó mặt xám như tro ngả trên mặt đất...

“Đều là ta không tốt.” Nó dụi mắt, nước mắt ào ào chảy ra. Người đầu tiên nó giúp khi làm đại hiệp, người tận mắt thấy nó trở thành đại hiệp, lại bị nó hại chết!

Khóc một trận, Nhạc đại hiệp lau nước mắt, lại phát hiện đối phương đang nhìn mình khó hiểu. Mặt chẳng xám như tro, cũng không ngả trên đất, chỉ duỗi hai ngón tay nhét vào trong miệng, từ từ kẹ ra một thứ màu trắng.

“Răng huynh...” Nước mắt Nhạc đại hiệp càng rơi mãnh liệt, lòng đầy tự trách. Nó biết rằng quan trọng với một người như thế nào, chỉ vì mình cho người ta đồ ăn mà hại người ta mất đi hàm răng quý báu.

“Sợ một chút là đã khóc ầm lên, thực sự là yếu ớt.” Bạch Tuyết Kỳ ghét bỏ nhìn cái túi khóc trước mặt, tiện tay đem răng của mình đưa cho đối phương, “Này, cho người, đừng khóc.”

Nhạc đại hiệp cũng không muốn lấy cái răng này, dù sao đây cũng là bằng chứng chứng minh cho lần hành hiệp trượng nghĩa thất bại của nó. Nhưng đối phương rất kiên quyết, tuy rằng nó khóc thút tha thút thít nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy.

Bạch Tuyết Kỳ vỗ tay: “Người cầm đồ của ta, cái túi này sẽ là của ta.” Hắn thắt túi bánh ngọt bên hông. Lại nhớ tới dáng vẻ người ta mua đồ lúc nãy, cảm thấy không có sơ hở, hài lòng gật đầu.

Trên người có lương thực, tay chân cũng có khí lực, Bạch Tuyết Kỳ đứng lên, quả quyết đi về nhà.

Mà Nhạc đại hiệp, trên người dính đầy đất cát, trong tay cầm một cái răng, còn làm mất đồ ăn yêu quý của Xuân Thu lão nhân thì lại tiếp tục khóc lóc thảm thương.

Mặt trời ngả về tây, hai bóng nhỏ đan xen trong chốc lát, rất nhanh lại tách ra, đi về phía không còn thấy đối phương.

127. Chương 127

Không khí như ngưng đọng, thời gian kéo dài. Răng Triệu Thất nghiêng lên ken két, con dao nằm ngang cổ Thẩm Lan Khanh đã không khắc chế nổi mà run rẩy.

“A Kỳ, nếu như muốn giết người, tay không được run.” Thẩm Lan Khanh thở dài.

“Có phải huynh rất xem thường ta không?” Triệu Thất nhẹ nhàng hỏi, “Ta vừa nhát gan lại vô dụng, coi như bây giờ có cầm dao chĩa vào cổ huynh, coi như biết được tất cả mọi chuyện, huynh cũng chẳng lo ta có thể làm ra chuyện gì, có đúng không?”

Thẩm Lan Khanh sững sờ, sau đó lại thấy buồn cười, hỏi ngược lại: “Người cảm thấy người có thể uy hiếp được ta?”

Triệu Thất lắc đầu, từ từ di chuyển con dao, giọng nói có chút quái dị: “Huynh nói không sai. Đúng là ta không có gan giết người, nhưng mà—— ”

Leng keng!

Về mặt Thẩm Lan Khanh thay đổi.

Đá sắt tương giao phát ra âm thanh vang rền. Con dao trong tay Triệu Thất bị vật cứng chặn lại, trật nửa tấc, chỉ đủ vẽ lên ngực Thẩm Lan Khanh một vết máu cạn. Một vật màu trắng từ trong ngực hắn ta rơi ra, trượt xuống đất.

Mảnh vụn tung toé, mắt cá chân Triệu Thất đau xót. Hắn cúi đầu, nhìn nửa miếng ngọc bội vỡ bên chân, một bên chạm trở hoa văn đã bị mài mòn, lại thiếu mất một góc.

Đó là thứ Thẩm Lan Khanh cho hắn.

Năm đó hắn bị Nhạc Kiệu giam giữ, cả ngày ngơ ngơ ngác ngác, chỉ nhớ rõ phải giấu kỹ vật này, còn vì thế mà liều mạng với Nhạc Kiệu. Hắn bảo vệ nó rất tốt, không có chuyện gì liền nắm trong tay, đến khi hồi ức trở thành những hình ảnh mơ hồ. Sau đó khối ngọc bội này đi cùng hắn tới trấn Nam Thủy, lại sau đó...

Thẩm Lan Khanh sờ ngực, không phần nộ, chỉ thất vọng.

Triệu Thất cắn răng, không muốn nghĩ tại sao hắn ta lại mang thứ đó bên người, con dao trong tay không đầu không đuôi đâm về phía trước, chợt có một nguồn sức mạnh theo thân dao phản chấn. Hắn “Oa nha” kêu đau một tiếng, con dao tuột khỏi tay, lao đảo mấy bước, bàn tay đổ máu.

Thẩm Lan Khanh thương thức con dao vừa đoạt khỏi tay Triệu Thất, thần nhiên nói: “A Kỳ, vật này hại người hại mình, đừng nghịch nó.”

Triệu Thất nắm bàn tay máu chảy ròng ròng, không tiến lên cướp lại binh khí, chỉ hét lớn một tiếng: “Nghịch súc! Còn không ra tay!”

Thẩm Lan Khanh khẽ cau mày, vừa muốn mở miệng, gió lạnh từ phía sau ào ào lao tới. Trong lúc vội vàng, Thẩm Lan Khanh dùng con dao đang cầm để ứng chiến, tuy chấn trụ được một chuồng của đối phương, thế nhưng ngực lại bị đánh một quyền, lại bị đòn kia đánh tới, chịu nội thương.

“Vũ Thành?”

Nhận ra người đến, Thẩm Lan Khanh hơi kinh ngạc.

Triệu Vũ Thành tối sầm mặt mũi, không nói câu gì, thân thủ tung ra từng chiêu, thế tiến công gió thổi không lọt, không giữ lại chút nào mà ập xuống Thẩm Lan Khanh!

Nhất thời, Thẩm Lan Khanh bị áp chế, không còn sức đánh trả.

Nhưng mà, cơ thể Triệu Vũ Thành càng ngày càng nặng.

Tình huống của gã bây giờ cực kỳ không ổn. Tuy rằng Thiên Dương Cửu Chuyển Quyết có tác dụng giải độc, có thể tạm thời đè nén được lực, nhưng giờ phút này gã lại tổn thương kinh mạch, tay không tác sát, chỉ có thể khoe ra sức mạnh nhất thời. Sau một thời gian, tất sẽ rơi xuống thế hạ phong.

Lúc mới bị bắt, trường kiếm bên người đã bị Triệu Thất lấy đi, nếu như có thể mượn được binh khí sắc bén...

Triệu Vũ Thành tranh thủ liếc mắt nhìn Triệu Thất, vừa nhìn đã giận sôi lên.

Triệu Thất chẳng thèm quan tâm hai kẻ đang vật lộn sống mái trong phòng, càng không để ý tới trường kiếm của Triệu Vũ Thành để trong góc, liên tục lần lộn muốn chạy ra ngoài, nhìn đáng dấp như chỉ hận không thể sinh ra tám cái chân.

Nhưng mà sau một khắc, hắn lại hấp tấp chạy về, luống cuống chân tay đóng sầm cửa lại, trán đầy mồ hôi.

“Bên ngoài đều là người.” Triệu Thất nuốt nước miếng, khàn giọng nói.

Hắn thấy người dẫn đường cho mình, thấy ông Lý, còn nhìn thấy “con gái” ông ta... Những người này đều mang vẻ mặt ác sát đứng đầy trong sân, làm gì còn đáng vẻ nông dân như ban ngày?

Trường Phi Lâu quả nhiên ở khắp mọi nơi, toàn bộ cái làng này, là một bầy lưới lớn!

Triệu Vũ Thành hừ lạnh một tiếng, Triệu Thất cũng không biết gã như thế là có thái độ gì.

Tuy vừa rồi hắn còn nhìn Triệu Vũ Thành và đưa ra tín hiệu hợp tác, lại thay gã tranh thủ một phen thời gian, hơn nữa quả thật Triệu Vũ Thành và Thẩm Lan Khanh cũng có xung đột. Nhưng hai người này có quan hệ cá nhân gì đó, mặc dù Triệu Vũ Thành bị Thẩm Lan Khanh ám hại nên ghi hận trong lòng, nhưng nhờ đâu hai gã này đánh được một nửa rồi dừng lại liên thủ thì sao?

Triệu Thất đảo mắt, ánh mắt quét qua trường kiếm của Triệu Vũ Thành, nghĩ thầm, có cái này trong tay có lẽ sẽ can đảm thêm một chút. Hắn thừa dịp hai người đang đánh nhau, nhanh chóng bò qua định thuổng lấy cây kiếm.

Triệu Thất không ngờ hành động này của mình lại khiến hai người đang trong chiến cuộc chấn động tinh thần.

Nội công của Thẩm Lan Khanh không bằng Triệu Vũ Thành, lại không thể nhìn thấy, vì thế hắn ta cũng chẳng cần thắng, chỉ sử dụng chiêu “quấn chặt” để tự quyết, muốn kéo dài thời gian cho đến khi nội thương của Triệu Vũ Thành phát tác. Mà Triệu Thất chỉ hơi động dậy đã trực tiếp làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của Thẩm Lan Khanh. Kiếm pháp của Triệu Vũ Thành có thể coi là kinh người, nếu như binh khí rơi vào tay gã...

Tâm tư thay đổi nhanh chóng, hắn ta khẽ cười với Triệu Thất, Triệu Vũ Thành biến sắc, một tiếng “Cẩn thận” còn chưa ra khỏi miệng, người đã ập tới ——

“A!”

Triệu Thất khom lưng ôm kiếm, thỉnh linh nghe phía sau truyền đến một tiếng rên. Hắn còn chưa kịp phản ứng đã bị vật nặng đập lên lưng, cả người ngã nhào xuống đất, té nổ đom đóm mắt.

128. Chương 128

Triệu Thất phí hết sức chín trâu hai hổ mới đá văng được Triệu Vũ Thành, lúc bò lên lại phát hiện tay trái của gã bị dao đâm xuyên, máu chảy đầm đìa.

“Sao ngươi vô dụng thế hả?” Triệu Thất hồn nhiên không biết mình vừa dạo một vòng trước quỷ môn quan, thấy Triệu Vũ Thành bị đánh thành cái dạng này, không nhìn được lắm bầm oản giận, “Lúc đánh ta thì lợi hại lắm, không ngờ chỉ là cái đồ miệng cộp gan nhỏ, kéo dài thời gian thêm một tí cũng làm không xong...”

Triệu Vũ Thành như sắp cần nát môi, khó khăn nắm lấy trường kiếm, muốn gượng dậy, lại ngã rầm rầm trên đất. Gã nhắm mắt, hơi thở dần dần yếu đi.

“Này, không được hử?” Triệu Thất kinh hoàng kêu to, không cho gã yên tĩnh chút nào, “Mau đứng lên! Thính Tùng bị người đâm một kiếm còn có thể dắt ta bỏ chạy, người lại sắp chết là như nào hử?”

“Vũ Thành vừa vọng động chân khí, sợ là thân thể không chịu được.” Thẩm Lan Khanh nói với Triệu Thất, “Không phải người ghét gã nhất sao? Ta thay người dạy dỗ gã.”

Triệu Vũ Thành bỗng nhiên trợn mắt nhìn kẻ có gương mặt tuấn mỹ đầy sát ý đang lạnh lùng đi về phía mình.

Vì không nhìn thấy gì, bước chân của hắn ta rất cẩn thận, lại rất thông dong.

Tất cả mọi thứ đều nằm trong tay Thẩm Lan Khanh, Triệu Vũ Thành thua, Bạch Tuyết Kỳ không có uy hiếp, bên ngoài lại là cao thủ bố trí từ lâu. Hắn ta có thể thả chậm quá trình, thưởng thức sự vui vẻ và yên tĩnh trước chiến thắng.

Mà Triệu Thất chỉ có thể trơ mắt nhìn điều kinh khủng ấy rơi xuống đầu mình.

“Trốn!” Triệu Vũ Thành chống kiếm gượng dậy, chỉ kịp bỏ ra một chữ, búng máu trong họng đã nuốt mất những câu còn lại.

Không biết do trúng độc hay do tổn thương nội tạng, máu Triệu Vũ Thành phun ra đã biến thành màu đen. Gã tiện tay lau đi, dùng bàn tay dính máu che chở cho Triệu Thất.

Rõ ràng có thể hợp tác cùng Thẩm Lan Khanh, tại sao gã lại chọn quay đầu? Là vì xấu hổ với Triệu Thất, vì ngạo khí không muốn bị kẻ khác uy hiếp, hay là vì... yêu?

Ngay cả Triệu Vũ Thành cũng không biết.

Gã chỉ yêu một người. Người này đẹp để lại ấn tượng, luôn chọc gã giận đến nghiến răng, gã thích ở cạnh hắn, sẽ thầm vui khi thấy hắn cười.

Gã từng cho rằng, chỉ cần giữ hắn lại bên cạnh, thuận phục hắn, khiến hắn ngoan ngoãn nghe lời, hai người làm bạn đến già, chính là kết thúc viên mãn nhất trong đời — không có tình yêu của hắn thì đã sao? Bọn họ có thời gian cả đời, cho dù hắn không muốn, một ngày nào đó cũng sẽ trở thành thói quen.

Nhưng mà...

“Người...” Giọng nói của Triệu Thất run rẩy, phảng phất như có tình cảm mãnh liệt muốn xé tan ngọt ngào để lao ra ngoài.

Khoé môi Triệu Vũ Thành hơi nhếch lên.

Đột nhiên gã rất muốn thấy vẻ mặt lúc này của Triệu Thất, dù đây có lẽ sẽ là phong cảnh cuối cùng gã nhìn được trong kiếp này, nhưng chỉ cần có thể thấy Triệu Thất đau lòng cho —

“Người chắn đường ta rồi!” Kỳ thực Triệu Thất vẫn ngầm cho rằng đầu óc Triệu Vũ Thành không tốt, bây giờ nhìn lại thì đúng là như thế, gấp đến độ giọng nói cũng biến điệu, hai tay dùng sức đẩy Triệu Vũ Thành, “Ngoài cửa có người, ta muốn nhảy cửa sổ, người mau tránh ra!”

Triệu Vũ Thành bỗng ho ra một búng máu. Trước mắt biến thành màu đen, gã cố nén đau đớn và tức giận, vung tay, Triệu Thất không kịp phản ứng, chỉ thấy vật áo trước bị kéo mạnh, cơ thể nhẹ bẫng, như cưỡi mây đạp gió mà bay ra ngoài cửa sổ.

Bên tai là tiếng gió thét gào, lúc này Triệu Thất mới hiểu được mình bị Triệu Vũ Thành ném ra, sợ đến mức nhắm tịt hai mắt.

Ngay sau đó hắn đột nhiên nghĩ, ngoài cửa sổ là vườn thảo được Thẩm Lan Khanh trồng, bên ngoài vây một bụi gai. Triệu Thất chẳng biết kinh công, da mặt cũng không dày như tường thành, lập tức sẽ rơi vào kết cục thương tích đầy mình, ngay tức khắc hắn đã nhận định rằng Triệu Vũ Thành đang trả thù mình.

Mọc, không ngờ Triệu Vũ Thành này lại bỉ ổi như vậy, còn muốn nhân cơ hội hủy dung mạo của ta, đúng là...

Triệu Thất chửi thầm trong lòng như nước sông liên miên không dứt, chờ đến khi sung sướng hỏi thăm hỏi xong mười tám đời tổ tông nhà họ Triệu, hần mới kinh ngạc phát hiện người mình chẳng đau, trái lại còn ẩm ẩm mềm mềm.

Ồ?

Hần nghe thấy nhịp tim quen thuộc, người được hơi thở quen thuộc.

“Này, người tới rồi.” Triệu Thất mở mắt ra, cười hì hì, “Nhạc đại hiệp, sao lần nào người cũng tới đúng lúc thế?”

129. Chương 129

Nhạc Thính Tùng cười gượng, đang muốn mở miệng, sắc mặt y đột nhiên thay đổi, nhanh chóng nhảy xuống đất.

“Muốn chết à, người có sao không? Có thể dùng nội lực không?”

“Hả?” Nhạc Thính Tùng không rõ lắm, chỉ thấy giọng điệu của Triệu Thất rất nghiêm túc, theo lời vận công, cuối cùng gãi đầu, “Không có tình huống gì khác thường, làm sao vậy?”

Triệu Thất lấy làm lạ, chợt nhớ ra Nhạc Thính Tùng từng uống Bách Ưu Bách Khoảng Không Tán, bình tĩnh: “May mà người không còn sợ độc vật, nếu không thì ta hại người rồi.”

Nhạc Thính Tùng nhìn hần một hồi, bỗng mỉm cười.

Triệu Thất hồn nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Nhạc Thính Tùng. Hần chỉ cảm thấy cái ôm này quá đột ngột, mình bị siết đến khó chịu, chợt chợt vào tay đối phương, nhỏ giọng bảo y thả mình ra.

“Ta... ta đã phạm phải một sai lầm rất lớn.”

Nhạc Thính Tùng vỗ lưng hần, ra hiệu mình đang nghiêm túc lắng nghe.

Triệu Thất lại không nói gì nữa. Hần quay đầu nhìn khung cửa sổ bị mình phá vỡ, Thẩm Lan Khanh đứng bên cửa sổ, đang mỉm cười nhìn bọn họ.

“Nhạc thiếu hiệp đến rất đúng lúc, nếu tối nay thiếu mất người thì quả là đáng tiếc.” Hần ta cười vang, “Thắng làm vua thua làm giặc, người đã đến đây rồi. Chỉ không biết người định thuận theo dân tâm, bỏ chỗ tối theo chỗ sáng; hay chống trả làm châu chấu đá xe?”

Giờ khắc này, bóng đêm sôi trào.

Không xa truyền đến từng tiếng “Giết”, Triệu Thất nhìn theo ánh lửa trùng trùng, trong không khí dần dần tràn ngập hơi thở tanh nồng làm người ta run rẩy giữa đêm lạnh.

Mà mấy người đứng ở trung tâm gió bão vẫn yên lặng như trước.

Nhạc Thính Tùng trịnh trọng nói: “Ta sẽ ngăn cản người.”

Y nghe còn rõ hơn cả Triệu Thất, hơn nữa y biết Thẩm Lan Khanh cũng nghe thấy rõ ràng. Dưới tiếng hô “Giết” vang trời, tiếng đao kiếm đâm vào da thịt, tiếng người rên rỉ trọng thương, từng sinh mệnh đang dần biến mất.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

“Hoá ra người cũng là kẻ cổ hủ.” Thẩm Lan Khanh lắc đầu, “Sơn hà to lớn vạn ngàn lê dân, lẽ nào thật sự muốn giao cho một đứa trẻ mới bảy tuổi? Nực cười!”

Không đợi Nhạc Thính Tùng trả lời, hần ta đã ngạo nghễ nói: “Thân là huyết thống Nhạc thị, đương nhiên phải ngăn cơn sóng dữ. Mà người là hoàng tử cao quý, đáng nhẽ có thể hưởng sự cung phụng của vạn dân

lại cam tâm lưu lạc dân gian, tùy ý để non sông rơi vào tay một đứa trẻ, người không thấy hổ thẹn với tổ tiên sao?”

Triệu Thát hơi biến sắc, trong lòng có vô số ý nghĩ, lo lắng nhìn Nhạc Thính Tùng.

“Chuyện này liên quan gì tới huyết thống?” Nhạc Thính Tùng không biết có nghe ra ý của Thẩm Lan Khanh hay không, y nhú mày nói, “Ta chỉ cần biết mình đang làm gì — người biết mình đang làm gì sao?”

“Ta đang mang đến bình yên cho thiên hạ.” Thẩm Lan Khanh ngang nhiên đáp.

“Không.” Nhạc Thính Tùng phản bác, “Người đang giết người.”

Thẩm Lan Khanh bật cười: “Lẽ nào người chưa bao giờ giết người?”

“Từ khi xuống núi tới nay, ta đã giết qua mười ba người, đều là những kẻ cực kỳ hung ác.” Nhạc Thính Tùng nhìn ánh lửa phía xa, “Số người sắp chết tới nay có lẽ không chỉ gấp mười lần.”

“Người giết người vì trừ ác dương thiện, ta giết người vì thái bình yên ả, cũng chẳng khác nhau.”

“Không.” Nhạc Thính Tùng nói, “Ta giết một người thì có ít nhất năm mươi người được sống cuộc sống tốt. Mà những người chết ngày hôm nay, có thể đem đến cuộc sống tốt cho nhiều người hơn không?”

“Ta —— ”

“Người không thể.” Nhạc Thính Tùng ngắt lời hắn, “Những người này đều chết vì người.”

Lời của y nhìn qua chẳng hề có đạo lý, nhưng ở cùng y nhiều ngày, Triệu Thát hiểu được, không khỏi thở dài.

“Đã là học giả thì không cầu thăng quan tiến chức, mưu lợi danh hầu bản thân; mà là để thiên hạ giàu mạnh, muôn dân hạnh phúc. Dùng nền chính trị nhân từ, trí dân ân tài phụ, thế là đủ.”

Một chữ cuối cùng như biến mất trong bầu trời hỗn loạn, Thẩm Lan Khanh hơi rung động.

“Đây là lời lúc cha hỏi tại sao huynh lại muốn đi học, những gì huynh trả lời.” Triệu Thát chậm rãi nói, “Một chữ ta cũng không quên.”

Khi đó thiếu niên vẫn còn non nớt nhưng khoẻ mạnh đuôi mày đã lộ ra khí phách. Giọng điệu hào hùng đập ầm ầm vào tâm hồn kẻ khác, thoáng chốc tình triền cuộn cuộn, từ đây việc nghĩa chẳng từ nan.

“Ta cũng chưa bao giờ quên.” Khuôn mặt Thẩm Lan Khanh hiện ra mấy phần kích động, “Bây giờ chúng sắp được thực hiện, thiên hạ rất nhanh sẽ có một vị quân vương anh minh thần võ.”

Triệu Thát nhìn hắn ta: “Kẻ đó là huynh sao?”

Thẩm Lan Khanh cười khê: “Việc đáng làm thì phải làm.”

“Là ta sai rồi.” Triệu Thát trầm mặc một hồi, cuối cùng bi thương nói, “Hoá ra ta chưa bao giờ nhìn thấu huynh.”

Hắn ta cho rằng thứ mình nhìn chính là vạn dân thiên hạ, con người đảo quanh, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, thứ người kia nhìn đã biến thành vị trí chí tôn. Mà những chuyện vốn tưởng rằng không bao giờ thay đổi cũng lặng lẽ phát sinh biến hoá.

Đối với Thẩm Lan Khanh mà nói, hiền thần chung quy không bằng minh quân. Cho nên hắn ta không muốn phụ tá tân hoàng ban ơn cho bách tính, hắn chọn thay vào đó, dù cho có phải đánh đổi chiến loạn bốn phương, thương vong tứ phía cũng không từ.

Bạch Tuyết Kỳ yêu Thẩm Lan Khanh, cuối cùng chỉ là huyền ảnh.

Không biết có phải nhìn ra sắc mặt Triệu Thát khác thường hay không, Nhạc Thính Tùng kéo hắn lại phía sau, nhỏ giọng nói: “Trước khi đấu võ khí thế phải bình, nếu không sẽ bất lợi cho sĩ khí.”

Triệu Thát vốn đang âm thầm bi thương, nghe xong thì dở khóc dở cười, cũng bắt chước nhỏ giọng theo, hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Ừ, đáng lẽ lúc ta vừa nói xong lời kia thì nên động thủ...” Nhạc Thính Tùng trầm ngâm —— Triệu Thất đoán chừng y đang nhớ lại nội dung trong quyển sách sư phụ cho —— sau đó dường như nghĩ tới điều gì, y đưa tay sờ mó, “Đúng rồi, có phải ngươi chưa từng thấy binh khí của ta?”

130. Chương 130

Triệu Thất ngoan ngoãn lắc đầu, thấy Nhạc Thính Tùng lấy ra một bộ móng đen kịt từ trong ngực, hai ba cái đã đeo trên tay.

Bộ móng phát ra ánh kim, mượt như da, cứng như đá. Nhạc Thính Tùng siết nắm đấm, chúng lập tức phát ra một trận boong boong như kim loại.

“Vật này lấy từ Tây Vực, đao kiếm không xuyên, nước lửa bất xâm, không có danh hào. Nhưng chắc chắn nó khiến ác đồ nghe sợ khiếp vía, gian nịnh vừa nhìn cũng phải chạy trốn chết!” Nhạc Thính Tùng nói, “Thẩm Lan Khanh, ta dùng nó đánh với ngươi một trận, một là vì giang sơn xã tắc, hai là vì người ta yêu. Ngươi có dám ứng chiến không?”

Xưa nay y chẳng phải người thích nói nhiều, lời giải thích này đã suy nghĩ rất lâu. Lúc này mới nói ra, chỉ cảm thấy mình uy phong lẫm liệt, đối mặt với tài tử như Thẩm Lan Khanh cũng không bị rơi xuống thế hạ phong.

Y muốn Triệu Thất biết, mình không thua kém người khác bất kể là mặt nào.

Ai ngờ sắc mặt Triệu Thất lại trở nên cổ quái. Lời này ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, hẳn có chút buồn cười. Thế nhưng nghe đến câu sau, hẳn lại muốn khóc.

Trong buổi tối kinh tâm động phách này, hẳn biết được rất nhiều chuyện mà trước kia không biết. Vậy nhưng chỉ có điều này, sâu như gọt mà kích thích đáy lòng của hắn.

Thẩm Lan Khanh nói gì, Triệu Thất cũng chẳng chú ý, chỉ cúi đầu dụi mắt, nhỏ giọng nói với Nhạc Thính Tùng: “Ngươi phải cẩn thận đấy.”

Nhạc Thính Tùng liếc hắn một cái, gạt đầu, chột nhu thân bay lên.

Thiếu niên hiệp khách với ý chí chiến đấu sục sôi, trong mắt ngập tràn chiến ý, cả người như một thanh lợi kiếm vừa tuốt khỏi vỏ, thoáng chốc phóng ra ánh sáng vô cùng!

Thẩm Lan Khanh hừ lạnh một tiếng, ống tay áo phất lên, một thanh quạt xếp lướt xuống tay. Nơi phiến quạt là ánh sáng u lam loe loe, giống như ám khí kịch độc giết người.

Hai bóng người vừa chạm liền tách. Chỉ trong phút chốc ngắn ngủi, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu, cả hai đều âm thầm cả kinh trong lòng.

Nhạc Thính Tùng kinh sợ bởi công phu của đối phương hắn chưa từng nghe thấy, có một loại cảm giác quái dị không nói nên lời. Mà Thẩm Lan Khanh kinh sợ bởi vì nội lực của đối phương quá thâm hậu, cao hơn mình không chỉ một hai lần.

Để tu luyện nội công cũng không phải là không có đường tắt. Thẩm Lan Khanh gần hai mươi tuổi mới đi vào võ đạo, sử dụng không ít biện pháp cực đoan, miễn cưỡng mới có thể đánh hoà Triệu Vũ Thành đang trướng kịch độc. Mà khí tức của Nhạc Thính Tùng lại chất phác công chính, hiển nhiên là tu luyện từng bước nhỏ mà thành —— dựa theo tuổi của y mà nói, thiên tư cao, đúng là chưa bao giờ nghe thấy.

“Ngươi luyện công phu không đúng.” Nhạc Thính Tùng cau mày nói, “Nội lực hỗn loạn, kinh mạch không thông, khó trách bây giờ ngươi không thể nhìn thấy.”

Thứ y không nói ra chính là, nếu không lập tức tán công, nhiều nhất là nửa năm, Thẩm Lan Khanh sẽ...

“Dừng đông dài!” Thẩm Lan Khanh gấp quạt xếp, theo sự chấn động nơi phiến quạt, một loạt ngân châm như lều xếp đột ngột bắn ra, thoáng hiện lên từng tia ánh bạc trong màn đêm đen tối.

Nhạc Thính Tùng không dám khinh thường, song chưởng xuất ra liên tục, che đến mức gió thổi không lọt. Triệu Thất chẳng còn nhìn thấy tay y, chỉ nghe leng keng leng keng vang lên từng tiếng, như tiếng gió đánh chuỗi tây. Khi trận mưa rào dừng lại, dưới chân Nhạc Thính Tùng đã rơi đầy ngân châm.

Sau đó, Triệu Thất không còn nhìn thấy bóng dáng hai người, chỉ có thể nghe đến tiếng kim thạch tình cờ va chạm, chứng tỏ chiến cuộc vẫn dài đằng dặc và vô cùng gian nan..

“Dù Nhạc Lam còn trẻ nhưng thực lực rất tốt. Bằng khả năng của Lan Khanh, nói không chừng chẳng thể đánh nổi y.” Đang âm thầm lo lắng, bên tai Triệu Thất đột nhiên vang lên một giọng nói suy yếu mà đáng ghét.

Chẳng biết Triệu Vũ Thành đã xông ra từ lúc nào, lúc này gã đang dựa vào bức tường cách đó không xa, trên tay còn cầm con dao, vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm cuộc chiến.

Sao cái tên này còn chưa chết...

Triệu Thất vừa thấy gã liền nghiêng rằng, kỳ thực rất muốn thừa dịp này xông lên đập cho gã một cước, thế nhưng bận tâm Nhạc Thính Tùng, hắn vẫn mở to hai mắt như trước, hy vọng có thể nhìn thấy bóng người giao chiến.

“A Kỳ, những năm này, ta có lỗi với ngươi.” Trầm mặc hồi lâu, Triệu Vũ Thành lên tiếng.

Triệu Thất vẫn chuyên tâm nhìn, hai người kia đã đánh lên nóc nhà. Thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng thuyền thuych, có tro bụi rơi xuống, bay vào trong mắt Triệu Thất.

Hắn chớp mắt mấy cái, một giọt nước mắt rơi ra, cản trở tầm nhìn. Nhưng hắn vẫn ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn trận chiến mà mình không tài nào thấy nổi.

Chờ đợi dài đằng dặc qua đi, Triệu Vũ Thành thở dài, có lẽ sẽ không còn bất cứ lời hồi đáp nào. Nhưng đúng lúc này, gã chợt nghe thấy giọng nói của Triệu Thất

131. Chương 131

“Ta là Triệu Thất, không phải Bạch Tuyết Kỳ.” Triệu Thất lạnh lùng nói, “Ngươi không có lỗi với ta. Nếu như là Bạch Tuyết Kỳ, ngươi nhất định sẽ đối xử rất tốt rất tốt với hắn. Ta chỉ là nô tài của ngươi, ngươi muốn làm thế nào thì sẽ như thế.”

Dừng một chút, hắn lại nói tiếp: “Những năm này ta cũng làm sai rất nhiều chuyện, cũng chịu rất nhiều người. Ngươi nói đúng, ta không tim không phổi, nhưng ta biết, các ngươi không phải thật sự thích ta.”

Có lẽ hắn là một thứ hiếm có, cũng có thể là món đồ chơi mới lạ, thậm chí là bảo bối giá trị liên thành, nhưng đến cuối vẫn không phải một con người để được người khác chờ đợi.

Coi như đứng trước mặt đám Triệu Tứ, hắn cũng thua kém hơn rất nhiều. Bởi vì hắn không biết võ công, bọn họ có thể tùy ý dùng hắn làm niềm vui, ngoại trừ mắng vài câu, hắn chẳng có cách nào để chống lại.

“Không, là ta sai. Nếu như ban đầu ta có thể tin tưởng ngươi... Ngươi nên hận ta.”

Giọng nói của Triệu Vũ Thành tràn đầy hối hận, nhưng Triệu Thất biết đây không phải thật lòng.

Người luôn cao cao tại thượng, yêu một người gần như bố thí. Lẽ ra hắn nên hoan hỉ nghênh đón chứ không phải lo lắng sợ sệt tiếp nhận sự “yêu thích” của bọn họ. Hắn không biết cân nhắc, chịu sự tha mai cũng là đáng đời.

Nhưng những người này lại quên mất, nếu như coi một người là đồ vật, người đó cũng chỉ có thể làm đồ vật, làm sao nắm giữ nổi chân tâm một người?

Trên đời này chỉ có một người coi hấn là con người, không cần biết hấn mạnh hay yếu, không cần biết hấn giàu hay nghèo, chỉ cần biết hấn tốt hay xấu, có làm chuyện bậy hay không. Thử hấn có thể làm, cũng chỉ có thể dùng hết toàn bộ khí lực báo đáp lại tình yêu của người kia.

“Ta không hận người, hận một người là chuyện rất tổn sức.” Triệu Thất vẫn nhìn chăm chăm vào bóng người trên nóc nhà, “Trước kia và vừa nãy, người cứu ta hai lần, để ta còn có thể giữ lại cái mạng gặp người ta yêu. Những năm này, kỳ thực cũng đơn giản. Ta là nô tài, lại không coi người là trung tâm, người đuổi ta ra phủ, chúng ta thanh toán xong.”

Gió đêm mang theo cảm giác tươi mới mát mẻ, lúc thổi qua làm giọng nói của Triệu Thất hơi phập phều. Nhìn khuôn mặt mình vẫn hằng thương nhớ, đáy lòng Triệu Vũ Thành đột nhiên thấy đau.

Nỗi đau này khiến gã không biết phải làm thế nào, gã rút con dao cắm trên tay ra. Hình như có cái gì ầm ập mà mềm mại đồng thời chảy ra theo dòng máu, mang đi hơi ấm cuối cùng trong sinh mệnh gã, rút hết tất cả, lưu lại chỉ là sự ích kỷ vô tận.

Triệu Thất không nhìn gã, cũng không muốn nói chuyện với gã. Giữa bọn họ đã không còn lời nào để nói.

—— “Không ngờ huynh cũng lợi hại như thế.” Thiếu niên gầy vô cùng, trên người chỉ khoác một tấm trường bào màu xanh, cả người đung đưa trong gió, vậy nhưng đôi mắt lại phát ra ánh sáng sáng ngời, “Cảm ơn huynh đã cứu ta. Sau này ta sẽ làm việc cho huynh, nhưng huynh phải dạy ta võ công, thế nào?”

—— “Ồi, ta không đứng được rồi.” Người hấn ướt đầm mồ hôi, hai má đỏ hồng như trái táo, cơ thể cũng béo lên một chút, nhưng da dẻ vẫn còn xanh xao. Cổ tay nhỏ đến dọa người, “Xem ra ta không học được võ công rồi. Nếu lần sau gặp phải người xấu cũng chỉ có thể nhờ huynh đánh chúng thôi.”

—— “Không phải ta. Ta không hạ độc mà!” Người kia kinh hoàng kêu lên, rất nhanh đã rúm ró lại thành một cục do được tính phát tác, giọng nói mơ mơ màng màng, “Đừng đánh ta, ta rất nghe lời, xin huynh...”

Leng keng.

Tiếng dao rơi xuống đất đánh thức Triệu Vũ Thành. Lúc này gã mới phát hiện hai tay mình đang run rẩy, trên gương mặt có cái gì ẩm ướt lạnh lẽo.

Từ đầu đến cuối, một ánh mắt, Triệu Thất cũng keo kiệt không muốn cho gã.

Cuối cùng Triệu Vũ Thành cũng biết mình mất đi cái gì. Gã cười khổ một tiếng, đá con dao đến chân Triệu Thất, chặt vật dựa vào bức tường để đứng lên, lảo đảo biến mất trong bóng đêm.

132. Chương 132: Kết Cục

Triệu Vũ Thành đi rồi, Triệu Thất nhặt con dao lên, lau sạch máu phía trên, siết chặt nó trong tay mình.

Hai người kia vẫn đang ác chiến hăng say, quan sát hồi lâu cuối cùng cũng có kết quả —— hấn biết vì sao Thẩm Lan Khanh lại chọn nóc phòng thuốc để giao thủ với Nhạc Thính Tùng.

Ngói trên nóc phòng thuốc mỏng hơn những chỗ khác, hơi cử động sẽ tạo ra tiếng vang. Thẩm Lan Khanh mù, bình thường đều nghe âm thanh để phán đoán, nếu như có thể bức hấn ta xuống khỏi nóc nhà thì đúng là có thể thay đổi được cục diện.

Triệu Thất đoán chắc tên ngốc kia không đoán ra, theo tính cách và nhân phẩm của y thì đúng là y coi thường hành động đó. Triệu Thất thầm nghĩ, mình không phải đại hiệp, không cần cố gắng quang minh chính đại làm gì, phải thử một lần.

Nếu là lúc thường, Triệu Thất chắc chắn không dám nhúng tay, bởi sợ liên lụy Nhạc Thính Tùng.

Nhưng hôm nay thì khác.

Quyết định như thế, Triệu Thất liếc qua hàng trúc trồng quanh rào.

Mấy cây trúc này đặc biệt thanh nhã, diện tích không lớn, hiển nhiên là đã được chăm sóc rất cẩn thận. Triệu Thất bất chấp tất cả, tha cái rìu bổ củi sang đập bang bang, sau một hồi chém như cuồng phong bão táp, cuối cùng chỉ còn lá rụng lả tả trên đất.

Hắn chọn mấy cây dài nhất, bó chặt vào nhau, nghĩ một hồi rồi lại buộc con dao ở trên đỉnh, sau đó mang theo thần binh lợi khí mình làm được này chạy vào phòng thuốc.

Người tập võ không phải thần tiên, dù có khinh công trác tuyệt cũng không thể phi thăng thành thần. Chỉ cần đâm thủng mái ngói đúng lúc, không còn chỗ đứng trên không, hai người bọn họ nhất định sẽ đáp xuống đất.

Trong phòng không có thang, Triệu Thất đành phải bám tử thuốc bò lên trên xà nhà, nghiêng tai nghe động tĩnh truyền tới.

“... Những chuyện người nói thì liên quan gì tới ta?” Giọng của Nhạc Thính Tùng hơi mơ hồ, mấy chữ cuối lại như hoa quỳnh nở rộ giữa đêm đông, nhẹ nhàng chạm rãi gõ vào trái tim, khiến người ta nghe rất rõ ràng.

“Ta chỉ biết là ta yêu hắn. Cho dù hắn là ai, cho dù ta là ai.”

Nhất định dáng vẻ lúc này của y là cây ngay không sợ chết đứng. Triệu Thất thầm nghĩ. Tại sao trên đời lại có thể có người như vậy nhỉ?

Những tưởng đã yêu y đến cực hạn nhưng cuối cùng vẫn tích thêm từng chút. Cứ thế này thì làm thế nào cho phải nha?

Triệu Thất thở dài, cúi đầu lau mặt. Đang định bò tới, chợt nghe phía trên có tiếng thứ gì đứt vỡ.

Gay rồi!

Hắn biến sắc, dùng cả tay cả chân lùi về sau, vừa bò đến lề tử thuốc, tiếng rảng rắc kia đã biến thành âm âm rơi rụng. Hắn không dám do dự, vội vàng trượt xuống, ngay lúc chân vừa chạm đất, nóc nhà phía trên “uỳnh” một tiếng rồi thủng, một bóng người rơi xuống.

Đó là Thẩm Lan Khanh.

Hắn ta nằm ngửa trên phế tích ngói vụn, đôi mắt trống rỗng nhìn bầu trời đêm qua lỗ thủng trên nóc nhà, không có bất kỳ ánh sáng, chỉ có bóng đêm hư vô.

Triệu Thất nghi ngờ thứ nằm đó là một cái xác, ngơ ngác nhìn một lúc mới phát hiện lồng ngực hắn ta còn đang phập phồng.

“Huynh ấy... sẽ chết phải không?” Triệu Thất thấp giọng hỏi Nhạc Thính Tùng.

Nhạc Thính Tùng do dự suy nghĩ, cuối cùng gật đầu.

Triệu Thất cúi đầu nhìn cái sào tre trên tay.

Đầu óc hắn trống rỗng, một hồi nghĩ mình còn chưa kịp ra tay, Nhạc đại hiệp đã tốc chiến tốc thắng, đúng là uống phí một hồi công sức. Một hồi lại nghĩ sao Thẩm Lan Khanh không thể sống, kết cục ngày hôm nay cũng coi như có tội thì phải chịu. Sau đó hắn lại nhớ tới Nhạc Kiệu, sau khi Thẩm Lan Khanh chết, nói không chừng còn muốn cướp ngôi vị hoàng đế ma của Nhạc Kiệu cũng nên.

Cuối cùng, chính hắn cũng không biết mình đang nghĩ gì, bây giờ phải làm gì, hắn gỡ con dao trên đỉnh sào tre xuống.

“A Kỳ?” Thẩm Lan Khanh nghe thấy tiếng động, hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Triệu Thất.

Nụ cười này dịu dàng mà suy yếu tái nhợt do bệnh trạng, Triệu Thất hoảng hốt, hắn như gặp lại cha. Hắn bình tĩnh lại, ảo giác tan, nơi đó vẫn là Thẩm Lan Khanh đang hấp hối.

Thẩm Lan Khanh không còn sống được bao lâu nữa, ta phải tìm hắn báo thù thế nào đây? Triệu Thất nghĩ.

Nên chửi hay nên đánh, hay dùng con dao này đâm vào thân thể sắp lạnh ngắt kia, làm cho Thẩm Lan Khanh nếm thử cảm giác khi bị dao đâm vào ngực là như thế nào?

Triệu Thất biết như thế sẽ đau nhường nào.

Đêm đông của năm năm trước, tự tay hắn dùng dao cắt da cắt thịt, trơ mắt nhìn máu từ ngực chảy ra. Đau nhức và sợ hãi thậm chí còn lạnh hơn cả gió tuyết, nhưng dù vậy, hắn vẫn đâm dao thứ hai...

Đột nhiên, Nhạc Thính Tùng đề tay lên vai Triệu Thất.

Lúc này Triệu Thất mới phát hiện mình đang run dữ dội. Nhiệt độ và sức mạnh của Nhạc Thính Tùng từ bỏ vai truyền tới, hắn không nhận được nhích lại gần y.

“Ta... sắp chết rồi.” Lời nói đứt quãng, mấy chữ này khiến hắn ta hao phí rất nhiều sức lực, “Nhạc thiếu hiệp... ta thua tâm phục khẩu phục. Chỉ là... ta muốn xin lỗi, người ta không yên tâm nhất, A Kỳ...”

Triệu Thất không lên tiếng.

“Nợ người, đời này ta không trả nổi.” Thẩm Lan Khanh cười thảm, “Ta chỉ có một tin, liên quan đến cha mẹ người...”

Triệu Thất bỗng nhiên trợn tròn mắt. Thẩm Lan Khanh lúc này như ngọn đèn cạn dầu, tiếng nói cũng dần yếu đi.

“Ta ra lệnh cho người trong Trường Phi lâu dốc hết toàn lực, rốt cục cũng tra ra thân phận của họ...”

“Cái gì? Họ là ai?” Triệu Thất không nhận được, đi đến bên cạnh Thẩm Lan Khanh, cúi người muốn nghe tiếp.

Nhưng mà ——

“Cẩn thận!” Nhạc Thính Tùng hét lên thất thanh.

Đúng lúc này, Thẩm Lan Khanh bỗng nhiên ra tay!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ngay lúc Triệu Thất khom lưng không hề phòng bị, đột nhiên cổ tay bị ghim xuống, chân lão đảo, đổ ập lên người Thẩm Lan Khanh.

Gay rồi!

Triệu Thất còn chưa kịp hiểu tại sao Thẩm Lan Khanh lại kéo mình, chớp mũi đã ngửi thấy mùi máu tanh sền sệt.

Hắn kinh hoàng rút tay về, dao đã cắm trên người Thẩm Lan Khanh.

Máu trào ra từ vết thương, rất nhanh nhiễm đỏ ngói vụn, nhiễm đỏ mặt đất, Triệu Thất nhìn thấy một thứ quen thuộc, cuối cùng cũng nhớ ra, đó là miếng ngọc bội bị đập vỡ.

Nó im lặng nằm trong vũng máu, như bướm bướm bị xé mất cánh.

“Huynh lừa ta?!” Triệu Thất vừa kinh vừa sợ.

“Chết trong tay người, ha...” Lúc sắp chết, trên mặt Thẩm Lan Khanh lộ ra nụ cười hài lòng, “Ta vĩnh viễn... là người thứ nhất... người không quên được...”

Hắn ta nắm giữ lần đầu tiên Bạch Tuyết Kỳ động lòng, nụ hôn đầu tiên, lần đầu tiên cá nước vui vậy, là người đầu tiên hắn yêu, là người đầu tiên hắn hận, đồng thời, cũng là người đầu tiên hắn tự tay giết chết.

Sau này, cho dù gặp được ai, trải qua chuyện gì, là vui mừng hay đau thương, Triệu Thất đều sẽ nhớ tới Thẩm Lan Khanh. Hết thấy như mây trôi nước chảy, hình bóng ngày sau, đời này kiếp này, dây dưa không dứt!

“Huynh sai rồi.” Triệu Thất bỗng nhiên cười, ghé vào tai Thẩm Lan Khanh thì thầm, “Sau này ta sẽ sống rất tốt, sẽ không nhớ huynh, cũng không cố gắng quên huynh. Ta muốn cùng người ta yêu trải qua tất cả, đến tận khi bọn ta hồ đồ lắm lắm, cũng chỉ có thể nhớ nổi tên nhau.”

Hắn vốn cho rằng quên rất khó, vì hắn luôn nghĩ làm sao để quên đi. Nhưng bây giờ hắn mới biết, kỳ thực chuyện này rất đơn giản.

Chỉ cần sống tốt hơn ban đầu, chỉ cần bên cạnh là người hân yêu, sinh mệnh hân sẽ tràn đầy, cuối cùng sẽ buông tha cho tất cả.

Trời đã sáng.

Ánh nắng ban mai lướt qua khe cửa, nặng nề phủ lên góc áo Thẩm Lan Khanh. Mắt hân ta vẫn mở trừng trừng, thân thể lạnh ngắt.

Triệu Thất ngồi dưới đất, xuyên qua lỗ thủng trên đầu, hân thấy mấy chấm nhỏ chìm nổi trong nắng sớm.

“Đêm dài quá...” Hân dụi mắt, lại không cách nào ngăn được nước mắt tràn mi. Càng lau càng nhiều, cuối cùng hân che mặt, vùi đầu vào gối, lặng lẽ khóc lên.

Nhạc Thính Tùng ngồi bên cạnh hân, cho hân một cái ôm ấm áp.

Không cần nhiều lời, chỉ cần ở bên.

Hai người im lặng ôm nhau. Đến khi ánh mặt trời ấm áp chiếu lên, Triệu Thất đã thiếp đi.

Nhạc Thính Tùng nhìn về mặt hân lúc đang ngủ, giơ tay lau đi vệt nước chưa khô. Vậy nhưng vừa cử động đã phát hiện Triệu Thất đang nắm chặt ống tay áo của mình.

Hôn lên trán Triệu Thất một cái, Nhạc Thính Tùng không gỡ tay hân ra, ôm ngang người lên, đi ra ngoài.

Văn Diễm đứng trước cửa, vẫn khuôn mặt lạnh như băng, vô cảm nhìn y chăm chăm.

“Chuyện ta đồng ý với ngươi cũng đã làm xong rồi, giờ Trường Phi Lâu là của ngươi.” Nhạc Thính Tùng hạ giọng, “Đừng làm việc bất nghĩa, nếu không, tự tay ta sẽ lấy mạng của ngươi.”

Văn Diễm cân nhắc một hồi, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Nhạc Thính Tùng cũng không quan tâm, ôm người đi thẳng. Cách đó không xa có một chiếc xe ngựa, mấy người cung cung kính kính đứng cạnh, thấy y đi tới, liền quỳ xuống đất muốn hành lễ.

“Nói nhỏ thôi.” Nhạc Thính Tùng ngăn bọn họ lại, nhẹ nhàng thả Triệu Thất vào trong xe, sau đó lấy ra một phong thư. Trên phong thư có dấu Long Trảo nho nhỏ, dưới nắng mặt trời phát ra ánh kim lấp lánh.

“Các ngươi mang thư này về.” Nhạc Thính Tùng nói, “Hoàng đế xem xong chắc chắn sẽ hiểu.”

Đám người kia nhìn nhau, một lúc sau mới có người tiến lên, tiếp nhận phong thư nặng ngàn cân này.

Rốt cục cũng đuổi được đám người này đi, Nhạc Thính Tùng nhảy lên xe ngựa. Xe giật giật, tiếng nói mơ màng của Triệu Thất truyền đến: “Này, định đi đâu vậy?”

Trời xanh vô ngần. Chân trời có đám mây nhạt như cánh chim bay, lại như phượng hoàng giương cánh phi thiên.

Nhạc Thính Tùng mỉm cười. Y quát roi, ngựa hí lên, rầm rầm chạy về phía trước.

“Chúng ta về nhà!”

133. Chương 133: Phiên Ngoại · Về Núi

“Cho nên lúc gặp được Văn Diễm ở sơn trại, hai người các ngươi đã thông đồng với nhau rồi hả?” Triệu Thất vừa gặm lương khô vừa bất mãn chọc lên người Nhạc Thính Tùng.

Triệu Thất ngủ rất lâu, vừa tỉnh lại đã la hét kêu đói. Nhạc Thính Tùng không biết phải làm sao, dừng xe, tiện miệng nhắc đến một số chuyện Triệu Thất không biết.

“Khí đó ta cũng không tin cậu ta.” Nhạc Thính Tùng giải thích, “Mãi đến khi ngươi trả lời vấn đề kia, ta mới nghi ngờ Thẩm Lan Khanh.”

Triệu Thất suy nghĩ: “Khó trách người lại hỏi ta hạ thuốc gì cho Triệu Vũ Thành...”

Nhạc Thính Tùng cười: “Ta chỉ không ngờ, người lại cho Triệu Vũ Thành uống thuốc Thầm Lan Khanh cho người.”

“Lúc đó ta chẳng có gì, cũng không dám tìm người chế thuốc, cuối cùng lấy bao thuốc bột kia ra, muốn chữa ngựa chết thành ngựa sống.” Triệu Thất vẫn còn sợ hãi, “Kỳ thực lúc Triệu Vũ Thành xảy ra chuyện, ta còn tưởng do thuốc để quá lâu nên biến thành thuốc độc, sợ hết hồn à, không ngờ là Thầm Lan Khanh đánh tráo.”

Phát hiện ánh mắt của Nhạc Thính Tùng trở nên khác thường, hắn nhanh chóng cự cãi: “Ta cũng không nói dối mà, dù sao lúc ta uống thứ kia cũng chỉ đau bụng thôi.”

Nhạc Thính Tùng lắc đầu cười, không hỏi gì thêm, chỉ nói: “Lúc đó ta cũng không dám khẳng định. Về sau thu được tin Nhạc Kiệu băng hà, ở trên đường gặp được những người này mới biết quan hệ giữa Thầm Lan Khanh và Bạch Nghi Thu.”

Nói tới đây, mặt mũi Triệu Thất tối sầm lại.

“... Ta không hiểu tại sao cha phải làm như vậy.” Hắn dùng tay che mắt, giọng nói có chút khó chịu, “Coi như cha thương ta nhưng dù sao cũng không thể hơn được cốt nhục thân sinh của mình. Nếu Thầm Lan Khanh thành anh trai của ta, có lẽ huynh ấy sẽ không đối xử với ta như thế, đúng không?”

Nhạc Thính Tùng do dự, cúi người ghé vào tai hắn, thấp giọng nói: “Kỳ thực, Phượng Trữ công chúa nàng...”

Triệu Thất nghe xong mà trợn tròn mắt: “Này ——” Nhạc Thính Tùng đề tay lên môi hắn: “Xuyt. Chuyện này ngoại trừ trời biết, cũng chỉ có người và ta biết.”

Triệu Thất vội vã gạt đầu, trong lòng là mưa rền gió dữ. Qua một hồi mới nhớ ra, Thầm Lan Khanh là lâu chủ của Trường Phi Lâu, huynh ấy có biết chuyện này không? Bạch Nghi Thu có nói với huynh ấy hay không?

Hắn không biết...

Nhưng dù có biết hay không, người đã chết chính là một nắm đất vàng, bí mật kinh thiên động địa đã bị mai táng dưới nền đất cứng, vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời.

Mang theo sự phiền muộn không thể nói ra, Triệu Thất thở dài, cảm thấy tất cả những thứ này đúng là hoang đường đến buồn cười. Nhưng chuyện trong thế gian, có chuyện nào lại không hoang đường đến buồn cười?

Cuối cùng hắn bỏ qua tất cả, nhìn chằm chằm Nhạc Thính Tùng, đảo mắt nói: “Nói cho người chuyện cười này nhé. Thầm Lan Khanh bảo người có một cô vợ hứa hôn từ khi còn trong bụng mẹ, còn nói người sắp thành thân. Ha ha ha, có buồn cười không?”

Ai ngờ Nhạc Thính Tùng cũng không cười hòa theo hắn, sắc mặt thay đổi, chợt dạ nhìn sang bên.

Triệu Thất thấy thế, quên cả gặm lương khô, nhào lên người Nhạc Thính Tùng, muốn đánh lại không nổi ra tay, cuối cùng thở phì phì nhéo mặt y: “Hay nha đồ trứng thối nhà người, sư phụ người thật sự muốn người lấy vợ?!”

Nhạc Thính Tùng không dám đánh trả, nằm im re mặc hắn nhéo, chỉ san chê cười nói: “Sư phụ không phải người không hiểu chuyện, có lẽ là thư ta gửi lúc trước vẫn chưa đưa tới tay ông ấy. Chờ ta dẫn người về gặp sư phụ, chúng ta lại cùng đi tìm cô nương kia nói chuyện, sau đó...”

“Đây là chuyện của người, tự người đi —— không được, người không thể đi!”

Tức thì tức nhưng Triệu Thất vẫn chưa đến mức hồ đồ.

Nhờ đâu đối phương là mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, thằng ngốc này vừa thấy liền bị câu hồn thì phải làm sao bây giờ? Coi như không phải mỹ nhân nhưng nếu là người đoan trang dịu dàng thì cũng vượt mặt mình rồi đấy.

“Ta đi là được rồi. Hừ hừ, ta phải nói người cực kỳ xấu xí, bàn chân mưng mủ, đầu quả dưa, là quỷ hẹp hòi, lại là thằng ngốc...” Triệu Thất hùng hùng hổ hổ lầm bầm hồi lâu, đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, dưới móng có vật cứng cứng đâm vào. Hắn lập tức tìm ra thêm một tội trạng: “Hơn nữa còn là tiểu dân trùng.”

Nói xong liền đưa tay đi sờ “chứng cứ phạm tội”.

Ai ngờ vật kia lạnh lẽo, hình dáng cũng có chút không đúng. Hắn nhanh chóng rút tay về, ngốc nghếch nhìn Nhạc Thính Tùng: “Huynh đệ người... hình như không xong!”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/y-the-hiep-nguoi>